

audiobooks

READING BOOKS YOUR WAY

ON THE GO

Sơn Hà Biểu Lý

-Priest-

Mục lục

<u>Quyển 1 - Chương 1: Dẫn truyện: Chử Hoàn</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 2: Dẫn truyện: Chử Hoàn (Phần 2)</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 3: Dẫn truyện: Chử Hoàn (Phần 3)</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 4: Dẫn truyện: Chử Hoàn (Phần 4)</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 5: Dẫn truyện: Chử Hoàn (Phần 5)</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 6: Hiện thế</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 7</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 8</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 9</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 10</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 11</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 12</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 13</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 14</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 15</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 16</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 17</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 18</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 19</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 20</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 21</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 22</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 23</u>	
<u>Quyển 1 - Chương 24</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 25</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 26</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 27</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 28</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 29</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 30</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 31</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 32</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 33</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 34</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 35</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 36</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 37</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 38</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 39</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 40</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 41</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 42</u>	
<u>Quyển 2 - Chương 43</u>	

Quyển 2 - Chương 44
Quyển 2 - Chương 45
Quyển 2 - Chương 46
Quyển 2 - Chương 47
Quyển 2 - Chương 48
Quyển 2 - Chương 49
Quyển 2 - Chương 50
Quyển 2 - Chương 51
Quyển 2 - Chương 52
Quyển 3 - Chương 53
Quyển 3 - Chương 54
Quyển 3 - Chương 55
Quyển 3 - Chương 56
Quyển 3 - Chương 57
Quyển 3 - Chương 58
Quyển 3 - Chương 59
Quyển 3 - Chương 60
Quyển 3 - Chương 61
Quyển 3 - Chương 62
Quyển 3 - Chương 63
Quyển 3 - Chương 64
Quyển 3 - Chương 65
Quyển 3 - Chương 66
Quyển 3 - Chương 67
Quyển 3 - Chương 68
Quyển 3 - Chương 69
Quyển 3 - Chương 70
Quyển 3 - Chương 71
Quyển 3 - Chương 72
Quyển 3 - Chương 73
Quyển 3 - Chương 74
Quyển 3 - Chương 75
Quyển 3 - Chương 76
Quyển 3 - Chương 77
Quyển 3 - Chương 78: Ngoại truyện: 1
Quyển 3 - Chương 79: Ngoại truyện: 2
Quyển 3 - Chương 80: Ngoại truyện: 3

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 1: Dẫn truyện: Chủ Hoàn

Nhà Chủ Hoàn chẳng giống nhà chút nào.

Nhà trọ của anh không nhỏ, nhưng bố trí kỳ lạ, không phòng khách cũng chẳng có ban công, tổng cộng một buồng một toilet, thêm một căn bếp mở toang.

“Nhà bếp” là chỗ kê tủ lạnh và phơi quần áo, không có chức năng nấu nướng.

Góc phòng là một chiếc giường đơn, chân giường đóng xuống đất, kê dựa vào tường, khăn trải giường và chăn gối trắng nhợt một màu, dựa theo kích cỡ mà đoán thì chắc là cho con người ngủ.

Góc khác có một loạt sofa nhỏ kê sát tường, đám sofa mỗi cái ng ồi một góc, dáng ng ồi cứng nhắc, đệm sofa hình dáng kỳ lạ, ban đêm tối lửa tắt đèn đột nhiên nhìn thấy, chúng hệt như một đám cương thi đang bị lão đạo sĩ phạt trung bình tấn ở xó nhà.

Từ cách bày biện của nơi này có thể thấy chủ nhân ngôi nhà nhất định là một quái thai.

Trong góc phòng chéo với giường có một cái kệ để mèo trèo, bên cạnh còn có bát cho mèo ăn, chậu cát... Trên đó còn thấp thoáng thấy được vài sợi lông mới, hiển nhiên là địa bàn thuộc về thú cưng.

Không gian hoạt động của người và mèo được phân chia rất rõ, chính giữa giống như được ngăn cách bằng một dải ngân hà vô hình, người và mèo tự sống phần mình, không có việc gì thì chẳng ai vướng víu ai.

Mèo của Chử Hoàn tên là Đại Mị, cái tên “Đại Mị” này là do ông Chử Ái Quốc cha nuôi của anh đặt cho.

Trước khi Chử Ái Quốc ban tên, Chử Hoàn vẫn gọi nó là mèo.

Đối với đi ầu này, ông cha nuôi chưa hết trẻ con kia đưa ra nghi vấn: “Con không đặt tên cho nó, lúc tán dỏc với nó phải xưng hô thế nào? Bất tiện quá.”

Câu hỏi sắc bén như thế mỗi lần đầu khiến người ta không thể đối ắp.

Chử Hoàn đành phải trả lời: “Bọn con bình thường không tán dỏc.”

Chử Ái Quốc nghe thế rất ổi lo lắng: “Con nuôi mèo mà không tán dỏc với nó, con là biến thái à?”

Chử Hoàn: “...”

Ông ấy là một người lớn, mỗi ngày ăn không ng ấ r ấ ở nhà tán dỏc với mèo, chẳng lẽ không phải càng biến thái hay sao?

Bất kể là ai biến thái hơn, dù sao thì sau đó “Đại Mị” cũng biến thành tên mới của con mèo, vềphần cái tên nó từng dùng là gì thì chẳng ai hay biết.

Đại Mị vốn không phải do Chử Hoàn nuôi, ba năm trước chủ nhân cũ của nó hi sinh vì nhiệm vụ, bất hạnh chết thẳng cẳng, không vợ không con, chỉ để lại một vật sống lấm lông như vậy, được Chử Hoàn ôm về như trẻ mồ côi.

Nhìn từ hình thế thì lúc ôm nó vềĐại Mị không còn nhỏ tuổi nữa, nó từng mấy bận trải việc đời, rất biết xem sắc mặt người ta, thông qua quan sát, nó biết cha mẹ áo cơm mới không thích náo nhiệt, từ sáng đến tối chẳng hé răng tiếng nào, phạm vi hoạt động cũng chỉ giới hạn ở bên kia cái kệ mèo treo, rất ít đến địa bàn của người khác.

Rạng sáng hôm nay hơn hai giờ, chủ nhà Chử Hoàn đang nằm ngủ trên giường – anh là một người đàn ông độc thân, tính tình tạm thời không bàn tới, chỉ xét tướng mạo thì trông vẫn rất đàng hoàng, khó mà xoi mói được.

Trong bóng đêm, Đại Mị đột nhiên chui khỏi ghế sofa, cất bước chân mèo chạy chầm chậm đến bên giường.

Chân nó giẫm xuống đất cực nhẹ, giống như cọng lông rơi trên tuyết, bước đi không một tiếng động, nhưng nó chột ló đầu lại gần, người đàn ông trên giường lập tức mở mắt, dường như trên đầu anh không phải lỗ tai mà là ra-đa vậy.

Đại Mị nhảy lên đầu giường Chử Hoàn, dùng móng đẩy cặp kính đặt ở đây sang bên rồi cuộn mình lại. Một người một mèo trong bóng đêm nhìn nhau rất lâu, Đại Mị chầm chậm cúi đầu, ngửi ngón tay của người đàn ông, lại liếm khe, cuối cùng nó kêu một tiếng nho nhỏ, giống như tiếng thở dài.

Kêu xong, Đại Mị đứng dậy, trèo lên đầu giường, lại nhảy lên nóc tủ quần áo, rồi không nhìn thấy nữa.

Chử Hoàn lẳng lẳng nằm đó không hề động dậy, anh cảm thấy con mèo này sắp chết rồi.

Động vật trước khi chết sẽ làm những gì, Chử Hoàn không rõ lắm. Đúng thế, anh từng thấy không ít người chết, kỳ thật con người cũng là một loài động vật, lúc sắp chết, ánh mắt người và mèo sẽ có điểm chung kỳ diệu.

Anh và Đại Mị sống chung yên ổn ba năm, vài ngày trước Đại Mị đột nhiên tuyệt thực một cách kỳ lạ, Chử Hoàn đổi vài loại thức ăn cho mèo, đầu không thể làm nó thèm ăn hơn, bèn mang đến bệnh viện một chuyến.

Kết quả chẩn đoán của bác sỹ thú y là không bệnh không tật, chỉ đến thọ số mà thôi.

Nó già quá rồi.

Chử Hoàn chậm rãi trở mình, ngửa mặt nhìn tr ần nhà, dưới ánh sáng le lói do đ ồđiện trong phòng phát ra, khuôn mặt anh khi đã tháo mắt kính có vẻ ốm yếu nhợt nhạt, giống như không khỏe mạnh lắm.

Ngây ra như vậy một lúc, đột nhiên ánh mắt rời rạc ngưng tụ lại, xuyên qua bóng đêm, bắn thẳng v ềhướng cửa.

Một giây sau, chuông cửa vang lên.

Chịu khó lóc cóc đến giữa đêm hôm khuya khoắt thế này, đại khái chỉ có khách không mời.

Chử Hoàn nhanh nhẹn bò dậy, khuôn mặt không hềcó vẻ bu ồn ngủ, cũng chẳng hềthấy có vẻ ngạc nhiên, áo ngủ phẳng phiu như khi vừa nằm xuống, qua nửa đêm mà chưa hềnhăn chút nào, chẳng biết thời gian dài như vậy anh rốt cuộc có ngủ hay không.

Anh đeo kính, không hỏi tiếng nào đi ngay ra mở cửa, dường như đã sớm biết thân phận của vị khách – nếu không phải sở hữu sẵn nét mặt lãnh đạm thì anh thoát nhìn hệt như đang đón đối tượng yêu đương vụng trộm.

Người khách ngoài cửa sụp mũ xuống rất thấp, chỉ lộ ra khuôn cằm nhọn mà đ ầy râu ria, cụt một tay.

Đương nhiên, hẳn ta có mấy tay cũng chẳng quan trọng, quan trọng là bàn tay duy nhất đang c ần một khẩu súng, hòng súng đen ngòm chỉ vào Chử Hoàn.

Chử Hoàn vẫn không hềbiến sắc, anh đã sợ đến đ ần ra r ồi ư?

Người khách cụt tay bóp cò, khẩu súng lục phát ra tiếng nổ chói tai mà ngán ngủi...

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 2: Dẫn truyện: Chử Hoàn (Phần 2)

Edit: Yên

Beta: Bông

Chẳng xảy ra chuyện gì cả, chỉ là súng rỗng.

Từ đầu đến cuối Chử Hoàn thậm chí chẳng buồn chớp mắt, anh đứng thẳng ra đó, đôi mắt nửa mở nửa không, thờ ơ như mộng du.

Người khách chế nhạo: “Không phản ứng, kém.”

Chử Hoàn nghe câu này, lập tức nể mặt mà ngửa ra sau một chút, còn hoạt động xương cổ trước sau trái phải, dùng giọng điệu như tụng kinh tuyên bố: “Ôi, tôi chết rồi.”

Vị khách kéo vành nón lên, lộ ra khuôn mặt cương nghị thuộc về đàn ông trung niên, ánh mắt quét Chử Hoàn một vòng, lướt qua xương thịt như dao, nghiêm túc nói: “Tôi biết bây giờ rất khuya rồi, nhưng cậu không nên thiếu phòng bị như vậy.”

Chử Hoàn chẳng ừ hử gì, chỉ mỉm cười, khoe miệng thoáng nhếch lên, lúc cười mắt híp lại, có vẻ hơi xấu xa, thêm đôi kính không gọng, hết như loại mặt người dạ thú trong truyền thuyết.

Tên mặt người dạ thú nói chậm rãi: “Lão Vương, xin anh ngửa ra sau một chút, làm tạo hình ngẩng đầu nhìn trăng sáng, tiếp đó nói ‘a’ được chứ?”

Lão Vương hơi ngớ ra, ngay sau đó dường như hiểu được đi đâu gì, lui non nửa bước, thở dài nói: “Cậu...”

Chử Hoàn lấy từ trong túi áo ngủ ra một con bọ cánh cứng nhỏ bằng nhựa, giống như mấy món đồ trang trí treo trên di động, anh mở cánh con bọ ra, chỉ thấy bên trong lại là một máy mật mã, mỗi một phím số chỉ to bằng hạt gạo, Chử Hoàn với ngón tay đàn ông trưởng thành mà cũng có thể nhập mật mã mười sáu ký tự vào cái máy nhỏ kinh khủng này cực kỳ linh hoạt nhanh chóng.

Cửa chính phát ra tiếng động nhẹ, tại Lão Vương không tự chủ được khẽ động theo, ông ta phát hiện hai bên cửa phòng, ở vị trí vừa nãy mình đứng, trên độ cao tầm cổ họng, có một tia sáng cực mảnh nhanh chóng lóe qua.

Điều này khiến cổ họng ông ta không tự chủ được mà động một chút – thứ đó có thể cắt cổ người ta khi bản thân còn chưa hề phát giác.

Chử Hoàn chớp mắt với người khách đang toát mồ hôi lạnh, kế đó quay lưng đi như không hề phòng bị, để lại cho vị khách không mời lúc nửa đêm một bóng lưng cao ráo nhưng có phần tíu tưng.

Lão Vương vào nhà, dù rằng nét mặt rất thả lỏng nhưng cơ trên vai lại kéo căng, ánh mắt không tự chủ được quét qua cả không gian, cuối cùng tìm được một chỗ tương đối thích hợp chưa đợi mời đã tự mình ngồi xuống – đó là một cái sofa đơn bày lẻ loi trong xó nhà, người ngồi bên trên mặt dán nghiêng lên tường, vừa vặn có thể xuyên thấu qua khe hở của tấm rèm nhìn thấy toàn cảnh ngoài cửa sổ.

Cho dù đây là tầng mười tám.

Một chiếc đèn ngủ từ mù đặt trên đầu giường của Chử Hoàn, là nguồn sáng duy nhất trong phòng, nhưng hai người đều không có ý kiến gì đối với việc lấy ánh sáng này.

Lão Vương tu hú sẵn tổ mà cướp chỗ ngồi, Chử Hoàn dừng bước, lịch sự nên không nói gì, khách sáo hỏi: “Uống gì không?”

Đạo đãi khách bình thường như vậy khiến Lão Vương sinh ra vài phần ảo giác rằng “Cậu ta bình thường rồi”, cho nên khá vui mừng, nheo mắt

nhìn cái kệ cho mèo treo trong nhà Chử Hoàn, thuận miệng hỏi: “Có thứ gì?”

Chử Hoàn: “Nước sôi và nước lọc.”

Lão Vương: “...”

Đạo đãi khách chó má.

Lão Vương ho một tiếng, nói thẳng mục đích trong lòng: “Không nói vớ vẩn nữa, tôi không phải cố ý đến tranh cãi với cậu vào giờ này, có một việc quan trọng phải lập tức cho cậu biết – ‘Tiểu Quỷ’ chưa chết, nghe nói đã nhập cảnh rồi.”

Động tác xách ấm của Chử Hoàn chợt khựng lại, rất lâu sau anh “Ừm” một tiếng, mắt cúi xuống, dùng thái độ pha trà nghiêm túc rót cho khách một chén nước sôi, rót xong hất cổ tay, mặt nước vừa vụn bằng với miệng chén thủy tinh, không thừa thiếu một giọt nào.

“Đến thì đến, tôi cũng nghỉ hưu rồi, không cần đi tiếp đón nữa chứ?”

Lão Vương: “Nghỉ hưu vẫn có thể mời lại, hơn nữa Tiểu Quỷ đến rồi, Đại Quỷ còn xa sao?”

Chử Hoàn nhẹ nhàng đặt ấm lên tấm lót ở góc bàn.

Lão Vương nặng nề dựa sofa, lấy hộp thuốc, rút một điếu ra đốt: “Ôi, tàn thuốc gạt vào đâu?”

Chử Hoàn rút một cái đĩa trái cây to dưới gầm bàn đưa cho ông ta, đầy mấy quả táo nhỏ lơ lửng, dọn ra một chỗ: “Đây.”

“Chú trọng quá.” Lão Vương phun ra một vòng khói thật dài, búng tàn thuốc theo thói quen, dù rằng chẳng có cái gì rơi xuống, “Tiểu Quỷ lần này tuyên bố nhắm đến cậu, hai con quỷ đó cậu biết mà, đầu là hạng rùa đen rút đầu, rất ít khi tự mình ra mặt, lỡ mất cơ hội lần này thì chẳng biết lần

sau phải chờ tới bao giờ, tôi không muốn nhìn thấy hai tên đó sống hết thọ chút nào.”

Chỉ Hoàn nhô người ra rút gói thuốc trong túi Lão Vương, đốt cho mình một điếu, hai người đàn ông cách một đĩa trái cây, mặt đối mặt mà trầm lặng, không ai nói gì.

Lão Vương nhắc tới là đôi tội phạm quốc tế mấy năm nay tiếng xấu như cồn, các nước đều có cách gọi bất đồng, trong nước bình thường đều gọi là “Lưỡng Quỷ”.

Lưỡng Quỷ trò gì cũng biết, việc gì cũng dính vào, nhưng đi đâu này thực ra cũng không đáng nói – chủ yếu là hai tên lẩm tiển huênh hoang này âm thầm tài trợ cho mấy tổ chức khủng bố, đây đều là những phần tử chuyên chuẩn bị cho nổ cao ốc, nổ xe công cộng, nổ tàu điện ngầm bất cứ lúc nào.

Hạng người này không thể nhờ cớ tận gốc thì nhất định để lại mìn họa cho đời sau.

Ba năm trước, mấy quốc gia Đông Á và Đông Nam Á, qua thời gian dài chuẩn bị và sắp đặt, rốt cuộc cũng có thể liên hợp triển khai hành động “trừ quỷ”, hai nhiệm vụ chống khủng bố và truy bắt song song vạch ra, đồng thời tiến hành. Mà Chỉ Hoàn là hạt nhân quan trọng nhất của cả hành động, ẩn nấp trong “Lưỡng Quỷ” suốt khoảng thời gian sáu năm ròng, chính là anh đã tự tay loại bỏ “Tiểu Quỷ”, lật ố “Đại Quỷ”.

Lần “trừ quỷ” đó thành công khiến “Lưỡng Quỷ” tiếng xấu như cồn mai danh ẩn tích trên quốc tế, đương nhiên cũng có chỗ không được hoàn mỹ – Tiểu Quỷ suýt chết, mà Đại Quỷ thì chạy mất.

Năm đó Bin Laden một ngày chưa chết, người Mỹ một ngày không được yên tâm, hiện giờ Đại Quỷ một ngày chưa chết, mọi người cũng một ngày không thể yên tâm.

Chỉ Hoàn lặng lẽ hút hết điếu thuốc, nhìn tàn thuốc mà ngậy ra một lúc, bấy giờ mới chậm rãi nói: “A, được, thế tôi sẽ đi gặp bạn bè xưa.”

Anh đồng ý cực kỳ dứt khoát, Lão Vương cũng chẳng hề bất ngờ, hành động trừ quỷ năm đó cực kỳ thảm thiết, hy sinh vô số, ba năm rồi, không ai muốn kết liễu Lưỡng Quỷ kia hơn Chử Hoàn.

Lão Vương ngẩng đầu cẩn thận quan sát nhà Chử Hoàn lần nữa – nói là nhà, thực ra chỉ là một căn phòng, đàn ông độc thân gọt tàn thuốc vào đĩa trái cây sống những ngày quỷ quái thế nào, đầu ngón chân cũng thừa sức nghĩ ra.

Lão Vương bỏ đi nét mặt giải quyết việc công, sắc mặt ôn hòa hơn: “Cậu gần đây thế nào?”

“Rất tốt.” Chử Hoàn dùng hai chữ đáp lấy lệ, người đàn ông này hơi duỗi tứ chi dài thẳng, như một con sư tử lười nhác đã phơi nắng đủ, đáng vẻ tựa một chú mèo hài lòng. Lúc nói câu này, anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn phương hướng rèm cửa, giống như có thể xuyên thấu qua tấm vải dày cộp kia nhìn thấy bóng đêm bao phủ thành phố, chỉ không chịu nhìn vào mắt Lão Vương.

Lão Vương nhận ra anh đáp lấy lệ, lòng hơi chùng xuống, dặn dò: “Cuộc sống có yêu cầu gì có thể nói ra, tổ chức nhất định sẽ cố hết sức để cho cậu hài lòng.”

Chử Hoàn trưng lên mặt nụ cười xấu xa chiêu bài của anh: “Tôi khả năng còn thiếu một cô vợ.”

Lão Vương trừng anh một cái: “Không ai mai mối cho cậu đâu, muốn có vợ thì tự mình ra ngoài tìm, cả ngày cắm rễ trong nhà, tôi thấy cậu cũng chỉ có thể kết hôn với mèo thôi.”

Chử Hoàn: “... Anh Vương, mèo nhà tôi là thái giám.”

Anh không hề nghiêm chỉnh, quả thật chẳng có biện pháp nào để trao đổi bình thường, Lão Vương như một ông anh chân thành nói: “Anh Vương không đùa với cậu đâu, cậu còn trẻ, đừng có ru rú trong nhà từ sáng đến tối, chờ việc này xong xuôi, anh giúp cậu tiến cử chuyển nghề tìm

một công việc thoải mái hơn, ng ỡ vẫn phòng cậu thấy sao? Cậu còn quanh quẩn xó bếp nữa, tinh thần sẽ dễ bị uất ức đấy.”

Chữ Hoàn vẫn là đáng về cợt nhả không tiếp thu.

Lão Vương đã nói đến mức này, thấy anh ta vẫn chẳng thèm nghe cũng hết cách, thở dài để lại một khẩu súng và mấy hộp đạn, vỗ vai Chữ Hoàn bảo: “Cậu... Ồi, bảo trọng nhé!”

Tiền khách đi r ỡ, Chữ Hoàn huýt sáo đóng cửa, sau đó quay về giường, ng ỡ xồm thò tay xuống mép giường, mò được một cái công tắc be bé, có một tiếng vang nhỏ, mép giường lật lên một cái nắp con con, nơi đó cũng có mật mã.

Chữ Hoàn không nhét đầu vào xem vì vô dụng thôi, trên ô mật mã không có số, trình tự sắp xếp trên mỗi một phím là lộn xộn, cần đem ngày tháng nhập vào công thức phức tạp, tính xong mới biết phím nào là số mấy.

“Tách” một tiếng, Chữ Hoàn nhập xong mật mã sáu chữ số, ánh huỳnh quang lóe qua mép giường, tấm ván giường dày đến năm mươi centimet từ từ nứt ra, bên trong lộ ra một hòm đồng nề xếp ngang dựng dọc, kế bên treo lưới lêba cạnh màu xám trắng, trên lưới dao không thấy ánh sáng, lẳng lẽ dựng ở nơi đó.

Nếu mật mã sai hay định dùng sức mạnh phá hỏng thiết bị, thế thì sẽ không bị nuốt thê, tài khoản cũng không bị đóng băng, cùng lắm là bị xuyên thành một xiên thịt người ở bên giường.

Hộp mở ra rất nhiều tầng, bên trong thứ gì cũng có, đủ các loại túi văn kiện cũ kỹ, giấy chứng minh.

Chữ Hoàn tìm một lúc lâu mới xếp thứ trong đó sang bên, cuối cùng lấy từ dưới đáy hòm ra một tấm ảnh.

Trong ảnh là một người đàn ông trung niên, nắm tay một bé trai mặt không cảm xúc, phía sau dính một vết bẩn không nhìn rõ nguyên dạng.

Có đi đâu Chữ Hoàn nhớ đó vốn không phải vết bẩn, mà là một hàng chữ trẻ con viết bằng bút máy, thời gian quá dài nên đã bị sờn mất. Viết gì nhỉ?

A... Hình như là “ba và con”.

Khi đó Chữ Ái Quốc còn trẻ như vậy.

Anh cần tắm ảnh ấy, không biết lại sa vào trong mạch suy nghĩ gì, ngửi xồm trên sàn nhà lạnh băng một lúc lâu.

Rất lâu sau, trên nóc tủ quần áo truyền đến một tiếng vang nhỏ, giống như có thứ gì đụng vào khung kim loại, Chữ Hoàn lúc này mới định thần lại, nghiêng đầu gọi một tiếng: “Đại Mị?”

Trong phòng ngoại trừ vật sống duy nhất là anh, Đại Mị trên nóc tủ quần áo không trả lời, Chữ Hoàn cúi đầu rút lười lê ra, rồi sau đó dành một mớ lửa cho tất cả những thứ khác.

Anh có dự cảm, rằng bất kể mình sống hay chết, đầu sẽ không trở về nữa.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 3: Dẫn truyện: Chử Hoàn (Phần 3)

Edit: Yên

Beta: Bông

Rạng sáng, Chử Hoàn quét tro tàn thành một đống, lại giẫm ghế với lên nhìn thoáng qua tủ quần áo, tìm được cái xác đã lạnh ngắt và cứng đờ của con mèo – xem ra hôm qua nó phá lệ trèo lên giường anh, thật sự là để chào từ biệt.

Chử Hoàn xắn tay áo, nằm nhoài lên nóc tủ quần áo đầy bụi bặm một lúc, trong lòng chẳng thể nói rõ là cảm giác gì. Bỗng nhiên di động reo một tiếng, anh cầm lên xem thử, là tin nhắn đến từ hộ lý: “Đến giờ rồi, tới nói bai bai (bye bye) đi.”

Chử Hoàn và cô hộ lý ngoài năm mươi không hề có quan hệ bất chính, tin nhắn chẳng có đầu đuôi này vừa nhìn là biết ngay do ông Chử Ái Quốc gửi, chẳng hiểu ông già kia trộm được điện thoại của người ta bằng cách nào.

Chử Hoàn cất lưới lê và súng, thay bộ quần áo màu đen, sắp xếp túi hành lý đơn giản, lục được một cái hộp giày cũ kỹ, bỏ con mèo vào đó, dùng tro lấp kín người nó, chỉ còn lại một cái đầu tròn xoe lộ ra ngoài, chôn xuống gốc thông già dưới lầu. Sau đó anh sụp vành nón xuống, vẫy một chiếc taxi ven đường, nói tên bệnh viện rồi dựa lên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh muốn đi thăm ông Chử Ái Quốc.

Ừm, lần cuối cùng.

Chử Ái Quốc là một người kỳ lạ, rất nhiều người bảo ông giống thầy Mã Tam Lập của môn tấu nói, bởi thế Chử Ái Quốc cũng thành fan của thầy Mã, rồi rồi là ôm một cái radio nhỏ. Nghe một thời gian dài thế là học được cả giọng lẫn điệu, thành một người mang khuôn mặt siêu sao, vừa mở miệng là có thể lấy giả tráo thật.

Phòng bệnh ông ở là phòng đơn, Chử Hoàn bước vào với tay đóng cửa, đang định đi vào trong thì đã bị ông cụ gầy gò như cương thi trên giường bệnh quát bảo ngưng lại.

Ông cụ tuy rằng giọng nói khàn khàn, lại có sự khoan thai tự đắc: “Ôi – chờ đã, phục trang của con đâu?”

Chử Hoàn dừng bước, lấy một tờ giấy ăn trong túi quần, mở ra gấp hai ba lần, lại rút một cây kim cỡ cổ tay áo, dùng tay không bẻ cong, cắm vào giấy ăn để cố định, nhanh chóng tạo thành một đóa hoa trắng đơn giản cài lên cổ áo. Anh soi cửa sổ thủy tinh, chỉnh lại bộ âu phục màu đen, hoàn thành tạo hình “thăm mộ”, lúc này mới cất bước đi đến bên cạnh giường bệnh.

Chử Hoàn: “Ông Chử Ái Quốc...”

Chử Ái Quốc trừng đôi mắt đã hơi lòa, nhất thời lại có đôi chút tinh khí thần(1) đáng sợ: “Về mặt gì thế? Mày... Mày vui mừng cho ba, vui mừng xem nào!”

Chử Hoàn cúi đầu nhìn trang phục của mình rồi khom người nói với cha nuôi: “Không phải sắp từ trần à, vui mừng thì ra cái gì đây?”

“Sao lại không ra gì, lúc sống vui mừng, chết rồi cũng phải vui mừng!” Mỗi một lần hít thở, lồng ngực Chử Ái Quốc đều phát ra âm thanh đáng sợ như thể phổi bị hở, ông trầy trật nói, “Ba không có nghe bài ‘Ai ai ai ai vĩnh viễn sống trong lòng bạn’, nếu thế chẳng phải ba biến thành giống như mấy cái hộ không chịu di dời à? Mai kia phải để con dâu ở đâu?”

“Còn nhiều thời gian cho ba nhọc lòng lắm, con dâu ba chẳng biết vẫn đang nằm trong bụng ai đâu,” Chử Hoàn dừng một chút rồi thỏa hiệp, “Thế

ba định nghe đoạn nào?”

Chử Ái Quốc: “Đoạn ‘Dét ai đu” (2).”

Chử Hoàn mất nửa phút mới phản ứng được “Dét ai đu” này là đu cái gì, anh thở dài, cảm thấy rất đối bu ồn thương, định nói phải trái với Chử Ái Quốc: “Ba, đoạn đó là dùng trong kết hôn.”

Chử Ái Quốc nghe vậy rất giận, dùng nắm tay g ầy đét đập giường bệnh rung đùng đùng, than như khóc tang: “Đây không... đây không phải là bởi vì tôi không còn sống được mấy phút sao? Giờ này, giờ này đã chẳng ai thèm quan tâm, chẳng ai thèm chào đón, tôi thành đ ồ bỏ mất r ồi...”

“Được được được, kết hôn thì kết hôn,” Chử Hoàn vội vàng đ ầu hàng, khép nép xin ý kiến, “Thế ba định cưới ai đây?”

Chử Ái Quốc: “Ba định cưới Diêm vương về làm mẹ kế cho con.”

Chử Hoàn triệt để khuất phục dưới khí phách thà chết phải làm hạng được người ta bao của cha mình: “Ba, con thấy ba khỏe thế này, chắc tạm thời còn chưa đoàn tụ được với mẹ kế của con đâu, có vẻ như phải mượn ông trời thêm năm trăm tuổi ấy chứ.”

“Đây gọi là h ồi quang phản chiếu.” Chử Ái Quốc thoáng nhìn anh một cái, “Mượn cái đ ầu mày.”

Chử Hoàn kê ghế ng ồi bên cạnh, hỏi nhỏ: “Sao mà không thể mượn?”

Chử Ái Quốc cười “h ồng học” như cái ống bể vỡ, chân mày thừa thốt nhướn lên, mang máng là vẻ kiệt ngạo bất kham tuổi già và thời gian đ ầu không thể xóa đi: “Ghi chép nợ xấu của ba mày nhiều quá, bọn họ sợ ba r ồi.”

Chử Hoàn chăm chú nhìn ông một lúc, chuẩn bị giây lát r ồi ra về nghiêm túc mở miệng: “Ông Chử Ái Quốc, xin hỏi ông có phải là dưới sự kêu gọi của Diêm vương gia mà đến đây nhận nghi thức lâm chung th ần thánh hay không?”

Chử Ái Quốc phớt hợp trả lời: “Ai nói không phải đâu?”

Chử Hoàn: “Ông có bằng lòng rời khỏi... thế giới dân số đông đúc này, từ biệt nó, không gặp lại nữa, không lưu luyến nữa, như ném một miếng giẻ rách, trong cuộc sống mai sau, bất luận nó hòa bình hay chiến tranh, ca múa thái bình hay tan hoang thê thảm, đều không nhớ nhung nữa, bỏ nhau quên nhau, cho đến khi thế giới này cũng lãng quên ông?”

Chử Ái Quốc khá không hài lòng với người chủ trì kém cỏi này, mắng: “Mày còn lời nào hay hơn không? Tiên sư nó ai mà bằng lòng cho được?”

Chử Hoàn nói khẽ với khuôn mặt không cảm xúc: “Ba à, đi đâu đó sợ rằng không thể theo ý ba đâu.”

Chử Ái Quốc nghe thế ngây ra giây lát rồi lẩm bẩm: “Cũng phải – con mở... cái tủ ở đầu giường, bên trong có một cái hộp, con lấy nó ra đây cho ba.”

Chử Hoàn theo lời tìm được cái hộp của ông Chử Ái Quốc, mở ra xem thử thì thấy bên trong là một chiếc nhẫn trơn bằng bạch kim.

Chử Ái Quốc nói: “Có chữ đấy, nhìn thấy không?”

Bên trong chiếc nhẫn dùng hàng chữ đầy nghệ thuật khắc ngay ngắn một nội dung làm người ta rất mất hứng – “Đùa thôi”.

Chử Hoàn: “Đùa thôi?”

Chử Ái Quốc gian nan gật đầu: “Đùa thôi – ba hỏi con, con... con gần đây, gần đây còn có loại cảm giác đó không?”

Chử Hoàn: “Loại nào?”

Chử Ái Quốc giơ bàn tay gầy đét nắm lấy cổ tay Chử Hoàn: “Chẳng chờ mong cái gì, không hề có nguyện vọng với cuộc sống, giống như không sao vui nổi, đau đến mức khó xác định, ngay cả tự sướng cũng lười...”

Chử Hoàn làm bộ kinh ngạc: “Ba, đất vàng chôn đến đỉnh đầu rồi, ba có thể đừng mất nết như vậy không?”

Chử Ái Quốc chẳng thèm nghe, đôi mắt mù lòa bỗng sáng rực lên mà nhìn thẳng vào anh: “Có chứ?”

Chử Hoàn nói không hề chớp mắt: “Tuyệt đối không có.”

Chử Ái Quốc nắm chặt tay: “Mau nói thật đi.”

Chử Hoàn: “...”

Lần này thì anh im lặng rất lâu, đôi mắt sau cặp kính không thấy rõ, chỉ là rất đen và nặng nề, một lúc lâu anh mới hơi nhếch môi, bông lơn nói: “Chỉ thỉnh thoảng thôi, chẳng ai làm mỗi ngày cả, hại người lắm!”

Chử Ái Quốc thở một hơi dài đục ngầu: “Có một lần ba nhìn thấy con đứng trước cửa sổ, dáng vẻ như phải nhảy xuống vậy.”

Chử Hoàn phì cười: “Không thể nào, ‘bịch’ một phát đập xuống đất ô nhiễm môi trường lắm, con là hạng người không có đạo đức công cộng như vậy à?”

Chử Ái Quốc không để ý câu nói đùa này, nhìn anh chằm chằm rất lâu chẳng nói tiếng nào, Chử Hoàn rốt cuộc bại trận trước ánh mắt hùng hổ của lão yêu tinh. Anh dờn tằm mắt đi trước, nụ cười dần tan: “... Chỉ một lần đó thôi.”

Chử Ái Quốc: “Sau đó sao không nhảy nữa?”

Chử Hoàn trả lời: “‘Lưỡng Quý’ còn chưa bắt được mà.”

Chử Ái Quốc nhắm mắt: “Còn có thể nhớ được đi đâu này, chứng minh vẫn còn chữa được, con... con nhớ, người tên Hoàn, rường cột nước nhà...”

Chử Hoàn không nhịn được phải cắt ngang: “Ba mau thôi đi, con tra từ điển rồi, thứ đó chẳng phải có ý nghĩa là một cây cột to à?”

“Cây cột to thì thế nào? Trên thân có một vòng hoa văn non sông từ đầu đến cuối, có thể đội trời đạp đất.” Chử Ái Quốc trừng mắt, “Nhưng đội trời đạp đất... cũng chưa hề bảo con phải chống trời một mình.”

Khóe mắt Chử Hoàn hơi giật giật: “Ba, khí khái lưu manh của ba không có chỗ dùng nên đành phải nhắm vào con chứ gì?”

Chử Ái Quốc thở hỗn hển, liếc túi đồ Chử Hoàn đặt ở cửa phòng bệnh, giọng run nhè nhẹ, hơi thở yếu ớt như tờ nhện: “Thằng khốn này, thật là suy bụng ta ra bụng người mà... Ý ba là, mày phải thăm thú thế giới bên ngoài nhiều hơn, đừng nghĩ rằng làm tốt việc trong phận sự là xong hết mọi chuyện sống chết bất kể, bây giờ không còn ai đè gánh nặng lên vai mày nữa, đừng tự mình xoáy vào bế tắc mãi, nếu thật sự không gánh được, thì đến bệnh viện khám xem, uống chút thuốc, cũng không mất mặt, đừng cố gánh... Nhé? Về sau không còn ba, chẳng ai quản được mày nữa, ôi...”

Chử Hoàn không nói gì, dường như có nghe lọt, lại dường như quyết định phải bằng mặt không bằng lòng.

Chử Ái Quốc vô cùng bận lòng nhìn anh một cái: “Mày muốn đi xa à?”

Chử Hoàn gật đầu: “Vâng, qua vài hôm là đi, con đi làm chút việc trước.”

“Mày đi rồi Đại Mị phải làm thế nào, cho ai nuôi?”

Chử Hoàn dừng một chút: “Đại Mị nhắm mắt xuôi tay rồi.”

“Ôi,” Chử Ái Quốc cảm khái một tiếng, “Không được, tội lỗi tội lỗi, sắp chết còn liên lụy một con mèo mẹ tự tử vì mình.”

Chử Hoàn nhìn khuôn mặt đầy vẻ chết chóc của cha, cảm thấy cho ông biết chân tướng vào lúc này có hơi tàn nhẫn, vì thế giấu đi sự thật Đại Mị là thái giám, hồng giữ trọn ảo tưởng mối tình nhân thú hồng phấn dang dở cho ông cụ.

Một già một trẻ im lặng giây lát, sức lực kêu la của ông cụ vừa nãy dường như đã dùng hết, ông cảm thấy sinh mạng mình đang nhanh chóng trôi mất.

Ánh dương chiếu vào khe cửa sổ, hôm nay chính là một ngày nắng đẹp, Chử Ái Quốc nói với hơi thở mỏng manh: “Con... đeo nhẫn vào đi.”

Cái nhẫn đầu tiên đeo từ lúc chào đời tới nay, lại đến từ ông bố đầu hói, Chử Hoàn cảm thấy sự thật này hơi tàn khốc, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn đeo vào ngón giữa.

Nhẫn đeo vừa khít, hai chữ “đùa thôi” giống như đặc chế cho riêng anh.

“Ba sắp chết rồi.” Ông cụ nói, chầm chậm ngược lên.

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt già nua gặp phải tầm mắt trẻ tuổi, đôi mắt người trẻ tuổi kia là u tĩnh, làm cho người ta nhìn vào không nhìn được thấy lòng hơi lạnh.

Chử Hoàn thu hết sự biếng nhác quanh người, khẽ đáp một tiếng: “Vâng.”

Chử Ái Quốc hỏi: “Con có thể sống đến bảy tám mươi tuổi không?”

Chử Hoàn do dự một lúc lâu mới thận trọng trả lời: “Con sẽ cố hết sức.”

Chử Ái Quốc hỏi: “Lúc gặp phải khó khăn thì làm thế nào?”

Chử Hoàn dường như nghe lọt vấn đề này, anh suy nghĩ một lúc lâu, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười buồn xỉn: “Đùa thôi.”

“Được, được, phải sống thật tốt...” Tay Chử Ái Quốc đang nắm tay Chử Hoàn bỗng hơi lắc lư, giống như đã dùng hết một chút sức lực cuối cùng.

Sau đó thân thể ông bỗng cứng đờ, giống như tâm sự đã xong, chẳng còn gì vướng bận, nói mấy chữ “tốt” rồi rồi hoàn toàn nhắm mắt.

Chử Hoàn nắm bàn tay vừa bước qua ranh giới sống chết còn chưa kịp hóa lạnh của cha, cũng nhắm mắt lại theo, anh dường như nghe thấy tiếng gió từ phương xa lùa vào phòng, sững sờ, trong lòng hóa thành tro tàn cô quạnh.

“Được,” Anh nói với người không thể nghe thấy, “Tạm biệt.”

Anh cảm thấy sự trống vắng làm cho anh như đầu nặng bước nhẹ, dường như trừ Lững Quỷ huênh hoang ngoài vòng pháp luật còn chưa bắt về quy án thì trên cõi đời này chỉ còn lại một chữ “được” nặng trĩu như vậy kéo anh xuống, cố định chân anh trên mặt đất này.

— Tinh khí thần là thuật ngữ của đạo giáo; gồm tinh, khí và thần. Tức Yes, I do, trong truyện gốc thì câu này cũng được phiên âm thành “Ye si ai tu”.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 4: Dẫn truyện: Chử Hoàn (Phần 4)

Edit: Yên

Ba tháng sau.

Một chiếc xe việt dã lao vùn vụt với tốc độ như đua xe F1 trên con đường núi ngoằn ngoèo gập ghềnh, cảm giác y hệt như chớp giạt, chỉ hận bốn bánh xe không thể đồng thời rời khỏi mặt đất luôn.

Đường Bàn Sơn không dễ bảo dưỡng, đây lại là nơi xa tít mù tắp, rất dễ đoán tình hình giao thông kinh khủng cỡ nào.

Mặt đường y như cái mặt rỗ, vừa đổ mưa là thành thẳng cảnh trần gian “hồ lớn ao bé giăng khắp như sao trên trời”. Một bên đường kè sát núi đá lởm chởm, dăm ba ngọn núi dựa vào nhau, vây tròn thành tư thế chuẩn bị sập lở quy mô lớn bất cứ lúc nào. Phương xa là vách núi, bên kia vách núi chẳng có lấy nửa hòn gạch che, thò đầu ra khỏi xe là có thể nhìn thấy dòng sông nhỏ ngoằn ngoèo dưới chân núi. Đàng xa thì thoảng có mấy căn nhà cheo leo giữa sườn núi, trông không tằm thường chút nào.

Xe lao bon bon trên đường núi hiểm trở, đến nơi hẹp nhất thì thân xe thoảng chốc lách qua, cách vách núi chưa đến hai mươi centimet, tưởng như vượt không trung mà qua, và chuẩn bị sảy chân bất cứ lúc nào vậy.

Mà gã tài xế điên kia thì một tay cầm súng, đặt hờ trên tay lái, dù lái ô tô như tàu Hạng Nga 3(1) nhưng nét mặt vẫn thoải mái như thường.

Gió núi lùa vào cửa kính mở hé thổi tóc tài xế bay lộn xộn, chờ đến khi xuống xe e rằng lại có một gã Smart(2) thành linh xuất hiện ở vùng ngoại ô mất thôi.

Trong tiếng xe việt dã gầm rú lẫn với tiếng Super Mario húc nắm còn có cả tiếng giầy giũa rất nhỏ, chỉ thấy một người đàn ông bị trói gô trên ghế lái phụ, thái dương vã mồ hôi, chẳng biết là sợ hay là thế nào, tay này bị nhét giẻ lau xe vào miệng, ánh mắt hoảng sợ muốn chết.

“Chử Hoàn, Chử Hoàn nghe rõ trả lời.”

Chử Hoàn đang lái xe thoáng nở nụ cười xấu xa khó tả, nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông sắp sợ vãi ra quần trên ghế lái phụ, dùng súng đập đầu đối phương một cách hết sức thân mật: “Nhận được rồi, nói đi.”

Lão Vương ở đầu dây bên kia nhanh chóng nói: “Hủy bỏ hành động, bây giờ cậu lập tức dẫn người quay về, tôi lặp lại lần nữa, hủy bỏ hành động, Tiểu Quỷ hiển nhiên đã bị bọn chúng vứt bỏ, mục tiêu của Đại Quỷ là cậu, Hoắc Huy bên chúng ta có khả năng đã...”

Chử Hoàn thông thả tiếp lời: “Làm phản rồi.”

Lão Vương ngừng bật, giây lát sau ông ta định thần lại, vội vã thấp giọng hỏi: “Hoắc Huy bây giờ ở đâu? Cậu thì ở đâu?”

Chử Hoàn cười tủm tỉm hỏi: “À, anh ta ở ngay bên cạnh tôi, đang đi hóng gió với tôi đây này, anh muốn tâm sự à?”

Lão Vương im lặng một lát, nghe anh ta nắm chắc như vậy, dường như đã yên lòng: “Cậu thế mà... cậu, sao cậu biết được?”

Lần này Đại Tiểu Quỷ ngang nhiên nhập cảnh, chính là định liêu một trận lúc hấp hối, vận chuyển một loạt súng ống đạn dược. Thật ra bọn chúng có thể đi vòng khỏi Trung Quốc, thế nhưng lại đột nhiên đổi tuyến, chính bởi vì nhận được tin tức của Chử Hoàn – Mối hận lớn trong lòng Lương Quỷ, không còn ai khác ngoài anh.

Để bảo vệ Chử Hoàn, ba năm qua anh chỉ liên hệ với mình Lão Vương, và suốt ngày ru rú trong nhà. Thế nhưng kẻ trí nghĩ đến ngàn đi đầu tất vẫn

có sơ sót, dù bảo mật chặt chẽ hơn thì cũng không ngăn được có kẻ trăm phương ngàn kế muốn tìm anh.

Bất luận là phía chính phủ hay phía phần tử khủng bố, hành động lần này đều rất dốc sức, họ đều biết lần này không chết thì sống, hoặc là triệt để nhờ cở tận gốc Lưỡng Quỷ, hoặc là trơ mắt nhìn bọn chúng như đồng tro tàn bùng cháy lại.

Lão Vương là người tổng phụ trách của hành động, ông ta cẩn thận đến mức khiến người khác phải tức sôi gan, có một đạo rất lâu Chủ Hoàn ở suốt trong văn phòng của ông ta, hai người cân nhắc tất cả các chi tiết hết lần này đến lần khác.

Cho đến bây giờ, nội bộ đã tìm ra ba bốn người có vấn đề, đang phải bị cách ly đi điều tra.

Lẽ ra họ đã chuẩn bị không chê vào đâu được, thế nhưng...

Mà cũng phải thôi, nếu Lưỡng Quỷ dễ đối phó vậy thì năm đó các quốc gia châu Á tuyệt đối không mặc cho bọn chúng hoành hành lâu đến thế.

Hiện tại, đã bắt giữ thành công phần lớn quân của Lưỡng Quỷ, thu được toàn bộ súng ống đạn dược. Bọn họ lại theo một nguồn tin tức, tìm được điểm dừng chân của nhóm Tiểu Quỷ, liền chia quân ra hai đường, Lão Vương dẫn người chặn Tiểu Quỷ, Chủ Hoàn theo lệnh lùng bắt Đại Quỷ. Lần này giăng thiên la địa võng, chỉ thiếu cuối cùng “lấy đầu Lưỡng Quỷ” mà thôi, nhưng không ngờ vẫn xảy ra sự cố.

Còn chuyện gì đáng phiến muộn hơn là nội bộ có kẻ phản bội đây?

Chiếc xe việt dã mạo hiểm quẹo gấp, bánh sau trượt dài phát ra tiếng chói tai. Đối lập rõ rệt với tiếng xe chạy cực kỳ nguy hiểm là ngữ điệu hờ hững, không hề nóng nảy, kế thừa từ Chủ Ái Quốc của Chủ Hoàn: “Ôi, việc này khó nói lắm, nói chung là cảm giác ấy mà, chuyên ngành của tôi chính là lêu lổng, thành thử hơi giống với bọn họ thôi.”

Lão Vương: “Mẹ kiếp, thế sao cậu không nói sớm, bây giờ phải làm thế nào... Chờ đã, họ Chử, cậu không bỏ đội đấy chứ!”

Chử Hoàn lơ đi tiếng gào thét, chẳng hề hoảng hốt, lại còn giải thích cho mình vài câu: “Tôi đâu biết xem bói, vô duyên vô cớ tôi nào biết ai là gián điệp? Người ta dùng đòn sát thủ trên lưỡi dao, thì chúng ta cũng phải đứng lên lưỡi dao mới thử được – Vả lại, anh xem, lần này Đại Quỷ vì xử lý tôi mà không tiếc lời cả ván quan tài của hắn ra, không cần biết là thật hay giả, tốt xấu gì chúng ta cũng phải phối hợp, một mẻ lưới hốt trọn bọn chúng mới được.”

Lão Vương hiểu rõ tính nết anh ta, lập tức toát mồ hôi hột. Lưỡng Quỷ nhập cảnh từ biên giới Tây Nam, sau khi luận chứng nghiêm ngặt, họ chọn địa điểm chặn giết ở nơi này, cố hết sức tránh xa dân cư. Mà nơi đây địa hình phức tạp, tuy có thể định vị nhưng trong một lúc người của họ tuyệt đối không đuổi kịp Chử Hoàn được.

Cái tên bốn mắt bình thường chậm rì rì, đáng vẻ rõ là thật thà kia, đến thời khắc quan trọng lại thật sự bất chấp thân quen luôn. Lão Vương nhớ lại nhóm người năm đó mình dẫn dắt, hiện giờ chỉ còn sót lại mỗi Chử Hoàn, lỡ như cậu ta cũng...

“Bất kể cậu muốn làm gì, mau dứt vờn ngay cho tôi, lập tức, lập tức, ngay bây giờ!”

Chử Hoàn cười hì hì: “Thôi, tôi hiếm khi gây phải thù hận lớn như vậy, lỡ mất lần này thì không dễ xóa đâu.”

Lão Vương: “...”

Thật tình ông ta chỉ muốn bắn nát đầu tên bốn mắt kia thôi.

Chử Hoàn: “Vả lại bây giờ mới nói thì đã muộn rồi, dưới gầm xe tôi có bom, anh biết chứ?”

Lão Vương hoảng hốt kêu lên: “Cái gì?”

Chử Hoàn dùng hai ngón tay kẹp lấy một con chip nhỏ, cắm vào gọng kính, nhấn khế một cái, trên cặp kính bình thường kia lập tức xuất hiện bản đồ vệ tinh của vùng này, ở góc hiện lên một hàng chữ nhỏ: đã đọc được, đang tải, vui lòng chờ một chút.

Anh híp mắt cười với tên phản bội Hoắc Huy đang trợn trừng mắt ở bên cạnh, dùng tay không làm động tác ngả mũ cảm ơn: “Làm khéo léo lắm, anh Hoắc Huy, anh nắm vùng còn cẩn thận hơn tôi năm đó, thay mặt tổ chức xin được cảm ơn anh.”

Tải xong, một cụm những điểm đỏ liền xuất hiện trên kính.

“Có lẽ bọn chúng sợ không nổ chết được tôi, nên đằng trước còn mười ba, mười bốn ừm... mười lăm kẻ chờ nhặt xác cho tôi.” Chử Hoàn hờ hững nói với Lão Vương, “Nhớ trước đó chúng ta từng thảo luận, bọn chúng sợ ta dùng trực thăng và vũ khí hạng nặng, chi viện nhất định sẽ ở trong thị trấn phía Bắc, súng ống đạn dược mang theo ắt hẳn phải còn hàng loạt. Hôm nay ở đó có họp chợ, chưa biết chừng bọn chúng sẽ tìm cách trà trộn vào dân thường, tôi đã để các anh em đến đó rồi, nếu có thể dẹp sạch nơi đó, hôm nay Đại Quý không còn đường nào viện trợ, sẽ không chạy thoát được đâu.”

Lão Vương: “Cậu...”

Chử Hoàn cắt ngang: “Anh yên tâm đi – lát nữa liên hệ nhé, tôi phải chuẩn bị nổ xe đây.”

Lão Vương: “Chờ...”

Chử Hoàn không thèm giải thích thêm, cắt ngay liên lạc.

Hai phút sau, chiếc xe việt dã chạy vào một vùng rừng núi, đột nhiên mất khống chế, lật nghiêng xuống khỏi con đường Bàn Sơn, nổ tung giữa không trung, vụ nổ long trời lở đất làm chim chóc trong rừng nháo nhác bay, chiếc xe lật xuống sườn núi làm khói bụi mù tung lên.

Chiếc xe này vừa lật, thì bỗng nhiên vang lên một tiếng huýt sáo dài. Thấp thoáng trong khu rừng trên núi và sau những tảng đá dưới chân núi, đột nhiên chui ra rất nhiều người, hiển nhiên là mai phục ở nơi này đã rất lâu rồi.

Trong rừng có tám kẻ, trên vách đá phía dưới có bảy kẻ, đầu cần thiết bị dập lửa trên tay.

Mà lần nổ thứ hai sẽ xảy ra trong vòng năm phút, năm phút vừa đủ để chúng nhanh chóng tới gần, một khi vụ nổ kết thúc, thì đối phương lập tức có thể phán đoán ra trong xe căn bản chẳng có ai.

Chử Hoàn ngẩng sau một tảng đá lớn cạnh vách núi, lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt được cất trong lòng.

Điểm đỏ trên kính chỉ ra phương hướng đại khái của kẻ địch, song anh biết đây không phải là tất cả – Đại Quỷ tuyệt đối không ở trong tầm nhìn của cặp kính, nhưng anh hiểu Đại Quỷ, trước mắt nhất định hẳn ta cũng có mặt ở hiện trường.

Chử Hoàn cần lười lê, mũi nó kèn ngay họng tên phản bội bị trời gô, hẳn ta bị bịt miệng, lúc này không dám hó hé tiếng nào.

Tay Chử Hoàn rất có cảm giác nghệ thuật, bàn tay hơi nhỏ, ngón tay thon dài, móng tay cắt sạch sẽ và ngay ngắn. Hoắc Huy biết tay anh cực chuẩn xác, chỉ cần thoáng có một ý nghĩ là lười lê ba cạnh thoát trông bình thường kia sẽ chọc thủng họng mình ngay.

Hắn không biết vì sao Chử Hoàn không bỏ mình lại trên chiếc xe bị nổ.

Chử Hoàn lấy một điều thuốc trong túi ra ngậm lên môi, sợ để lộ vị trí nên không đốt, chỉ ngửi ngửi nếm nếm hương vị một chút mà thôi.

“Anh biết anh Vương có một cô con gái chứ?” Anh ta dường như thuận miệng nhắc tới, giọng điệu bình thường như chuyện gẫu giữa đồng sự vậy, “Cô bé rất được yêu thích, hồi nhỏ chơi với nhau, đám con gái ngốc khác đều lấy đá cắt lá cỏ, hoặc là ném mấy con sâu vào bát làm bộ chiên cá, đám

bị bắt tới chơi cùng là chúng tôi còn phải giả vờ như rất ngon miệng – Chỉ có cô bé ấy là khác, riêng mình cô bé ấy chơi vừa nhập vai vừa nghiêm túc, cho chúng tôi ăn toàn bỏ trong bát đã rửa sạch, rưới sữa tươi, có khi còn đổ cả một thìa kem.”

Lúc nói chuyện này, nụ cười thoáng hiện trên khóe môi Chữ Hoàn, nhưng ánh mắt lại tỉnh táo mà lạnh lùng.

“Con gái quá được yêu thích đầu là mần họa, chỉ vì cô ấy mà tôi đánh nhau với một tên đầu từ bé đến lớn, một chơi một hay đánh hội đồng đầu không thiếu. Hắn ta dẫn một đám nhãi du côn chặn tôi trong hẻm, dùng ống tuýp đánh gãy một chân tôi làm tôi phải nghỉ hè trong bệnh viện, suốt nửa thì thọt. Sau khi ra viện tôi lại đơn thương độc mã càn gạch choảng hắn chấn thương sọ não, đầu phải khâu sáu mũi, dẫn đến xấu xí suốt đời. Từ đó về sau tên đầu ấy ngày càng ghen tị với ngoại hình đẹp trai của tôi, tôi làm gì hắn đầu muốn bắt chước, ở đâu cũng có bản mặt hắn, giống như không hề đầu tôi là khó ngủ yên vậy.”

Chữ Hoàn hơi lơ lửng lê trong tay, lưỡi dao lạnh như băng khẽ đụng vào cằm Hoắc Huy, giống như có thể ngửi được mùi máu tươi đáng sợ vậy.

Chữ Hoàn: “Anh đoán xem sau đó thế nào?”

Miệng còn bị nhét giẻ, cho dù đoán được thì tay phản bội cũng chẳng đáp được.

Chữ Hoàn nói băng quơ: “Sau đó khi Trừ quỷ, có một lần tôi suốt nửa bị lộ, hắn và mấy anh em khác vì yểm hộ tôi...”

Anh chợt dừng lại, mắt hơi hạ xuống, khóe miệng trong chớp mắt đã đánh lại.

“Tôi cuối cùng đã bị tên đầu ấy đè đầu, còn phải phụng dưỡng và lo tang ma cho con mèo tổ tông của hắn.” Khi đầu Hoắc Huy đã vã mồ hôi lạnh, Chữ Hoàn thản nhiên dời tầm mắt, xuyên qua cặp kính hợp với hạng mặt người dạ thú nhìn chằm chằm đồng hồ, dường như hơi hồ hững, lại

hơi lơ đãng, “Ồi, tôi không tài nào nghĩ thông nổi, vì sao anh lại bán mạng cho Đại Quỷ? Anh còn đần hơn cả đồ đần sao?”

Hoắc Huy đương nhiên chẳng cách nào trả lời, hoảng sợ nhìn chăm chăm khuôn mặt nghiêng điển trai của Chử Hoàn, cho rằng anh ta định bằm vằm mình ra ở nơi này – Từ khi thôi việc Chử Hoàn không còn xuất hiện trước mắt họ, Hoắc Huy không hề hiểu rõ anh, nhưng đi đâu này không ảnh hưởng đến việc nghe về truyền thuyết của người này... truyền thuyết đáng sợ.

“Tiểu Quỷ từng đắc ý nói với tôi, hẳn nói sở dĩ bọn chúng chẳng cách nào bị chiến thắng, là vì bọn chúng xấu xa đến mức không kiêng dè gì, có thể không từ mọi thủ đoạn...” Chử Hoàn gõ nhẹ ngón tay, lưỡi lê phát ra ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ trên cổ tên phản bội, “Có đi đâu, sau đó Tiểu Quỷ bị tôi phế một tay hai chân, còn anh thì bị tôi trói gô đến đây, quả thật, tôi có phần hoài nghi, không biết hẳn nói là đúng hay sai.”

Nói đến đây, anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Hoắc Huy mà nở nụ cười lạnh lùng, ngay cả cặp kính cũng không ngăn cản được sát ý như hóa thành thực thể của anh.

Ngọn núi này cao bao nhiêu thì sát ý của anh dày đặc bấy nhiêu, chỉ chớp mắt đầu óc tay phản bội bị trói gô đã trống rỗng, hẳn bị bao phủ trong sát ý ấy, cơ hồ cho rằng mình đã chết rồi.

—

(1) Hằng Nga 3 là con tàu vũ trụ khám phá Mặt Trăng của Trung Quốc được phóng vào ngày 1/12/2013. Trước đó Trung Quốc đã phóng tàu Hằng Nga 1 và 2. Đại khái ở đây ý tác giả muốn nói là tài xế lao vùn vụt như tàu vũ trụ.

(2) Smart: chỉ một nhóm thanh thiếu niên tự nhận là hợp mốt, thích mù quáng bắt chước Jrock. Trào lưu này chính thức bắt đầu phát triển ở Trung Quốc từ năm 2008. Ở đây tác giả muốn đùa rằng tóc Chử Hoàn sắp dựng đứng lên như dân Smart.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 5: Dẫn truyện: Chử Hoàn (Phần 5)

Edit: Yên

Nhưng Chử Hoàn không làm gì cả, anh chỉ nhìn chăm chăm Hoắc Huy một lúc không rõ là có ý gì, đoạn thấp giọng nói: “Sợ gì chứ? Tôi đâu có động vào anh. Nếu động vào anh thì sẽ biến thành phạm pháp, mà tôi thì luôn rất trung thực, có bao giờ làm trái pháp luật đâu?”

Hoắc Huy run lấy bầy, nổi hết da gà, y như muốn động kinh vậy. Chử Hoàn đương nhiên không thể để hấn ta lên cơn động kinh, liền bóp gáy làm đối phương ngất đi.

Chử Hoàn nhìn hấn giây lát với khuôn mặt không cảm xúc, lại cẩn thận lấy một cái ống tiêm giấu trong lòng, tiêm thuốc gây mê mạnh để cam đoan hấn phải hoàn toàn hôn mê.

Lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn không trung xanh thẳm, giống như xuyên qua bầu trời xanh trong xa tít, anh và ai đó có thể nhìn thấy nhau.

Chử Hoàn đặt lưỡi lê trước mắt quan sát giây lát, những ngón tay nhợt nhạt lướt qua cạnh của nó, bất giác run rẩy khe khẽ – là sự run rẩy cần phải bấm vào ai đó thì mới yên được.

Anh bỗng nhiên hung tợn đâm lưỡi lê vào người Hoắc Huy, nhưng ra tay mạnh, rút tay còn ác hơn, tay cần lưỡi lê lộ rõ gân xanh dữ tợn, Chử Hoàn liên tiếp đâm Hoắc Huy mười tám lỗ.

Quần áo Hoắc Huy bị đâm thủng mười tám lỗ, nhưng Chử Hoàn vẫn nói được làm được, từ đầu đến cuối tên phản bội kia ngay cả da cũng chưa trầy.

Trong chiến dịch Trừ quỷ, các anh em mà Chữ Hoàn biết tên, tổng cộng đã chết mười tám người.

Đại Quỷ trời sinh đa nghi, kiếp sống ẩn nấp của anh như giấm trên miếng băng mỏng, đi lại rất khó khăn, là mười tám anh em này đã nhỏ từng giọt máu mở đường bảo vệ anh.

Họ giao mạng cho anh, nhưng anh không thể hoàn thành nhiệm vụ một cách trọn vẹn, để Đại Quỷ bỏ chạy ba năm.

“Mẹ kiếp ta còn mặt mũi nào mà sống tiếp!” Chữ Hoàn hờ hững nghĩ.

Vừa sinh ra ý nghĩ này, Chữ Hoàn liền có cảm giác như ngựa hoang thoát cương, muốn ngũ mã phanh thây trái tim anh, anh cắn mạnh đầu lưỡi, đồng thời nắm chặt chiếc nhẫn trên ngón giữa, xúc cảm lạnh như băng và vị rỉ sắt trên đầu lưỡi khó khăn lắm mới túm được sợi dây cương kia – giờ không phải là lúc để đau buồn.

Chữ Hoàn thò tay vào vạt áo của kẻ phản bội Hoắc Huy, mò từ đầu đến chân kẻ này, cuối cùng tìm được một miếng băng keo cá nhân dán sau mắt cá chân hắn, Chữ Hoàn vừa chăm chú nhìn vừa cẩn thận lột nó ra, thấy mặt trái có dán một máy phát tín hiệu rất nhỏ.

May mà anh tiên hạ thủ vi cường tháo khớp tứ chi của tên này, bằng không hắn sẽ lên phát tín hiệu.

Máy phát tín hiệu nhẹ như một tờ giấy, ở trạng thái chưa mở, mặt mã gồm bốn chữ số.

Chữ Hoàn cất đầu lên, thấy các điểm đỏ trên kính bắt đầu tụ lại – rất có thể bọn chúng đã phát hiện trong xe không có ai.

“Vừa đến thời điểm quan trọng là không còn viện binh, mình trúng mạng Thiên Sát Cô Tinh(1) à?” Chữ Hoàn nhủ thầm một câu, “Vậy thì đoán đại đi.”

Anh lo âu nghĩ bụng, động tác lại hết sức quả quyết, hầu như không hề dừng lại để nhập ngày tháng.

Đó là ngày thu lưới “Trừ quỷ”, ngày ấy, thân phận “Chử Hoàn” này lại được quay về dưới ánh mặt trời, “Lưỡng Quỷ” từ đó tan rã, cách hôm nay đã ba năm, hơn một ngàn ngày đêm.

Mật mã chính xác.

Máy phát tín hiệu chớp mắt đã mở ra, trong vài giây đã gửi tín tức định vị đến mọi người xung quanh, Chử Hoàn kéo cổ áo che khuất nửa mặt, thoáng cái chui tọt vào rừng.

Đoán đúng rồi.

Ắt hẳn Đại Quỷ kia cả đêm khó ngủ yên, muốn lột da rút gân anh, uống máu ăn thịt anh, vừa nghĩ đến đây, Chử Hoàn liền hưng phấn hẳn lên một cách kỳ lạ, như một con báo ngửi thấy mùi máu vậy.

Tâm trạng vừa nãy còn như rơi xuống vực sâu bỗng chốc lại lao vọt lên trời – điều này rất bất thường, Chử Hoàn đương nhiên hiểu, song giờ này khắc này, anh cần sự hưng phấn đó, anh cần để máu của mình sôi trào lên bất kể hậu quả, anh cần ngực mình còn một chút hơi nóng trước khi giết chóc.

Máy phát tín hiệu của nội ứng đột nhiên mở ra, kẻ địch tuy không rõ nguyên do, nhưng lập tức theo đó mà hành động.

Chử Hoàn lao vào rừng rậm không hề quay đầu lại. Anh không nghĩ ngợi giây lát, dính máy phát tín hiệu lên một gốc cây, đoạn lách người trốn ra sau một cây khác, chân còn chưa đứng vững, thì con mồi đầu tiên đã xuất hiện trong tầm mắt, hắn chạy đến gốc cây to dán máy phát tín hiệu.

Chử Hoàn nhanh nhẹn lắp ống giảm thanh, dường như còn chưa ngắm chuẩn, giơ tay đập ngay báng súng vào đầu đối phương, kẻ nọ cứng đờ người ngã xuống trong im lặng.

Hắn chưa kịp ngã hẳn xuống đất thì một đôi tay đã nhanh chóng kéo hắn vào lùm cây, thi thể nóng sốt vừa ra lò này vẫn còn hơi ấm.

Một tên.

Tiếp đó Chử Hoàn làm theo cách cũ, gỡ máy phát tín hiệu của tên vừa chết đem dán vào rễ cây, hai tay bám một cành đại thụ, leo lên ẩn nấp trên cao, giống như đã hòa làm một với lá và cành cây, không hề có một chút tiếng động nào, hai tên được sự yểm hộ của đồng bọn kề vai đi đến, đương nhiên nhìn thấy cái xác trong bụi cây...

Hắn còn chưa kịp cảnh báo thì vũ khí đang ẩn nấp đã đâm xuyên qua gáy, mũi lưỡi lê cắm trong vết thương xoay nhẹ, máu bắn hơn một thước, kẻ đó Chử Hoàn lần thứ hai giơ súng, một súng kết liễu một kẻ, rồi anh lập tức cuồn người lại lăn tròn dưới đất, tránh né đợt bắn tiếp.

Bốn, năm, sáu...

Đây không phải là cuộc đua, mà là một vụ ám sát, chỉ cần Chử Hoàn nổ súng thì tất cả kẻ ngã xuống, tất cả đều xơi một viên kẹo đường vào giữa trán, tuyệt nhiên không trượt, anh như một con quỷ sống sờ sờ giữa ban ngày ban mặt vậy.

Mười ba, mười bốn...

Chân Chử Hoàn thành linh mềm nhũn, anh ngã khỏi cành cây, giây tiếp theo cơn đau nhức mới truyền đến – cẳng chân đã bị bắn trúng.

Kẻ bắn trúng Chử Hoàn bị anh dọa cho vỡ mật từ lâu rồi, còn hoảng sợ hơn cả kẻ bị bắn trúng, hắn ta giơ súng, liên tục bắn thêm mấy viên vào người đã rơi xuống gốc cây, xác định đối phương không còn động đậy, mới thận trọng tiếp cận một cách chậm chạp.

Chết rồi ư?

Bắn chết Chử Hoàn rồi, có thể nhận được gì từ lão đại?

Hắn lại không dám mừng như điên, bởi cảm giác run rẩy lạnh sống lưng vừa nãy còn chưa mất đi. Tên càn súng không tự chủ được dùng chân, chậm rãi ngồi xổm xuống, đợi thêm giây lát, không hề có động tĩnh, mới bạo gan thò tay đến cái xác đang chúi mặt xuống đất.

Xác chết bị lật lại, da ngăm đen, dòng máu Đông Nam Á, đây là... đây là đồng bọn của hắn!

Sự sợ hãi còn chưa kịp bốc hơi, thì thành linh thấy cổ man mát, qua khe hở hắn nhìn thấy một đôi tay vấy đầy máu tươi.

Cạnh lưỡi lê sắc lẹm đã cứa đứt cổ hắn.

Tên thứ năm.

Ông quần Chử Hoàn đã ướm sưng máu, nhưng anh không hề cảm thấy đau, dường như adrenaline tăng vọt đã làm mất cảm giác đau đớn. Anh nghiêng người giấu mình sau một gốc cây khác, liếm máu bắn lên khóe miệng.

Đại Quỷ đâu?

Kẻ địch lâu năm, định đến khi nào mới ra đây ôn chuyện?

Chử Hoàn lặng lẽ bấm tay tính thời gian, dựa đầu lên thân cây, sau năm phút, anh bỗng nở nụ cười – trên kính thành linh có hai tin tức.

“Bắt được toàn bộ, chưa tạo thành thương vong cho nhân viên.”

“Thu được loạt súng ống đạn được phi pháp thứ hai.”

Cạm bẫy đặt sẵn đã bắt được con mồi.

Qua một lúc nữa, e rằng Đại Quỷ sẽ phải đối mặt với quần cảnh đứt sạch viện binh, vào thời điểm thế này, hắn sẽ chạy thoát lần thứ hai chứ?

Chử Hoàn tin rằng, chỉ cần hơi ăn chắc có thể Đông Sơn tái khởi, thì Đại Quỷ nhất định sẽ chuồn nhanh, nhưng... nếu hắn đã cùng đường rồi

thì sao?

Lúc này, trên kính của Chữ Hoàn xuất hiện một điểm sáng mới, có nghĩa là gần đây có máy phát tín hiệu mới được bật, đang ở cách anh tầm một trăm mét.

Tích tắc khi điểm sáng này lóe lên, Chữ Hoàn không cần được lòng hít sâu một hơi, rồi anh lập tức cắn chặt răng.

Quá hưng phấn, anh quả thực phải hoài nghi là mình đã hút ma túy, hưng phấn khó lòng kiềm chế nổi.

Ba năm tròn luân, một lần nữa đánh giáp lá cà...

Điểm sáng nọ không hề nhúc nhích, hình như là đang chờ anh.

Bỗng vang lên một tiếng súng nổ, sau đó là tiếng kêu thảm thiết chói tai, thoát nghe hơi giống giọng bé gái.

Chữ Hoàn cần súng bằng một tay, chậm rãi di chuyển, lúc này cây và đá đều là pháp bảo ẩn hình của anh, hệt như một con mèo cỡ lớn, anh im ắng hạ đất băng qua rừng cây.

Đại Quỷ quen chỉ huy sau màn, tuyệt đối không bao giờ hiện thân, nếu không phải đã cùng đường bí lối thì hắn sẽ không chịu lộ diện vào lúc này.

Đồng thời, Chữ Hoàn cũng tin chắc rằng trước mắt Đại Quỷ chỉ có một mình. Bản tính hắn đa nghi, lại thêm sự thận trọng của Chữ Hoàn đã đập nát một chút tín nhiệm cuối cùng trong cuộc đời hắn, hắn sẽ chỉ huy phối hợp người chặn giết và người tiếp ứng, nhưng sẽ không để người thứ hai biết bản thân hắn ở ngay gần đây.

Chữ Hoàn vừa nhanh chóng suy xét vừa cẩn thận đến gần, sau đó anh nhìn thấy một cô bé.

Cô bé chừng mười bốn mười lăm tuổi, mái tóc dài rối tung xõa ra trước ngực, bị treo trên một cành cây, đùi trúng đạn đang chảy máu ồ ồ, cô bé

đường như đã ngắt đi, không biết còn sống hay đã chết.

Gốc cây nọ mọc sát vách núi, trông hết sức nổi bật, bên quay lưng lại vách đá treo cô bé, một loạt lưới lê ba cạnh dựng trên mặt đất, chúng tuy không bằng cái Chử Hoàn giắt bên hông, nhưng chọc vào người bé gái da thịt non mềm vẫn thủng lỗ như thường.

Chỉ cần cô rơi xuống thì sẽ bị vô số lưới lê ba cạnh đâm thủng lỗ thành cái sàng.

Mà một đoạn dây thừng treo cô bé đã bị tẩm dầu hỏa, đang cháy phừng phừng.

Linh trưởng, loại động vật dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết đây là cạm bẫy, thật tình Chử Hoàn chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài thôi.

Nhưng anh có thể khoanh tay đứng nhìn được sao? Không thể nào – anh đâu phải là Tiểu Quỷ.

Cô bé đó lúc này không chỉ là một cô bé, cô là sự trào phúng mà Đại Quỷ bày ra trước mặt anh – chỉ có kẻ thối nát đến tận tủy xương mới không cách nào chiến thắng nổi.

“Vừa nói xong đã bị mất mặt, chặc.” Chử Hoàn thở dài, rồi anh lập tức lấy lựu đạn khói bắn cả tiến nhét trong lòng ra, ném vào giữa đám lưới lê một cách chính xác vô cùng.

“Xi” một tiếng, khói tỏa mịt mù.

Đúng lúc này, sợi dây thừng treo cô bé bị đứt.

Chử Hoàn lao ra với tốc độ khó lòng nhìn thấy, anh đập một gốc cây nhảy vọt lên, vung tay đâm lưới lê vào thân cây, quay ngang nửa vòng, chuẩn xác nắm được thắt lưng của cô bé, lấy lưới lê đang cắm trên thân cây làm trục, nhanh chóng xoay nửa vòng, rồi nhún người nhảy lên chặc cây, né đạn bắn lên đến từ một góc.

Đồng thời, anh đã tóm được vị trí của kẻ bắn súng.

Có một chỗ lá cây hơi lay động.

Trong tích tắc, Chử Hoàn ném cô bé lên vai và bóp cò súng, ống giảm thanh đã rơi mất, thành thử một tiếng súng vừa vang lên thì chim chóc nháo nhác bay.

Sau đó thì chẳng còn tiếng động gì nữa.

Khoảnh khắc ấy không biết dài nhường nào, giống như tất thảy được quay chậm vậy.

Rồi sau đó, một kẻ dù đã nguy trang, dầu hóa thành tro Chử Hoàn cũng nhận ra được từ từ ngã xuống, phơi trần dưới ánh mặt trời, hẳn đã chết, vẫn là cái chết do xơi một viên đạn vào đầu.

Là Đại Quý.

Chử Hoàn hơi lão đảo, suýt nữa ngã dúi khỏi cây, không phải bởi mừng như điên, không phải bởi tiếc nuối, càng không phải do có tình cảm gì với phần tử khủng bố máu lạnh vô tình này... Chỉ là, anh cảm thấy thân thể mình hình như lại nhẹ bớt hai phần, nhẹ đến mức khiến anh suýt nữa mất đi thăng bằng. Khi tim đập mạnh và loạn nhịp trong nháy mắt, làm cho anh cảm thấy bất thường, thì đã muộn mất rồi.

Lại một tiếng súng vang lên.

Chử Hoàn chỉ kịp đẩy mạnh cô bé trên vai, miễn cưỡng tránh khỏi chỗ hiểm, một viên đạn đã xuyên qua vai, lực chấn động xô anh lùi lại, anh nhìn thấy cô gái trẻ để lộ ra khuôn mặt hằn thù sau mái tóc bù xù.

Chử Hoàn chột sừng sốt.

Cô gái đã thất thủ, trong tích tắc đánh lén vừa nãy, súng trên tay bị Chử Hoàn đánh bay khi đang né tránh theo bản năng, rơi xuống vách núi mất hút. Cô bàng hoàng nhìn bàn tay trống không của mình, rồi lại cảm hận

nhìn Chử Hoàn một cái, quay đầu về hướng Đại Quỷ mà la lên: “Papa!” Cô là... con gái của Đại Quỷ?

Cái loại không bằng cặn thú gì đây!

Chử Hoàn còn đang kinh ngạc chưa kịp có hành động gì, thì cô bé kia đã nhảy khỏi cành cây, cười “xì” một tiếng, cô gái nhỏ liền bị lưới lê dưới đất đâm xuyên qua trán... Chử Hoàn đưa tay kéo cô lại theo bản năng, nhưng chỉ tóm được mỗi một nắm tóc mà thôi.

Vết máu loang ra, như một tấm thảm đỏ đầy ngập ác ý vậy.

Chử Hoàn ngơ ngàng nhìn thi thể dữ tợn của cô thiếu nữ, bỗng bị cảm giác mơ hồ quen thuộc bao phủ, bất giác lui nửa bước, chợt nghe một tiếng vang nhỏ, nhánh cây dưới chân rớt cuộc gãy lìa do không chịu nổi áp lực mạnh như vậy.

Anh thò tay bám một cành cây ở bên kia, bên đó chính là vách núi, anh đã lơ lửng hai chân giữa trời, treo mình ngay trên vách núi.

Một bên vai Chử Hoàn đã ướt sũng máu, máu trên quần thì khô lại một mảng, nhưng đối với đặc công át chủ bài mà nói, dù là vết thương nặng hơn chục lần, anh treo mình lên cũng không tốn nhiều sức hơn cầm một nắm hạt dưa chút nào.

Thế nhưng trong chớp mắt ấy, cả thân xác lẫn tinh thần bỗng nhiên chán chường mệt mỏi, cảm giác hưng phấn ban nãy bùng lên chợt rút đi như thủy triều, khiến anh càng mệt hơn, mệt đến độ không giơ nổi một ngón tay.

Chử Hoàn ngẩng đầu nhìn cành cây mình đang nắm, nhìn một góc không trung lộ ra sau những tán cây che phủ, ánh mắt trống rỗng chẳng còn lại gì. Anh cảm thấy cả trời xanh đầu đang xoay tròn, tất cả trong tầm nhìn đầu bị bóp méo.

Anh cảm thấy hình như mình bị quỷ ám, chờ đến khi định thần lại thì đã buông tay rơi xuống rồi.

— Theo như cách nói dân gian thì người mạng Thiên Sát Cô Tinh sẽ phải cô độc suốt đời, sao này sẽ mang đến vận xui cho những người xung quanh. Ở đây đại khái là Chử Hoàn đang cảm khái rằng mình lúc nào cũng phải đơn độc.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 6: Hiện thế

Edit: Yên

Dọc đường xe buýt đi qua mấy huyện và trấn nhỏ, các lữ khách om sòm lộn xộn dần xuống hết.

Đợi đến khi đi qua trấn nhỏ cuối cùng thì hành khách trong xe chỉ còn lại hai người, một cậu thanh niên đeo kính trông khá giống học sinh, và một người đàn ông vừa lên xe là xuống ngay hàng cuối cùng ngủ khò khò chẳng buồn nhúc nhích.

Bác tài xuống xe đi tiểu một lần, quay về dùng tiếng phổ thông chêm đầy từ địa phương oang oang nói với hai hành khách: “Này, muốn xuống xe thì có thể xuống ở đây, chứ sắp lên núi rồi, tới trạm kế phải chạy hơn bảy tiếng đấy, ng ửi qua trạm là không có chỗ để xuống xe đâu.”

Cậu thanh niên ng ửi ở cửa, hai tay ôm một va li to, đường xa mệt mỏi, thoát nhìn hơi thiếu tự nhiên, giống như muốn xuống xe, lại hơi do dự nhìn trước ngó sau, hết như đang đứng trên một ngã tư xa lạ vậy.

Một lát sau, cậu ta khẽ thốt hỏi tài xế: “Bác ơi, thế mấy người ở trên ngọn núi đi ra ngoài chẳng phải rất bất tiện à?”

Bác tài không để ý lắm: “Bọn tôi không xuống nông thôn thì lên thị trấn, thị trấn đương nhiên là tốt rồi, bên kia có một ngọn núi, cậu đã nghe bao giờ chưa, có hang động đá vôi...”

Cậu thanh niên lơ đãng lắc đầu.

Bác tài gỡ mái tóc bù xù như tổ quạ: “Ôi, tôi cũng chẳng nhớ tên là gì nữa, chỉ biết đây là một địa điểm du lịch, có rất nhiều người thành phố lái

xe đi chơi, đông người lắm.”

Cậu thanh niên run rẩy hỏi: “Thế, thế trong thôn thì sao ạ?”

Bác tài: “Ôi, một huyện không biết có bao nhiêu thôn, một thôn không biết có bao nhiêu xóm, giống như phân dê ấy, đâu đâu cũng có, từ thôn lên thị trấn bình thường không có xe, phải tự mình đi xe lừa hoặc leo núi, leo không khéo thì ‘bịch’ một phát trượt chân ngổm củ tỏi luôn!”

Cậu thanh niên nghe từ tượng thanh “bịch” đáng sợ này thì mặt mày lập tức tái mét.

Bác tài không hổ là người chạy trên đường Bàn Sơn đã quen, mở miệng chẳng thêm kiêng kị gì: “Mà đừng nói đi lại, chỉ nói chuyện từ chỗ chúng tôi đến thị trấn bên kia, mưa một chút là có ai dám đi đâu, đá trên núi rơi xuống, r ãn, thế là rơi chết theo luôn. Hoặc là gặp chỗ nào có chút bùn l ãy, đường trơn không ai quét, bất cẩn lao đầu xe khỏi vách núi, r ãn, chúng tôi lại cùng chết theo...”

Bác tài m òm mép tép nhảy, chỉ dăm ba câu đã chết đi sống lại ba l ần, cậu thanh niên rốt cuộc sợ mất mật, xách va li chạy muốn tè ra quần.

Tài xế vẫn tự mua vui: “Hạng thư sinh đến từ thành phố này, chạy còn nhanh hơn cả thỏ – Đây, tôi bảo cậu đằng sau kia, cậu chắc chắn muốn ng ỗ đến thị trấn bên kia chứ? Không xuống xe là tôi đi đây!”

Người đàn ông dưới hàng ghế cuối chẳng nói tiếng nào, giống như đã ngủ chết luôn r ãi.

Anh ta mặc chiếc áo gió sẫm màu, cổ áo kéo lên rất cao, che g ần hết cả khuôn mặt, không thấy rõ tướng tá, vóc dáng cao lớn, một tay để lộ ra ngoài, ngón giữa đeo chiếc nhẫn bạch kim, ngón tay thon dài nhưng rất nhọt nhọt, bất luận là hình dáng, tướng mạo hay cách ăn mặc đều không giống người trên núi.

Đừng thấy bác tài là một người đàn ông lấu cá quanh năm chạy đường dài mà l ần tưởng, thực ra gặp phải một hoặc một nhóm trai trẻ ng ỗ xe, mà

đường lại dài, đồng thời không có hành khách khác, trong lòng dù sao cũng khó tránh khỏi thấp thỏm.

Bác tài chần chừ khởi động xe, vẫn cố gắng bắt chuyện với người ghế sau: “Cậu trai đi thăm người thân à?”

Không hề trả lời.

Bác tài ngượng ngùng quay đầu đi, không dám mở miệng hỏi nữa, chỉ im lặng lái xe theo tuyến đường định sẵn.

Đường Bàn Sơn dài đến mấy tiếng đồng hồ, chạy từ hừng đông đến tối mịt, hành khách ghế cuối chưa từng dậy cũng chưa từng yêu cầu xuống xe đi vệ sinh.

Giữa chừng có vài đoạn tình hình giao thông không tốt, xóc nảy khủng khiếp, hành khách kia bắn cả người lên, đập đầu vào cửa kính cái “cốp”, kẻ đó lại bị dây an toàn kéo về ghế. Anh ta rên khẽ một tiếng, nhưng tạp âm trong quá trình xe chạy quá lớn, thành thử lái xe không nghe thấy.

Cho đến khi trời đã tối mịt, chuyến xe buýt đường dài rốt cuộc mới đến mục đích.

Người tài xế già và chiếc xe buýt cũ kỹ đầu mệt mỏi, bác tài chạy xe vào bãi đỗ rồi ngừng lại, lúc này mới bạo gan xuống ghế cuối gọi hành khách lập dị không hề nhúc nhích kia.

Bác tài thử vỗ vai anh ta: “Cậu trai? Cậu trai dậy nào... Ngủ gì mà say như chết vậy hả?”

Anh chàng này thoát đầu không hề phản ứng, bị đẩy mấy cái thì bàn tay buông bên cạnh người mới động nhẹ như co giật.

“Dậy đi, đến bến rồi.” Bác tài gào ầm vào tai anh ta, “Mau xuống xe đi, sắp chết đuối rồi.”

Hành khách ghé cuối ngõ nguyền ng ỡi thẳng dậy, tr ầy trật tháo dây an toàn, r ỡi cử động một chút, đoạn anh ta nhìn quanh bốn phía, ánh mắt tức khắc hơi ng ỡi ngang, vẻ mặt không biết trời trăng, giống như đã ngủ đến đ ầu ra vậy.

Giây lát sau, hành khách tháo cặp kính, cúi đ ầu dùng góc áo lau qua, ánh mắt rốt cuộc tỉnh táo hơn, bàn tay chống ghế trước l ỡi gân lên, dường như phải dùng hết sức mình mới miễn cưỡng đứng dậy được, đ ồng thời cố hết khả năng kìm nén hô hấp, không để hơi thở có vẻ quá nặng nề.

“Ngủ đến tê cứng cả tay chân,” Bác tài thấy rõ mặt mũi anh ta, cảm thấy người này trông không tệ, còn rất nhã nhặn, không giống người xấu, li ền yên lòng, vừa ần ào vừa kiểm tra giá để hành lý, “Ừa, hành lý của cậu đâu? Ở bên dưới à? Hay là để ở đây bị ai bất cẩn c ầm luôn r ỡi?”

Hành khách kia mở miệng với giọng khàn khàn: “Không mang... Khụ, hành lý.”

Anh ta nói hai chữ cơ h ồ không thành âm, hắng giọng r ỡi mới tiếp tục.

Bác tài giật mình hỏi: “Sao lại không mang? Cậu một mình đi xa như vậy, sao lại không mang hành lý?”

Hành khách kia lặng im một lúc r ỡi th ầu thào nói: “Chẳng giấu gì bác, tôi tu luyện suốt hai trăm năm mươi năm r ỡi, chuyến này đặc biệt ra đây độ kiếp, không thành tiên thì thành quỷ, cho nên không mang hành lý.”

Bác tài: “...”

Bác tài vốn biết đối phương đang đùa giỡn, nhưng hành khách nọ nói xong còn nghiêng đ ầu cười với ông ta, nhìn thấy chàng trai sắc mặt tái nhợt, gò má hốc hác, cặp kính phản chiếu ánh sáng, y hệt như một u h ồn, lại cười chậm rì rì như thế, b ầu không khí tức khắc trở nên rùng rợn ma quái, bác tài ngay lập tức nổi da gà, chừng như phải tin mấy lời xằng xiên của đối phương vậy.

Sự thờ ơ không thêm kiêng kỵ ban ngày khi hù dọa cậu thanh niên kia tức khắc chẳng còn sót lại gì, bác tài dè dặt hỏi: “Vậy ngài thấy chỗ chúng con thế nào ạ?”

Hành khách kia nghiêng người đi lướt qua bác tài, giọng điệu trầm thấp như có như không: “Non xanh nước biếc... Ừm, hơi thơm.”

Bác tài nhảy bèn ngửi thấy mùi máu tươi trên người anh ta, lập tức biến sắc, lắp bắp nói: “Đại, đại đại tiên, thứ, thứ gì thơm ạ?”

Hành khách kia quay đầu, bác tài chỉ sợ anh ta nói mấy lời kiêu như “Ta đã năm trăm năm chưa được ăn thịt người thơm như vậy”, tức thì run lấy bầy.

Nhưng hành khách kia chỉ nhìn bác tài một cái, cười khe khẽ, hơi cúi đầu rút cằm vào cổ áo.

“Chắc là hoa quế nở rồi.” Anh nói.

Hành khách này chính là Chử Hoàn, khi treo lơ lửng trên cây, anh bất hạnh bị bệnh bại não, tự rụng buồng tay ra, cứ thế cất bước chân đầu tiên trên con đường trở thành cao thủ tuyệt thế vai chính trong truyện chưởng – vinh quang rơi xuống núi.

Chử Hoàn lăn từ trên vách núi xuống, mình mẩy bầm tím, còn bị trật cổ chân nữa chứ.

May mắn là anh giống với tất cả các đại hiệp xịn trong thiên hạ, da dày thịt chắc chịu được đòn, không chết nổi.

Không may là, dưới chân núi không có một thế ngoại cao nhân họ Công Dương chờ đem công lực cả đời truyền cho anh, chỉ có một đám dê đực giật mình gằn gừ chạy mất, một con trong đó còn chẳng thèm cảm thông đập móng sắt lên vết thương của anh nữa chứ. (Công Dương chính là dê đực)

Không biết nằm tại chỗ bao lâu, Chử Hoàn mới lại có một chút sức lực, thê thảm bẻ lại khớp, xử lý qua loa vết thương.

Quả thật Chử Hoàn không biết về sau nên kể chuyện này với người khác làm sao đây – rốt cuộc là anh bị rơi xuống hay là tự mình nhảy xuống?

Anh so tới so lui, cho rằng hai cách nói này cách nào cũng mất mặt cả, cảm thấy đây thật sự là lịch sử đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời mình, Chử Hoàn liền quyết định phải đem bí mật này vào quan tài, bởi vậy không vội liên lạc với bọn Lão Vương.

Sau khi phục hồi khả năng hành động, chuyện đầu tiên Chử Hoàn làm chính là cho mình một cái tát – nói không giữ lời còn ra gì nữa.

Bị đau đòn kích thích, ý chí cầu sinh và trạng thái tâm lý của anh cuối cùng đã quay về mức bình thường.

Anh tìm nẹp gỗ cố định chân, lại ôm bả vai bị bắn xuyên qua, dùng một liều thuốc nâng cao tinh thần, theo gót đám phân dê tốp năm tốp ba, đi bộ mấy kilomet đường núi, cuối cùng đã tìm được nơi có người.

Chử Hoàn bịa vài câu rằng gặp phải sự cố bất ngờ lật xe, thành công giành được sự tín nhiệm và cảm thông của nông dân bản xứ, ở nhờ đó một đêm, tắm gội sạch sẽ bụi đất dính đầy người, lục được túi cấp cứu giản đơn mang theo, lần lượt xử lý các vết thương, nghỉ ngơi qua, rồi bấy giờ mới hỏi thăm dân bản xứ về phương tiện giao thông, ngẩng một chiếc xe bò ở quê đi từ thôn này qua xóm khác, sau cùng bắt xe buýt đi đến thị trấn gần nhất.

Chử Hoàn vốn định xuống xe ở thị trấn đầu tiên, tìm đại một nơi ở tạm trước, rồi liên hệ người đến đón sau, anh muốn làm bộ như trải qua một trận chiến ác liệt mà vẫn thong dong như thường.

Trong chớp mắt bị mất khống chế trên vách núi, Chử Hoàn rốt cuộc không thể không thừa nhận, chắc là anh thật sự có vấn đề gì rồi.

Trong ba năm nghỉ hưu, Chử Hoàn sống hệt như ng ời tù, bạn bè cơ bản không có, chỉ liên hệ với đúng ba người là Lão Vương, Chử Ái Quốc và cô hộ lý, bên cạnh mười bữa nửa tháng không thấy một vật sống, thế là anh cũng mười bữa nửa tháng không mở miệng nói chuyện – chắc con mèo ở chung có thể tạm xem là bạn vậy.

Nhưng Chử Hoàn nhận ra, con mèo đó không thân với anh, nó thậm chí còn hơi sợ anh.

Chử Hoàn không rõ mình có gì đáng sợ, tuy anh chưa từng ng ời trao đổi sở thích cuộc đời với mèo, nhưng cũng chưa bao giờ ngược đãi nó, chủ cũ cho nó ăn gì thì anh cho nó ăn nấy, lúc mới đến ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, nó rất bất an, có một đạo luôn chui rúc khắp nhà, làm vỡ không ít thứ, Chử Hoàn cũng đâu chỉ im lặng quét dọn, chưa bao giờ quát mắng – anh cảm thấy nó là một con mèo già cả r ời, dù sao cũng phải nể mặt chứ.

Tiếc thay vẫn không được, anh chưa từng thấy thú cưng còn phân biệt rõ ràng hơn cả bạn cùng phòng như vậy.

“Mèo của tôi chết r ời, trước khi chết đã chịu đ ể ý đến tôi một chút.” Ng ời trên chiếc xe buýt trông tránh, trong lòng Chử Hoàn bỗng sinh ra ý nghĩ này.

Anh tựa như một người phản ứng chậm chạp, mất mấy ngày mới nhớ ra cái xác be bé mình chôn là chuyện thế nào.

Mất máu khiến toàn thân anh lạnh run, cảm xúc tự dưng giảm sút hẳn, Chử Hoàn dựa lên ghế của chiếc xe buýt gió lùa bốn phía mà thiếp đi.

Trong sự xóc nảy, vết thương của Chử Hoàn nứt ra, anh không ngờ là mình thiêm thiếp ngủ một giấc tận đến trạm cuối xa tít mù tắp trên núi, cũng chẳng biết bản thân đã ng ời qua bao nhiêu trạm r ời.

Đầu nặng bước nhẹ mà xuống xe, gió núi đêm đầu thu làm anh hơi run run, anh nhìn xung quanh, thấy thì ra nơi gọi là “bến xe” này, cũng chỉ là một bãi đất trống hơi rộng, bên cạnh dựng một cái biển chẳng còn thấy nét chữ, trong bến còn có mấy chiếc khác trông như xe buýt du lịch vậy.

Nghe nói gần đây có một thắng cảnh sơn thủy không lớn cũng chẳng nhỏ, tiến độ phát triển không nhanh, giao thông lại bất tiện, cần đổi xe ở thị trấn này, bởi vậy cái thị trấn bé tí teo trong cái huyện nghèo nàn này, lưu lượng người chẳng những không ít, mà ngược lại còn khá là náo nhiệt.

Chử Hoàn nghi cũng thoáng, hiện giờ với anh mà nói, thị trấn nào chẳng giống nhau, quá trạm rồi thì thôi.

Anh ngẩng đầu, thấy cạnh bên xe có một tòa nhà treo dòng chữ “nhà khách”, đang cấp xem chừng cao hơn xung quanh, trên chữ còn quấn đèn nê-ông khá cũ, có đi đầu đã hỏng hết quá nửa, nhìn từ xa chỉ còn lại mỗi chữ trông như “miếu”, y như một nơi thấp hươg vậy.

Chử Hoàn mím đôi môi khô khốc, đi về hướng nhà khách, anh cảm thấy mình cần gấp một bát nước muối to.

Bỗng nhiên, anh nghe thấy có người cất tiếng gọi mình.

Lúc này Chử Hoàn đã bắt đầu hơi hoa mắt, nghe tiếng liền nghiêng đầu, chỉ thấy hai người đàn ông đứng ngay bên cạnh biển hiệu kia, vóc dáng đầu rất cao.

Người gọi anh tầm ngoài bốn mươi, tay cầm một cái bảng bằng giấy cứng, mắt to như mắt trâu, mái tóc bù xù như cỏ dại tết thành một bím, buông xuống ngay ngực, nếu lơ đi khuôn mặt râu ria như Lý Quỳ thì cách ăn mặc này khiến Chử Hoàn nhớ tới một câu hát – “Trong thôn có một cô nàng tên Tiểu Phương, người vừa xinh xẻo lại thiện lương, đôi mắt to xinh xắn, bím tóc vừa dày vừa dài”.

Chẳng qua vẻ mặt người này rất căng thẳng, ánh mắt cũng không thân thiện lắm, trông như một Tiểu Phương đổi nghề làm cướp đường vậy.

Mà người kia lại rất trẻ, đứng hơi xa, bởi tầm mắt đã không còn rõ lắm nên Chử Hoàn không thấy rõ dáng dấp người nọ, chỉ thấy mái tóc dài như cò đen tung bay khẽ theo gió nhẹ, khiến người ta nhìn mà ngẩn ngơ.

Cả hai đều đứng cạnh bến, hẳn là đón người, nhưng giờ này đã rất khuya rồi, bến xe cũng dần vắng, vừa này chỉ có một chuyến xe vào bến, mà hành khách chuyến ấy chỉ có mỗi mình Chữ Hoàn thôi.

“Anh Tiểu Phương” dẫn đầu bước đến, tay này cao lớn thô kệch, mặt to như cái mâm, quả là cách tuyệt vời để giữ nhà.

Không biết tay này đến từ vùng khỉ ho cò gáy nào, trình độ tiếng phổ thông cơ bản y như người ngoài hành tinh vậy – giả như có người ngoài hành tinh thật, dù nói chuyện không hiểu thì vẫn có một số ngôn ngữ tứ chi thông dụng trên quốc tế, thế nhưng đối phương nói oang oác một hồi, Chữ Hoàn chỉ hiểu mỗi ánh nhìn trừng trừng lúc ban đầu mà thôi.

Hàm nghĩa của ánh nhìn trừng trừng ấy chắc hẳn là: “Mẹ kiếp, để ông mày chờ lâu thấy bà, sao không chết ở dọc đường luôn cho rồi?”

Hai người đứng trừng mắt nhìn nhau, rơi vào cảnh không cách nào trao đổi nổi.

Bỗng nhiên, “anh Tiểu Phương” nhớ ra đi đâu gì đó, nhét mảnh giấy cứng trong tay cho Chữ Hoàn, đánh mặt trừng mắt nhìn anh như đòi nợ, dùng đốt ngón tay gõ chữ bên trên.

Chữ Hoàn ra sức chớp đôi mắt mệt mỏi, chỉ cảm thấy chữ biết anh nhưng anh không biết chữ.

Anh biết mình đã là nỗ lực hết sức, không tiện dây dưa với người anh em dân tộc thiểu số này thêm, liền gượng ra nụ cười hơi bị khó coi, đưa tay chỉ tấm giấy các-tông, rồi lại đưa tay chỉ mình, đoạn xua tay lắc đầu – ông anh nhận nhầm người rồi.

“Tiểu Phương” sửng sốt, thấy anh cứ đi một mạch chẳng buồn để ý, muốn giơ tay đập vai anh, nhưng ánh mắt bỗng khựng lại.

Người anh em dân tộc thiểu số này không biết làm nghề gì, thị lực trong đêm rất tốt, ở nơi tối lửa tắt đèn như vậy mà nhận ra chính xác vết

bắn lạ trên chiếc áo khoác sẫm màu của Chử Hoàn là một vết máu lớn.
Lì ên nói khẽ gì đó với người bạn đằng sau.

Đúng lúc này, Chử Hoàn bỗng hơi lảo đảo, anh rớt cuộc không c ần cự
được nữa, ngã quỵ xuống.

Trong sương mù đường như có ai đó đỡ anh, Chử Hoàn sau cùng liếc
thấy một lọn tóc dài.

Trong bóng đêm thoang thoảng mùi hoa quế xa xăm mà mù mịt.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 7

Edit: Yên

Khi tỉnh lại, Chử Hoàn không hề động dậy, cũng không thay đổi thần sắc hô hấp, theo bản năng dùng hết ngũ cảm để phỏng đoán hoàn cảnh xung quanh trước, sau đó định thần lại, cảm thấy chẳng có gì cần thiết, anh phát hiện chứng hoang tưởng bị bức hại của mình ngày càng nghiêm trọng, đây là triệu chứng của bệnh quá coi trọng mình, không được, phải kịp thời dừng lại thôi.

Đồng thời, Chử Hoàn mới chậm chạp cảm thấy sự khó chịu của cơ thể.

Anh cảm thấy rất mệt mỏi, hẳn là bị sốt rồi, thương tích đầy mình, chỗ nào cũng đau, thành thử chẳng phân rõ được là đau ở đâu, có thể là để băng bó vết thương nên áo bị cởi mất, trước mắt anh đang nằm trên chiếc giường chẳng thoải mái lắm, chặn toàn mùi ẩm mốc.

Chử Hoàn để đại não chơi không giây lát, rồi nhìn thẳng vào ý kiến của Lão Vương, trước mắt Đại Quý đã chết, Tiểu Quý bị bắt, tâm sự đã xong, lẽ ra anh nên đi tìm chút việc mà làm, trên thế giới này có bao nhiêu là việc cần người làm, bốn biển không yên, non sông không bình, vô số người dốc hết tâm huyết để tạo thành một Chử Hoàn như hiện giờ, nếu anh cả ngày than thân trách phận thì còn ra gì nữa?

Nhưng anh lại nên làm gì đây?

Đến từ đâu quay về đó là tốt nhất, song vừa nghĩ tới cảnh mình buông tay trên vách núi, Chử Hoàn lại hơi lo rằng mình sẽ liên lụy đến người khác.

Có lẽ lúc về thật sự nên kiểm ít thuốc mà uống.

Lúc này, anh chợt nghe thấy có người dùng thứ gì đó thổi một điệu nhạc rất đặc biệt.

Đau đớn sẽ làm người ta bức dọc, Chử Hoàn biết mình rất dễ rơi vào uất ức, vậy nên anh cố hết sức tập trung sự chú ý vào nơi khác, không khỏi lắng nghe tiếng nhạc ấy, đoán đó có khả năng là một loại kèn lá.

Chắc chắn là người thổi kèn có sức thổi rất đáng ngạc nhiên, hơi thở vừa dài vừa mạnh mẽ, tiếng kèn nghe thật êm tai.

Ừm, ngoài cửa sổ dường như trời còn đổ mưa nữa.

Thực ra thì Chử Hoàn chẳng có tế bào văn nghệ gì cả, trình độ thưởng thức âm nhạc trên cơ bản là “biết ngâm nga mấy ca khúc quen thuộc” mà thôi, nhưng khúc nhạc lúc này dường như có ma lực, khiến anh không tự chủ được sa vào đó.

Tiếng kèn hòa với tiếng mưa, có cảm giác như người nằm trên sườn núi xa xăm trống trải, nghiêng đầu là có thể ngửi thấy mùi cỏ xanh thơm ngát khắp chốn.

Sự uể oải và mệt mỏi vẫn dây dưa chiếm giữ trên người Chử Hoàn được vờ vênh như kỳ tích, trong một lúc, anh lại cảm nhận được sự sung sướng lâu lắm rồi không thấy.

Không phải hưng phấn, mà là sung sướng.

Thực ra thì với người bình thường, có khả năng ngủ một buổi trưa, tắm nắng một lúc, đọc một quyển sách hoặc là tán dóc với bạn bè vài câu, là sẽ dễ dàng cảm nhận được sự sung sướng yên bình mà thả lỏng đó, nhưng điều này lại là xa xỉ đối với Chử Hoàn, cảm giác vui sướng khúc nhạc ấy mang đến tựa như một tia lửa lóe lên trong bóng đêm, nó chói mắt vô cùng.

Chử Hoàn không nhận được chậm rãi mở mắt ra.

Anh nhìn thấy đầu tiên là “Tiểu Phương” chạm mặt ở bên xe, Tiểu Phương đang ngẩng đầu nhìn chằm chằm trong xó nhà sắc một nỗi thảo dược lạ lùng,

nét mặt vẫn đầy tức giận và bất bình, vào ban ngày thì mày rậm mắt to càng nổi bật hơn, khuôn mặt cau mày trợn mắt nhìn kỹ có sự quen thuộc khó tả – Chữ Hoàn không hề nhúc nhích quan sát giây lát, xác định cảm giác quen thuộc này đến từ “chú chim nhỏ phần nộ”.

Sau đó, anh chuyển dời tầm mắt sang chàng trai trẻ đang thổi kèn.

Người đó mặc một bộ quần áo có thể nói là “kỳ dị”, cởi trần và khoác chiếc áo gi-lê vừa cũ vừa rộng vừa bạc màu. Chữ Hoàn ngần này tuổi đầu mà chưa từng nghe nói có ai mặc gi-lê như sơ mi, cái thứ đó chẳng che được gì hết, nhìn lướt qua là vùng ngực, cánh tay hay thậm chí thắt lưng khỏa khoắn dẻo dai đều thấy hết cả, tô-tem(1) kỳ lạ phủ kín lưng và cánh tay, nửa ẩn nửa lộ dưới chiếc gi-lê lỏng lẻo, mái tóc dài buông bên hông được buộc hờ sau lưng.

Cậu này y như một người rừng tiện tay nhặt một bộ quần áo trong đống rác đem quần lên người rồi mặc vào thành phố luôn.

Nhưng ngoại hình lại hết sức tuấn tú, đó là sự tuấn tú hoàn toàn tự nhiên, không chải chuốt trang điểm, đường nét ngũ quan rất đẹp, khi cậu ta cầm một chiếc lá đứng trước cửa sổ, trông có vẻ vừa sạch sẽ vừa chính trực.

Cứ thế, cách ăn mặc kỳ dị ấy chẳng những không buồn cười, ngược lại tạo cảm giác như “đây là một loại mối mới độc đáo”. Chàng trai trẻ ấy vốn quay mặt về cửa sổ, đưa lưng lại giường, mà Chữ Hoàn mới mở mắt động đây, thì cậu ta đã nhận ra, lập tức quay đầu lại. Khóe mắt hơi xếch, nơi khóe miệng và chân mày là nét cười rạng rỡ.

Cậu ta trông như một gốc cây vươn đến mặt trời trong rừng rậm hoang dã, mọc thẳng tắp, cành lá um tùm, cả người tràn đầy sức sống, tươi tắn đập thẳng vào mắt Chữ Hoàn.

Trong chớp mắt ấy, Chữ Hoàn nghe thấy rõ ràng “thịch” một tiếng.

Anh cảm thấy trái tim nặng nề của mình chợt rung rinh, giống như lòng đã rung động mất rồi.

Chử Hoàn cảm thấy chuyện này thật sự khó mà tưởng tượng nổi, cho rằng lòng mình rung động hoàn toàn vô lý, không nhận được thần phỉ nhĩ bản thân: “Chẳng phải giang hồ đốn tính mình lãnh đạm à, khi không tự nhiên rung động làm chi? Lẽ nào lại thế!”

Anh không khỏi hơi xấu hổ, nhưng lại nhanh chóng che giấu mất, Chử Hoàn vừa chậm rãi ngẩng dậy vừa đi điều chỉnh trạng thái tâm lý mà nghĩ bụng: “Nam sắc cũng là sắc, tuy không ham lắm nhưng đâu có nói là không thêm thưởng thức nhỉ.”

Anh vừa nhồm dậy, mới thấy vết thương trên người mình đã được băng bó lại, có đi đều bằng bó băng thứ hết sức khác thường – đó là một loại lá cây mà Chử Hoàn chưa từng trông thấy, nó to bằng bàn tay, rất dài, đều đặn ngay ngắn, vẫn tươi nguyên, còn có thể ngửi thấy mùi thơm của thực vật nữa.

... Băng rất tốt, cho dù hơi bị giống đòn bánh.

Chử Hoàn mím đôi môi khô khốc, miễn cưỡng mỉm cười, đẩy kính lên nhìn qua anh Tiểu Phương đang quay mặt vào xó nhà sắc thuốc, cảm thấy mình đã gặp gỡ đại phu Mông Cổ bằng xương bằng thịt rồi.

Đại khái là nhận ra anh khát nước, cậu tóc dài bỏ chiếc lá trong tay xuống, lấy cái ly của nhà khách, rót cho anh ly nước: “Uống đi.”

Xong xuôi nhận cái ly không Chử Hoàn đưa trả, lại đi sang bên, lấy một cái lọ nhỏ, rót một ly chất lỏng vàng óng, đưa tới trước mặt Chử Hoàn, cười dịu dàng mà nói: “Uống đi.”

Lúc này Chử Hoàn hít thử, đoán ra thành phần trong ly chất lỏng trước mắt – rượu.

Anh không khỏi hơi chần chừ, chỉ mình mà hỏi một cách chân thành: “Cho tôi à?”

Mỹ nam tóc dài thân thiện kia nhìn anh, dùng tiếng Hán không được lưu loát lắm mà chậm rãi nói từng chữ: “Mời anh, mời anh uống.”

Chử Hoàn: “...”

Mời người bị thương uống rượu, quả là một tiểu thiên thần Nightingale(2) bản đặc biệt.

Có người cười có vẻ đặc biệt rạng rỡ, đại khái là nụ cười ấy trăm phần trăm thật lòng thật dạ, mỗi một đường cong trên mặt dường như đều có sức mạnh nào đó, có thể lan truyền niềm vui của mình cho người khác.

Chử Hoàn không phải hạng người chuyên làm người ta mất hứng, trước khuôn mặt như vậy, đừng nói là một ly rượu, dù là một bát thạch tín thì anh cũng có thể uống một hơi hết luôn.

Rượu êm dịu dài lâu, uống vào thì nên rất thoải mái, nhưng không biết vì sao mà trong đó lẫn vẩn mùi tanh không xua đi được, cuối cùng hoàn toàn át mất mùi rượu, khiến Chử Hoàn có ảo giác như đã uống một ngụm máu tươi, dạ dày cần cào hơi khó chịu.

Nhưng phun ra thì không hay lắm, may mà anh quen chịu đựng các hoàn cảnh không thích hợp cho loài người sinh tồn rồi, Chử Hoàn nuốt luôn không hề nhú mảy, sau đó sắc mặt trắng bệch nặn ra nụ cười dở sống dở chết, trái lòng giờ ngón cái khen đối phương.

Nét mặt cậu chàng đẹp trai tóc dài lập tức càng rạng rỡ hơn, ngay cả anh Tiểu Phương ngẩng trong xó nhà dường như cũng hơi sảng sốt, sau đó sắc mặt hiền lành hơn rất nhiều.

Chử Hoàn hỏi: “Đây là rượu Ngũ độc trong truyền thuyết à?”

Có thể câu này hơi phức tạp nên hai người kia đều không hiểu, trên mặt cậu chàng đẹp trai thoáng lộ vẻ mù mờ đáng yêu, lại còn hoang mang chớp chớp mắt nữa chứ.

Chử Hoàn đành phải hỏi tiếp: “Phải xưng hô thế nào đây?”

Vẫn không hiểu.

Chử Hoàn đành phải nói chậm lại, nhấn từng chữ: “Ý tôi là, cậu tên gì?”

Lần này đối phương rõ cuộc đã hiểu, mở miệng phát ra một âm kỳ lạ, không phải âm đơn, cũng chẳng giống tiếng Hán, thoát nghe như hát vậy, có âm điệu lạ lùng, âm cuối gần giống “an” trong tiếng Hán.

Chử Hoàn: “An gì?”

Cậu ta ngừng đầu, vẫy tay gọi “Tiểu Phương” đang sắc thuốc trong xó nhà, Tiểu Phương lập tức hiểu ý ra ngoài rửa sạch tay, giầy lát sau dùng thái độ thận trọng như dâng hương trai giới mang tới một cái hộp gỗ nhỏ, khúm núm đưa cho cậu chàng đó bằng hai tay.

Cậu chàng tóc dài đẹp trai bưng hộp gỗ, ngẩng ngay ngắn trên cái ghế đối diện Chử Hoàn, cậu ta ngẩng rất thẳng, có phong thái “ngẩng như chuông” vậy.

Hộp gỗ có màu sắc phong cách cổ xưa, bốn góc còn viền cẩn thận, chạm trổ tuy chẳng ra làm sao, nhưng không hề tiếm rẻ vật liệu, bọc toàn bằng vàng ròng, quá tầm thường ngược lại thành phong nhã, vàng khối và hộp gỗ tôn nhau lên, tạo cảm giác cổ xưa và mộc mạc.

Hộp gỗ mở ra, bên trong chứa một cái gói vải bọc thứ gì đó, quăn hết lớp này tới lớp khác, Chử Hoàn không tự chủ được nghiêm túc hẳn, cho rằng trong đây ắt phải có bảo vật vô giá.

Rốt cuộc chỉ thấy người anh em rất đẹp trai này lấy ra một quyển... A không, một “nắm” từ điển Tân Hoa rách nát.

Thật sự là “một nắm” từ điển, bởi vì nó đã hoàn toàn không thành quyển, bìa ngoài bong mất, gáy sách dùm dó chỉ chực rơi, được chủ của nó cẩn thận đưa tay đỡ lấy, Chử Hoàn tỉnh mắt, nhìn thấy trên bìa sách dải dề sương gió kia viết mấy chữ “Tái bản có chỉnh sửa năm 1971”.

Ôi mẹ ời, đây còn là sản phẩm trước cải cách mở cửa!

Cậu ta mở từ điển, phần “hướng dẫn tra cứu ghép vần” trong đây đã không cánh mà bay – có đi đâu với lưỡi của mấy người anh em này mà nói, thì hiển nhiên cái thứ ghép vần này dùng cũng chả ổn lắm – cậu ta rà từng nét một cách cẩn thận tỉ mỉ, tìm được “thập” trong phần hướng dẫn tra cứu bộ thủ, lại mất thêm gần hai phút, mới vụng về lật đến số trang muốn tìm, chỉ chữ “nam” cho Chữ Hoàn xem.

Cậu ta nói không rõ mà còn biết mấy chữ, hẳn là đã học “tiếng Hán cho người câm”.

Chữ Hoàn: “Nam?”

Cậu chàng đẹp trai ngẩng đầu, ánh mắt rực sáng nhìn anh một cái.

Chữ Hoàn mất tự nhiên dờn tần mắt, nghĩ bụng: “Nói chuyện thì cứ nói đàng hoàng đi, tự nhiên liếc mắt quẹo rũ người ta làm chi?”

Rồi sau đó, cậu ta lại nghiêm túc rà mấy đường, lật đến chữ “sơn”, khẽ chỉ ngực mình.

Chữ Hoàn: “Sơn, Nam Sơn?”

Vừa nói ra hai chữ “Nam Sơn”, mỹ nam đối diện tự dưng vui vẻ hẳn, giống như được gọi tên một tiếng là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới, mà kết quả của niềm vui chính là lại lấy bình rượu hương vị kỳ lạ kia, rót cho mình một ly trước, kế đó trong ánh mắt đau đớn vô cùng của Chữ Hoàn, nhiệt tình rót đầy ly của anh.

“Kêu cái gì chứ? Chỉ để ra vẻ mày biết chữ à?” Chữ Hoàn đau thương nghĩ bụng, “Mình thật là đại miệng mà.”

Sau đó anh sáng khoái cụng ly với mỹ nam, nín thở, phóng khoáng uống một hơi hết trơn.

Lại một ngụm rượu có mùi như máu tươi.

Nhưng sau khi uống ly rượu thứ hai này, lòng ngực lạnh ngắt của Chử Hoàn bắt đầu dâng lên sự ấm áp yên bình, ban đầu là một cụm be bé, sau đó hơi ấm ấy thông thả chạy khắp toàn thân, hữu hiệu giảm bớt từng cơn đau từ vết thương truyền đến.

Anh hơi hoạt động bả vai, phát hiện cách băng bó này tuy trông hơi xấu nhưng rất hữu hiệu, chỉ ít vết sủng bắn trên vai không còn chảy máu, bả vai cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bình thường vết thương mẫn cảm như súng bắn hoặc là dao đâm nghiêm trọng, cho dù vào bệnh viện, bác sĩ cũng phải gặng hỏi một thôi một hồi, rồi lại còn báo cảnh sát, mà hai anh chàng như bèo nước gặp nhau lại không sợ anh là tội phạm, còn cứu giúp một lần... Chẳng cần biết dùng phương pháp gì, Chử Hoàn không thể không cảm ơn.

Chử Hoàn cảm ơn Nam Sơn, lúc anh nói chuyện, Nam Sơn nghe cực kỳ chăm chú, giống như đang lắng nghe tiên âm vậy.

Nam Sơn hẳn từng học tiếng Hán sơ sơ, nếu người ta nói chậm và dùng từ đơn giản một chút, thì cậu có thể hiểu bảy tám phần, còn biết một số chữ nữa cơ, nhưng bất kể phát âm hay nhận biết chữ, trình độ đều khá gà mờ, viết thì đại khái không được, chỉ có thể thông qua một vài bộ thiên bàng tra được chữ gần giống, trao đổi với Chử Hoàn một cách khó khăn.

Sau khi làm rõ được lòng biết ơn của Chử Hoàn, thoát tiên Nam Sơn dùng âm thanh như hát nói câu gì đó, giọng cậu trầm thấp du dương, nghe cực kỳ êm tai, mỗi tội ngôn ngữ như của người ngoài hành tinh, Chử Hoàn thưởng thức một lúc, nhưng ngay cả một dấu chấm câu còn chẳng hiểu.

Có thể là Nam Sơn cũng ý thức được rằng mình nói hơi khó hiểu, cậu lắc đầu tự giễu, mở quyển từ điển bảo bối, dùng đến cách có hiệu suất cực kỳ kém, lật từng chữ ra cho Chử Hoàn xem.

Chử Hoàn xem một cách nghiêm túc, thấy mấy chữ cậu ta chỉ là “anh” “đi” “đường” “sa” “đến” “chỗ” “trúng” “tôi” “ngu” “hiểm” “trúng” “tôi” “nên” “cạm” “ơn” “anh”.

Chữ Hoàn: “...”

Nguyên một cơn sóng lỗi chính tả xô đến, làm Chữ Hoàn đang bị thương nặng phải đen sì hai mắt.

“Chết tiệt thật,” Anh nghĩ, “Phải chơi với nhau làm sao đây?”

— Tô-tem là một thuật ngữ mượn từ ngôn ngữ của người bản địa Châu Mỹ, đại khái là vật tổ, nó có thể là động vật hoặc thực vật, và ở đây thì nó được xăm lên người Nam Sơn. Florence Nightingale, một phụ nữ người Ý, còn được tưởng nhớ là Người phụ nữ với cây đèn, là người sáng lập ra ngành y tá hiện đại và là một nhà thống kê y tế (theo Wikipedia).—

Nam mỹ nhân siêu dễ thương nhà tớ cuối cùng cũng được lên sân *rò mó sàm sỡ*

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 8

Edit: Yên

Họ mất hơn nửa tiếng đồng hồ, qua vô số lần “anh ra dấu tôi đoán”, mà từ đầu đến cuối vẫn trong tình trạng ông gà bà vịt.

Nói đến khô hết cả miệng, liền tạm thời nghỉ ngơi. Hai người vô kế khả thi ngỗ đối diện trở mắt nhìn nhau, sau đó Nam Sơn lại rót cho anh ly rượu – đây đã thành cách duy nhất để bồi đắp tình cảm.

Làm tròn họng xong lại ra dấu tiếp.

Chỉ Hoàn dần dần quen với mùi tanh trong rượu, nếm ra một chút hương thuần dã tính. Cuối cùng chính anh cũng chẳng nhớ là mình đã uống bao nhiêu ly, rượu bắt đầu ngấm, trong trạng thái ngà ngà say dựa lên đầu giường, xem Tiểu Phương nhảy lên nhảy xuống biểu diễn kịch câm.

Chỉ thấy ông anh này dõn khí vào đan điền, đứng trung bình tấn, quát to một tiếng, hai tay giơ ra, làm tư thế chặn đường.

Chỉ Hoàn hoang mang suy nghĩ một chút: “Đứng lại? Không được cử động? Đường này không thông?”

Nam Sơn bật cười to, Tiểu Phương nản chí lắc đầu, tiếp đó hai tay hợp lại, cổ tay buông xuống, đoạn lắc lắc rất có tiết tấu.

Chỉ Hoàn bừng tỉnh ngộ, còn cho là mình đã hiểu: “Cưỡi ngựa!”

Nam Sơn dịch lại cho Tiểu Phương nghe, khiến anh bạn kia tức quá thét lên mấy tiếng, vung nắm đấm như chùy sắt, xem chừng rất muốn đập đầu Chỉ Hoàn lấy óc ra rửa cho sạch.

Chử Hoàn cười khở sờ mũi: "... Không phải là Gang Nam style chứ?"

Nam Sơn lên tiếng ngăn Tiểu Phương lại, tránh để hấn ta tự làm mình tức chết. Chử Hoàn phát hiện mỹ nam này nói chuyện rất hữu dụng, chỉ vừa mở miệng thì Tiểu Phương đang phần nộ lập tức nghiêm chỉnh chấp hành mà ngậm miệng luôn.

Tiểu Phương bưng bưng lửa giận lòng vòng tại chỗ như con thú bị nhốt, nhưng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lát sau hấn đứng lại, đưa ra một bàn tay gấu, đứng ở trước mặt anh, sau đó lật qua lật lại bàn tay như cái quạt hương b ồ.

Chử Hoàn: "A..."

Hai người kia nhìn anh chờ mong.

Chử Hoàn thấy răng hơi đau: "Đó là... bạt tai một phát?"

Xem ra người anh em có đôi mắt to xinh đẹp và mái tóc dài này không có một tế bào biểu diễn nào, nhưng may mà trời cao mở cho cánh cửa sổ khác – Xem màn biểu diễn của hấn ta, Chử Hoàn cảm thấy tay này được trời phú cho khả năng cướp của.

Chử Hoàn cười gượng: "Anh bạn này tên là gì vậy?"

Tiểu Phương không hiểu, Nam Sơn trả lời thay, vào tai Chử Hoàn thì đó chính là một chuỗi những con số lộn xộn vừa dài vừa dễ nghe.

Lúc này anh mới hiểu, rất có thể cái tên "Nam Sơn" là do một người biết tiếng Hán đặt cho cậu, còn tên của tộc người ta thì nghe phức tạp và lạ lùng hơn.

Thấy Chử Hoàn có vẻ nghi hoặc, Nam Sơn li ền nhiệt tình giải thích ý nghĩa cái tên này. Cậu tươi cười rạng rỡ giở từ điển ra, chỉ chỉ anh bạn thất bím bên cạnh, giơ ngón cái tỏ vẻ tán thưởng, sau đó cho Chử Hoàn xem bốn chữ "khỉ lông hung mãnh" đầy tàn khốc.

Chử Hoàn: "..."

À thì, “khỉ lông hung mãnh” là văn hóa thâm mỹ đặc biệt ở chỗ họ, hay là anh chàng đẹp trai này tra nh ần?

Cho đến khi Chử Hoàn một ly ba ngụm mà uống hết vò rượu thứ nhất của Nam Sơn, anh mới hơi tìm được đường trao đổi với đối phương.

“Ý cậu là, người ngày hôm qua cậu đón ở bến xe, là lão sư dạy học trong tộc các cậu à?” Chử Hoàn hỏi.

Hai chữ “lão sư” vừa ra khỏi miệng thì đôi mắt Nam Sơn tức khắc sáng lên như có hai v ăng dương be bé, Chử Hoàn cảm thấy mình đã say thứ rượu tự ủ của người anh em dân tộc thiểu số r ấi, bị cặp mắt rực sáng ấy làm cho choáng váng.

Nam Sơn nhanh nhẹn tìm hai chữ “lão” và “soái” trong quyển từ điển, cậu thậm chí không tra theo bộ thủ, lật cái là ra ngay, có vẻ còn quen thuộc hai chữ này hơn cả tên mình.

... Đương nhiên, quen thuộc không có nghĩa là đúng.

“Là lão sư, không phải lão soái.” Chử Hoàn sửa lại. Anh đưa tay định lấy quyển từ điển kia chỉ cho đối phương xem, nhưng chợt nhớ tới thái độ trịnh trọng khác thường của người ta đối với nó.

Chử Hoàn lẩm bẩm trong bụng: “Chẳng lẽ là có th ần gì bám vào cái thứ này?”

Anh cảm thấy mình hơi đường đột, vì thế động tác khựng lại, bàn tay đã giơ ra vài centimet lại rút v ề

Động tác thò tay và rút v ề của anh chẳng qua chỉ vài tấc, thế nhưng Nam Sơn lại hiểu. Cậu ta lập tức dùng hai tay nâng quyển từ điển rách tả tơi kia, đưa đến trước mặt Chử Hoàn như tiến cống vậy. Cậu nhiệt tình quá mức, suýt nữa chọc phải mũi Chử Hoàn, cả động tác giống như dâng tặng một cái khăn Ha-đa(1) thánh khiết ấy.

Chử Hoàn đành phải nhận lấy, lật đến chữ “sư”, chỉ cho cậu ta xem: “Là chữ này, sư trong lão sư.”

Nam Sơn: “Lão... sư.”

“Đừng,” Chử Hoàn vội ho một tiếng, “Không dám nhận.”

Nam Sơn không hiểu “không dám nhận” nghĩa là gì, cậu thành kính nắm tay Chử Hoàn, động tác nhanh chóng, Chử Hoàn cứng đờ cả người, không né tránh.

Nam Sơn nắm tay anh, thoát đầu dấm nhẹ vào ngực mình vài cái, sau đó nhắm mắt lại, cúi đầu, khẽ khàng dùng trán chạm ngón tay Chử Hoàn.

Chử Hoàn lại ngửi thấy mùi hoa quế thoang thoảng như có như không, lập tức cảm thấy mình đúng là say đến hồ đồ rồi.

Chử Hoàn: “Ôi – chờ đã chờ đã, không không không không, cậu... cậu khoan kích động.”

Cũng chẳng biết là ai kích động hơn đây.

Chử Hoàn suýt nữa cắn trúng lưỡi, tim không tự chủ được đập nhanh hơn, khéo léo thoát khỏi Nam Sơn, không để lộ dấu vết.

“Tôi,” Anh chỉ mình, phối hợp với động tác tay đơn giản, cố hết sức nói thật rõ, “Không phải là người cậu muốn tìm đâu.”

Nam Sơn sửng sốt.

Tiểu Phương bên cạnh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Người này lúc không hung thần ác sát còn có vẻ quá thật thà chất phác, hắn ta gãi mớ tóc rối xù như cào cỏ tranh, vẻ mặt khi nhìn Chử Hoàn có chút trông chờ.

Nam Sơn quay sang nói câu gì đó, Tiểu Phương nghe thế tròn hai mắt, tiến đến trước mặt Chử Hoàn, đưa tay ra vẽ một hình chữ nhật trên không, rồi nắm lại làm tư thế lẩn lẩn, sau đó dùng hai ngón tay luân phiên, mô phỏng người đi đường, cuối cùng chỉ chỉ Chử Hoàn, giơ một ngón tay.

Lần này thì Chữ Hoàn rốt cuộc đã hiểu một cách chính xác.

Tiểu Phương nói là: hôm qua chỉ có mình anh xuống xe thôi.

Chữ Hoàn bóp mạnh ấn đường, nhớ lại tỉ mỉ một phen. Hôm qua lúc anh lên, trên xe có mấy chục người, anh theo bản năng nhìn lướt qua mỗi người, lúc này nghĩ lại một chút, đặc thù của họ vẫn còn nằm trong đầu.

Trong số hành khách, có công nhân viên lên thành phố đi xe về quê, có người đi thăm thân thích ở nông thôn, có người vác hành lý đưa con lên thị trấn học... À, còn có một người nữa.

Chữ Hoàn đã nhớ ra, đó là một cậu thanh niên đeo kính, da mịn thịt mềm, hiển nhiên không phải dân lao động chân tay. Anh nhớ va-li của chàng trai ấy khá là to và nặng, xem chừng là đi xa, hơn nữa định ở lại một thời gian.

Cậu thanh niên ấy lên xe từ rất sớm, lại ngủ ở mé không thoải mái nhất, hẳn là để tay mình không rời khỏi hành lý. Cậu ta có vẻ căng thẳng của người rất ít đi xa, mà cứ đến một trạm là cậu chàng lại thò đầu ra ngoài nhìn bằng tên, không giống đi thăm viếng người quen, hẳn là lần đầu tiên đến nơi đây.

A, Chữ Hoàn nhớ cậu ta còn cầm trên tay một quyển sách ngữ văn lớp Ba.

Hẳn là cậu ta rồi.

Đến trạm cuối thì Chữ Hoàn không còn thấy cậu thanh niên ấy nữa, có lẽ là chàng trai trẻ dọc đường đã hiểu thâm sơn cùng cốc là gì, cảm nhận được hào rộng giữa giấc mộng và hiện thực, nên nhất thời chùn bước, giữa đường chạy xuống xe.

“Người mà cậu nói, có thể tôi...” Chữ Hoàn dừng lại, nhìn về mặt đầy chờ mong của Nam Sơn, bỗng thấy không nhẫn tâm.

Đối với Chữ Hoàn thì đây là một cảm thụ không quen thuộc lắm. Bất kể là tuổi dậy thì sinh sự khấp nấp, hay sau đó nằm vùng trong mưa máu gió tanh, Chữ Hoàn đều chưa từng thấy không nhấn tâm với ai; thế nhưng đến nơi này, anh lại cân nhắc lời nói trong lòng hai ba lần, vắt hết óc cũng không tìm được lý do khéo léo hơn, và có thể cho đối phương hiểu được.

Nhất thời anh lại ấp a ấp úng.

Một lúc lâu, Chữ Hoàn nói chậm lại, giọng g ần như dịu dàng: “Có thể tôi đã gặp lão sư của các cậu, ừm... cậu ta không cao lắm, c ần một quyển tài liệu giảng dạy cho học sinh tiểu học – học sinh tiểu học, chính là trẻ con, là mấy đứa chạy lăng quăng cao chừng này, tài liệu giảng dạy chính là sách, cậu biết sách chứ? Giống như cái quyển cậu đang c ần đây – chính là sách cho trẻ con học đấy.”

Nam Sơn tr ầy trệt mãi mới hiểu được ý của anh, cậu nhú mày.

Chữ Hoàn: “Nhưng lúc xuống xe không thấy cậu ta nữa, tôi đoán có khả năng là trên đường gặp chuyện gì nên tạm thời thay đổi mục đích...”

Về mặt Nam Sơn lập tức tối đi.

Tiểu Phương không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhìn người này r ồi lại nhìn người kia, sốt ruột đến đỏ bừng cả mặt.

Chữ Hoàn lập tức chữa lại: “Nhưng nói không chừng cậu ta chỉ đến hơi muộn thôi, có thể vài hôm nữa là...”

Anh an ủi hoàn toàn uổng công, không biết Nam Sơn hiểu được bao nhiêu.

Nam Sơn bỗng nhiên thở dài, hơi ngẩng đầu, mắt nhắm hờ, gương mặt tuấn tú hiển lộ đường nét cương nghị, như một tượng đá cố thủ mà lại cô độc.

Một lúc lâu cậu không nói gì, Chữ Hoàn lại cảm giác được sự mất mát nặng nề

Không cần dùng ngôn ngữ tỏ bày.

“Tôi... tôi ở đây không tốt.” Nam Sơn nói nhỏ, “Không đến.”

Khả năng học tập của cậu ta khiến Chữ Hoàn rất ngạc nhiên – Ban nãy lúc Nam Sơn dùng từ điển tìm chữ, bị sai quá nhiều, do vậy để dễ dàng trao đổi, Chữ Hoàn mới đọc mỗi từ cậu ta chỉ thành tiếng. Không ngờ mới chớp mắt mà cậu ta đã nhớ được hơn một nửa, âm đọc bắt chước cũng rất giống, câu này tuy hơi lủng củng, dùng từ cũng rút gọn hết mức khiến người ta phát cáu, nhưng Chữ Hoàn quả thật hiểu được.

Chữ Hoàn hơi do dự, nhắc nhở: “Thực ra nếu cần lão sư, các cậu có thể tìm nhân viên hành chính của mình, như là trưởng thôn hoặc trưởng tộc ấy, bảo họ trình đơn xin lên huyện, mỗi năm đều có sinh viên báo danh...”

Nói xong câu này, chính Chữ Hoàn cũng cảm thấy đối phương chắc chắn không hiểu, nhưng nhất thời không biết nên giải thích thế nào cho rõ.

Nam Sơn lại gượng nở nụ cười, lắc đầu: “Không tốt, không thích đến.”

Nói xong, Nam Sơn đứng dậy, kéo chăn cho Chữ Hoàn, lại đặt cả kính và quần áo anh thay ra ở bên giường cho dễ lấy. Vết máu trên quần áo đã được giặt sạch, mà đờ tửu thân – lưỡi lê và súng thì vẫn còn nguyên ở nơi ban đầu, ngay cả hộp cứu thương mini cũng nằm y nguyên trong ba lô, dường như đối phương chưa từng chạm tới.

Chữ Hoàn: “Nam Sơn...”

Nam Sơn giơ một ngón trỏ, ngăn lại những lời anh muốn nói, bưng bát thuốc đã sắc xong tới cho anh.

Bát thuốc xanh ngắt sền sệt trông hết sức nguy hiểm, nhưng chính Chữ Hoàn cũng không hiểu là vì sao mà mình nhận lấy uống luôn, không hề ý kiến ý cò.

Nam Sơn đỡ anh nằm xuống, sau đó đi đến bên cửa sổ, lấy ra một chiếc lá. Tiếng kèn lá lại vang lên, lần này nghe không còn vui vẻ, nhưng

cũng không có quá nhiều oán trách hay quá nặng nề, chỉ là âm cuối ngân nga, có vẻ hơi cô quạnh.

Chử Hoàn cho là mình sẽ không ngủ được, vì ngay cả con mèo đi tới cũng có thể đánh thức anh nữa là có hai người sống sờ sờ trong phòng. Thế nhưng trong tiếng kèn lá ấy, anh bỗng cảm thấy mệt mỏi mà thả lỏng, bất giác mơ màng ngủ thiếp đi.

Xem ra là hiểu lần đã được giải thích rõ ràng, chờ đến khi anh tỉnh dậy, chắc hai người đó cũng đi rồi nhỉ?

Anh thật sự vẫn muốn nghe lại tiếng kèn lá làm cho tâm trạng khoan khoái lúc này.

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, trong lòng Chử Hoàn bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ: hay mình đi theo họ cho rồi.

Nhưng ngay sau đó, anh lại cảm thấy ý nghĩ này quá lạ lùng – Đến tận khu dân tộc thiểu số xa tít mù tắp dầy tiếng Hán? Chuyên ngành đâu có đúng!

“Chắc chắn là say rồi.” Anh dùng một câu để tóm gọn tất cả nguyên do của sự thất thố.

– Khăn Ha-đa là loại khăn dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ, dùng tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần nữa.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 9

Edit: Yên

Nhưng ngày hôm sau, Chử Hoàn vẫn thức dậy trong mùi thảo dược.

Tiểu Phương – mặc dù đã biết tên thật của hắn ta là “Khỉ Long Hung Mãnh”, cá nhân Chử Hoàn vẫn cảm thấy hai chữ “Tiểu Phương” ngắn gọn dễ hiểu lại tượng hình hơn – tuy anh bạn này vẫn động một chút là trợn mắt như Kim Cương, nhưng lại dậy từ sáng sớm, quệt mồ hôi như mưa ngối xôm dưới đất sắc thuốc cho anh.

Trước mắt đã vào mùa có thể mặc áo khoác, nhưng Tiểu Phương cả ngày gần như cởi trần mà vẫn nóng như vậy, đi đâu này làm cho Chử Hoàn thấy hơi khó hiểu.

Sức chịu lạnh của anh bạn này hơn hẳn người thường ư?

Chử Hoàn nghiêng người chống bên vai không bị thương nhõm dậy, tỉnh táo khỏi cơn say rượu. Anh không hề cảm thấy khó chịu và đau đầu, đủ thấy rượu của Nam Sơn tuy vừa vào miệng mùi hơi kỳ lạ, song chắc chắn là rượu tốt.

Nhưng chỉ hơi cử động, sắc mặt vốn thả lỏng đột nhiên khựng lại.

Có câu “Người đang lang bạt giang hồ sao có thể không bị dao chém”, trước bị đánh sau đánh người, đây là quy luật phát triển khách quan của sự vật, bởi vậy Chử Hoàn không dám nói mình có bản lĩnh lớn cỡ nào, nhưng tuyệt đối là một người chuyên môn bị thương, từ vết thương nhẹ như đạn bắn xước da đến vết thương nặng như “ba nhát dao chém thủng sáu lỗ”, tất cả anh đều rất dư kinh nghiệm.

Thương tích mức độ nào dưỡng thương ra sao, và bao lâu thì lành đến chừng độ nào, những điều này Chử Hoàn đều không thể rõ hơn. Vết thương do súng bắn xuyên qua như trên người anh, hai ngày đầu không chuyển biến xấu đi, không nhiễm trùng, thực ra cũng xem như là chăm sóc không tệ rồi.

Nhưng lúc này, vừa qua một đêm, mà vết thương còn mới kia đã bắt đầu hơi kết vảy.

Không nói đến tuổi tác lớn hơn, tâm tình kìm nén lâu ngày thêm thói quen sinh hoạt không tốt, thì theo đó cơ thể sẽ ngày càng kém hơn – cho dù là thời kỳ khỏe mạnh nhất, anh cũng chưa từng có khả năng khôi phục khủng bố như vậy.

Tưởng như là tế bào hoạt tính cục bộ được tăng cường cực mạnh vậy.

Họ đã dùng thuốc gì cho anh?

Dưới nắng mai rạng rỡ, trong lòng Chử Hoàn sinh ra vô số ý nghĩ. Công việc thường niên tiếp xúc với bọn liều mạng đa quốc gia khiến phản ứng đầu tiên của anh lúc ấy chính là thuốc phiện.

Trong lá cây dùng để băng vết thương và thảo dược anh đã uống có chứa thành phần gì?

Liệu có phải là anh đã nhầm tác dụng giảm đau thành vết thương đang khép miệng?

Lúc này, Nam Sơn bung một cái chậu đi tới, tràn trề sức sống chào Chử Hoàn.

Tuy trong lòng rất nhiều nghi ngờ, nhưng Chử Hoàn vẫn bình tĩnh đáp lại. Anh liếc nhìn cái chậu Nam Sơn đang bung, chỉ thấy bên trong dùng nửa chậu nước ngâm mấy cái lá dài hơn hai thước, to bằng bàn tay – giống với loại lá đang bó trên vết thương.

Nam Sơn quỳ một gối ngay mép giường, khom lưng cẩn thận gỡ chiếc lá băng bó vết thương hôm qua. Không so sánh không biết, có lẽ là do khô nước, nên chiếc lá thào trên người Chử Hoàn rõ ràng đã héo úa, như là sức sống bị hút mất vậy.

Trên phiến lá có một chỗ dính máu và thịt, lúc Nam Sơn gỡ không chú ý liền kéo lên, tuy Chử Hoàn không rên tiếng nào song thân thể lại thoáng run rẩy.

Đau – là đau thật, chí ít cho thấy là anh không bị gây tê.

Nam Sơn chú ý tới phản ứng ấy, liền áp tay lên trán anh, dường như là đang trấn an; tiếp đó cậu lấy một cái lọ nhỏ, đổ ra ít bột phấn trắng tinh như tuyết, thoát nhìn giống bột mì, nhưng hơi trắng hơn bột mì thường, có thứ mùi đặc biệt.

Tanh, Chử Hoàn nghĩ, anh cảm thấy đó là thứ mùi xen giữa “máu tanh” và “mùi tanh của thực vật”.

Chử Hoàn chưa kịp quan sát cẩn thận thì Nam Sơn đã thoa thuốc lên vết thương.

Đau nhức mà bột phấn không biết tên ấy mang đến thật là không tằn thường chút nào, so với trực tiếp xát muối ớt còn khiến người ta “dục tiên dục tử” hơn, Chử Hoàn cảm thấy như có người chích một cây gai dài vào vết thương, và lại ngoáy một lần nữa.

Nhưng tâm lý anh đã dự tính trước “bôi thuốc chắc chắn phải đau”, bởi vậy lần này ngay cả run cũng không hề, chỉ theo bản năng kéo căng cơ thể, cắn răng chịu đựng.

Đối với biểu hiện mạnh mẽ như vậy, Nam Sơn ngẩng đầu nhìn anh nở nụ cười tán thưởng, nói một câu nghe phát âm rất giống với tên thật của Tiểu Phương.

Chử Hoàn đoán rất có thể câu này là đang tán dương “XX hung mãnh”.

Anh mặt mày tái xanh nhận sự khen ngợi của đối phương, đồng thời buồn bã nghĩ: “Tuyệt đối đừng là lừa trọc hung mãnh nha!”

Như phép lạ, tuy mới nghĩ ngờ trong lòng anh còn đó, nhưng sự đề phòng đã mất đi hơn một nửa.

Đau đớn không giả dối là một mặt, và mặt khác, dường như có một loại trực giác làm cho Chử Hoàn không chịu tin Nam Sơn là người xấu.

Gian tiêu chuẩn trong nhà khách chỉ có hai cái giường, hai cô bé nhỏ gầy miễn cưỡng chen chúc được, nhưng hai người đàn ông thì tuyệt đối không ngủ nổi, Tiểu Phương liền dời tủ đựng tivi đi. Chử Hoàn nhìn thấy hẳn ta trải chiếu lên đó, gối một vò rượu ngủ suốt đêm, rất có phong phạm của cao nhân lánh đời.

Nam Sơn rất tự nhiên giúp anh băng bó vết thương, lại mất thêm vài phút để đeo một cây gậy có thể tạm dùng để chống, tiện cho anh đi lại. Sau khi Chử Hoàn đã thu dọn xong xuôi, cậu lại lấy mấy cái bánh chia cho anh ăn.

Đó là bánh làm từ hoa màu, có cả loại bột đã lên men lẫn chưa lên men, hiển nhiên là mới làm vài hôm trước. Chúng vừa khô vừa cứng, giống lương khô người cổ đại mang theo tùy thân khi đi xa, mùi vị lại khiến người ta phát rồ hết sức.

Thuốc bột không biết tên nhưng cực hữu hiệu làm cho Chử Hoàn có rất nhiều phỏng đoán đối với lai lịch của cậu ta, bởi vậy ăn bánh cũng rất cẩn thận, vì anh muốn nếm ra một chút thành phần thần bí.

Kết quả là Nam Sơn còn cho rằng bánh quá cứng khó nhai, lập tức chu đáo rót cho anh ly rượu, trước ánh mắt khó hiểu của Chử Hoàn, lấy một mẫu bánh ngâm vào làm mẩu, rồi lại vớt ra cho anh.

Chử Hoàn: “...”

Anh cảm ơn Nam Sơn đã quan tâm, im lặng nhận bánh mà ăn, trải nghiệm toàn bộ quá trình vị giác từ “phát rồ” đến “thảm nhất trần đời”.

Trong bữa sáng đơn giản, Chữ Hoàn bắt đầu trầy trật trao đổi với đối phương, thoát tiên anh vung tay ra dấu: “Các cậu muốn đợi ở đây mấy hôm nữa à? Để chờ lão sư kia đến?”

Nam Sơn lắc đầu, tỏ ý là người kia sẽ không đến nữa.

Cậu diễn đạt vẫn rất khó khăn, sắc mặt thoáng cô quạnh, nhưng lại thản nhiên, như là đã không còn để ý nữa.

Chữ Hoàn: “Vậy bao giờ các cậu đi?”

Nam Sơn ra dấu: chờ vết thương của anh khỏi đã.

Ban đầu Chữ Hoàn hoài nghi là sự trao đổi không suôn sẻ khiến mình hiểu lầm ý người ta, liền chần chừ lặp lại câu hỏi, Nam Sơn đưa tay vỗ vai và cúi mình, sau đó hai tay khép lại, làm động tác “khép miệng”.

Chữ Hoàn ngó ra.

Anh rất muốn hỏi thêm một câu vì sao. Mình lai lịch không rõ, lại còn bị súng bắn, mà đối phương thì chỉ như bèo nước gặp nhau thôi. Lúc nhận nhầm người thì đã đành, nhưng hiện giờ đối phương rõ ràng biết rồi, vẫn muốn nán lại để chăm sóc một kẻ xa lạ ư?

Nhưng anh rốt cuộc không hỏi, vì anh cảm thấy vấn đề kiểu này hỏi ra miệng, cứ như thể đang hoài nghi người khác có mưu đồ vậy.

Thế anh có hoài nghi không?

Chữ Hoàn không thể nào không nghi ngờ, bởi vì đây là nghề của anh, với anh mà nói, qua loa sơ ý là từ đồng nghĩa với ngu xuẩn, anh phải luôn luôn duy trì sự chú ý cẩn thận và sự nghi ngờ với mọi thay đổi của hoàn cảnh xung quanh.

Chẳng qua khi nhìn thấy đôi mắt trong veo của Nam Sơn, anh liền không nhận được vì một chút nghi ngờ trong lòng mình mà sinh ra cảm giác tự thẹn dơ bẩn, bởi vậy anh che giấu rất kỹ.

Vì vậy Chử Hoàn trầm mặc giầy lát: “Thế trưa nay để tôi mời các cậu ăn cơm đi – Đúng rồi, lúc rảnh tôi có thể dạy cậu vài câu tiếng phổ thông, cậu có thể thổi vài điệu kèn ngày hôm qua cho tôi nghe không?”

Nam Sơn lúc mời người ta ăn uống rất hào phóng, được mời cũng không khách sáo từ chối. Buổi trưa cậu và Tiểu Phương mỗi người một bên, vui vẻ đỡ Chử Hoàn ra khỏi nhà khách.

Thị trấn nhỏ này là trạm trung chuyển cho lũ khách vắng lai nghỉ chân, phóng tầm mắt trông ra, thấy một loạt quán cơm nhỏ cung cấp loại cơm như cám heo cho đoàn khách du lịch, y như một mẹ sinh ra, chỉ riêng một tiệm thức ăn nhanh kiểu Tây ở góc đường là đặc biệt hơn, ngoài cửa gắn cái biển bằng tiếng Anh hết sức lạc loài.

Dương nhiên, đến gần mới phát hiện thì ra là ghép vầ tiếng Hán mà thôi.

Ở góc còn ghi chú rõ nội dung ghép vầ “Khảng Đương Kê”.(Vốn phải là Kháng Đức Cơ – phiên âm tiếng Hán của KFC)

Chử Hoàn dừng chân rất lâu dưới tấm biển, kết luận đây là gà con do McDonald’s, KFC và kê công bảo Trùng Khánh chơi 3P sinh ra.

Cơ mà chí hướng “muốn làm gà” này... phải chẳng hơi cao xa quá? (Khảng đương kê nghĩa là muốn làm gà)

Lúc anh lặn xuống vách núi, thiết bị thông tin cái vỡ cái hỏng, mãi đến lúc này, Chử Hoàn rốt cuộc mới dùng năm xu, mượn điện thoại của quán cơm gọi cho Lão Vương, thoải mái nghe Lão Vương chửi rửa một trận, coi như là lễ rửa tội xuất phát từ tình yêu của ông bố vợ kiếp trước, sau đó từ chối lời đề nghị phái người tới đón.

“Tôi ở vài ngày rồi sẽ tự mình trở về, hoàn cảnh ở đây rất tốt, coi như đi du lịch vậy.”

Lão Vương không dây dưa trên vấn đề này, chỉ trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Cậu mới nói lúc ấy cậu ngã xuống như thế nào?”

Chủ Hoàn mặt không đổi sắc: “Trượt chân.”

Lão Vương: “Không nói nhảm bộ chết chắc?”

“Trượt chân thật mà, nhưng giờ đã cải tạo tốt rồi.” Chủ Hoàn cười nhẹ một tiếng: “Vậy nhé, lúc về đừng quên hỏi thăm Tiểu Lộ giúp thanh niên trượt chân này, nói rồi đấy, mai một đứa bé sinh ra phải gọi tôi bằng cậu đấy.” (Trượt chân cũng có thể hiểu là sa ngã, sai lầm, vậy nên Chủ Hoàn mới nói mình đã cải tạo rồi.)

Con gái Lão Vương nữ danh là Tiểu Lộ, hai năm trước lấy một nhiếp ảnh gia, hiện giờ cũng sắp sinh con rồi.

Chủ Hoàn nhớ lại, phát hiện suốt thời thanh xuân mình toàn đánh nhau vì cô, đánh như gà chọi, thế mà chưa một lần nào chủ động hẹn cô đi xem phim, ăn kem vân vân, ngay cả thư tình ai cũng thích mà anh cũng chưa từng viết, quả thực là chỉ đánh nhau vì thích đánh nhau mà thôi.

Bỏ cái chính để lấy cái phụ đến mức có phần tự mình đa tình, có vẻ buồn cười đến... gần như đáng yêu.

“Tôi đi đây, tạm biệt.” Anh nói với Lão Vương.

“Khổng Đường Kê” bán bánh bột lên men và gà rán, lúc Chủ Hoàn ngây thơ hỏi “Có khoai tây không – chính là khoai tây chiên ấy”, bà chủ quán quay xuống bếp bưng cho anh một bát cơm trộn gạo kê nấu với khoai tây, lấy muối rắc lên, rồi hào phóng nói: “Ăn đi.” (Cơm trộn gạo kê – nhị mề phạn là loại cơm nấu bằng hai loại gạo, gạo thường và gạo kê)

Chủ Hoàn: “...”

Có đi ầu, tuy là vùng núi nhưng chất lượng thức ăn lại ngon miệng bất ngờ, bánh bột lên men vừa béo vừa mềm, gà rán vàng óng, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thật kỳ lạ.

Tiểu Phương mới đầu rất thiếu kiên nhẫn với Chủ Hoàn, thậm chí hơi thù địch, hôm trước lúc uống rượu với nhau, sự thù địch này đã mất đi một

nửa, đến khi gà rán bùng lên, Chử Hoàn nhận ra là vị Khỉ Long Hung. Mảnh này định hóa thù thành bạn với mình.

Bản thân anh thì không hề thèm ăn. Chử Hoàn tìm khắp người, lấy ra non nửa gói thuốc còn sót lại, mượn bà chủ quán bật lửa, đến trước cửa sổ hút hết một điếu, lúc quay về rồi, Nam Sơn lại đột nhiên đặt tay lên ngực anh.

Chử Hoàn sửng sốt. Chỉ thấy Nam Sơn dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên vị trí phế bộ, nghiêm túc nhìn anh, lắc đầu vẻ không đồng ý.

Tiếp đó, Nam Sơn lấy tay về, đưa một cái đùi gà cho Chử Hoàn.

Chử Hoàn không tự chủ được nhìn cậu ta chăm chăm, phát hiện lúc ăn, Nam Sơn hết sức chăm chú như đang xử lý đại sự cực kỳ thần thánh vậy, một mẫu vận cũng không lãng phí.

Ăn cơm – với Chử Hoàn mà nói, thì chỉ là hành động cơ bản để duy trì mạng sống. Anh không biết khi nào thì mình mất đi sự thèm ăn, ngon hay dở đối với anh đều không có gì khác biệt, bánh bằng hoa màu cũng ngắc cấn không nổi và yến tiệc linh đình đều giống nhau cả, vài ba miếng là giải quyết xong, tất cả đều chán như nhai rơm vậy.

Nhưng lúc này nhìn Nam Sơn, anh bỗng sinh ra ảo giác rằng “ăn cơm là một việc đặc biệt hạnh phúc”, liền cúi đầu cắn thử một miếng, cảm giác cũng không có gì khác biệt cả, chỉ là thịt gà bình thường mà thôi.

Vì thế Chử Hoàn không nhìn được lại nhìn Nam Sơn, một lần nữa bị cảm giác hạnh phúc không gì sánh kịp làm lóa mắt.

“Ngon đến thế cơ à?” Chử Hoàn nghĩ bụng, không tự chủ được ăn chậm lại, tập trung tinh thần đang lơ lửng khắp nơi về cái đùi gà bị cắn một miếng trên tay.

Cứ thế, Chử Hoàn nhìn Nam Sơn một cái, ăn một miếng, một cách chậm rãi, vị giác không còn linh hoạt dần dần thức tỉnh, vậy mà lại thật sự nếm ra mùi vị.

Ba người nhanh chóng quét sạch hai đĩa gà rán chất đầy như núi, Chử Hoàn muộn màng phát hiện là mình đã ăn no căng cả bụng.

Anh tính tiền xong, quay đầu lại thoáng nhìn biểu cảm trong bình tĩnh lộ ra thỏa mãn của Nam Sơn, tự dưng cũng bị đờng hóa mà sinh ra một chút vui vẻ.

Nhưng mà... khoan nào, âm nhạc có thể giúp thể xác và tinh thần khoan khoái thì đã đành, còn nhìn người ta mà ăn cơm lại là thế nào đây?

Tú sắc khả xan sao?(Câu này dùng để hình dung một người hoặc cảnh vật vô cùng xinh đẹp, tuy nhiên hiểu theo nghĩa đen là “sắc đẹp ngon miệng” trong hoàn cảnh này cũng không sai)

Chử Hoàn hơi xấu hổ xoay xoay nhẫn, để hai chữ “đùa thôi” mài da ngón tay, sắc mặt bình tĩnh, nội tâm lại lên án mình: “Không được, mình thế này quá bỉ ổi.”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 10

Edit: Yên

Thị trấn này là nơi đánh rắm cũng đập trúng gót chân, nhỏ đến mức có thể nhìn từ đầu tới cuối.

Họ từ “Khổng Đương Kê” đi ra, không tránh khỏi ngang qua bến xe Chử Hoàn đã đến, lúc này đang là giữa trưa, lưu lượng khách đạt tới cao điểm ở bản địa, mấy hướng dẫn viên du lịch đang càn loa gọi du khách đi theo.

Du khách như một đàn dê chẳng bao giờ đuổi kịp nhau, vừa xuống xe liền tự do tản ra, có người mệt mỏi đi theo, có người đi khắp nơi tìm WC, và người chụp ảnh những con đường gồ ghề của thị trấn cũng có nốt.

Chắc, chẳng hiểu nơi khỉ ho cò gáy này thì có gì để chụp, chắc đây là nghi thức riêng của du khách thôi.

Nam Sơn và Tiểu Phương bị ngấn ấy người chấn động, tự giác né tránh nhường đường.

Thế nào là “Lãnh thổ mệnh mệnh, dân cư đông đúc”? Để hai đứa trẻ miên núi này xem qua một góc núi bằng, chắc cũng đủ để họ thêm được một năm kiến thức rồi.

Nam Sơn sợ người ta đụng trúng Chử Hoàn, tự giác đứng chặn đằng trước, đồng thời chỉ du khách tò mò hỏi: “Họ làm gì vậy?”

Chử Hoàn cứ gặp nhiều người là thấy phiền, nhưng đối mặt với Nam Sơn, anh không tỏ rõ sự phiền chán trong lòng, chỉ uể oải nói: “Du lịch.”

Nam Sơn và Tiểu Phương cùng nhìn anh, trong hai đôi mắt là sự tò mò và hoang mang giống hệt nhau.

Chử Hoàn: "... Chính là từ phương xa chạy đến chơi, leo núi – leo núi kiểu này cho vui thôi ấy mà."

Vẫn chưa hiểu – có khả năng người dân vùng núi không tài nào tưởng tượng nổi, leo núi thôi mà, mắc chi phải kéo nhau đi thế này.

Chử Hoàn dừng một chút, chọn cách thông tục dễ hiểu hơn, chậm rãi giơ một tay, làm động tác đút vào miệng: "Ăn..."

Sau đó trở tay vỗ vỗ bụng Tiểu Phương: "No..."

Cuối cùng hợp hai bàn tay, ra vẻ "rất nhiều": "Căng." (Câu ăn no căng này cũng có thể hiểu là ăn no rủng mủ)

Nam Sơn và Tiểu Phương tỉnh ngộ, dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ lại thêm một chút khó tin đánh giá đám đông qua lại.

Lúc này, một cô gái đi đến gần họ, tay cầm máy chụp ảnh lấy liên, chụp một con chó giữ nhà đang ngửi phôi nằng ven đường.

"Tách" một tiếng thu hút sự chú ý của hai người bên cạnh Chử Hoàn. Giây lát sau tấm ảnh chạy ra, cô gái cầm trong tay thấy thấy một hình, hình con chó liên hiện ra rõ ràng, đoạn cô chạy về cho bạn mình xem, bọn Nam Sơn hai người nhìn mãi theo bóng cô ta.

Sau đó, Tiểu Phương kinh ngạc bước lại, khom lưng dòm con chó dưới đất, con chó ngẩng đầu nhìn anh chàng cưỡi trên này một cái, bình tĩnh vẫy đuôi, tỏ vẻ là anh đây hãy còn sống, chưa bị dán lên giấy mang đi đâu, bọn hai đứa không cần quá lo lắng.

Tiểu Phương lập tức hớn hở chạy về, oang oang báo cáo với Nam Sơn về tân đại lục mà mình mới phát hiện, tay chân múa may trông rất vui.

Chử Hoàn nhìn tô-tem của Nam Sơn, nhận ra đó là một con mãnh thú. Anh không phải là chuyên gia dân tộc học, không biết bộ tộc nào thờ phụng nó, cũng chưa từng thấy hình xăm như vậy.

Qua thái độ của Tiểu Phương đối với Nam Sơn, thì dường như mỹ nam tóc dài này có địa vị rất cao ở chỗ họ, rất có khả năng là tộc trưởng hoặc là thân thích của tộc trưởng.

Chử Hoàn biết, ngoại trừ năm mươi sáu dân tộc được biết đến, thực ra trong nước còn có một số dân tộc thiểu số khác do nhiều nguyên nhân mà không cách nào thống kê phân biệt, và tộc của Nam Sơn có khả năng là một trong số đó.

Anh từng hỏi Nam Sơn rằng họ là người dân tộc gì, nhận được câu trả lời không cách nào dùng chữ Hán để ghép vào, nghe na ná “ly y”, nhưng phát âm hơi phức tạp hơn. Cái tên “tộc Ly Y” này rốt cuộc có ý nghĩa gì, bản thân Nam Sơn không biết là không rõ lắm, hay không tiện trả lời, mà chỉ cho anh một lời giải thích như đúng như sai, hình như là “người thủ sơn” gì đó.

Nam Sơn hiểu một ít tiếng Hán, số chữ mà cậu biết nhiều hơn là số nói được. Cậu có tiền, biết cách mua đồ, biết giá trị của đồ tiền, đủ thấy không phải là không hề giao lưu với bên ngoài. Song sự giao lưu này nhất định không hề sâu, cũng không hề phổ biến, vì trong thị trấn con con vùng biên giới, gặp cái gì cậu cũng thấy mới mẻ. Nhưng dường như để duy trì hình tượng, mà cậu không thể nhảy nhót loi choi dòm ngó khắp nơi như Tiểu Phương, trong ánh mắt lại luôn tràn ngập sự tò mò muốn thử xem sao.

Là do giao thông bất tiện, nên không thường đi ra ngoài sao?

Và cả số thảo dược kỳ lạ mà họ mang đến – đặc biệt là loại thuốc bột màu trắng đỏ, nếu thật sự có thể kích thích tế bào hoạt tính, một khi lưu truyền ra ngoài, thì phải có bao nhiêu người điên cuồng vì nó?

Lúc này, Nam Sơn quay đầu lại, đưa một tay cho Chử Hoàn, ý bảo anh vệ mình, dùng tiếng Hán chưa quen thuộc mà nói một cách gượng gạo: “Bên này sông tuyệt thật.”

Chử Hoàn không nhin được nghiêng đầu nhìn cậu, “bên này sông” là ý gì?

Kế tiếp, Nam Sơn nhớ tới đi đầu gì đó, chợt cúi đầu cười một tiếng: “Nếu bọn trẻ chỗ chúng tôi... Học sinh tiểu học cũng đến đây, thì tốt rồi.”

Chử Hoàn từng nói “học sinh tiểu học” chính là “trẻ con”, vậy là cậu ta lập tức ghi nhớ hai từ này, dù rằng có thể hiểu hơi sai. Lúc nói câu này Nam Sơn không hề oán trách gì, chỉ giống như ôm niềm khát khao không thể chạm tới, cũng bởi vì với không tới, mà có vẻ hơi hâm mộ.

Nếu cậu oán trách, Chử Hoàn đại khái sẽ hết sức lý giải, song dù sao cũng là chuyện của người khác, lý giải xong rồi cũng không xúc động lắm.

Nhưng không biết có làm sao, một chút xiu hâm mộ của Nam Sơn lại như một con dao nhỏ hơi cùn, rạch một phát không nhẹ không nặng trong lòng Chử Hoàn, làm lòng anh lần thứ hai sinh ra ý nghĩ đó: “Cậu ấy chỉ muốn tìm một người có thể dạy tiếng Hán thôi, mà sao lại khó khăn đến vậy? Hay là mình đi dạy cho rồi.”

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua mà thôi. Chử Hoàn nhìn lướt qua đám đông huyền ảo và bến xe chật ních, một lần nữa âm thầm lắc đầu, bụng nói: “Nghĩ cái khi thế hả?”

Anh còn rất nhiều việc phải làm. Tiểu Quỷ bị bắt rồi, dù thế nào anh cũng phải thăm vấn hắn ta chứ?

Dù sao anh cũng phải nghe qua lời khai hoàn chỉnh, xem bọn chúng sẽ có kết cục gì chứ?

Anh còn phải quay về tìm một bác sĩ đáng tin cậy, đi đầu chỉnh lại trạng thái, nếu như có thể, lại quay về làm việc...

Anh còn phải xem Tiểu Lộ sinh con trai hay con gái.

Vừa nghĩ đến mấy việc này, luống suy nghĩ bay tới chân trời của Chử Hoàn liền bị đè nặng trĩu tại chỗ, anh nhìn Nam Sơn một cái, vỗ vỗ vai

cậu: “Ở đây chờ tôi một lúc.”

Nói xong, anh chống cái gậy đơn giản, đi về hướng đoàn du khách.

Nam Sơn sửng sốt, không yên tâm nên lập tức đi theo, nhưng cậu hiểu câu “chờ ở đây”, bởi thế cậu cho là anh có việc cần làm, nên không theo quá sát, chỉ bám đuôi không xa không gần, nhìn Chử Hoàn đi đến trước mặt cô gái chụp ảnh ban nãy, cúi đầu nói gì đó.

Người khác nói chuyện, Nam Sơn cảm thấy mình không nên đến quá gần, bèn đứng chờ ven đường, bỗng nhiên, cậu nhìn thấy một người đang cúi đầu quỳ ngay giao lộ, trước mặt trải một tờ giấy to viết toàn chữ là chữ.

Gì thế nhỉ?

Cậu không biết rằng thực ra mấy nơi hơi náo nhiệt một chút đều có loại người này, thường là thanh niên trai tráng đủ tay đủ chân hoặc là học sinh mặc đồng phục, trước mặt trải một tờ giấy, trên đó viết mình đi xa gặp trộm cắp, hoặc không có tiền đi học vãn vãn, đành phải ở đây xin tiền. Nam Sơn liền bước lại, ngẩng xồm xuống với thái độ gần như nghiên cứu, từng câu từng chữ, cẩn thận đọc thầm câu chuyện do kẻ lừa đảo bịa ra. Xem xong lý do rồi, lại nhìn thấy câu “xin hai mươi đồng làm lộ phí” cuối cùng, cậu liền im lặng lấy ra một xấp nhân dân tệ có lẻ có chẵn, đếm cẩn thận, sau đó rút một tờ hai mươi đồng ra đưa bằng hai tay chứ không hề ném vào bát đối phương.

Tên lừa đảo là một nam thanh niên, hẩn ngơ ngác nhìn anh chàng từ cách ăn vận cho đến hành vi đều như quái thai trước mặt này, hơi do dự, trong chớp mắt, suýt nữa thì lương tâm lên tiếng.

Nhưng là một kẻ lừa đảo có đạo đức nghề nghiệp, lương tâm hẩn ta thủy chung có hạn, chỉ khựng lại một chút rồi thản nhiên cảm ơn và nhận luôn.

Chử Hoàn mua lại máy ảnh của cô bé kia, anh rất giỏi kỹ năng trao đổi, tiêu tiền lại không keo kiệt, cuối cùng cô bé đó còn cho anh nốt một hộp

rượu giấy chụp ảnh còn lại.

Anh mua xong quay đầu lại, liền nhìn thấy cảnh Nam Sơn đưa tiêng, lập tức hơi lo âu.

Cậu bạn này tính cách như thánh mẫu, Phật quang chiếu rọi khắp nơi, trông thông minh sáng láng, nhưng sao giống như hơi thiếu kiến thức vậy?

Chử Hoàn hơi lo lắng là không cẩn thận thì cậu ta sẽ bị lừa bán luôn quá.

Anh vẫy tay gọi Nam Sơn, Nam Sơn vừa nghiêng đầu, Chử Hoàn liền lấy bầu trời xanh thăm nơi thị trấn nhỏ huyện nào làm nên, chụp lại biểu cảm hơi kinh ngạc trong nháy mắt.

Chử Hoàn đưa cả ảnh lẫn máy vừa mua cho Nam Sơn.

Nam Sơn suýt nữa sợ chết khiếp. Đối với cậu mà nói, hiển nhiên thứ này còn hiếm và lạ hơn cả quyển từ điển Tân Hoa xuất bản năm 1971. Mặt cậu bỗng nhiên ửng đỏ, hơi luống cuống nhận lấy, sau đó liếc trộm Chử Hoàn suốt dọc đường.

Chử Hoàn vờ như không biết, chống gậy lê cái chân bị thương đi đằng trước. Có khả năng là do vết thương vừa đau vừa ngứa nên Chử Hoàn cảm thấy như đang đi trên mây vậy.

Bọn Nam Sơn và Chử Hoàn ở nhà khách hơn một tuần.

Lúc rỗi rãi, Nam Sơn liền giờ từ điển, nghe Chử Hoàn giảng giải và chữa lại từng chữ, ban ngày học xong, ban đêm liền lặng lẽ nhớ lại lần nữa. Chắc trên mặt Nam Sơn có Hỏa nhãn kim tinh nên nửa đêm đọc sách cậu chưa bao giờ bật đèn, dường như tối chút cũng không ảnh hưởng đến thị lực. Chử Hoàn từng hỏi nguyên nhân cậu không bật đèn, nhận được đáp án khiến người ta cười đau cả bụng – anh bạn thánh mẫu thiện lương này sợ lãng phí điện của nhà khách.

Một tuần sau, vết thương trên người Chử Hoàn khép miệng một cách khó tin.

Nam Sơn rốt cuộc phải đi rồi. Lúc này, Tiểu Phương vẫn là một con gấu chỉ biết lắc đầu vẩy đuôi, không cách nào nói chuyện, mà Nam Sơn đã nhờ vào nệm tảng ít ỏi và sự cố gắng suốt ngày suốt đêm, có thể trao đổi vài việc thường ngày một cách ngắc ngứ.

“Tôi phải về đây, không thể đi quá lâu được.” Nam Sơn nói, từ đầu đến cuối cậu chưa từng hỏi Chử Hoàn tại sao bị thương, chỉ nghiêm túc hỏi, “Nếu gặp phải nguy hiểm, anh có giải quyết được không?”

Chử Hoàn mang máng nhớ, khi Nam Sơn lần đầu tiên dùng từ điển nói chuyện với mình, cũng nhắc tới từ “đường xa nguy hiểm”, không biết người anh em dân tộc thiểu số chưa từng đi xa nhà này tưởng tượng thế giới bên ngoài thành núi đao biển lửa như thế nào, liền không nhận được bật cười.

Nam Sơn nghĩ một chút rồi khom lưng lấy một con dao nhỏ rất giống dao găm giắt ở chỗ mắt cá chân, trình trọng đặt vào tay Chử Hoàn: “Tôi không mang cái gì, chỉ có mỗi cái này, nó có thể chém được cả gió, chống lại mọi kẻ địch.”

Có thể chống lại mọi kẻ địch... nhưng e rằng không qua được kiểm tra an ninh.

Chử Hoàn cầm dao găm ánh chừng thử. Thứ bằng sắt ấy nặng trĩu, trông không đáng sợ, song xem kỹ, lại thoang thoang mùi máu tươi, ẩn chứa mùi giết chóc rất đậm, không phải người trong nghề thì không nhận ra được.

Nam Sơn cúi người chạm nhẹ vào trán Chử Hoàn, sau đó đứng thẳng dậy, dùng tiếng Hán mới học mà chào: “Bảo trọng, bằng hữu.”

Nói xong, cậu đưa tay ra hiệu cho Tiểu Phương, hai người xách túi hành lý đơn giản, muốn lên đường trở về.

Sau vài ngày ở bên nhau, Tiểu Phương đã coi Chữ Hoàn là bạn tốt, đi một bước mà quay đầu tới ba lần, hết sức lưu luyến.

Chữ Hoàn tiến họ vài bước, ngoài mặt không thấy gì, nhưng ngay khi tiến Nam Sơn đến cửa, anh bỗng nhiên mở miệng: “Cậu muốn mời lão sư, chỉ dạy nói tiếng Hán thôi à?”

Nam Sơn dừng chân, vẻ mặt khó tin mà quay đầu lại.

“Tôi cũng dạy được mà, đi thôi.” Chữ Hoàn dừng dừng nói, “Có thể tôi phải vào thị trấn mua ít đồ, cậu chờ tôi nửa ngày đi.”

Chính Chữ Hoàn cũng không biết tại sao mình lại có quyết định th ần kinh như vậy.

Giống như vừa nhìn bóng lưng Nam Sơn, thì anh chẳng còn muốn biết cô bạn thanh mai trúc mã sinh con trai hay con gái nữa.

“Vốn là vậy mà, trai hay gái thì liên quan gì đến mình?” Mãi đến khi họ cùng đi trên đường cái, Chữ Hoàn vẫn còn suy nghĩ, “Có phải sinh cho mình đâu.”

Bỗng nhiên, Nam Sơn kéo Chữ Hoàn, hỏi: “Tôi cho h ắn ta tì ền, mà h ắn còn ở đó, h ắn lại làm mất r ấi sao?”

Chữ Hoàn quay đầu lại, thấy hóa ra là kẻ lừa đảo hôm đó gặp phải.

Trong lòng Chữ Hoàn biết rõ, nhưng anh vẫn kiên nhẫn mà im lặng nghe Nam Sơn ngắc ngứ thuật lại mấy lời nhảm nhí kẻ lừa đảo viết trên giấy, lúc này mới bình tĩnh trả lời: “H ắn không đi đâu, h ắn làm nghề đó mà.”

Nam Sơn ngậy ra: “Vì sao?”

Chữ Hoàn: “H ắn là kẻ lừa đảo, hiểu chưa?”

Anh xòe bàn tay Nam Sơn ra, viết một chữ “lừa” lên đó: “Chữ này đọc là ‘lừa’, nghĩa là nói dối người khác, vì tì ền.”

“Vì tiền, dối?” Nam Sơn cau mày, giống như không chấp nhận được trên thế giới còn có chuyện xấu xa như vậy.

Chử Hoàn thẫn thờ dài, hoài nghi mình sắp đến một chốn đào nguyên thực sự.

Lúc Chử Hoàn mua đồ dùng hằng ngày xong ra khỏi siêu thị, thấy Nam Sơn đang đứng ven đường nhìn chăm chăm kẻ lừa đảo ở bên kia. Không biết có phải là ảo giác hay không, trong nháy mắt anh cảm thấy trên người Nam Sơn dường như có một loại sát ý nào đó.

Lúc này, Chử Hoàn nhìn thấy đầu ngón tay Nam Sơn tựa hồ bắn ra cái gì, cách chỉ ít bảy tám mét, trúng ngay trán kẻ lừa đảo, sau đó cậu dùng tay không làm động tác “túm lấy”.

Chử Hoàn cảm nhận được dòng khí kỳ lạ lướt qua người mình, tiếp đó, mớ tiền giấy trong cái chậu ăn xin bị một cơn gió vô cớ nổi lên cuốn bay lả tả.

Kẻ lừa đảo vội vàng chụp lại, nhưng chưa kịp bò dậy hẳn thì hắn đột nhiên ôm ngực ngã vật xuống, mắt trợn trừng như cá vàng, toàn thân co giật một cách kỳ dị.

Tờ hai mươi đồng bay xa nhất rơi thẳng vào tay Nam Sơn.

Đồng tử Chử Hoàn đột nhiên co lại – Cậu ta làm bằng cách nào?

Hoàn toàn vô lý!

Dường như nhận thấy ánh mắt Chử Hoàn, Nam Sơn quay đầu lại, khẽ giải thích một cách ôn hòa: “Không chết đâu, hắn không nên... ừm, lừa tiền người ta.”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 11

Edit: Yên

Chủ Hoàn báo cáo Lão Vương về hướng đi mới của mình bằng giọng điệu và hiệu suất như báo tin, đồng thời trước khi đối phương kịp bày tỏ quan điểm – tức là lời mẹ ra chửi, đã cúp máy cái rụp, sau đó họ cùng lên một chiếc xe buýt không biết chạy về phương nào.

Chủ Hoàn vừa lên xe liền bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, tận đến lúc này trong đầu anh vẫn không nhin được chiếu lại cảnh Nam Sơn trị kẻ lừa đảo, và nếu như có thể, anh thật sự muốn quay lại cảnh đó để phân tích từ từ.

Lúc ấy, sau khi kẻ lừa đảo sùi bọt mép ngã xuống đất, đã thu hút rất nhiều người dừng chân vây xem, nhưng do hắn đã ở đây một thời gian, dân bản xứ đều nhẵn mặt, cho nên xem thì xem vậy thôi, chứ ban đầu mọi người đều cho là hắn đang giả bộ, chẳng ai thêm quan tâm.

Đầu sở Nam Sơn này công nhiên đứng bên ngoài đám đông, hai tay chấp sau lưng, sắc mặt bình tĩnh, biểu cảm tự nhiên, giống như chẳng liên quan gì đến mình.

Kẻ lừa đảo vừa nôn mửa vừa co giật như rối gỗ bị giật dây, như thể có một bàn tay vô hình đang chơi đùa tứ chi hắn, thoát nhìn chẳng những giống làm bộ, hành động còn hơi khoa trương. Có người ở bên cười cợt hóng hớt, cho đến khi thấy hắn ta nôn ra màu đỏ.

Mới đầu là máu li ti, sau đó lại lẫn cả máu cục.

Những người xung quanh thấy máu, rốt cuộc trở nên nghiêm túc, có một ông cụ khá lớn tuổi dẫn đầu tiến lại, sắc mặt do dự, chuẩn bị đưa hắn tới bệnh viện. Chủ Hoàn nhìn Nam Sơn một cái, chỉ thấy vị “thánh mẫu”

phong cách khác người kia hơi nhướng mày, hình như là đại phát từ bi mà bảo “Hôm nay còn có việc, cứ vậy đi”, sau đó nghênh ngang bỏ đi, có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Cậu vừa bước đi, kẻ mới học máu giống như được ấn nút dừng, lập tức ngừng lăn lộn, giãy tiếp theo, kẻ lừa đảo bụi đất đầy mặt vậy mà lại hoang mang bỏ dẫy.

Những người vây xem lập tức giải tán, ông cụ ban nãy nhiệt tình giúp đỡ biến sắc, cảm thấy mình bị lừa, liền nhổ vào mặt tên lừa đảo, giận dữ bỏ đi luôn.

Có lẽ Nam Sơn đã sử dụng một số thảo dược không biết tên, Chử Hoàn không am hiểu về thảo dược, nên phương diện này anh cũng chẳng suy nghĩ nhiều, nhưng phải giải thích thế nào về hai mươi đống bay tới?

Chẳng lẽ lúc ấy đột nhiên có một cơn gió lạ lùng, trùng hợp thổi lật cái bát đựng tiền, lại trùng hợp thổi đúng hai mươi đống về tay Nam Sơn mà không thừa thiếu một xu nào?

Chử Hoàn hầu như phải hoài nghi đó là khí công trong truyền thuyết, không phải anh muốn tuyên truyền mấy trò mê tín dị đoan, mà là anh thật sự đã phân tích tỉ mỉ một lần, nhưng vẫn chẳng thể nghĩ ra Nam Sơn rốt cuộc làm bằng cách nào.

Cứ như vậy, chốn đào nguyên trong suy đoán bỗng được phủ lên một tầng sắc thái có chút thần bí.

Chử Hoàn đoán trước là đường sẽ dài lâu, nhưng không ngờ lại lâu đến thế.

Đầu tiên họ lên một chiếc xe buýt gió lửa bốn phía, ng ẩ đến tận trạm cuối hiềm thấy vết chân. Nam Sơn và Tiểu Phương nghiêm túc cảm ơn khiến bác tài hết sức ngỡ ngàng, sau đó họ bắt đầu cuộc bộ hơn mười kilomet đường núi, đến một khu rừng núi hoang vu xa gần đều vắng bóng người.

Thấy Nam Sơn dừng lại, Chữ Hoàn tưởng đối phương muốn nghỉ ngơi, không ngờ Tiểu Phương đột nhiên nhảy tót lên cây bằng sự khỏe khoắn nhanh nhẹn không hề hợp với hình thể cường tráng ấy.

Đại thụ đã có tuổi, vừa to vừa thẳng tắp, phải cao đến bảy tám mét, Tiểu Phương thoát cái đã lên đến ngọn cây, thoải mái như đi trên đất bằng. Chữ Hoàn dùng tay che nắng ngẩng đầu nhìn hấn, hiểu được sự tồn tại của “khỉ lông”.

Tiểu Phương lấy một cái tù và nhỏ bằng kim loại trên hông, đưa lên miệng bắt đầu thổi ừ ừ. Thứ ấy dài chưa bằng bàn tay, Chữ Hoàn còn tưởng chỉ là trang sức đeo trên thắt lưng thôi chứ.

Tiếng tù và trầm thấp xa xăm, lại tựa như hàm chứa sự lạnh lẽo thấu xương của tiếng kim thạch, theo gió truyền đi thật xa. Chữ Hoàn nheo mắt, cảm thấy mấy tiếng này như lời hiệu triệu vậy.

Quả nhiên, giây lát sau đã nghe thấy tiếng vó ngựa, Chữ Hoàn sững sờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba con ngựa từ phương xa chạy tới. Chúng chinh tề đứng trước mặt Nam Sơn, vòng quanh cậu ngựa đầu hưng phấn hí dài, con dẫn đầu còn cúi cái mặt ngựa dài ngoẵng xuống, để Nam Sơn vuốt ve mũi như làm nũng.

Lại một kỹ năng không thể tưởng tượng nổi.

Cứ thế, phương tiện giao thông của cả ba từ “thập nhất lộ” đổi thành “tứ lộ”. (Thập nhất – 11 là chỉ đôi chân, ý ở đây là họ từ cuộc bộ chuyển sang đi ngựa)

Trên đường, Chữ Hoàn suy nghĩ lan man, không biết cậu thanh niên gặp gỡ thoáng qua kia có biết cưỡi ngựa hay chẳng. Những người bình thường phần lớn tiếp xúc với ngựa trong một số trường hợp nghỉ ngơi giải trí, nếu chỉ là cưỡi ngựa một chút thì vấn đề có thể không lớn lắm, nhưng cưỡi ngựa đi trên đường núi gập ghềnh thế này... chắc sẽ không vui lắm đâu.

Xem ra quyết định lâm trận bỏ chạy của anh bạn kia là không thể chính xác hơn.

Họ đi giữa vùng rừng núi hoang vắng, không dấu chân người, đến tới liền nghỉ ngơi ngay trong cảnh màn trời chiếu đất.

Hai con đế nhũ Nam Sơn và Tiểu Phương ngay cả máy chụp ảnh cũng chưa biết dùng, càng không biết trên thế giới còn có một thứ gọi là “lầu bát”, cả hai ăn gió nằm sương thể hiện trọn vẹn mình da dày thịt chắc, đốt đại một đồng lửa là có thể vui vẻ qua một đêm.

Chỉ Hoàn không biết lối đi thay bằng một thư sinh trời gà không chặt, dưới sự dẫn dắt của hai tên này, liệu có toàn mạng đến được mục đích hay không.

Đủ thấy xin bao nhiêu năm mà không ai thêm đến cũng là cực kỳ bình thường thôi.

Nhưng với Chỉ Hoàn thì lễ trình vẫn rất vui vẻ, bởi vì lúc gác đêm Nam Sơn sẽ dùng lá cây thổi các khúc nhạc khác nhau. Cậu vừa thổi, Chỉ Hoàn vừa dùng chip giấu trong kính ghi âm lại, tiếng kèn lá ấy hòa vào gió đêm, phong lưu du dương, không cần hậu kỳ xử lý đã tự có phong cách rồi.

Chỉ Hoàn đã thành fan cuồng của cậu trai biểu diễn âm nhạc nguyên sinh thái này. (Nguyên sinh thái chỉ hình thái biểu diễn nguyên sơ chưa từng qua gọt giũa, đậm chất quê nhà, trên thực tế là văn hóa dân tộc đã bị mọi người lãng quên hoặc vứt bỏ, hoạt động nghệ thuật này đã phát triển rất lâu trong dân gian.)

Cưỡi ngựa đi suốt một ngày một đêm, khi Chỉ Hoàn đang hoài nghi là mình đã qua khỏi biên giới, thì họ gặp một con sông.

Trong chớp mắt nhìn thấy con sông ấy, Chỉ Hoàn lập tức hiểu vì sao Nam Sơn lại có cách nói “bên này sông”, trước đó Chỉ Hoàn tự cho là đã sắp đi hết thế giới chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày kia mình sẽ há hốc miệng trước một con sông.

Chỉ thấy sau con sông là núi non chạy dài, bờ bên kia phủ trong màn sương mù mờ mờ, với thị lực của anh mà cũng hoàn toàn không nhìn rõ. Dòng sông như một chiếc đai gấm uốn lượn quanh co chảy xuống núi,

nước không sâu, lại rất trong, cưỡi ngựa có thể trực tiếp qua được, nhưng Chử Hoàn lại có cảm giác – rằng bờ đối diện là một thế giới khác.

Tiểu Phương giục ngựa lên trước, oang oang la hét, âm thanh vang vọng trên núi, khiến lũ chim trong rừng giật mình bay vút lên không trung xanh thẳm chẳng một chút khói mù.

Nam Sơn quay đầu lại nói với Chử Hoàn: “Qua sông là đến rồi.”

Chử Hoàn: “Nhà cậu?”

Nam Sơn hí mắt: “Nhà tôi.”

Nói xong, cậu thúc nhẹ bụng ngựa, phóng ngựa đạp nước qua sông. Chử Hoàn đi theo, đến giữa sông thì sương mù tựa hồ càng lúc càng dày, màn sương ấy dần dần lan xuống nước, tầm nhìn ngày càng thấp hơn.

Trong nháy mắt Chử Hoàn mơ hồ nhớ tới “Đào hoa nguyên ký” lúc nhỏ từng học.

“Lâm tận thủy nguyên, tiện đắc nhất sơn, sơn hữu tiểu khẩu, phảng phất nhược hữu quang.”(1)(Rừng hết thì suối hiện và thấy một ngọn núi. Núi có hang nhỏ, mờ mờ như có ánh sáng)

Một bàn tay đưa lại kéo cương ngựa.

Nam Sơn: “Để tôi dẫn anh.”

Màn sương mù ấy thoát đầu càng lúc càng dày đặc, chỗ dày nhất tầm nhìn chưa đến nửa thước, không biết đi bao xa, sương mù mới lại bắt đầu loăng đi, dần dần, có ánh dương chiếu vào, giữa màn sương bị ánh sáng xua tan thoáng cái đã hết như tiên cảnh vậy.

“Tiện xá thủy ền, tông khẩu nhập, sơ cực hiệp, tài thông nhân, phục hành sở thập bộ, khoáng nhiên khai lãng, thổ địa bình khoáng, ốc xá nghiêm nhiên...”(Bên rời thủy ền, theo cửa hang mà vô. Mới đầu hang rất hẹp, chỉ

vừa lọt một người. Vô vài chục bước, hang mở rộng ra, sáng sủa; đất bằng phẳng trống trải, nhà cửa tề chỉnh)

Bỗng nhiên, tai Chử Hoàn động nhẹ, anh nghe thấy một tiếng kêu dài mà non nớt, hình như là một đứa trẻ, nó hô gì thì anh không hiểu, nhưng âm thanh trong trẻo mà vui mừng.

Sau đó, thấp hơn một chút, càng nhiều giọng trẻ con xen vào, chúng đua nhau nói.

Nam Sơn đột nhiên vỗ con ngựa của Chử Hoàn một phát, Chử Hoàn cảm thấy nó bay vọt lên không, anh không cầm được lòng túm dây cương, màn sương mù dày đặc trước mắt đột nhiên tan mất, tầm nhìn trong phút chốc đã sáng rõ.

Chử Hoàn không nhận được nhất thời ngây ra.

Tây Nam nhiều núi, thôn xóm bản địa không thể so với đồng bằng, đa phần quy mô rất nhỏ, mấy hộ liền nhau thành một thôn, thế nhưng nơi này lại là một vùng đất bằng phẳng hiếm thấy, dòng sông thần bí kia chia làm ba nhánh, như một con linh xà trườn vào thôn, một bên là rừng rậm bạt ngàn, một bên là những căn lều nhỏ nhấp nhô.

Do đất đai rộng rãi nên các nhà cách nhau cũng rất xa, đàn xen rất thú vị, một đám nhóc con chắc mới biết đi đang thành quần kết đội chạy lăng quăng, người lớn cũng mặc kệ, giống như không hề sợ chúng rơi xuống sông.

Có mấy đứa hơi lớn hơn đã chờ ở bờ sông từ sớm, trông thấy họ, con nhóc dẫn đầu nhảy lên cao ba thước, liều mạng vẫy tay, gọi to một cái tên rất dài, Chử Hoàn nghe thấy Tiểu Phương cũng gọi Nam Sơn như vậy, anh đoán chắc là đại biểu cho địa vị của Nam Sơn ở trong tộc.

Chử Hoàn không tùy tiện mở miệng hỏi, nơi này có quá nhiều điểm lạ lùng, ánh mắt anh có phần không theo kịp.

Con bé đầu lĩnh dũng mãnh bên bờ sông bay lên đập một phát vào mông đàn em tùm tùm, đá thẳng bé để trề hai cánh tay ấy văng mấy bước. Con nhỏ “oang oang” nói gì đó, nó cũng không giận, thật thà gãi đầu, đoạn quay đầu chạy mất, chắc là đi gọi người.

Ba người lên bờ, con nhóc lập tức dẫn dắt một đám nít ranh choai choai vây lấy Nam Sơn.

Tiểu Phương lại làm bộ nổi giận bộp đầu con nhóc một phát, giống như quả măng tọt vô lễ, nhưng nó cũng không chịu thua, như một con chó hoang, vừa bị đánh thì lập tức phản kích, nhảy lên cắn tay Tiểu Phương.

Một lớn một nhỏ cứ thế lao vào cắn nhau như không có ai bên cạnh vậy.

Nam Sơn cũng không ngăn cản, quay đầu lại chỉ cô nhóc ấy mà nói với Chữ Hoàn vẫn đứng bên bờ sông: “Đây là con anh ta, Mộc Mộc Cổ Đồ, nghĩa là... nụ hoa mới nhú.”

Chữ Hoàn: “...”

“Nụ Hoa” này quả là hồ phụ vô khuyển nữ, hiếu thuận đến hung mãnh như thế.

Một đoàn thiếu niên nhi đồng tụ lại quanh Nam Sơn, thò đầu đánh giá Chữ Hoàn như một con gấu trúc ngoại lai, hết sức mới lạ, có đi đâu chưa biết con vật hiếm thấy này tập tính ra sao, nên cả bọn chỉ dám nhìn chứ không dám lại gần.

Thực ra Chữ Hoàn không thích con nít lắm, lũ nít quỳ om sòm có thể khiến đầu anh căng lên gấp đôi, song nhớ tới thân phận giáo viên bịp bợm kia, anh lại cảm thấy không tiện quá nghiêm túc, vì thế hơi cúi đầu, cười gật đầu chào chúng để tỏ ra thân thiện.

Đám thiếu niên nhi đồng “Ồ” một tiếng, giống như ngạc nhiên lắm vậy, chớp nhoáng trốn hết ra sau Nam Sơn.

Chữ Hoàn: “... Chú không cần người đâu, thật đấy.”

Người lớn cũng nhanh chóng nhận được tin tức, nối đuôi chạy ra đây.

Dân nơi đây bất kể nam nữ đều để tóc dài, đàn ông đa số không mặc áo, đàn bà thì hầu hết mắt rất to, long lanh như nước, chỉ là cơ thể đa số trắng kiện vạm vỡ.

Trừ lũ trẻ con không chú trọng lễ phép lắm, mỗi một người trưởng thành gặp Nam Sơn đều dừng chân cung kính hành lễ. Kế đó, đoàn người vây quanh mấy ông cụ đi đến, mấy cụ ông có vẻ như địa vị rất cao đứng thành một hàng, cùng nhau chào hỏi Nam Sơn, Nam Sơn phất tay không để ý lắm, quay đầu lại nắm tay Chử Hoàn, giờ lên tuyên bố một câu gì đó.

Nói xong, cậu dắt Chử Hoàn đi qua đám đông, mọi người đều chỉ đi theo sau, không ai dám vượt qua họ.

Dù có bị mù thì Chử Hoàn cũng nhận ra Nam Sơn là tộc trưởng.

Tộc trưởng một tộc, ở trên địa bàn của mình nhất hô bá ứng, nói một không hai, các cụ già gặp cũng chỉ hận không thể quỳ lạy, lại dẫn theo mỗi một tùy tùng, lặn lội đường xa đến một huyện lạ lắm để đón người. Cậu ăn mặc quái dị, tiếng phổ thông lại lộn xộn như thế, thêm nữa hành vi cử chỉ hết sức khác người, chắc hẳn bị dòm ngó chê cười không ít... Thế nhưng cậu vẫn tràn trề hi vọng, song vẫn nhiều lần không đón được người muốn tìm.

Chử Hoàn bỗng nhiên cảm thấy anh bạn trẻ này thật là tài giỏi.

— Câu này trích trong Đào hoa nguyên ký của Đào Tiềm, mạn phép trích đăng bản dịch của Nguyễn Hiến Lê: “Lâm tận thủy nguyên, tiện đắc nhất sơn. Sơn hữu tiểu khẩu, phảng phất nhược hữu quang, tiện xả thuyền tòng khẩu nhập. Sơ cực hiệp, tài thông nhân. Phục hành sở thập bộ, khoát nhiên khai lãng, thổ địa bình khoáng, ốc xá nghiêm nhiên, hữu lương điền, mỹ trì, tang trúc chi thuộc, thiên mạch giao thông, kê khuyến tương văn.”

Dịch: Rừng hết thì suối hiện và thấy một ngọn núi. Núi có hang nhỏ, mờ mờ như có ánh sáng, bèn rời thuyền, theo cửa hang mà vô. Mới đầu hang rất hẹp, chỉ vừa lọt một người. Vô vài chục bước, hang mở rộng ra,

sáng sủa; đất bằng phẳng trổng trải, nhà cửa tề chỉnh, có ruộng tốt, ao đẹp, có loại dâu loại trúc, đường bờ thông nhau, tiếng gà tiếng chó tiếp nhau.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 12

Edit: Yên

Nơi dân tộc Ly Y tụ cư, có rất nhiều ngôi nhà do đủ các nguyên nhân mà để trống, Nam Sơn cho Chử Hoàn tùy tiện chọn, chỉ có một điều là không thể chọn mé bên kia sông chỗ gần khu rừng rậm.

Nam Sơn không giải thích nguyên nhân, Chử Hoàn cũng chẳng hỏi, kể từ khi qua sông, anh vẫn có cảm giác kính sợ vô cớ với nơi này.

Lúc có phán đoán thì tin vào phán đoán, lúc không có phán đoán rõ ràng thì tin vào trực giác – vì thế Chử Hoàn quyết đoán nghe theo trực giác quan thứ sáu của mình.

Vả lại, các cô gái này đều chăm chỉ như vậy, không chừng trời còn chưa sáng đã ra sông giặt giũ rồi. Một đoàn lão trung thanh phụ nữ vạm vỡ nói nói cười cười cãi nhau ồn ã, không chừng còn có uy lực hơn các cụ bà nhảy trên quảng trường(1), nhiều khi đẩy cửa sổ ra còn dễ dàng nhìn thấy một số cảnh bị hạn chế...

Phải biết rằng cảnh bị hạn chế trong thế giới chân thật không hề đẹp lắm, đa số đều khiến người ta hận không thể moi mắt chó ra.

Cho dù Nam Sơn không nói, anh cũng sẽ không chọn vùng ven sông.

Chử Hoàn cưỡi ngựa đi một vòng, tốc chiến tốc thắng giải quyết vấn đề chỗ ở – anh vừa ý một ngôi nhà cũ tách biệt khỏi quần thể.

Nghe nói căn nhà đó trước kia là của một ông cụ, ông này thọ dai như gì, vợ con chết hết, cháu cũng chết nốt mà vẫn sống nhăn, cuối cùng chất trai chết non, thấy mình đoạn tử tuyệt tôn, mới bịn rịn cáo biệt nhân gian,

từ đây không còn ai thừa kế. Dần dà, nhà của ông cụ liền thuộc về tộc, trước mắt qua tộc trưởng quyết định, cho Chữ Hoàn.

Nơi đây đâu đâu cũng là biệt thự rộng rãi thoáng mát, Chữ Hoàn nhìn quanh một vòng không khỏi hơi xót xa. Anh vì nước vì dân làm công việc liêu mạng từng ấy năm, mà cuối cùng cũng chỉ phân cho một căn nhà trọ bé tí như ổ mèo, thua cả ký túc xá của giáo viên nông thôn.

Nhưng sau khi vào nhà, Chữ Hoàn hoàn toàn không cảm thấy nơi này xa hoa lãng phí chút nào. Quả không hổ là nhà ma bỏ hoang nhiều năm, bên trong thật sự tả tơi xơ mướp, sạch trơn tới mức dơi cũng lười treo mình trên cửa sổ. Bảo đảm mấy căn biệt thự nhà lầu tươm tươm tuyệt đối không bì được – nhìn bên ngoài là nhà hai tầng, vào trong mới phát hiện chỉ có một tầng, hơn nữa vẫn là một buồng không phòng khách... Sợ rằng đời này anh chẳng thoát nổi tiêu chuẩn cư trú một buồng không phòng khách rồi.

Chắc, đúng là mạng quỷ nghèo mà.

Ngẩng đầu lên, Chữ Hoàn có thể xuyên thấu qua cửa sổ trên mái nhà nhìn thấy vạn dặm trời quang không gợn mây, đại thụ mấy trăm năm... và một đám con nít quỷ tròn quay trên cây.

Ánh mắt Chữ Hoàn phút chốc tụ lại – nhất định phải cao đến sáu bảy mét ấy nhỉ?

Đứa trẻ ngỗ nghịch chồm hồm trên cây vừa bắt gặp ánh mắt Chữ Hoàn thì lập tức í ới réo bạn, phong khăn xả hô, đứa đầu lĩnh nháy xuống trước tiên, quả đúng là gió mát lướt qua, tấm lót bông tung bay, thân thủ rất cao cường.(Điểm tử trát thủ, phong khăn xả hô là ám hiệu từ thời cổ đại mà bọn thổ phỉ cường đạo thường dùng, nghĩa là đối thủ quá lợi hại, đánh không lại, chạy mau)

Thằng bé chụp lấy một cành cây phía dưới, thoát cái đã chạy mất tăm, mấy đứa còn lại cũng bám theo sát nút, xếp thành đội, tiến hành hoạt động nhảy từ trên cao xuống, tốp năm tốp ba tất cả đều an toàn hạ đất.

Chử Hoàn: “...”

Khí ở vùng này trông giống người thật.

Trên việc sinh hoạt thường ngày, Chử Hoàn tương đối dễ tính, chỗ gián sống được anh đâu có thể sống được, ngược lại là Nam Sơn sợ anh thiệt thòi, nhanh chóng tụ tập một nhóm người tới dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa. Hơn chục ông anh cao to cưỡi trên lưng xếp hàng thành một bức tường người sống, nhất trí toét miệng nhe răng cười với Chử Hoàn, hợp thành một đội biệt động Hàm Cá Mập.

Bản thân Chử Hoàn thì bị động trải nghiệm cuộc sống thiếu gia “mười ngón tay không dính nước mùa xuân”, vô công rồi nghề đứng ngoài không chen tay vào nổi, Tiểu Phương lao tới như sóng thần, lôi anh đến khoảng đất bằng phẳng trước cửa nhà tộc trưởng, nhận nghi thức hoan nghênh.

Nghi thức hoan nghênh của các nơi trên toàn thế giới đại để có chỗ tương tự, yếu tố chính cũng là bốn nội dung chủ yếu gồm “ca hát, nhảy múa, uống rượu và ăn thịt”.

Tập tục của dân tộc Ly Y là đàn ông nhảy múa, đàn bà ca hát, điệu múa ấy cực kỳ sôi động, trong mắt Chử Hoàn thì các điệu múa trên thế giới chia làm hai loại, một loại là “xoay tròn”, một loại là “nhảy nhót”, và điệu múa của dân tộc Ly Y thuộc về “nhảy nhót”.

Cảm giác khi mấy chục người đàn ông cao to thô kệch cùng nhau nhảy nhót ở bên cạnh, chính là mặt đất dường như cũng đang run rẩy, đánh ra nhịp trống thiên nhiên nào đó, hiệu quả thị giác gần như là chấn động vậy.

Đàn bà hát gì thì Chử Hoàn không biết, chắc đại ý không ngoài “hoan nghênh hoan nghênh nhiệt liệt hoan nghênh” nọ kia, anh chỉ cảm thấy âm thanh ấy lạnh lốt khác thường, lực xuyên thấu rất mạnh, những tích tụ quanh lòng ngực nhất thời như được vỡ vỡ, không biết là ai rót rượu vào cái bát vỡ của anh, rượu lần này mất đi mùi thuốc và mùi tanh, mạnh và cay xè, xộc thẳng lên đầu.

Chìm xuống hồ thu, trời cao đất rộng.(2)

Ở nơi ồn ã như thế, vốn Chử Hoàn tránh còn sợ không kịp, song giờ này khắc này, tuy chung quanh ồn ào náo động không ngừng, nhưng chỉ cần Nam Sơn không mở miệng luyện tập tiếng Trung với anh, thì anh chẳng hiểu một câu nào hết, và do không cách nào trao đổi, nên anh tìm được cảm giác gần như “tìm yên tĩnh trong náo nhiệt”, tiếng người và tiếng chim không có gì khác biệt, trong thế giới của anh vẫn chỉ có một người mà thôi.

Nhắm rượu với non xanh nước biếc, thế mà Chử Hoàn lại có chút dương dương tự đắc.

Nam Sơn im lặng bầu bạn bên cạnh, có cậu ở đây, người khác không dám can nhiễu quá, rất tự nhiên mà cách vị trí họ ngồi một khoảng đất trống nhỏ, chỉ có Tiểu Phương đi theo tộc trưởng lâu ngày, không hề kiêng dè, cần bắt tô chạy tới, trong ánh mắt hâm mộ của mọi người túm tay Chử Hoàn muốn cùng bắt.

Chử Hoàn: “Nào, Tiểu Phương, cạn ly.”

Dứt lời, anh lập tức nói là làm, giờ bắt rượu lên uống ừng ực.

Tiểu Phương cũng không chịu yếu thế, một ngụm uống cạn theo, hình như sáng khoái quá liền phá lên cười ha hả, chìa một bàn tay còn dấu răng ra cho Chử Hoàn.

Vừa thấy động tác của hắn, Chử Hoàn lập tức tâm linh tương thông, ăn ý dùng nắm đấm đập mạnh vào nhau, bị đối phương ra sức nắm chặt tay mà lắc lắc.

Tiểu Phương đấm ngực kêu to: “A lan ô...”

Chử Hoàn quay sang Nam Sơn, Nam Sơn giải thích: “Bạn tốt.”

Nói xong, Nam Sơn nghĩ một chút, lại không nhịn được hỏi: “Anh gọi anh ta là gì?”

Chử Hoàn: “Tiểu Phương.”

Nam Sơn: “Ý nghĩa là gì?”

Chử Hoàn ngắt một đóa hoa trên cỏ, đưa đến dưới mũi Nam Sơn: “Hoa, hương hoa.”

Nam Sơn ngơ ngác nhìn đóa hoa nhỏ mềm mại kia, lần đầu tiên có biểu cảm như khoa học viên tưởng vậy.

Tiểu Phương đại khái còn tưởng là Chử Hoàn đang khen mình, bá vai anh vừa kêu vừa nhảy nhót.

Tộc trưởng trẻ tuổi lại mỉm cười, bình tĩnh đánh giá vị khách mình mời về— Người ấy có mái tóc ngắn rất gọn gàng, trên mũi là cặp kính còn sáng hơn cả thủy tinh, thoát nhìn vừa trắng trẻo vừa thư sinh.

Từ đầu đến chân đều không giống với họ.

Anh thậm chí cũng không giống với những người “bên kia sông” ít ỏi mà Nam Sơn từng tiếp xúc, bất kể là nếp mắt nhìn về nơi không biết tên, hay uể oải nhếch môi cười, đều có cái vẻ mà người “bên kia sông” cũng chẳng có.

Nam Sơn không biết phải hình dung thế nào, tóm lại là vừa gặp người này thì cậu liền cảm thấy những người khác trên thế giới đều đơn giản đến mức liếc qua là hiểu, như bỗng nhiên không còn cấp bậc vậy.

“Chử Hoàn,” Nam Sơn lặng lẽ đọc thầm tên anh một cách không thu ần thực, “Anh ấy chịu đến nơi không ai thèm đến, thì nhất định là một người rất tốt.”

Chử Hoàn không biết mình bất giác đã được dán nhãn người tốt, cuộc sống giáo viên nông thôn thoải mái đã bắt đầu.

Lớp học ở ngay trên khoảng đất trống họ ca hát nhảy múa. Đàn ông trong tộc không biết tìm được ở đâu một tảng đá trắng cực to kê lên đó, lại tìm một hòn than dài đen sì, lúc cần có thể viết chữ trên tảng đá, Tiểu

Phượng ng ỡ xồm cạnh đó như đã được huấn luyện rất chuyên nghiệp, chỉ cần viết kín đá, khỏi cần ai dặn dò, hắn sẽ tự xông lên lau sạch.

Đáng tiếc tay này lau bảng đen nghiêm túc nhưng nghe giảng bài lại lơ mơ, có khi Chữ Hoàn còn chưa dứt lời, một nửa vẫn đang nằm trong họng, đã bị hắn xông lên lau sạch, mỗi lần đến lúc này, Chữ Hoàn cũng chỉ đành dừng lại, mỉm cười chùi kính, trong lòng rất muốn tấn hắn một trận, khổ nỗi xây dựng hình tượng nhã nhặn cả nửa ngày rồi, không tiện ra tay – Thế nhưng luôn có người làm thay, cậu trai trẻ trông như thị vệ bên cạnh Nam Sơn hết sức lành nghề trong việc đánh Tiểu Phượng.

Cậu thanh niên ấy tên “Cái Gì Cái Gì Nhi ầu”, nghe Nam Sơn phiên dịch thì nghĩa là “Vách Núi Lập Lòe Phát Sáng”. Dân tộc Ly Y đặt tên hết sức kỳ lạ, dù thế nào Chữ Hoàn cũng không tưởng tượng được vách núi thì làm sao lập lòe phát sáng cho nổi. Anh từng bị ngã một lần, bóng ma tâm lý v ề nó vẫn còn hằn sâu, bèn đơn giản hóa tên người ta thành “Đại Sơn”.

Đại Sơn là một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi, nhưng vóc người đã cao to, bình thường không hay nói cười, vụng v ề ng ỡ ở đó, chăm chỉ học tập hơn bất cứ ai, cho nên cậu ta đặc biệt ghét cay ghét đắng cái loại gây chọc cứt như Tiểu Phượng, Tiểu Phượng vừa xóa, cậu ta liền lượm giày ném luôn.

Sau đó, Đại Sơn đã tạo thành phản xạ có điều kiện, vừa thấy Chữ Hoàn chùi kính, liền tìm cái ném Tiểu Phượng.

Bởi vì trừ Nam Sơn biết mấy chữ, nói được vài câu, thì những người khác hoàn toàn không thể nói chuyện với Chữ Hoàn, nên lúc đi học cần tộc trưởng ở bên cạnh, phiên dịch những từ Chữ Hoàn dạy thành ngôn ngữ của dân tộc Ly Y. Có đôi khi ngay cả tộc trưởng cũng không phiên dịch được, thầy trò nhất định phải dừng lại tr ầy trật trao đổi.

Học sinh của Chữ Hoàn bao gồm già trẻ lớn bé toàn thôn, mà tộc trưởng không thể làm trợ giảng từ sáng đến tối, người lớn cũng đâu thể chơi không cả ngày, vậy nên thời gian dạy học mỗi ngày chỉ có chưa đầy một tiếng lúc chập tối, công việc hết sức thoải mái.

Chử Hoàn vốn chuẩn bị từ hoan nghênh mở đầu là “các hài tử”, kết quả là hôm ấy đến, mới thấy trẻ con thật lại không phải là chủ yếu, lời ra đến miệng liền nhanh trí sửa thành: “Các hài nhi...”

Nam Sơn cố gắng dạy những người khác gọi “lão sư”, nhưng chữ “lão” phát âm phải uốn lưỡi, không dễ lắm cho kẻ mới học, mọi người đua nhau nói mà không được, Chử Hoàn liền xua tay: “Gọi lão sư gì chứ, cứ gọi ‘đại vương đại vương’ là được rồi.”

Hai từ này đơn giản, vừa học đã biết, tiếng gọi “đại vương” lập tức vang lên liên tục, cả dân tộc Ly Y đã trở thành một Hoa Quả sơn.

Chử Hoàn sắc mặt nghiêm túc mà thản nhiên, hoàn toàn kế thừa tinh túy trong trò “đùa thôi” đầy trang nghiêm của tiên sinh Chử Ái Quốc, đi kèm nhiên dạy đếm, thế nên bao nhiêu năm sau, người dân tộc Ly Y đơn thuần thiện lương đều cho rằng “đại vương đại vương” có nghĩa là “lão sư”.

Một tháng trôi qua nhanh chóng, chỉ có mỗi ngày lúc lên lớp là Chử Hoàn chịu xuất hiện đúng giờ, còn thời gian khác trong ngày đều là thảnh thơi kiến thủ bất kiến vĩ.

Ngoại trừ ngủ, Chử Hoàn rất ít khi về nhà, bởi vì cứ ngừng đầu là lại phát hiện có mấy đứa con cời truồng ngỗ trên chạc đại thụ rình mò dòm ngó.

Ngày nào anh cũng dậy từ khi trời còn chưa sáng, đi quanh núi quanh sông rèn luyện cơ thể – Chử Hoàn không cảm thấy mình là loại người tự oán tự khổ đó, anh cho rằng vấn đề của mình rất có thể có nguyên nhân sinh lý, vì thế cứng rắn quy định giờ làm việc, nghỉ ngơi và huấn luyện. Mới đầu trong thân thể giống như có cái gì đang ngăn cản anh thúc ép mình, lúc tình huống tệ, đầu anh sẽ đau như búa bổ, chỉ hận không thể lấy dao đâm mình, những lúc thế này, anh cũng chỉ có thể dựa vào cái nhẫn ông Chử Ái Quốc cho, hết lần này đến lần khác nhắc nhở mình rằng đã hứa với ông già rồi.

Chờ cơn đau dịu đi, anh sẽ đến chỗ Nam Sơn ngửi một lúc, nghe cậu thối sáo hoặc là tán gẫu dăm ba câu, Chử Hoàn cảm thấy mình có thể lấy

được rất nhiều sức sống quý giá từ đó.

Do chương ngại ngôn ngữ, trong dân tộc Ly Y trừ tộc trưởng Nam Sơn ra thì không ai có thể nói chuyện với Chử Hoàn, đi đâu này gián tiếp làm cho hình tượng của tộc trưởng có vẻ càng thêm chói sáng.

Lúc không tìm thấy Chử Hoàn, đứa lớn sẽ dắt đứa nhỏ, mỗi ngày không biết chán mà chơi đúng một trò – tìm “đại vương đại vương”.

Việc này quả thật đã thành một cuộc thám hiểm thú vị, tuy rằng có tìm được Chử Hoàn thì chúng cũng ngại chẳng dám đến trước mặt anh nói chuyện, nhưng lỡ đâu tìm được một lần thật, thì chúng có thể quay về khoác lác với đám bạn rất lâu.

Tiếc thay, trừ khi Chử Hoàn tự mình xuất hiện, bọn nhóc không một lần nào có thể thành công tìm được anh.

Có đi đâu, dù Chử Hoàn không nghe ngóng cũng chẳng tò mò, theo thời gian trôi qua, đủ các chỗ không tầm thường của dân tộc Ly Y, vẫn không tránh được đập vào mắt.

— Khiêu vũ quảng trường là điệu nhảy của Trung Quốc, do quần chúng nhân dân sáng tạo, có tác dụng thư giãn và cường thân kiện thể, bởi vì dân tộc bất đồng, khu vực bất đồng, quần thể bất đồng cho nên điệu nhảy mỗi nơi không giống nhau. Những người tham gia nhảy đa số là trung lão niên, và trong đây phụ nữ chiếm đa số. Hạ trậ̀n thu thủy, thiên cao địa quýnh. Câu này trích trong Vũ khúc ca từ – Bạch trị̃ ca của Liễu Tông Nguyên. Đây đủ phải là “Hạ trậ̀n thu thủy kích thái thanh, thiên cao địa quýnh ngưng nhật tinh”.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 13

Edit: Yên

Hôm ấy Chử Hoàn ngậm quả đại, kẹp theo một quyển sách, đi vào rừng để tránh bị quấy rầy – Nam Sơn từng nói trong rừng có dã thú, bảo anh cố hết sức tránh xa ra, nhưng Chử Hoàn chẳng thèm để ý, ngược lại còn cảm thấy động vật hoang dã rất đáng yêu.

Anh tìm một gốc đại thụ cao nhất, nhanh nhẹn leo lên, trên đường gặp một con rắn độc chiếm cứ chạc cây. Lãnh địa đột nhiên bị xâm lấn, con rắn lập tức tấn công theo bản năng, Chử Hoàn đưa tay bắt ngay đầu nó, nhẹ nhàng ném người ta lên nhánh cây đối diện, chấp hành lệnh cưỡng chế “giải tỏa và di dời”.

Khiến con rắn phần nộ tới mức quay tròn trên nhánh cây.

Sau đó Chử Hoàn người chiếm ổ rắn, tìm một chỗ trong khu rừng rậm, dựa lưng lên thân cây mà ng ồi vắt vẻo trên cao.

Sổ sách đó là mua trong một hiệu sách nhỏ sắp đóng cửa ở thị trấn, nói là “hiệu sách”, thực ra chủ yếu buôn bán gói, cá sủ và khoai tây chiên, kiêm thêm xử lý sách cũ và tạp chí. Lúc ấy đi quá gấp, Chử Hoàn đóng gói mua sủ luôn chứ cũng không xem nội dung. Đến tộc Ly Y lật xem thử, mấy tạp chí cũ rích có hình ảnh đều bị Nam Sơn lấy hết, chỉ chừa lại cho anh một đồng tác phẩm nghiêm túc.

Đối với loại người không có tế bào văn nghệ như Chử Hoàn thì chúng cơ bản chỉ là tài liệu thôi miên.

Bản thân nội dung quyển sách đã khó hiểu r ồi, mà thỉnh thoảng còn phải vắt óc nghĩ xem chỗ bị thiếu do chuột gặm là gì. Chử Hoàn chỉ muốn giết

thời gian nên đọc rất chậm, cũng không chú tâm lắm, có lúc xem được vài câu, có khi lại nhìn trang sách méo xẹo mà ngẩn người.

Hôm nay anh vừa gặt quả đại xong, còn chưa kịp ném vỏ, thì chợt nghe thấy bên dưới có tiếng động truy ền lên.

Chử Hoàn nghe thử, cảm thấy âm thanh hơi khác thường, không nhịn được cúi đầu xem thử, vừa nhìn lướt qua lập tức giật nảy mình, có một con lợn rừng không biết từ đâu chạy tới đây.

Chử Hoàn trái lại không sợ lợn rừng, dù là hổ chạy tới cũng chẳng làm gì được anh nữa là – chủ yếu là bên dưới còn có hai đứa trẻ.

Trong đó một là Nụ Hoa, đứa con gái mười một mười hai tuổi của Tiểu Phương. Kiểu tóc của con nhóc đó đúng là chẳng giống ai, người khác cột tóc toàn cột một hoặc hai chùm, nó lại chơi tới ba chùm, trái phải và sau đuôi, thoạt nhìn y như con voi đen thui lùi với cái mặt người ở đằng sau, cho nên Chử Hoàn ng ẩ trên cao vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Với một đứa bé trai, có khả năng là tùy tùng vạn năm của Nụ Hoa, Chử Hoàn nhớ thẳng bé khỏe mạnh kháu khỉnh, kém tuổi Nụ Hoa.

Chử Hoàn không dám ch ần chừ, lập tức ném quyển sách qua một bên, im ắng leo xuống. Anh là một chuyên gia ám sát, đi lại như gió nhẹ, lá cũng chẳng bay lên.

Lúc đi anh không mang súng, trên người chỉ có lưỡi lê và con dao nhỏ Nam Sơn tặng, đều là vũ khí lạnh. Mà tối đa trong vòng hơn mười mét, lợn rừng có thể ngửi thấy mùi của anh, vậy tốc độ phải đủ nhanh, phải một đòn lấy mạng, tuyệt đối không thể để nó có cơ hội giãy giụa hay chạy trốn, nếu không sẽ nguy hiểm cho hai đứa trẻ kia.

Chử Hoàn c ần lưỡi lê, chớp mắt đã đi ều chỉnh tốt góc độ, ai ngờ anh đang chuẩn bị ra tay, thì Nụ Hoa đột nhiên lao tới con lợn rừng, bóng dáng cô nhóc chặn ngay giữa Chử Hoàn và nó.

Ơ ừ, ồ con nít quý tự tìm đường chết này!

Chử Hoàn lập tức toát mồ hôi lạnh.

Con lợn rừng này không to lắm, chừng trên dưới 50 kí, không biết vì sao mà lạc đàn, nhưng dù không phải loại to trong lợn rừng, nó vẫn có ưu thế dữ dằn của giống nòi, hiển nhiên không coi con nhóc loài người ra gì. Con lợn rừng nhe răng nanh sắc bén hù cô nhóc, mà đường tấn công của Chử Hoàn cũng đã bị cô nhóc kia phá hoại gần hết, anh đành phải thuận thế hạ đất, nhanh chóng thay đổi vị trí.

Đúng lúc này, Chử Hoàn liếc thấy lâu la của Nụ Hoa lấy ra một cái nỏ.

Khóe mắt giật nhẹ, anh lập tức hiểu, náo loạn cả buổi, mới biết hai tên nhóc này căn bản không phải tình cờ đụng trúng, mà là mưu tính đã lâu chuẩn bị bắt lợn rừng ở đây.

Lợn rừng da dày thịt chắc chạy nhanh, người chưa từng được huấn luyện dù mang theo súng trường sợ rằng cũng chẳng săn nổi. Con gái Tiểu Phương không hổ là nữ trung hào kiệt cả gan cắn cha ngay trước mặt tộc trưởng, quả thực không biết trời cao đất dày đến cảnh giới nhất định.

Bạn mình bị lợn rừng truy đuổi, thế nhưng thằng nhóc bình thường như cái túi trút giận kia lại không hề biến sắc, chân như bám rễ xuống đất. Trong tích tắc, cô nhóc một bước nhảy lên cây, lợn rừng suýt nữa lao vào gốc cây, đành phải dừng gấp. Động tác của nó mới chậm lại, thì thằng bé kia đã bắt được cơ hội thoáng qua này, mũi tên chuẩn xác bắn trúng đầu lợn.

Chử Hoàn nấp trong lùm cây không nhìn được muốn vỗ tay khen hay.

Hiện tại, Chử Hoàn đã vòng ra sau lưng con lợn rừng, từ góc độ này, anh thò tay là có thể đâm xuyên súc sinh kia thành lợn sữa nướng, bởi vì đã nắm chắc nên anh nhất thời không nhúc nhích, định xem hai tên oắt này rốt cuộc muốn làm gì.

Cái nỏ trong tay thằng bé làm rất thô, độ mạnh và độ chính xác đều rất có hạn, có thể dùng công cụ kiểu này bắn trúng đầu lợn rừng, cần phải có

kỹ thuật thành thạo và tố chất tâm lý hết sức ổn định, xét từ phương diện này, thì thằng bé mạnh hơn xa phần lớn người trưởng thành.

Chử Hoàn có cảm giác, có thể hai đứa trẻ này không đơn giản là không biết trời cao đất dày.

Cùng lúc đó, con nhóc trên cây lộn người, lôi ra một cây giáo dài giấu ở sau thân cây, từ trên cao nhảy xuống, mượn trọng lượng của mình, đâm thẳng cây giáo vào cổ lợn rừng.

Lợn rừng hấp hối giãy giụa, dưới chấn động mạnh, cây giáo tuột khỏi tay, nhưng con nhóc cũng chẳng kích động, chỉ bình tĩnh buông tay, lão đảo lui vài bước rồi đứng vững, cao giọng kêu thằng bé kia: “Bắn vào mõm nó, bắn vào mõm nó!”

Đó là ngôn ngữ của dân tộc Ly Y. Đạo này lúc Chử Hoàn dạy học sinh nói tiếng Hán vẫn có Nam Sơn đi theo phiên dịch, tuy luôn tỏ ra không hề để ý, nhưng Chử Hoàn vẫn âm thầm ghi nhớ từng chữ.

Đến hoàn cảnh lạ lẫm, cho dù tâm tình thả lỏng, anh cũng sẽ theo bản năng cố hết sức tập hợp tối đa tin tức trong thời gian ngắn nhất. Dù rằng anh học chưa nhiều, nhưng trẻ con nói chuyện dùng từ tương đối đơn giản, anh có thể hiểu được bảy tám phần.

... Đương nhiên, ngoài mặt Chử Hoàn vẫn giả bộ như hoàn toàn không hiểu, nếu không với lòng nhiệt tình của dân tộc Ly Y, chưa biết chừng họ sẽ tự nguyện tổ chức một đoàn để dạy anh nói.

Thằng bé lập tức phục tùng chỉ huy, nhanh chóng bắn thêm mũi tên nữa vào cùng một bên trên đầu lợn rừng, tức khắc khiến con lợn đang tỉnh đứng lên lại ngã lăn quay ra đất, sau đó điệu đà đi tới, nhân lúc nó đau đớn há mồm kêu eng éc, bắn một mũi tên vào ngay họng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Chử Hoàn, con vật kia rốt cuộc chết hẳn.

Anh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hơi khó tin.

Chử Hoàn cuối cùng vẫn không lộ diện, nhìn con bé Nụ Hoa kia thờ hớn hển chỉ huy nhóc tùy tùng: “Mỗi người lôi một chân, mày bên đó, tao bên này.”

Nhóc tùy tùng không dám ý kiến ý cò, ngoan ngoãn cầm một chân. Cả hai hợp sức lôi con lợn rừng đi, được hai bước, Nụ Hoa hình như nhận thấy đi đâu gì, quay đầu lại nhìn chỗ Chử Hoàn đang trốn, nhưng không phát hiện gì cả, lúc này mới gãi đầu do dự mà đi.

Chử Hoàn một lần nữa xác định, dân tộc Ly Y này chắc chắn có thiên phú dị bẩm – Đàn ông như cái tháp sắt, con nít thì như lợn rừng.

Lúc này còn chưa tới giờ học, Chử Hoàn bèn cất lưới lê, chậm rãi ra khỏi bụi cây. Bỗng nhiên, có tiếng sột soạt truyền vào tai, Chử Hoàn ngẩng đầu lên, thấy con rắn độc bị anh “cưỡng chế di dời” lại xấp tới làm phiền, đang mở to đôi mắt ti hí hiểm ác nhìn anh dè chừng.

Với một con rắn độc mặt tam giác mà đánh giá thì nó cũng khá là xinh xắn.

Chử Hoàn mặt không biểu cảm cùng nó nhìn nhau một hồi, thần nhiên thừa nhận sai lầm: “A, ban nãy là tao bất chấp lý lẽ, thôi mày cứ tiếp tục dọn lên đó đi.”

Nói xong, anh vòng qua đường nhỏ quay về chỗ dân tộc Ly Y.

Từ rất xa, Chử Hoàn đã nhìn thấy Nụ Hoa và nhóc tùy tùng lôi con lợn rừng xuống sông, mấy người phụ nữ múc nước nấu cơm ở bờ sông nhìn thấy thế, lập tức nhảy xuống, cùng nhau khiêng lợn lên, Nụ Hoa quẹt nước mũi, nhảy nhót dưới nước một cách vênh váo tự đắc.

Chử Hoàn nghĩ bụng: “Xem mẹ bây có đánh gãy cái chân chó của bây không.”

Tiếc rằng không được toại nguyện. Bà xã Tiểu Phương thấy lợn rừng, chẳng những không quát mắng, còn hiên từ sò sò ba chùm tóc như vôi vôi của con gái, sau đó hiên hòa cho chúng đi chơi, cách quá xa, ngôn ngữ lại

không quen, Chữ Hoàn chỉ đại khái nghe được vài âm, hình như là hứa hẹn tối nay sẽ nướng tim heo cho Nụ Hoa ăn.

Chữ Hoàn lặng lẽ thu tâm mắt về, đột nhiên hiểu được thế nào là “Bách niên đại kế tại giáo dục”, và thế nào là “Có gấu mẹ tất có gấu con”.(Kế hoạch lâu dài, giáo dục làm gốc, trong việc giáo dục, gốc lại là chất lượng. Đại để là Chữ Hoàn đang cảm khái cha mẹ không phải gương tốt dạy dỗ con cái cũng chẳng được.)

Anh cúi đầu đi qua đám đông, không bị ai tới quấy rầy, người lớn ở cách rất xa thận trọng chào hỏi bằng thứ tiếng Hán bập bẹ mới học, con nít thì rào rào né đi hết.

Chữ Hoàn đi thẳng đến giữa bãi đất trống thường ngày dạy học, dựa lưng lên tảng đá trắng, vừa tiện tay lật sách, vừa chờ mọi người tới.

Không lâu sau, lấy anh làm trung tâm, trong bán kính năm sáu mét, lũ nhóc con vây thành một vòng lớn. Chúng cho là Chữ Hoàn không hiểu mình nói gì, vì thế chẳng chút e dè ở ngay trước mặt anh châu đầu ghé tai, dòm ngó bình luận.

Chữ Hoàn nghe thấy anh hùng giết heo Nụ Hoa nói với nhóc tùy tùng: “Hôm qua mẹ tao bảo, cái trên mũi đại vương đại vương là làm bằng băng đó, mày biết băng không? Dày thì trắng và mờ đục, cho nên nó chắc chắn rất mỏng, chạm nhẹ là nát bét.”

Chữ Hoàn nghe vậy, cảm thấy trên mũi hơi lạnh.

Nhóc tùy tùng chảy nước mũi sùng bái hỏi đại tỷ “tri thức uyên bác” kia: “Dùng để làm gì vậy chị?”

Nụ Hoa: “Không biết, chắc là để cho đẹp thôi.”

Đến đây, một thằng bé đầu trọc lóc ba bốn tuổi miệng còn hôi sữa đột nhiên la lên một câu: “Tộc trưởng đẹp nhất!”

Nụ Hoa: “Câm miệng!”

Sư Cọ Mốc không để ý, tiếp tục chống đôi: “Tộc trưởng đẹp nhất!”

Nụ Hoa nhảy dựng lên, xách miếng lót đất quăng Sư Cọ Mốc đi.

Đám nhãi ranh tức khắc bị con bé lạm dụng uy quyền đe dọa, tất cả đều không dám nói leo, ng ồi ngay ngắn chờ lão đại phát biểu ý kiến.

Chử Hoàn không nhìn được ng ẩng đầu nhìn con nhóc một cái, cho rằng nó tương lai rất có tiềm năng làm đại thổ phỉ.

Nụ Hoa: “Úi cha, y nhìn tao kìa.”

Chử Hoàn nhìn một cái tức khắc khiến Nụ Hoa biến thành nàng dâu nhỏ, nó then thùng rút cổ, mặt đỏ tới mang tai.

Chử Hoàn: “...”

Anh dời tầm mắt về quyển sách, kiên quyết rằng phi lễ chớ nhìn.

Chỉ nghe nhóc con bên kia tiếp tục oang oang nói về anh: “Cái vòng y đeo trên tay, tộc trưởng nói có thể xem giờ đây, thật hay giả vậy?”

Nụ Hoa có rất nhiều ngu ần tin hành lang, nghe vậy lập tức quên luôn cái nhìn hết hồn vừa nãy, vội vàng khoe khoang kiến thức uyên bác: “Thật đấy, mẹ tao bảo cái đó cũng không đụng vào được, cái kim trên đó chỉ to bằng sợi tóc, chạm nhẹ là nát à.”

Lũ trẻ lập tức tr ần tr ờ không thôi, cảm thấy người “bên kia sông” chỗ nào cũng quý giá hết.

“Chị, chạm nhẹ là nát nghĩa là gì?”

Nụ Hoa lén lút ng ẩng đầu nhìn trộm Chử Hoàn, bị dáng vẻ ngu ngốc “nghe thấy cũng chẳng hiểu” đó lừa gạt thành công, liền không hề kiêng dè nói: “Với cả không thể chạm vào ‘đại vương đại vương’ đâu nha, mấy người bên kia sông đâu như thế hết, còn mềm hơn cả giấy ấy – Lúc ba tao theo tộc trưởng đi đón y, nhìn thấy trên người y có một vết thương to bằng này này...”

Nụ Hoa giơ tay minh họa, nói cứ như thật: “Xuyên từ sau lưng ra trước ngực, tộc trưởng bảo có khả năng là bị cành cây đâm xuyên đó.”

Lũ trẻ nghe vậy đều kinh hãi, nhất tề nhìn Chử Hoàn, có vẻ rất hoảng sợ.

Chử Hoàn: “...”

Nam Sơn à, cậu đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng bịa đặt như vậy có thích hợp không?

“Một cành cây... có thể đâm từ đây qua đây? Ôi trời ơi, em không dám sờ vào đâu!”

Nụ Hoa trợn mắt: “Mày dám! Tộc trưởng phải đến tận ‘biên giới’ mới mang về được đó, sờ hòng coi chừng bị đánh chết!”

“VẬY... mỗi ngày phải đến buổi tối y mới ra ngoài, có phải là sợ nắng hay không?”

“Phơi nắng là tan luôn à?”

“Tóc y cũng rất ngắn, liệu có phải tóc dài quá nặng, làm gãy cổ luôn không?”

“Gãy cổ rồi còn sống nổi không?”

Chử Hoàn ngồi dưới tảng đá, vừa bất động như núi ra vẻ nam thần, vừa xót xa trải qua đủ các kết cục tốt đẹp không toàn thân như “chết vì phơi nắng”, “gãy cổ vì để tóc dài”, “bị gió to thổi bể đầu chảy máu”, và “ngồi trên đá bị đá cắn vỡ đôi”...

Cảm thụ trong nội tâm không hơi phức tạp.

Lúc này, Sư Cọ Mốc vừa nãy bị Nụ Hoa đại tỷ ném bay đi rồi cuộc bám riết không tha mà bò về, dấn khí vào đan điền, hét lớn một tiếng: “Tộc trưởng mới là đẹp nhất!”

Sau đó fan bại não nho nhỏ dững cảm li ền bị đại tử Nụ Hoa sức trâu bò đánh khóc tu tu.

Một đứa nhóc hạt tiêu mới ba bốn tuổi cời tru ồng gào khóc trước mặt mình, là một người lớn... cho dù mới chết vì thiên đao vạn quả, Chử Hoàn cũng không tiện mặc kệ.

Anh đành phải xoa xoa tai, đứng dậy đi đến chỗ Sư Cọ Mốc đang ng ồi khóc ần ỉ. Vừa thấy anh đến, lũ trẻ lập tức giải tán hết như gặp đại địch, mà lại còn không chịu đi xa, đứng cách hơn mười bước, trợn trừng đôi mắt to ngốc nghếch, nhìn vật quý hiếm có thể bị “một cành cây đâm xuyên” này.

Chử Hoàn không biết dỗ trẻ, đành phải khom lưng bế Sư Cọ Mốc đang gào khóc.

Tất cả lũ trẻ theo động tác của anh ngẩng đầu lên, ngay cả Sư Cọ Mốc cũng quên cả khóc, biểu cảm đầu là: “Xem này, heo bay lên trời r ồi.”

Chử Hoàn không ngờ Sư Cọ Mốc dễ đối phó vậy, chẳng cần mình dỗ đã tự nín, li ền tìm trong túi ra ít kẹo sữa mua ở thị trấn, nhét một cục vào miệng nó, sau đó thả xuống: “Được r ồi, đi chơi đi.”

Sư Cọ Mốc liếm liếm kẹo, quẹo luyến đi vài bước, lại quay đầu ngó Chử Hoàn, cứ thế một bước ngoái đầu ba l ần, đi xa tí mà vẫn không ngừng ngoảnh lại nhìn anh.

Thằng nhỏ như đã hạ quyết tâm nào đó, Chử Hoàn nghe thấy nó d ần khí xuống đan đi ền, cao giọng tuyên bố nhận định mới nhất với thế giới: “‘Đại vương đại vương’ đẹp nhất!”

Ồ, làm phản r ồi? Thật là m ần non B ồChí Cao tuyệt vời!(B ồChí Cao là nhân vật phản bội trong tiểu thuyết cách mạng nổi tiếng tên H ồng nham)

Chử Hoàn còn chưa kịp cười, đột nhiên cảm thấy dưới chân chấn động mạnh.

Động đất?

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 14

Edit: Yên

Ấn tượng bọn trẻ dân tộc Ly Y mang đến cho Chữ Hoàn chính là hai chữ: hoang dại.

Một là chơi hoang dại – bình thường chúng không cần đi học cũng chẳng cần đến lớp bổ túc, thế nên từ sáng đến tối cứ chạy khắp núi đồi như ngựa hoang vậy.

Hai là tính nết hoang dại – điển hình là con bé Nụ Hoa nhà Tiểu Phương, miệng sắc răng bén, hết giết lợn rừng lại đánh đàn em.

Thời thơ ấu của chúng hoang dại đến không gì gò bó nổi, trước mặt tộc trưởng cũng dám làm càn, nhưng chính đám trẻ hoang dại ấy lại sợ một trận động đất rất nhẹ.

Thực ra thì trận động đất ấy nhẹ như gì, và chỉ diễn ra trong vài phút. Theo lý thuyết thì khu vực Tây Nam nằm trên vành đai động đất do núi lửa của dãy Himalaya, vỏ quả đất ít nhiều hơi vận động, chỉ cần không phải chấn động mạnh, thì thoải mái rung nhẹ cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, lũ nhỏ xíu thì đã đành, đến mấy đứa lớn hơn cũng không biết động đất là gì sao?

Khiến Chữ Hoàn ngạc nhiên hơn chính là, lúc mặt đất chấn động, lũ trẻ cùng nhìn lên không trung với một sự ăn ý kỳ lạ.

Liên quan đến tín ngưỡng nào đó? Hay giống như người cổ đại tin rằng nguyệt thực là do thiên cầu ăn mặt trăng, dân tộc Ly Y cho rằng động đất liên quan đến thứ gì đó trên trời?

Vậy vẻ mặt như gặp đại địch của chúng lại là thế nào đây?

Chử Hoàn nhanh chóng phát hiện, không chỉ có lũ thiếu niên nhi đồng như gặp đại địch. Buổi học chập tối hôm ấy, mọi người đến đông đủ lạ thường. Chử Hoàn dạy học rất tự do thoải mái, cơ bản là ai muốn đến thì đến, vì dù sao thì phòng học cũng mở rộng cửa. Thanh niên trai tráng trong tộc Ly Y thường chỉ đến một nửa, có người còn việc cần làm, một số khác thì phải đi tuần tra núi, khoái mã nuôi trong tộc chính là để làm việc này.

Song hôm nay, cạnh tảng đá trắng đột nhiên đông lên gấp đôi, trong đó có một số vốn nên đi tuần tra núi, những người này đều mang theo vũ khí, nhưng giấu trong quần không cho người ta nhìn thấy.

Kỹ xảo vật này giấu được người khác, không giấu nổi đôi mắt Chử Hoàn, nhưng anh chỉ nhìn lướt qua những người tuần tra núi, rồi lại vờ như không biết, vẫn theo thường lệ bắt đầu buổi phổ cập tiếng phổ thông.

Ngay cả trợ giảng kiêm tộc trưởng Nam Sơn cũng có vẻ nghiêm nghị khác thường. Chử Hoàn chú ý thấy Nam Sơn cần trong tay một thứ như quyển trượng mà anh từng nhìn thấy một lần ở nhà cậu, nó được treo cùng cả đồng vũ khí lạnh, bên ngoài điêu mài tinh tế đến gần như hoa lệ hoàn toàn không hợp với mấy thứ bằng sắt lạnh lẽo kia.

Chử Hoàn đoán, thứ hình thức lớn hơn nội dung kiểu này, có khả năng là vật tượng trưng cho thân phận tộc trưởng.

“Chấn – chính là như vậy, nghĩa là chấn động, và địa chấn, chính là đại địa chấn động.” Chử Hoàn nhớ gì giảng nấy, dừng một chút lại bổ sung, “Bình thường là do lớp đá dưới lòng đất vận động gây ra, như gió và mưa vậy.”

Lúc này, anh nghe thấy nhóc tùy tùng của Nụ Hoa lén dùng tiếng dân tộc Ly Y nói: “Còn khuya mới giống với gió và mưa, đó là... cửa mở mà.”

Từ trước từ “cửa” Chử Hoàn chưa nghe bao giờ, cũng không biết nó có nghĩa là gì.

Một bàn tay người lớn từ đằng sau nhanh chóng thò lên tát cho đũa nhóc lắm mồm này một phát.

Chử Hoàn giống như không nhìn thấy vũ khí của người tu ần núi, làm bộ không nghe thấy thằng bé nói gì, đi ền nhiên tiếp tục đê tài, nhưng lúc này anh đã cảm nhận được rõ ràng, sau khi thằng bé nói ra câu ấy, bầu không khí trên bãi đất trống đột nhiên căng thẳng hẳn.

Buổi học hôm nay kết thúc trong bầu không khí đầy áp lực, ngay đến Đại Sơn thường ngày hoàn toàn tập trung cũng có vẻ hơi lơ đãng, mọi người không ở lại ca múa một lúc như mọi khi, nhanh chóng giải tán trong im lặng, lũ nhãi con bình thường chạy lung tung khắp nơi cũng bị cha mẹ lừa hết về nhà.

Nam Sơn bước lại gần Chử Hoàn: “Để tôi tiễn anh một đoạn.”

Chử Hoàn đáp một tiếng, đúng lúc này, một cơn gió thổi tan mây đen mỏng manh, Chử Hoàn vô tình nhìn thoáng qua bầu trời, bỗng nhiên dừng chân.

Đó là... trăng tròn vành vạnh.

Chử Hoàn lấy làm lạ, không nhận được đưa tay bóp mạnh ấn đường. Anh nhớ mới hôm qua còn là lưỡi liềm kia mà.

Mặt trăng không thể thổi phồng lên, thế chẳng lẽ là anh nhớ lầm?

Ảo giác? Trí nhớ rối loạn? Hay là não anh bại quá rồi?

Theo cảm giác của chính Chử Hoàn mà nói, anh thấy mình không thể điên đến mức đó.

Nhưng nếu không phải vấn đề của chính anh, thì nên giải thích hiện tượng tự nhiên khách quan này như thế nào đây?

“... Chử Hoàn?”

Nam Sơn gọi mấy tiếng liền, Chử Hoàn mới hoàn hồn: “Hửm, sao vậy?”

Nam Sơn cẩn thận nhìn sắc mặt anh một chút: “Mặt anh hơi tái, anh bị bệnh à?”

Về mặt quan tâm như lúc lâm chung này tức khắc khiến Chử Hoàn nhớ tới lời dặn buổi chiều nghe thấy, cuối cùng anh đã tìm được đường dời đi sự chú ý, không còn rối rắm ở việc phải chăng mình sinh ra ảo giác nữa.

Chử Hoàn sốt ruột nhìn Nam Sơn một cái, rất muốn hỏi xem rốt cuộc là biểu hiện nào của mình gây ra hiểu lầm, để Nam Sơn sinh ra ấn tượng sai lầm rằng “người này có thể bị một cành cây đâm chết”. Tuy anh đã sớm mài chai da mặt, bất chấp hình tượng cá nhân, nhưng... do một số nguyên nhân, Chử Hoàn vẫn không hi vọng ở trong lòng Nam Sơn, hình tượng của mình lại kém cỏi đến thế.

Chử Hoàn hơi gượng gạo đổi chủ đề, chỉ chỉ cây gậy trong tay Nam Sơn, hỏi: “Đúng rồi, hôm nay cậu cần cái này, tức là sắp tới trong tộc sẽ có đại sự gì à?”

Anh đột nhiên mở miệng hỏi làm Nam Sơn sửng sốt, một lát sau cậu mới do dự gật đầu. Chử Hoàn nhận ra là cậu không tiện nói rõ tình hình với mình, nhưng cậu quá thành thật, lại không biết nói lấy lệ, nên đang cố gắng suy nghĩ xem phải mở miệng thế nào.

“Có,” Lát sau, Nam Sơn thừa nhận, “Anh... ừm, sắp tới anh cố gắng đừng ở một mình nhé.”

Chử Hoàn nhìn cậu một cái, tuy Nam Sơn không tránh né, nhưng ánh mắt tỏ rõ là “đừng hỏi”.

Chử Hoàn lập tức biết đi đâu không hỏi nhiều nữa, thuận miệng khen quý trọng tộc trưởng của Nam Sơn một câu: “Khảm trên này là ngọc bích hay cẩm thạch vậy? Xanh sáng thật đấy.”

Nam Sơn: “Đẹp không?”

Chử Hoàn gật đầu: “Không tệ.”

Thông thường mà nói, khen thứ gì đó của người khác, thực ra chỉ để đổi đề tài trong câu chuyện phiếm thôi, người nói và người nghe đều không để ý lắm, cũng rất ít có ý khác, nhưng Nam Sơn hiển nhiên không phải người bình thường.

Hai chữ “không tệ” Chử Hoàn nói còn chưa dứt, Nam Sơn đã móc viên đá quý to nhất trên quần trượng, ngón tay thon dài thỉnh thoảng cong lại, không nói hai lời, trực tiếp dùng sức mạnh gỡ viên đá ra, một tay cấn quần trượng trở đầu, một tay đưa viên đá quý cho Chử Hoàn, chân thành nói: “Vây tặng anh này.”

Chử Hoàn: “...”

Nam Sơn ánh chừng viên đá trong tay, đề nghị: “Để tôi đục cho anh một lỗ, anh có thể đeo vào cổ.”

Đeo một viên đá quý to bằng nắm tay trên cổ? Nhất định sẽ có tác dụng rất lớn trong việc thúc đẩy xương cổ bị bệnh.

Không, trọng điểm là – cái thứ này là đá quý mà? Không phải cục kẹo chứ?

Chử Hoàn: “Không, không phải, tôi không có ý này.”

Nam Sơn nghi hoặc nghiêng đầu: “Anh không thích à?”

Chử Hoàn hơi uể oải: “... Không, tôi cũng không có ý đó.”

Hai người không cách nào trao đổi mà đứng nhìn nhau giây lát, ở giữa cách một viên đá xanh biếc, rốt cuộc anh có mấy ý nghĩ, thì chính Chử Hoàn cũng chẳng rõ.

Chử Hoàn cười xấu hổ, trước hào rộng văn hóa như lạch trời, kiên nhẫn giải thích: “Ở chỗ chúng tôi, bình thường vô duyên vô cớ, mọi người sẽ không tặng nhau món quà quý giá thế này.”

Nam Sơn dùng ánh mắt mù tịt lại xinh đẹp nhìn chăm chăm Chữ Hoàn không chớp, chẳng thềm e dè nói: “Vì sao? Tôi cảm thấy anh còn quý giá hơn mà.”

Chữ Hoàn một lần nữa á khẩu.

Anh có thể thề với trời là mình tuyệt đối không cố ý nghĩ bậy nghĩ bạ, nhưng Nam Sơn nói nghiêm túc như vậy, thật sự không dễ gì nắm bắt nổi. Chữ Hoàn cảm thấy tim mình tự dưng đập hụt một nhịp, bất ổn nháy nhót như một đàn ngựa chạy loạn vậy.

Anh lú lẫm rất lâu, mới nghiêm mặt ra vẻ chính nhân quân tử, giọng nói có phần khô khốc: “Ngoài miệng, bình thường bọn tôi cũng không nói thế này... ừm, mấy lời mà trong trường hợp đặc thù mới nói.”

“A, không nói như vậy à,” Nam Sơn như hiểu như không mà mù mờ gật đầu, tỏ vẻ nghe chỉ dạy, song ngay khi Chữ Hoàn cười gượng một tiếng, còn chưa kịp thở phào, thì cậu lại hỏi với ánh mắt trong veo, “Vậy nếu tôi đặc biệt thích anh, thì nên nói như thế nào?”

Chữ Hoàn lập tức sắc nước miếng, ho đến chết đi sống lại.

Nam Sơn hết sức nghi hoặc, hơi ngượng ngùng nhìn Chữ Hoàn mà cười: “Tôi lại nói sai rồi à.”

Trong mắt cậu là một dải trời quang trắng sáng rạng ngời, Chữ Hoàn cảm thấy trong đó chiếu rọi ra trọn vẹn sự xấu xa của mình. Anh định thấn lại, lòng bàn tay hơi tê, nhận lấy quyền trượng và viên đá quý của Nam Sơn – vốn được khảm trên đầu, lại bị Nam Sơn không biết nặng nhẹ bẻ luôn cả răng.

Chữ Hoàn ngấm nghĩa giây lát, chợt nhớ là mình có một chai keo 502: “Đi thôi, để tôi dán lại cho cậu, khảm đang đẹp, cậu gỡ ra làm gì?”

“Không sao, cái đó chẳng có tác dụng gì cả,” Nam Sơn đi theo anh, không để ý lắm, hiện ra khí chất “con nhà chúa đất” hoàn toàn tự nhiên, “Nếu anh có thể ở lại mãi thì tốt rồi – anh sẽ ở lại mãi mãi chứ?”

Chử Hoàn nghe vậy khựng lại, do dự giây lát, lời đã ra đến miệng lại thận trọng cân nhắc một chút: “Phải nói sao đây nhỉ? Thế sự vô thường, cậu nói có đúng không?”

Vấn đề không tiện trả lời thì vòng vo, phần lớn người trưởng thành đều có thể đoán được ý tại ngôn ngoại, và hầu hết sẽ không truy hỏi nữa.

Nhưng Nam Sơn một lần nữa biểu hiện sự không tận tâm thường của mình.

Nam Sơn ngơ ngác hỏi: “Hử? Ý anh là sao cơ?”

Chử Hoàn nheo một lát, cân nhắc đôi chút, phát hiện bất kể chọn lọc từ ngữ thế nào đều là thừa thãi cả, nên cũng chỉ đành học theo cách nói chuyện như cái chày gỗ thẳng tuốt của tộc trưởng Nam Sơn: “Ý tôi là không.”

“À,” Lần này thì đã đủ thẳng thừng, Nam Sơn trầm mặc một hồi rồi gật đầu, dường như hơi buồn, một lúc lâu cậu mới nói, “Tôi thấy trên quyển sách anh cho tôi có viết một thứ, gọi là ‘máy bay’, con người ta có thể ngồi trên đó mà bay lên mây, ‘bên kia sông’ thật sự có loại xe có thể bay lên trời ư?”

Chử Hoàn: “Có chứ, chừng nào rảnh tôi mời cậu bay tới nhà tôi chơi nhé.”

Nam Sơn: “Nhà anh ở đâu?”

“Nhà tôi ở...” Chử Hoàn đột nhiên khựng lại, không đáp nổi.

Nhà anh ở đâu?

Anh nào có nhà, chỉ có một căn nhà trọ nhỏ không phòng khách, và bất động sản thừa kế của ông Chử Ái Quốc. Một căn còn cái giá cho mèo trèo chưa kịp dọn, căn kia thì rất lâu rồi không có ai ở, ngay cả cho thuê anh cũng lười.

Đó chỉ là nhà cửa, là tài sản, có thể gọi là nhà được ư?

Nam Sơn cười: “Anh có nói tôi cũng chẳng biết, tóm lại là rất xa đúng không? Tôi không đi được, tôi không thể đi quá xa dân tộc mình, nhưng sau này... sau này không chừng lũ trẻ trong tộc trưởng thành, học giỏi tiếng Hán, có thể theo anh đi thăm thú thế giới bên ngoài.”

Lúc cậu nói lời này, có sự khao khát khiến người ta không đành lòng hủy hoại, Chử Hoàn buộc phải nuốt lại cái câu “thế giới bên ngoài rất loạn” để gây mất hứng.

Anh mời Nam Sơn vào nhà: “Cậu vào đây, để tôi dán... hửm?”

Chử Hoàn nhìn thấy một con rắn cuộn tròn nằm ngay cửa nhà mình, vị khách không mời này đang thè lưỡi ra như con chó giữ nhà vậy.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 15

Edit: Yên

Giữa cảnh tối lửa tắt đèn phát hiện một con rắn độc đầu tam giác ng ẩ ch ồm hồm ở cửa nhà mình, tâm tình Chử Hoàn có phần khó mà tả nổi. Anh vẫn không có duyên với động vật nhỏ, hể là động vật có một chút đường sống khác, thì cơ bản đầu tự động trốn tránh anh, vất vả lắm mới có một con chạy theo anh, lại là con rắn độc lạnh như băng.

Anh không c ầu gì khác, chỉ là tốt xấu gì cũng đến một con động vật có nhiệt độ ổn định được không?

Tiếng nói chuyện và bước chân anh đ ồng thời dừng lại, Nam Sơn lập tức nhìn theo ánh mắt anh. Lúc ấy không biết có phải ảo giác của Chử Hoàn hay không, trong tích tắc đối mắt với Nam Sơn, con rắn nhỏ giống như không c ần được lòng co rúm lại.

Con rắn nhỏ bất ngờ bị dọa run nhẹ cái đuôi, giống như muốn cặp đuôi bỏ chạy, lại phát hiện mình vốn sinh ra đã kém cỏi, chẳng cặp được vào đâu. Nó đành phải cuộn mình chặt hơn, thè lưỡi lắc lư đầu như muốn cúi đầu khom lưng vậy.

Chử Hoàn sững sờ nâng kính, nghĩ bụng: “Rắn thành tinh r ồi.”

Ngay sau đó, lý trí mạnh mẽ lại nhảy ra phản bác: “Không, là mình th ần kinh nặng hơn.”

Dù rằng nhận thức này có phần khó chấp nhận, nhưng lý trí của Chử Hoàn vẫn đang cố gắng thuyết phục mình.

“Đầu tiên, rắn là loài cạnh thị, không thể nhận được người.” Anh suy nghĩ rất có lý, “Thứ hai, cái đầu bé tí xinh xắn như vậy, phải chứa ra một phần lớn để chứa tuyến độc, phần còn lại chứa nổi trí khôn không?”

Lúc này, Nam Sơn lại khoát tay ngăn Chử Hoàn ở đằng sau, kế đó cậu khom người, tay không bắt con rắn độc thiên phú dị bẩm này. Chỉ thấy tộc trưởng anh tuấn sắc mặt hơi sầm xuống, như đang xách một sợi dây thừng, còn lắc lắc không hề nề nang, chẳng thêm chú ý đến tôn nghiêm của một con rắn độc “gặp máu là toi” chút nào.

Con rắn nhỏ màu xanh bị cậu túm trong tay chạy trốn không được, ấy vậy mà cũng không có ý đột tấn công.

Nam Sơn khế cảnh cáo: “Còn để tao nhìn thấy mày quấy rầy anh ấy, tao chém mày ra làm ba!”

Cậu dùng tiếng dân tộc Ly Y, âm thanh tuy nhẹ, giọng điệu lại cực kỳ nghiêm khắc. Con rắn độc nghe thế, vội vàng căng cứng thành một cây gậy thẳng băng, giả chết hết sức chuyên nghiệp, ngay cả độ cứng xác cũng cân nhắc chu đáo đến vậy.

Chử Hoàn rốt cuộc không nhịn được buột miệng hỏi: “Cậu đang nói chuyện với nó à?”

Nam Sơn thuận tay ném nó vào bụi cỏ bên cạnh, con rắn nhỏ như được đại xá, lập tức nhanh như chớp chui tọt vào bụi cỏ, một lúc lâu lại lộ cái đầu ra, thấy Nam Sơn không định đuổi theo, mới thấp thỏm bỏ chạy.

Nam Sơn: “Nó hiền đấy, nó không cắn người đâu.”

Nói cách khác, nó là thú cưng của ai đó trong tộc? Vậy các hành động của nó vừa rồi, đều là huấn luyện ra sao?

Việc này cũng không phải là không thể, thế giới rộng lớn, cái gì mà chẳng có.

Chử Hoàn rất kinh ngạc, rồi lại có chút vui mừng, bởi vì lời Nam Sơn nói đã chứng minh, anh chỉ hơi thiếu kiến thức thôi, chứ không hề xuất hiện ảo giác.

Chử Hoàn dần dần quyên trọng tộc trưởng cho Nam Sơn, rồi tiễn người ta về – bình thường nếu có cơ hội, nhất định Nam Sơn sẽ nán lại một lúc. Cậu luôn tràn ngập hiếu kỳ với mọi thứ bên kia sông, ngay cả vấn đề dỏ hơi như “tàu điện ngầm hay ô tô chạy nhanh hơn” mà cậu cũng có thể hào hứng nghiên cứu cả một buổi trưa, quả là một quyển “Mười vạn câu hỏi vì sao” sống nguyên.

Nhưng hôm nay, Nam Sơn đi lại khá vội vàng. Chử Hoàn tiễn cậu ra cửa, từ đằng xa trông thấy rất nhiều thanh niên trai tráng dân tộc Ly Y đang tuần tra, còn có mấy người phụ nữ vạm vỡ đang cúi húi làm gì đó trên nóc nhà. Nhờ ánh trăng sáng đến bất thường, Chử Hoàn nhìn thấy họ đang sắp xếp cung nỏ lớn bé trên đó.

Óc tưởng tượng cần cỗi nên đối với sự đề phòng nghiêm ngặt như có sóng ngầm cuộn dâng của dân tộc Ly Y, phản ứng đầu tiên của Chử Hoàn chính là, liệu có phải sắp có mãnh thú gây hại không?

Nhưng ngay lập tức, Chử Hoàn nhớ tới cảnh Nụ Hoa và nhóc tùy tùng làm thịt con lợn rừng, thế là lại gạt đi ý nghĩ này.

Vậy là tranh chấp lãnh thổ với dân tộc khác?

Theo lý thuyết dường như cũng không phải, chỉ ít mấy ngày nay Chử Hoàn đứng trên cao trông ra xa, không phát hiện lân cận có dấu tích bộ tộc khác tụ cư.

Không thể là người ngoại quốc nhập cảnh phi pháp qua nơi này chứ?

Nếu là vậy thật, cũng chẳng phải là chuyện mà người dân của một tộc cần nhọc lòng.

Chử Hoàn ôm các loại phỏng đoán lạ lùng nằm trên giường, lấy cây súng trong cái hộp nhỏ ở đầu giường đặt ngay cạnh gối – cũng không định

đề phòng gì, chỉ là thần kinh Chử Hoàn hơi suy nhược, và súng có tác dụng thôi miên an thần, như trẻ con ôm gấu bông vậy.

Nửa đêm hôm nay, nơi dân tộc Ly Y tụ cư rất yên tĩnh, chỉ có vùng rừng núi không xa thì thoảng vắng đến tiếng cú đêm, bỗng nhiên, “két” một tiếng, cánh cửa gỗ ở sân nhà Chử Hoàn bị đẩy nhẹ, động tĩnh này lập tức đánh thức chủ nhà ngủ không say.

Ai?

Tộc Ly Y không có nạn trộm cắp, mọi người đều cùng nhau lao động và chia sẻ thành quả. Nơi đây điều kiện tự nhiên rất tốt, tài nguyên dãi dào, điều gì cũng không đối được, uy tín cá nhân của tộc trưởng lại đủ để mọi người phục, thế nên toàn phân phối theo nhu cầu, xét từ mức độ nào đó, cơ hội đã sớm thực hiện chủ nghĩa cộng sản rồi.

Ai lại đêm hôm khuya khoắt xông vào nhà người khác?

Chử Hoàn nhẹ nhàng trở mình, mặt hướng ra cửa, mắt mở hé, hơi thở lại vẫn đều đều, nghe như còn chưa tỉnh, ngón tay để bên cạnh người lại nắm chặt súng.

Nhờ ánh trăng sáng đến bất thường, Chử Hoàn nhìn thấy then cửa nhúc nhích.

Then cửa nhà anh là loại kiểu cũ, một miếng gỗ đặt vào rãnh, trước mắt miếng gỗ ấy đang chậm rãi di chuyển, như có một người vô hình mở cửa từ trong nhà vậy.

“Cạch” một tiếng, then rơi xuống, cửa bị đẩy ra, một cơn gió tanh tưởi từ bên ngoài thốc vào, Chử Hoàn nhìn thấy một “người” đang đứng ngược sáng trước cửa nhà mình.

Cao bằng đứa trẻ năm sáu tuổi, đầu rất nhỏ... Không, không đúng, đó không phải người.

Chỉ thấy nó đột nhiên dang hai tay, dưới cánh tay có một lớp màng hơi trong dính vào người. Nó ngẩng đầu lên, ở dưới ánh trăng lộ ra khuôn mặt đầy lông, tựa hồ muốn nghển cổ rú lên, song Chử Hoàn không nghe thấy tiếng.

Nhưng cái chuông treo trên một gốc đại thụ ngay cửa lại reo lên, tựa như bị thứ gì đó kích thích.

Chuông là sau khi anh tới ở, một ngày nọ có người nhân lúc anh đi vắng mà treo lên, Chử Hoàn còn tưởng là đứa trẻ nào nghịch ngợm. Bình thường có một chút gió nhẹ, chuông cũng reo leng keng rất vui tai, vậy nên anh cũng chẳng thêm để ý.

Lúc này, cái chuông rung với tần suất cao, âm rung dồn dập cơ hồ chói tai, như một tràng cáo vạc vậy.

Con ngoài cửa thành linh dang cái màng sau lưng lao tới Chử Hoàn, đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên xuất hiện, trực tiếp chặn ngay đằng trước nó, tóm nó đè xuống đất.

Tại Chử Hoàn không tự chủ được động nhẹ, anh nghe thấy một tiếng “Rắc”.

Cổ của nó đã bị bẻ gãy.

Hết thấy xảy ra trong tích tắc, Chử Hoàn ngã trên giường, bàn tay trong chăn đề lên cò súng, ngón tay thoát đầu siết chặt, sau đó lại buông lỏng, ngoài ra anh biểu hiện hoàn toàn bình tĩnh.

Bóng đen mới bẻ gãy một cái cổ ngẩng đầu lên, là Nam Sơn.

Chử Hoàn điềm nhiên buông ngón tay trên súng, anh nghe thấy mùi máu tươi pha lẫn mùi hôi.

Không khí lạnh lẽo mà ẩm ướt.

Đây không thể là ảo giác được, ảo giác cũng phải từ từ theo thứ tự chứ không thể chân thật như vậy.

Chủ Hoàn chậm rãi đưa tay lấy đèn pin đặt ở đầu giường, giữa chừng bị Nam Sơn nắm lấy cổ tay.

Lòng bàn tay Nam Sơn truyền đến độ ấm của con người, cậu nói: “Đừng nhìn, đã chết rồi.”

Chủ Hoàn: “Đó là con gì vậy?”

Nam Sơn trầm mặc một hồi, trả lời: “Dã thú xông vào, anh chờ một lát, tôi giúp anh dọn dẹp sạch sẽ.”

Nói xong, cậu liền lôi thứ dưới đất sỏi bước đi ra ngoài.

Chủ Hoàn mặc thêm quần áo ngủ ở trên giường. Dẫu anh không có khả năng nửa đêm tắt đèn đọc sách, thị lực ban đêm cũng tuyệt đối không kém, cho dù không bật đèn pin, chỉ nhờ vào ánh trăng mờ mờ, anh cũng nhìn thấy sinh vật nằm dưới đất.

Đó là một loài anh chưa từng thấy bao giờ, hình thể như người nhưng trên mặt lại rậm kín lông – là loại lông cứng ngắc như kim thép giống lợn rừng, trên người có vảy lóe sáng, xương ngực gồ lên, dưới đôi tay là lớp màng trong suốt như cánh, rất có thể là biết bay.

Lúc Nam Sơn lôi nó ra, móng tay nó cào mặt đất, phát ra âm thanh như kim loại va chạm, thấy rõ độ rắn chắc.

Chủ Hoàn không thiếu kinh nghiệm ở dã ngoại, cũng không phải là chưa từng tới sở thú, song loại động vật này đã hoàn toàn ngoài tầm hiểu biết của anh.

Động vật chưa biết, thực vật chưa biết, lại thêm lũ trẻ khỏe đến lạ kỳ.

Chủ Hoàn dời tầm nhìn lên cửa – hơn nữa, lúc ấy then cửa rơi xuống bằng cách nào?

Lúc này, anh nghe thấy Nam Sơn ở bên ngoài nói khẽ một câu với ai đó, kế tiếp trong sân truyền đến tiếng nước như có ai đang rửa cái gì, rửa cả buổi trời, Nam Sơn mới lại nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào.

Lần này thì Nam Sơn không lên tiếng, chỉ im lặng đi vào, đến bên giường Chữ Hoàn.

Tay và mặt cậu đầu đã rửa sạch, trên người mang theo hơi nước lạnh băng, đuôi tóc hơi ướt. Cậu đứng một lúc trước giường Chữ Hoàn, rồi cuộc nói hai chữ: “Ngủ đi.”

Nói xong, Nam Sơn ngẩng ngay ngẩn dưới đất dựa lưng vào giường Chữ Hoàn, mặt hướng ra trước cửa.

Nam Sơn ăn nói không hề vụng về, có đi đâu muốn cậu nói ra một đoạn tiếng Hán xuất sắc, thì có phần ngoài tầm khả năng. Cậu vốn định bảo Chữ Hoàn là “Đừng sợ, có tôi ở đây rồi”, nhưng ra đến miệng lại nuốt xuống. Do buổi chiều liên tục nói sai nên lần này trước khi mở miệng, Nam Sơn không khỏi cân nhắc cẩn thận một hồi, nhờ vậy công sức không phụ lòng người, phát hiện chỗ thiếu thỏa đáng trong câu này.

Đúng rồi, Chữ Hoàn tuy “yếu ớt” nhưng không hề là trẻ con, bảo anh “đừng sợ” thì có vẻ không tôn trọng lắm.

Đã không thể nói, thì cậu cũng chỉ đành cố gắng dùng hành động để bày tỏ.

Sự quan tâm vụng về này rơi vào mắt Chữ Hoàn không sót chút nào, làm anh cảm thấy ấm lòng.

Chữ Hoàn nhích vào trong, vỗ vỗ tấm ván giường cứng ngắc: “Lên đây.”

Nam Sơn không từ chối, ngoan ngoãn lên giường nằm. Gần nhà tộc trưởng có mấy cây hoa quế, Nam Sơn thường triệu tập tộc nhân họp hành thảo luận một số việc ở đó, trên người tự nhiên ám mùi hoa rất nhẹ, phả vào mũi Chữ Hoàn, khiến lòng anh lập tức hơi nhộn nhạo.

Vì tiết tháo hết sức nguy ngập của mình, Chử Hoàn đành gọi chuyện.

“Này,” Anh chọc chọc bả vai Nam Sơn, “Cái con ban nãy, cái con bự bự đó, ăn được không?”

Nam Sơn: “...”

Cậu nghiêm túc cân nhắc rất lâu, rồi trả lời: “Không thể, da quá dày.”

Đối mặt với tình thế ham ăn không biết sợ này, lại nhớ tới Chử Hoàn lúc bôi thuốc không rên một tiếng, Nam Sơn cảm thấy vừa rồi mình đã lo lắng nhiều, thế là chẳng hề tiếc rẻ cho anh lời tán thưởng chân thành: “Anh quả là một con ma mút hung mãnh.”

Lần này, cậu đã học được cách diễn đạt bằng tiếng Hán.

Chử Hoàn càng nuốt không trôi: “Haiz – chúng ta nói ‘dũng cảm’ được không? Tôi cảm ơn cậu nhiều lắm, nhưng ma mút thì không cần đâu, tôi nào có hung mãnh đến mức ấy, thực ra thì ‘đẹp trai’ là đủ rồi.”

Thật ra trong ngôn ngữ của dân tộc Ly Y không phân biệt “hung mãnh” với “dũng cảm”, cả hai đều là lời ca ngợi, đủ thấy dân tộc này tuy thân thiện nhiệt tình, nhưng có thẩm mỹ hoang dã ăn tươi nuốt sống.

Bởi vậy Nam Sơn hết sức khó hiểu hỏi: “Hung mãnh và dũng cảm không giống nhau à?”

Chử Hoàn suy nghĩ một chút: “... ‘Dũng cảm’ làm cho người ta cảm thấy anh tuấn hơn.”

Câu này lắt léo phức tạp, ngoài tầm lý giải của Nam Sơn, song lần này, cậu không nhùng nhằng, chỉ trở mình lại đối mặt với Chử Hoàn, nói: “Mùa đông sắp đến rồi, năm nay chúng tôi qua sông lần cuối, sang bên kia bán đảo, mọi khi đều là tôi dẫn người đi, nhưng lần này trong tộc có việc tôi không đi được, anh có thể giúp tôi một lần không?”

Yêu cầu này quá đột ngột, có lẽ là để đuổi anh đi, hoặc là để bảo vệ anh, Chử Hoàn suy nghĩ một chút – Nam Sơn làm tộc trưởng, nên có suy tính của mình, anh là một kẻ ngoại lai, cố hết sức không gây thêm phiền toái cho người ta là được rồi, vì thế liền thoải mái nhận lời: “Được, tiện thể tôi đi xem có bán nhạc cụ không để mua một món về cho cậu.”

Anh đồng ý luôn, Nam Sơn tức khắc thở phào nhẹ nhõm, đã có tâm tình tán gẫu: “Lại tặng tôi à? Vì sao thứ tôi tặng anh, anh đều không nhận?”

“Quà cậu tặng tôi đắt quá, còn tôi cho cậu toàn mấy thứ đồ chơi thôi mà.” Chử Hoàn nhớ tới viên đá quý to đùng kia, vẫn còn chưa hết hoảng, “Nếu viên đá ấy là ngọc bích, thì phải bằng tiền lương cả đời tôi, ở bên ngoài mà tôi tùy tiện nhận thì sẽ là tham ô ăn hối lộ, nhất định phải bị trừng trị đấy.”

Nam Sơn không hiểu “tham ô ăn hối lộ” là gì, cũng không rõ “bị trừng trị” là gì, cậu giải thích rất đầu ra đũa: “Chúng tôi không giống các anh, chúng tôi tặng cái gì cũng như nhau cả.”

Dân tộc Ly Y giống như sống ở chốn đào nguyên, không có khái niệm gì về của cải, Chử Hoàn vừa định sắp xếp lại ngôn ngữ giải thích cho cậu một chút, liền nghe Nam Sơn bổ sung: “Thí dụ như anh là bạn tôi, anh từ xa đến, tôi mời anh uống một vò rượu, nếu như anh cần, mạng của tôi chính là của anh, đồ ‘đắt tiền’ và ‘không đắt tiền’ mà anh nói, tôi thấy đều không có gì khác biệt cả.”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 16

Chử Hoàn một lúc lâu không trả lời, Nam Sơn còn tưởng rằng anh đã ngủ rồi, liền cầm một góc chăn, kéo về phía Chử Hoàn, giữa chừng lại bị một bàn tay đỡ hờ lên.

Ngón tay Chử Hoàn hơi chai, động tác khá nhẹ nhàng.

Nam Sơn ngạc nhiên, bóng đêm làm cậu lưu ý đến đôi tay Chử Hoàn, dường như không giống mình tưởng tượng lắm.

Chử Hoàn bỗng nhiên rất muốn uống rượu, trong mấy tháng gần ngủ ở tộc Ly Y, anh đã hiểu được điểm tốt của rượu.

Lúc ngà ngà, tim sẽ đập nhanh hơn, máu cũng sẽ tăng tốc như sôi trào, anh sẽ cảm thấy cả người mình đều đã sống lại, có tinh khí thần xuyên suốt từ đầu đến chân.

Đợi đến khi uống thêm chút nữa, say rồi, anh bắt đầu quên mất mình đang ở nơi nào, lúc này nếu chỉ chăm chú nhìn ly rượu, anh sẽ có ảo giác rằng mình còn rất trẻ, như chim bằng tung cánh vạn dặm vậy.

Cuối cùng chính là say mềm, khi ấy hỉ nộ ai lạc, trời đất người quỷ gì đó, đều ném hết ra sau đầu, thân nhẹ như lông vũ bay giữa không trung, anh có thể dựa vào chút mơ màng lãng quên mọi sự này, để không sầu không lo mà ngủ cả một đêm.

Nhưng Chử Hoàn mím môi, nhin không đề cập.

Thiên hành kiện nhân dĩ tự cường bất tức(1), anh đã nhận ra sự ỷ lại và trốn tránh của mình, thì không nên mặc kệ sự yếu đuối vô vị và đáng xấu hổ trong lòng.

Huống hồ Nam Sơn tuy nằm ở đây, nhưng chỉ sợ phần lớn tâm trí và tinh thần đang lo nghĩ chuyện bên ngoài. Đêm nay dân tộc Ly Y do nguyên nhân nào đó mà toàn thể đề phòng nghiêm ngặt, Chử Hoàn mặc dù không tiện thăm dò ngọn nguồn, song cũng không thể rủ rê tộc trưởng chèn chén say sưa bỏ quên nhiệm vụ được.

Anh cố nén cơn nghiện rượu, ai ngờ lời nói lại xuôi dòng trỗi lên.

“Trước kia tôi có một người bạn, hơi giống cậu.” Chử Hoàn bỗng nhiên nói khẽ.

Tiếng của anh có chút khàn khàn, rất khó tả, hơi giống bão cát thổi qua đá núi, mang theo sự thô ráp. Nam Sơn không tự chủ được run lên khe khẽ, hơi nghiêng tai, cảm thấy bên tai hơi ngứa.

“Hắn ta cũng giống cậu, làm chuyện gì cũng trăm phần trăm nghiêm túc, cho dù là mấy việc vặt vãnh như ăn cơm rửa tay – điểm này hai cậu rất giống nhau, nhưng cũng chỉ có điểm này thôi,” Chử Hoàn bổ sung, “Cậu là một người bạn tốt, hắn thì là một tên khốn, mỗi lần gặp mặt nhất định đều kiếm chuyện đánh nhau một trận với tôi.”

Chử Hoàn nói không nhanh, Nam Sơn chăm chú lắng nghe, không xen vào.

Chử Hoàn dừng một chút rồi nói tiếp: “Sau đó do một số nguyên nhân, hắn chết thay tôi, trước lúc chết còn giao tay làm như vậy với tôi.”

Nói xong anh giao ngón giữa, làm một động tác hạ lưu, song ngón tay giống như bị hẫng ức ép cong xuống, tự dưng không hạ lưu nổi.

Nam Sơn tò mò giao tay làm theo: “Như vậy nghĩa là gì?”

Chử Hoàn: “... Không, cậu không cần học theo, cái này là chửi bậy đấy.”

Nam Sơn bẻ ngón tay mình, cho dù là giao ngón giữa thì cậu cũng giao đặc biệt chính trực, do khác biệt văn hóa nên Nam Sơn không thể hiểu

được chân lý chửi bậy trên một ngón tay, cậu co tay lại, hỏi Chử Hoàn: “Anh ta tên gì?”

Chử Hoàn chăm chú nhìn Nam Sơn giây lát với ánh mắt gần như dịu dàng, bất chợt cười nói: “Banh Long Hung Mãnh.”

Nam Sơn: “Không phải dũng cảm...”

Chử Hoàn không đỏ mặt cũng chẳng xấu hổ: “À, ở chỗ chúng tôi, bình thường đẹp trai gọi là ‘dũng cảm’, xấu xí gọi là ‘hung mãnh’.”

Nam Sơn: “...”

Cậu cảm thấy việc học tiếng Hán của mình lại gặp phải một điểm hạn chế mới rồi.

Giọng Chử Hoàn một lần nữa trầm thấp, nếu không phải tai và mắt Nam Sơn hơn người, thì hầu như không nghe thấy đối phương nói gì cả.

Chử Hoàn nhẹ nhàng nói: “Chỉ là tôi vẫn luôn nghĩ, cái chết của hần ta và việc tôi sống sót, có ý nghĩa gì không? Tôi biết nói như thế này là rất gàn dở, nhưng con người dù sao cũng phải sống vì cái gì đó, đúng không?”

Nói đoạn, anh siết tay thành nắm đấm, cảm thấy cái nhẫn có khắc chữ “đùa thôi” đang cản giữa các ngón tay, giống như nhắc nhở anh về lời hứa đã tự mình gặt đầu đồng ý.

“Không đúng,” Nam Sơn như đinh đóng cột cắt ngang, “Thở vì sao mà sống? Uống vì sao mà sống? Sốc vì sao mà sống? Rắn lại vì sao mà sống?”

Chử Hoàn nhìn cậu không nói tiếng nào, Nam Sơn chợt giơ tay, đặt lòng bàn tay lên che mắt anh.

Có khả năng là dân tộc Ly Y đặc biệt có mình đồng da sắt, Nam Sơn giống những người khác, chưa bao giờ sợ lạnh, bàn tay ấy dẫu mới ngâm nước lạnh, cũng có thể nhanh chóng ấm áp lại.

Chử Hoàn cách mí mắt hơi mỏng cảm nhận độ ấm trong lòng bàn tay cậu, như ánh nắng gắt nhất vào giữa trưa, lại như chiếc lá xanh non mỏng nhất mọc cạnh chồi non trên ngọn cây cao chót vót, là sức sống đã khắc vào đầu từ lần thứ nhất gặp gỡ Nam Sơn.

Chử Hoàn không nhịn được nói: “Cậu thổi lại khúc nhạc kia cho tôi nghe được không? Chính là khúc nhạc cậu thổi khi tôi gặp cậu lần đầu tiên ấy.”

Nam Sơn liếc nhòm dậy, ngắt một chiếc lá trên cành cây bỏ vào góc nhà, đặt lên miệng: “Khúc nhạc này nói theo ngôn ngữ của các anh thì là ‘trên núi sau cơn mưa đầu tiên’, nó kể về cỏ và sâu cùng chui lên mặt đất sau cơn mưa đầu mùa xuân mỗi năm.”

Chử Hoàn: “Bình thường bọn tôi không đặt tên dài vậy đâu.”

Nam Sơn: “Thế nên gọi là gì?”

Chử Hoàn dừng một lát, bỗng nhiên nhanh trí nhớ ra, anh nói: “Kinh trập.”

Một khúc Kinh trập, trong mùi hương hoa quế cuối thu.

Hôm sau, khi bên ngoài vẫn còn tối đen, Nam Sơn nhẹ nhàng xuống giường, Chử Hoàn không nhúc nhích, cũng không mở mắt, cho đến khi Nam Sơn đi ra ngoài, “Két” một tiếng đóng cửa giúp, anh mới chậm rãi trở mình, nhìn lên trần nhà màu xám cao cao, không hề buồn ngủ chút nào.

Những lời đêm qua tán gẫu với Nam Sơn vẫn còn mẩn một bên tai, Chử Hoàn không cố ý nhớ lại, nhưng giọng nói của Nam Sơn như một nắm tơ, quấn chặt lấy tai anh, trở mình về bên trái thì tai phải nghe thấy, trở mình sang bên phải thì tai trái nghe thấy, giống như là nhất định phải nghĩ đến gần trăm ngàn lần tới khi không còn cảm giác mới chịu thôi.

Chử Hoàn cảm thấy như mình bỏ ra hai đồng tiền để mua quả cầu pha lê, kết quả là người ta đưa nhầm cho anh hẳn một viên kim cương.

Lời quá nhiều, anh rất mừng, lại khó tránh khỏi hơi xấu hổ.

Chỉ Hoàn nằm một lúc, đợi đến khi tâm thần chậm rãi yên ổn lại, liền theo thường lệ dậy tập luyện.

Mỗi ngày trước khi trời sáng, Chỉ Hoàn đều chạy quanh núi và sông từ bốn đến năm kilomet, sau đó lại vào rừng rèn luyện thể lực như thường lệ để giãn gân cốt. Trở về tắm rửa qua loa, trên cơ bản vừa mới đến hừng đông, lúc mọi người đều ra ngoài hoạt động, chị Xuân Thiên sẽ mang điểm tâm tới – Xuân Thiên chính là bà xã Tiểu Phương, mẹ của con gấu Nụ Hoa không biết nặng nhẹ kia, dù rằng cách dạy con hơi thoát ly truyền thống, nhưng tay nghề nấu cơm được cả tộc công nhận là ngon.

Mọi ngày ra ngoài lúc này đều không gặp ai, nhưng do hôm nay có rất nhiều tốp tuấn tra suốt đêm, Chỉ Hoàn vừa đi ra, liền có hai ba người nhìn thấy.

Tiểu Phương đang ngồi chồm hồm trên đại thụ với tư thế như một con tinh tinh mà trông ra xa, thấy Chỉ Hoàn lập tức niền nở chào hỏi, không hề kiêng dè hô to một tiếng: “Đại vương đại vương!”

Hắn la lên như chỉ hận không thể để mười dặm tám thôn đều nhận được thông báo “Đại vương chưa sáng đã đi tuấn núi”, dù da mặt có dày hơn, Chỉ Hoàn nhất thời cũng hơi hối hận vì đã đặt cho mình cái tên như vậy.

Anh vội giơ một ngón tay: “Suyt...”

Tiểu Phương gãi đầu cười “hề hề”, nhún người nhảy xuống, dùng tiếng dân tộc Ly Y chêm vài từ tiếng Hán, múa may nói với Chỉ Hoàn: “Để tôi kiếm cho anh chút thức ăn.”

Chỉ Hoàn kéo hắn lại, ngăn cản hành vi “nhiều dân”.

Nhưng động tĩnh bên phía Tiểu Phương vẫn làm rất nhiều người chú ý, một loạt trai tráng gác đêm từ các nơi thò đầu ra, ánh mắt sáng rực dòm Chỉ Hoàn.

Chử Hoàn thật sự không cách nào chạy bộ trước mắt bao người, đành phải ra về đi ền nhiên lùi vào nhà, đóng cửa lại, rồi lập tức bọc bội tập xà đơn trên cái giá treo quần áo bằng sắt.

Rèn luyện được một nửa thì cửa sổ lại bị gõ nhẹ, Chử Hoàn sững sốt nhảy xuống, đẩy cánh cửa gỗ lên, nhìn quanh bốn phía, không thấy ai hết, một con rắn lại thả người xuống cái vèo, lộ ra khuôn mặt bé tí teo.

Chử Hoàn: “...”

Không phải chứ, sao nó lại mò đến nữa?

Con rắn nhỏ lắc lư đầu bò một vòng trên cửa sổ, thò đầu dòm chừng khắp nơi, giống như đã xác định tộc trưởng đáng sợ không ở đây, lúc này mới bạo gan chui vào, tính dùng cái đầu tam giác hiểm ác đi cọ tay Chử Hoàn, kết quả là bị anh chớp nhoáng chụp lấy đầu.

Chử Hoàn có phần không thể hiểu nổi – con rắn lạnh ngắt dính nhớp này cho nó là một con chó nhỏ đáng yêu chắc?

Đuôi rắn độc còn quấn chặt tay anh không buông như làm nũng, cho đến khi Chử Hoàn bóp miệng nó ra.

“Muốn tới nhà tao chơi cũng được thôi.” Chử Hoàn lần đầu tiên dùng tiếng dân tộc Ly Y, vấp vấp mà trầm trầm, do anh phát âm không quen nên hơi đứt quãng, “Nhưng phải để tao bề răng mày trước đã.”

Con rắn dùng hành động thực tế tỏ rõ là nó quả thật hiểu được tiếng người, nghe anh nói vậy liền sợ hãi, lập tức dùng tới chiêu giả chết, đuôi buông thõng xuống.

Sau lần nhảy xuống núi, Chử Hoàn liền mắc bệnh hơi say mê “sức sống” – Nói thật nếu không phải như vậy thì anh đã giết chết con rắn không ngừng quấy rầy này từ lâu rồi. Chó mèo hay thỏ còn được, chứ ai chịu nổi mỗi ngày vừa mở mắt liền nhìn thấy bên cạnh có một con rắn độc? Ở cái vùng khỉ ho cò gáy này, ra vào đâu phải cưỡi ngựa, lỡ bị nó cắn cho một phát, thì đi đâu tìm huyết thanh?

Chử Hoàn không thèm khách sáo ném nó ra ngoài cửa sổ.

Con rắn độc cảm thấy lòng tự tôn bị tổn thương, lặng lẽ leo lên cái cây trước cửa, bám cành cây mà giận dỗi, dỗi chán rồi lại đi kiếm trứng chim ăn.

Nhưng đại khái như Chử Hoàn lo lắng – trong đầu nó quả thật không có nhiều chỗ để chứa óc, chưa bao lâu đã dọn sạch sẽ một lần, mất luôn trí nhớ, chẳng những quên hết thù hận, vẫy đuôi quay về, còn ngậm một quả trứng tới nín thở.

Chử Hoàn: “...”

Có câu không đánh khuôn mặt người... à rắn cười. Rắn ta đến tặng quà lấy lòng, Chử Hoàn cũng không thể trực tiếp đóng cửa sổ hất nó ra ngoài. Nhưng là một “nhân loại yếu ớt bị một cành cây đâm xuyên”, Chử Hoàn cảm thấy không đủ khả năng để nhận quả trứng sống con rắn đã ngậm, cần thận nhón lên dòm một lúc, rồi lại dứt vằm miệng nó.

Con rắn nhỏ lắc lư đầu hưởng thụ mỹ vị nhân gian, cảm thấy hình như mình đã hiểu hơn về nhân loại này. Nó theo đường cửa sổ bò vào nhà, thấy Chử Hoàn không phản đối, liền không bám vào người anh nữa, im lặng trườn vào góc nhà, quấn cây chổi dựng ở đó, cái cằm tam giác gác lên cán chổi, không hề nhìn xem Chử Hoàn vận động buổi sáng.

Cùng mỹ nam chung giường chung gối ngủ một giấc, hoàn thành việc rèn luyện trong nhà, còn kết giao một đoạn tình hữu nghị nhân thú lý kỳ... Chử Hoàn cảm thấy mình quả thật đã trải qua một ngày rất có ý nghĩa.

Mà một ngày rất có ý nghĩa này chỉ vừa bắt đầu thôi.

Ăn sáng xong, trò Đại Sơn “Vách Núi Lập Lòe Phát Sáng” liền dẫn một cậu bạn khác đến tìm anh. Họ dắt mấy con ngựa, thò không ít hàng hóa, Chử Hoàn xem qua, phát hiện trong đây không thiếu cái gì, có thịt khô tự làm, một ít thức ăn ướp muối, rượu, và vài món hàng thủ công mỹ nghệ bằng gỗ.

Bình thường những người đàn ông chẵn thả hoặc tu ần tra trên núi ầu có một số tay nghềmặt này, dùng để giết thời gian.

Thật ra tộc Ly Y cơ bản có thể tự túc nhu yếu phẩm sinh hoạt. Nghe nói năm đó Nam Sơn vì xin một giáo viên mà từng đi nhiều chỗ trong thị trấn, cố gắng không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng mới tr ầy trật thành công, kết quả phụ chính là kiếm ra vài khoản giúp đỡ người nghèo cho khu dân tộc thiểu số xa xôi hẻo lánh, không nhiều lắm, nhưng ít còn hơn không. Mỗi năm họ phái người ra ngoài vài chuyến, mấy thứ bán đi không tính tới tiền vốn gì đó, cũng có thể kiếm ít tiền tiêu vặt, mua được vài món đồ bên ngoài.

Chắc là Nam Sơn đã căn dặn rồi, Đại Sơn đi đến trước mặt nói với Chữ Hoàn: “Chúng tôi ầu nghe lời anh.”

Cậu ta hết như học sinh tiểu học mới học vài câu ngoại ngữ đối mặt với giáo viên nước ngoài, lời nói chuẩn bị sẵn không ngừng vòng quanh trong lòng, vừa ra khỏi miệng, cả người liền thoải mái như đỡ được gánh nặng vậy.

Nhưng thoải mái xong lại căng thẳng, bởi vì chỉ sợ Chữ Hoàn sẽ trả lời, lo lắng mình nghe không hiểu nói không được.

May mà Chữ Hoàn từ bé khi lần ầu tiên học ngoại ngữ đã có chút cùng cảnh ngộ với cậu ta, rất hiểu cảm giác của đối phương, nên không hề l ắm lời thừa thãi, chỉ vỗ vai Đại Sơn bảo: “Đi thôi.”

— Câu này nguyên gốc là “Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức”, xuất xứ từ “Chu Dịch – Cần”, nghĩa là: trời (tức thiên nhiên) vận hành không nghỉ, tương tự vậy, người quân tử cũng nên học theo đó mà không ngừng cố gắng.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 17

Cậu trai đi cùng Đại Sơn vội vàng dắt ngựa lại, đưa dây cương cho Chử Hoàn.

Chử Hoàn cũng có ấn tượng với cậu này, ngoại hình hơi giống con gái, xử sự ôn hòa, lại dễ ngượng, ở trong tộc Ly Y bất kể là nam hay nữ đều phổ biến cao to hơn người ta, cậu chàng có vẻ đặc biệt nhỏ gầy, còn có cái tên dịch thành “Roi Ngựa Dài Thướt”...

Không biết là cái “roi” nào, cũng không biết cha mẹ gửi gắm hi vọng cao cỡ nào đây.

Nghe nói Roi Ngựa là người tính toán giỏi nhất trong tộc, lần nào cũng theo Nam Sơn qua sông bán hàng hóa, tuy một năm chẳng đi được mấy chuyến, nhưng so với những người khác thì cũng coi như xe nhẹ đường quen, tiếng phổ thông cũng khá hơn nhiều.

Roi Ngựa ngượng ngừng nhìn Chử Hoàn mà cười một chút, dắt ngựa lại, sau đó liên tục thúc giục: “Chúng ta đi mau lên.”

Cậu ta nói ba bốn lần liên, nhưng trong ấn tượng của Chử Hoàn, Roi Ngựa dường như không phải là người nóng vội. Anh phát hiện, Roi Ngựa vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh ngọn núi và rừng cây, giống như ở đó có cái gì đang thúc giục cậu ta vậy.

Đại Sơn thì giắt một con dao bên hông, vẻ mặt căng thẳng, động tác cũng vội vã hơn bình thường.

Hai người không biết là cố ý hay vô tình, một trước một sau kẹp Chử Hoàn vào giữa.

Ai biết thì nói là họ đi chợ, ai không biết, nhìn bầu không khí căng thẳng cấp bách như vậy, khéo lại cho là họ đang rút lui theo tính chiến lược.

Ba người cùng mấy con ngựa nhanh chóng đi đến dòng sông sương mù bao phủ. Hôm nay bên bờ sông không có phụ nữ giặt quần áo, cũng không có trẻ con nghịch nước. Ngay khi móng ngựa trước đi nhanh đã bước xuống nước, Chử Hoàn nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng ưeng kêu dài mà thảm thiết, từ xa lại gần, ngay sau đó là tiếng rít vang lên khi đôi cánh khổng lồ lướt qua không trung.

Roi Ngựa cau mày nhìn Đại Sơn, hỏi khẽ: “Lần này vì sao đến nhanh như vậy?”

Đại Sơn lắc đầu không nói nhiều, chỉ thúc giục: “Đi mau.”

Chử Hoàn nhìn lại, chỉ thấy một con đại bàng khổng lồ từ trên trời sà xuống, đậu cách chỗ họ không đến mười thước, hai mắt sáng rực nhìn anh chằm chằm.

Nếu nó dang hai cánh, chắc phải dài đến hai ba thước.

Nhưng đại bàng hình thể như vậy, không phải thường lui tới ở Đông Bắc hoặc Nội Mông sao?

Chử Hoàn chưa kịp nghĩ kỹ thì đã nghe thấy một tràng tiếng kêu, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy hàng đàn đại bàng như mưa rơi liên tiếp đáp xuống đất, thành một phương trận đàng đàng sát khí.

Chử Hoàn hoang mang nhìn quanh một chút, gần đây có chỗ nuôi chim dữ sao?

Ngựa của anh lại hơi giật mình, thoáng cái đã bước loạn, chân trước bất an cào mặt đất.

Chử Hoàn cố gắng tập hợp chút thường thức thiếu hụt về động vật của mình, chưa từng nghe ai nói ngựa sợ đại bàng.

Anh liếc qua đàn chim kỳ lạ, đưa tay vỗ về cổ ngựa, nói nhỏ: “Được rồi, được rồi, em ngu xuẩn(1) quá, cho dù thêm một đàn cũng có gì đáng sợ đâu?”

Trạng thái của người cũng sẽ ảnh hưởng trạng thái của ngựa, được vỗ về nó nhanh chóng bình tĩnh lại, nhưng vẫn không muốn bị lũ đại bàng vây quanh dòm ngó dù chỉ một giây đồng hồ, nếu không phải Chử Hoàn hơi không chế, khéo nó đã biểu diễn một phen “co cẳng chạy trốn” rồi.

Tiến vào con sông sương mù dày đặc, Đại Sơn tự động dẫn đường ở phía trước, Roi Ngựa thì dắt ngựa của anh.

Chử Hoàn im lặng nhờ động tác đẩy kính để bật máy thu tín hiệu trên đó – vừa nãy lúc đi lướt qua nhau, anh đã lén dán máy phát tín hiệu lên người Đại Sơn.

Màn sương mù này như một mê cung thiên nhiên, đi vào sẽ không tự chủ được mất phương hướng, bên trong giống như còn chứa thành phần gây ảo giác, nhưng đối tượng mê hoặc lại phân huyết thống, thí dụ như người dân tộc Ly Y có thể hoàn toàn miễn dịch.

Đối với kỳ quan tự nhiên như vậy, Chử Hoàn hiếm khi hơi hiếu kỳ.

Song chuyện kỳ lạ đã xảy ra, theo sương mù dày đặc hơn, tín hiệu truyền đến từ Đại Sơn ngày càng yếu, sau đó căn bản là mất luôn, mà lúc này, Đại Sơn chỉ đi trước Chử Hoàn nửa thân ngựa, bóng lưng vẫn còn nằm trong phạm vi mắt thường nhìn thấy.

Tín hiệu của anh đã bị chặn.

Màn sương mù này bao vây nơi dân tộc Ly Y tụ cư thành một tiểu thế giới độc lập, Chử Hoàn tháo kính xuống, vừa lau tròng kính bị hơi nước làm mờ, vừa chạy thử thiết bị, thầm nghĩ: “Thú vị đấy.”

Bỗng dưng, sau lưng Chử Hoàn chợt ớn lạnh, anh quay phắt đầu lại, nhìn thấy một người ở giữa sông.

Sương mù lúc này chưa tới mức đưa tay không thấy năm ngón, Chữ Hoàn còn miễn cưỡng có thể thấy rõ người kia – là nam, cũng tóc dài, mái tóc trôi nổi dưới nước, như một nãi canh rong biển đặc sệt, tô-tem trên cơ thể cở trăn tương tự với hình trên người Nam Sơn, nhưng chi tiết đường như hơi khác một tẹo, sương mù thấp thoáng, Chữ Hoàn nhất thời không nhận ra được rốt cuộc là chỗ nào khác.

Da hắc trắng đến mức không giống người phương Đông, cơ hồ hơi trong suốt, càng làm nổi bật đôi môi đỏ tươi, nhưng mọi sự già néo đứt dây, môi đỏ rãnh trắng đến mức độ nhất định, lại hiện ra một chút yếu dị như vừa mới ăn thịt người vậy.

Khó coi thì không, có đi đâu không giống vật thể sống lắm.

Qua sông giữa chừng nhìn thấy một vị như vậy, Chữ Hoàn hoàn toàn không có liên tưởng thơ thần “Kiêm gia thương thương, hữu vị y nhân”(2) nọ kia, chỉ cảm thấy nơi đó chui ra một con thủy quỷ thôi.

Roi Ngựa và Đại Sơn lập tức đồng thời ghìm ngựa, Đại Sơn gọi nhỏ một câu, đó là một câu tiếng dân tộc Ly Y mà Chữ Hoàn chưa nghe bao giờ, hơi giống lúc họ gọi Nam Sơn, lại không hoàn toàn tương đồng.

Anh nghe thấy giọng điệu của cậu thanh niên này rất trịnh trọng, nhưng trong trịnh trọng lại có chút đề phòng, không thân cận như đối với Nam Sơn.

Nếu họ xưng hô Nam Sơn là “tộc trưởng”, vậy câu này nghĩa là gì?

“Tiền nhiệm tộc trưởng”? “Cố tộc trưởng”? “Tộc trưởng đến từ âm phủ”?

“Thủy quỷ” chỉ nhìn chằm chằm Chữ Hoàn, không lên tiếng.

Roi Ngựa và Đại Sơn nhìn nhau một cái, Roi Ngựa tiến lên một bước, dè dặt giải thích hành trình của họ, lần này thì Chữ Hoàn đã hiểu, cậu ta nói: “Tộc trưởng bảo chúng tôi đem số hàng hóa cuối cùng đi bán trước khi mùa đông đến, đang... đang định xuất phát.”

“Thủy quỷ” chẳng thèm nhìn số hàng hóa cậu ta nói, đưa tay chỉ Chử Hoàn, dùng giọng nói không biết là “âm nhu” hay “dịu dàng” mà hỏi: “Hắn là ai?”

Roi Ngựa thành thật trả lời: “Là vị khách tộc trưởng đưa về”

“Khách?” Đôi môi màu đỏ tươi của thủy quỷ bỗng nhiên nhếch lên, ngay cả nụ cười cũng khác hẳn người thường.

Lúc cười, nửa khuôn mặt trên như thể bị đông lạnh, cơ mặt không hề nhúc nhích, chỉ có môi cứng đờ biến hóa ra hình dạng cong lên trên, giải thích hoàn hảo cho câu “ngoài cười mà trong không cười”.

Chử Hoàn ngồi ngay ngắn trên ngựa, cơ bắp đã không tự chủ được căng lên, bản năng cảm nhận được sự uy hiếp từ đối phương.

Thủy quỷ nọ đột nhiên nhảy vọt lên vỗ mạnh mặt nước, nhưng không có bọt nước bắn lên, dưới bàn tay hắn, dòng sông không sâu giống như bị ấn ra mạch nước ngầm cực lớn, ngay cả ngựa dưới nước cũng nhất tề lui nửa bước.

Tuy không biết hắn làm bằng cách nào, nhưng hiển nhiên, đây vẫn là một bát canh rong biển không thể xem thường.

Bóng thủy quỷ nhanh chóng lao vút đến trước mặt Chử Hoàn như một tia chớp. Hắn đứng bên dưới ngẩng lên nhìn Chử Hoàn trên ngựa, ánh mắt ấy đen kịt đáng sợ như hai cái động không thấy đáy, bàn tay trắng bệch như có màu kim loại thành linh chớp tới chân anh.

Đúng lúc này, ngựa của Chử Hoàn lùi lại không sớm cũng chẳng muộn, móng trước hơi giơ lên, lúc hạ xuống, đầu ngựa bị đẩy nhẹ qua một bên, nó xoay tại chỗ nửa vòng, tránh được móng vuốt thủy quỷ.

Hết thấy diễn ra một cách tự nhiên, giống như chỉ là ngựa sợ người trước mặt mà tự mình lùi lại thôi.

Chử Hoàn vỗ về đầu ngựa, vẻ nhã nhặn thân thiện trên mặt mắt sạch, hờ hững nhìn kẻ dưới nước.

Roi Ngựa lập tức che trước mặt Chử Hoàn, Đại Sơn thì xắn quần nhảy xuống, hai cậu trai này đã căng thẳng hết sức. Chử Hoàn nghe thấy Đại Sơn kêu đối phương một tiếng, ngữ điệu gay gắt hơn, lại đồng thời nhẹ giọng để tỏ ra tôn trọng: “Anh ấy là khách do tộc trưởng mời về.”

“Thủy quỷ” nhìn chằm chằm Chử Hoàn: “Hắn không có ý tốt.”

Đại Sơn nhú mày.

“Tránh ra.” Thủy quỷ gắt lên, túm bả vai Đại Sơn.

Đại Sơn nghiêng người, rút con dao giắt ở hông chém cổ tay đối phương, lớp vỏ bằng kim loại đập vào cái tay trắng bệch của thủy quỷ, cứng đối cứng “Keng” một tiếng.

Đại Sơn mới rút dao ra một nửa, đã bị con quỷ kia dùng cổ tay chặn lại với tốc độ khó tin, hắn bẽ và đẩy, lưỡi dao bị đẩy mạnh trở về tuột tay rơi “Tôm” xuống nước.

Thủy quỷ hung tợn đè bả vai Đại Sơn, móng tay để lại năm vết máu rõ nét trên đó, rồi lại mượn lực nhảy lên, giơ tay chụp bả vai Chử Hoàn.

Ngựa của Chử Hoàn một lần nữa kịp thời lui nửa bước, người đàn ông trên ngựa như chậm rãi rút ra một cây “thiết bổng” đen tuyền, cũng không biết làm bằng cách nào, cứ thế chuẩn xác đâm vào tay thủy quỷ.

Thủy quỷ theo bản năng nắm tay lại, ở giữa không trung bắt gặp ánh mắt như cười như không của Chử Hoàn.

Chử Hoàn: “Tôi không có ý tốt gì nào, chứng hoang tưởng bị hãm hại của ông đã đến giai đoạn cuối rồi à?”

Anh vừa nói vừa thúc nhẹ bụng ngựa, ngựa sải một bước dài về phía trước, roi ngựa trong tay Chử Hoàn làm tay anh dường như vô tình đung

phải khuỷu tay đối phương.

Tay thủy quỷ không tự chủ được thoát lực, lại rơi “Tôm” xuống nước.

Lần này, hắc hiển nhiên đã bị chọc giận.

Thủy quỷ lui về sau một bước, lạnh lùng nhìn Chử Hoàn, đưa tay lên miệng huýt một tiếng vừa dài vừa chói tai.

Tiếng huýt sáo vừa vang lên, Roi Ngựa liền biến sắc, không kịp giải thích gì, liều lĩnh quất ngựa của Chử Hoàn một roi, con ngựa bị bất ngờ, móng trước lao tới, biến dòng sông nhỏ lặng lẽ chảy xuôi thành một nãi tử địa, lao thẳng về phía trước.

Thủy quỷ không chịu buông tha, lướt qua Roi Ngựa và Đại Sơn mà rượt theo anh.

Lúc này, Chử Hoàn chẳng còn dư hơi đi thương xót con ngựa có sợ hãi hay không.

Anh không biết tên tiểu bạch kiếm dở chết dở sống này rốt cuộc là ai, chỉ từ thái độ của hai cậu trai kia phán đoán ra kẻ này hoặc là có quan hệ không đơn giản với dân tộc Ly Y, hoặc là người tương đối quan trọng trong tộc, nếu người trong tộc những ngày qua chăm sóc anh rất chu đáo, tuy đối phương nhiều lần gây sự, anh cũng liên tục nhượng bộ.

Thế nhưng, năm tháng và sự từng trải cho anh thành thực và lý trí, không hề có nghĩa là bản thân Chử Hoàn rất tốt tính. Xác suất nhỏ là tiểu lưu manh, lớn lên đột ngột biến thành thanh niên mẫu mực ôn lương cung kiệm nhượng thật sự quá thấp.

Ngựa lại giật mình, trong lòng Chử Hoàn tức khắc cũng có chút tức giận. Anh quay người lại rút con dao nhỏ Nam Sơn tặng, định đánh một trận ngay tại chỗ để giảm bớt cơn điên cuồng của tuổi trẻ.

Nhưng đúng lúc này, dưới nước đột nhiên truyền đến chấn động dữ dội, ngựa của Chử Hoàn hí lên một tiếng rồi ngừng phát lại.

Lần này bất kể thế nào cũng không trấn an được, nó nhũn hết hai đầu gối, trực tiếp quỳ xuống, nếu không phải Chử Hoàn cười ngửa tạm ổn thì đã bị nó hất rơi rồi.

Chờ đã, thói quen đánh nhau kêu viện binh này là truyền thống gì đây hả?

Mùi tanh hôi thối tởi, chỉ nghe một tiếng vang rền, dòng nước róc rách bị thứ gì đó bóp ra làm đôi, dưới chân thủy quỷ tự dưng xuất hiện một cái đầu to đùng đỡ hất lên cao.

Chử Hoàn: "..."

Viện binh là một con rắn khổng lồ.

Đừng nói tận mắt thấy, Chử Hoàn chưa bao giờ nghĩ tới một con rắn lại có thể to đến mức này. Thân thể nó ôm cũng không hết, thân trên ngóc lên, đỉnh đầu có thể cho một người đàn ông đứng.

Con rắn nọ toàn thân màu xanh gần như đen, há mồm lộ ra răng nanh như cái dùi, miệng tanh tưởi nghe mà váng cả đầu.

Chử Hoàn bỗng nhiên nghe thấy một tràng "sột soạt" nho nhỏ, cúi xuống phát hiện trong túi đựng hàng mỹ nghệ bằng gỗ lộ ra một cái đầu bé, con rắn nhỏ màu xanh lục đó không biết nhân người ta sợ ý mà chui vào từ khi nào. Nó ngửa đầu nhìn thoáng qua, lại chậm chạp rút về, giây lát sau, nó đội một con chim gỗ to bằng móng tay, trườn lên lưng ngựa, tạo hình giống y hệt con quái vật khổng lồ kia.

Người bạn mới lâm nguy không sợ hãi ra cứu vãn, Chử Hoàn thấy mình nên cảm ơn, nhưng đồng thời anh lại không thể không thừa nhận – nó thật sự rất giỏi môn "mất mặt".

Thủy quỷ cười trên đầu mãng xà, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Chử Hoàn, ánh mắt như nhìn một vật thể chết, miệng bỗng quát một tiếng, đại xà lập tức hiểu mệnh lệnh tấn công, dựng thẳng người lên, chớp nhoáng lao đầu tới cắn Chử Hoàn.

Chử Hoàn trong nháy mắt ấy cầm dao vờ bao da trên đùi, thò tay vào lòng tìm súng lục.

Kẻ cả gan há mồm hù anh, phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị một phát súng bắn nát óc.

Cơn gió tanh tươi thốc vào mặt, đột nhiên, tiếng kèn lá dòn dập truyên đến, sắc bén như muốn xé toang màn sương mù dày đặc vậy.

Đại xà từ trên cao cắn xuống như trúng phép định thân, giữ nguyên tư thế công kích được một nửa, không hề nhúc nhích.

Mọi người cùng quay đầu lại, thấy một người lội nước bước đến.

Nam Sơn?

Nam Sơn trực tiếp đi đến giữa đại xà và Chử Hoàn, uyển đình nhạc trì(3) mà đứng đó.

“Mọi người cứ đi đi.” Cậu nói.

— Tác giả chú thích: emo ngu xuẩn là cái này nè →(☹▽☹) Câu này trích trong bài Kiêm gia của Khổng Tử:Kiêm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương.

Tố hĩ tòng chi,

Đạo trở thả trường,

Tố du tòng chi,

Uyển tại thủy trung ương.

Bản dịch thơ của Tạ Quang Phát (Nguồn: Thi Viện)

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách vời một phương.

Ví ngược dòng tìm đường theo mãi,

Đường càng thêm trở ngại xa xôi.

Thuận dòng theo đến tận nơi,

Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong. Uyên đình nhạc trì vốn dùng để hình dung quân đội vững vàng như núi, ổn định như vực nước ngừng chảy, không dao động được, sau thường dùng để hình dung một người kiên định bình tĩnh. Ngoài ra còn khen ngợi một người phẩm đức sâu như vực (uyên), vững vàng như núi cao (nhạc).

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 18

Chử Hoàn không hề nhúc nhích, anh vừa không thể bỏ lại Nam Sơn mà đi một mình, cũng không thể tùy tiện xen vào lúc còn chưa rõ chân tướng, vì thế chỉ im lặng quan sát.

Nam Sơn quay đầu đổi thành tiếng dân tộc mình, không nhìn mãng xà, vẻ rất quen thuộc mà nói với “thủy quỷ” trên đầu rắn: “Người xuống đi.”

Thủy quỷ liếc Chử Hoàn, Chử Hoàn trưng vẻ mặt “không hiểu các người đang nói gì” ng ẩng ngay ngắn trên ngựa, hết sức thờ ơ nhận lấy ánh mắt thù hận như giết ch ồng cướp vợ của đối phương.

Thủy quỷ trông rất khó chịu, chết sống cũng không chịu nhúc nhích – nếu người khác nói một câu “xuống đi” là hấn xuống ngay, thế về sau mặt mũi phải bỏ đâu đây? Huống chi còn là trước mặt người ngoài Chử Hoàn này.

Nhưng động vật thành thật hơn con người rất nhiều, đại xà hơi do dự, sau đó chậm rãi cúi đầu, chìm một nửa xuống nước.

Thủy quỷ vẻ mặt kìm nén, sắc mặt ngày càng trắng bệch, hơi thở ngày càng nặng nề trên đỉnh đầu khói bốc ba trượng.

Chử Hoàn chính là đối tượng thù hận mà hấn ta muốn đốt chết tươi.

Thủy quỷ đột nhiên g ầm nhẹ một tiếng, từ trên đầu rắn nhảy vọt lên, lướt qua Nam Sơn, lao tới Chử Hoàn.

Nam Sơn giờ ngang quy ền trượng tộc trưởng, thân trượng đập lên cổ thủy quỷ, lần này cậu đập rất mạnh tay, khuôn mặt thủy quỷ kia đột nhiên từ còm trắng chuyển thành máu muối, bàn tay Nam Sơn bất ngờ siết chặt,

thủy quỷ ngã ngựa ra sau, mãng xà vội vàng đỡ lấy, tốt xấu gì cũng không để hấn nằm xuống uống nước.

Thủy quỷ lui lại vài bước mới miễn cưỡng đứng vững, hấn khom lưng ho sù sụ.

Đại xà bất an lắc lư cái đuôi, nước sông lại nhấp nhô xao động.

Nam Sơn mặt không biểu cảm nhìn hấn một cái, trở tay tóm con rắn đang đội con chim trên lưng ngựa xuống, vỗ nhẹ thân ngựa, nói với nhóm Chử Hoàn: “Không sao rồi, mọi người đi đi, mấy ngày nay trong tộc vừa vặn có một số chuyện, việc học tạm nghỉ vài ngày.”

Xác định cậu xử lý được, Chử Hoàn lúc này mới quay đầu ngựa.

Đi xa lắc rồi mà Chử Hoàn vẫn nghe thấy thủy quỷ kia dùng chất giọng riêng biệt căn nhắc Nam Sơn: “Người lại dám đưa người ngoài tới! Người quên kẻ lần trước rồi sao?”

So với sự tức giận của hấn, giọng Nam Sơn hòa hoãn hơn nhiều: “Người không cần xen vào việc này.”

Thủy quỷ nổi cơn tam bành la lối om sòm, tốc độ hấn nói phải tới hai trăm dặm, với trình độ tiếng dân tộc Ly Y của Chử Hoàn, lần này thật sự chẳng hiểu gì hết.

Đi xa hơn chút nữa, chẳng những không hiểu mà còn không nghe thấy, đến nơi sương mù dày nhất, trước sau đều không thấy người, âm thanh dường như cũng bị ngăn trở.

Chờ họ đi xa rồi, Nam Sơn mới khom lưng sờ đầu mãng xà, đoạn thở dài nói: “Đi thôi.”

“Thủy quỷ” đứng thẳng bất động dưới nước, tức đến mức toàn thân run lên.

Nam Sơn liếc nhìn hấn, hơi gằn giọng: “Lỗ Cách.”

Thủy quỷ tên “Lỗ Cách” này tức tối nhảy lên mãng xà: “Ta thấy người đứng là diên r ồ!”

Nói xong, hắn lừa mãng xà, nhanh chóng bơi đi.

Nam Sơn một mình đứng dưới dòng sông róc rách, một lát sau, cậu quay người nhìn về hướng nhóm Chữ Hoàn đã biến mất. Cả đôi chân ngâm trong nước sông lạnh như băng, nhưng cậu không hề cảm thấy lạnh, chỉ là sương mù quá dày, làm lòng chợt hơi mờ mông.

Trong nháy mắt ấy, Nam Sơn đột nhiên nhớ tới một câu từng thấy trên quyển tạp chí cũ Chữ Hoàn mang đến: “Niệm thiên địa chi du du(1)”, hình như là người viết trích dẫn, Chữ Hoàn bảo là lấy từ một bài thơ cổ.

“Thiên địa” thì Nam Sơn biết, nhưng “du du” là gì?

Hỏi Chữ Hoàn, nhưng thơ từ hồi nhỏ Chữ Hoàn học đã sớm trả lại nguyên vẹn cho thầy r ồ, thành thử cũng chẳng giải thích được, chỉ theo sự lý giải của mình mà bảo với Nam Sơn: “Ý nghĩa có thể là rất lớn, rất rộng ấy. Lớn đến mức làm cho người ta bất lực, không chỗ nào để dựa vào.”

Dù rằng nước sông còn chưa qua thất lưng, cũng không có rất lớn rất rộng, nhưng lúc này, Nam Sơn đã cảm nhận được “du du”.

Con rắn nhỏ chậm rãi vòng quanh cánh tay r ồ trườn lên vai cậu, miệng còn ngậm con chim nhỏ bằng gỗ kia.

“Lần này cửa mở sớm như vậy, chỉ sợ ‘bên kia’ sắp sửa không cần cự được nữa.” Nam Sơn đặt tay lên đầu con rắn, tự hỏi, “Đến lúc đó phải làm thế nào?”

Con rắn nhỏ rít khế, sau đó chắc là phát giác mình chẳng đưa ra được ý kiến nào mang tính xây dựng, bèn nhả con chim vào tay Nam Sơn, xem như tặng quà an ủi vậy.

Nam Sơn hạ tầm mắt, cần con chim đầu to thân bé kia nhìn một hồi, ưu s ầu vô đầu rắn: “Mày chẳng hiểu cái gì hết, chỉ biết gây thêm phiền

phức thôi, ôi.”

Cậu không màu mè dùng cách cười rắn quay về, chỉ cúi đầu, trầm mặc đi từng bước một.

Nếu lúc này Chủ Hoàn ngoảnh đầu nhìn lại, nhất định sẽ giật nảy mình.

Nơi tộc Ly Y bình thường tụ cư đất rộng người thưa hôm nay chen chúc lạ thường, trên các cành cây đậu đầy ác điều khổng lồ đáng sợ, còn có vài con mãng xà quấn trên thân cây, thông thả thè lưỡi, bầu trời lại âm u khác thường, giống như có một cái bát tô áp ủ sấm chớp mưa gió đang úp trên đỉnh đầu vậy.

Rất nhiều người nhợt nhạt như Lỗ Cách tựa hồ một đêm chui lên khỏi mặt đất, họ lặng lẽ đứng đằng sau hắn, phân biệt rõ ràng với người dân tộc Ly Y.

Trong tộc Ly Y nam nữ già trẻ đều đủ cả, mà bên Lỗ Cách lại chỉ có nam nữ trẻ khỏe.

Lỗ Cách ngẩng nghiêng trên cái đầu rắn dựng đứng cao chót vót, với vẻ yêu dị khinh thường hết thảy, đăm đăm nhìn Nam Sơn cách đó không xa.

Nam Sơn dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, thần nhiên khom lưng, cẩn thận vuốt khô tóc và ống quần.

Sư Cọ Mốc lạch bạch chạy tới, chẳng tinh mắt tẹo nào, cũng chẳng thèm để ý tình hình, nghiêng đầu hỏi Nam Sơn: “Tộc trưởng, đại vương đại vương đi đâu rồi?”

Nam Sơn nói: “Đi ra ngoài rồi, ta nhờ anh ấy đi làm vài việc.”

Sư Cọ Mốc lo lắng hỏi: “Có vấn đề gì không ạ?”

Nam Sơn nghe vậy, động tác chợt khựng lại, lát sau cậu vẫy tay gọi Sư Cọ Mốc: “Lại đây.”

Tộc trưởng là cựu thần tượng, vẫn còn sức hút đối với nó. Sư Cọ Mốc lập tức hớn hở chạy tới, kiễng chân ôm đùi Nam Sơn, chảy nước miếng ngược nhìn Nam Sơn cười ngây ngô, vẻ đại trai sinh ra đã có sẵn.

“Vài hôm nữa anh ấy sẽ về thôi.” Nam Sơn sờ đầu nó, sau đó nhìn qua bốn phía, ngay trước mắt bao người, ẩn ý hỏi Sư Cọ Mốc, “Nếu một ngày kia anh ấy phải rời khỏi đây, cháu có muốn đi cùng không?”

Sư Cọ Mốc còn quá nhỏ, vẫn chưa có khái niệm rời khỏi gia đình, cố hương, thân nhân nặng nề. Đối với nó, thích ai thì đi theo người đó, đây là logic hiển nhiên, vậy nên nghe Nam Sơn hỏi, nó lập tức gật đầu không chút do dự, oang oang trả lời: “Muốn ạ.”

Bắt đầu từ khi Nam Sơn hỏi câu đó, sắc mặt Lỗ Cách trên đầu rắn đã không chỉ là khó coi bình thường.

Nam Sơn không nhìn hắn, nâng cằm Sư Cọ Mốc lên hỏi tiếp: “Vì sao cháu lại muốn đi cùng anh ấy? Không cần bọn ta nữa sao?”

Sư Cọ Mốc liền xòe tay đếm: “Bởi vì đại vương đại vương cho cháu kẹo, ai cho cháu kẹo thì cháu thích người đó, cháu thích ai nhất, thì người đó là đẹp nhất, thế đại vương đại vương chính là người đẹp nhất rồi, mẹ cháu bảo, lớn lên cháu phải cưới người xinh đẹp nhất làm vợ!”

Nam Sơn khẽ mỉm cười, không hề thực sự đánh giá theo kiểu người lớn đối với suy luận “không chê vào đâu được” của nó.

Song đang nói, Sư Cọ Mốc lại tự mình nhúu đôi mày lưa thưa, không tự chủ được ngậm tay, vô thức cắn cắn: “Nhưng nếu cháu đi theo đại vương đại vương, thì sẽ không được thấy ba và mẹ, cũng không nhìn thấy tộc trưởng nữa.”

Nam Sơn: “Đúng vậy, thế cháu tính làm sao?”

Sư Cọ Mốc cau mày rồi rầm hời lâu, rốt cuộc cái đầu be bé phát hiện chuyện này khó mà vẹn toàn đôi bên. Thằng bé quên khuấy rằng đây chỉ là

một giả thiết, nghiêm túc như thật, quýnh đến độ cấn ngón tay xong lại cấn sang quần Nam Sơn.

Nhưng dù cấn thủng quần Nam Sơn thì vẫn hoàn toàn vô bổ, Sư Cọ Mốc không khỏi buồn bã òa khóc.

Mẹ Sư Cọ Mốc vội vã chạy tới, trịnh trọng hành lễ theo kiểu cũ với Nam Sơn, trước khi oắt con kia nhếch nhác quệt nước mũi nước mắt đầy vào quần tộc trưởng, vội vàng xách cổ nó về.

Lỗ Cách lạnh lùng hỏi: “Nam Sơn, ý người là sao đây?”

Nam Sơn quay người lại đối mặt với hắn: “Năm nay hình như ‘cửa’ mở hơi sớm.”

Lỗ Cách nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đừng đánh trống lảng – tùy tiện đưa người ngoài vào tộc, người có muốn giải thích gì không?”

Nam Sơn ôn hòa dựng quần trưởng tộc trưởng ở bên cạnh, viên ngọc bích to bằng nắm tay khảm trên đầu được nước rửa qua, sáng bóng rực rỡ.

“Một ngày kia chỗ chúng ta triệt để đình trệ, ta hi vọng các tộc nhân không bị cùng đường. Họ qua sông, nếu có thể nói chuyện với người bên đó, có thể dựa vào buôn bán hoặc là làm thuê làm mướn mà sống.” Nam Sơn nói, “Cho nên ta tìm một người đến dạy chúng ta nói, có vấn đề gì không?”

“Cái đếch,” Lỗ Cách hung tợn cắt ngang, “Mấy chục đời Người Thủ Sơn, ta chưa từng thấy tộc trưởng nào hèn nhát như người!”

Ý nghĩa của “tộc Ly Y” chính là “Người Thủ Sơn”, cộng sinh với họ là tộc “Người Thủ Môn” của Lỗ Cách, hai tộc nhiều thế hệ tuân theo cùng một cách sống, bảo vệ cùng một mảnh đất và bí mật.

Nam Sơn không gấp không giận: “Mấy chục đời Người Thủ Sơn trước đây không phải đối mặt với vấn đề ‘đình trệ’.”

Lỗ Cách gằn khế: “VẬY NGƯỜI THỦ SƠN CÁC NGƯỜI NÊN CHẾT CÙNG MẢNH ĐẤT NÀY! NGƯỜI SỢ CHẾT HẢ? ĐỒ HÈN NHẤT!”

Nam Sơn trềnh mặt.

Cậu nhìn tộc nhân xung quanh – Sư Cọ Mốc còn đang gặm tay, Nụ Hoa có đôi mắt to xinh xắn không khác gì mẹ... Bọn họ có trẻ con chưa hiểu gì, có thiếu nữ chưa kịp gả chồng, có các chàng trai lúc tuấn tra còn lăm lăm học tiếng Hán, và những cụ già chỉ muốn cuối đời bình an.

Họ không giống với những “Người Thủ Môn” trước mặt này.

Tuy Người Thủ Môn có quan hệ mật thiết với Người Thủ Sơn, nhưng hai bên khác biệt quá lớn.

Người Thủ Môn là do “cửa” tạo nên, họ vốn không cha không mẹ, một thân một mình, không hề trải qua thời thơ ấu gốc gác, mở mắt ra đã trưởng thành như vậy, mà khi về già sức yếu, đồng tộc sẽ dựa theo quy củ tiền họ đến với cái chết.

Sinh mệnh “Người Thủ Môn” không chân thật chút nào, lúc sắp kết thúc, họ tựa như cái quặng bị mối mọt gặm hoặc cây ngô bị thối vậy.

Nói với họ có được gì đâu?

Không cần thiết, nói cũng chẳng thông.

Sắc mặt Nam Sơn lãnh đạm hẳn, không thèm khách sáo nói: “Chết sống đâu là chuyện của Người Thủ Sơn bọn ta, không tới phiên người lăm miêng.”

Ngón tay Lỗ Cách móc vào vảy làm măng xà bị đau run lên một cái, thân trên ngóc lên một nửa, lại miễn cưỡng kìm nén, vẫn chờ Lỗ Cách, không dám có một cử động nhỏ.

Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên căng thẳng, người của hai bên đứng đông nghìn nghịt, ngay cả đám ác điều và măng xà cũng

không dám hó hé một tiếng.

Không biết qua bao lâu, phía sau Nam Sơn bỗng truyền đến một tiếng khóc thét, đập tan sự giăng co ngạt thở này – là một đứa nhóc mới sinh năm ngoái sợ quá òa khóc.

Ánh mắt Nam Sơn rớt cuộc chuyển dời, cậu thu tầm nhìn, thở dài khe khẽ: “Người xuống đi, mọi người mỗi năm chỉ gặp nhau ba ngày, đừng lãng phí vào việc cãi cọ.”

Lỗ Cách dừng một chút, ngón tay bầu mãng xà hơi buông lỏng, một lúc lâu hẳn mới gạt đầu cho qua chuyện, xem như mượn bậc thang này mà đi xuống, nói: “Năm nay ‘cửa’ mở sớm hơn năm rồi nửa tháng, tốt nhất là các người hãy chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, gần đây chúng ta quan sát thấy, ‘bên kia’ e rằng sắp có biến đổi lớn, chỉ là chuyện trong một hai năm tới thôi.”

Nam Sơn hờ hững gạt đầu: “Đa tạ.”

Nói xong cậu quay người lại vẩy vẩy tay, Xuân Thiên hai tay bưng một vò rượu, cô con gái Nụ Hoa đội một đĩa bánh tự làm, đi đến trước mặt Lỗ Cách.

Sắc mặt Lỗ Cách hơi dịu đi, vỗ vỗ đầu đại xà, cự mãng kia nằm rạp xuống ngoan ngoãn lạ thường.

Lỗ Cách đầu tiên bẻ nửa miếng bánh trong cái đĩa của Nụ Hoa, nếm một miếng như lễ nghi, sau đó dùng bàn tay lạnh băng ấn nhẹ đầu cô bé, rồi một “Người Thủ Môn” khác ở đằng sau hẳn bước lên nhận cái đĩa trong tay Nụ Hoa.

Lỗ Cách lại nhận lấy vò rượu trong tay Xuân Thiên, tu ngay bằng vò, rồi cũng đưa cho người phía sau, ôn hòa hạ tầm mắt, khách sáo chào hỏi: “Chào chị Xuân Thiên.”

Xuân Thiên nở nụ cười, và giống với mỗi một người trưởng thành, trong nụ cười như có nỗi lo lắng.

Mỗi năm khi thu qua đông tới, hai tộc Người Thử Môn và Người Thử Sơn đều có vài ngày gặp nhau, theo lý, Ly Y – tộc Người Thử Sơn sẽ tiếp đón và tẩy trần cho họ.

Ca múa bắt đầu trong bầu không khí đầy áp lực, lại dần dần dịu đi, mọi người nhanh chóng tìm được sự thân thiết quen thuộc.

Nam Sơn xách hai vò rượu đi đến bên cạnh Lỗ Cách, đưa cho đối phương một vò. Cậu nhìn thái dương đã ngã về Tây, thấp giọng nói: “Người yên tâm, cho dù ta muốn giữ anh ấy lại, anh ấy cũng cự tuyệt rồi, trước khi mùa đông đến, ta sẽ đưa anh ấy đi.”

Lỗ Cách nhìn Nam Sơn một cái, im lặng giơ vò rượu lên chạm vò của cậu, rồi hai người đều uống một ngụm, tuy không ai nói gì nhưng xem như đã giảng hòa.

Trời đã tối, mấy đứa nhóc lén uống rượu nằm ngủ la liệt trên bãi đất trống, tiếng huyên náo vẫn chưa ngừng.

— Câu này trích trong bài Đăng U Châu đài ca của Trần Tử Ngang. Tiền bất kiến cổ nhân,

Hậu bất kiến lai giả.

Niệm thiên địa chi du du,

Độc sảng nhiên nhi thế há.

Dịch nghĩa (nguồn Thi Viện):

Phía trước không thấy người xưa

Phía sau không thấy ai đến

Ta nghĩ rằng trời đất rộng lớn mênh mông

Riêng ta đau lòng rơi lệ.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 19

Chủ Hoàn ngần này tuổi đầu mà chưa từng biết mình lại có mệnh làm “họa thủy” – anh chưa nói gì hết, chưa làm gì hết, từ đầu đến cuối chỉ đứng bên cạnh mức một chai nước tương vô tội, ấy thế mà suýt nữa khiến hai tộc nảy sinh xung đột.

Đầu tiên họ đến thị trấn Nam Sơn từng đón anh, đêm ấy nghỉ ngơi tại nhà khách bản địa. Chủ Hoàn một lần nữa lòng tìm hết thị trấn, đi qua đi lại mấy vòng, rồi cuộc xác định trạm đầu mỗi giao thông này không bán sách.

“Hiệu sách” quý hiếm lần trước hóa ra chỉ là tình cờ gặp gỡ mà thôi. Chủ Hoàn phát hiện, từ khi tổng sách số sách cũ ế chông cho anh, họ liền một lòng một dạ đổi thành một tiệm tạp hóa nhỏ, bên trong ngay cả tờ giấy có chữ cũng tìm không ra.

Dân bản địa chất phác dùng hành động thực tế chứng minh cho câu “cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng” – làm nền tảng, bán thức ăn còn được hơn là bán sách.

Nơi này không có hiệu sách thứ hai – chẳng trách một quyển Tân Hoa từ điển cũ rách có thể trở thành bảo vật trấn tộc của tộc Ly Y.

Nhưng Chủ Hoàn cũng không định quay về tay không, anh tìm điện thoại, liên hệ với Lão Vương, báo cáo hành trình ba ngày tới, hẹn gặp đối phương ở cái chợ cấp khu vực gần nhất.

Anh phải nộp sủng.

Chủ Hoàn đi một vòng lớn rồi quay về nhà khách ngủ, nhìn thấy Đại Sơn và Roi Ngựa đang sửa sang lại số hàng hóa bao lớn bao nhỏ mang

đến.

Dù rằng bình thường rất giống một đại biểu trong lớp, nhưng Đại Sơn cũng không thân với ông thầy ân thân Chử Hoàn đến giờ học mới xuất hiện, dạy xong lại lập tức mất tăm này – hướng chỉ còn có rào cản ngôn ngữ.

Cậu ta hết sức ngại ngùng nhìn Chử Hoàn nở nụ cười, do dự một chút rồi lấy con dao đeo nhỏ, cắt một miếng thịt khô, cẩn thận đưa cho Chử Hoàn.

Chử Hoàn tiện tay nhét vào miệng, vừa đi vào trong vừa hỏi: “Bao nhiêu tiền một cân?”

Roi Ngựa ngượng ngùng giơ hai ngón tay.

Chử Hoàn: “Hai mươi?”

Việc buôn bán của mấy cậu trai này còn rất thực dụng đấy.

Roi Ngựa vội vàng lắc đầu: “Không không, hai, hai đồng...”

Chử Hoàn hoài nghi là mình nghe nhầm.

Đại Sơn thấy anh dần thối ra, còn tưởng do Roi Ngựa phát âm không chính xác, lập tức vội vàng giải thích giúp, cúi đầu lấy hai đồng tiền lẻ trong tay nải, nhiệt tình giơ lên cho Chử Hoàn xem: “Cái này, cái này.”

“Hai đồng? Hai đồng một cân?” Chử Hoàn chậm rãi nhai thịt khô, suy nghĩ một lúc lâu, không nghĩ ra nên đánh giá câu này như thế nào, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải hỏi, “Hai cậu không bị sao chứ?”

Hai cậu thanh niên dốt nát cùng tròn mắt nhìn anh, biểu cảm đó tự động làm Chử Hoàn nhớ tới lũ đại bàng khổng lồ hôm ấy đậu thành một hàng.

Chử Hoàn ấn huyết thái dương. Họ đi xa lắc đến nơi này, náo loạn nửa ngày lại là buôn bán lỗ to sao? Đây là tinh thần dân gian gì vậy hả?

Chử Hoàn: “Giá thành thì sao? Các cậu không tính giá thành à?”

Roi Ngựa quả nhiên là người thành thạo đã theo Nam Sơn đi buôn vài chuyến, lại hiểu được hai chữ “giá thành”, hào hứng giơ một ngón tay cho Chử Hoàn xem: “Giá thành chỉ... chỉ một đồng.”

Đối mặt với kế toán viên thiên tài như vậy, Chử Hoàn cảm thấy rất bất lực: “... Cậu tính kiểu gì vậy?”

Roi Ngựa hết sức kiên nhẫn giải thích: “Chính là muối, muối và... cái da...”

Cậu chàng vừa nói vừa cố gắng giơ tay ra dấu.

Chử Hoàn: “Gia vị?”

Roi Ngựa và Đại Sơn cùng gật đầu lia lịa.

Chử Hoàn quay người ngoảnh xuống mép giường, nhìn kỹ hai đóa hoa thuần khiết này: “Thế còn thịt? Nhân công? Không tính vào giá thành à?”

Roi Ngựa hoang mang gãi đầu: “Thịt? Tự mình nuôi, tự mình, ừm...”

Đại Sơn vội vàng phối hợp làm động tác trộn, trên mặt là niềm vui lao động, mỉm cười nói: “Tự mình cho nó ăn.”

Chử Hoàn không thốt được gì.

Một lúc lâu, anh chân thành cầm tay Roi Ngựa, khẩn khoản nói: “Thì ra cậu chính là cao thủ tính toán giỏi nhất trong lều, thất kính thất kính.”

Roi Ngựa như hiểu như không, còn tưởng là mình được khen, mặt thoát cái đỏ bừng như say rượu, lằng lằng bước đi.

Ngày hôm sau, Chử Hoàn quyết định, lên một chiếc xe, để hai cậu trai kia khiêng bao, cùng đi đến khu du lịch.

Chử Hoàn quan sát hoàn cảnh một chút, sau đó chọn một vị trí ngay công, chỉ huy hai cậu nhóc dựng quây, kê một cái biển, trên viết “thịt khô hữu cơ, hoàn toàn tự nhiên, khỏe mạnh không ô nhiễm, bốn mươi đống một cân”.

Lại thêm “đưa muối dưỡng nhan theo cách ngâm truyền kỳ”, cùng với “tượng gỗ cẩu nguyện thần bí của dân tộc thiểu số” làm Hanh Cáp nhĩ tướng hộ pháp(1), nhanh chóng dựng thành một quây đơn giản chuyên bán đặc sản.

Roi Ngựa và Đại Sơn bị quay như chong chóng, nhưng do tộc trưởng từng dặn dò, lúc ra ngoài hết thấy đâu phải nghe Chử Hoàn, họ không tiện trực tiếp phản đối, đành phải ra dấu muốn trao đổi với đại vương đại vương dở hơi này, bảo với anh là không bán được đâu.

Chử Hoàn lù lù bất động dùng chiêu “tôi không hiểu” để bật ngược lại mọi quan điểm của người khác.

Roi Ngựa đang vò đầu bứt tai, thì một nữ du khách đi qua, nhìn thấy Chử Hoàn liền dừng bước, ngắm anh giây lát, sau đó chắc thấy thích quá, bèn mạnh dạn kêu một tiếng: “Nè, anh đẹp trai ời, quay đầu lại đi!”

Trong phạm vi trăm mét, chỉ cần có người kêu một tiếng “anh đẹp trai ời”, thì Chử Hoàn nhất định sẽ mặt dày mày dạn tự giác quay đầu lại.

Chỉ nghe “Tách” một tiếng, máy ảnh trong tay nữ du khách chụp khuôn mặt nghiêng khi anh ngoảnh lại. Trong tiếng cười khe khẽ của bạn bè, cô nàng bạo dạn này không hề ngại ngùng nói thẳng: “Anh đẹp trai, đáng chuẩn ghê!”

Chử Hoàn giơ tấm biển trước mặt: “Thịt khô hữu cơ, nếm thử đi người đẹp?”

Roi Ngựa: “...”

Đại Sơn: “...”

Cả hai trở mắt nhìn hàng hóa mình mang đến chưa đầy một ngày đã bị các loại khách du lịch mua hết, trải nghiệm thực tế một phen “kẻ ngốc lắm tiền” là thế nào.

Lúc dọn quây đếm tiền, tay Roi Ngựa cứ run không thôi, cậu ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, chân lập cập va vào nhau, không nhịn được hỏi Chử Hoàn: “Liệu có mua được cái hai bánh, hai bánh...”

Chử Hoàn: “Xe đạp? Được chứ.”

Roi Ngựa lệ nóng tràn mi: “Vậy có phải là mua được bốn bánh...”

Một cái xe buýt chạy qua, Roi Ngựa liền chỉ luôn: “Cái đó!”

Chử Hoàn nín lặng một lúc: “Bán cả hai cậu chắc đủ đó.”

Mãi đến khi Chử Hoàn tìm chỗ ở thu xếp cho cả hai xong, về mặt hai anh chàng vẫn như đang mơ vậy.

Chử Hoàn dặn dò hai người một tiếng, rồi tự mình bỏ tiền thuê cái xe bán tải cà tàng chạy trên đường núi ngoằn ngoèo suốt đêm, đến một thị trấn có xe lửa ở gần nhất, lại không hề dừng bước mà ngẩng xe lửa đến khu chợ cấp khu vực gần đây, Lão Vương đang đích thân chờ anh ở đó... Nghênh đón anh chính là một trận chửi rửa xối xả.

Chử Hoàn bỏ súng xuống, im lặng nghe hai phút rồi quay người muốn đi.

Lão Vương quát to một tiếng: “Đi đâu đó?”

Chử Hoàn: “Nếu sếp không có việc nghiêm túc thì tôi đi trước đây, tôi đang gấp lắm.”

Lão Vương: “Gấp con mẹ cậu!”

Nói xong ông ta bực bội dựa ghế, kéo khoảng cách ra mà đánh giá Chử Hoàn, giây lát sau sắc mặt dịu đi, Lão Vương thấp giọng nói một câu: “Gây, nhưng sắc mặt không còn khó coi như hồi trước.”

Chủ Hoàn: “Thịt khô hữu cơ hoàn toàn tự nhiên, mua hai cân không?”

Lão Vương dở khóc dở cười trợn mắt: “Được, đã là thịt của cậu, thì cho tôi hai cân.”

Chủ Hoàn vỗ vỗ túi qu ân: “Ôi chà, sắp xem, tôi mới bán xong, hết sạch rồi, chỉ còn lại hai khúc xương đùi thôi, sắp mua không?”

Lão Vương: “Mua, cắt ra đi, tôi mang về cho chó ăn – thằng ranh con này, dám trêu bô!”

Cả hai cùng phá lên cười, cười xong, Lão Vương thấy không khí không thoải mái, mới thận trọng nhắc tới chủ đề “Bao giờ thì về làm việc?”

Chủ Hoàn đứng ở cửa, dừng một chút: “Sắp rồi – chờ tôi ở thêm mấy tháng, ở chán rồi lại về”

Lão Vương ần ý nói: “Cậu nghỉ hơn ba năm rồi.”

Chủ Hoàn thôi cười, đáp khẽ một tiếng: “Tôi biết.”

Lúc vừa vào cửa, Chủ Hoàn tuy đường xa mệt mỏi, vội vội vàng vàng, trên mặt còn đọng vẻ mệt nhọc, nhưng Lão Vương lại bắt gặp ở anh ta thần thái lâu rồi không thấy.

Nhưng cứ thế một hỏi một đáp mới hai câu, sắc mặt Chủ Hoàn chợt sầm xuống, giống như trong nháy mắt lại quay về với bộ dạng không thấy ánh mặt trời trước kia.

Lão Vương lập tức hối hận, vội vàng chữa lại: “Thực ra cũng không sao cả, cậu cứ nghỉ đi, muốn nghỉ bao lâu cũng được, không vội một hai năm này, cứ nghỉ ngơi cho ổn đi.”

Chủ Hoàn cười lấy lệ: “Không có gì, cuộc sống dù sao cũng phải quay về quỹ đạo, à đúng rồi... Tiểu Lộ đã sinh chưa?”

Lão Vương giơ hai ngón tay: “Hai.”

Chử Hoàn sửng sốt: “Cái gì?”

Lão Vương cúi đầu như hơi ngượng ngùng, chống một tay như ông tư lệnh không binh, khuôn mặt hơn hớn như trúng độc đắc, thế nhưng từ đầu đến chân không chỗ nào không giống một người đàn ông cương nghị, chẳng hề hợp với cái nụ cười ngu ngốc ấy.

Tay Lão Vương bất giác cọ nhẹ ống quần: “Khà khà, bác sĩ nói là hai, tôi... tôi thoáng cái đã biến thành ông ngoại của hai đứa bé.”

Chử Hoàn không nhịn được bật cười theo: “Thế còn không mau rút về kiếm tiền mua sữa đi.”

Tạm biệt Lão Vương, Chử Hoàn vẫy taxi, chớp nhoáng đi qua hơn nửa thành phố.

Đầu tiên anh nán lại hiệu sách suốt một buổi trưa, hận không thể lấy hết sách ra lật mỗi quyển vài trang – quyển này quá khó hiểu, quyển kia dễ quá rất chán, quyển này không có tranh minh họa thật khô khan, quyển kia tranh minh họa quá nhiều, không có nội dung thực tế...

Chử Hoàn cảm thấy lúc mua hũ tro cốt cho ông Chử Ái Quốc, mình cũng chưa từng kén chọn như thế.

Chờ đến khi anh ra khỏi hiệu sách thì ánh tà dương đã chiếu đỏ rực cả mặt đất.

Mua xong, anh lại ôm hai chồng sách cao bằng nửa người, đi thẳng đến siêu thị bên cạnh, nhìn thấy cái gì cũng muốn mua một ít, bụng nghĩ, tên hai lúa Nam Sơn kia chắc chắn chưa từng được ăn món này, phải đem về cho cậu ta nếm thử mới được.

Vừa nghĩ đến vẻ mặt nghiêm túc vui mừng lúc Nam Sơn ăn cơm cùng mình, Chử Hoàn liền cảm thấy mình có thể vác cả khu thực phẩm của siêu thị về cho cậu.

Cuối cùng, anh lại khệ nệ ôm sách và thức ăn, chạy hơn nửa thành phố, tìm một cửa hiệu bán nhạc cụ, thấy người ta đã đóng cửa, liền khua môi múa mép ép nhân viên cửa hàng một lần nữa mở cánh cửa đã khóa để anh vào mua một cây kèn Harmonica cho Nam Sơn.

Lúc Chử Hoàn cầm cây kèn Harmonica mới tinh rời khỏi cửa hàng nhạc cụ, tâm tình rất khoan khoái.

Anh không tự chủ được thối đoạn “Kinh trập” kia, thối một nửa lại phát hiện điệu nhạc đã lạc mất đẳng nào, cơ hồ hóa thành một cây gậy, vì thế rất tự mình biết mình mà ngậm miệng, không dám quấy rầy người khác nữa.

Sau đó anh cứ thế khệ nệ bịch lớn bịch bé đứng trong bóng đêm, hoang mang tự hỏi lòng: “Mình đang vui vì đi đâu?”

Chử Hoàn thỉnh thoảng phát hiện, mình tựa như một cậu nhóc đêm hôm khuya khoắt bị một cú điện thoại của bạn gái gọi dậy mua bánh bao chiên, còn hơn hờ đem đến dưới lầu cho người ta, trong lòng là sự hạ tiện đến mất cả phương hướng.

“Mình đang làm gì thế này?”

Anh nghĩ như vậy, liền bỏ đồ đạc xuống, tay không dựa cột đèn đường, chằm cho mình một điệu thuốc.

Chử Hoàn trầm mặc nhìn đăm đăm mẫu thuốc lá cong lại rồi bay xuống dưới ánh đèn, biết mình sẽ không ở lại lâu trong tộc Ly Y, bằng không anh cũng sẽ không vô thức “quên” mua ít vật dụng hàng ngày cho mình.

Tộc Ly Y, tựa như một giấc mộng đẹp chen ngang trong kiếp phù du.

Lão Vương đến đã đánh thức anh.

Bất kể trong tộc họ có bí mật gì, đều không liên quan đến anh, họ sẽ tiếp tục cuộc sống ở chốn đào nguyên của mình, mà anh thì vẫn phải trở về.

Như đã hứa hẹn với Lão Vương, anh sẽ trở lại quỹ đạo của mình.

Đến lúc đó việc cuối cùng anh có thể làm cho Nam Sơn, chắc cũng chỉ là nghĩ cách tìm một giáo viên khác cho cậu – giáo viên thật sự, biết dạy học.

Một chút ý tưởng ấy của anh, vốn là “ý nghĩ không an phận”, không có ý nghĩa gì, nên sớm cắt đứt một cách sạch gọn.

Huống hồ Chử Hoàn luôn cảm thấy Nam Sơn sạch sẽ như một tờ giấy trắng, chuyện nam nữ nói ra cũng sợ làm bẩn tai và mắt người ta, huống chi mấy cái bát nháo này?

Một người bạn tốt, cho dù mai kia không còn gặp lại nhau, tốt xấu gì cũng còn lại kỷ niệm. Chuyện không cần thiết nhắc tới, mình nghĩ trong lòng là được, nói ra chỉ tổ ảnh hưởng tình cảm, hủy hoại tình bạn, tội gì phải thế?

Chử Hoàn dập điều thuốc ném đi, bỗng nhiên lại nghĩ, đến lúc đó giáo viên mới tới, đừng cho bọn họ biết “đại vương đại vương” nghĩa là gì nha.

Chử Hoàn đêm ấy ngồi xe lửa quay về, đến thị trấn cũng chẳng nghỉ ngơi, lái con xe bán tải về theo đường cũ, hai đêm một ngày không hề chớp mắt, quả là một chuyến đi hiệu suất đặc biệt cao.

Lần này trở về, dưới dòng sông sương mù dày đặc, không có đại xà và thủy quỷ rẽ nước đến ngăn cản, đám đại bàng và con người kỳ lạ đó tựa như một ảo giác, ngay cả bóng dáng cũng không thấy nữa, trong tộc lại quay về với sự náo nhiệt và sức sống ngày xưa.

Sương mù trước mắt vừa tan, Chử Hoàn liền nhìn thấy Nam Sơn chân trần ngồi ở bờ sông.

Nam Sơn như sớm nghe thấy tiếng vó ngựa, từ rất xa đã nở một nụ cười mỉm mát rượi với người đường xa quay về.

Chủ Hoàn cảm thấy tim mình biến thành một nắm bông mềm nhũn, làm lồng ngực toàn là những sợi bông tơi ra.

Một chút mệt mỏi không đáng nhắc tới trong chuyến đi, khoảnh khắc đã hóa thành hư ảo.

— Hành Cáp nhị tướng là hai nhân vật trong Phong Thần diễn nghĩa, tác giả dựa vào hai vị môn thần Phật giáo thủ hộ tự miếu để ghép thành hai viên thần tướng. Ở đây có thể hiểu là bọn Chủ Hoàn dùng 2 món dưa muối dưỡng nhan và tượng gỗ cồi nguyệt để “trấn” quỳ.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 20

Có thể một người dù ghét cuộc sống nào đó hơn, khi biết mình sắp rời khỏi, cũng sẽ sinh ra một chút quyến luyến như thích bị ngược đãi – huống chi Chử Hoàn không ghét tộc Ly Y chút nào.

Sau khi từ bên kia sông trở về, Chử Hoàn không còn chui vào rừng mỗi ngày nữa, và ngoại trừ Nam Sơn ra thì anh cũng chẳng thèm để ý đến ai, cảm giác tột tại ở trước mặt mọi người bỗng nhiên cao hơn hẳn.

Trước kia, Chử Hoàn thật lòng không thích trẻ con và động vật nhỏ, nhìn thấy bọn nhãi là đi vòng, nghe thấy chúng líu ríu là đầu căng lên.

Nhưng một ngày nọ, khi anh đứng ở trước cửa sổ nhà mình, ngẩng đầu nhìn thấy một đàn nhãi con đu trên ngọn cây như dơi, còn thò đầu tự cho là đang rình mò, Chử Hoàn lại không cảm thấy phiền, cứ như kỳ tích vậy.

Anh không tự chủ được nhớ tới cái dáng vẻ mèo ghét chó ché của mình lúc nhỏ, nghĩ bụng: “Nếu mai một Tiểu Lộ sinh đôi thì nhà họ đời này còn ngày nào thanh tịnh không?”

Chử Hoàn giờ tay vẩy vẩy mấy trich sát trên cây, một đám nhãi ranh thò dài cổ tức khắc từ bônông rút lại thành rùa, ngượng ngịu mày đánh tao tao đập mày đùn đẩy nhau, không chịu đi tới.

Cuối cùng, vẫn là Sư Cọ Mốc gương mẫu làm đầu, cạy giao tình của một cục kẹo, từ trên cây nhảy xuống.

Đội trich sát lúc này mới rào rào nhảy xuống như thả sủi cảo, Chử Hoàn quay về nhà lấy một nắm kẹo, cho mỗi đứa một cục, đuổi hết cả lũ đi.

Đương nhiên, cũng có đứa không dễ đuổi, như Sư Cọ Mốc chẳng hạn.

Sư Cọ Mốc lòng tham không đáy nhai ngấu nghiến như rắn nuốt voi, ăn xong kẹo còn thêm người, đứng đó hết sức thận trọng suy nghĩ giây lát, quyết định da mặt dày mới là nền tảng hàng đầu để thành công, thế là không biết xấu hổ ở lì đó, giờ hai tay về hướng Chử Hoàn.

Chử Hoàn giật mình lui lại một bước: “Làm gì vậy? Không phải muốn bế chứ?”

Sư Cọ Mốc nghiệm chứng một cách rõ ràng cho ý nghĩ của anh: “Bế đi!”

Chử Hoàn như tránh địa lôi, thận trọng tiến nửa bước, duy trì khoảng cách an toàn với Sư Cọ Mốc, hạ thấp giọng, dùng tiếng dân tộc Ly Y bập bẹ thử nói lý lẽ với nó: “Một ông già hung mãnh u ám, đến một đứa trẻ tràn trề nhiệt tình, cách nhau rất là xa, cháu biết không hả? Xa như từ mặt đất lên đến mặt trời vậy, chú vừa mới cất bước, cháu phải cho chú thời gian chứ.”

Chẳng biết là anh phát âm không chính xác nói không rõ ràng hay là thế nào mà Sư Cọ Mốc vẫn chẳng thêm lung lay, cứ cố chấp giờ tay ra.

Chử Hoàn thấy lý lẽ thuyết phục không được, đành phải dùng tình cảm lay chuyển – lại đưa thêm một cục kẹo: “Ăn đi, ăn xong thì đi chơi, ngoan.”

Đường đường trẻ em dân tộc Ly Y như lợn rừng, đâu dễ mua chuộc như vậy? Sư Cọ Mốc cầm kẹo, chẳng những không rung rinh, còn triển khai đại chiêu với Chử Hoàn: ôm chặt đùi anh.

Con rắn nhỏ thằn lằn kỳ kia không biết lại từ đâu chui ra, nhìn thấy tình cảnh này liền nắm chắc thời cơ quyết định quấy rối theo – nó nhanh chóng bò lên ống quần Chử Hoàn, cuốn nốt chân còn lại.

Chử Hoàn: “...”

Trên hai chân anh chịu tải sức nặng của “người và tự nhiên”, quả thật nhấc chân cũng khó.

Chử Hoàn đành phải dùng động tác ôm thuốc nổ, cẩn thận nâng Sư Cọ Mốc lên, đưa về cho cha mẹ nó.

Người mẹ hết sức xấu hổ vì hành vi của thằng con chuyên môn gây chuyện, trước mặt Chử Hoàn xách ngược Sư Cọ Mốc lên, đập cho một trận vào mông.

Chử Hoàn làm như không nhìn thấy, giả câm vờ điếc mà chuồn mất tăm, con rắn nhỏ trên vai anh nhô đầu ra, ném ánh mắt cảm thông về hướng đứa bé đang kêu cha gọi mẹ kia.

Cứ thế, Sư Cọ Mốc bình sinh lần đầu tiên nếm đủ thói đời nóng lạnh khi “người yêu là hạng cặn bã”, gào muốn đứt ruột đứt gan.

Lúc Chử Hoàn đi qua một dốc núi nhỏ, vừa vặn bắt gặp một đoàn các anh chàng chặn thả gia súc đang tùm tùm chơi đùa, tiếng họ tán gẫu từ xa xa bị gió thổi vào tai anh.

Bất kể là đoàn thể chất phác thiện lương cỡ nào, cũng luôn có một hai kẻ xúi quẩy bình thường hay bị mọi người bắt nạt, hiển nhiên, trong đám con trai dân tộc Ly Y, Roi Ngựa chính là “Đậu Đậu” trong câu chuyện “Ăn ngũ đánh Đậu Đậu(1)” kia.

Mấy người vây Roi Ngựa vào giữa, Roi Ngựa đang ở đó đỏ mặt tía tai thanh minh: “Lúc ở bên kia sông, tao ở cùng đại vương đại vương bao nhiêu ngày, lúc tính sổ sách còn là tao tính giúp đấy! Anh ấy còn nói tao là anh em của mình.”

Những người khác giễu cợt: “Chỉ giỏi khoác lác!”

Một cậu chàng đấm ngực Roi Ngựa khiêu khích: “Mày nói ảnh là anh em của mày, vậy mày có dám kêu ảnh lại uống một ly không?”

Roi Ngựa: “Tao... tao...”

“Ê, tao thấy anh ấy rồi! Mày đi đi – không phải mày nói ảnh là anh em của mày hả, vậy tay một cái là ảnh tới thôi!”

“Khoác lác tiếp đi!”

“Đúng thế, chỉ giỏi khoác lác, không phải cùng đi qua bên kia sông thôi sao? Đại Sơn cũng đi mà.”

“Bọn tao còn đi học với đại vương đại vương mỗi ngày, mà ừ thì ngay cả tiếng của người ta cũng nói không được, còn anh với chả em.”

Roi Ngựa đỏ bừng mặt, giận dữ bỏ lại những người khác, cố lấy dũng khí sải bước về phía Chử Hoàn.

Nhưng dũng khí dọc đường cứ mất dần, chờ đến trước mặt Chử Hoàn thì trên cơ bản đã chẳng còn sót lại gì, cậu ta cúi đầu như sám hối đi đến trước mặt anh, đôi tay lem nhem căng thẳng vịn vào ống quần, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng của học sinh trung học trượt môn ngoại ngữ đứng đầu giáo viên nước ngoài.

Chử Hoàn xấu xa tìm được một chút niềm vui “làm gương tốt” từ phản ứng của cậu ta – dù rằng anh cảm thấy mình giống một giáo viên chủ nhiệm hơn là giáo viên bộ môn.

Chử Hoàn: “Roi Ngựa, tìm tôi có việc gì à?”

Roi Ngựa lắp bắp, mặt đỏ như đèn giao thông ở ngã tư: “Tôi... tôi... uống... uống... uống chút rượu.”

... Cứ cảm thấy như cậu ta sắp òa khóc rồi.

Chử Hoàn vốn định làm khó Roi Ngựa một chút, nhưng thấy cậu ta quần bách như vậy cũng hơi ngại, vì thế đặt tay lên vai đối phương, thoải mái đồng ý, “Được, đi thôi.”

Roi Ngựa không ngờ là sẽ dễ dàng như vậy, kinh ngạc đứng đờ tại chỗ như tấm ván quan tài – không chỉ cậu ta, cả đám nhóc lớn đầu bên kia đầu tròn tròn mắt theo, y như tập thể bị trúng pháp thuật định thân vậy.

Chử Hoàn sờ sờ mũi, không biết mình bình thường cao quý lãnh diễm đến mức nào.

Một đám trai trẻ ai cũng ngại nói chuyện với Chử Hoàn, đùn tới đẩy lui, cuối cùng nhất trí quyết định ném Roi Ngựa ra, Roi Ngựa lảo đảo hai bước chưa đứng vững, quỳ luôn một gối xuống.

Chử Hoàn ng ồi trên sườn núi nhỏ, bắt chéo chân một cách tự nhiên, ung dung nói: “Cậu bé à, chưa đến Tết, có quỳ cũng không lì xì đâu.”

Roi Ngựa trong cơn căng thẳng căn bản không hiểu gì, cảm thấy mình bị bạn bè đẩy ra nướng trên lửa ngay giữa nơi đông người, trong đầu rối tinh rối mù.

Vò đầu bứt tai rất lâu, Roi Ngựa mới nghĩ ra một câu: “Đại... Đại vương đại vương, anh... anh ở nhà, vốn cũng chẵn ngựa à?”

Chử Hoàn mặt không đổi sắc nói: “Tôi không chẵn ngựa, tôi sẵn thú.”

Mọi người đều không hiểu, vội vàng nhỏ giọng hỏi xung quanh xem anh mới nói gì, thảo luận một hồi, biết rõ anh nói gì rồi, đầu trưng ra vẻ mặt không tin.

Có một cậu trai la to: “Sẵn thú con thỏ à?”

Cậu nhóc nói chuyện mặt non choẹt, trông chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, tên “Tiếng Sấm Kinh Thiên Động Địa”, Chử Hoàn li ền đơn giản hóa, gọi cậu ta là “Pháo Kép”.

“Đó là ‘sẵn thỏ’, không phải ‘sẵn thú con thỏ’, trong tiếng Hán nên lược những chữ cần lược bớt.” Chử Hoàn đẩy kính, cảm thấy mình rất giống nhà giáo nhân dân, nói, “Tôi chủ yếu bắt chớ hoang, tránh đề chúng cắn người, có thể nói là chuyên môn bắt chớ.”

Cậu nhóc Pháo Kép vừa rồi lay Roi Ngựa, khẽ dùng tiếng dân tộc Ly Y hỏi: “Không tin nói như thế nào?”

Roi Ngựa liền dạy: “Không xem mắt.”

Pháo Kép thấp giọng đọc hai lần, cảm thấy mình đã nắm được từ này, thế là vững dạ la to: “Không xem mắt!”

Chủ Hoàn xấu xa liếc nhìn cậu ta, cười trêu ghẹo: “Xem mắt? Mới bằng này đã bắt đầu nhớ thương cô nào rồi, em đã thành niên chưa?”

Mấy cậu trai đi chăn gia súc vội vàng tạo thành tổ học tập ngôn ngữ lâm thời, bàn bạc thêm một lúc, mất chừng năm phút đồng hồ, ba cây chum lại thảo luận ra ý của Chủ Hoàn trong câu đó.

Chỉ thấy sắc mặt Pháo Kép từ mù mờ chuyển thành quẩn bách, cuối cùng hồn hển nhảy dựng lên, lôi Roi Ngựa đi đánh nhau.

Lúc Nam Sơn và trưởng giả từ đằng xa đi tới, nhìn thấy mọi người Đông Thi nhả mây(2) học theo Chủ Hoàn bắt chéo chân, bắt ra muôn hình vạn trạng, muôn sắc muôn màu – ngẩng học thì đã đành, có cậu kia còn kỳ khôi hơn, một chân làm trụ, chân còn lại trầy trật giờ lên đầu gối, làm tư thế Kim kê độc lập.

Đàn ông tộc Lý Y giống như đầu quả thừa tinh thần, bất kể là đứng hay ngồi, đầu phải thẳng như cán bút mà như thông như chuông.

Động tác ngẩng uể oải, tùy tiện dựa vào đầu đó bắt chéo chân như Chủ Hoàn, dân trong tộc vốn không hề có.

Họ vĩnh viễn không học nổi sự lơ đãng và lơ đãng khi “người ở đây mà hồn bay nơi khác” của Chủ Hoàn.

Trưởng giả nhìn thoáng qua, nói với Nam Sơn: “Trước kia không phải cậu ta không hay đi chung với tộc nhân à?”

Trưởng giả là một ông cụ, mặc trang phục quái dị nom như yếm, trước ngực có một cái túi to, nhét đầy các loại trái cây, thành một bộ ngực khủng cúp G.

Ông này bình thường còn ru rú trong nhà xuất quỹ nhập th ần hơn cả Chử Hoàn, phần lớn thời gian không gặp ai, ngay cả Người Thủ Sơn đến cũng không đích thân lộ diện, cuối cùng vẫn là Lỗ Cách trước khi đi tới chào.

Chử Hoàn đến tộc Ly Y mấy tháng, chỉ gặp ông già này được đúng một lần.

Thái độ của Nam Sơn với trưởng giả vẫn luôn là trong cung kính có thân cận, cậu nhìn theo ánh mắt trưởng giả, khóe miệng không tự chủ được hiện lộ nét cười: “Chắc tính hơi l ần lì.”

Trưởng giả lấy một quả trong cái túi trước ngực, bàn tay g ầy đét bẻ nó ra làm đôi, dòm phần ruột đã thối, khóe miệng thành hình c ầu vòm: “Sâu ăn mất r ồi.”

Nam Sơn thu ánh mắt khỏi Chử Hoàn: “Dạ?”

Trưởng giả bóng gió nói: “Có một số thứ như cái quả này, nhìn thì đẹp, nhưng bẻ ra mới thấy, bên trong không phải căn bản chưa chín, thì là bị sâu ăn r ồi.”

Nam Sơn cau mày: “Ông nói Chử Hoàn? Anh ấy không phải người như vậy.”

Trưởng giả vứt trái cây thối đi, lại móc trong yếm ra hai chùm dâu dại có m ằn, ném một chùm cho Nam Sơn, tiện tay chùi qua r ồi nhét vào miệng.

Trưởng giả ần ý nhìn cây kèn Harmonica bên hông Nam Sơn, ậm ừ nói: “Cháu dựa vào đâu mà biết? Vì cậu ta cho cháu mấy món đồ chơi, tặng cháu mấy quyển sách?”

Nam Sơn không đáp.

“Cháu qua lại với người bên ngoài được mấy lần? Ngay cả ba mình mà cháu cũng không nhớ nổi, ông ta năm đó, cũng là...”

“Cháu biết mà.” Nam Sơn chột mở miệng cắt ngang trưởng giả.

Cậu bỗng phát hiện mình không thích người khác nghi ngờ Chử Hoàn, bất kể là Lão Cách hay trưởng giả, Nam Sơn quyết định kết thúc câu chuyện một cách đơn giản và thô lỗ, vì thế cậu nói: “Cháu giận rồi đấy.”

Nói xong, cậu cứ thế đi đến bên dòng nước, rửa sạch đầu, bỏ trưởng giả lại đó, bước về hướng Chử Hoàn, không hề dè mợn hoa dâm Phật ngay trước mặt trưởng giả.

Mấy cậu trai kia thấy tộc trưởng đến thì lập tức giải tán sạch, Nam Sơn đưa đầu đại còn tươi nguyên cho Chử Hoàn: “Mời anh ăn.”

“Còn có thứ này cơ à?” Mắt Chử Hoàn sáng rỡ – không phải anh thích ăn trái cây, mà anh thích loại thực vật đỏ đến sáng rực, xanh đến mọng nước này, “Chỗ các cậu là phong thủy bảo địa, mùa đông không lạnh, mùa hè cũng không nóng nhỉ?”

“Đó là do còn chưa tới mùa đông.” Nam Sơn nói, “Anh thích chỗ chúng tôi à?”

Chử Hoàn gật đầu không chút do dự.

Nam Sơn hỏi tiếp: “Thích tôi không?”

Chử Hoàn: “...”

Tuy anh biết Nam Sơn chỉ là do ngôn ngữ văn hóa khác biệt, thỉnh thoảng nhầm lẫn dẫn đến nói năng không e dè, nhưng vì trong lòng có ý nghĩ xấu xa, anh vẫn không tránh khỏi chột dạ, suýt nữa mắc nghẹn.

Thấy anh không trả lời, Nam Sơn đột nhiên hơi hẫ hẫ hộp, tấm lưng vốn thẳng như lính càng thẳng hơn.

Chử Hoàn dừng một chút, lại không tự chủ được lảng tránh mâu thuẫn chủ yếu, vòng vo: “Cậu dễ mến như thế, hỏi ai mà không thích?”

Nam Sơn nghe ra sự miễn cưỡng, trong lòng chớp mắt liền có cảm giác mất mát.

Trầm mặc hồi lâu, cậu rầu rĩ hỏi: “Đã thích, thì vì sao không ở lại?”

Chử Hoàn nghiêng đầu nhìn cậu: “Nếu tôi phải đi, cậu có muốn đi theo tôi không?”

“Muốn,” Nam Sơn thản nhiên trả lời, “Nhưng tôi không thể đi được.”

Chử Hoàn nhón một lọn tóc cậu, kẹp ngọn tóc mân mê trên đầu ngón tay: “Tôi cũng tương tự vậy đấy – dù rằng ở chỗ chúng tôi, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, không có ảnh hưởng lớn như cậu, nhưng nếu có chuyện gì cần đến tôi, tôi vẫn phải lập tức đi ngay, cậu hiểu chứ?”

Nam Sơn nhìn thật sâu vào mắt anh.

Chử Hoàn vỗ vỗ vai cậu, đứng dậy, chỉ cây kèn Harmonica bên hông cậu mà nói: “Đừng đeo cái đó trên thắt lưng, có ngọc không vậy? Quấn sát тут rồi kìa.”

Nam Sơn đề bàn tay Chử Hoàn đặt trên vai mình.

“Anh... nếu anh muốn đi...” Giọng Nam Sơn hơi khàn khàn, “Nhất định phải đi trước mùa đông, vì mùa đông chúng tôi phong sơn, anh sẽ không đi được nữa.” (Phong sơn là chặn hết các con đường, ngăn mọi người lên xuống núi)

— Ăn ngủ đánh Đậu Đậu là một câu chuyện cười phổ biến trên mạng, nội dung đại khái như sau: Có một phóng viên đến Nam Cực phỏng vấn một đàn chim cánh cụt, anh ta hỏi con đầu tiên: “Thường ngày mày làm những gì?”

Chim cánh cụt đáp: “Ăn, ngủ, đánh Đậu Đậu!”

Tiếp theo lại hỏi con chim cánh cụt thứ hai, con đó vẫn đáp: “Ăn, ngủ, đánh Đậu Đậu!” Phóng viên vẻ mặt hoang mang hỏi lũ chim cánh cụt khác,

đáp án đều giống nhau, cứ thế hỏi hết 99 con.

Khi đi đến bên cạnh con chim cánh cụt thứ 100, phóng viên tiến lại hỏi: Thường ngày mày làm những gì?

Con chim cánh cụt nọ trả lời: “Ăn, ngủ.”

Anh ta ngạc nhiên hỏi tiếp: “Sao mày không đánh Đậu Đậu?”

Chim cánh cụt xì mặt, trừng mắt nhìn tay phóng viên một cái nói: “Tôi chính là Đậu Đậu!!!!” Tây Thi nhăn mày vẫn được khen là xinh đẹp, nàng Đông Thi xấu xí thấy vậy tưởng cứ nhăn mày là đẹp, bèn học theo, rồi cuộc lại bị chế giễu. Câu này đại khái chê cười kẻ bắt chước mù quáng dẫn đến kết quả ngược lại.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 21

Nếu là ở phương Bắc Trung Quốc bốn mùa rõ ràng, bình thường trung hạ tuần tháng Mười một, trên cơ bản đã vào đông. Chử Hoàn sống ở tộc Ly Y có phần quên cả ngày tháng, chỉ tính đại khái, mang máng cảm thấy sắp đến Tết dương lịch rồi. Cũng không biết tộc Ly Y dùng lịch nào, chỉ biết là dựa theo nhiệt độ không khí thì nơi này vẫn như mới đầu thu thôi, hầu như không thay đổi gì so với thời điểm Chử Hoàn vừa đến – Ai sợ lạnh thì mặc thêm áo khoác mỏng, cá biệt có chàng ngốc da dày sức khỏe, chẳng mặc cái gì mà cũng không thấy sao.

Lá cây trong rừng vẫn còn xanh, cây cỏ thì tươi tốt, ngay cả rắn cũng chưa ngủ đông, chỉ là sáng khuya sương dày có vẻ hơi lạnh.

Lúc ấy Nam Sơn nhắc tới “mùa đông”, Chử Hoàn cảm thấy hơi khó tin: “Phong sơn? Chỗ các cậu ở phương Nam mà mùa đông cũng lạnh như vậy sao?”

Nam Sơn trả lời: “Chờ đến mùa đông là anh khác biệt.”

Nhưng mùa đông bao giờ thì đến?

Nếu có thể, anh hi vọng mùa đông vĩnh viễn đừng đến, nhưng anh khắc chế mình rất ít nghĩ như vậy, vì vọng tưởng là liều thuốc phiện tăng thêm đau đớn.

Sáng sớm ngày thứ mười bốn sau hôm ấy, Chử Hoàn như thường lệ, trời chưa sáng đã dậy rèn luyện, nhưng mới mở cửa ra đã ngáy ngẩn cả người.

Sương mù vốn trôi nổi trên sông trong một đêm đã xảy ra Càn Khôn Đại Na Di, bao trùm lên đất liền, đôi mắt trông đi chỉ thấy xa gần mờ

mang, mây mù vấn vít, những ngôi nhà nóc nhọn cao cao trong sương trắng mịn mù lộ ra một tạo, như cưỡi mây lướt gió vậy.

Cả khe núi và đồng bằng đều bao trùm tiên khí mờ ảo, người đứng ở trong đó, như đã bước một chân vào Nam thiên môn.

... Tuyệt quá, anh còn chưa kịp chết mà đã thăng thiên trước rồi.

Chử Hoàn gỡ cặp kính kết sương, dùng tay áo lau lau, sau đó bước vào sương mù. Nhiệt độ kỳ thực không hề giảm xuống, nhưng cây trong rừng lại hiển lộ dấu vết của mùa đông, có vẻ như tập thể cùng chung một nỗi sầu, đồng loạt trọc đầu chỉ sau một đêm. Một tầng lá cây đọng sương chất thật dày trên mặt đất, mà không trung lại chỉ còn cành khô trơ trọi lửa chĩa, trông có vẻ nặng nề chết chóc.

Chử Hoàn quanh quần chốc lát trước cánh rừng quen thuộc, trong lòng không cần ai nói cũng tự rõ – thì ra đây là mùa đông của dân tộc Ly Y.

Anh không đi tiếp, chỉ dạo qua một vòng rồi lập tức quay về chỗ ở.

Chẳng biết có phải là ảo giác không mà Chử Hoàn cảm thấy sương mù hình như còn dày hơn lúc anh mới đi ra, thế là lại xúc cảnh mà thông suốt ý nghĩa của “phong sơn”.

Chử Hoàn quay về nhà, nhanh nhẹn thu dọn hành lý – thực ra anh cũng chẳng có hành lý gì, trừ lưỡi lê và con dao Nam Sơn tặng, mấy thứ khác cơ bản đều có thể bỏ lại.

Anh ngẩng ngẩng người trên mép giường lạnh băng một hồi, lẳng lặng làm bạn với sự cô quạnh trước khi trời mờ sáng, đợi một lúc, lại mò tìm nửa gói thuốc trong túi áo khoác, cần trên tay lật qua lật lại ngắm nghía, sau cùng đem cất đi.

Thứ nhất là Chử Hoàn nghiện thuốc lá chưa nặng lắm, thứ hai là anh không muốn dùng ni-cô-tin và cac-bon mô-nô-xit làm ô nhiễm non xanh nước biếc của dân tộc Ly Y.

... Hơn nữa lúc ở thị trấn, hình như Nam Sơn đã bày tỏ rõ ràng là không thích anh hút thuốc.

Lúc này chợt có tiếng sột soạt, Chử Hoàn ngẩng đầu lên thấy con rắn nhỏ xuôi theo giường trườn tới.

Nó dường như sợ lạnh, nhanh chóng bò lên tay và vai Chử Hoàn, trực tiếp chui tọt vào lòng anh, giữa chừng đụng phải lưỡi lê Chử Hoàn xếp lại bỏ trong áo gió, động tác bỗng nhiên hơi chần chừ. Nó thè lưỡi thử một chút trên vỏ dao, sau đó nhanh chóng né tránh, vòng qua lưỡi lê, chui vào tay áo Chử Hoàn, từ bên trong thò cái đầu bé xíu hình tam giác ra nhìn anh.

Chử Hoàn: “Tao sắp đi rồi.”

Đầu rắn thò ra hơi to hơn, giống như có chút giật mình.

Có đi đâu... sao rắn lại biết giật mình?

Chử Hoàn: “Ra đi, không lát nữa tao mang cả mày đi đấy.”

Con rắn nhỏ do dự nhô nửa người ra, lớp vảy lạnh như băng cọ mu bàn tay Chử Hoàn, thân lại quấn chặt cánh tay anh.

Chử Hoàn: “Làm gì vậy? Mày muốn đi theo tao à?”

Con rắn phì phì thè lưỡi.

“Không được,” Chử Hoàn túm lấy nó, “Tao còn phải mua chuột cho mày, phì ền chết đi được...”

Lần này con rắn giảo hoạt cắn tay áo, bẻ thân mình thành một cái kẹp giấy, đuôi vẫn nằm trong tay áo Chử Hoàn, nhất định không chịu ra.

Chử Hoàn và nó vật lộn một hồi, tay suýt bị tiểu nghịet súc này thít cho lồi gân xanh. Anh phát hiện đây là một miếng cao da chó hình rắn, dán lên rồi là gỡ không nổi, cuối cùng mềm lòng, nghĩ: “Thôi mặc nó đi, dù sao nuôi con vật nhỏ như vậy cũng không tốn tiền, coi kỹ đừng để nó chạy lung tung là được rồi.”

Vậy là anh cứ thế mang theo cái vòng tay độc đáo này, vác túi hành lý đơn giản đi ra cửa.

Cửa vừa mở ra thì Chữ Hoàn lập tức ngáy người – Nam Sơn không biết đã chờ anh ở đó bao lâu rồi.

Nam Sơn dắt một con ngựa trắng như tuyết, trên cổ ngựa còn đeo hai cái ống trúc, từ rất xa đã ngửi thấy mùi rượu.

Hai người một ngoài cửa một trong nhà, ban đầu chẳng ai nói gì, mà vào lúc thế này, quả thật nói gì cũng là thừa thãi thôi.

“Anh...” Nam Sơn nhìn túi hành lý sau lưng anh, khuôn mặt căng thẳng, một lúc lâu, cổ cậu nhích khẽ, mới nói nhỏ, “Đi thôi, để tôi tiễn anh.”

Mái tóc dài đã được buộc gọn gàng làm cậu có vẻ càng trẻ hơn, cậu lại mặc chiếc áo gi-lê buồm cười kia, cây kèn Harmonica cũng vẫn đeo bên hông một cách ngốc nghếch – nhưng có thêm một cái thắt lưng nữa.

Vừa thấy Nam Sơn, con rắn vốn quấn chặt cổ tay Chữ Hoàn lì lợm không chịu đi lập tức mềm nhũn, không dám tiếp tục đóng vai hộ không chịu di dời, ngoan ngoãn chui ra chuồn mất tăm.

Chữ Hoàn không được tự nhiên rút tay lại, cảm thấy tay áo thoáng cái trống rỗng, gió lùa đầy vào.

Anh lên ngựa luôn không nhiều lời, bạch mã như biết đường, tự động đi theo Nam Sơn mà chẳng cần dắt.

Thực ra lúc nhỏ Chữ Hoàn cũng được ông Chữ Ái Quốc cho một cây kèn Harmonica, tiếc rằng thứ ấy nằm trong ngăn kéo bao nhiêu năm mà anh vẫn chưa biết lỗ nào thổi ra âm gì, ấy thế mà Nam Sơn đã có thể thành thạo thổi các khúc nhạc như thổi kèn lá vậy.

Mấy cái như khả năng âm nhạc, quả thật phải xem thiên phú.

Chử Hoàn luôn thờ ơ chẳng để ý gì, chỉ riêng lúc nghe Nam Sơn thổi kèn là hết sức chăm chú.

Trong tiếng nhạc của Nam Sơn luôn có đầy đủ buồn vui hờn giận, chưa bao giờ thêm che giấu mấy may, đậm như rượu mạnh, uống một ngụm thì ngũ tạng lục phủ đều xao động, làm cho người ta cảm nhận được vô cùng chân thật, bất kể là đau khổ hay vui sướng, thì mình quả thật vẫn đang sống.

Không phải cái xác không hồn, cũng không có mơ màng qua ngày.

Hai người dọc đường không nói chuyện, nhanh chóng đi qua khu dân cư, vườn cây ăn quả, sau đó Nam Sơn dắt ngựa, dẫn anh vượt qua con sông thần bí như cách tuyệt với thế gian.

Chử Hoàn không khỏi ngoái nhìn lại, đập vào mắt là một màu trắng xóa mịt mù không thấy gì cả.

Tiếng lũ trẻ cãi nhau trong trí nhớ đã thành ảo thính lướt qua tai anh, Chử Hoàn cúi đầu, nhìn thấy ánh mắt sẫm màu của Nam Sơn.

Cậu tuấn tú như vậy, đó là vẻ tuấn tú mà Chử Hoàn bình sinh ít thấy, dù thờ ơ nhìn lướt qua, cũng sẽ khắc sâu trong lòng.

Chử Hoàn nhìn lướt qua môi cậu, không tự chủ được dừng lại một chút, giây lát sau bị chính mình phát giác, Chử Hoàn liền hơi mất tự nhiên dời tầm mắt, cảm thấy mình mà còn tiếp tục nghĩ ngợi lung tung, thì sẽ dễ dàng phạm sai lầm.

Anh đành phải gượng gạo chuyển dời sự chú ý, lưu luyến biến thành một câu cảm khái vô nghĩa: chỉ chớp mắt mà mình đã ở đây ba bốn tháng rồi, quả đúng là thời gian như nước chảy.

“Này,” Chử Hoàn đưa tay khều vai Nam Sơn: “Cái treo trên cổ ngựa, là rượu à?”

Nam Sơn tháo một ống trúc, mở nắp ra uống một ngụm trước, sau đó quay người lại đưa cho Chử Hoàn.

Cả hai đứng ở bờ sông, mỗi người một ngụm mà uống sạch không còn một giọt rượu nào, Chử Hoàn sờ sờ cái bờm mềm mại của bạch mã, bật cười: “Cậu nói tôi có phải là uống rượu tham gia giao thông không? Ở chỗ chúng tôi uống rượu tham gia giao thông bị bắt một lần, sẽ bị tổng vào tù nửa năm đấy.”

Nam Sơn nghe anh thuận miệng đùa giỡn, chẳng thêm nề mặt chút nào, không cười cũng không tiếp lời, mà nói thẳng: “Anh đi r ấ, tôi rất bu ần.”

Chử Hoàn: “...”

Nụ cười nhạt dần, cuối cùng anh thở dài, một tay quàng cổ Nam Sơn, kéo cậu vào lòng mình.

Mùi hoa quế lướt qua mũi anh như ảo giác, Chử Hoàn bỗng nhiên trở nên quân tử – Anh cảm thấy mình đã có ý nghĩ đen tối trong lòng, thì không nên chẳng thêm kiêng dè gì, bèn ki ềm chế vỗ vai Nam Sơn, r ấ lập tức buông cậu ra mà trèo lại lên ngựa.

“Lát nữa tôi thả nó ở g ần bên xe l ần trước, nó sẽ tự mình biết đường quay v ề đúng không?” Bạch mã bước đi thong thả, Chử Hoàn tùy ý quay đầu ngựa, để nó đi quanh Nam Sơn vài vòng, sau đó tháo một ống rượu khác trên cổ nó, “Cái này cho tôi nhé, tạm biệt.”

Nói xong, anh thúc nhẹ bụng ngựa, ruỗi ngựa đi thẳng.

Anh đi thong dong bình tĩnh, từ đầu đến cuối không ngoảnh lại một lần.

Nam Sơn không nhận được gọi một tiếng: “Chử Hoàn...”

Chử Hoàn ở đằng xa đưa lưng lại phất phất tay.

Trên thế giới này không có bữa tiệc nào là không tàn cả.

Nam Sơn cứ đứng nguyên tại chỗ, dõi theo bạch mã sau cùng rẽ bụi đi mất, nhìn Chủ Hoàn vẫn như lúc đến, gọn gàng dứt khoát, không dây dưa chút nào.

“Lời tổ tiên nói, chưa chắc đã là thật.”

Nam Sơn nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở đằng sau, cậu không quay đầu lại, chỉ thu tầm mắt về cúi đầu nhìn chân mình: “Trưởng giả.”

Trưởng giả từ trong màn sương mù dày đặc đi đến, trên khuôn mặt gầy trơ cả xương không có cảm xúc gì, tựa như một lão yêu quái hóa trang lên sân khấu vậy.

“Trên thánh thư nói, ‘Bên kia sông có một người có thể nối liền quá khứ với tương lai, tiếp nối hiện thế và mặt thế’, có lẽ thật sự có, nhưng không phải lão sư cháu tìm đến đã nói rồi sao? Chỗ họ có đến sáu mươi vạn vạn người.”

Đơn vị “trăm triệu” đã vượt qua trình độ tri thức của dân tộc Ly Y, lúc trưởng lão nói cũng không tự chủ được dừng một chút, giống như đang nhớ lại sự chấn động mà con số khó lòng tưởng tượng mang đến cho ông: “Bọn họ nam nữ già trẻ, bộ dáng nào cũng có, cháu đến ‘biên giới’, mới một chút khoảng cách như vậy, vừa vặn gặp gỡ một người, vừa vặn đưa về, sao có thể là cậu ta được?”

Nam Sơn cúi đầu không nói gì.

“Ta biết ý cháu.” Trưởng giả nói, “Cháu muốn tìm một lối ra cho bọn trẻ, thế nên ta không ngăn cản cháu, nhưng dựa vào một người ngoài thì có thể dẫn mọi người qua sao? Lối ra này tựa như một sợi tóc cháy trong đêm tối, nhỏ bé xiết bao, cháu không bắt được đâu.”

Nam Sơn không lên tiếng, cũng chẳng giải thích. Ánh mắt cậu không có bao nhiêu sự sắc bén của người trẻ tuổi, mà nơi đó có sự vững vàng chẳng thể nào phá vỡ cũng chẳng cách nào lay động, tựa như núi lớn vậy.

Cậu chỉ quay người bước xuống sông, lội nước đi về

Sau khi rời khỏi tầm mắt Nam Sơn, kỳ thực Chử Hoàn không hề vội vã lên đường.

Sau khi đi qua một dãy núi, cảm thấy rượu đã hơi ngấm, Chử Hoàn bèn ghì lưng ngựa, tìm một gốc cây to, ngả xuống nghỉ ngơi.

Sau đó anh dứt khoát quyết định dựa lên gốc cây đánh một giấc.

Chử Hoàn ngủ không say lắm, bị tiếng trườn “sột soạt” của loài bò sát đánh thức. Mùa đông nơi đây không lạnh như phương Bắc, đôi khi thậm chí lên đến hơn hai mươi độ, ở vùng hoang dã không tránh khỏi có bò sát, Chử Hoàn lại không mang theo thứ gì để đuổi sâu đuổi rắn, nên đành phải ngủ tỉnh.

Kết quả là vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một con rắn độc be bé rất quen đang lắc lư thè lưỡi ở trước mặt.

Chử Hoàn: “...”

Nhận được người, hiểu tiếng người, còn biết lặn lội đường xa băng qua con sông dày đặc sương mù đuổi theo đến đây...

Chử Hoàn chần chừ tóm con rắn, giơ lên trước mặt lắc lắc: “Này, mày thật ra là xà tinh phải không?”

Ngay sau đó, Chử Hoàn liền nghe thấy một tràng tiếng bước chân dồn dập khác, anh sững sốt quay đầu lại, thấy một con heo to đang lao tới.

Con... heo?

Con heo chạy đến trước mặt anh liền thắng lại cái kết, với tinh thần gan dạ ngàn dặm tặng chân giò hun khói, uốn ngực ngẩng đầu đứng yên đó.

Và rồi một cái đầu nho nhỏ trọc lóc từ sau lưng heo nhô lên, nhe nguyên hàm răng sữa, nhìn Chử Hoàn toét miệng cười rạng rỡ.

Chử Hoàn: “...”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 22

Bắt một con rắn thì không hề gì, cho dù con rắn này có vẻ giống thú cưng của Nam Sơn, chắc hẳn chàng trai nghèo hào phóng định giá thịt khô hai đồng một cân đó cũng chẳng để ý lắm đâu...

Nhưng như thế không có nghĩa là anh có thể yên tâm bắt đi một đứa bé.

Chủ Hoàn nhìn Sư Cọ Mốc đang đùa giỡn với con heo trước mặt, sầm lo muốn bốc khói.

“Lại đây.” Chủ Hoàn đánh mặt, bập bẹ tiếng dân tộc Ly Y, đồng thời cố nặn ra khuôn mặt uy nghiêm, “Sao cháu lại đuổi theo? Muốn ăn đòn đúng không?”

Sư Cọ Mốc nghe thế, chẳng những không sợ hãi chút nào, còn vui vẻ ôm cổ heo cười ồm lên.

Chủ Hoàn: “...”

Đây là tai hại trong việc học tập ngôn ngữ theo kiểu người câm, biết nghe không biết nói, người khác cười nôn cả ruột mà mình vẫn không biết đã nói gì sai.

Chủ Hoàn khó khăn sửa lại phát âm, na ná như: “Muốn... ăn, ăng... đòn.”

Sư Cọ Mốc cười lăn lộn.

“Thôi đi.” Chủ Hoàn nản chí, anh phát hiện mình không nghiêm nổi, đành phải khuyên bảo nhẹ nhàng, thoát đầu bất đắc dĩ sờ túi, phát hiện kẹo nằm cả trong căn nhà nhỏ anh ở, không mang đi một cục nào.

“Chú thực sự hết kẹo rồi,” Chử Hoàn cố hết sức phát âm cho rõ, móc túi áo khoác cho Sư Cọ Mốc xem, “Thật đấy, không lừa cháu đâu, về nhà đi, ngoan, chú đưa cháu về”

Sư Cọ Mốc căn bản không thèm nghe, nhảy xuống ôm cứng chân Chử Hoàn.

Nó hiển nhiên đã thạo nghề ôm chân rồi.

Con heo thấy thế cũng muốn bắt chước, nhưng bị ánh mắt tỏa đầy sát khí của Chử Hoàn hù dọa, đành phải né qua bên kia hẻm hờ cào đất. Rắn nhỏ lại lấy tư thế công thần, hống hách trèo lên vai Chử Hoàn, nhất lăm chúng sơn tiêu(1) mà nhìn xuống loài khác – đương nhiên, nó nhanh chóng bị Chử Hoàn tóm đầu liệng đi.

Chử Hoàn: “Đầu là mày gây ra mà còn quăn cái khỉ gì?”

Một con rắn phải làm sao để giải oan đây? Vấn đề tàn nhẫn này định sẵn là không có lời giải, cho nên nó đành tử thân bỏ lên tay Sư Cọ Mốc, đáng vẻ trông hơi hèn nhất.

Chử Hoàn nói nát nước, cảm thấy mình đã sắp luyện hết khẩu ngữ rồi, mà vị Thần Trư kỵ sĩ kia vẫn không rung rinh, sự kiên nhẫn của anh rất cuộc cạn sạch.

Thế là Chử Hoàn không thèm nói nữa, trực tiếp xách Sư Cọ Mốc lên như xách cặp, ném lên lưng ngựa, cấp tốc quay về theo đường cũ.

Con heo gầm gừ hai tiếng, vội vàng co cẳng chạy theo.

Sư Cọ Mốc mới đầu còn rất hào hứng, đi một hồi phát hiện đường hình như không đúng lắm, mới cắn ngón tay nghi hoặc đánh giá xung quanh.

Chờ về tới bờ sông tràn ngập sương mù, nó rốt cuộc muộn màng phát hiện mình vậy mà lại bị đuổi về – Sư Cọ Mốc tự thấy đã hy sinh lớn lao, vứt lại gia nghiệp, bỏ ra vô số thông minh tài trí đi truy tìm tung tích con rắn, cuối cùng mới chạm đến bóng Chử Hoàn.

Nhưng nó vui vẻ bỏ trốn theo người ta, rồi lại bị vô cớ đuổi về, hỏi trên thế giới còn chuyện gì tàn nhẫn vô tình và vô lý hơn không?

Trong lòng vừa buồn vừa hận, thế là Sư Cọ Mốc bắt đầu giãy giụa dữ dội.

Đáng tiếc với Chữ Hoàn thì chẳng khác nào mèo con cào, anh dễ dàng trấn áp được, thế là nó đành phải dùng tới đòn sát thủ, cao giọng khóc toáng lên.

Chữ Hoàn thô lỗ nói: “Khóc cái gì mà khóc, có phải đàn ông không hả? Câm miệng!”

Sư Cọ Mốc hít sâu một hơi, để thể hiện khí chất đàn ông đích thực, bèn khóc ra một tràng lạnh lút như gọi người thức dậy.

“...” Chữ Hoàn im lặng một lúc lâu, rồi cuộc thừa nhận mình phục rồi. Anh vỗ vỗ lưng Sư Cọ Mốc, hạ giọng nói, “Được rồi được rồi, bé cưng, chú không mắng cháu nữa, được chưa...”

Kỳ thực thái độ của người lớn càng thay đổi thất thường, thì con nít lại càng hiểu là họ chẳng làm gì được mình. Sư Cọ Mốc không hề sợ hãi, ngược lại càng dũng cảm hơn, ở trên lưng ngựa lăn lộn gào khóc chơi xấu đủ kiểu.

Chữ Hoàn mệt mỏi đứng ở bờ sông sương trắng dày đặc, chẳng làm được gì.

Sau lần này, anh không bao giờ muốn làm “cậu” của bất cứ đứa nào nữa – mặc kệ thanh mai trúc mã sinh ra cái gì.

Chữ Hoàn: “Đừng khóc nữa, dẫn chú qua sông được không? Chú đưa cháu đi tìm mẹ.”

Không ai để ý đến anh.

Chữ Hoàn: “Khóc nữa là chú bỏ cháu lại đây đấy.”

Vẫn không ai thêm đề ý.

Chử Hoàn nhìn trời thở dài thườn thượt: “Tổ tông à, van cầu ông...”

Anh bó tay một lúc, thấy Sư Cọ Mốc không định thôi, hết cách đành thử đại, quay sang con rắn nhỏ: “Mày biết đường không?”

Nói xong, Chử Hoàn cười tự giễu, cảm thấy mình hơi bất bình thường.

Ai ngờ con rắn nhỏ rề rà bò xuống đất rồi chậm rãi chui xuống nước, một chuỗi nước gợn hời như không nhìn thấy dập dờn lan ra, nó nhô cái đầu xanh lục lên mặt nước, thè lưỡi nhìn Chử Hoàn.

Biết đường thật kìa!

Chử Hoàn lập tức vỗ vỗ ngựa: “Đi theo nó.”

Một mình anh dẫn theo cả sở thú, lần thứ hai trong ngày đi xuống dòng sông mịt mù sương phủ.

Chử Hoàn chưa từng nghĩ đến, một ngày kia mình sẽ dắt một con heo một con ngựa và một đứa con nít quỉ, để một con rắn độc dẫn đi, bước lên con đường mù sương ngay cả tín hiệu cũng không phát được.

... Đương nhiên, anh cũng không ngờ, con rắn thoát nhìn rất đáng tin này đi một hồi liền lạc đường.

Khi kim giờ đã xiêu vẹo đi qua hơn hai nấc, anh mới ý thức được sự bại não của mình – lại chịu tin tưởng IQ của một con rắn.

Họ cứ thế lạc trong sương mù dày đặc, con rắn bất an bơi vài vòng dưới nước, cuối cùng sợ hãi theo thân ngựa trèo lên ống quần Chử Hoàn.

Ngay cả ngựa cũng trở nên sốt ruột.

Chử Hoàn đã xác nhận với Nam Sơn, lúc đi anh chỉ cần thả ngựa ra, là nó có thể tự mình tìm về, vậy trên lý thuyết, bạch mã nên qua sông được,

nhưng con rắn đầu độn này rốt cuộc dẫn đường kiểu gì, để con ngựa già rành đường cũng phải lạc hướng?

Sư Cọ Mốc đã sớm khóc mệt lử, nằm bò trên lưng ngựa, hai tay túm vạt áo Chử Hoàn, rần rì nức cụt, mắt nhìn lung tung, ánh mắt hết sức mù mờ.

Chử Hoàn: “Biết không?”

Sư Cọ Mốc thành thật lắc đầu.

Chử Hoàn thở dài, lúc này la bàn trên đầu đã hoàn toàn không còn tác dụng, giống như đưng phải từ trường hỗn loạn, xoay vòng vòng như điệu Waltz, mà giữa sương trắng mờ mịt, anh hoàn toàn không cách nào phán đoán phương hướng mặt trời, trong tầm mắt chỉ có nước sông lạnh ngắt và sương mù vô tận.

Anh thậm chí không thể nhận ra sương mù chỗ nào mỏng hơn.

Người bỗng nhiên mát rượi, anh cúi đầu nhìn thấy con rắn nhỏ đã chui vào áo – chỉ có khi cảm thấy lạnh, không cách nào chống lại bản năng của động vật máu lạnh, thì con rắn này mới dán lên da người ta.

Chử Hoàn cũng nhanh chóng cảm nhận được nhiệt độ hạ thấp, anh cởi áo khoác bọc Sư Cọ Mốc chỉ mặc mỗi cái yếm và tấm lót hông vào lòng, vỗ vỗ ngựa: “Đi, đừng dừng lại.”

Lũ động vật nhỏ giống như biết mình đã gây họa, đầu ngậm miệng hết, thở mạnh cũng không dám. Chử Hoàn nắm hờ dây cương, vừa cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, vừa để ngựa tự tìm kiếm đường ra.

Bỗng nhiên, Chử Hoàn nghe thấy tiếng nước chảy đột ngột xiết hơn.

Sống lưng căng cứng, thân thể theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm trước ý thức, Chử Hoàn thúc mạnh bụng ngựa, bạch mã giật mình nhảy vọt đi như tên rời cung. Chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng vang lớn, tiếp đó là giã giụa dữ dội, bọt nước tung tóe. Chử Hoàn quay đầu lại, chỉ thấy

một bóng đen to đùng lướt qua dòng sông, con heo vừa đi theo sau ngựa đã mất tăm, từng vệt máu nhỏ xuôi dòng nước chảy tới.

Sư Cọ Mốc run bắn, ôm cứng vai Chử Hoàn, bất an thò đầu nhìn, Chử Hoàn một tay đè đầu nó xuống, một tay rút lưỡi lê.

“Suyt...” Anh nói, “Không sao, đừng sợ.”

Xung quanh chợt yên tĩnh, giống như kẻ ban nãy đang tìm kiếm chỗ ẩn, mà mùi máu tươi đã bay vào mũi.

Bạch mã có khả năng là vua trong đàn ngựa của tộc Ly Y, nó bình tĩnh hơn bất cứ con nào Chử Hoàn từng cưỡi. Nhưng nó dù sao cũng chỉ là động vật, không cách nào che giấu phản ứng “chiến hoặc trốn” như người từng được huấn luyện đặc thù. Chử Hoàn cảm thấy rõ ràng bốn chân nó đang run nhè nhẹ.

Đột nhiên, bạch mã lui phắt về sau một bước dài, quái thú khổng lồ thình lình chui lên mặt nước, cơ thể ngang tầm mắt với người trên ngựa, một luồng gió tanh tươi hất vào mặt, con rắn trong lòng Chử Hoàn ngóc dậy, làm động tác tấn công theo bản năng khi loài rắn hoảng sợ.

Ngay sau đó, gió thốc vào mặt, cơ thể rạch tan màn sương trắng. Con đó trông hơi giống rắn, thân đầy vảy của loài bò sát, tứ chi khỏe hơn rắn, linh hoạt hơn thằn lằn, cái mặt dẹp lép, miệng lồi lên, hàm răng nhọn hoắt như dao mọc lộn xộn trong miệng như bàn chải đánh giày, ngay cả lưỡi cũng không có chỗ để.

Nó lao tới cắn Chử Hoàn.

Chử Hoàn cơ thể nằm bò trên lưng ngựa, lưỡi lê đâm ra từ chỗ quỷ dị nhất, cắm phập vào cằm quái vật, sau đó anh xoay mạnh cổ tay, lưỡi lê ba cạnh khoét một lỗ nhỏ máu dưới lớp vảy dày của quái vật – ngay khi rằng nó đã trườn lên lưng mình, anh đánh bay cái miệng khổng lồ ấy.

Quái vật bị đau, há mồm gầm lên một tiếng.

Không cách nào hình dung âm thanh ấy, Chử Hoàn chỉ cảm thấy huyết thái dương căng lên, cả lồng ngực đều chấn động theo. Anh bịt một tai Sư Cọ Mốc, đè tai còn lại vào ngực mình, sau đó kéo dây cương, bạch mã chạy bước nhỏ, lướt qua con quái vật khổng lồ kia đầy nguy hiểm.

Ngay trong nháy mắt ấy, lưỡi lê vĩnh viễn u ám đột nhiên tỏa ra quầng sáng kỳ dị, chém đứt màn sương mù dày đặc trên đường, sắc bén đâm vào mắt quái vật.

Ra tay độc ác, dứt khoát lưu loát, lưỡi lê xuyên từ mắt này sang mắt kia của quái vật.

Quái vật rên rỉ hấp hối, cả con sông cùng sương mù đều chấn động. Chử Hoàn cảm thấy như bị sóng âm nghiêm trọng tập kích, cơn đau đầu đầu quen thuộc như suy nhược thần kinh đột nhiên tái phát dữ dội hơn, trước mắt anh cơ hồ tối sầm đi, vị tanh lập tức trào lên cổ họng.

— Nhất lãm chúng sơn tiêu là một câu trong bài Vọng nhạc của Đỗ Phủ, nghĩa là đứng trên cao nhìn xuống thấy núi non xung quanh thật nhỏ bé. Có thể tạm hiểu là con rắn nó bò lên vai Chử Hoàn và thấy mình thật to lớn còn con heo với thằng nhóc thì thật là nhỏ bé.

SƠN HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 23

Nụ Hoa hai tay giơ quỳ ền trượng tộc trưởng, chạy theo Nam Sơn, giọng lạnh lạnh la lên: “Tộc trưởng! Tộc trưởng!”

Tiêu Phương quát nó: “Ai cho mày ra đây, cút về đi!”

Nụ Hoa từ khi ra khỏi bụng mẹ đã có gan chống đối cha mình, vừa chạy vừa mang theo chiến ý bùng bùng.

“Con mười hai tuổi rồi!” Nó lớn tiếng tuyên bố, “Con không đi chung với tụi nhóc kia đâu, con có thể thủ sơn.”

Nam Sơn nhận quỳ ền trượng, cũng không hề nổi giận, chỉ hơi nhúu mày bảo: “Về đi.”

Kể ra thì Nam Sơn hết sức kiên nhẫn ôn hòa với tụi nhỏ trong tộc – chí ít cũng kiên nhẫn hơn Chủ Hoàn nhiều, rất ít lớn tiếng với chúng. Nhưng so với ông già nhà mình hờ tít là dùng đến bàn tay như cái quạt hương bồ, một ánh mắt thoáng không vui của tộc trưởng, lại đủ sức đe dọa lũ trẻ đó hơn.

Vừa bắt gặp ánh mắt Nam Sơn thì ngọn lửa kiêu ngạo vốn bùng cao ba thước của Nụ Hoa liền xẹp thành một đốm lửa chỉ bằng hạt đậu, sau đó tắt phụt luôn. Nó cẩn thận dò xét sắc mặt cậu, không dám làm càn chút nào, ngón chân cọ bàn chân, kì kèo tại chỗ một lát, rồi mặt mày xám xịt ngoan ngoãn quay về.

Lúc này, sương mù vốn trôi nổi trong vùng tụ cư của tộc Ly Y không biết bị thứ gì xua đi, hẳn là bằng cách nào đó. Đám sương trắng bị xua đi ấy lắng vàng ngưng tụ bên ngoài thôn xóm, thành một hình tứ giác trời tròn

đất vuông, trông như thôn vừa có thêm một bức tường thành hỗn độn mông lung vậy.

Tất cả trẻ con dưới mười bốn tuổi đều bị tập trung trong sân nhà tộc trưởng, một vòng người trưởng thành lấy Xuân Thiên làm đầu canh giữ ở bên ngoài, ai nấy đều mặc áo giáp càn vũ khí.

Xuân Thiên chỉ huy đầu vào đấy, nhất thời, trong tộc Ly Y người quát chó sủa, chim kêu thảm thiết, và tiếng vó ngựa từ không xa truy đến, lũ súc vật đều đang hối hả chạy vòng tròn, run bần bật cuộn mình lại.

“Sao lại nhanh như vậy? Sao sương mới phủ thì cửa đã mở ngay? Phải chăng Người Thủ Môn đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bên đó không có một chút báo động trước?” Tiểu Phương nhanh chóng theo sát Nam Sơn, các vấn đề hỏi liên tục như có nguyên một cây súng máy trong miệng. Rồi hắn đột nhiên dừng chân, dường như nhớ tới đi đâu gì, hoảng hốt gào lên sau lưng Nam Sơn, “Nguy rồi! Tộc trưởng, đại vương đại vương đâu?”

Nam Sơn sai bước về hướng bức tường sương mù, không hề dừng chân: “Không sao, ta tiễn anh ấy đi rồi.”

Tiểu Phương thoáng chốc chưa kịp phản ứng: “Đi... Đi rồi? Đi đâu vậy? Tôi còn cho là anh ta... anh ta sẽ...”

“Ở lại tiếp nhận ‘nghỉ thức’?” Nam Sơn dừng bước ngay ranh giới bức tường sương mù. Cậu vừa quay đầu thì Đại Sơn vẫn im lặng theo sau lập tức đưa cho một cây đuốc, ngọn lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt nghiêng tuấn tú lại bình tĩnh của Nam Sơn, cậu dừng một chút, rồi tiếp tục, “Chỉ Hoàn đã nói rõ với ta, anh ấy sẽ không ở lại, vậy nên chuyện ‘nghỉ thức’, ta không nhắc tới.”

Tiểu Phương tròn đôi mắt đặc biệt to thành quả banh: “Cậu... nhắc cũng chưa hề?”

Nam Sơn nheo mắt nhìn sương mù, sắc mặt có vẻ nặng nề. Giờ đây nỗi buồn ly biệt khi tiễn Chỉ Hoàn đi lúc sáng sớm đã không còn sót lại chút gì

trên mặt cậu, nhắc tới việc này, Nam Sơn thậm chí hơi lấy làm may mắn: “May mà anh ấy đi đủ dứt khoát, nếu chậm một chút, e rằng sẽ...”

“Nhưng sao cậu có thể không hề nhắc đến? Ôi! Tộc trưởng à, điểm tốt của ‘nghị thức’, mấy người bên đó không cách nào tưởng tượng nổi, mà sao cậu lại không cho anh ấy biết chứ? Nếu anh ấy biết, không chừng sẽ đồng ý ở lại. Chẳng phải cậu vẫn luôn muốn...”

Nam Sơn thản nhiên liếc nhìn hắn, Tiểu Phương tức khắc như được huấn luyện nghiêm chỉnh mà tự động ngậm miệng, trông chẳng khá khẩm gì hơn cô con gái mười hai tuổi.

Một lọn tóc ở thái dương Nam Sơn tuột khỏi dây cột, buông trên bờ vai rộng lớn rắn chắc. Cậu vuốt ve đầu quyển trượng được Chủ Hoàn dán lại một cách trân trọng, sau đó hơi nhắm mắt, gỡ nó ra một lần nữa.

Cậu cầm viên đá quý xanh biếc kia trong tay, ngắm nghía giấy lát rồi cẩn thận cất đi, sau đó, Nam Sơn mượn cây đuốc Đại Sơn đưa cho, đốt cháy quyển trượng.

Quyển trượng tộc trưởng không biết làm bằng vật liệu gì, trên đầu bốc lên ngọn lửa màu sắc nhạt nhẽo, ánh lửa như cực quang trên băng, có vẻ lạnh lẽo huyền bí và khô khan.

Chỉ thấy ánh sáng ấy ngày càng mạnh hơn, rất nhanh chóng, nó từ từ thẩm thấu vào sương mù, trong màn sương vẫn vút, ánh lửa lạnh lẽo tựa như ngọn hải đăng xé toang đêm đen, cô độc mà chiếu tan bớt rất nhiều sương trắng.

E rằng đây là thứ duy nhất trong tộc có thể chiếu sáng xuyên qua sương mù.

“Ta cho anh ấy biết, dù dẫu anh ấy ở lại, sau đó để anh ấy giống như ba ta sao?” Dưới ánh lửa yên tĩnh, Nam Sơn thì thào như độc thoại.

Tiểu Phương không phản bác nổi.

Nam Sơn hạ tậ̀n mặ́t, dường như muốn lật sang trang mới: “Về sau không được nhắc tới việc này nữa.”

Khi nói chuyện, đàn ngựa trong tộc rớt cuộc xuyên qua sương mù dày đặc chạy về Tiểu Phương nhìn lướt qua, bỗng hơi nghi hoặc hỏi: “Thật kỳ lạ, tộc trưởng, bạch mã vương của cậu đâu?”

Nam Sơn: “Ta để Chủ Hoàn cưới đi rồi.”

Tiểu Phương giật nảy mình: “Cái gì... Thế vừa vặn gặp lúc này, làm sao nó trở về được? Hơn nữa sắp phong sơn rồi, con đường thông đến bên kia sông đã dời đi, nó không tìm về được thì phải làm sao?”

“Không về thì thôi.” Nam Sơn đưa quyền trượng bập bùng ánh lửa cho Đại Sơn, “Nó không về thì đàn ngựa sẽ tự tuyển ra vua mới, anh nhọc lòng làm gì?”

Đại Sơn hai tay đỡ quyền trượng như nâng thánh hỏa, đã có hơn chục người phụ nữ chờ ở bên cạnh, trên tay đều giơ một khúc xương người – so với xương người bình thường thì số xương này dường như to hơn, chất xương cũng đặc biệt dày, bên trong gầy như đặc ruột, lóe lên bên ngoài là lớp lân tinh đầu đầu.

Đại Sơn chạm lửa trên quyền trượng tộc trưởng vào xương cốt trong tay mỗi người, một đầu xương cháy lên theo, và cũng tỏa ra ánh sáng có thể xuyên thấu sương mù, có điếu ánh sáng u ám bốc lên trên đầu khúc xương giống một ảo giác hơn là lửa.

Nhóm phụ nữ cầm mỗi một khúc xương lên bức tường thành, trình trọng dùng lễ nghi cổ xưa cúi chào số xương cốt đó.

Cứ như vậy, tất cả cây cối, núi non, sông nước trong sương mù mới một lần nữa có cái bóng như ẩn như hiện.

Xa xa vẳng đến tiếng gầm gừ sồn tóc gáy.

Nam Sơn: “Bảo với mọi người, từ giờ trở đi, mười người một tổ, lập đội tu ần tra...”

“Tộc trưởng!” Cậu còn chưa nói xong thì đột nhiên bị tiếng kêu khàn khàn phía sau cắt ngang, một người phụ nữ thất tha thất thểu chạy tới trước mặt cậu, thở hổn hển, “Tộc trưởng, tộc trưởng...”

Nam Sơn giữ tay chị ta, không để đối phương m ền nhũn đầu gối mà quỳ luôn trước mặt mình: “Sao vậy?”

Người phụ nữ khóc nức nở nói: “Không thấy An Tạp Lạp Y Gia đâu!”

“An Tạp Lạp Y Gia” chính là tên dân tộc Ly Y có vẻ rất có đẳng cấp của Sư Cọ Mốc, dịch thành tiếng Hán còn dài hơn tên thật, cả hai tên Chử Hoàn đều không nhớ, bởi vậy đành phải tự đặt biệt danh cho con người ta là “Sư Cọ Mốc”.

Tay Nam Sơn c ầm tay đối phương chột siết chặt: “Từ bao giờ?”

“Sáng sớm, vừa tờ mờ sáng...” Người phụ nữ chừng như đã suy sụp, tộc trưởng lúc này là chỗ dựa duy nhất, chị ta chỉ có thể nhờ vào sức lực từ tay Nam Sơn để gắng gượng, mấy lần nén nước mắt đã tràn lên mi. Chị ta sinh đẻ khó khăn, lấy chồng mười năm cũng chỉ có mình Sư Cọ Mốc, hỏi sao mà không sốt ruột cho được?

“Heo nhà nuôi thiếu một con, nhưng mà, nhưng mà chu ồng heo đóng kín, chắc chắn là nó thả một con cưỡi đi, rồi lại tự mình đóng vào... Nó, nó bình thường chỉ thích chơi với lũ động vật ngu xuẩn đó,” Móng tay chị ta đã bấm vào thịt, thở h ồng hộc một cách khó khăn, “Tộc trưởng, cậu nói nó sẽ chạy đi đâu? Liệu có phải nó đã...”

Nam Sơn nhíu mày sâu hơn, nhận quyền trọng Đại Sơn đưa trả: “Kêu mấy người đi theo ta, nhanh lên.”

Dưới sông, Chử Hoàn nuốt xuống một búng máu.

Quái vật đã ngã ngửa, máu tanh hôi bắn đầy lên ngựa. Chử Hoàn đưa tay bịt tai, vừa giảm bớt ù tai, vừa quan sát quái vật dưới nước từ cự ly gần – Mặt sông cạn hời này chỉ vừa vắn ngập qua xác quái vật, vậy nó tuyệt đối không thể là động vật sống ở đây.

Chử Hoàn chưa bao giờ trông thấy hay nghe nói về loại quái vật này, nó cũng không thể là đến từ bên này sông được.

Vậy thì nên... là đến từ chỗ dân tộc Ly Y.

Là bọn họ nuôi? Hay họ đã gặp phải chuyện gì rồi?

Nếu như nó đến từ bên phía tộc Ly Y, vậy có phải là sau một hồi đi lung tung, mình đã không còn xa bờ bên kia nữa?

Chử Hoàn quan sát thấy, đám quái vật này là ngược dòng nước mà lao đến, vậy hiện giờ lựa chọn sáng suốt nhất chính là cũng đi lên ngược dòng.

Mùi máu tươi dưới nước có thể sẽ dẫn lũ khác tới, họ phải mau chóng rời khỏi mới được.

Bạch mã như tâm ý tương thông với anh, Chử Hoàn vừa hạ lệnh thì nó lập tức co cẳng chạy giữa dòng nước.

Lúc này, Chử Hoàn nghe thấy tiếng khóc thút thít nho nhỏ, anh cúi đầu thấy Sư Cọ Mốc đang gục lên vai mình mà khóc rưng rức, giống như hiện giờ mới nhận ra là bạn tốt đã không còn cách nào đi theo mình nữa.

Sư Cọ Mốc lần đầu tiên gặp phải chết chóc, hoang mang không biết làm sao, nhưng cũng mơ hồ biết, trước mắt không phải là lúc để tùy tiện nghịch ngợm gây chuyện, nó chỉ nắm chặt vạt áo Chử Hoàn – loại áo sơ mi vừa mềm vừa vướng víu giống như xé cái là rách mà dân trong tộc đầu không thêm mặc này, hiện giờ đã là chỗ dựa duy nhất của nó.

“Không biết cha mẹ cháu phải sốt ruột đến mức nào đây.” Chử Hoàn chột nói.

Anh hiển nhiên không giỏi dùng giọng điệu dỗ dành, đành phải mặc kệ đối phương có hiểu hay không, tiếp nhận được hay không, coi thẳng nhóc ba bốn tuổi này như người lớn, dùng đến kiểu nói chuyện ngang hàng: “Cháu chỉ biết làm chuyện bốc đồng thôi! Cháu có nghĩ đến vấn đề này không?”

Lần này thì Sư Cọ Mốc không cười nhạo Chử Hoàn phát âm kỳ cục, nó nghe được sự trách cứ, cảm thấy tủi thân chưa từng có, thế là nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn anh.

Chử Hoàn chợt kéo mạnh dây cương, bạch mã bị bất ngờ, móng trước tung lên cao, hí lên một tiếng thật dài, tiếng nước róc rách chợt bị khuếch đại, ba quái vật còn to hơn ban nãy lao thẳng về hướng họ.

Chử Hoàn chẳng chút hoang mang ổn định ngựa, bảo Sư Cọ Mốc: “Cháu nhìn thấy mấy con này chưa? Chú không biết chúng có phải cá sấu biến dị hay không, có thể chúng là từ nơi khác chạy tới hoặc sống ngay dưới sông – Sao cháu dám phán đoán mình đủ khả năng một mình qua sông?”

Sư Cọ Mốc sợ quá thút thít một tiếng.

Chử Hoàn: “Không được khóc.”

Lần này, anh không làm bộ hung ác, cũng không mềm giọng dỗ dành, chỉ nói ba chữ với ngữ khí bình thản, Sư Cọ Mốc lập tức nén nước mắt, không dám hó hé một tiếng nào.

Chử Hoàn nằm trên lưng ngựa, hạ thấp trọng tâm, không ngừng đi đầu chỉnh góc độ, đồng thời kìm tai Sư Cọ Mốc nói: “Đã là chuyện cháu còn chưa đủ khả năng, thì vì sao phải làm?”

Sư Cọ Mốc rúc trong lòng anh, lí nhí mở miệng: “Đại vương đại vương...”

Chử Hoàn: “Không được làm nũng, chú đang hỏi cháu đấy – trừ làm nũng ra thì cháu còn biết làm gì?”

Một con quái vật chọt nhảy vọt lên khỏi mặt nước, ngoác cái miệng khổng lồ muốn cắn Chử Hoàn.

Chử Hoàn ôm thằng bé, cả người đã đứng trên ngựa, lưỡi lê trong tay anh cơ hồ thành một cây kim thêu xe chỉ luồn kim tùy ý, thoăn thoắt đâm tới – Sau đó anh chọt khom người lùi về trên ngựa, bạch mã quyết đoán lao đi, hàm răng khổng lồ của một con quái vật khác lướt qua vai anh, đâm sâu vào con vừa nãy.

Chử Hoàn muốn bịt tai, nhưng phải lo cho thằng bé trong lòng, không còn kịp nữa, đành phải chịu sóng âm tấn công hai tầng.

Anh hít sâu một hơi, khéo léo dời đi sự chú ý, giảm bớt đau nhức ở ngực, còn không quên nghiêm khắc nói với Sư Cọ Mốc: “Hành vi của cháu, không gọi là anh hùng, mà là gây chuyện, hiểu không?”

Lúc này, bạch mã đã không thể tránh né đâm thẳng vào con quái vật thứ ba, quái vật lao tới cắn, Chử Hoàn dùng lưỡi lê liều một mất một còn.

Quái thú và vũ khí lạnh trực tiếp đánh nhau.

“Phập” một tiếng, lưỡi lê đâm vào từ một khe hở bằng nắm tay chỗ hàm răng không khít ở hàm trên của quái vật, đầu nó trong khoảnh khắc đã bị đâm xuyên, Chử Hoàn mượn lực xoay người ba trăm sáu mươi độ trên không trung, vừa vịn ngẩng lên lưng bạch mã đang lao băng băng.

Sư Cọ Mốc sợ đến đần ra.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 24

Trong rất nhiều câu lạc bộ đều có cả đàn ngựa với các vầng hào quang như ngựa đua, ngựa thuần chủng, dắt ra mua đi bán lại, thậm chí có thể đổi được cả căn nhà. Nhưng nếu để đám quý ông quý bà trong loài ngựa ấy chung chỗ với con bạch mã này, chắc cũng chỉ có thể so mặt con nào dài hơn thôi.

Đây là con ngựa tốt nhất mà đời này Chử Hoàn từng gặp.

Động vật ăn cỏ đơn thương độc mã xuyên qua sương mù và quái vật, sợ hãi là điều hiển nhiên khỏi cần nói. Chử Hoàn cảm thấy, bản năng sinh vật không phải dễ khắc chế, song dù sợ hãi, từ đầu đến cuối nó chưa hề hoảng loạn, nó tuyệt đối không chịu dễ dàng hoảng sợ, luôn luôn duy trì cảnh giác, cẩn thận nghe theo chỉ lệnh của người trên lưng, đồng thời cũng đang dùng cách của mình để cố gắng tìm kiếm lối thoát.

Nhưng ngấm lại cũng phải thôi, người như Nam Sơn đã đem tặng thì tất nhiên phải là thứ tốt nhất rồi.

Bạch mã vùng thoát khỏi quái vật dờ rẩn dờ thẩn lặn dưới nước, phóng đi thêm một đoạn, Chử Hoàn liên tục nghe thấy sâu trong màn sương mù dày đặc truyền đến tiếng gầm gừ thấp thoáng.

Sương mù trước mắt khiến anh cảm lòng không được nhớ tới các loại ô nhiễm hóa chất trong phim kinh dị, và xuất phát từ thường thức khoa học, cách giải thích duy nhất Chử Hoàn có thể chấp nhận, chính là đám quái vật này đều đã do ô nhiễm hoặc phóng xạ mà trở thành loài biến dị.

Nếu vậy, quái vật thì không hề gì, nhưng Sư Cọ Mốc hít nhiều sương mù liệu có vấn đề gì không?

“Có sợ không?” Chữ Hoàn nhẹ giọng hỏi.

Sư Cọ Mốc và con rắn nhỏ liếc nhìn nhau, liền dẹp luôn bộ dáng run bần bật rúc vào nhau vừa nãy, đồng thời ưỡn ngực lên.

Chữ Hoàn thở dài: “Ồi cái lũ oắt con...”

Trên thế giới này, chắc cũng chỉ có lũ con nít chẳng hiểu cái đẽch gì, khi đối mặt với nguy hiểm khó lường, mới có thể khoác lác ưỡn ngực ngẩng đầu để tỏ vẻ không hề ngại chi.

Dù sao thì cũng chẳng có ai trông chờ chúng thật sự gánh vác được trách nhiệm gì.

Chữ Hoàn: “Hiện giờ thì chú đã hiểu, tại sao bà chị Nụ Hoa kia cứ thích đánh cháu làm vui.”

Bước chân bạch mã hơi chần chừ, trong lòng Chữ Hoàn cũng vậy.

Một người một ngựa kinh nghiệm khá phong phú đầu đã phán đoán ra, phương hướng tiếng gầm truền đến rất có thể chính là dân tộc Ly Y ở bờ bên kia, hiện giờ cả nhà Sư Cọ Mốc đầu ở đằng đó... À, Nam Sơn cũng vậy.

Vừa nghĩ đến Nam Sơn, trong lòng Chữ Hoàn không khỏi hơi lo lắng. Anh cảm thấy mình không cần thiết gặp lại Nam Sơn, chỉ là tốt xấu gì cũng có vài ba câu, cho anh biết Nam Sơn vẫn ổn là được rồi.

Nỗi lo lắng trong lòng như lửa rừng lan mãi không tắt, bởi vậy Chữ Hoàn hiếm khi chần chừ.

Lửa rừng đốt ngực anh nhưng không đốt được đầu óc, ngừng một thoáng, Chữ Hoàn lại vòng đầu ngựa: “Không, chúng ta nên về bờ bên kia trước.”

Bạch mã hiểu ý, nhưng Sư Cọ Mốc và rắn nhỏ đối với sự thay đổi thất thường của người lớn lại mù mờ không rõ – Anh trấn áp Sư Cọ Mốc gào

khóc đòi dẫn chúng về tộc, sao giờ đột nhiên vòng lại?

Bạch mã đuổi theo dòng nước, chạy về hướng ban đầu.

Nam Sơn dù sao cũng là một tộc trưởng, là người trưởng thành, nhưng Sư Cọ Mốc thì khác, chút kỹ năng của thằng nhóc đáng ghét này đều ở leo cây và gây chuyện, Chử Hoàn không thể dẫn nó xông đến nguy hiểm khó lường.

Anh quyết định bằng tốc độ nhanh nhất, đưa Sư Cọ Mốc đi gửi tạm người dân trên ngọn núi dọc đường, sau đó lại tự mình qua sông đến chỗ dân tộc Ly Y tụ cư.

“Lần này tốt nhất là chúng ta đừng lạc đường.” Chử Hoàn bất giác đổi thành tiếng Hán, thấp giọng nói, “Tốt nhất là mình đến kịp.”

Nếu không lỡ như bên kia xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ anh phải chịu trách nhiệm nuôi thằng lỏi đáng ghét này?

Chử Hoàn cúi đầu nhìn Sư Cọ Mốc một cái, trong lòng buồn khổ nghĩ thầm: “Thế mình nên tuần tình theo mấy nam kia cho rồi.”

Tiếc thay, kế hoạch thủy chung không theo kịp biến hóa, sở dĩ “hiện thực” được gọi là “hiện thực”, chính bởi vì nó vĩnh viễn một trời một vực với tưởng tượng.

Bạch mã vốn chạy rất nhanh bất ngờ đá hậu, đau đớn hí lên một tiếng, chân trước khụy xuống, bước chân lập tức rối loạn, cơ hồ sẽ ngã nhào, song chắc là nhớ mình còn đang chở người, nên sau khi liên tục lắc đầu, nó rốt cuộc vẫn liêu mạng đứng lại.

Chử Hoàn thấy rõ ràng đuôi ngựa bị cái gì đó cào một đường, vết máu nhỏ chảy xuống sông.

Sư Cọ Mốc tròn mắt nhìn, nói một từ mà Chử Hoàn chưa nghe bao giờ, Chử Hoàn bịt miệng nó lại.

“Suyt...” Chử Hoàn nhìn chăm chăm vết thương trên đùi ngựa, tập trung toàn bộ tinh lực lên tai.

Thời điểm thế này, anh vô cùng hi vọng tay mình không nhanh như vậy, nộp súng đừng tích cực đến thế.

Một bóng đen nhanh đến khó tin đột nhiên vọt lên mặt nước, bạch mã theo bản năng muốn lui bước, bị Chử Hoàn ghì dây cương ghìm lại tại chỗ.

Ngay sau đó, bóng đen đâm vào lưới lê của Chử Hoàn, tiếng kim loại ma sát chói tai như cửa trên thủy tinh vang lên sâu trong màn sương, khiến người ta tự nhiên sởn gai ốc.

Va chạm xảy ra trong nháy mắt, vừa đụng đến thì Chử Hoàn đã biết sức mạnh song phương chênh lệch, liền một tay tóm Sư Cọ Mốc, nằm ngửa ra sau, lưng cơ hồ cong thành hình cầi vòm, nếu không phải kỹ xảo giảm lực trong lúc vội vã rất giỏi, Chử Hoàn hoài nghi va chạm bất thành linh sẽ làm gãy cả lưới lê lẫn tay anh.

Chử Hoàn đã thấy rõ kẻ lao tới chính là tiểu quái vật đêm ấy xâm nhập chỗ anh ở, bị Nam Sơn vặn gãy cổ.

Toàn thân nó đều là mai cứng và lông như kim thép tua tủa xen nhau, chỉ mỗi cổ có một chỗ thịt mềm. Nếu lúc ấy anh không cao tuổi mờ mắt, thì Chử Hoàn nhớ rõ, Nam Sơn dùng năm ngón tay bóp gáy quái vật trước, sau đó nhờ sức mạnh khi cơ thể xoay tròn, vặn một phát gãy cổ nó.

Chử Hoàn: “Ôm chặt chú!”

Sư Cọ Mốc lập tức rúc đầu vào lòng mà ôm chặt lấy anh, Chử Hoàn rảnh được một tay, chuẩn xác nắm cổ quái vật ngay trong nháy mắt nó đề lên đỉnh đầu.

Anh dùng năm ngón tay bóp mạnh một phát, trong tiếng kêu thảm thiết ngán ngủi của quái vật, quảng nó từ giữa không trung xuống nước, chớp mắt khi quái vật rơi xuống, Chử Hoàn giơ thẳng lưới lê, đâm cái “phập” vào thịt nó.

Từng vệt máu tròn loang ra như pháo hoa nở rộ lóa mắt, quái vật hấp hối rít lên chói tai, há miệng muốn cắn Chử Hoàn, Chử Hoàn cảm thấy một dòng khí quỷ dị, đột nhiên nhớ đến then cửa tự động đẩy ra đêm đó, chưa kịp nghĩ kỹ thì thân thể đã hành động trước một bước – anh xoay người, dùng tay và vai trái chặn cổ mình với đứa trẻ trong lòng.

Cánh tay anh chợt đau buốt như bị một cây kim dài đâm xuyên, nhưng quần áo hoàn toàn không rách. Chử Hoàn dùng lưỡi lê xoay chém lung tung, song chẳng chạm đến cái gì.

Tưởng như là kim ngưng tụ từ không khí vậy.

Trong vài giây, Chử Hoàn nhìn con quái vật đã chết ngắc và chiếc áo khoác lành nguyên, hoài nghi mình lại xuất hiện ảo giác không hề logic.

Nhưng con rắn quấn trên người Sư Cọ Mốc lại đột nhiên ngóc dậy nhìn cánh tay anh, có vẻ hết sức căng thẳng.

Ngay sau đó, chỗ mới đau đón bắt đầu vừa lạnh vừa tê, cảm giác tê dại ấy nhanh chóng lan ra từ cánh tay trái. Chử Hoàn chợt thấy không ổn, lập tức xắn tay áo lên, nhìn thấy trên tay mình quả nhiên có một chỗ bị đâm, không chảy bao nhiêu máu, nhưng vết thương đã biến thành màu tím bầm.

Rốt cuộc là vết thương gì, do đâu mà có, cho đến giờ phút này Chử Hoàn vẫn hoàn toàn không thể hiểu nổi, anh sống từng ấy năm, quả thật chưa bao giờ nghe chuyện như vậy, nhưng trước mắt không phải thời điểm để khảo chứng. Anh quyết đoán kịp thời, tay kẹp cán lưỡi lê, tạm thời ngăn máu lưu thông, sau đó rút con dao Nam Sơn tặng, khoét vết thương ra, máu đen thoáng cái trào lên. Nặng xong rồi Chử Hoàn lại dùng miệng hút không ít, đến khi máu chảy biến thành màu đỏ mới thôi.

Chử Hoàn thật sự không mang theo đồ đặc gì khác ngoài một ống trúc đựng rượu Nam Sơn tặng cho, trước mắt anh đành phải chạy chữa bừa, gỡ ống trúc súc miệng, sau đó đổ hết xuống vết thương.

Chử Hoàn không lạ gì cảm giác khi cồn trực tiếp xối lên vết thương.

Đau, đau rất, nhưng tuyệt đối không phải đau như thế này – Đó quả thật là đập vào cốt tủy, trực tiếp đâm vào đầu anh, buốt xương nhói tim, giống hết cảm giác khi Nam Sơn bôi thuốc cho anh lúc ở trong nhà khách của thị trấn.

Trong ống trúc này chính là rượu thuốc.

Rượu thuốc rất cuộc có thể uống bữa không, gặp độc tố liệu có sinh ra phản ứng hóa học chết người hơn không? Chử Hoàn đã chẳng còn tâm trạng để sầu lo, anh đau đến vã mồ hôi lạnh, rã trong sương mù mát rượi, chúng lại nhanh chóng bị gió thổi khô, thảm hại khỏi cần nói.

Tiếng nước chảy ngày càng xiết, bạch mã chần chừ tại chỗ giầy lát, đột nhiên tự chủ trương quay đầu lại, lao ngược dòng về hướng tộc Ly Y ở bờ bên kia. Chử Hoàn hơi lảo đảo, nhưng anh không hề ngăn cản.

Đôi lúc bản năng tránh hại tìm lợi của động vật còn nhạy bén hơn con người, nhất định là phía trước có thứ khiến nó cảm thấy đáng sợ.

Đúng là nhà đã đột lại còn gặp mưa suốt đêm, chính lúc này, Chử Hoàn nghe thấy tiếng nước phía sau bỗng nhiên hung mãnh hơn, quay đầu lại thấy ba bốn con quái vật mai đen lông cứng tua tủa như ban nãy đang đuổi theo.

Đằng xa vẳng đến tiếng ầm ầm như sấm rền, đồng thời, dòng khí quý dị lại trườn đến.

Chử Hoàn không nhìn thấy, không nghe thấy, không phân biệt được, chỉ có thể nhờ vào chút trực giác khi đi bên rìa sinh tử để lao về phía trước. Có tiếng vải bị xé rách vang lên, áo khoác của Chử Hoàn bị thủng một lỗ ở đằng sau, cắt dài đến tận cổ áo.

Tay trái dường như vẫn còn sót chất độc, nửa người bên trái bắt đầu lạnh ngắt tê cứng.

Bán thân bất toại ngay vào lúc mấu chốt này tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Ngay sau đó, dòng khí thứ hai, thứ ba nối gót tới, Chử Hoàn hiềm hóc tránh thoát hai lần, đến lần thứ ba, cái con đen sì kia đã đuổi tới, giờ móng vuốt sắc bén chộp thẳng vào mặt anh.

Chử Hoàn đá vào ngực nó một phát, quái vật đau đớn bay ra, đột nhiên há miệng, lộ ra cổ họng đen thui sau hàm răng.

Ờ ừ, lại là chiêu này!

Lần này Chử Hoàn đã không thể tránh né, bởi vì góc độ quá xảo quyệt, anh mà né thì luồng khí vô hình kia sẽ bắn vào người Sư Cọ Mốc.

Nhưng đánh thêm chút nữa, Chử Hoàn không biết liệu mình có biến thành một cương thi vẫn còn thở được hay không... Hoặc là cảm giác tê liệt truyền vào tim phổi, đến lúc đó anh sẽ là cương thi không biết thở luôn.

Trong tích tắc, anh đành phải vừa bảo vệ Sư Cọ Mốc, vừa trầy trật giờ dao lên cán.

Chuyện đáng ngạc nhiên đã xảy ra. Chử Hoàn đâm được một nửa, lại có cảm giác như “mình đã chém trúng cái gì”, tay cầm dao đột nhiên siết chặt, ra sức chém xuống, trong hư không vang lên một tiếng sắc bén, như “không khí” bị bổ làm đôi, một đoạn sượt vai Chử Hoàn, đoạn còn lại thì đập vào mặt quái vật, cho nó một cái tát dứt khoát lưu loát, nửa khuôn mặt bị rạch sâu hoắm.

Đây là, là... con dao có thể chém được gió.

Nhưng không đợi Chử Hoàn kịp định thần lại từ nhận thức “mình cầm thần khí trong tay”, bạch mã chợt nhảy vọt qua thi thể cá sấu như biến đi dưới nước – họ hiển nhiên lại về đến nơi ban nãy, và hai con “cá sấu biến đi” đã bị cắt đuôi lại bọc đánh từ hai bên.

Chử Hoàn thậm chí chẳng có thời gian nổi cáu để lời mẹ nó ra chửi, đành phải kéo lê cơ thể bán thân bất toại nghênh chiến một lần nữa.

Bạch mã hí lên một tiếng, dừng cảm lao qua giữa hai quái vật, Chử Hoàn chém đứt mõm một con quái vật xông ra bằng tốc độ khó lòng thấy rõ, bất chấp chấn động não do tiếng kêu của nó mang đến, bởi vì con khác đã hất cái đầu khổng lồ, lao về phía anh.

Chử Hoàn định liều bỏ nốt cánh tay phải còn sót lại, cưỡi dao đón đỡ.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra đúng vào lúc này.

Dường như trong sương trắng đột nhiên truy đến chấn động kỳ lạ, dao của Chử Hoàn xuyên qua người quái vật, mà quái vật thì xuyên qua người anh... giống như nó chỉ là một hình ảnh 3D chân thật lạ thường.

Hoặc là... quỷ ảnh.

Quái thú khổng lồ rơi xuống nước, một chút bọt nước cũng không bắn lên, mà mấy tiểu quái vật bám riết phía sau dường như cũng tan biến vào không khí.

Tình hình này là sao?

Người và động vật chạy một mạch như điên nhất tề dừng lại trong sự nghi hoặc và bất an vô hạn, con rắn nhỏ đột nhiên trườn khỏi người Sư Cọ Mốc, Chử Hoàn không tóm được, nó lao đầu xuống nước, thoát cái đã mất dạng.

Tiếng gầm gừ đằng xa bất giác đã biến mất.

Mãi đến lúc này Chử Hoàn mới phát hiện, hình như nước ở đây cạn hơn ban nãy rất nhiều.

Thế có nghĩa là... họ sắp lên bờ rồi?

Hết thấy như một giấc mộng, nhưng mồ hôi lạnh trên người còn đó, ống tay áo ướt sũng máu vẫn nguyên, cảm giác tê cứng ở nửa người bên trái cũng còn đây. Hai mươi phút sau, khi Chử Hoàn đã bắt đầu hơi khó thở, thì vó ngựa dừng phải bờ.

Tầm nhìn bắt đầu mờ hồ, tai cũng dần dần không còn nghe rõ. Chử Hoàn cảm thấy mình nên lạc quan hơn, thí dụ như hi vọng con rắn đột nhiên bỏ chạy kia kỳ thực là đi gọi người... Nhưng xét từ việc nó dẫn đường cũng làm họ bị lạc, anh lại cảm thấy mình chỉ mơ mộng hão huyền thôi.

Quái vật đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, đã triệt để khuấy tung cái đầu kiên trì theo chủ nghĩa duy vật của anh thành một đồng hồ, chính Chử Hoàn cũng không rõ mình còn tỉnh táo hay chẳng, chỉ có Sư Cọ Mốc thở mạnh cũng không dám mà rúc trong lòng anh.

Bỗng nhiên, Sư Cọ Mốc thò đầu lên, hình như đã nhìn thấy cái gì. Chử Hoàn trong cơn ù tai loáng thoáng nghe thấy nó gọi một tiếng “ba”, lúc này mới chú ý tới tiếng người từ xa dần lại gần.

Chử Hoàn nheo mắt, trong tầm nhìn mờ hồ cố gắng nhận ra Nam Sơn, Tiểu Phương và ba Sư Cọ Mốc.

Con rắn nhỏ quấn trên tay Nam Sơn, quả thật là đi tìm người – nghiệt súc này sau một vạn lần lừa đảo, vậy mà đã hơi hữu dụng rồi.

Mấy người đàn ông dân tộc Ly Y lập tức vây quanh anh, nhao nhao nói gì thì Chử Hoàn đã không còn nghe thấy, anh dùng nốt chút sức lực cuối cùng từ trên ngựa đưa Sư Cọ Mốc cho ba nó.

Mà khi anh theo bản năng tìm kiếm Nam Sơn, mới phát hiện Nam Sơn không biết đã nắm lấy tay trái của mình từ lúc nào – tay trái của anh hoàn toàn không còn cảm giác.

Chử Hoàn vốn định nhờ sức Nam Sơn để xuống ngựa, nhưng vừa mới cử động, đôi chân mắc trên yên ngựa chợt mềm nhũn, thế là ngã dúi đầu xuống.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 25

Có khả năng là vụ ngã xuống núi đã tạo thành bóng ma tâm lý cho Chử Hoàn, thế nên tích tắc khi bị ngã ngựa, thần trí vẫn qua lại giữa hôn mê và tỉnh táo dưới kích thích mạnh đã tỉnh táo trong một chớp mắt.

Nhờ một chớp mắt này, Chử Hoàn kinh hoàng nhớ lại: “Mình lại nhảy xuống núi nữa sao?”

Sau đó nhớ ra là không phải, anh mới thở phào, ngã không then với lòng.

Dù rằng nửa người bên trái bán thân bất toại, Chử Hoàn vẫn cố hết sức đổi tư thế, tránh để khi rơi xuống đất gây ra cái chết mất mặt như ngã gãy cổ chẳng hạn.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện mình lo thừa, bởi vì Nam Sơn đã ôm trọn anh vào lòng, không để anh rơi xuống đất.

Đôi tay Nam Sơn ấm áp và vững vàng, mang đến cảm giác an toàn mạnh mẽ, nhưng cảm giác an toàn ấy không thể an ủi tâm trạng Chử Hoàn giờ này phút này. Anh cực kỳ buồn bực, không thể chấp nhận cách mình lên sân khấu khi ở trước mặt Nam Sơn lần nào cũng không anh hùng như thế.

Ô danh bị cành cây đâm xuyên vẫn chưa rửa sạch đâu!

Mấy tộc nhân “rào rào” vây lại, vẻ mặt Tiểu Phương cực kỳ nghiêm trọng. Chử Hoàn không biết trước mắt mình trông thảm hại thế nào, nhìn biểu cảm của Tiểu Phương thì thấy giống như mình sắp sửa cưới hạc đi Tây thiên ấy – ông anh này run rẩy đưa tay muốn thử hơi thở của Chử Hoàn.

Chử Hoàn cất lực nâng tay phải, m ền nhũn đặt lên cổ tay hấn mà lắc lắc: “Vẫn còn thở.”

Các tộc nhân thoáng cái om sòm lên, Chử Hoàn nghe thấy họ đua nhau thảo luận khe khẽ.

“Sao anh ta còn động đậy được?”

“Nhưng không phải tộc trưởng nói anh ta chưa tiếp nhận ‘nghỉ thức’ à?”

“An Táp Lạp Y Da, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nam Sơn không nhìn được nữa, quát khê một tiếng: “Im miệng, ền ào cái gì thế?”

Mọi người lập tức im như thóc.

Nam Sơn xé vết thương vết máu của Chử Hoàn ra, vết thương bị anh dùng dao cắt b ầy nh ầy máu thịt, cơ h ồ không nhận ra hình dạng ban đầu.

Nam Sơn nhú mày, lập tức nâng tay anh lên, liếm vết thương một chút.

Chử Hoàn chấn động, lý trí bảo Nam Sơn làm như vậy tuyệt đối không có ý đồ đen tối gì, nhưng lý trí như một chiếc thuyền con, nhanh chóng bị đại dương mênh mông không hề lý trí nhấn chìm, sự kinh hãi như sóng lớn và ngàn vạn lời nói hội tụ trong nội tâm, thành một câu ngu xuẩn: “Cậu ấy cậu ấy cậu ấy liếm, liếm mình kia!”

Ý nghĩ như dê cù này nhanh chóng làm Chử Hoàn cảm thấy mình hơi bị xấu xa – và cực kỳ không khéo, anh chính là một quân tử tự cho mình là tiểu nhân.

Giống như để tránh khiến người khác nghi ngờ, Chử Hoàn theo bản năng cự quây, cố hết sức dùng nửa thân thể không chịu phối hợp để rút tay ra.

Nam Sơn túm chặt tay anh, cậu dùng bao nhiêu sức lực thì Chử Hoàn đang tê dại không cảm nhận được, chỉ nhìn thấy gân xanh trên mu bàn tay

mình bị thít l ưỡi lên.

Sắc mặt Nam Sơn cực ít khi khó coi như vậy, cậu g ần như nổi giận dùng đũa trừng mắt nhìn Chử Hoàn mà lạnh lùng nói: “Cựa quậy cái gì, anh muốn chết à?”

Cha Sư Cọ Mốc một tay xách thừng gấu con nhà mình, lo lắng bước lại gần: “Vết thương gì? Thế nào r ưỡi?”

“Phong thương.” Nam Sơn vừa nói vừa tháo một cái lọ nhỏ trên hông, đưa tới miệng Chử Hoàn: “Há miệng.”(Chữ phong ở đây là gió, liên quan đến cái tên của loài quái vật đã cắn Chử Hoàn)

Chử Hoàn suýt nữa thì sặc. Anh tưởng là thảo dược gì, kết quả là chất lỏng vào miệng nóng ấm, tanh hôi, có vị r ỉ sắt đặc thù – rõ ràng là một ngụm máu mà!

Còn không biết là máu con gì.

“Nuốt đi.” Nam Sơn bóp cằm anh, tay dùng sức không khách sáo chút nào, cơ h ồ là ép đồ ngụm máu ấy vào họng Chử Hoàn.

Trong sự thô bạo khác thường kìm nén nỗi lo lắng vô cùng, lúc đồ máu cậu cơ h ồ hoảng loạn, trong đôi mắt xinh đẹp như bốc lửa, mái tóc dài giữa lúc vội vã rơi đ ầy xuống người Chử Hoàn.

Chử Hoàn lập tức hơi mơ màng, trong chốc lát, anh nghĩ th ần: Đừng nói là một ngụm máu, cho dù Nam Sơn bóp cổ độc cho anh một ngụm kịch độc chết người, chỉ cần đối phương dùng ánh mắt toàn tâm toàn ý này nhìn anh...

Như vậy, Nam Sơn chịu đồ thì anh nhất định chịu uống.

Chắc, anh danh đời này...

Ngay sau đó, Nam Sơn một tay vòng qua lưng ôm anh, một tay muốn đỡ chân.

Chử Hoàn hiểu động tác này có nghĩa là gì, tức khắc tỉnh lại khỏi cơn mơ màng của tình thánh, vội vàng chống tay xuống đất, khéo léo tránh né Nam Sơn định trực tiếp bế mình lên: “Ơ... chờ chút chờ chút, à ừm, tôi tôi...”

Nam Sơn cắt ngang: “Không thích? Thế tôi có thể cõng anh.”

Chử Hoàn kiên định cự tuyệt đề nghị này, vừa phỉ nhổ mình vì ham hư vinh, vừa dùng hết sức lực lão đảo đứng dậy.

Khó qua ải mỹ nhân thì anh nhận, nhưng chủ ngữ tốt xấu gì cũng phải là “anh hùng”, chứ đổi thành “cẩu hùng” thì còn ra thể thống gì nữa?

Chử Hoàn sính anh hùng này đầu nặng bước nhẹ, lão đảo muốn ngã, Tiểu Phương nhìn thấy, lập tức rất có nhãn lực chạy tới, định làm gậy cho Chử Hoàn, kết quả là đang một bầu nhiệt huyết vì nhân dân phục vụ bị Nam Sơn nhìn một cái liền khựng lại tại chỗ.

Nam Sơn chẳng rằng chẳng nói khoác cánh tay không bị thương của Chử Hoàn lên cổ mình, sau đó một tay vòng qua sau lưng mà đỡ hờ chứ không hề chạm đến anh.

Chử Hoàn không nói tiếng nào, dù rằng nghi vấn trong lòng đã đủ thành một bộ “Lam Miêu Đào Khí ba ngàn câu hỏi(1)”.

Nhưng lúc này, anh dựa hết vào một hơi thở trong ngực để cấn cự, sợ vừa mở miệng thì sẽ thở hết ra, nên đành phải dẫn nghi vấn xuống, tập trung mà đi.

Rất nhanh, cánh tay trái tê dại không một chút cảm giác giống như được mở khóa, hẳn là độc tính đang mất dần.

Nhưng đi đâu này cũng chẳng tốt chút nào, sự tê dại vừa giảm đi, thì xung quanh vết thương tức khắc như có hàng vạn con kiến cắn xé, vừa đau vừa ngứa, dần dần từ vết thương lan ra toàn thân, chỗ nào cũng có, đặc biệt là quanh quanh mỗi một khớp xương, khiến người ta chỉ muốn lăn lộn kêu gào.

Cứ đi một bước là trong xương Chử Hoàn như bị vô số con sâu nhỏ gặm nhấm.

Máu màu tím đen bắt đầu trào ra miệng vết thương, mà Chử Hoàn đã chẳng còn sức đâu đi để ý, máu chảy ra nhanh chóng ngấm ướt sơ mi, xuôi theo tay anh nhỏ suốt dọc đường.

Sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, mồ hôi lạnh trên người ngày càng nhiều, ngay cả áo khoác cũng sưng nước.

Chỉ là giải độc chữa thương mà thôi, Chử Hoàn không ngờ lại gây ra động tĩnh lớn vậy, e rằng phản ứng trong giai đoạn cai nghiện cũng chỉ đến thế là cùng.

Thân thể Chử Hoàn theo thói quen vẫn giữ nguyên sự cứng đờ, ai không biết nhìn thấy khéo còn tưởng anh đang đội trời đạp đất.

Tình cảnh này cơ hồ khiến những người khác trong tộc Ly Y chấn động.

Mọi người ở đây đều hiểu rõ quá trình giải độc, có người thậm chí từng bất hạnh tự mình trải qua, cho dù chưa trải thì năm nào cũng có cơ hội tận mắt thấy người khác phải chịu. Cảnh tượng những người đàn ông kiên cường như sắt thép đó kêu rên lặn lội dưới đất chính là bóng ma trong lòng mỗi một người dân tộc Ly Y.

Nghe nói có người khó chịu đến cực hạn, không tiếc đập đầu vào tường, trước kia từng có một người đâm đầu chết tươi luôn đấy.

Chử Hoàn có ảo giác như sắp chết, vô thức bóp chặt thứ chạm đến – anh vừa vặn nắm lấy quyên trượng tộc trưởng tộc trưởng tộc trưởng.

Một đầu quyên trượng vẫn đang cháy, Nam Sơn sợ anh bỏng, vì thế nhẹ nhàng bẻ các ngón tay Chử Hoàn ra.

Khớp ngón tay Chử Hoàn không hề gồ lên, không phải kiểu sẽ kẹp chặt nhẫn, bị quyên trượng thô ráp cọ xát như vậy, cái nhẫn trên tay bỗng nhiên

trượt ra, rơi xuống đất vừa văng đập trúng một tảng đá, kêu “keng” một tiếng.

Chử Hoàn bước nặng bước nhẹ đột nhiên dừng lại, đứng tử thành linh co vào: “Chử... Chử Ái Quốc.”

Giọng anh khàn khàn mà trầm thấp như ngậm trong cổ họng làm Nam Sơn nhất thời không nghe rõ: “Cái gì?”

Chử Hoàn: “Cái... nhẫn...”

Con rắn nhỏ xem tình thế cực nhanh, lập tức trườn tới ngậm cái nhẫn dưới đất, nịnh nọt nhả cho Nam Sơn.

Chiếc nhẫn bạch kim ấm lên nhờ nhiệt độ cơ thể người, giống như chứa đựng sự quý trọng không cách nào tả được.

Nam Sơn nhớ lúc tán gẫu với Chử Hoàn, đối phương từng đùa giỡn mà nhắc tới tác dụng của nhẫn. Thế là cậu dừng chân, nhận lấy chiếc nhẫn đưa cho Chử Hoàn.

Chử Hoàn lập tức nắm chặt nó trong tay, giống như thứ ban nãy bị rơi là hồn của anh chứ chẳng phải là một cái nhẫn tầm thường vậy.

Nhìn thấy phản ứng vô thức ấy, Nam Sơn sững sờ chốc lát, sau đó không biết nghĩ tới đi đâu gì mà về mặt bỗng tối đi.

Thấy cậu dừng chân, Tiểu Phương hoang mang quay đầu lại: “Tộc trưởng?”

Nam Sơn đáp một tiếng, sau đó cậu hạ tầm mắt, cánh tay vốn đỡ hờ sau lưng Chử Hoàn quàng hẳn vào lưng anh, nửa đỡ nửa ôm mà đưa Chử Hoàn về trong tộc, sắp xếp cho anh ở nhà mình.

Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, mà sương mù lúc này dường như không còn dày lắm.

Tiểu Phương đau lòng dắt bạch mã đi xử lý các vết thương lớn bé khắp người, Nam Sơn lại ng ẫ xuống mép giường, nhìn tay Chử Hoàn cho dù ý thức không rõ cũng nắm chặt cái nh ẫ kia, bỗng nhiên đặt tay mình lên, giống như muốn bẻ ngón tay đối phương ra.

Song đây chỉ là một động tác giả, Nam Sơn không thực hiện.

Vai cậu chợt sụp xuống, cậu buông lỏng ngón tay không dùng sức nữa, cuối cùng chỉ dịu dàng nhét tay Chử Hoàn vào chăn.

Sau đó Nam Sơn chăm chú nhìn Chử Hoàn mà ng ẫ ra rất lâu.

Chờ Chử Hoàn tỉnh lại thì đã qua một ngày một đêm r ẫ.

— Đây là 1 bộ phim hoạt hình g ồm các nhân vật Lam Miêu, Đào Khí, Phỉ Phỉ... Dùng câu chuyện hài hước, các câu hỏi thú vị để giúp trẻ em hiểu biết nhiều hơn. Đại khái ở đây ý tác giả là Chử Hoàn có rất nhiều đi ề muốn hỏi.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 26

Nửa đêm, quỳnh trượng tộc trưởng đứng ở một bên, nó cháy mãi không tắt, ngọn lửa cứ còn nguyên, mà từ đầu đến cuối cũng không thấy ngấn bớt chút nào.

Ngọn lửa tỏa ra sắc u ám ấy tựa như một viên dạ minh châu cực to.

Nam Sơn đang ngồi trên một cái ghế đơn giản, tay chống trán ngủ lim dim, cậu nhú mày, hàng mi vừa dài vừa cong thi thoảng hơi rung rung, tạo thành một vòng đậm màu.

Chủ Hoàn sững sốt một lát, mới phát hiện mình đã chiếm mất giường của Nam Sơn.

Thoạt đầu anh thử cử động tay trái, phát hiện cảm giác tê cứng khi trúng độc cơ bản đã không còn, nhưng toàn thân vẫn chẳng có chút sức lực nào.

Chủ Hoàn thay đổi tư thế, giãn tứ chi đau mỏi, nhớ lại khái quát chuyện xảy ra lúc trước, kết quả là không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng nằm không yên.

Lúc này anh vô cùng bức thiết muốn tìm một người để hỏi rõ triệt để tình căn hậu quả.

Không phải để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, mà là Chủ Hoàn cần một người chứng minh mình chưa điên.

Trước mắt dù có sự lựa chọn thích hợp là Nam Sơn nhưng cậu lại ngủ mất rồi. Chủ Hoàn băn khoăn một hồi, cuối cùng sự bức thiết trong lòng bị khuôn mặt say ngủ của Nam Sơn đánh bại, anh kiên nhẫn chờ đợi, không nhẫn tâm quấy rầy cậu.

Chử Hoàn mệt mỏi nhắm mắt, quyết định sau khi trở về bất luận thế nào cũng phải đến khoa tinh thần khám xem sao.

Anh phát hiện mình bây giờ đã phát triển đến nông nỗi không dám tin vào nhận thức của mình nữa.

Lúc nghĩ như vậy, Chử Hoàn bất tự giác xoay cái nhẫn trên tay, nào ngờ sờ không thấy, trái tim anh lập tức đập hụt, không biết sức lực từ đâu đến, anh ngửi bật dậy.

Cho đến khi phát hiện cái nhẫn “đùa thôi” ở trong chăn, Chử Hoàn mới thở phào đeo lại lên tay, như là tìm được phao cứu mạng.

Làm xong tất cả, Chử Hoàn chớp chớp đôi mắt khô khốc, không cần được lòng tự xét lại mình, anh cảm thấy việc mình dựa vào vật khác không được bình thường lắm, hình như rất hèn nhát.

Chử Hoàn cứ thế rầu rĩ mà hèn nhát giấy lát, miễn cưỡng xốc lại tinh thần, lấy lại tinh thần theo chủ nghĩa lạc quan cách mạng, tự an ủi: “Thôi, dù sao cũng là di vật của ông già, mình giữ kỹ cũng đâu có sai.”

Lúc này, một bàn tay dán lên trán anh.

Nam Sơn vẫn bị đánh thức.

“Vẫn còn nóng.” Nam Sơn vừa nói vừa bưng một cốc nước cho Chử Hoàn, “Uống đi anh, uống xong ngủ tiếp một lúc, đây là sốt do trúng độc, đến ngày mai là sẽ hết thôi.”

Chử Hoàn: “Độc gì?”

Nam Sơn: “Mutai.”

Từ này lúc ở dưới sông Chử Hoàn cũng có nghe Sư Cọ Mốc nói một lần. Anh dời tầm mắt, CPU trong não bất chấp đang sốt cao vẫn không ngừng xoay tròn – động vật nào đó có tên, còn là cái tên mà ngay cả con nít cũng biết, thế nó nhất định không phải giống lạ mấy năm gần đây mới

xuất hiện. Theo phương thức tư duy của bờ bên kia, rất có thể ở nơi này quái vật đen sì đó là khái niệm không khác mấy với “sói xám” và “thỏ con”.

Chúng cực kỳ hung mãnh, trải qua cuộc giao đấu ngắn, Chử Hoàn không nghĩ ra loài này còn có thể có kẻ địch tự nhiên nào, hơn nữa chúng hành động cực kỳ mau lẹ. Cho dù là thợ săn mang súng, trong chuyển động tốc độ cao như thế, người chưa từng được huấn luyện cũng rất khó bắn trúng... Huống hồ súng trường do người dân tự chế liệu có thể xuyên qua mớ vảy và lông đầy người nó hay không vẫn khó mà nói.

Nhưng dưới nước đột nhiên xuất hiện nhiều động vật hoang dã hung mãnh như vậy, sao mãi không có ai biết?

Nam Sơn: “Chúng tôi đều đã nghe An Tịch Lạp Y Da kể rồi.”

Chử Hoàn ngẩn ra: “... Ai cơ?”

Nam Sơn chờ anh uống nước xong, liền ấn nhẹ vai Chử Hoàn để anh lại nằm xuống.

Lúc này, ánh mắt Nam Sơn không tự chủ được thoáng dừng ở cái nhẫn trên tay Chử Hoàn, sau đó thần sắc ấy thu lại, cậu nghiêm túc nói: “Chính là thằng bé đã lén trốn đi, mọi người đều rất cảm kích, chờ anh hạ sốt, cha mẹ nó muốn đến cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, việc nên làm mà,” Chử Hoàn khoát tay, sau đó anh hỏi vấn đề mình vẫn quan tâm, “Thằng bé Sư Cọ Mốc đó có bị đánh không?”

Nam Sơn: “Dù sao cũng phải dạy dỗ nó một chút, nhưng anh yên tâm đi, nó còn nhỏ, người nhà sẽ có chừng mực.”

Chử Hoàn là một nhà giáo nhân dân hiền lành, nghe vậy ngoài mặt lập tức hợp với tình hình lộ ra vẻ sầu lo đầy quang huy của giáo viên tiểu học.

Đương nhiên, đó là ngoài mặt thôi, chứ trong thế giới nội tâm phức tạp kia thì không hề lạnh chút nào, trước sau vẫn đang gào lên dữ tợn: “Chùng mực cái gì hả? Phải tấn cho nó một trận, ít nhất phải đánh cho gào khóc ba ngày mới được!”

Sau đó, Chử Hoàn ngay trong thế giới nội tâm gào thét như vậy, lại mê man đi lần nữa.

Nam Sơn đứng bên giường, chờ tới khi anh thở đầu đầu rồi, mới nhẹ nhàng nắm tay Chử Hoàn mà mở lòng bàn tay ra.

Đôi tay này nhìn đẳng mu thì thon dài nhã nhặn nhưng chính diện lại rất đáng sợ, kẽ tay toàn các vết chai rất dày, lòng bàn tay đầy những vết thương nhỏ, làm vân tay cũng biến dạng.

Môi Chử Hoàn khô nứt ra, ánh trắng lạnh lẽo từ ngoài cửa sổ rọi vào lướt qua cằm anh, bên gáy có một vết sẹo cũ không biết do đâu gây ra, suýt nữa cắt đứt mạch máu, để lại một vết sẹo lõm đáng sợ.

Nam Sơn đưa tay ra như muốn kiểm tra, song giữa chừng không biết nhớ tới điều gì mà lại im lặng rút về.

Cậu vô thức cọ nhẹ ngón tay mình, kéo chắn cho Chử Hoàn, rồi khẽ khàng đi ra ngoài.

Tiểu Phương đang chờ ở cửa, chốc chốc lại nhìn vào nhà, thấy Nam Sơn đi ra liền vội vàng đứng thẳng: “Tộc trưởng.”

Lúc này trừ trên sông thì sương đã hoàn toàn tan hết.

Trắng lạnh ngàn dặm, núi non trập trùng.

Những rừng cây rụng lá trơ trọi đó không còn sương trắng bao phủ, lúc này hiện ra sự lạnh lẽo chán chường khi chỉ sau một đêm đã phải thay áo tang.

Xương cốt vây quanh toàn tộc còn cắm tại chỗ thành những ngọn đèn đường quái dị, lúc này là nửa đêm nhưng mọi người vẫn đang nghiêm trọng tuấn tra, trừ tiếng bước chân “lẹp xẹp” ra thì bốn bề đều tĩnh lặng.

Nam Sơn thấp giọng hỏi: “Người Thủ Môn có tin tức gì không?”

Tiểu Phương vội lấy một hòn đá trong túi. Chỉ thấy một thanh đao được khắc lên đó, trên mũi đao có người dùng ngón cái bôi một đoạn máu, chỉ vậy thôi mà cảm giác cấp bách đã đập vào mắt.

Đao và máu, trong bất cứ nền văn minh nào cũng không có nghĩa là “yên ổn an bình”.

Đây là lời cảnh cáo của Người Thủ Môn.

“Anh xem.” Nam Sơn đặt hòn đá trong tay, chỉ ánh trăng trên trời, Tiểu Phương ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt cậu.

Lúc này, trên trời lại có đến hai vầng trăng, một sáng ngời và một hơi u ám, như là bóng trăng dưới nước vậy.

“Chấn động lần thứ hai có thể sẽ xảy ra ngay trong một hai ngày tới, anh chuyển lời đến Xuân Thiên, bảo chị ấy chuẩn bị thức ăn nhiều một chút, các chiến sĩ thì mài đao kiếm cho bén vào, trận đánh năm nay ắt sẽ ác liệt lắm.”

Tiểu Phương lập tức gật đầu, nhắc chân muốn đi, được hai bước không biết lại nhớ tới đi đâu gì, liền dừng lại: “À... đại vương đại vương...”

“Không sao.” Nam Sơn nói, “Đã tỉnh một lần rồi.”

Tiểu Phương lấy làm kinh hãi: “Cái gì? Không sao? Nhưng người bên kia sông trường kỳ ở lại chỗ chúng ta, không phải cần...”

Nam Sơn: “Suyt – nói nhỏ thôi, anh ấy đang ngủ.”

Cậu quay người nhìn lướt vào nhà, sau đó hạ giọng nói với Tiểu Phương: “Ta cũng không biết.”

Tiểu Phương nghĩ không thông bèn chẳng nghĩ thêm nữa, hết sức cảm khái nói: “Dù sao thì tôi cũng chưa từng thấy ai uống máu giải độc xong còn có thể đứng lên đi về, anh ta... Ôi, bất kể là ai, đều là một hán tử, tôi thích. Tộc trưởng, hiện giờ dù sao cũng phong sơn rồi, anh ta không đi được nữa, hay cậu nói chuyện, bảo anh ta ở lại đi?”

Nam Sơn hơi thất thần, một lúc lâu mới thở dài khe khẽ: “Đề ta thử xem.”

Sau khi Tiểu Phương đi khỏi, Nam Sơn ngẩng ngay cửa, lấy cây kèn Harmonica của Chử Hoàn tặng, ở nơi bóng đêm và ánh trăng giao nhau, tiệp miêng thổi một khúc.

Có một chút do dự.

Chờ Chử Hoàn hoàn toàn hạ sốt, lại là chuyện của mấy tiếng sau.

Lần trước anh vừa mở mắt liền nhìn thấy Nam Sơn dưới ánh trăng, tâm trạng thoải mái, tâm linh bị thương lập tức được an ủi, nhưng lần này không có đái ngộ tốt như vậy, vừa mở mắt liền trông thấy Nụ Hoa bám trên cửa sổ nhà tộc trưởng mà rình mò.

Nụ Hoa đang đập lên lưng thẳng nhóc tùy tùng, cật lực nhìn vào trong, ánh mắt bất ngờ gặp phải Chử Hoàn mới vừa tỉnh, tức khắc giật nảy mình mà “Ồi chao” một tiếng.

Cô nhóc đang vào tuổi nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ, mới vừa biết sĩ diện là gì, khi không chạy đến nhà tộc trưởng rình mò đàn ông còn bị người ta bắt được, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

Nụ Hoa hoảng hốt nhảy xuống, khiến thẳng nhóc tùy tùng hét lên một tiếng thê thảm.

Chử Hoàn nghe thấy chỗ góc tường có một tràng hỏi khẽ “sao vậy sao vậy”, không nhịn được đau đầu.

Qua chuyện Sư Cọ Mốc, tạm thời anh không muốn nhìn thấy bất cứ đứa trẻ vị thành niên nào.

Lúc này, không biết là đứa nào hét lên một tiếng “Tộc trưởng”, sau đó ngoài cửa sổ vang lên tiếng bước chân lộn xộn, lũ nhóc lập tức giải tán hết.

Nam Sơn đứng ở cửa một lúc, dọa chạy nốt đứa nhãi cuối cùng quay đầu dòm chừng, bấy giờ mới đi vào.

Chử Hoàn gặp cậu trong trạng thái tỉnh táo không phát sốt cũng không trúng độc, trong lòng chột thoải mái – anh cảm thấy đây là một đoạn thời gian trộm được, giống như cảm giác mừng thầm và hạnh phúc khi đứa trẻ đang đau khổ vì mơ thấy khai giảng tỉnh dậy phát hiện vẫn còn được nghỉ mấy ngày.

Khiến cả trái tim đều nhẹ nhõm.

Chử Hoàn chú ý thấy Nam Sơn một tay bưng một bát thuốc, một tay xách cái làn bệnh bằng cành cây.

Trong làn có lá cây tươi, mấy đóa hoa xen kẽ tô điểm... Ừm, phần lớn là hoa trắng, giữa hoa lá rực rỡ có một cái chân giò hun khói trông không hợp lắm, vây quanh chân giò là một chùm dâu dại đỏ au, trông vừa kỳ dị vừa như ăn mừng.

Chử Hoàn chưa bao giờ thấy gói hàng lập dị như vậy: “Phong tục gì thế này?”

Nam Sơn: “Anh đã cứu đứa trẻ trong tộc chúng tôi, đây đều là quà mọi người tặng anh.”

Chử Hoàn khó lòng tiếp nhận, á khẩu một chút: “Quà?”

Nam Sơn nghi hoặc nhìn anh, như đang hỏi “không thì sao”.

Chử Hoàn: “...”

Anh còn cho đây là phục vụ đây chuyện “cáo biệt di thể” thêm “đồ cúng viếng mồi mà ngày lễ” luôn chứ.

Mà còn là hỉ tang.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 27

“Trên người anh có rất nhiều vết thương cũ,” Nam Sơn bỏ bát thuốc xuống, “Đây là thuốc trường giả sắc cho anh, uống xong sẽ đỡ hơn đây.”

Chử Hoàn thò đầu xem thử cái gọi là “thuốc” – nếu bảo đây là một bát cám heo, chắc heo cũng phải khởi binh tạo phản luôn quá.

Anh nhăn mũi ngửi thử, sâu sắc cảm nhận được thiên phú nấu thức ăn thành thuốc độc truyền lưu trong huyết mạch dân tộc Ly Y.

A... trừ chị Xuân Thiên ra.

Trước khi uống Chử Hoàn phải nín thở và đi đều chỉnh trạng thái tâm lý, thế nhưng anh vẫn đã xem nhẹ lực sát thương của trường giả, bởi vì không chịu nổi ngược đãi tàn bạo vô nhân đạo như vậy, cả đầu lưỡi đầu bãi công, Chử Hoàn vội bung bát nước bên cạnh gối lên nóc ừng ực để dẫn cơn buồn nôn, sau đó thều thào hỏi: “Có... Có phải là tôi đã dụ dỗ bà xã của trường giả nhà cậu không?”

Nam Sơn nghiêm trang trả lời: “Không có, vợ trường giả chết mười lăm năm rồi.”

Nói xong, đại khái cảm thấy có chỗ nào không đúng, cậu lại cẩn thận suy nghĩ vài giây sau đó mới ngộ ra: “Anh vừa nói đùa à?”

Chử Hoàn: “...”

Nam Sơn cẩn thận nghĩ lại một chút, vừa nghiêm túc phân tích ngữ cảnh vừa tìm kiếm trong trí nhớ: “Tôi hiểu rồi, vừa nảy ý anh là ‘mối hận giết chồng cướp vợ’ đúng không?”

Qua một loạt quá trình ngẫm nghĩ lý giải phức tạp, cậu rốt cuộc lộ ra nét cười hiểu ý.

Nụ cười có cảm giác như thời gian qua đi cảnh vật đổi thay vậy.

Chử Hoàn rất bất đắc dĩ.

Anh cảm thấy mình nằm một ngày một đêm, cơ bản đã khôi phục thể lực rồi, thế là bèn nhồm dậy.

Do quần áo trên người lúc ấy đã tơi tả, nên các tộc nhân cời ra đem vá rồi giặt giũ và gấp lại giúp anh, sau đó để cạnh gối, trước mắt anh cơ bản trơ trọi như nhộng. Chử Hoàn chần chừ giây lát, nhanh chóng đánh giá vóc dáng mình, tự mình cảm thấy không tệ, thế là yên tâm xốc chăn lên, chẳng may may kiêng dè Nam Sơn, lấy quần áo thông thả mặc vào.

“Làm sao để mặc áo sơ mi với tư thế bảnh bao nhất” từng là một đề tài nghiên cứu chủ yếu suốt thời thanh xuân của Chử Hoàn.

Khiến Nam Sơn khi bôi thuốc giúp anh cũng không nghĩ ngợi gì nhiều lúc này bỗng nhiên cảm thấy không dám nhìn thẳng, mới một chút đã ngượng ngùng nhìn đi chỗ khác.

“Thằng bé đã về thì tôi cũng phải đi rồi.” Chử Hoàn vừa cài cúc áo vừa nói, “Các cậu gọi con... con đó là gì? Dryad?”

Nam Sơn mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng nói: “Mutai(1).”

“Ừm, chính là nó, tên này có ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa là ‘quái thú của gió’.”

Chử Hoàn: “Quái thú điên? Chó điên(2)? Ôi, mặc kệ là cái gì, dù sao cũng sắp thành họa rồi! Vì sao lại nghiêm trọng như vậy? Chúng nó đến từ đâu? Có kẻ thù tự nhiên không? Bình thường có gây thương vong cho con người không?”

“Có,” Nam Sơn nói, “Năm nào cũng có người chết.”

Chủ Hoàn dừng động tác: “Tại sao không yêu cầu viện trợ từ phía chính quyền địa phương hoặc quân đội?”

Nam Sơn: “Không được.”

Chủ Hoàn: “Tại sao lại không được?”

Nam Sơn tựa hông ải đó sắp xếp lại ngôn ngữ, muốn giải thích chuyện này, cuối cùng thất bại, thế là cậu đứng dậy, bảo Chủ Hoàn: “Anh đi theo tôi.”

Nam Sơn dẫn Chủ Hoàn đến một sơn động cách xa nơi tụ cư.

Trưởng giả mặc yếm đang đứng ở cửa, ngắm soi đánh giá Chủ Hoàn.

Ánh mắt ông ta có vẻ xoi mói, khiến người ta hết sức khó chịu. Chủ Hoàn hơi nhú mày, nhưng bị chuẩn mực đạo đức “kính già yêu trẻ” ngăn cản, anh lại cảm thấy mình không tiện chấp nhận với một lão già sắp xuống lỗ, vì thế chỉ gật đầu chào hỏi một cách khách sáo và lễ phép: “Trưởng giả.”

Trưởng giả chẳng thèm để ý, chỉ nhìn Nam Sơn, khoe miệng xệ xuống, hành động chậm chạp, cái túi trước ngực làm ông ta trông như một con rùa đeo ngược mai ra đằng trước vậy.

“Cháu là tộc trưởng, ta quản không được, hãy tự mình quyết định đi.” Nói rồi ông ta lấy cây đuốc ở cửa hang, dẫn đầu đi vào.

Nam Sơn kéo Chủ Hoàn đi theo trưởng giả, ngọn lửa bập bùng chiếu sáng sơn động, ánh mắt Chủ Hoàn thờ ơ lướt qua một vòng, sau đó đột nhiên khựng lại – anh nhìn thấy một cây súng trường treo trên bức tường ở cửa hang.

Đó là một cây súng trường phủ đầy dấu vết của tháng năm.

Nam Sơn hai tay tháo khẩu súng, đưa cho Chủ Hoàn, Chủ Hoàn cầm trong tay ngắm nghía cẩn thận một lúc, đoạn thấp giọng nói: “Bán tự động

kiểu 56(3).”

Trưởng giả: “Đây là một loại vũ khí có thể bắn chết dã thú từ rất xa.”

Tuy chưa bao giờ đến lớp của Chử Hoàn, ông ta lại có thể nói tiếng Hán hơi quái dị song khá là lưu loát.

Chử Hoàn lễ phép sửa lại: “Bình thường chúng tôi gọi nó là súng, súng trường – nếu tiện, tôi có thể hỏi nó đến từ đâu hay không?”

Trưởng giả lấy một đoạn không biết là cỏ gì từ trong yếm ra, nhét vào miệng nhai rột rột, y như một con sơn dương già tính nết khó ưa: “Lúc ấy Nam Sơn còn chưa ra đời, ngay cả mẹ cậu ấy cũng chỉ mới trưởng thành vài năm, hôm đó sương mù phủ kín đất đai trong tộc, chính là đêm đầu của kỳ chấn động.”

Cách dùng từ của lão sơn dương này gây khó hiểu, Chử Hoàn đành phải cắt ngang: “Xin lỗi nhưng kỳ gì cơ?”

Ý ông ta là động đất cũng theo mùa sao?

Trưởng giả liếc anh một cái, tựa hồ hơi bất mãn vì sự dốt nát này, nhưng có tộc trưởng Nam Sơn ở đây, lời nói ra đến miệng lại phải nuốt vào.

“Hôm qua chính là ngày đầu tiên của kỳ chấn động.” Nam Sơn đứng bên cạnh giải thích, “Trưởng giả, là cháu chưa kịp cho anh ấy biết – đợt sương đầu mùa đông mỗi năm chính là cảnh cáo, sau đó vài ngày sẽ bước vào kỳ chấn động, một khi tiến vào kỳ chấn động, con đường thông giữa trong tộc và bên ngoài sẽ tách ra.”

Chử Hoàn không hiểu gì hết: “Tách ra là ý nghĩa trên mặt chữ?”

Nam Sơn không hiểu lắm về “ý nghĩa trên mặt chữ” và ý nghĩa khác, cậu suy nghĩ một chút, từ ngữ không đủ để diễn tả, giải thích: “Ý nghĩa của ‘tách ra’ ... ý nghĩa của ‘tách ra’, tức là thế giới bên ngoài không còn tồn tại, anh hiểu chứ?”

Chử Hoàn lắc đầu – hoàn toàn không.

Trưởng giả giơ hai nắm tay: “Bên này sông có một thế giới, bên kia sông cũng có một thế giới, bọn ta ở bên này, các cậu ở bên kia, trước kỳ chấn động, hai bên sông nối liền nhau, một khi kỳ chấn động bắt đầu, con đường chính giữa sẽ tách ra, hiện giờ không ai có thể ra khỏi con sông đó, bởi vì bờ bên kia đã không còn là quê hương các cậu, mà là ‘không có gì hết’.”

Đây là ngôn ngữ loài người sao?

Nam Sơn nói: “Ngày hôm qua anh vừa vắn xuống sông trước khi chấn động bắt đầu, cho nên tuy suýt nữa lạc đường song cuối cùng vẫn qua được – giả như anh xuống sông sau khi chấn động bắt đầu, anh sẽ phát hiện mình nhanh chóng qua sông được, nhưng bên kia có khả năng chỉ là một vùng rừng hoang núi hẻm, không cách nào quay lại chỗ chúng tôi nữa.”

Chử Hoàn: “...”

Nam Sơn kiên nhẫn hỏi: “Tôi nói vậy đã rõ chưa?”

Trưởng giả ở bên hần hừ, bức bối trước phản ứng chậm chạp của Chử Hoàn.

Chử Hoàn nhìn khuôn mặt sơn dương mùi hôi xộc trời của trưởng giả, mỉm cười gật đầu: “Đại khái đã rõ hơn một chút, ông nói tiếp đi.”(Thực ra chỗ mùi hôi xộc trời này chỉ là một cách ví von, có thể tạm hiểu là vẻ mặt rất khó chịu, khó ưa)

Đồng thời nghĩ bụng: “Rõ cái đếch, cái của khỉ gì đây?”

Trưởng giả nói tiếp: “Đêm trước kỳ chấn động, vài người ở bên kia lỡ bước xuống sông mà lạc đường, lúc ấy có tộc nhân vừa vắn canh gác dưới sông, liền dẫn họ vào – tổ tiên tộc ta có ghi chép liên quan đến người ở bờ bên kia, nhưng vẫn luôn chỉ là truyền thuyết, cho đến lần ấy, đời chúng ta mới thực sự được tiếp xúc với họ.”

Đoạn này thì Chử Hoàn hiểu. Xét từ tuổi tác của Nam Sơn, có lẽ mẹ cậu sinh vào thập niên sáu mươi, nếu theo như lời trưởng giả nói, những người này đến lúc bà ấy còn trẻ, mà còn mang theo súng trường... liệu có phải là lính trong thời kỳ chiến tranh phản kích tự vệ do nhiều nguyên nhân mà lạc đường lạc đội?

“Dân tộc Ly Y ta luôn luôn coi người tới là khách, vốn có khách từ xa tới, thì nên giữ họ lại một thời gian, nhưng kỳ chấn động sắp đến, trong tộc thật sự không tiện giữ khách, thế nên tộc trưởng lúc ấy – mẹ Nam Sơn, liền chuẩn bị lễ vật, quyết định tiễn họ đi ngay hôm sau.” Trưởng giả neho mắt, dỗi về phương xa, “Nhưng không ngờ, lần ấy ‘chấn động’ đến quá nhanh, mà lần này cũng vậy, hình như mỗi lần có người ngoài tới, thời gian tiến vào kỳ chấn động đều bị rút ngắn.”

“Tộc nhân còn chưa tỉnh rượu đã bị ép buộc chống địch, hàng đàn mutai xuất hiện trên lục địa, mấy vị khách ấy thoát đầu rất khiếp sợ, sau đó họ dùng chính thứ cậu cần trên tay để xua đuổi chúng.” Trưởng giả nói rồi thở dài, “‘Mùa đông’ mỗi năm, tộc Người Thủ Sơn đều bị chết rất nhiều dũng sĩ, đó vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vũ khí lợi hại như vậy, nhưng...”

Trưởng giả vừa nói, vừa dẫn Chử Hoàn đi vào trong sơn động.

Ánh lửa chiếu sáng bên trong sơn động, Chử Hoàn đột nhiên giật mình, cảm giác lạnh lạnh bò lên xương sống – anh nhìn thấy trong này có mấy người đàn ông, hoặc ngồi hoặc đứng, hình thái không đồng nhất, mặc quân phục cũ rách đưa vào viện bảo tàng được rồi, thần sắc trông rất sống động, tựa như một nhóm tượng sáp vô cùng tinh xảo.

Chử Hoàn kinh ngạc và ngờ ngợ đánh giá mấy người này, sau đó cẩn thận lục quần áo một người, bên trong có tên họ số hiệu, anh phát hiện mình đoán không sai, quả thật là lão binh năm ấy.

Chử Hoàn không tự chủ được thò tay thử hơi thở của người ấy – qua mấy chục năm, họ không có hô hấp, không nhịp tim, cũng chẳng thối rữa, da vẫn mềm mại, người còn chút độ ấm... Như là thời gian đột nhiên dừng lại ở chớp mắt ấy, không khí xung quanh ngưng tụ thành hồ phách vô hình.

“Trong sương mù, động tác của họ ngày càng chậm, chậm đến mất tự nhiên, song bản thân họ lại hoàn toàn không cảm nhận được, ta hoảng sợ lớn tiếng gọi họ,” Trưởng giả chỉ một người lính vẫn giữ nguyên động tác quay đầu lại, về mặt tựa hồ hơi hoang mang, “Sau đó các tộc nhân trở mắt nhìn họ từ từ đông lại.”

Chử Hoàn giọng khô khốc nói: “‘Đông lại’ nghĩa là gì? Những người này... rốt cuộc sống hay chết?”

“Không sống cũng chẳng chết,” Nam Sơn nói, “Anh nghĩ xem, lúc kỳ chấn động bắt đầu, thế giới ‘bên kia sông’ tương đương với không tồn tại, vậy người đến từ bên đó dĩ nhiên cũng ‘không tồn tại’, họ trên thực tế đã không tồn tại, thì cần gì phân biệt sống chết?”

Chử Hoàn lập tức nổi hết da gà da vịt.

Rất lâu, anh mới tìm lại giọng nói: “Ý cậu là, ‘sự tồn tại’ của mấy người này đã bị xóa đi.”

Trưởng giả gật đầu: “Bọn ta từng thử rất nhiều phương pháp, chờ ‘mùa đông’ năm ấy qua đi, hai bờ sông lại nối liền, chúng ta bèn dùng ngựa kéo thân thể họ, muốn đưa qua sông, nhưng ngay trong chớp mắt đi qua sông, mấy người này đột nhiên biến mất khỏi lưng ngựa. Người dắt ngựa sợ hãi, vội vã chạy về báo cáo, vậy mà một lần nữa nhìn thấy họ ở nơi đã ‘đông lại’.”

Cùng một nơi, giữ nguyên một trạng thái.

Họ không đi được nữa.

Trong sơn động yên tĩnh, Chử Hoàn cau mày sâu hơn, một lúc lâu mới nói: “Tôi cũng là người ngoài, tại sao tôi còn đứng ở đây?”

— Mutai là tên một vận động viên điền kinh, dĩ nhiên chạy rất nhanh, không biết Priest đặt cái tên này cho quái vật ấy là có chủ ý gì hay chỉ là vô tình. Mutai ngắn gọn hơn là Mục thập y nên mình để vậy đó. Dryad thì là nữ thần rừng trong thần thoại Hy Lạp. Gió và điện đồng âm, đầu là feng. Súng

bán tự động kiểu 56 là kiểu súng Trung Quốc bắt đầu sản xuất từ năm 1956.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 28

Câu hỏi này của Chữ Hoàn làm hai người ngó ra.

Trưởng giả cẩn thận suy nghĩ một lát, có khả năng là chẳng nghĩ được gì, chẳng thể hiện được là mình không gì không thể, ít nhiều cũng mất mặt, bèn ra vẻ khinh thường: “Ai mà biết, chắc cậu là một quái thai thôi.”

Nói xong ông ta đi luôn ra ngoài, đước cũng chẳng buồn lấy – trong ba người này, có lẽ chỉ duy nhất Chữ Hoàn là cần chiếu sáng trong bóng tối thôi.

Chữ Hoàn: “...”

Ông già này lại còn biết “quái thai” là gì, lượng từ ngữ không ít đâu.

Song Chữ Hoàn cũng giỏi tự mình lấp liếm, vừa nhìn cái bản mặt sơn dương ấy, trong lòng liền cân bằng – trong mắt một con sơn dương, chắc toàn bộ nhân loại đều là quái thai thôi.

Nam Sơn xấu hổ ho một tiếng: “Ông ấy lớn tuổi rồi nên tính tình không tốt lắm.”

“Thấy rồi, với người khác là không tốt bình thường, với tôi là đặc biệt không tốt,” Chữ Hoàn suy nghĩ một lúc mà mãi vẫn chẳng hiểu, “Tôi có đáng ghét đến vậy không?”

Nam Sơn: “Chắc do ngoại hình anh rất đẹp, lại còn giỏi nói chuyện nữa.”

Chẳng lẽ ông già thích loại ngoại hình đáng sợ nói chuyện thẳng tuột như chày gỗ? Thế thì tôi rồi, xem ra chỉ có Tiểu Phương mới vừa mắt ông

ta.

Kỳ thực trong ngữ cảnh như vậy, câu này ai nói cũng có vẻ bẻm mép, nhưng vào miệng Nam Sơn lại có vài phần tả tốt câu chữ khi phát biểu xã luận quan trọng, làm Chử Hoàn hoàn toàn quên sạch nỗi buồn bức khi bị lão sơn dương sỉ nhục, nhất thời toàn thân đều khoan khoái.

Chử Hoàn quệt mũi: "... Tôi phát hiện cậu rất giỏi khen đấy, vừa hàm súc vừa bù tai."

Nam Sơn: "Ba tôi cũng là người bên kia sông, tôi từng nghe trưởng giả nhắc tới vài lần, cảm giác mang đến có thể cũng hơi giống anh, chắc trưởng giả chỉ đang trút cơn giận qua anh thôi, anh đừng để bụng."

Câu này có lượng tin tức khá lớn, Chử Hoàn phát hiện mình chịu tội thay người ta, đáng lý nên khó chịu, nhưng nghĩ lại... đó là ba Nam Sơn, thôi thì cũng đành vậy.

"Về phần vấn đề của anh, tôi không thể xác định," Nam Sơn thận trọng nói, "Nhưng tôi có một ít phỏng đoán, vừa vặn chuyện này cũng có chút liên quan đến ba tôi."

Chử Hoàn lấy cây đuốc bị trưởng giả giắt trên tường: "Được, chúng ta ra ngoài nói đi."

Sơn động đây áp lực và người đông lại ở quá khứ, đều khiến Chử Hoàn cảm thấy hết sức khó chịu.

Chử Hoàn vừa đi ra ngoài vừa nghiến ngấm – theo cách nói của Nam Sơn thì hiện tại anh đã bị nhốt trong tộc Ly Y?

Anh vẫn không thể chấp nhận cách nói hai bên bờ sông là "hai thế giới", mặc dù Chử Hoàn từ nhỏ đã đốt địa lý, anh vẫn kiên định tin rằng Trái Đất hình tròn.

Song thường thức có hạn của anh lại chẳng cách nào giải thích những con người không sống cũng không chết trong sơn động đó.

Chử Hoàn là một tục nhân rất tự giác, không có thói quen nhìn lên bầu trời sao và suy xét vấn đề triết học, trí tưởng tượng chẳng bao giờ vượt qua được mảnh đất một mẫu ba(1) trước mắt, là một anh chàng chán ngắt.

Bởi vậy, lúc này anh hoàn toàn không nghĩ ra được người bị “đông lại” sẽ có cảm giác thế nào.

Nếu những gì trưởng giả nói là thật, họ không ý thức được là mình đang “chậm đi”, vậy hiện tại phải chăng họ cũng không ý thức được rằng mình đã đông lại?

Đối với mấy lão binh đông lại trong sơn động mà nói, giả sử một ngày kia họ có thể sống lại, liệu có cảm giác như mình vừa chớp mắt một cái mà bãi biển đã hóa nương dâu hay không?

Hai người im lặng ra khỏi sơn động, quay về trong tộc.

Sương mù vừa tan, bầu không ở vùng dân tộc Ly Y lại là nắng ấm rạng rỡ và trời xanh vạn dặm, mây khi hợp khi tan, quanh quẩn trên đỉnh núi đằng xa, là một chốn đào nguyên giúp người ta sáng tỏ thông suốt.

Nhưng trong chốn đào nguyên khắp nơi đều bất an, các chàng trai tuấn tra vẻ mặt nghiêm túc thì không nói, ngay cả đàn ngựa thường ngày chạy khắp núi đồi cũng cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, chúng tự giác đi theo con ngựa đầu đàn, tụ tập gần thôn xóm có người, chốc chốc lại cảnh giác nhìn ngó xung quanh.

Chử Hoàn từ rất xa đã nhìn thấy con bạch mã suýt nữa bị vây chết dưới sông với mình, thế là huyết sáo thật dài, bạch mã thông minh, đi một chuyến đã nhớ anh, nghe tiếng huyết sáo lại thật sự chạy tới.

Chân nó vẫn hơi tập tễnh, vết thương bị “chó điên” cào còn chưa khỏi hẳn, nhưng ngựa tốt chính là ngựa tốt, nó trông vẫn rất oai hùng.

Bạch mã cúi đầu cọ tay Chử Hoàn, rụt rè làm nũng.

Chị Xuân Thiên đang làm việc trong sân nhà mình nghe động tĩnh quay đầu lại nhìn thấy cả hai, hơi cúi đầu nhìn hai tay lên người, ngại ngùng chào Chử Hoàn, sau đó cặm búa tiếp tục làm việc. Ban đầu Chử Hoàn còn tưởng chị ta đang bổ củi, đến gần mới phát hiện một loạt “chó điên” nằm dài trong sân, tất cả đều đã chết, mà chị Xuân Thiên then thùng thì mỗi nhát búa chém đứt đầu một con.

“Chó điên” đao thương bất nhập, chỉ chỗ cổ là chém được. Xuân Thiên ra tay thuần thực lưu loát, dùng chân giẫm xác chúng, lưỡi búa chém tới nhuộc điếm, nhát nào cũng chuẩn, khỏi cần nhắm cũng tuyệt đối không lệch.

Chử Hoàn nhất thời không biết nên đánh giá tình cảnh này như thế nào, trong lòng xúc động, không khỏi kính nể Tiểu Phương tự đáy lòng, bật ngón cái khen Xuân Thiên.

Xuân Thiên đưa tay lau mồ hôi trên trán, mặt đỏ bừng, cảm thấy mình nói năng không giỏi, cho nên hơi ngượng ngùng giải thích với Chử Hoàn: “Không chuẩn... sẽ, sẽ cong.”

Chử Hoàn từ mấy chữ rời rạc nhận ra ý Xuân Thiên muốn diễn đạt: “Nhắm không chuẩn vào cổ, lưỡi búa sẽ cong?”

Xuân Thiên là một người phụ nữ khiêm tốn hiếu học, nghe vậy vẻ mặt thình lình hiểu ra, lập tức nghiêm túc đọc theo mấy lần.

Chị ta ở giữa đám tiểu quái thú đầu mình tách rời làm như không người mà bắt đầu sửa lại tiếng phổ thông, lập tức sinh ra sự hung tàn tự nhiên.

“Não và máu mutai đều có thể dùng làm thuốc,” Nam Sơn ở bên cạnh giải thích, “Cho nên phải tách ra xử lý.”

Chử Hoàn nhớ tới bát cám heo không rõ thành phần mà trưởng giả cho mình uống, mặt mày tức khắc xanh mét: “Chữa cái gì?”

“Não chế thành thuốc mỡ hoặc là thuốc bột có thể cầm máu rất nhanh, làm vết thương khép miệng, anh đã thấy rồi, chính là loại thuốc trước kia

tôi bơi cho anh đấy.”

... May mà bơi ngoài da.

“Vậy còn máu?”

“Máu là, máu...” Về mặt Nam Sơn bỗng hơi khác thường, không được tự nhiên ấp a ấp úng một hồi, mang tai hơi đỏ, cuối cùng hàm súc nói, “Ừm, máu có công dụng khác.”

Thật ra ánh mắt cậu vừa liếc chỗ khác thì Chử Hoàn lập tức hiểu ngay, nhưng thấy tộc trưởng hiếm khi mất tự nhiên, trong lòng anh chợt cảm thấy ngứa ngáy, rất muốn trêu chọc cậu một chút, bèn ra vẻ vô tội hỏi: “Công dụng khác là gì?”

Nam Sơn: “...”

Hai người trở mắt nhìn nhau giây lát, Nam Sơn bị lão lưu manh vô liêm sỉ nhìn cho đỏ bừng mặt, vốn tiếng phổ thông đã không lưu loát, vừa sốt ruột thì càng quên sạch những đi đâu muốn nói, lười và răng xoắn lại kéo chân nhau, một lúc lâu mới trầy trật thốt ra một câu: “Hồi nãy cậu vậy làm gì? Anh có hiểu đâu mà – tôi, tôi vừa nói đến đâu nhỉ?”

Chử Hoàn trong lòng ôm ba chữ “có hiểu đâu” cười rạng rỡ như nắng xuân, ngoài mặt lại đứng đắn tiếp lời: “Cậu nói chuyện của tôi có chút liên quan đến ba cậu.”

Nam Sơn bắt được thang, vội vàng leo xuống: “Sau đó tộc tôi tìm được một phương pháp để người ngoài ở lại.”

Hai người ngồi dưới tảng đá bình thường Chử Hoàn vẫn dạy học, Chử Hoàn chăm chú lắng nghe, không hề nói chen.

“Sau lần đó, mỗi năm chờ đến khi con đường trên sông nổi lại, hai bờ sông thông nhau, chúng tôi sẽ phái người đi xung quanh xem thử, cũng dần dần bắt đầu tiếp xúc với người bên ấy. Có đi đầu là nghe nói lúc ấy không hề tiếp xúc nhiều, thứ nhất là do ngôn ngữ không thông, thứ hai là hồi đó

bên kia sông vẫn còn rất vắng, phải đi xa lắm mới gặp vài ba người miền núi, nhưng chúng tôi không thể đi quá xa.”

“Nếu kỳ chấn động xảy ra, chúng tôi vừa vặn ở bên ngoài, thì e rằng sẽ giống mấy vị khách năm đó. Hơn nữa ngoại trừ đi đầu này, chúng tôi còn có biên giới, ở ngay trong thị trấn lần trước đón anh, tôi đã thử rất nhiều cách nhưng đều không thể vượt qua, đối với tộc chúng tôi thì nơi đó như có một bức tường trong suốt vậy – cho nên lần trước anh nói muốn mời tôi đến nhà anh... e rằng không được rồi.”

Chỉ Hoàn nghe ra sự buồn rầu từ dăm ba câu của cậu: “Không sao, để hôm nào tôi bảo bạn tôi gửi ảnh đến, cậu xem ảnh rồi cũng giống như đã đến thôi. Sau đó thì sao?”

“Sau đó ba tôi đến, ông ấy một mình đến bên kia sông, bị thương rất nặng, mẹ nhìn thấy, liền kêu người dẫn ông vào.”

Tầm mắt Chỉ Hoàn tập trung lại, trực giác bảo rằng đã đến trọng điểm.

Đây là vùng rừng núi hoang vắng, lại gần biên giới, năm ấy cơ hồ không một bóng người, ông ta tự dựng một mình đến đây, tất nhiên thân phận không đơn giản.

“Ông ấy ở lại trong tộc dưỡng thương, mẹ vẫn rất thích ông, nhưng mùa đông sắp đến, kỳ chấn động tới gần, phải tiễn ông về, mẹ liền nói rõ tình hình thực tế cho ông biết. Ông nghe xong cảm thấy rất hứng thú, tuy cũng đi nhưng không đi xa, mà ở lại ngay bờ bên kia. Ông bắt không ít thỏ rừng bên ấy, gấu sỡ cho chúng, dạy các tộc nhân cho chúng ăn các thứ khác nhau, kết quả là khi kỳ chấn động năm ấy đến, tất cả thỏ hoang bên kia sông đều không ngoại lệ, toàn bộ ‘đông lại’, chỉ trừ một con đã lên ăn tro cốt Người Thủ Môn.”

Chỉ Hoàn còn tưởng là mình nghe nhầm: “Chờ đã, cậu vừa nói gì? Thứ gì của ai?”

Nam Sơn đã luyện thành thói quen, nói: “Người Thủ Môn – Người Thủ Môn chính là người ngày đó cưỡi rắn chặn đường anh dưới sông, tro cốt

của họ anh cũng ăn r ồi.”

Chử Hoàn ngứa ngáy da đầu, lập tức cảm thấy cả người đầu khó chịu:
“Tôi ăn lúc nào?”

Nam Sơn: “L ần đầu tiên tôi mời anh uống rượu, nhớ chứ? Nó được pha trong đó.”

Chử Hoàn: “...”

So với rượu tro cốt, rượu ngũ độc mà Chử Hoàn vốn tưởng quả thực là rất trong lành.

Nhìn thấy biểu cảm như bị sét đánh ấy, Nam Sơn mới nhớ tới khác biệt văn hóa, li ền kiên nhẫn giải thích: “Tôi biết ở chỗ các anh, người chết phải thiêu hoặc chôn xuống đất, chỗ chúng tôi thì khác. Người Thủ Môn do cửa sinh ra, lại sẽ chết đi trước khi già, thi thể họ rất quý giá, nên sau khi chết sẽ bị mọi người chia làm các vị thuốc, không có gì ngạc nhiên cả. Người đã chết không phải đầu quay về với thiên địa sao?”

Chử Hoàn bức bối nhìn cậu một cái, không hề vì giải thích theo chủ nghĩa tự nhiên này mà thoải mái hơn.

Tuy rằng bất kể là thổ táng bị vi sinh vật ăn, hay thiên táng bị k ền k ền rĩa, đầu là trở về chuỗi thức ăn, trở về với đất trời, nhưng thế không có nghĩa là anh sẵn lòng đóng vai “vi sinh vật” và “k ền k ền”!

Đối với hào rộng về tam quan này, Nam Sơn cũng không giải thích nữa, tiếp tục nói: “Nhưng sau đó chúng tôi phát hiện, chỉ loài thỏ mới làm được, đổi thành động vật hơi lớn hơn như hươu nai, lợn rừng vân vân, thì không thể. Ông ấy ở bờ bên kia rất nhiều năm, qua vô số lần thí nghiệm, cuối cùng tìm được phương pháp có thể cho người bên đó tiến vào đây, chúng tôi gọi là ‘nghỉ thức’.”

Chử Hoàn: “Nghỉ thức rốt cuộc là gì?”

Nam Sơn: “Chính là thay máu.”

Trong đầu Chữ Hoàn trước sau hiện lên các thường thức khoa học như “truyền máu giữa các nhóm máu khác nhau có khả năng xảy ra tan huyết”, “dụng cụ y tế khử trùng không tốt gây nhiễm trùng”, sau đó ý thức được, có thể “thay máu” mà Nam Sơn nói không giống mình lý giải lắm. (Tan huyết – hemolysis: hồng cầu bị vỡ nhiều và sớm)

Chữ Hoàn hỏi: “Máu của ai?”

Nam Sơn nói: “Người Thủ Môn.”

Tuy trong lòng còn nghi hoặc với khái niệm “Người Thủ Môn”, song lúc này, Chữ Hoàn đã sinh ra sự kính ngưỡng sâu sắc – chủng tộc này quả là loài sâm núi vĩ đại, toàn thân đều là báu vật.

Chữ Hoàn: “Nhưng mấy chuyện cậu nói liên quan gì đến tôi?”

Nam Sơn: “Máu của Người Thủ Môn chính là thuốc giải độc duy nhất cho phong độc của mutai, anh đã uống rồi.”

Tức là lúc ấy ở bờ sông, cái thứ Nam Sơn đổ vào họng anh là...

Chỉ trong chưa đầy một năm mà anh đã xơi tro cốt và uống máu người. Hiện giờ Chữ Hoàn bắt đầu hoài nghi thức ăn nước uống thường ngày ở tộc Ly Y mà mình đã dùng liệu có bình thường hay không, bên trong sẽ không lẫn cả “đậu hũ chưng nẫu”, “gan người nướng”, “ngực khủng rân” nọ kia chứ?

Cẩn thận tuân theo pháp luật ngàn ấy năm mà giờ tự dừng lại bị biến thành Hannibal(2), cuộc đời anh có thể nhấp nhô hơn không?

Họng Chữ Hoàn động nhẹ một cách khó khăn, trong dạ dày nhờn nhợn chực nôn.

“Nhưng liều lượng giải độc và lượng máu dùng trong nghi thức chân chính khác nhau một trời một vực. Nhìn anh bây giờ hoàn toàn không giống với trạng thái nên có sau nghi thức thay máu, cho nên tôi đoán, rất có khả năng là do tác dụng tương sinh tương khắc của ‘phong độc’ với huyết.

Thế nhưng rốt cuộc có hiệu dụng gì và có thể duy trì bao lâu, thì khó mà nói được.”

Lần này, Chữ Hoàn nhận ra ý tại ngôn ngoại.

“Bạn đang khuyên tôi chấp nhận nghi thức.”

Nam Sơn: “Anh xem đây.”

Cậu lấy cái lọ nhỏ đeo bên hông, nhắm ngay một gốc cỏ sắp chết héo dưới đất, nhỏ vài giọt lên đó một cách cẩn thận mà keo kiệt.

Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Chữ Hoàn, cây cỏ khô bằng tốc độ mắt thường thấy được bắt đầu hóa xanh non từ rễ lên, cành cây khô quắt dần dần xòe ra, trên ngọn nở một đóa hoa dại nhỏ màu tím nhạt, trong bầu không khí nặng nề chết chóc xung quanh, nó tỏa ra sức sống rạng ngời như hạc giữa bầy gà.

Là loại... sức sống lúc đầu đã thu hút Chữ Hoàn đến tộc Ly Y, để anh “ngày nhớ đêm mong”, cầu mà không được.

Trong đầu Chữ Hoàn chỉ có bốn chữ – cây khô gặp xuân.

“Đây là nghi thức.” Nam Sơn nói.

Ánh mắt Chữ Hoàn khó khăn rời khỏi cây cỏ, anh nghe thấy giọng mình vậy mà hơi căng thẳng: “Cái giá là gì?”

“Người ngoài đã tiếp nhận nghi thức bắt đầu với chúng tôi, họ không bị ràng buộc nữa, có thể ở trong tộc, cũng có thể trở về bên kia sông bất cứ lúc nào miễn là vào thời điểm đường thông. Mà nghi thức này sẽ dùng rất nhiều máu, máu này là giải dược duy nhất cho phong độc, anh nên hiểu rõ, nó quý giá đến mức nào với chúng tôi. Tộc Người Thủ Sơn tôi và Người Thủ Môn từ xưa đã có huyết khế, có thể lợi dụng thi thể nhau, nhưng quyết không cho phép xuống tay với đối phương lúc còn sống.” Nam Sơn nói, “Người tiếp nhận nghi thức, phải thề hai đi đầu.”

“Thứ nhất, chịu sự ràng buộc của huyết khế giữa Người Thử Sơn và Người Thử Môn, không thể vì lòng tham mà làm hại bất cứ một Người Thử Môn nào.”

“Thứ hai, vĩnh viễn ở lại trong tộc, tuyệt đối không rời khỏi chúng tôi nửa bước.”

Nam Sơn nhìn thẳng vào mắt Chủ Hoàn: “Anh có bằng lòng không?”

— Thời nhà Thanh có chia cho mỗi người mảnh đất một mẫu ba để trồng trọt, mọi người chỉ quan tâm đến mảnh đất này của mình, còn của người khác thì mặc kệ, dần dà câu này để chỉ phạm vi lợi ích hoặc thế lực cá nhân. Hannibal là nhân vật ăn thịt người trong series truyện về Hannibal Lecter của Thomas Harris.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 29

Hốc mắt Nam Sơn rất sâu, nhưng ánh mắt lại rất cạn, nên những buồn vui hờn giận xưa nay chỉ cần nhìn qua là rõ.

Lúc cậu nói câu này, trong đôi mắt đen sẫm mơ hồ lộ ra sự chờ mong, ngoài chờ mong lại có sự kích động do đó mà sinh ra, đủ các mùi vị, nhưng chỉ bức bách là không có.

Đôi khi vô thanh thắng hữu thanh, không có bức bách chính là bức bách lớn nhất, Chử Hoàn chỉ vừa nhìn vào đã cảm thấy không thở nổi.

Anh đột nhiên nằm ngửa trên mặt đất cây cỏ úa vàng, xung quanh thoang thoảng mùi bùn đất không xua đi được, giống như lưu giữ đám khói mù từ sáng hóa thành tối của cả một năm, chỉ có đóa hoa nhỏ màu tím nhạt vừa nở ở ngay cạnh mặt anh đang tỏa mùi hương ngọt ngào như ảo giác.

Chử Hoàn không trả lời Nam Sơn, ngược lại hỏi: “Các cậu đã không đi được, thì vì sao còn muốn tìm người đến dạy tiếng Hán?”

Nam Sơn im lặng một lúc: “Tôi hi vọng một ngày kia mọi người có thể rời khỏi nơi đây, đi thăm thú thế giới bên ngoài, ngồi thử tàu điện ngầm chạy nhanh hơn cả ngựa, thử bay lên trời, và nếm những thứ chưa từng được ăn. Vùng sông núi này quá nhỏ, nhìn từ đời này qua đời khác cũng phải chán.”

Chử Hoàn: “Cậu định làm thế nào?”

“Chưa biết, phải nghĩ cách.” Nam Sơn nói, sau đó cậu lại bổ sung một câu, “Có khả năng cả đời tôi đến chết cũng không có cách nào, nhưng tôi cảm thấy trước khi chết, tôi có thể để lại cho mọi người thời gian, một chút hi vọng, hoặc là manh mối khác.”

Chử Hoàn không chịu tin vào “tình cờ” và “kỳ tích”, anh không đồng ý với Nam Sơn, vì thế thuận miệng hỏi: “Cho dù đến chết cũng không có hi vọng?”

Nam Sơn dừng một chút, dường như là do nghe thấy một từ vựng tiếng Hán không xác định được ý nghĩa, cậu đắn đo chốc lát rồi nhìn lại vào mắt Chử Hoàn, nghiêm túc hỏi ngược lại: “Không phải ‘hi vọng’ là chỉ thứ trong lòng người à, sao lại không có chứ?”

Trong lòng Chử Hoàn chấn động.

Anh bỗng nhiên không muốn sửa lỗi cho Nam Sơn, cũng không muốn bảo với cậu là hai chữ “hi vọng” này vừa là danh từ vừa là động từ, có cách dùng và ý nghĩa khác nhau... Bởi vì anh cảm thấy cách nói này thật sự rất tốt đẹp.

Nếu thật là như vậy, có lẽ mọi người thực sự sẽ không mất đi hi vọng nhỉ?

Chử Hoàn híp mắt, nhìn thẳng ánh mặt trời do đã ngả về Tây mà bắt đầu tối đi, lát sau anh nói: “Đôi khi, có một số việc quá khó khăn, mọi người không nhìn thấy khả năng thành công, đương nhiên sẽ thất vọng.”

“Đúng là có,” Nam Sơn nói, “Nhưng dù không thành công, tôi tìm ra khả năng này, không phải cũng rất tốt sao?”

Chử Hoàn không thể phản bác.

Nếu cuối cùng không đủ khả năng ngăn cơn sóng dữ, ít nhất đã bỏ công sức tìm được một đường sinh cơ?

Trong lòng anh bỗng xúc động, nhất thời đầu óc mê muội, ước chế không được thở một câu: “Có muốn giữ tôi lại không?”

Nam Sơn vì câu hỏi bất ngờ này mà ngây ngẩn cả người.

Chử Hoàn vừa buột miệng thốt ra đã ngay lập tức hối hận, cảm thấy câu hỏi thừa thãi này chỉ là tự mình đa tình mà thôi.

Cho dù da mặt một người có dày như tường thành, tự mình đa tình luôn luôn là một việc đáng xấu hổ. Trong sự sững sờ vì chưa hiểu lắm của Nam Sơn, anh miễn cưỡng nở nụ cười, đang định cười ha ha cho qua cái chuyện khiến mình ngượng ngùng này, thì nghe đối phương nói: “Nguyên nhân chủ yếu không phải điều này.”

Khóe miệng Chử Hoàn nhếch lên đơ lại không hạ xuống, nếp nhăn khi cười nơi khóe mắt mất tăm, nụ cười biến thành hơi cay đắng.

... Quả nhiên vẫn là tự mình đa tình mà.

Thực ra Nam Sơn suýt nữa đã gật đầu rồi.

Ý nghĩ “Chử Hoàn sẽ vĩnh viễn ở lại” làm lòng cậu chợt sinh ra niềm vui khôn tả, bị người đến từ bên kia sông hấp dẫn, dường như là số mệnh lưu lại trong huyết mạch mẹ cậu.

Nhưng Nam Sơn hơi chần chừ rồi cuối cùng vẫn nhịn xuống, cậu nhớ khi mình năm lần bảy lượt nói đến đề tài này, Chử Hoàn đều nhẹ nhàng lái đi. Cho nên vô duyên vô cớ, chắc người ta vẫn không muốn ở lại đâu nhỉ?

Nam Sơn hơi vụng về chọn lựa từ ngữ thích hợp, muốn xếp thành một đoạn có lý: “Chờ kỳ chấn động qua rồi, sơn môn sẽ đảo ngược, từ chỗ chúng tôi đến bên kia cánh cửa sẽ tiến vào một thời kỳ rất khó khăn, đây chính là ‘mùa đông’. Kỳ thực anh nên phát hiện ra rồi, chúng tôi không có khái niệm ‘xuân hạ thu đông’, nơi này lúc lạnh nhất cũng không thấy lạnh lắm, lúc nóng nhất cũng chẳng nóng mấy, chỉ là lần ấy nghe anh nói ở chỗ các anh đến mùa đông cây sẽ rụng lá nên tôi mới dùng từ này – đến ‘mùa đông’, anh sẽ phát hiện thực ra mutai cũng chưa hung hãn lắm, nơi đây rất nguy hiểm, thân thể anh thì quá yếu, nhận nghi thức thay máu sẽ an toàn hơn rất nhiều.”

Thân thể quá yếu... quá... yếu...

Chử Hoàn còn chưa kịp nếm trọn vẹn vị cay đắng trong nhận thức “mình quả nhiên tự mình đa tình”, thì Nam Sơn lại dốc hết sức bổ cho anh nhát dao nữa.

Thật là hay quá!

Chử Hoàn á khẩu một lúc lâu rồi tức giận chế nhạo: “Thế tôi có thể biến thành mình đờng da sắt? Ba đầu sáu tay? Mặc ngược sịp? Hay đột nhiên thêm mấy người anh em đội hoa mang gai mặc quần cỏ?”

Nam Sơn vĩnh viễn tín hiệu chạy lệch, trong chớp mắt ấy lại rà trúng đài của Chử Hoàn một cách li kì, ngoài ý muốn nhận thấy sự châm biếm.

“Tôi không có ý đó, An Táp Lạp Y Da nói anh rất lợi hại, nhưng thân thể anh quả thật không tốt, bình thường thương tích như vậy”, Nam Sơn nhìn vết thương trên tay Chử Hoàn, ấp úng giải thích, “Chúng tôi nghỉ ngơi nửa ngày là khỏi hẳn, còn anh bôi thuốc rồi vẫn phải chờ rất lâu, giống như máu chảy không cầm được, anh không cảm thấy sao?”

Cảm thấy số lượng tiểu cầu của mình quá ít ỏi?

Chử Hoàn nhướn mày: “Đúng vậy, tôi là loại người bằng bột, một cành cây cũng đâm xuyên được mà.”

Nam Sơn thoát đầu ngạc nhiên, kể đó về mặt như làm chuyện xấu bị phát hiện: “Làm sao anh biết? Ai nói với anh?”

Chử Hoàn liếc cậu một lát, đột nhiên khựng chế khuỷu tay Nam Sơn mà đề cậu ngã xuống, Nam Sơn không hề phòng bị anh, giật mình không né tránh.

Chử Hoàn hơi nghiêng đầu, bỗng nhiên cười xấu xa: “Sợ nhột không?”

Nam Sơn: “Hả?”

Sự thật chứng minh là có sợ. Chử Hoàn ghì cậu lại, đè xuống đất thọc lét. Tộc trưởng thì thầm mất sạch uy nghiêm, trốn trốn tránh tránh, thở

không ra hơi, lại e ngại vết thương trên tay Chữ Hoàn nên không dám giãy giụa, tủi thân mà nuông chiều Chữ Hoàn, tóc tai tán loạn, y như một cô gái bị chòng ghẹo vậy.

Trên ngọn cây trụi lủi không xa truyền đến tiếng kêu giòn giã: “A, mèo rừng đánh nhau!”

Chữ Hoàn ngẩng đầu nhìn thấy Nụ Hoa đang bịt miệng thẳng nhóc tụt tụt, đầu cũng không dám quay lại mà co cẳng chạy mất.

Chữ Hoàn: “... Ranh con khốn nạn, cả nhà mày đều là mèo rừng.”

Nam Sơn ngạc nhiên: “Anh hiểu à? Tôi còn tưởng An Tịch Lạp Y Da nói vậy chứ.”

Chữ Hoàn nhún vai, thả Nam Sơn ra.

Nam Sơn không đứng lên, chỉ có ngón tay khẽ nhúc nhích.

Cây kèn Harmonica cậu đeo bên hông chợt phát ra tiếng ngân nga có trình tự, Chữ Hoàn nhìn cổ tay Nam Sơn đặt xuôi trên mặt đất mà ngây ngẩn cả người.

Đầu ngón tay cậu gảy khẽ, dòng khí không nhìn thấy dưới sự chỉ huy của Nam Sơn không ngừng bay vào lỗ thông khí be bé của cây kèn, thổi ra một chuỗi những nốt nhạc tuy hơi cứng nhưng nổi lên chính xác.

Nam Sơn: “Trò này là ba tôi thay máu mà có, ông còn truyền nó lại cho tôi.”

Chữ Hoàn lập tức nhớ tới lúc ở cạnh bến xe trên thị trấn, Nam Sơn vẫy tay nhẹ nhàng lấy tờ nhân dân tệ, kẻ đó lại nghĩ tới phong tiền mà bọn chó điên mutai gặm thét phun ra ở bờ sông.

Thậm chí khác với đạn, chúng không có tiếng, mang theo sức mạnh và sự chính xác không cách nào đo đoán.

Nam Sơn có thể dùng nó để thổi một khúc ca êm ái, đương nhiên cũng có thể bất ngờ đâm xuyên qua người anh.

Chữ Hoàn im lặng rất lâu, chỉnh lại vạt áo lộn xộn, ngẩng xuống bên cạnh.

Anh cực ít khi nghiêm túc như vậy, trong ấn tượng của Nam Sơn thì Chữ Hoàn là một người hiền hòa đến gần như nước chảy bèo trôi, luôn lơ đãng, mọi việc được chẳng hay chớ, hiếm khi hiếu kỳ, cũng hiếm khi nghiêm túc.

Sau đó cậu nghe Chữ Hoàn nói nhẹ mà rõ ràng một cách nghiêm túc hiếm thấy: “Không.”

Đáp án này nằm ngoài dự tính của Nam Sơn, cậu suýt nữa không phản ứng được, vô thức truy hỏi: “Vì sao?”

“Điều kiện của cậu, tôi không làm được.” Chữ Hoàn đặt một tay lên đầu gối, thò vào lòng mò tìm, phát hiện không thấy thuốc, chắc đã bị Nam Sơn xử lý như vật phẩm có hại rồi, bất đắc dĩ đành phải lấy tay ra.

“Nếu tôi xác định ngày mai hoặc tháng sau mình sẽ chết, thậm chí cho dù dài hơn một chút, một năm sau mới chết, thì tôi sẽ đồng ý ngay tuyệt không hai lời. Nhưng đời người dài đến nhường nào? Không chừng ngày mai tôi có chuyện bất trắc, pặc một phát đứt bóng luôn, hoặc không chừng sống thành lão bất tử như rùa hay ba ba. Trong mấy chục năm, chẳng ai biết sẽ gặp chuyện gì, tôi đã không biết tương lai sẽ ra sao, thì đương nhiên cũng không thể cho cậu lời hứa suốt đời, dù có cho thì cũng là lừa gạt cậu thôi.”

Nam Sơn im lặng không lên tiếng.

Chữ Hoàn: “Về phần có bị đông lại hay không, tôi hiện giờ chẳng phải còn rất bình thường sao? Chờ cậu phát hiện tôi không bình thường, thì kéo cái con đên thui đó tới gần tôi phát nữa cũng không hề gì, tuy tôi rất ‘yếu ớt’, nhưng chỉ cần đừng nhằm vào chỗ hiểm, cần một hai phát chắc cũng chẳng chết nổi.”

Nam Sơn tuy không tỏ vẻ gì ngay ở đây, nhưng vẻ mặt buồn bã mất mát, giống như lúc ấy bèo nước gặp nhau trong thị trấn, nghe nói giáo viên mà cậu đã chờ đợi rất lâu không chịu đến vậy.

“Nam Sơn,” Chữ Hoàn gọi khẽ một tiếng, “Bên kia sông là nhà tôi, trong nhà hiện giờ không có việc gì, tạm thời không cần tôi, còn tương lai thì khó mà nói, cũng có thể sẽ yên bình khỏi cần tôi nữa, nhưng một khi bên ấy có bất cứ việc gì, bất cứ lời gọi nào, cho dù là bỏ, tôi cũng phải bỏ về— không phải tôi không thích cậu và các tộc nhân, nếu có thể, tôi hi vọng bắt hết mọi người đi, cậu hiểu chứ?”

Nam Sơn cúi đầu: “Chúng tôi có biên giới không đi qua được, nhưng biên giới lại không hạn chế anh. Kỳ thực, cho dù hiện tại anh bằng lòng, tương lai đổi ý, một khi anh rời khỏi biên giới, tôi cũng chẳng đuổi theo được.”

Chữ Hoàn mỉm cười: “Tôi biết.”

Chữ Hoàn phui phui cổ khô trên người, đứng dậy: “Cậu đã cứu tôi, chăm sóc tôi, là bạn tôi, đối với bạn bè, một số việc có thể thuận miệng lừa gạt, một số việc phải nói cho rõ ràng chứ không thể đùa giỡn – lời hứa trịnh trọng như vậy cũng giống như vay tiền, đâu không thể tùy tiện cho.”

Nam Sơn nhìn sâu vào mắt anh.

Chữ Hoàn suy nghĩ một thoáng, lại bổ sung câu nữa: “Những trường hợp khác – ví dụ như khi tôi khen cậu mặc quần áo rất có phong cách, cậu có thể nghe cho biết vậy thôi chứ đừng coi là thật.”

Nói xong, anh cất bước một lần nữa đi về hướng sơn động.

Nam Sơn: “Anh đi làm gì thế?”

“Đi chào tiền bối của tôi,” Chữ Hoàn nói, “Nhân tiện xem số súng trường đó còn dùng được không.”

Nam Sơn theo anh đi đến sơn động, Chử Hoàn nhờ cậu cần được soi giúp, sau đó khom lưng cẩn thận lục lợi quần áo mỗi một lão binh, tìm số hiệu và tên họ, ghi lại thông tin.

Nam Sơn hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Chử Hoàn: “Không thể để họ sống không thấy người chết không thấy xác ở đây được. Tôi ghi lại trước, chờ mai một ra ngoài, sẽ thử xem có tìm được người nhà để báo tang hay không.”

Nam Sơn: “Báo tang nghĩa là cho người khác biết ai đó đã chết rồi.”

Chử Hoàn: “Ừm.”

Nam Sơn nói: “Nhưng họ còn chưa chết mà.”

“Sao lại chưa chết? Tôi thấy là đã chết rồi,” Chử Hoàn nói, “Họ ở nơi này không có ý thức cũng chẳng có tư tưởng, chỉ là một cái xác, hoặc một di thể, do nguyên nhân nào đó mà không thối rửa thôi. Không trao đổi chất tức là không có sinh mệnh.”

Nam Sơn nghĩ ngợi: “Tôi thấy không phải.”

Chử Hoàn: “Hừm?”

Nam Sơn nói: “Theo tôi thấy, dẫu chẳng có gì cả, chỉ cần chưa chết thì vẫn xem là sống.”

Chử Hoàn giật mình quay đầu lại nhìn cậu.

Nam Sơn tốt tính giải thích: “Có thể chỗ chúng tôi và chỗ các anh qua lại ít, cách khá xa, nên mọi người suy nghĩ không giống nhau.”

“Không, tôi cảm thấy cậu nói đúng,” Chử Hoàn ngẫm nghĩ lời Nam Sơn một chút, “Cậu nói đúng, tán gẫu với cậu có thể giúp tâm trạng tốt hơn rất lâu, rất nhiều việc đột nhiên liền sáng tỏ.”

Rồi anh bỗng nở nụ cười, chép xong thông tin về lão binh cuối cùng, Chủ Hoàn nói: “Nếu có thể đưa cậu về, tôi nhất định phải bán cậu cho công ty quảng cáo dụng cụ thể thao, cậu chỉ cần nhìn ống kính và nói ‘hết thấy đâu có thể’ là được rồi, tiền quảng cáo sẽ đổ vào ào ào.”

Nam Sơn tự động hiểu “ống kính” thành “máy chụp hình”, vội vàng ngưng ngừng chối từ: “Không cần, cứ tùy tiện chụp, khỏi cần trả thù lao – đi nào, tôi mời anh uống rượu.”

Chủ Hoàn cười hết nấc: “Cái đó thì không cần đâu.”

Nam Sơn lấy làm lạ: “Sao vậy? Anh không thích uống nữa à?”

Chủ Hoàn ôm bụng: “Không muốn làm hũ tro cốt nữa.”

Qua phiên dịch dài dòng trong não, câu này đã chạy xong cung phản xạ như khôn cùng của Nam Sơn, cậu giữ lại nụ cười rất lâu.

Hai người cùng đi đến sân nhà tộc trưởng, lúc này chiều hôm đã rất muộn, đèn đuốc xương cốt tùy ý cắm trong tộc trông rất rõ, Chủ Hoàn chợt nhớ ra: “Đúng rồi, nếu như tiện, tôi có thể gặp ba cậu không? Tôi có mấy vấn đề muốn tâm sự.”

Sắc mặt Nam Sơn tối đi.

“Ông ấy chết từ khi tôi còn nhỏ, tôi chẳng còn ấn tượng gì cả.” Nam Sơn nói, “Ông ấy... tôi nói cho anh nghe, chủ yếu là để anh biết rõ hơn, về sau ở trong tộc tốt nhất là đừng nhắc tới ông ấy, đặc biệt là trước mặt trưởng giả.”

Chủ Hoàn hơi nhướng mày, cảm thấy trong đây có chuyện bất quá.

“Ông ấy lừa tộc nhân, cũng lừa cả mẹ tôi, sau khi thông qua nghi thức thay máu đạt được sức mạnh, liền muốn vứt bỏ chúng tôi.” Nam Sơn nhìn chằm chằm xuống đất, “Sở dĩ không lập tức đi, là vì Người Thủ Môn.”

Người Thủ Môn toàn thân là bảo vật, Chử Hoàn nghe thế thì trong lòng đã hiểu.

“Ông ấy lén giết mấy Người Thủ Môn, giấu trong sơn động bên kia, chia thi thể họ vào các loại chai lọ kỳ quái, gom máu lại, trên đường mang mấy thứ này đi bị phát hiện, nghe nói tộc trưởng Người Thủ Môn đòi trước vì việc này mà suýt nữa trở mặt với mẹ tôi.”

Chử Hoàn: “... Sau đó thì sao?”

“Sau đó mẹ tôi dẫn toàn tộc đi giết ông ấy.”

Việc nhà cầu huyết rồi rầm như vậy, Chử Hoàn thật sự không tiện đánh giá, đành phải nói: “Ủm... mẹ cậu quả là nữ trung hào kiệt, đó gọi là gì nhỉ? A, cần được buông được, yêu ghét rõ ràng.”

“Bà ấy cũng chết rồi.” Nam Sơn nói khẽ, “Người Thủ Sơn chúng tôi coi trọng lời hứa, hôn ước là một trong các lời thề trọng nhất, trừ khi một người chết rồi, không thì cả đời chỉ có một người như vậy, ai vi phạm sẽ bị phanh thây xé xác, không được chết tử tế. Bà ấy đã dẫn người đi giết ba tôi, đương nhiên cũng không thể sống tiếp một mình.”

Chử Hoàn: “...”

Sao không ai cho anh biết còn có phong tục hung tàn như vậy? May mà ban nãy không để ý!

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 30

Dựa theo lời giải thích với giọng điệu phiên dịch nghe mà mù tịt của Nam Sơn, Chữ Hoàn hiểu “kỳ chấn động” là một thời kỳ không ổn định.

Thời gian ấy vùng đất chỗ tộc Ly Y ở tựa như một cái bập bênh, ba h ồi nhảy đến thế giới này, ba h ồi nhảy đến thế giới kia, thời điểm lắc qua lắc lại, chính là kỳ chấn động mà bọn tiểu quái thú đột nhiên xuất hiện lại tập thể rút đi.

Mấy ngày này, tộc Ly Y khi thì ngắm hoa trong sương, khi thì đồng hoang ngàn dặm, khi thì công viên kỷ Jura, khi lại thành hồ Walden, tóm lại là dao động không thôi, có vẻ hoảng sợ như sắp cải thiên hoán nhật vậy.

Trong lúc này, quy ền trượng tộc trưởng và xương người bất kể ngày đêm im lặng đốt quanh vùng tụ cư, tất cả đều chưa từng tắt – nghe nói số xương đó là xương đùi Người Thủ Môn.

Hiện tại Chữ Hoàn cảm thấy, những nơi canh mỏ vàng quặng ngọc đó quả thật là kém xa quần chúng tộc Ly Y canh quặng người.

Đến lúc này Chữ Hoàn cơ bản đã miễn dịch với ba chữ “Người Thủ Môn”, linh kiện trên người họ dấu làm thế nào cũng chẳng có gì lạ.

Cho dù có ai bảo Người Thủ Môn không cha không mẹ, sinh ra nhờ phân bào nhiễm sắc thể, anh cũng có thể chấp nhận.

Đương nhiên, hiện giờ Chữ Hoàn kiến thức nông cạn còn chưa biết là ngay cả chuyện này mình cũng đoán trúng phóc r ồi.

Nhưng cây quy ền trượng tộc trưởng trông chẳng có gì đặc biệt kia lại khiến Chữ Hoàn nghĩ mãi không hiểu nổi.

Một khúc “gỗ” đốt liên tục bao nhiêu ngày mà ngay cả một tấc cũng không thấy ngắn đi, có còn là gỗ không?

Lửa kia còn là lửa không?

Để nghiệm chứng điểm này, Chử Hoàn nhân lúc không ai chú ý lén dùng tay chọc thử ngọn lửa trên quyên trượng tộc trưởng, bị phỏng rộp thể thảm, bấy giờ mới chịu tin thân phận chân thật của nó.

Lúc chấn động sắp xảy ra, lão trưởng giả thường ngày tiên tung khó tìm thỉnh thoảng cũng phải đi một vòng ngoài này. Thái độ của ông ta đối với Chử Hoàn thay đổi xoành xoạch, ban đầu là phòng bị, cho rằng anh có mưu đồ, khẳng định chẳng tốt đẹp gì, sau đó lại là không vừa mắt, hoài nghi anh dùng lời ngon tiếng ngọt mê hoặc tộc trưởng, khiến tộc trưởng bất chấp mọi lời khuyên muốn giữ lại, cuối cùng nghe nói anh lại cả gan từ chối nghi thức thay máu, trưởng giả rất cuộc phần nộ vì hành vi không biết tốt xấu này.

Chử Hoàn chọc chọc Nam Sơn, rĩ tai: “Có thể tâm sự với ông già này không? Mỗi lần ông dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi đều cảm thấy ánh mắt ông đang mắng ‘mi là thằng đần’.”

Nam Sơn chăm chỉ học vẹt: “Đần... đần...”

Chử Hoàn vội vàng cắt ngang: “Câu này không cần học, mau thôi ra khỏi đầu, quên ngay lập tức.”

Nam Sơn liên thông suốt – theo việc học tập thấu triệt, hiện giờ cậu ngày càng thông suốt nhiều đi đâu hơn.

Nam Sơn: “Đúng rồi, tôi vẫn luôn muốn hỏi, chỗ các anh bình thường gọi anh em tốt nhất là gì?”

Chử Hoàn cẩn thận nhớ lại, rồi kết hợp với kinh nghiệm sống của mình, cho cậu một câu trả lời chuẩn mực: “Tiện nhân.”

Nam Sơn đọc thầ n mấ y lầ n nhó kĩ r ấ i, li ề n hào hứ ng gọ i Chử Hoàn mộ t tiế ng: “Tiệ n nhâ n!”

Chử Hoàn: “...”

Anh còn tưở ng mìn h chỉ là “tố t bình thườ ng” thoi, đầ u ngò tiế n độ đầ đi đế n cuố i cù ng, bất giác biế n thầ n “tố t nhấ t”. Trướ c mắ t nướ c đổ khố hốt, thậ t sữ khồ ng biế t nê n làm thế nào để sữ a chử a sai lầ n này, chỉ có thề âm thầ n lấ y làm may mắ n vì vừ a r ấ i chừ a nố i “tồ n tử”.

Mà chuyệ n khiế n anh ói thầ n còn đầ ng chồ ở đầ ng sau – Nam Sơn là mộ t tộ c trườ ng mẫ u mự c, đườ ng nhiê n tuyế t khồ ng giấ u giế m, chắ ng bao lầ u đầ chia sẻ điề u mìn h hợ c đượ c cho mọ i ngườ i.

Từ đó, “đạ i vườ ng đạ i vườ ng” chỉ có thề nhìn từ xa mà khồ ng thề đầ giố n, đầ biế n thầ n “tiệ n nhâ n” thầ n thiế t.

Chị Xuâ n Thiê n chậ p tồ i mỗ i ngày đầ u ở đầ ng xa dụ dầ ng gọ i: “Tiệ n – nhâ n – ă n cồ m đi!”

Bộ n trẻ lén bàn bạc, cầ m thấ y “anh em” là khồ ng thề gọ i bậ y, khồ ng tiệ n sữ dụ ng xư ng hồ nhữ bậ c cha chú, để bày tỏ sữ tôn kớ ng đặ c biế t, chú ng sáng tạo ra mộ t từ mớ i, gọ i là “tiệ n nhâ n đạ i vườ ng”.

Mỗ i lầ n khi tiế ng con nít giồ n giã gọ i “tiệ n nhâ n đạ i vườ ng” nhấ t tề ngâ n vang trê n nứ i, đầ u khiế n Chử Hoàn chấ n độn g.

Song việ c này lại khồ ng tiệ n ngắ n cầ n, bở i vì nế u ngườ i ta dù ng tôn xư ng, anh còn có thề làm bộ khiê m tồ n tử chố i, nhữ ng ngườ i ta chỉ biể u đặ t sữ thầ n cậ n, chắ ng lẽ anh có thề làm bộ cao quý lẫ n điể m khồ ng cho ngườ i khác thầ n cậ n sao?

Cầ u chuyệ n này đặ khaí cũ ng giố ng vớ i cá i cầ u “tộ i có nguồ n nhâ n”.

Và cầ u tặ c ngữ dầ n gian “tiệ n nhâ n tự có trồ i phạ t”.

Mở đầu kỳ chấn động, sương trắng không rõ thành phần và đám quái vật chui ra khắp nơi ba bốn ngày mới xuất hiện một lần, sau đó biến thành một hai ngày, đến cuối cùng, tộc Ly Y cơ hồ mỗi giờ mỗi phút đều chìm trong sương mù dày đặc.

Nhóm Xuân Thiên lấy hoàn chỉnh túi độc trong cổ họng chó điên mutai, dùng da thuộc gia cố một vòng, để Chử Hoàn đeo trên thắt lưng, đồng thời cho anh thêm một lọ nhỏ đựng máu giải độc.

Nếu phát hiện anh bất thường, thì dùng dao dính độc đâm một phát, sau đó đổ cho ít thuốc giải độc.

Đàn ông đang mài vũ khí, gia tăng tuấn tra, đàn bà thì càng bận rộn hơn. Họ treo cung nỏ lớn bé trên ngọn cây, còn phải xử lý các loại thi thể, chế thành các loại thuốc kỳ quái dưới sự chỉ đạo của trưởng giả.

Sau đó giết súc vật, nhào bột làm bánh...

Cảm giác hơi giống binh mã chưa động mà lương thảo đã đi trước.

Bầu không khí vốn không buồn không lo trong tộc đột nhiên thay đổi hẳn. Tầng đá trắng không còn dùng để dạy học, chỉ cần không có sương mù thì mọi người sẽ đánh nhau ở đó, đánh bằng đao thật thương thật, không mảy may cầu thả, thường xuyên thấy máu, nhưng dù quá tay cũng chẳng có ai ghi thù, đôi khi hai người đánh đến đỏ cả mắt, đánh xong mỗi người uống một ly rượu, lát sau lại bá vai mà đi.

Chử Hoàn lúc này mới cảm nhận được một cách rõ ràng khả năng phục hồi của tộc Ly Y. Ví dụ như Roi Ngựa yếu nhất, giảng hồ đồ rằng sở trường là tính toán không phải động thủ, tính toán thì Chử Hoàn chưa thấy, nhưng thân thủ quả thật yếu ớt khủng khiếp, lần nào cũng vậy cứ vừa nhảy lên đã bị chém bay ra, thường xuyên khóc sụt sùi ướt lông lốc xuống.

Thế nhưng người ta khóc thì khóc, còn vết thương thấy xương chỉ mười phút là cầm máu, nửa ngày bắt đầu đóng vảy, một hai ngày là khỏi hẳn.

Trong thời gian này, Chử Hoàn trên cơ bản chẳng có việc gì để làm.

Do anh vốn có thể rời khỏi nhưng vì muốn đưa đứa trẻ lạc đường về mới bị nhốt ở đây, ba Sư Cọ Mốc đặc biệt một mình chạy đến tặng anh một cái chân lợn rừng tươi còn nguyên lông, vỗ ngực hứa hẹn, chỉ cần mình còn một hơi thở, thì tuyệt đối không để “hảo tiện nhân” rụng một sợi tóc.

“Hảo tiện nhân” không biết nói gì, đành miễn cưỡng nở nụ cười khó coi, xem như nhận ý tốt.

Ngay ngày thứ hai khi tộc Ly Y bắt đầu chìm trong sương mù, Chử Hoàn nhìn thấy Tiểu Phương đỡ Đại Sơn đến sân nhà tộc trưởng, đùi cậu ta bị thứ gì đó cào ra hai vết thương sâu thấy xương, trong quá trình bôi thuốc đau đến mức toàn thân đều run rẩy.

Bôi cao óc đặc hiệu của “chó điên” tuy rất hiệu quả, nhưng quá trình quả thật không hề dễ chịu, cần mấy người đè mới không để cậu chàng này lăn lộn dưới đất.

“Mutai cào,” Nam Sơn đề đầu gối cậu ta, “Đã đi đâu vậy?”

“Sơn khâu, có một con nấp dưới đáy nước, chúng tôi đều không nhìn thấy.” Tiểu Phương nói, “A, đúng rồi, tộc trưởng, Người Thủ Môn truyền tin đến.”

Người Thủ Môn truyền tin vĩnh viễn khắc lên đá, hết sức phục cổ, hơn nữa vĩnh viễn là một bức vẽ nguệch ngoạc mờ ảo, không biết truyền tới qua đường nào, dù sao thì sau khi tiến vào kỳ chấn động, trong tộc thường xuyên phái người đến sơn khâu xem có đá khắc chữ hay không.

Chử Hoàn nhìn thấy chính giữa tảng đá đỏ vẽ một vòng tròn, bốn phía là vết lõm rất sâu, thể hiện quy tắc nào đó, hẳn là do con người tạo ra. Chử Hoàn chỉ có thể đọc được đúng một tin tức ấy là “bánh trôi nhân vùng đen”.

Sắc mặt Nam Sơn và các tộc nhân lại có vẻ nghiêm trọng – không biết giữa hai tộc cần ràng buộc bao sâu mới đạt được sự ăn ý như vậy.

Lúc này, Chữ Hoàn vẫn chưa rõ giữa Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn là mối quan hệ cộng sinh thế nào, nhưng anh tự nhận là một người ngoài, thế nên chỉ liếc qua rồi chuẩn bị tránh đi chỗ khác, tiện thể giải cứu con rắn nhỏ bất cần treo mình trên cành cây luôn.

Kết quả là mới quay người đi, ba Sư Cọ Mốc đã nắm vai anh lại, kiên định nói: “Hảo tiện nhân, anh phải ở lại.”

Chữ Hoàn: “...”

Ba Sư Cọ Mốc vốn tên là “Cây Cột Rắn Chắc”, vì thế, Chữ Hoàn quyết định về sau gọi luôn là “Chày Gỗ”.

Chày Gỗ bình thường không chăm chỉ học hành, ngắc ngứ mãi vẫn chưa nói được, cuối cùng đành phải dùng tiếng mẹ đẻ: “Anh đâu phải người ngoài.”

Chữ Hoàn cười khở nghĩ: “Nhưng tôi cũng không thể là người trong được.” (Người trong – nội nhân còn có nghĩa là vợ)

Thế nhưng người ta đã mở miệng giữ lại, anh cũng không từ chối nhiều – dù sao thì họ cứ nói nhao nhao cộng thêm các từ ngữ kỳ lạ, anh nghe cũng chẳng hiểu lắm.

“Đi mời trưởng giả đến,” Nam Sơn cần hòn đá ấy, “Xem còn bao lâu? Sau đó kêu mọi người tập hợp hết lại đây, mỗi nhà để lại một người coi chừng gia súc và con cái.”

Trưởng giả nghe tin đến đây, nhưng không vào cửa, mà đi một vòng quanh cây cọc gỗ trong sân nhà tộc trưởng.

Chữ Hoàn lúc này còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem vẻ mặt Nam Sơn thì dường như rất nghiêm trọng – chẳng qua hành động của trưởng giả lại khiến người ta không thấy nghiêm trọng chút nào.

Ông ta lẩm bẩm đi lại quanh cây cọc gỗ, y như đang lên đờng, đại khái đi hết năm vòng Olympic, mới chấp tay sau lưng, giả thần giả quỷ nói với Nam Sơn: “Buổi tối hôm nay.”

Buổi tối?

Tối nay làm sao?

Lúc này, quyên trượng tộc trưởng treo trên tường phát ra tiếng ù ù nhỏ, tiết tấu như thập diện mai phục, dồn dập nguy hiểm, tự dựng có vẻ tiêu điếu.

Tộc nhân ngày càng đến đông hơn vây quanh Nam Sơn, nhao nhao thảo luận gì đó.

Chày Gỗ ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích mật mã trên đá cho Chữ Hoàn: “Vòng tròn thay cho... điểm thay cho... ý của Người Thủ Sơn là... bao vây... tình hình rất khẩn cấp.”

Chữ Hoàn mù mờ nhìn hấn ta – rõ ràng là viết bằng ngoại ngữ, anh nghe một chữ cũng chẳng hiểu.

Chày Gỗ hoang mang gãi đầu, lẩm bẩm một câu: “Con tôi bảo anh hiểu mà.”

Chữ Hoàn rất chịu tương tác, dùng tiếng dân tộc Ly Y: “Chỉ nghe hiểu vài từ thường ngày...”

Anh vừa mở miệng thì Chày Gỗ lập tức không kiềm chế nổi, nhưng ngại những người khác xung quanh lúc này đều hết sức nghiêm túc, không dám công khai cười thành tiếng, đành phải co người lại.

Chữ Hoàn cảm thấy bất đắc dĩ, quả nhiên cha nào con nấy. Lúc học tiếng rất sợ gặp phải loại này, người ta mới mở miệng, hấn đã cười như chưa bao giờ được cười. May mà Chữ Hoàn đã tu luyện đến trình độ đao thương bất nhập, chứ gặp người da mặt mỏng hơn, e rằng sẽ có bóng ma suốt đời, không dám mở miệng nữa.

Chử Hoàn làm như không nghe thấy hắn cười nhạo, bình tĩnh hỏi: “Bao vây chúng ta là loại tương tự mutai à?”

Lần này thì Chử Hoàn hiểu câu trả lời của Chày Gỗ, hắn nói: “Không, chủ nhân của mutai.”

Chử Hoàn giật mình, nói cách khác, thế giới kia trừ Người Thủ Môn và Người Thủ Sơn, còn có những người khác... hoặc chủng tộc trí tuệ khác sao?

Trong kỳ chấn động anh bất giác đã chấp nhận cách nói “bên kia sơn môn là thế giới khác”, chấp nhận còn nhanh hơn anh tưởng tượng – có lẽ vẫn là do học hành không chăm chỉ, thế giới quan theo chủ nghĩa duy vật không vững vàng.

Chày Gỗ vô tâm vô tư tiếp tục: “Trưởng giả nói tối nay sơn môn sẽ xoay sang bên kia, Người Thủ Môn truyền tin rằng chủ nhân của mutai đã bao vây dưới sơn môn, bảo chúng ta cẩn thận.”

Chử Hoàn vội vàng truy hỏi: “Bao vây dưới sơn môn? Muốn làm gì?”

Chày Gỗ nóng lòng xoa tay: “Đương nhiên là đánh trận!”

Chử Hoàn: “...”

Thế phong tục nơi này là, đánh trận phải vui như ăn tết sao?

Song khi Chử Hoàn nhìn quanh bốn phía, anh phát hiện thái độ của những người khác đều rất bình thường, xem ra toàn tộc chỉ có một tên Chày Gỗ như vậy, vì thế đã an tâm hơn.

Nam Sơn đi đầu binh khiển tướng gấp gáp mà không hoảng loạn, giống như đã trải qua vô số lần rồi.

Rất nhanh, cả tộc Ly Y đã bày trận sẵn sàng chờ quân địch.

Chử Hoàn cảm thấy xem thế là đủ, phát hiện nơi này mới thực sự là “toàn dân làm lính”, chỉ cần mười bốn mười lăm tuổi trở lên, tất cả đều

mang vũ khí và khôi giáp hộ thân rắn chắc, ngay cả lũ trẻ bị bắt buộc không được chạy lung tung cũng cần đao và mâu nhỏ đặc chế.

Khi mọi người tập kết, Nụ Hoa dắt mấy đứa trẻ hơi lớn hơn, mỗi đứa ôm hai vò rượu nối đuôi nhau vào, rót đầy bát rượu trong tay mọi người.

Trong rượu lần này không có mùi tanh tươi yêu dị kia, cũng không hề nặng, vào miệng thậm chí hơi đắng.

Nam Sơn một tay cầm bát rượu, một tay cầm quyền trượng tộc trưởng, ngọn lửa như một viên đá quý to vô cùng, chiếu rọi ngũ quan cậu như một pho tượng thần vĩnh hằng vậy.

Cậu đứng ở trên đài cao trước muôn người nhìn chăm chú, tựa hồ cảm thấy nói gì cũng thừa thãi, thế là bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, kế đó cười khe khẽ.

“Chúng ta sang năm lại về” Cậu nói.

Cả tộc Ly Y reo hò ầm ĩ, rượu như dũng khí đổ vào mạch máu, tựa như một lần tuyên thệ trước khi xuất quân theo kiểu riêng, hoặc là một cuộc ly biệt muôn phần tiêu sái.

Chủ Hoàn ở trong một góc chăm chú nhìn nụ cười của Nam Sơn, bỗng hơi chờ mong thế giới khó tin mà họ nói.

Song sự tình luôn là như vậy, khi anh miệng quạ đen, vận mệnh tất nhiên không phụ sự phò thác, nhất định cho anh họa vô đơn chí.

Khi anh mong chờ tốt đẹp, tất cả lại luôn một trời một vực – Chủ Hoàn nhanh chóng phát hiện, thế giới kia tuyệt đối không có gì đáng để chờ mong.

Chập tối, Chủ Hoàn cảm nhận được xao động từ sâu dưới lòng đất truyền đến.

Nhận thấy đi đâu gì đó, anh ngẩng phắt đầu lên. Sương mù bao phủ trên bầu không tộc Ly Y đột nhiên chia đôi, lộ ra bầu trời đêm trong veo, cùng hai vầng trăng vốn lơ mờ giữa mây mù.

Chỉ thấy trong hai vầng trăng này vầng vốn sáng lại tối dần, mà vầng tối lại dần sáng, ánh trăng sáng ngời chiếu xung quanh bằng bạc như sa mạc, sau đó chúng bắt đầu di chuyển trên mặt đất với tốc độ mắt thường thấy được.

Rốt cuộc, hai vầng trăng hợp lại làm một.

Cũng ngay giờ phút này, sương mù dày đặc tan sạch.

Chỉ Hoàn nghe thấy phương xa truyền đến tiếng gầm của dã thú vô danh. Anh thôi nhìn lên không trung, ngạc nhiên phát hiện, khe núi tộc Ly Y vốn tụ cư không biết đã lên một ngọn núi từ khi nào, con sông vốn quy về một mối, đã thành hồ nước được quây quanh ở sườn núi, từng đàn chim khổng lồ rít gào chao liệng trên đỉnh đầu.

Dưới chân núi là lũ mutai “chó điên” đông nghìn nghịt, phải lên đến hàng ngàn con.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 31

Khi Chữ Hoàn dõi mắt lên trời cao, anh nhìn thấy lũ chim khổng lồ sải cánh chao liệng có vẻ bé tí teo như chim sẻ, nhìn quanh bốn bề lại là núi non nhấp nhô liên miên không đếm xuể, cùng những vách đá dựng đứng.

Dưới vách núi dòng nước nhỏ như sợi bông, rừng cây nơi tộc Ly Y tụ cư vốn đã rụng hết lá, chỉ vài chóp mắt đã lại cành lá um tùm, tàng xanh cao vút, bị gió vù vù thổi thành một dải sóng xanh.

Nhìn xuống là đám quái thú đông nghìn nghịt, tầm mắt không chạm đến mặt đất, nhìn lên là biển mây dựa sát non xanh, mờ mờ chẳng thấy rõ đỉnh núi.

Sự rộng lớn và trống trải mà tầm mắt không thấy hết khiến người ta chợt sinh ra sợ hãi.

Ở cái nơi trên không phải mà dưới cũng không hẳn này, những căn lều nhỏ và bãi đất trống chỗ Người Thủ Sơn tựa hồ đều thành tiểu thế giới mờ mịt bị thu vào giọt nước trong biển cả.

Khi Chữ Hoàn nhìn thấy Nam Sơn thoải mái cụng ly với mọi người, có một khắc như vậy, anh lạc quan cho rằng cái gọi là “đánh trận” mà ông anh Chày Gỗ nói, chỉ là hai tập nhân dân xúm lại choảng nhau, sơn môn đảo ngược qua là một chốn đào nguyên khác... Chỉ là, có khả năng vùng rừng núi hoang vắng ấy thỉnh thoảng có mấy con chó dữ thôi.

Cho đến khi anh tự mình nhìn thấy.

Chỉ một ánh nhìn, Chữ Hoàn liền sinh ra cảm giác khác với câu “sang năm lại về” mà Nam Sơn mỉm cười nói ra.

Mỗi lần xoay đi, tộc Người Thủ Sơn đầu trực tiếp từ chốn đào nguyên rơi vào trạng thái chiến đấu hung tàn này sao?

Họ phải ở lại đây bao lâu? Chẳng lẽ mỗi ngày mở mắt thức giấc đều phát hiện trước cửa lại bị đại quái thú hung ác chặn kín?

Anh không biết chàng trai trẻ ấy mỉm cười uống bát rượu kia như thế nào, không cảm thấy khó nuốt như mắc nghẹn ở họng ư?

Lũ “chó điên” mutai ở đây hình như còn cao hơn lần trước gặp, Chử Hoàn nhìn kỹ mới phát hiện, cưỡi trên cổ “chó điên” là một loại... ừm, sinh vật nhỏ cao chừng một thước.

Lưng chúng cong như một vòng tròn vẽ bằng com-pa, khó trách Người Thủ Môn dùng vòng tròn thay thế cho chúng, cả người rất “đẹp”, như từng bị đập bẹp vậy. Loại sinh vật nhỏ này xoạc chân ngẫ trên cổ “chó điên”, gió thổi qua là có nguy cơ bay phấp phới, bởi vậy chúng mới cột đôi chân trước cổ “chó điên” để tránh rơi xuống.

Nhìn từ xa, lũ “chó điên” thồ chủ nhân đó giống như tập thể quàng một cái khăn không đẹp lắm trên cổ.

Không biết người khác nghĩ sao, chứ riêng với thường thức có hạn của Chử Hoàn, anh khó lòng tưởng tượng đôi chân như sợi mì này có thể đứng thẳng mà đi lại.

Đám người dẹp dẹp dường như biết Người Thủ Sơn khi nào sẽ xuất hiện, trong rừng chó điên phát ra một tiếng huýt chói tai mà khàn khàn, giống như trống trận vang dội, được khe núi tăng thêm sức mạnh, tiếng vang như sóng cả dề dề to hơn. Tất cả “chó điên” mutai cùng ngửa mặt lên trời tru điên cuồng, khiến núi non và mặt đất cùng chấn động không thôi.

Chử Hoàn biết, vào lúc thế này mình không nên thất thần, nhưng trừ cấu mình một phát thì anh thật sự không biết nên có phản ứng gì khác.

Đến bây giờ, ý nghĩ “mẹ kiếp nhất định là mình đang nằm mơ” một lần nữa tự nhiên sinh ra dưới đáy lòng anh.

Một bàn tay đột nhiên nắm lấy cánh tay anh, Nam Sơn nói ngắn gọn: “Đến đây, đừng rời khỏi tôi.”

Cậu lôi mạnh cực kỳ làm Chữ Hoàn cơ hồ lao đảo.

Lúc này, Tiểu Phương quay đầu lại, cao giọng gọi Nam Sơn: “Tộc trưởng! Sao chúng đã bao vây đến đây rồi, các anh em Người Thủ Môn dưới chân núi đâu?”

Nam Sơn nhìn hẩn một cái thâm sâu, ẩn ý nói: “Bảo trưởng giả chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Chuẩn bị sẵn sàng cái gì? Chữ Hoàn không rõ, Tiểu Phương thì đã hiểu.

Tiểu Phương luôn luôn cầu thả, bình thường không biết nhẫn lực là gì, vốn là người hơi khờ khạo, nhưng lúc này, chỉ một ánh mắt và một câu nói hàm ý không rõ, hẩn đã hiểu ý Nam Sơn. Đôi mắt như mắt trâu ấy đột nhiên đỏ lên, hẩn trợn tròn mắt chực nứt ra, tựa hồ muốn nén lệ, vì thế diện mạo có vẻ dữ tợn hẩn.

Nam Sơn nói xong giờ cao quyền trượng tộc trưởng, con rắn nhỏ kia không biết leo lên đó từ khi nào, cái đầu tam giác dựng thẳng trên đầu quyền trượng, mở miệng nuốt ngọn lửa.

Thực đơn của nó ngoài trứng chim ra lại còn có cả ngọn lửa, quả là một con rắn ăn tạp.

Ngọn lửa sắc lạnh tự dừng biến mất, lộ ra ruột gỗ cháy đen mà dày nặng của quyền trượng.

Nam Sơn: “Bắn tên.”

Tiểu Phương gằn nhẹ như con thú bị nhốt, rồi lớn tiếng gào thét: “Ngây ra làm gì? Bắn tên! Bắn tên!”

Trong khi nói chuyện, mưa tên lớn nhỏ đã bắn xuống vách núi, đa số là tên nhỏ chi chít, thỉnh thoảng xen một mũi tên to như cây lao, dẹt nên một đám mây đen che kín bầu trời.

Bay đến giữa chừng, đột nhiên tất cả cùng đi ngược quy luật vật lý, tạm dừng trên không, sau đó thành linh tăng tốc như được thêm nhiên liệu vậy.

Kim loại sắc nhọn bỏ không khí, thế như chẻ tre bắn tới kẻ địch.

Quả thực như... giữa không trung có một cỗ máy gia tốc vô hình!

Máy gia tốc công hiệu hiển hiện, vô số “chó điên” và kẻ đẹp lép trên cơ chúng bị mưa tên bắn xuyên hoặc hất bay không hề thương xót. Hai ba con “chó điên” giống như đao thương bất nhập xông lên, có thể bị một mũi tên to như mũi lao xuyên thành kẹo hồ lô, sức mạnh thấy rõ.

Ngay cả tên nhỏ nhất, hai ngón tay cũng tùy tiện bẻ gãy được mà cũng có thể cắm thẳng vào nham thạch trên vách núi. Chúng sắc bén như thái đưa, chỉ còn lại phần đuôi lộ ra ở bên ngoài đang rung rung cực nhanh.

Chỉ Hoàn quay phắt đầu lại, rõ ràng cảm nhận được tay Nam Sơn nắm tay anh đang run rẩy, mồ hôi xuôi thái dương cậu chảy xuống, mái tóc dài bết trên khuôn cằm đẹp như tạc tượng.

Anh kinh ngạc hỏi: “Đây là... sức mạnh khi thay máu?”

Nam Sơn nghe thế khóe môi hơi cong lên. Cậu muốn nói “Anh hối hận rồi à”, nhưng trước mắt đang một mình đảm trách ngàn vạn cung tên, không thể phân tâm, bởi vậy câu này Nam Sơn chỉ hỏi thầm trong lòng thôi.

Chỉ Hoàn cũng không hề chờ cậu trả lời, chỉ ngơ ngác suy tư một lúc, rồi mới lẩm bẩm tán thưởng: “Kỳ tích – người có loại công năng đặc dị này mà cũng có thể nói đánh chết là đánh chết luôn, lệnh đường lợi hại quá, thật là một hán tử.”

Nam Sơn: “...”

Cậu nhìn Chử Hoàn với vẻ bất đắc dĩ, cảm thấy lượng từ ngữ của mình vẫn quá ít, thật sự không thể nào đánh giá nổi.

Nam Sơn lại giơ cao quyền trượng, gọi tới một đợt tên như che kín trời đất, chúng bay khỏi dây cung rít gào gột sạch triền núi, thi thể kẻ địch như gợn sóng động lại hàng dài lớn.

Chử Hoàn tuy là lần đầu tiên đến chiến trường vũ khí lạnh, song anh quan sát thấy chỗ tộc Ly Y từ trên cao nhìn xuống lưng dựa triền núi, địa hình dễ thủ khó công, vấn đề duy nhất chính là bọn “chó điên” mutai thật sự quá trâu bò, toàn thân bị bốn năm mũi tên cắm thành con nhím, nhưng chỉ cần chưa chết thì vẫn có thể thân tàn chí kiên bò dậy, múa may vượt nhón tiếp tục lao lên.

Chử Hoàn không tham gia chiến đấu, hiên lành đứng bên cạnh Nam Sơn, vừa tính toán đám “chó điên” đen sì đó khi nào dùng đại chiêu phun phong tiễn, vừa quan sát những kẻ địch quái dị này.

Trước mắt, Người Thủ Sơn bắn tên không thêm tiếc rẻ, mà kẻ địch cũng dùng thi thể lót đường xông lên, bởi vậy Chử Hoàn suy đoán, phong tiễn của “chó điên” có cự ly bắn.

Nam Sơn chắc chắn cũng biết điều này, nên mới bảo tộc nhân trong thời gian ngắn cố hết sức bắn sạch cung tên, làm yếu bớt sức chiến đấu của kẻ địch.

Một khi đối phương đến đủ gần, cung tên của Người Thủ Sơn ề rầm cũng vô dụng, đến lúc đó nhất định phải giáp lá cà cận chiến.

“Chó điên” đánh riêng lẻ lực sát thương có hạn, đám người dẹp lép như khản này đã dùng cách gì để tổ chức chúng lại?

Chử Hoàn sờ con dao nhỏ Nam Sơn tặng đang giắt bên hông, lại than thở, có súng thì tốt rồi.

Vốn mấy cây súng trường bậc tiền bối để lại còn có thể dùng tạm, vấn đề do lâu năm mà sinh ra cũng không đáng ngại đối với Chử Hoàn, chủ

yếu là đạn bị bà con tộc Ly Y phá hỏng hết rồi.

Vừa ở phương Nam vừa gần nước, khí hậu vốn đã ẩm ướt, lại thêm bọn con nít quỷ nhân người lớn không chú ý lên lấy đạn ra chơi, hết vùi xuống đất lại ngâm vào nước, sau mấy chục năm, hỏa dược đã sớm biến thành bột quế luôn rồi.

Trong tầm bắn, cho anh một khẩu súng, dù là súng trường tự chế, Chử Hoàn cũng dám đồng dạng nói tuyệt đối nghìn nát phong tiễn thủy tiễn gì đó.

Có câu chùy to đập không chết kiến nhỏ, dao trên trời phóng xuống gần không được đội cảm tử.

Dù rằng Người Thủ Sơn hỏa lực rất mạnh, lại thêm khí xoáy lạ lùng, vẫn không ngăn được lũ “chó điên” hung hãn đang liều mạng lao đi khắp nơi. Chúng ngã xuống từng dải, lại tru lên mà bò dậy, số lượng bò dậy giảm đi rất nhiều, không bao lâu số “chó điên” sống sót chỉ còn lại ba bốn phần so với ban đầu.

Mà lúc này, quả nhiên như Chử Hoàn dự đoán, kẻ địch đến quá gần, Người Thủ Sơn đã vào tầm bắn của phong tiễn.

Chỉ thấy một kẻ đẹp lép đột nhiên lấy ra một cái tù và cổ quái thổi “ừ ừ”, âm thanh quanh quẩn trong sơn cốc, hòa với tiếng vọng, véo von khiến người ta sởn tóc gáy.

Tất cả chó điên đồng loạt dừng chân, cùng ngoác cái miệng rộng đen sì.

Nam Sơn hẳn đã nắm rõ và sớm có chuẩn bị, lời Chử Hoàn đang lơ đãng trốn ra sau một tảng đá: “Người trên cao xuống hết!”

Mọi người ào ào thuần thực tìm kiếm công sự che chắn, tứ tán trốn tránh, sau đó, không khí xung quanh tựa như vẩn vèo, mây lụa thừa trên sườn núi bị khuấy thành một lốc xoáy rất lớn, đá tảng bung ra, cát bay đá chạy, dây cung trên nóc nhà trong nháy mắt đã bị phá hủy gần hết.

Cái gọi là “phong chi tiễn” bắn vào đá, khôì giáp và vũ khí lạnh, tức khắc vang “leng keng”, thỉnh thoảng có người trốn chậm, bị cửa toác da, máu chảy ra toàn bộ đầu đen sì không tốt.(Phong chi tiễn: mũi tên của gió)

Kỳ thực Chữ Hoàn không hiểu “trong gió có độc” là độc như thế nào, chẳng lẽ không làm hệ hô hấp nhiễm trùng? Nhưng anh quả thật cảm nhận được dòng khí thỉnh thoảng sượt qua người, mang theo lực sát thương rất mạnh.

Đến nước này, ưu thế công kích viễn trình đã biến thành liệt thế, chỉ có đồng bạn mới muốn dùng cung nỏ lần nữa.

Nam Sơn quyết đoán ra lệnh: “Giết xuống, trước hết giết...”

Từ cuối cùng cậu nói Chữ Hoàn chưa từng nghe thấy, nhưng không ảnh hưởng đến việc anh hiểu rằng Nam Sơn đang nói đến kẻ đẹp lép cưỡi trên cỗ chó điên.

“Chó điên” chạy cực nhanh, không có tên áp chế, giây lát đã bò lên.

Đại Sơn ngu ngốc lúc này lại bất chấp tất cả xông lên nóc nhà, bay lên càn nỏ sắt, hét lớn một tiếng: “Giết sạch chúng! Giết sạch chúng! Báo thù! Báo thù!”

Cậu chàng kiêu lời này có thiên phú dị bẩm, sức mạnh kinh người, có thể một mình vác nỏ lớn nặng trên dưới trăm cân. Mũi tên to như lao quét ngang, bắn xuyên tên đẹp lép đang chuẩn bị thổi tù và lần thứ hai, rồi lại tiếp tục phóng đi, trước sau đánh bay ba bốn con “chó điên”.

Cùng lúc ấy, một kẻ đẹp lép khác đã đến gần, càn tù và thổi tiếp, hầu như không ngừng nghỉ, đàn mutai lại bắn ra cơn lốc chết người, Đại Sơn cơ hồ thành bia sống.

Nóc nhà dưới chân bị lật, cậu ta lão đảo ngã xuống, người tức khắc thủng mấy lỗ.

Chày Gõ và Pháo Kép mỗi người một bên đồng thời lao tới, không thèm để ý hung khí, liều chết kéo cậu ta ra sau tảng đá.

Chử Hoàn nghiêng người dựa một bức tường, không hề động đây, ngón tay vuốt ve chuôi dao lạnh lẽo thông thả mà ổn định, tựa hồ không phải đang ở trong cuộc vây công đẫm máu, mà chỉ thanh thoi ngời chơi buổi chiều thôi.

Chử Hoàn chú ý thấy bên hông mỗi một kẻ đẹp lép đều có một cái tù và, chúng không cần trao đổi, tựa hồ các bên tuân theo trình tự ước định sẵn, một kẻ chết, kẻ kế tiếp lập tức thay vào.

Đã là sinh vật lạ, thì không loại trừ khả năng lúc trao đổi chúng sử dụng thứ thanh hoặc siêu thanh mà tai người không nghe được, nhưng trao đổi trên chiến trường chắc gì mau lẹ hiệu suất cao như vậy, cho nên Chử Hoàn đoán, chắc chắn chúng sắp xếp theo trình tự nào đó.

Kẻ thổi tù và thứ hai bị Xuân Thiên đột nhiên thò đầu ra phóng phi đao chết ngắc. Chị ta thoát hiện lại thoát ẩn, là một người ám sát giỏi. Nhưng chị ta giết nhanh, kẻ địch thay thế còn nhanh hơn.

Tiếng tù và thứ ba lại vang lên, hầu như không ngắt quãng.

Cự ly càng gần thì lực sát thương của phong tiễn lại càng lớn. Nam Sơn thành linh kéo Chử Hoàn sang bên kia – chỗ anh vừa đứng bị phong tiễn đâm thủng một lỗ bằng quả dưa hấu.

Chử Hoàn hơi nhướn mày, cảm thấy adrenaline biến mất đã lâu đang tăng lên.

Có đi đâu tình hình chung càng cấp bách thì trên mặt anh lại càng có vẻ thờ ơ, thế nhưng Nam Sơn lại không hiểu thói quen biến thái này.

Thấy anh đưa tay gỡ cặp kính trên mũi, còn thông thả gấp lại cất vào túi áo, Nam Sơn quả thật không biết phải nói gì.

Cậu thừa nhận Chử Hoàn nhi ầu lúc biểu hiện y như một con “ma mút hung mãnh”, nhưng không ngờ tốc độ phản ứng cũng chậm rãi như ma mút thật.

Nam Sơn xuất thân đặc thù, huyết thống tuy cho cậu sức mạnh không gì sánh kịp, cũng cho cậu gánh nặng từ khi sinh ra. Dù rằng năm đó trưởng giả gặt mọi ý kiến để cậu kế thừa quy ền trượng tộc trưởng, nhưng thời niên thiếu không chỗ dựa vẫn phải chịu đủ hoài nghi. Những việc này Nam Sơn chưa bao giờ kể với ai, người ta cũng chưa từng biết từ h ồi mười bốn tuổi tiếp nhận quy ền trượng tộc trưởng đến bây giờ, cậu phải làm thế nào mới được tộc nhân chấp nhận và đứng vững trong tộc.

Thân là tộc trưởng, cậu phải công bằng vô tư, thế nên sớm có thói quen coi vật ngoài thân như rác rưởi, cũng chưa bao giờ có khái niệm gọi là “báu vật”.

Bởi vậy, trong nháy mắt ngắn ngủi này, cậu không thể nào hiểu được trái tim chỉ lo được mất đang đập g ần như hoảng loạn.

Nam Sơn giao thiệp với những “hàng xóm tốt” này đã quen, nghe gió là biết phong tiễn bắn hướng nào. Cậu vốn có thể thoải mái né tránh, nhưng nhìn thấy Chử Hoàn như mọc rễ dưới chân, vô tri vô giác đứng tại chỗ, mà phong tiễn sắc bén đã đến g ần, sát ý cơ h ồthoĩ bay tốc anh...

Trong đ ầu Nam Sơn chợt trống rỗng, cậu lao tới ôm cổ Chử Hoàn.

Cậu cố hết sức dang hai tay bảo vệ Chử Hoàn, dùng lưng mình đón tên độc rào rào bay tới. Mũi tên sắp sửa đâm vào lưng cậu, Nam Sơn siết chặt hai tay, trong lòng biết mũi tên này e rằng phải đâm xuyên áo giáp, đã tính toán sẵn sàng dùng thân thể đón đỡ.

Nhưng đúng lúc này, dao của Chử Hoàn đột nhiên rời tay, chuôi dao đập vào tảng đá bên cạnh, lưỡi dao bắn ngược ra trúng ngay phong tiễn vô hình giữa không trung, đẩy nó văng đi. Nam Sơn cảm thấy áo giáp ở lưng bị quét qua, phát ra một tiếng ma sát vừa nhỏ vừa dài, lập tức không chút do dự, quay người bắt lấy chuôi dao, túm Chử Hoàn nghiêng người lao ra sau một căn l ầu nhỏ.

Cậu bắt gặp ánh mắt Chử Hoàn.

Ánh mắt Chử Hoàn dường như hơi phức tạp, hơi kì lạ, tất cả đều thoáng qua, cuối cùng chỉ còn lại sự dịu dàng, anh nói: “Cậu đang làm gì vậy?”

Nam Sơn tự dừng hơi quẫn bách, mượn cớ trả dao cho anh để gượng gạo đổi chủ đề “Anh phóng dao chuẩn thật, không hề thua kém chị Xuân Thiên.”

Chử Hoàn nhướng một bên mày: “Này chàng trai, tôi có thể sống đến bây giờ, không phải dựa vào hút máu và chơi thuốc đầu nhé.”

SƠN HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 32

Nam Sơn không rõ vì sao giây phút ấy mình lại không dám nhìn vào mắt Chủ Hoàn, dù sao thì chờ đến khi phản ứng lại, cậu đã vô thức tránh né ánh mắt anh. Rất nhanh, cậu cảm thấy mình né tránh hơi kỳ lạ, vì thế cố gắng nhìn lại: “Tôi...”

Ai ngờ chỉ thoáng dừng mà Nam Sơn đã quên bồng mình muốn nói gì. Cậu như một học trò nhỏ đang thất thần thì đột nhiên bị gọi đứng dậy đặt câu hỏi, trong đầu chỉ khoảnh khắc đã có một bình nước gột sạch hết.

Trong lòng Nam Sơn gấp gáp nghĩ: “Nói gì đi chứ, mình phải nói gì đi chứ.”

Vì thế cậu theo bản năng sử dụng tiếng mẹ đẻ, nói một tràng tiếng dân tộc Ly Y rất nhanh, giấu đầu hở đuôi giải thích: “Không phải đã bảo anh theo sát tôi rồi à? Anh không nhìn thấy, sao có thể đứng đó không hề nhúc nhích chứ? Muốn bị giải độc lần nữa à, anh làm tôi sợ hết hồn...”

Nam Sơn nói đến đây thì ngừng bật, bởi vì cậu cảm thấy mình rõ là đang đông dài, nói toàn mấy lời nhảm nhí, hai chân thay nhau nhấp nhõm, nhất thời càng xấu hổ hơn.

May mà Nam Sơn nói tiếng dân tộc Ly Y rất lộn xộn, không hề theo ngữ pháp, lại nhanh đến mức cơ hồ thoát khỏi lực hút của Trái Đất, cho nên Chủ Hoàn kẻ chỉ biết lơ mơ này chẳng hiểu nổi lấy một chữ, trong tai lùng bùng cả đồng chữ số.

Chủ Hoàn trong lúc nguy cấp không biết nên đáp lại đồng chữ số này như thế nào, đành phải làm bộ bình tĩnh nói: “Được, tôi biết rồi, miễn là cậu còn rất lưu loát đấy – cậu có thể nghĩ cách ngăn chặn tù và của chúng không?”

Anh hỏi câu này, Nam Sơn rớt cuộc có đường trả lời, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cuống quýt mượn bậc thang đi xuống: “Nhiều quá, không được.”

Chử Hoàn: “Nếu chỉ là kẻ vừa thôi tù và?”

Nam Sơn hơi do dự, nhanh chóng phủ quyết ý tưởng này: “Tuy có thể, nhưng một khi chúng phát hiện tù và không thổi ra tiếng, sẽ lập tức có kẻ kế tiếp thế vào, vô dụng thôi.”

Chử Hoàn: “Một khi hai bên đánh nhau, tình hình sẽ rất hỗn loạn, khả năng mỗi kẻ đều nhớ toàn bộ trật tự là không lớn. Tôi nghĩ chúng nhất định chỉ dán mắt vào kẻ đang trước mình, lỡ kẻ phía trước chết rồi, kẻ sau sẽ lập tức tiếp nhận tù và chỉ huy.”

Mắt Nam Sơn sáng lên, lập tức phản ứng được: “Cho nên kẻ sau nhất định phải đi theo kẻ trước!”

“Cậu có cách nào dụ chúng chạy theo không?” Chử Hoàn hạ giọng hỏi, “Một khi chúng bị lôi chạy đi, tất nhiên là kẻ này đuổi theo kẻ kia. Cậu kêu tộc nhân mai phục sẵn sàng, đến lúc đó ra tay cùng lúc, đánh lén hay bắn tên gì cũng được, số lẻ để lại, số chẵn xử lý, giết sáu bảy tên là chúng tất loạn thôi.”

Nam Sơn nghe vậy quyết đoán huýt sáo, xung quanh tức khắc có vài tộc nhân đang ẩn nấp chui ra – xem chừng chỉ có chàng ngốc cỡ tuổi Đại Sơn mới biến mình thành bia ngắm sống, còn những người lớn tuổi hơn thì đều dư kinh nghiệm, đến nơi địa hình quen thuộc, họ lập tức chui vào nhà cửa bụi cây bụi cỏ, chẳng ai tìm ra, lại có thể xuất hiện để xử kẻ địch bất cứ lúc nào.

Nam Sơn mau chóng dẫn dò mọi việc, dù rằng ngay cả vấn đề vì sao làm như vậy cậu cũng không nói, song dựa vào uy tín nhiều năm qua xây dựng trong tộc, mọi người tuy không hiểu gì vẫn đều không dị nghị, lập tức phân công nhau hành động.

Nam Sơn cần quyền trọng tộc trưởng, đưa tới trước mặt Chử Hoàn:
“Đốt lửa cho tôi.”

Thuốc lá của Chử Hoàn đã bị Nam Sơn vứt đi, bật lửa thì còn đó, quyền trọng kia cực dễ đốt, ngọn lửa màu sắc lạ lùng ấy một khi chạm vào sẽ gấp rút bùng lên, tỏa ra quầng sáng nổi bật.

Ánh lửa vừa sáng lên, Chử Hoàn và Nam Sơn lập tức tâm linh tương thông chia nhau né về hai hướng, quả nhiên, ngay sau đó, vuốt nhọn của “chó điên” bị ánh lửa thu hút đã đến trước mặt.

Hai người chia nhau vòng ra ngoài từ hai bên tường, Nam Sơn cuối cùng hơi sầm lo nhìn bóng lưng Chử Hoàn một cái.

Dù đã thấy nhất dao ban nãy của Chử Hoàn, cậu vẫn còn lo lắng, không nhìn được nghĩ, nhớ lúc nãy chỉ là may mắn, lần sau sẽ chém hụt thì sao? Cho dù không phải nhờ vận may, nhớ có chuyện gì bất ngờ thì sao?

Thế là Nam Sơn dừng chân một chút, suýt nữa bị một con “chó điên” đuổi kịp.

Nam Sơn đưa tay làm động tác tát, con “chó điên” như trúng một bạt tai thật mạnh, cổ vẹo đi gãy cái “rắc”, nặng nề ngã xuống.

Nam Sơn miễn cưỡng dần những hình ảnh tưởng tượng đầm máu ấy xuống, quyết định tin tưởng Chử Hoàn – bởi vì cậu nhớ Chử Hoàn từng nói, chuyện quan trọng sẽ tuyệt đối không thuận miệng nói bừa.

Nhưng dù cậu đã hạ quyết tâm, khi nghiêng đầu phát hiện bóng Chử Hoàn thoáng cái đã biến mất, trong lòng Nam Sơn vẫn không khỏi thấp thỏm – hẳn không nhìn thấy người là lòng cậu sẽ thấp thỏm.

Nam Sơn một nhát đao đâm xuyên một con “chó điên” chạy đến trước mặt, tiện tay bắt được kẻ dẹp lép trên cổ nó, xé hần ra làm đôi như xé giấy vệ sinh, lại tiện tay ném đi.

Ngọn lửa trên quyên trượng trong tay cậu gặp gió không dập chờn. Dưới sắc trời u ám nó như sao băng nhanh chóng xẹt qua, thông dong bao quanh nhà cửa rừng cây trong tộc mà vây lấy “chó điên”.

Bởi vì vị chịu trách nhiệm dụ quái này làm rất tốt, đàn “chó điên” nhanh chóng lấy kẻ cầnn tù và làm đầu, đuổi theo nhau thành một đội.

Kẻ đẹp lép cầnn tù và đang định thổi lần nữa để bảo đồng bọn bao vây Nam Sơn, lại cảm thấy một dòng khí chặn tù và làm hắn thổi không ra tiếng.

Nam Sơn như đã phát giác, quay đầu lại cười lạnh lùng nhìn hắn.

Kẻ đẹp lép kia đang định quay đầu ra hiệu bảo tên kẻ tiếp nhận quyên chỉ huy, song mới vừa quay đầu lại thì máu tươi lập tức tóe lên trước mắt. Chỉ thấy lưỡi lê từ trên cao đâm xuống, xuyên qua cả con “chó điên” phía sau lẫn kẻ ngẫ trên cổ nó một cách chính xác vô cùng.

Chử Hoàn rút lưỡi lê, từ đằng xa hướng về Nam Sơn làm động tác ngả mũ chào, sau đó lách mình né một mũi phong tiễn – rồi lại biến mất tăm.

Tộc Ly Y bình thường không đội mũ, nên Nam Sơn đương nhiên không biết động tác đó có ý nghĩa gì, song mang tai tự dưng vẫn nóng lên. Nam Sơn bắt buộc mình phân ra phần lớn tinh lực để chú ý kẻ địch đằng sau sau, trong đầu chỉ còn lại một chút không gian, dành hết cho ánh mắt mang theo nét cười của Chử Hoàn.

Vừa nghĩ như vậy, tuy dáng vẻ kiên định, bước chân không loạn, trong lòng cậu lại bất ổn như có mười lăm thùng nước cùng đánh đổ gây ra ngập lụt vậy.

Thấy Chử Hoàn một nhát đã đắc thủ, các tộc nhân đang mai phục lập tức như lời Nam Sơn phân phó, mấy mũi tên bắn lên cơ hồ cùng một lúc, chuẩn xác cho bọn đẹp lép trên cổ “chó điên” một tạo hình chết không nhắm mắt.

Việc chỉ huy quả nhiên rối loạn, bốn năm tiếng tù và vang lên cùng lúc, lũ “chó điên” ở đây đều không khỏi khựng lại, không biết nên nghe ai, nhất thời phong tiễn bắn lộn xộn.

Tiểu Phương dẫn một toán tộc nhân giữa đường lao ra chặn ngang tiểu đoàn kẻ địch.

Người Thủ Sơn và bọn đẹp lếp xua “chó điên” lập tức lao vào hỗn chiến.

Pháo Kép sắp xếp cho người anh em tốt Đại Sơn bị thương ở sau tảng đá trắng, cho cậu ta cái nỏ nhỏ phòng thân, sau đó đứng dậy đón con quái thú màu đen đang lao đến ngược gió.

Cậu ta cơ hồ giết đỏ cả mắt, ra vào trong đàn mutai, bị đối phương quần lấy cật chiến.

Không bao lâu, trước ngực và sau lưng đã bị cào hai vết rất sâu, Pháo Kép không khỏi lão đảo một bước.

Chỉ một bước này, một con “chó điên” mutai dưới sự chỉ huy của kẻ đẹp lếp trên cổ lao tới xô mạnh vào lưng cậu thiếu niên, làm cậu ta ngã lăn xuống đất, sau đó một chân giẫm lên cật sống.

Quái vật nọ nặng mấy trăm cân, dốc sức giẫm một phát cơ hồ làm gãy xương cốt. Trước mắt tối sầm, Pháo Kép đau đớn phun ra một hơi.

Kẻ đẹp lếp: “O – ha yo!”

Con “chó điên” giẫm Pháo Kép theo mệnh lệnh của chủ nhân, há cái miệng rộng chuẩn bị một mũi phong tiễn kết liễu con kiến dưới chân.

Pháo Kép giãy giụa gào lên, ngón tay bấu chặt cây cỏ trên mặt đất.

Đột nhiên, sau lưng thành linh nhẹ bẫng, Pháo Kép dùng sức quá mạnh lập tức trở mình lại.

Lưỡi lê ba cạnh màu tối quý th ần khó lường mà xuất hiện, đâm thẳng vào ngay trong nháy mắt “chó điên” há m ồm, xuyên thẳng tới họng, “chó điên” không rên được tiếng nào, máu tươi lập tức bắn ba thước, vừa vịn phun đ ầy vào mặt Pháo Kép... Thật không may, cậu thiếu niên kia do quá kinh ngạc đã không kịp ngậm miệng.

Pháo Kép: “... Phì phì.”

Chữ Hoàn một tay xách tên đẹp lép đang run như c ầy sậy, tiện tay lau máu trên lưỡi lê vào người h ắn. Từ miệng kẻ đẹp lép phát ra âm thanh khàn khàn the thé, Chữ Hoàn lắng nghe, thấy hơi giống tiếng dân tộc Ly Y, chỉ là giọng h ắn quá khó nghe, nói lại quá nhanh, Chữ Hoàn chưa đủ trình độ để hiểu.

Anh rất có tinh th ần nghiên cứu xách tên đẹp lép trong tay giữ giữ hai phát, h ắn ta tung bay theo gió, phát ra âm thanh “soạt soạt” như một tờ giấy. Chữ Hoàn y hệt một tên nhà quê lên tỉnh, ngạc nhiên nói với Pháo Kép: “Ê, tên này m ền ghê!”

Pháo Kép: “...”

Sau đó, Chữ Hoàn thăm dò dùng lưỡi lê chọc nhẹ h ắn ta, chỉ nghe cái “xì”, tên đó thét lên một tiếng ngắn ngủi, giã giụa một chút r ồi ngỏm luôn.

Chữ Hoàn lau tay, liệng thi thể đi, tiếc nuối nói: “Tiếc là không rắn chắc lắm, đúng không?”

... Không thì sao? Ông anh muốn dùng làm giày hả?

Pháo Kép nhìn anh ta như chưa từng quen biết, ngờ ngạc gật đ ầu.

Chữ Hoàn nhìn cậu ta một cái, đoạn móc từ trong túi ra một tờ giấy ăn mà chính anh cũng quên mất là mình đã thuận tay cất khi đi ăn cơm tiệm lần nào. Nó nhăn nhúm đến thăm, chẳng rõ là đã dùng hay chưa. Song Chữ Hoàn chính bản thân đã l ỗi thôi lếch thếch đến mức này, lại còn không biết xấu hổ “rộng lượng với mình nghiêm khắc với người” mà chê bai Pháo Kép, chỉ mặt cậu thiếu niên nói: “Mau lau đi, trời ơi!”

Trong khi nói chuyện, một con mutai khác đã lao tới. Chử Hoàn một quỳ ền quét ngang gáy nó, đập vẹo đầu “chó điên”. Nó còn chưa kịp quay đầu lại thì dao của Chử Hoàn đã đâm tới, cắt đứt đầu tên dẹp lép trên cổ nó – Sau vài lần xem chị Xuân Thiên lấy máu lấy óc lấy độc, hình giải phẫu “chó điên” đã hoàn chỉnh nhập vào bộ óc Chử Hoàn, anh đã biết dùng cách nào ít tổn sức nhất để đối phó chúng.

Giải quyết tên dẹp xong, Chử Hoàn không chịu làm thêm một chút việc dư thừa, dặn Pháo Kép một câu: “Cho cậu con to xác ngu ngốc này.”

Nói xong quay người đi luôn.

Pháo Kép và “chó điên” chợt mất đi chỉ huy ngơ ngác nhìn nhau giây lát.

“Chó điên” mutai: “Grào...”

Tiếng gầm vang dội còn chưa dứt, đã bị Pháo Kép nhảy lên chém đứt nửa cái cổ.

Pháo Kép cảm thấy lòng tự tôn trong nội tâm mình bị tổn thương sâu sắc, nhất thời lại quên cả vết thương trước người và sau lưng, vô cùng dũng mãnh xông ra ngoài.

Bọn “chó điên” mất chỉ huy đã tan tác, tuy hung dữ nhưng đã không tổ chức nổi phong tiền thành vùng, mà Người Thủ Sơn cơ hồ từ khi sinh ra đã bắt đầu chiến đấu liên tục với chúng, bọn dẹp lép tự rớt trận hình bị giết chết từng kẻ một, theo đó thế cục ở đây cũng nhanh chóng đảo ngược.

Nam Sơn dập tắt ngọn lửa trên quỳ ền trượng, lạnh lùng ra lệnh: “Giết sạch chúng!”

Phản kích và đồ sát đã bắt đầu.

Tiêu Phương lập tức dẫn vài người hợp thành một tuyến phong tỏa ở dưới chân núi, không buông tha một con “chó điên” lọt lưới nào.

Chử Hoàn dùng mũi chân chọc chọc một con “chó điên” vừa bị anh xử lý, kẻ trên cổ “chó điên” bị gió trên lưỡi dao gọt mất nửa khuôn mặt, đang lăn lộn dưới đất mà tru tréo. Lũ này không hề có sức chiến đấu, bởi vậy Chử Hoàn nhất thời chẳng thèm để ý.

Anh ngẩng đầu nhìn ngó, cảm thấy lúc này tựa hồ đã tiến vào đợt dọn dẹp cuối cùng.

Thế là Chử Hoàn làm biếng, lau khô dao và lưỡi lê cất đi, vừa xách tên dẹp lép, vừa nhớ lại hành vi huênh hoang trước mặt Nam Sơn ban nãy.

“Hình như mình không được chừng chặc lắm.” Anh tự xét lại mình.

Lúc này, Chử Hoàn nghe thấy phía sau đột nhiên ãng loạt vang lên một tràng: “Tiện nhân đại vương!”

Chử Hoàn cơ hồ run rẩy, vừa quay đầu lại mới phát hiện mình không biết từ khi nào đã đến gần sân nhà tộc trưởng, một loạt con nít quỷ được bảo vệ ở trong sân đang bám tường nhìn anh, hớn hờ vẩy vẩy tay.

Nụ Hoa và thằng nhóc tùy tùng châu đầu ghé tai hỏi: “‘Đem tới chơi’ nói như thế nào?”

Nhóc tùy tùng lại rất có khí chất của học sinh xuất sắc, nghe vậy nhanh chóng đưa ra đáp án bằng tiếng phổ thông.

Nụ Hoa tự cho là nhỏ giọng sai bảo lũ trẻ kia: “Tao đếm ‘một hai ba’, sau đó chúng ta cùng hô lên như vậy, nghe chưa? Một hai ba...”

Lũ trẻ cùng nhau chỉ tên dẹp lép thoi thóp trong tay Chử Hoàn mà la lên: “Tiện nhân đại vương, đem tới chơi đi!”

Chử Hoàn: “...”

Muốn đem tới chơi sao?!

Chử Hoàn sốt ruột nhìn Roi Ngựa đang canh ở cổng nhà tộc trưởng, Roi Ngựa ngượng ngùng nhìn anh nở nụ cười, mở miệng nói: “Hảo tiện

nhân, không sao đâu.”

Chử Hoàn: “...”

Cách xưng hô này sắp khiến anh không muốn trao đổi nữa rồi.

Sư Cọ Mốc trên tường đặc biệt kích động, để tỏ ra thân quen với Chử Hoàn, nó như một con sâu béo nhanh nhẹn, hì hục leo qua tường muốn nhảy xuống.

Vừa thấy tình cảnh này thì sự thông thả vừa nãy của Chử Hoàn tức khắc không còn sót lại chút nào. Anh vội vàng lảng tên dẹp lép đang thoi thóp trong tay cho lũ oắt con trên tường, sau đó cạy chân dài quay người bỏ chạy mất tăm.

Sư Cọ Mốc đáng thương một mình ng ỏi trên tường, phát hiện dù rằng mình đã cùng tình yêu đích thực đồng sinh cộng tử một phen, thì bản chất của người ta vẫn là cặn bã. Thấy lũ kia nhất tề nhìn mình, nó chợt cảm thấy đau buồn, liền ng ỏi trên tường nhà tộc trưởng tủi thân khóc thút thít.

Nam Sơn vừa thấy Chử Hoàn tiến về phía mình thì trái tim thấp thỏm lập tức yên lại. Cậu vốn là một người nghiêm túc, vừa phát hiện chỗ bất thường của mình, thì lập tức ở tại chỗ cẩn thận suy nghĩ nguyên do.

Cho đến khi Chử Hoàn hươ hươ tay trước mặt, Nam Sơn vẫn còn ngờ ngác nhìn anh.

Nam Sơn mở miệng, tựa hồ muốn nói gì, lại bị ánh sáng phản xạ từ cái nhẫn bạch kim trên ngón tay Chử Hoàn làm lóa mắt.

Ánh mắt cậu khựng lại, sau đó tối đi, cuối cùng hoàn toàn thu tầm mắt về, im lặng chẳng lên tiếng. Nam Sơn một tay cầm quyển trượng tộc trưởng, máu đầm nửa người, trông hơi tội nghiệp như quỳnh quỳnh kiết lập (1) vậy.

Chử Hoàn từ sau lưng quàng qua vai cậu, lấy làm lạ hỏi: “Này, cậu sao vậy?”

“Không sao,” Nam Sơn hơi buồn bã, cậu cắn răng, giây lát sau xốc lại tinh thần, miễn cưỡng nở nụ cười, hỏi Chữ Hoàn, “Tôi phải đi gặp Người Thủ Môn, anh có đi không?”

— “Quỳnh quỳnh kiết lập, hình ảnh tương điều” là câu thơ trích trong bài Trăn tình biểu của Lý Mật, nghĩa là chỉ có một thân một mình, chỉ có thể cùng bóng mình an ủi lẫn nhau.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 33

Vừa nghĩ đến tên mặt trắng không phân tốt xấu như ống phóng rốc-kết kia, Chử Hoàn lập tức thấy da đầu ngứa ngáy, không khỏi ấp úng: “Tôi? Tôi sẽ không...”

Kết quả là anh còn chưa từ chối xong thì trưởng giả đã bước tới.

Trưởng giả đã già lụ khụ, sức chiến đấu không thể hiện trên việc đánh đánh giết giết, vẫn ở trong sân nhà tộc trưởng trông coi lũ trẻ, nhưng bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, ông đâu biết rõ, đâu nhìn thấy cả.

Có lúc, nếu người ta cùng nhau đánh một trận, thì tình cảm sẽ sinh ra biến hóa kì diệu.

Trưởng giả hằm hè xoi mói Chử Hoàn, hừ mũi một tiếng: “Có thôi đi không, còn không mau đi theo!”

Chử Hoàn thấy ông ta nổi nóng, không nhịn được nghĩ bụng: “Chẳng lẽ mình lại mới vô ý đào trúng mộ tổ nhà lão này?”

Có đi đâu, tuy khó chịu với thái độ vênh váo như trúng độc đắc của trưởng giả, ngoài mặt anh lại vẫn ôn hòa nhã nhặn, không để lộ đi đâu gì, bởi vì trong lòng Chử Hoàn hiểu rõ – chỗ sơn môn chắc hẳn có bí mật rất trọng yếu của tộc Người Thủ Sơn, lão sơn dương tuy sắc mặt không dễ nhìn, nhưng xem như đã chấp nhận anh rồi.

Trưởng giả ngửa cổ, bộ râu sơn dương rung rung, lớn tiếng nói: “Để lại một nửa dọn dẹp, số còn lại đi theo ta!”

Ông ta vừa mở miệng thì các tộc nhân lập tức tự động đi theo, Chử Hoàn cũng chỉ đành đi chung, lơ mơ theo mọi người xuống núi.

Đường xuống núi không hề dễ đi, bậc đá ở đây chẳng biết là đồ cổ từ bao nhiêu đời trước, sứt rất qua quýt tắc trách, có mấy chỗ thậm chí bết lún, hoàn toàn là loại đường mòn do “người đi nhiều thì thành”.

Trưởng giả đi chưa được mấy bước đã gây chuyện, chỉ Chử Hoàn và Tiểu Phương bên cạnh, ra lệnh: “Đi không nổi nữa, mau chặt tre khiêng ta.”

Chử Hoàn một lần nữa vô tội trúng đạn chỉ biết câm nín.

Chử Hoàn cảm thấy mình oan như thàng Sáu đồ tuyệt vậy. Anh nào có dụ dỗ con gái lão khom đó, trưng cái bản mặt nhạc phụ lão Thái Sơn này cho ai xem hả?

Chưa nói đến nhà lão ta vốn không có con gái, cho dù có, ai thêm dụ dỗ con gái của một lão sơn dương chứ?

Chử Hoàn rất muốn đục vào cái bản mặt gấu già hất hàm sai khiến của trưởng giả, nhưng trong lòng lăm bằm hai lần “kính già yêu trẻ”, rồi rốt cuộc vẫn nén giận không nói gì, xắn tay áo chuẩn bị đi chặt tre với Tiểu Phương.

Chắc là Chử Hoàn trước kia màu mè đã quen, lúc tuổi trẻ lông bông là điển hình cho câu “bề ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa”, ngay cả tất cũng lười giặt, cơ mà chỉ cần ở trước mặt người khác thì giờ tay nhấc chân đâu phải điệu đà như con khổng tước, thế nên trước mắt tuy đã qua thời thanh xuân ngu ngốc, nhưng đại khái vẫn chưa thể hoàn toàn trở về tự nhiên, hăng còn để lại một chút dấu vết, lần này xắn tay áo “phong lưu phóng khoáng”, làm trưởng giả rất ngứa mắt.

Trưởng giả hất cánh tay để trần gầy đét như đang giữ hết mớ gai ốc, muốn trưng ra khí thế cao lớn uy mãnh như Tarzan vua của rừng rậm, sau đó hung tợn nhìn chằm chằm chàng trai duy nhất mặc áo này, cần nhần: “Có phải đàn bà đâu mà mặc áo làm quái gì? XX!”

Từ cuối Chử Hoàn không hiểu, nhưng theo anh đoán thì rất có thể nó có nghĩa là “gay lòi”.

Nam Sơn không nhìn nổi nữa, đưa tay cản Chử Hoàn, cũng không phản bác gì trưởng giả, chỉ rút con dao bằu bên hông Tiểu Phương, thoát cái đã chặt một cây tre to chắc, im lặng róc sạch, tự mình khiêng một đầi, đầi kia ném cho Tiểu Phương: “Trưởng giả, lên đi.”

Trưởng giả giận đến mức dựng râu trợn mắt, nhưng sau cùng vẫn không dám dày mặt để tộc trưởng đích thân khiêng cáng cho mình ngay trước đông người, đành phải nổi giận đùng đùng đập đầi Chày Gõ một phát: “Nhìn gì mà nhìn, còn không mau thế tay, chờ người ta nhờ vả?”

Càng đi xuống dưới thì đường núi lại càng gập ghềnh, xác “chó điên” mutai chất đống khắp nơi, thi thoảng còn gặp vài con chạy trốn, trong bụi cây thường xuyên có tên bắn lén bay ra. Cũng may đoàn người họ trừ trưởng giả ra thì đầi là thanh và trung niên, Người Thủ Sơn khi đối mặt với đám mutai chạy tán loạn thể hiện sức chiến đấu kinh người, dọc đường chỉ bị giật mình chứ không hề nguy hiểm, giết hết đám cá lọt lưới này.

Họ nhanh chóng từ giữa sườn núi xuống thẳng đến chân núi.

Chử Hoàn nhìn thấy một sơn động tự nhiên rất lớn.

Nam Sơn bảo anh: “Đây là sơn môn.”

Núi này chỉ có một bên là lên được, bên kia vách đá lởm chởm dựng đứng. Nếu muốn lên núi từ bên này, thì cần phải qua “sơn môn”, thế nên ở đây là một trạm gác tuyệt hảo.

Chử Hoàn còn chưa kịp tán thưởng thì trưởng giả đã khỏe mạnh bước xuống cáng tre, ra sức khụt khịt mũi, không lên tiếng, sắc mặt lại bắt đầu khó coi.

Tiểu Phương chột kêu to: “Ngải Cồ!”

Hắn tiến một bước ra khỏi đám đông, sấp ngựa chạy tới vén bụi cỏ cao bằng nửa người.

Thi thể bị che lấp ở đó lập tức đập vào mắt mọi người.

Đó là một chàng trai trẻ nhợt nhạt như ma cà rồng, nửa người trên máu thịt bầy nhầy, từ hông trở xuống bị vũ khí sắc bén chém quá nửa, chỉ còn lại nửa cái chân trơ trọi đứng đeo trên người.

Mắt cậu ta toàn vết máu, đã chết đến không thể chết hơn.

Trên đường xuống núi, Nam Sơn đã nói với Chủ Hoàn, Người Thủ Môn bình thường không thể rời khỏi sơn môn dù là một bước. Mỗi năm chỉ có ba ngày, khi bên này sơn môn tự nhiên đóng kín, họ mới có thể đơn hướng đi qua sơn môn, đến tộc Ly Y nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Nếu không mặt trời mọc mặt trời lặn, chỉ cần sơn môn mở ra, họ nhất định phải không ngủ không nghỉ, thời thời khắc khắc chuẩn bị đối mặt với kẻ địch đến từ bên ngoài.

Chủ Hoàn không tưởng tượng nổi, nếu trong một năm một người chỉ có thể nghỉ ngơi ba ngày, chỉ có ba ngày bình yên và nhàn hạ, thì anh ta sẽ thế nào đây?

Chắc mỗi một giây đều hận không thể bẻ mình ra làm đôi thôi.

Nam Sơn ngẩng đầu xuống xem xét vết thương trên thi thể Người Thủ Môn này, không nói gì cả, chỉ đưa tay lau máu trên mặt chàng trai ấy, vuốt mắt cậu ta, rồi vỗ vai Tiểu Phương.

Cỏ dại dưới chân núi mọc um tùm, cao phải đến hơn nửa người, họ đi qua đó, nhanh chóng phát hiện nhiều thi thể hơn, có Người Thủ Môn, “chó điên”, người dẹp lép...

Nắng mai chiếu xuống, trong bụi cỏ tràn ngập sự bi thương và thảm thiết ảm kín.

Tuy sớm có dự cảm, song khi tận mắt nhìn thấy, mọi người vẫn khó lòng tiếp nhận. Tiểu Phương dẫn vài người đi qua các thi thể lần lượt tra xét, hồng mong tìm được một người còn thở. Chủ Hoàn thì theo Nam Sơn và trưởng giả đi xuyên qua sơn môn.

Sau đó anh cơ hồ chấn động.

Sơn môn nguy nga trầm lặng đối diện với phương hướng vầng dương mới mọc, ánh rạng đông mờ mờ chiếu lên những tảng đá to kèn, phản xạ ra một quầng sáng nhẹ nhẹ, rạng rỡ như có bảo tượng vậy.

Một Người Thủ Môn dựa nghiêng trên sơn môn, mái tóc dài rối tung che mất nửa mặt, ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm phương hướng bên ngoài, trên bàn tay cứng ngắc co quắp vẫn đang bóp chặt một con “chó điên” mutai cũng đã không còn hơi thở.

Dao trên tay Người Thủ Môn cắm vào cổ “chó điên”, hòng anh ta thì có một vết xuyên thủng tối đen, hẳn là do phong tiễn gây ra.

Máu làm anh ta dính chặt vào sơn môn, tư thế đứng thẳng có sự ngoan cường và trung thành đến chết không thôi.

Mà dưới sơn môn, bạt ngàn sơn dã, toàn là xác “chó điên” và lũ người đẹp lép chềng chất lên nhau, không thấy sắc cỏ, đã qua một ngày một đêm, mà dưới dòng sông róc rách không thôi vẫn dập dờn màu máu.

Trên sườn núi này tựa như chiến trường xưa gió gùn ngựa hí, lại tựa nhân gian A Tỳ quỷ ảnh lắc lư.

Lúc này Chử Hoàn mới biết, kẻ địch bao vây hôm nay chỉ là một phần nhỏ trong đó thôi.

Nếu không có sơn môn này ngăn cản, họ căn bản không thể đối kháng.

Trưởng giả nhắm mắt lại, lẩm nhẩm lời cúng tế xa xưa mà Chử Hoàn không hiểu, như là đang lưu luyện chia tay những linh hồn tràn lan trên không chưa chịu tiêu tan.

Đúng lúc này, một tộc nhân thành linh chạy vào la to: “Tộc trưởng! Tộc trưởng! Lỗ Cách còn, còn thở...”

Nam Sơn quay người chạy đi, Chử Hoàn hơi chần chừ, song không hề đi theo.

Trưởng giả liếc nhìn anh: “Mi đang nhìn gì thế hả?”

Chử Hoàn đứng ở giữa sơn môn, dỗi về thế giới vô biên, đột nhiên hỏi: “Bên ngoài có cái gì?”

Trưởng giả nghe vậy trầm mặc một lúc. Trước mắt chỉ còn lại hai người, ông ta hiếm khi không gây sự với Chử Hoàn.

Một lát sau, trưởng giả nói: “Có một số ngọn núi giống nơi này, trên núi có sinh khí, không có tử khí, con người có thể sống trên đó, còn một số nơi tử khí nhiều hơn sinh khí, con người không thể sống nổi. Một nơi từ sống chuyển sang chết gọi là ‘đình trệ’, nơi ‘đình trệ’ nhiều, thì sẽ sinh ra rất nhiều thứ cậu không tưởng tượng nổi, chúng đâu sẽ đến cướp đoạt sinh khí, chúng ta phải ứng chiến, cho đến khi bên này giết sạch bên kia, các cậu nói như thế nào?”

Chử Hoàn: “Không phải người chết thì là ta chết.”

Trưởng giả ngoài cười trong không cười nhìn anh ta một cái, giọng điệu quái đản: “Chỗ các cậu cái gì cũng có, lấy không hết, vậy mà còn nói như thế, ta cũng cảm thấy buồn cười.”

Chử Hoàn không tiếp lời, chỉ vờ như không nghe thấy.

Một lát sau, anh lại hỏi: “Vậy Người Thủ Sơn hiện giờ... các vị phải làm thế nào?”

“Đi theo ta.” Trưởng giả nói xong quay người đi vào hang.

Sau khi tiến vào sơn môn, trưởng giả không hề đi thẳng vào theo đường họ tới, mà dẫn Chử Hoàn quẹo vào một sơn động nhỏ quanh co. Chử Hoàn lấy bật lửa ra, dùng ngọn lửa nhỏ soi sáng. Trưởng giả thấy thế lâu bàu vài tiếng, đại loại là “người ngoài phiên phức” nọ kia thôi.

Sau đó, Chữ Hoàn nghe thấy tiếng nước róc rách.

Rất nhanh, anh phát hiện bật lửa không còn cần thiết.

Đi đến cuối hang đá, Chữ Hoàn nhìn thấy một cái hồ, trên mặt hồ tự nhiên tỏa ra quầng sáng màu trắng ngà êm dịu, chiếu sáng xung quanh. Trên mặt nước như có một tầng khói nhẹ, làm người ta nhìn thấy mà trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác thoải mái và an bình.

Chữ Hoàn sửng sò: “Đây là...”

Trưởng giả trả lời: “Nói như các cậu, thì gọi là sơn tuyết.”

Chữ Hoàn: “...”

Một câu thừa thãi hết sức.

Trưởng giả lại nói: “Chính là tinh hoa của núi, cậu gọi là thánh tuyết cũng đúng – A, họ đến rồi.”

Tiếng bước chân từ trong sơn động tuyết đến, Chữ Hoàn quay đầu lại, thấy Nam Sơn dẫn người đi vào, mấy tộc nhân khiêng Lỗ Cách mà anh từng có duyên gặp một lần, không thấy con rắn kia.

Lần này, Lỗ Cách không nổi bão, bởi vì hắn căn bản không nhìn thấy Chữ Hoàn.

Hắn chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Lúc Người Thử Sơn tìm thấy hắn, hắn được con rắn mình nuôi quấn lại ở bên trong, con rắn thì bị phong tiễn đâm thủng lỗ chỗ chết từ lâu rồi. Nó liều chết bảo vệ Lỗ Cách sót lại một hơi thở.

Lỗ Cách nhắm mắt, xuôi khoe mắt xuống dưới chính là vết máu khô cạn, chỉ có chỗ ngực vẫn phập phồng khẽ mà nhanh, để người ta nhận ra hắn còn sống.

Lỗ Cách hình như nghe thấy tiếng nước, hơi nghiêng đầu, hé miệng, nhưng không phát ra một chút âm thanh nào.

Nam Sơn quàng tay qua vai Lỗ Cách, cẩn thận vén mái tóc dài bê bết ra sau lưng, khẽ tai hắt nói nhỏ: “Lỗ Cách, đến thánh tuyền rồi, người nghe thấy không?”

Lỗ Cách khó khăn giơ một tay, tóm quần Nam Sơn, bóp mạnh một cái.

Nam Sơn nói: “Được, ta cho người gặp tộc trưởng nhiệm kế.”

Nói xong cậu đi đến bên hồ nước quỳ xuống, chọc một đầu quỳ lên trượng tộc trưởng của Người Thủ Sơn xuống nước.

Dưới nước im hơi lặng tiếng nổi lên một vòng gợn sóng, Chử Hoàn nhìn thấy ở đầu quỳ lên trượng chưa xuống nước kia vậy mà lại ngưng tụ thành bong bóng có hình ngọn lửa.

Trưởng giả bên cạnh cũng quỳ xuống, trán dán xuống bờ hồ, tư thế đầu rạp xuống đất. Ông bắt đầu niệm tụng chú văn nghe không hiểu, mặt nước ban nãy còn yên ả nhanh chóng theo tiếng ông lên xuống mà nhấp nhô, tuôn trào bọt sóng mạnh mẽ chạy dài.

Nam Sơn cắn ngón tay mình, nhỏ một giọt máu xuống sơn tuyền.

Máu rơi xuống nước đông lại không tan, như một hòn bi nhỏ bị bao vây trong một bong bóng kỳ quái. Sau đó, mặt nước chỗ ấy đột nhiên như sôi trào, kịch liệt sinh ra hàng loạt bong bóng.

Lập tức “Rào” một tiếng, có thứ gì đó chui lên mặt nước. Chử Hoàn giật mình, còn tưởng là thủy quái gì. Anh nhớ tới loài cá sấu biến dị phát ra sóng âm hư hư thực thực kia, tay buông bên người lập tức siết chặt, cẩn thận lui nửa bước.

Song bọt nước rơi xuống, Chử Hoàn lại kinh ngạc phát hiện, lên khỏi mặt nước là một người.

Dưới nước chui ra một người không hề đủ để Chủ Hoàn kinh ngạc, trọng điểm là, người này giống Lỗ Cách như đúc.

Hắn toàn thân trần truồng, hai chân lơ lửng đứng trên mặt nước, lẳng lẳng bồng bênh ở đó, làn da nhợt nhạt lấp lánh ánh nước, như tượng gỗ điêu mài tỉ mỉ, trán có một điểm đỏ thắm, giống như dính giọt máu vừa nãy Nam Sơn nhỏ xuống nước.

Dần dần, điểm đỏ ấy ngấm vào ấn đường, hắn mở mắt, đôi mắt động khê, vậy mà... cứ thế sống lại.

Tầm mắt Chủ Hoàn qua lại nhìn người dưới nước và người trên bờ, thế giới quan lại dễ dàng bị chấn động như bề cảnh khô.

Tình hình này là thế nào? Dưới nước “sinh ra” một người? Dưới nước “sinh ra” một Lỗ Cách?

Nhưng người trên bờ còn chưa tắt thở mà, trong hai tên này rốt cuộc ai mới là Lỗ Cách?

Anh từng nói đùa Người Thủ Môn sinh ra do sự phân bào nhiễm sắc thể, nhưng không sao ngờ được, họ lại sinh ra nhờ clone cơ thể người!

Thiết bị clone còn là một hồ nước, một khúc gỗ chưa rõ giống, một giọt máu và một... ông già mặt sơn dương?

Vậy Người Thủ Môn rốt cuộc là người nhân tạo, hay căn bản không phải người?

Nam Sơn vẫy tay gọi người dưới nước: “Lỗ Cách, lại đây.”

Lỗ Cách thoi thóp trên bờ hơi nghiêng đầu, trầy trật vươn một tay, Lỗ Cách dưới nước như ngự phong bước trên mặt nước, đi lên bờ, quỳ một gối xuống trước mặt đương nhiệm tộc trưởng Người Thủ Môn.

Hai bàn tay tái nhợt tương tự nắm lấy nhau.

Trên khuôn mặt thảm hại của đương nhiệm tộc trưởng Người Thủ Môn xuất hiện nụ cười thoải mái, sau đó đầu hắn đột nhiên gục xuống, mền nhũn tưa vào lòng Nam Sơn, bàn tay bị người dưới nước nắm cũng buông lỏng.

Hắn nắm tay một sinh mệnh mới, đi về hướng tử vong.

Tiếp đó, mọi người của tộc Ly Y nhao nhao đi đến bờ hồ, cắn ngón tay mình, từng giọt máu rơi xuống nước, từng con người từ dưới đó bước lên.

Có người ấn đường dính một giọt máu, có người thì dính đến mấy giọt. Trong số này, Chử Hoàn nhìn thấy Ngải Cổ ở gần sơn môn, nhìn thấy chàng trai trẻ không biết tên bị ghim trên sơn môn...

Họ lũ lượt đi ra đằng sau tân Lỗ Cách, lẳng lặng đứng thành một hàng.

Nam Sơn không biết đến gần Chử Hoàn từ khi nào mở miệng: “Người Thủ Sơn sinh ra như vậy đấy.”

Tầm mắt Chử Hoàn còn chưa rời khỏi mặt hồ, anh hỏi như mộng du: “Sinh ra như thế nào? Là chết đi sống lại? Hay là... phục chế?”

“Không phải,” Nam Sơn nói, “Là tưởng niệm.”

Chử Hoàn nghi hoặc quay đầu lại. Lúc này, anh bắt gặp tầm mắt Lỗ Cách cách đó không xa. Ánh mắt Lỗ Cách nhìn anh vẫn không thân thiện lắm, song sự tàn bạo kinh người ban đầu đã không còn.

Tân Lỗ Cách này không hề lao tới đòi đánh đòi giết, chỉ nhìn chăm chăm Chử Hoàn với sắc mặt âm trầm.

Chử Hoàn vô thức hỏi lại: “Tưởng niệm?”

“Người Thủ Sơn đưa tưởng niệm của mình vào máu, sẽ thức tỉnh ký ức của thánh tuyền về người kia, hai bên tác dụng qua lại, sẽ tái tạo ra một người, từng thế hệ Người Thủ Môn chính là sinh ra như vậy đấy.” Nam Sơn nói, “Thế nhưng hình dáng người anh tưởng niệm có khác biệt so với

hình dáng chân thật, lại thêm ký ức của thánh tuyền, cho nên người mới ra đời dù rằng rất giống người ban đầu, song không phải cùng một người – kỳ thực chúng ta cũng vậy, tuy con trẻ có thể rất giống cha mẹ, nhưng không hề là cùng một người, trên thế giới không có cùng một người.”

Chử Hoàn không tự chủ được đưa những lời lạ lùng khó hiểu này của Nam Sơn vào luân lý quan của mình, thần nghĩ, theo cách nói như vậy, chẳng lẽ thánh tuyền là mẹ, những Người Thủ Sơn ở bờ hồ này đầu là cha? Tức là những người có vài giọt máu, do vài người tưởng niệm mà sinh... có rất nhiều cha?

Ý nghĩ này thật hoang đường, Chử Hoàn nhanh chóng lắc đầu, hất bay nó đi, cảm thấy cách ra đời như vậy căn bản không thể gọi là “sinh sản”, dùng luân lý quan của xã hội cự hữu là không thích hợp.

Người Thủ Sơn còn ở bên ngoài tốp năm tốp ba tiến vào, khiêng thân thể không còn lạnh lặn của những Người Thủ Môn ban đầu đến bên thánh tuyền.

Hai tộc ở bên cạnh thánh tuyền, cùng tắm rửa, chỉnh lại dung nhan người chết, cởi quần áo dính máu bẩn trên người họ, giống như để ứng với câu “trần trụi qua lại thật sạch sẽ”.

Nam Sơn tự mình gội sạch đầu cho Lỗ Cách đã chết, buộc mái tóc dài thành một búi chỉnh tề.

Từ đầu chí cuối không ai nói chuyện, họ như đang tiến hành một nghi thức yên lặng mà trang nghiêm vậy.

Chử Hoàn đứng im bên cạnh, nhìn từ đầu đến cuối, trong lòng chưa bao giờ giống lúc này, nảy ra ý nghĩ “sinh mệnh nên đối đãi thần thánh”, cũng bởi vậy sinh ra sự áy náy không cách nào nói rõ.

Cho đến khi vòng sinh tử luân hồi dài dằng dặc này kết thúc, Người Thủ Môn mới dần dần tan đi dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, Người Thủ Sơn thì phải dựa theo lệ thường, mang thi thể đã chết đi.

Chử Hoàn lúc này mới định thần lại, phát hiện mình đứng yên không hề nhúc nhích rất lâu, khiến chân cũng tê rần cả rần.

Nam Sơn kéo anh: “Chúng ta phải đi rần.”

Chử Hoàn đáp một tiếng, song anh mới quay người đi thì hồ nước đang chìm trong dư âm của đợt sóng trào vừa rần đột nhiên bắn tóe lên, có một giọt vừa vắn vắn lên tay anh. Chử Hoàn ban nãy đã trải qua một trận đại chiến, cho dù đánh đấm thành thạo hơn, cũng không thể không trầy miếng da nào, lúc này trên mu bàn tay anh vừa vắn có một vết thương nhỏ.

Giọt nước ấy tựa như có sinh mệnh, dính vào da liền lập tức chui vào vết thương, máu vốn đã cặn lại chảy ra.

Chử Hoàn: “Ôi, nhận nhầm người rần...”

Anh không biết máu của một người ngoài là mình rơi xuống nước sẽ phát sinh cái gì, vội vàng đưa tay chùi, nhưng giọt nước cuốn theo máu lại hết sức thông minh, tự động tránh được tay anh, chìm thẳng xuống nước.

“Tóc” một tiếng.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 34

Mỗi một chủng tộc, đều tích lũy nền văn hóa và quan niệm riêng biệt trong dòng lịch sử dài đằng đẵng, người ngoài khi tiếp xúc với mấy thứ này, một số sẽ đồng cảm, một số thì hoàn toàn không thể lý giải, việc này thì cũng không hề gì, nhưng thứ người ta gọi là “thánh”, thông thường đều không cho phép làm bẩn.

Thế nên phản ứng đầu tiên của Chử Hoàn là vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, tôi thật sự không hề cố ý...”

Nhưng câu này chưa kịp nói xong đã chết non giữa chừng. Anh nhìn thấy khoảnh khắc giọt máu ấy rơi xuống nước, bọt nước trắng như tuyết phun trào lên, từ một điểm dãn lan ra, tựa như đã xảy ra một vụ nổ nhỏ, sau trận ầm ỹ này, một người nhợt nhạt chậm rãi trỗi lên.

Nội tâm Chử Hoàn căng thẳng co rút một trận, bởi vì không biết sẽ xuất hiện cái quỷ gì.

Một khắc sau, người ấy hoàn toàn trỗi lên mặt nước, giọt máu ngấm vào ấn đường, đôi mắt mở ra và ánh mắt Chử Hoàn như ngổ hẹp đung đầu.

Chử Hoàn như bị sét đánh, trong nháy mắt quên hết tất cả ngôn ngữ.

Đó là... gương mặt vốn nên quen thuộc, song bởi vì cách nhau thời gian khó lòng nhớ lại và sinh tử không thể vượt qua mà có vẻ xa lạ. Hơi nước mịt mù ở thánh tuyền nhẹ nhàng phủ trên mặt, người trước mắt tựa như một giấc mộng không thể chân thật hơn.

Người ấy đứng ở dưới nước, thoát đầu giạt mình nhìn ngó sơn động, xuôi nước và chính mình, tiếp đó ánh mắt nghi hoặc nhìn quanh một vòng,

cuối cùng dừng ở Chử Hoàn, giấy lát sau hấn ta nhúu mày, gượng gạo mở miệng: “Là mày?”

Chử Hoàn cảm thấy họng mình như bị cái gì chặn kín, ngơ ngẩn không thốt nên lời.

Người kia dường như hơi thất vọng khi thấy vẻ mặt như thăm mộ gặp quỷ này, thế là giọng điệu gây sự nói: “Ê, mày trưng cái bản mặt khóc tang muốn treo cổ đó cho ai xem hả?”

Chử Hoàn chưa hề nghĩ ngợi, một câu nói khàn khàn đã không thể không chế buột ra: “Có phải khóc tang mày đâu, mày quản được hả?”

Hai người y như một đôi đá lửa, hai ba câu đã văng tia lửa tung tóe – tuy là lửa đánh lộn.

Chử Hoàn chưa dứt lời thì bụng đã bị đâm mạnh một phát, không kịp phòng bị suýt nữa ná thở, lảo đảo lui về sau vài bước, lưng “thân mật” tiếp xúc với vách núi. Lần này đụng mạnh quá, làm trước ngực và sau lưng Chử Hoàn hơi khó chịu, cát đá trên núi “rào rào” rơi xuống theo.

Trong lòng Chử Hoàn chợt bùng lên ngọn lửa vô danh, không biết trời trăng mây nước gì ráo, xoay nắm đấm nện thẳng vào mặt đối phương.

Nắm đấm trúng ngay mặt, người kia rên khẽ một tiếng, mặt bị đánh lệch đi, cúi đầu bưng má, sau đó nhở ra một búng máu. Hấn trợn mắt hằm hằm nhìn Chử Hoàn, thù hận trong mắt rõ mồn một, vẻ mặt đầy khí thế thề không đội trời chung với kẻ thù, gằn lên: “Mày dám đánh mặt bố! Mẹ nó bố có đụng vào mặt mày chưa? Hả? Họ Chử, hôm nay đừng hòng bố cho qua!”

Chử Hoàn tiếp lời cũng nhanh, giống như hạ thấp đối phương là bản năng vĩnh viễn không thoái hóa: “Đánh bản mặt như cái xỏ giày của mày là chính dung cho mày đấy.”

Người kia nghe anh ta nói như vậy, giống như nghe thấy tiếng tù và khai chiến, cũng bất chấp mình có đang trần truồng hay không, lao tới

muốn đánh một trận – đủ thấy mặt còn quan trọng hơn cảm giác xấu hổ gì đó.

Kết quả là giữa chừng nắm đấm bị một bàn tay ngăn cản.

Nam Sơn cau mày chặn trước mặt Chử Hoàn, giữ chặt nắm đấm của đối phương.

Vừa nhìn như vậy, Nam Sơn phát hiện Người Thủ Môn mới sinh kỳ quái này mày rậm mắt to, tuy màu da cũng trắng bệch như những Người Thủ Môn khác, nhưng kỳ lạ là không có khí chất như thủy quý của quần thể. Hắn trợn mắt, toàn là kiệt ngạo và cái vẻ muốn ăn đòn.

Người Thủ Môn mới sinh trợn mắt nhìn Nam Sơn: “Chú mày là ai hả?”

Trên mặt Nam Sơn thoáng qua vẻ sửng sốt. Cậu làm tộc trưởng ngần ấy năm mà chưa từng gặp Người Thủ Môn nào bất thường như vậy, lập tức nắm tay đối phương đẩy hắn lui lại, nhàn nhạt nói: “Người không cần quan tâm ta là ai, chỉ cần biết đánh anh ấy chính là đánh ta.”

“Ê thằng kia, mày có thể giữ thể diện chút không? Tìm người giúp đỡ...” Người Thủ Môn mới sinh hùng hù hổ trợn mắt, nhưng khi cần thận đánh giá Nam Sơn “người giúp đỡ” này, vẻ mặt đột nhiên hoang mang, rồi từ từ thu lại địch ý như nhím, thấp giọng nói như không xác định lắm, “Cậu là... Người Thủ Sơn?”

Hắn cuối cùng buột miệng ra lại là tiếng dân tộc Ly Y đúng chuẩn, Chử Hoàn thoáng cái ngây ra.

Nam Sơn từng nói, người sinh ra từ thánh tuyến, dù giống hơn thì cũng không phải là người trước kia.

Đầu anh như bị một chậu nước lạnh xối thẳng xuống, khoảnh khắc đã đóng thành băng, lúc này mới muợn màng cảm thấy bụng đau rất.

Chử Hoàn cúi đầu, dựa lên hang động bằng nham thạch lạnh băng ẩm ướt, lưng cong như một con tôm.

Lỗ Cách đi tới, thoát đầu ánh mắt hết sức phức tạp nhìn Chử Hoàn, lại hỏi Người Thử Môn mới sinh: “Người tên là gì?”

“... Viên Bình.”

Lỗ Cách chìa một tay ra.

Người Thử Môn mới sinh đứng ngậy ra một hồi, cấn bàn tay ấy, sau đó như là chậm rãi nhớ ra, thấp giọng nói: “Anh là tộc trưởng.”

Lỗ Cách gật đầu: “Đi thôi, đi tìm quần áo cho người.”

Người Thử Môn mới sinh theo Lỗ Cách đi ra ngoài, Chử Hoàn bỗng nhiên gọi tên hắn như nói mớ: “Viên Bình...”

Viên Bình dừng chân, ngoảnh lại nhìn anh ta một cái. Cơn giận như chuẩn bị xung quan(1) bất cứ lúc nào tựa hồ đã quay về đầu, hắn cảm thấy có lẽ mình nên theo thói quen đáp một tiếng “Thằng cháu mày kêu ông làm gì”, nhưng nhất thời không thốt nên lời.

Hắn thậm chí hơi mơ hồ, cảm thấy mình dường như nên là ai đó, dường như lại không phải, thế giới vừa giống ban đầu lại vừa không giống.

Nhưng mà thế giới “ban đầu” là cái thế giới nào?

Hắn cứ thế mơ hồ bị Lỗ Cách dẫn đi. Chử Hoàn nghe thấy Người Thử Sơn và Người Thử Môn vây quanh anh thì thầm thì khe khẽ, tựa hồ nhắc tới “thư” gì đó, từ lạ quá nhiều, thứ nhất là anh nghe không hiểu, thứ hai là cũng chẳng có tâm trạng để nghe.

Thực ra chỉ bị đâm một phát mà thôi, có đau đến vậy không?

Đối với Chử Hoàn mà nói, hiển nhiên là không.

Nhưng anh cứ dựa tường ho không ngừng, ngũ tạng lục phủ như muốn lộn ngược hết.

Nam Sơn lo lắng nâng vai anh dậy: “Không sao chứ?”

Chử Hoàn nắm tay Nam Sơn: “Không phải cậu nói dưới nước đi lên chính là Người Thử Môn sao? Không phải Người Thử Môn cần có ký ức của dòng suối sao? Ký ức của suối là gì? Người Thử Môn lại là cái gì? Tôi không tin Người Thử Môn có thể tùy ý sinh ra mà không bị hạn chế, tôi... khụ khụ...”

Lời anh nói bị cơn ho cắt ngang, một lát sau, Chử Hoàn chậm rãi buông lỏng tay ra, cổ tay Nam Sơn bị anh nắm hẳn rõ, anh nhìn vết đỏ ấy ngậy người giấy lát, rồi nhẹ nhàng xoa tay: “Xin lỗi, đầu óc tôi không tỉnh táo lắm.”

Nam Sơn hơi do dự, đưa tay thử vén vạt áo sơ mi của Chử Hoàn, thấy anh không phản đối, lúc này mới hoàn toàn nhấc vạt áo lên.

Bụng Chử Hoàn bị Viên Bình đánh bầm một mảng, Nam Sơn vừa thấy liền mất vui, làm giọng nói cũng hơi lạnh đi: “Hắn là ai?”

Chử Hoàn: “Một...”

Anh không khỏi dừng lại, một người nào?

Bạn? Bạn bè mà lần nào gặp cũng đánh nhau như gà chọi hình như hơi bị kỳ.

Một tình địch? Ôi, chuyện từ đời nào đời nào, nữ chính cũng làm mẹ rồi.

Vậy... thì là một đồng nghiệp?

Chỉ sợ Nam Sơn không biết “đồng nghiệp” là gì.

Song anh còn chưa kịp trả lời, Nam Sơn lại bỗng nhiên đứng lúc nhanh trí, hỏi: “Chính là... Banh Long Hung Mãnh?”

Chử Hoàn lúc này mới nhớ tới biệt danh mình đặt cho người ta, không ngờ thuận miệng nói ra, lâu như vậy mà Nam Sơn vẫn còn nhớ rõ, đành

phải dở khóc dở cười gật đầu.

Nam Sơn cau mày sâu hơn.

Trong lòng cậu rất khó chịu, như đầu đó có một sợi tơ gây cho toàn thân không thoải mái, nhưng nhất thời chưa tìm ra chỗ bị thắt. Nam Sơn không nhịn được nghĩ, Chử Hoàn ở trong tộc chưa bao giờ đánh nhau với ai, trưởng giả không khách sáo như vậy mà cũng chưa từng thấy anh nổi giận, vì sao chỉ có người kia là đặc biệt?

Cậu nhảy bén nhận ra một chút bất đồng từ bầu không khí giường cung bật kiếm ban nãy – Chử Hoàn và người này chắc chắn có khúc mắc rất sâu, sâu hơn tất cả mọi người, giữa họ nhất định có vô số quá khứ chỉ đương sự biết, người khác không thể nào thăm dò.

Nam Sơn chợt được một phen nếm mùi ghen tị.

Cậu từng này tuổi mà chưa bao giờ ghen tị với ai, lần đầu được nếm, trong ngực như có một ngọn lửa, khiến cậu bức dọc không chịu nổi, miệng lưỡi khô khốc.

Cậu hạ tầm mắt, ngón tay chạm nhẹ vết bầm trên bụng Chử Hoàn, cảm giác ấm áp trên da chợt truyền lên đầu ngón tay, nhưng chưa kịp cảm thấy thì Chử Hoàn đã lập tức né tránh.

“Đừng chạm, nhột... a... vừa đau vừa nhột.”

Nam Sơn giật mình rút tay lại, cảm thấy trong lòng càng khó chịu hơn.

May mà lúc này trưởng giả tới, tiếng bước chân kéo dài làm Nam Sơn định thần lại.

Trưởng giả thần sắc khó lường nhìn Chử Hoàn, mở miệng: “Người Thủ Môn kéo dài nhiều đời, không biết bao lâu rồi chưa có người mới sinh gia nhập.”

Tiếp theo, ông chuyển hướng sang Nam Sơn, khước miệng xệ xuống, dáng vẻ xoi mói không vui lắm: “Chẳng lẽ người được viết trên thánh thư thật sự chính là tên này? Nhất định là thánh thư già cả h ồ đ ờ ờ ấ.”

“Trưởng giả,” Chử Hoàn sửa sang lại quần áo, nghiêm túc hỏi, “Không phải người sinh ra từ thánh tuyền nhất định có ký ức của thánh tuyền à? Vậy tại sao lại có Viên Bình? Hắn ta cũng chỉ là một người ngoài như tôi thôi, đã đến đây bao giờ đâu?”

Trưởng giả ẩn ý nhìn anh một cái, cây gậy gỗ tiện tay chặt gõ nhẹ mặt đất, trong sơn động vọng lại tiếng “cộc cộc”, sau đó rì rì nói: “Ta sống đến từng này tuổi, chưa từng gặp người này.”

Nói xong ông ta cất lực ngón xồm xuống, hai tay vốc nước dưới thánh tuyền. Mặt hồ lúc này đã yên ả, trong ánh huỳnh quang êm dịu, vẫn trong veo thấy đáy. Nước chảy qua đầu ngón tay già cỗi của trưởng giả: “Không biết mi có phát hiện không, các tộc nhân đầu nhỏ máu của mình xuống, chỉ có mi là bị thánh tuyền tìm tới.”

Chử Hoàn sau sự kinh ngạc và hỗn loạn tạm thời đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Anh nghiêng đầu nhìn hồ nước, nghe ý kiến của trưởng giả, bỗng cảm thấy hơi hoảng – giống như hồ nước này là sống, có thể nhìn thấu lòng anh vậy.

Chử Hoàn: “Thánh tuyền tìm tôi làm gì?”

Trưởng giả trừng mắt nhìn anh ta một cái, tựa hồ cảm thấy anh ta không tôn kính lắm.

Nam Sơn chột mở miệng: “Tộc tôi vẫn có một truyền thuyết, rằng núi này từng có một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống, trên đó viết thánh thư của tộc tôi. Thánh thư nói rằng, chúng tôi sẽ nhất thành bất biến đi đến suy bại, sau đó có một người có thể ‘nối liên quá khứ và tương lai, tiếp nối hiện thế và mạt thế’ sẽ qua sông mà tới, mang đến thay đổi cho chúng tôi... Năm ấy các trưởng bối trong tộc còn cho rằng ba tôi chính là người đó.”(Nhất thành bất biến: đã hình thành thì sẽ không thay đổi)

Chử Hoàn chưa hiểu lắm, không biết việc này thì liên quan gì đến nghi vấn của mình.

Nam Sơn bổ sung: “Có thể anh không biết, với Người Thủ Môn và chúng tôi, nổi li ền ‘ quá khứ và tương lai’ chính là thánh tuyền.”

Chử Hoàn ngẩn người, lập tức nhận ra ý tại ngôn ngoại, sững sốt chỉ chỉ mình: “Đừng bảo người đó là tôi nhé? Tôi có thể trao đổi với thánh tuyền? Nhưng, nhưng mà tôi đâu nói gì với nó.”

“Trong lòng mi một mực nghĩ đến ai, thì đó nhất định là người mà mi cam nguyện dùng mạng mình để đổi.” Trưởng giả rất kém khoản xem sắc mặt người ta, nói, “Nếu thánh tuyền có thể nghe thấy tưởng niệm trong lòng mi, vậy có thể tính là đã có ‘ký ức’ của nó.”

Chử Hoàn sắc mặt kì lạ, mây đen trên mặt Nam Sơn cơ hồ sắp đông lại.

Một lát sau, Chử Hoàn mù mờ hỏi: “Thay đổi? Tôi có thể thay đổi những gì?”

Trưởng giả: “Ai mà biết được?”

Thế là Chử Hoàn lại ném ánh mắt tới Nam Sơn, nhưng Nam Sơn tốt tính không biết uống lộn thuốc gì mà lại hơi gượng gạo tránh tầm mắt anh, sau đó chẳng nói chẳng rằng bỏ đi mất.

Chử Hoàn nhỏ giọng hỏi trưởng giả: “Tộc trưởng bị sao vậy?”

Trưởng giả: “Ai mà biết được?”

Ông ta hừ một tiếng, trưng bản mặt sơn dương càng già càng dẻo dai vừa không phục vừa khó chịu mà bỏ đi mất tiêu.

Chử Hoàn một mình im lặng ng ẫ bên thánh tuyền, nghĩ không biết Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn rộng rãi đến mức nào mà lại để một người ngoài là anh ở trước mặt “quá khứ và tương lai” của họ, ngay cả một

người coi chừng cũng không có, không sợ lỗ đâu anh nghĩ không thông rồi
đái xuống đó hả?

“Người nổi lên quá khứ và tương lai?” Chữ Hoàn dựa vách đá, ngửa
đầu nhắm mắt lại, yên lặng nghe tiếng nước róc rách bên cạnh, tính thu lấy
một chút sóng điện não từ trong đó, nhưng nghe chai cả tai cũng chẳng cảm
thấy sóng nước dưới hõm này muốn trao đổi gì với mình.

Kỳ thực xét đến cùng, Chữ Hoàn vẫn không chịu tin vào hết thảy trước
mắt.

Từ đầu đến cuối anh vẫn đang cố gắng dùng thường thức mình biết để
giải thích hết thảy xảy ra trước mắt. Thế nhưng anh lại là một kẻ kiến thức
nông cạn, nghĩ muốn hòng đoán mà vẫn thấy mù tịt.

Bên ngoài, Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn mới sinh đang quét dọn
chiến trường.

Bên trong, Chữ Hoàn ngồi cạnh thánh tượng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, anh nghe thấy một tràng sột soạt. Chữ Hoàn mở mắt ra,
thấy con rắn nhỏ kia không biết bơi vào từ khi nào, dựng thẳng cái đầu tam
giác nhìn anh, sau đó uốn éo trườn đến bên cạnh thánh tượng, lắc lư
thường thức bóng mình dưới nước, đoạn cúi đầu muốn uống.

Chữ Hoàn tay mát lạnh lẹ xách nó lên: “Đừng uống bây, uống nhàn có
bầu thì sao?”

Rắn nhỏ quẩn một vòng trên tay anh, buồm bọc thè lưỡi.

Chữ Hoàn lúc này mới nhớ ra, xách con rắn nhỏ lên hỏi: “Mày là đực
hay cái vậy?”

Rắn nhỏ thè lưỡi trở mắt nhìn anh, Chữ Hoàn liền tự mình lật đuôi nó
lên xem.

Đáng tiếc tri thức sinh vật học có hạn, lật xong anh mới phát hiện, mình căn bản không biết rắn đực với rắn cái thì khác gì nhau.

Đối với đại lưu manh như vậy, đúng thật là “việc này mà nhin được thì còn việc gì không thể nhin”. Con rắn nhỏ rốt cuộc bị chọc giận, há miệng nhe răng, “Khè” một tiếng làm bộ muốn cắn. Nhân Chủ Hoàn né tránh theo bản năng, nó ra sức giãy khỏi ma trảo, vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết mà chạy mất.

Chủ Hoàn lúc này mới bật cười, đứng dậy đi ra khỏi sơn động, vừa ra ngoài liền nhìn thấy một người dựa vách núi, giống như đang đợi anh.

Viên Bình.

Chủ Hoàn dừng chân.

Viên Bình ngẩng đầu nhìn anh ta một cái: “Này, có thuốc không?”

Chủ Hoàn đánh giá hẩn ta một phen. Hẩn đã mặc quần, nếu nhìn bóng lưng thì quả thật giống một Người Thủ Môn chính tông: “Mày như bây giờ có thể hút thuốc không?”

Viên Bình nhú mày, tựa hồ rồi rắm một giây, sau đó tức giận nói: “Mặc kệ nó, đưa đây!”

Chủ Hoàn: “A, không có.”

Viên Bình: “...”

Cho dù Chủ Hoàn và hẩn đầu đã không phải là người trong quá khứ, nhưng Người Thủ Môn nóng sốt vừa ra lò vẫn kiên định cho rằng, tiện nhân trên thế gian, không ai vượt được tên họ Chủ này.

Chủ Hoàn đi đến bên cạnh Viên Bình, cách hẩn một cánh tay, song song dựa núi đá: “Mày hiện giờ cảm thấy thế nào?”

Viên Bình một lúc không nói gì, lát sau cúi đầu cào cào tóc – hẩn là người duy nhất tóc ngắn trong tất cả Người Thủ Môn, thoát nhìn khá nổi

bật: “Không biết, cảm thấy mình nên là một người đã chết r ồi, nhưng lại giống như là một người khác, việc trước kia có một số nhớ rõ, số khác thì mơ h ồ, đối với lịch sử của ‘Người Thủ Sơn’, ‘Người Thủ Môn’ gì đó thì lại đ ầu nắm rõ, còn tự dưng biết thêm một ngoại ngữ nữa chứ.”

Chữ Hoàn đáp một tiếng, tâm trạng bỗng bình tĩnh lạ thường, th ầm nghĩ: “Người chết không thể sống lại, h ắn ta không phải là người kia.”

Viên Bình hỏi: “Lưỡng Quỷ xử lý hết chưa?”

Chữ Hoàn: “L ần đ ầu tiên không bắt được, không lâu trước mới dọn dẹp sạch sẽ.”

Viên Bình trợn mắt: “Thằng ăn hại!”

Chữ Hoàn chỉ cười không chấp nhận.

Viên Bình dừng một chút, lại hỏi: “Lộ Lộ thì sao?”

Chữ Hoàn: “Vợ người ta r ồi, đừng gọi thân thiết như vậy.”

Viên Bình: “Đù!”

Chữ Hoàn nâng mí mắt liếc nhìn h ắn: “Mày kích động làm gì? Có g ả cho tao đâu.”

Viên Bình thoát đ ầu ng ây ra, sau đó lập tức nổi nóng, quay sang túm cổ áo Chữ Hoàn, quát lên: “Tao cũng chết r ồi, mà mày còn đ ể thằng khác thừa cơ, đ ồ thùng cơm này, mày còn làm được gì không hả?”

Chữ Hoàn im lặng giây lát, đột nhiên đẩy mạnh Viên Bình, quát to hơn: “Trong lòng cô ấy có ai, chẳng lẽ mày không biết? Mày chết r ồi mà tao thừa cơ theo đuổi, vậy tao còn là con người không?”

Viên Bình bị anh ta đẩy lui v ề sau hai bước, ng ồi phịch xuống đất, s ửng sốt ng ẩng đ ầu nhìn Chữ Hoàn.

Chử Hoàn vượt lại cổ áo bị hắt nắm nhẩn, cho Viên Bình một đánh giá đóng nắp quan tài(2): “Thằng khốn nạn!”

— Tác giả mượn ý từ câu Xung quan nhất nộ vi h ồng nhan trong bài Viên viên khúc của Ngô Vĩ Nghiệp, nghĩa là vì kẻ má h ồng mà nổi giận đến dựng ngược cả tóc. Người sống vẫn sẽ thay đổi rất nhiều nên chưa thể nói được gì, phải đợi vào hòm đóng nắp mới có thể kết luận.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 35

Nam Sơn không hề cố ý – lúc ấy cậu vừa buồn vừa giận ra khỏi thánh tuyền, mới ở bên ngoài cho tỉnh táo một lát, sự khó chịu trong lòng chưa kịp tan sạch, đã lại bắt đầu dùng ánh mắt tìm kiếm vị trí của Chủ Hoàn theo thói quen.

Kết quả là Nam Sơn vô tình nhìn thấy cảnh anh và Người Thủ Môn tên Viên Bình kia đang lôi lôi kéo kéo.

Nam Sơn không nghe thấy hai người đang nói gì, hình như lại suýt nữa đánh nhau. Cậu mới định bước tới tách ra, thì phát hiện họ không hề dùng đến toàn vũ hành, rồi lát sau cả hai lại sóng vai đứng bên nhau, giống như đang bình tĩnh tán gẫu. (Toàn vũ hành là đánh võ quy mô khá lớn trong kịch, ngoài ra cũng chỉ việc đánh nhau)

Nam Sơn đứng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy mình thật nhiều chuyện.

Lửa ghen cháy phừng phừng trong lồng ngực cậu, song cậu lại tự thấy là nó cháy quá vô lý, mà con người khi vô lý sẽ có vẻ rất xấu xa, Nam Sơn biết rõ đi đâu này – trước mắt lửa ghen trong cậu hoàn toàn vô lý, cho nên cậu vừa cháy vừa hồ thẹn chết đi được.

Nội tâm chia làm đôi, cậu bị nhốt giữa hai tầng lửa và băng.

Những Người Thủ Môn mới sinh cùng chôn đại xà thủng lỗ chỗ mà tiều thủ lĩnh nuôi, lại lần nữa gia cố phòng vệ sơn môn. Nơi này đã trải qua một cuộc đại chiến, sự hung tàn của máu tươi ngút trời có ở khắp nơi, trong thời gian ngắn có thể tạm thời dọa lui đám địch nhân không mất kia.

Lũ nhóc con bị nhốt trên núi một ngày một đêm rồi cuộc được thả xuống. Chúng dán đầu và chân bọn người đẹp lại thành một vòng tròn, nhét

đá vào giữa, làm một trái địa cầu đơn giản, cứ thế đứng lên, thay phiên lăn xuống như phong hỏa luân(1).

Lũ người đẹp kia hề chưa chết hẳn, vẫn còn quyên lựa chọn, thì nhất định thà bị Chử Hoàn trực tiếp vắn gãy cổ, cũng không muốn trở thành đồ chơi cho bọn con nít hành hạ tới chết.

Khi Nam Sơn hốt bay phách lạc đi vào sơn môn, vừa vắn gặp Sư Cọ Mốc khóc sụt sùi chạy tới. Sư Cọ Mốc chỉ cầm đầu khóc không chịu nhìn đường, lao đầu vào chân Nam Sơn, “Ồi” một tiếng ngất phịch mông xuống đất.

Nam Sơn đỡ nó dậy, bất lực thở dài: “Sao cháu luôn khóc vậy?”

Sư Cọ Mốc đau đớn không muốn sống nữa, túm ống quần cậu mà lau nước mắt, chỉ Nụ Hoa mách: “Chị ấy đánh cháu...”

Nụ Hoa nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn cái đứa ưa kiện cáo này, nhưng ở trước mặt tộc trưởng không dám lỗ mãng, đành phần nộ cúi đầu.

Thế nhưng lúc này trong lòng khá buồn bực nên Nam Sơn thật sự chẳng có tâm trạng hòa giải mâu thuẫn giữa bọn con nít, chỉ dùng tay lau qua nước mắt cho Sư Cọ Mốc, giọng đầu đầu bảo Nụ Hoa: “Đừng bắt nạt con nít.”

Cứ thế tắc trách cho qua vụ kiện này.

Nụ Hoa nói vẻ không vui: “Ai thêm bắt nạt nó, là nó cướp đồ của cháu trước!”

Sau đó hai đứa nhóc đua nhau chỉ trích đối phương, quay đi quay lại chẳng ngoài hai việc tí ti là “lông gà” và “vỏ tỏi”, chả có gì mới mẻ cả.

Nam Sơn câu được câu chẳng nghe vài chữ, rồi bỗng nhiên thất thẩn như bị ma nhập.

Cậu đứng im ở đó không biết bao lâu, thỉnh thoảng đặt một tay lên đầu Sư Cọ Mốc.

“Đồ của người khác, không thể đụng bừa.” Nam Sơn nói, tuy đối mặt với Sư Cọ Mốc, nhưng không biết đang nói cho ai nghe, “Biết chưa?”

Sư Cọ Mốc và Nụ Hoa đầu sợ hết hồn vì thái độ trịnh trọng của tộc trưởng, hoang mang gật đầu.

Nam Sơn đẩy nhẹ lưng Sư Cọ Mốc, phất tay bảo hai đứa đi chơi, sau đó tâm sự nặng nề mà đi.

Nhưng làm tộc trưởng chẳng bao giờ được thanh tịnh, giữa chừng lại bị Tiểu Phương cản đường.

Tiểu Phương vừa lau mồ hôi ướt đầu, vừa báo cáo tiến độ công tác nhất xác, Nam Sơn chăm chú lắng nghe, sắc mặt nghiêm túc, cả buổi chẳng nói gì.

Tiểu Phương tròn đôi mắt to xinh đẹp, hoang mang nhìn tộc trưởng chẳng nói câu nào, không tự chủ được căng thẳng, còn tưởng cậu đang suy nghĩ đại sự gì thâm thúy.

Kết quả là một lát sau, Nam Sơn quay đầu lại, nhưng giống như vừa mới phát hiện bên cạnh còn có một sinh vật sống, thế là cậu ngớ ra, trên mặt rõ cuộc hiện ra vẻ xấu hổ, ho một tiếng hỏi: “Anh vừa nói gì?”

Tiểu Phương: “...”

Toi rồi, hình như tộc trưởng bị thứ gì bắt mất hồn rồi, lát nhất định phải cho trưởng giả biết mới được.

Khó khăn lắm mới đuổi hết mấy người rồi hơi đi, lúc này Nam Sơn mới được tạm nghỉ. Cậu tránh đám đông, một mình trèo lên một tảng đá lớn trên sơn môn, ngắm nhìn dòng sông lấp lánh ánh sáng ở đằng xa.

Trong lúc này, cậu không nhận được hồi tưởng cẩn thận một phen toàn bộ tỉ mỉ cẩn hậu quả sau khi quen biết Chữ Hoàn.

Mỗi một chi tiết về Chữ Hoàn, Nam Sơn cân nhắc đi cân nhắc lại.

Nghĩ đến Chữ Hoàn tốt với mình, cậu liền không nhận được tự cười một mình, nghĩ đến Chữ Hoàn không chút do dự cự tuyệt nghi thức, từ chối ở lại, tâm trạng cậu lại hết sức phức tạp – người như vậy, một mặt làm cậu cảm thấy chân thành đáng kết bạn, mình không nhìn lầm, một mặt lại vì cự tuyệt đầy lý lẽ của đối phương mà hốt bay phách lạc.

Đợi đến khi Nam Sơn chìm sâu vào hồi ức, sự không cam bằng trời mạnh lên trong lòng.

Nam Sơn không tự chủ được tháo cây kèn Harmonica do Chữ Hoàn tặng, nhưng chỉ cần trong tay nắm ngấm nghĩa chứ không đưa lên miệng thổi.

Khi ngón tay cậu vuốt ve bên ngoài nhẵn bóng lạnh ngắt của cây kèn Harmonica, Nam Sơn liền phát hiện, con người ta chẳng cách nào quản được tâm ý của mình.

Trong vài phút, Nam Sơn tự dừng lại nhớ tới mẹ mình.

Phần lớn thời thơ ấu cậu đều ở cùng trưởng giả, trưởng giả nuôi nấng cậu, cho đến khi nhìn cậu làm tộc trưởng.

Song đại khái là giữa trẻ nhỏ và mẹ tròn tại mối liên hệ cực kỳ đặc biệt nào đó, dù rằng Nam Sơn hoàn toàn không có ấn tượng với người cha đáng hổ thẹn kia, thỉnh thoảng cậu lại có thể nhớ vài chuyện về mẹ.

Cậu nhớ rõ người phụ nữ ấy cường tráng mà ấm áp, tính tình không tốt lắm, chưa từng nói chuyện nhỏ nhẹ, nhưng thỉnh thoảng bà sẽ đặt tay lên đầu cậu, dịu dàng đưa cậu vào một giấc mơ đẹp.

Trước kia Nam Sơn không tài nào hiểu nổi, vì sao bà ấy lại thích một người như vậy. Song đến bây giờ, cậu mới giật mình phát hiện, thì ra thật

sự thích một người, lại là u mê không chịu tỉnh ngộ, khó mà tự không chế mình.

Nghĩ tới nghĩ lui như vậy không phải là không thu hoạch được gì, Nam Sơn đột nhiên phát hiện một việc – hình như trước giờ bản thân cậu cứ luôn bắt gió bắt bóng, rất nhiều chuyện về Chử Hoàn đều chỉ là phỏng đoán, chứ hoàn toàn không có căn cứ đáng tin.

Tuy cậu dạy Sư Cọ Mốc là “đồ của người khác không thể đụng bừa”, nhưng liệu có khả năng... anh ấy căn bản không phải là của người khác?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, Nam Sơn liền như xác chết vùng dậy, thành linh tỉnh ngộ nhảy vọt lên khỏi tảng đá.

Cậu quyết định tự mình đi hỏi cho rõ ràng.

Nhưng quyết định là một chuyện, hỏi như thế nào lại là chuyện khác.

Nam Sơn vừa đi vừa suy nghĩ. Cậu nhớ có một lần mình từng thẳng thắn hỏi Chử Hoàn có thích mình hay không, tuy Nam Sơn biết rõ mình lúc ấy không có ý đó, nhưng cậu cũng nhớ Chử Hoàn đã lảng tránh vấn đề này.

Chuyện gì không thể trực tiếp trả lời, mà nhất định phải lảng tránh? Nam Sơn suy bụng ta ra bụng người, cho ra kết luận “Chử Hoàn đáp khéo léo như vậy, hẳn là không thích lắm”.

Cả đời này Nam Sơn chưa bao giờ bày ra sách lược quanh co như thế trong phương diện kết giao, đi đâu này mới lạ tới mức khiến lòng bàn tay cậu vã mồ hôi.

Cậu cho rằng mình nên hỏi khéo léo một chút, tốt nhất là nói bóng nói gió, đừng để người ta phát giác ý đồ thật sự. Cứ như vậy, nếu biết Chử Hoàn quả thật đã có người nhanh chân đến trước, cậu có thể im lặng lui một bước, vừa không làm chuyện phá hoại “khế ước” của người khác, cũng không có vẻ quá xấu hổ và quá khó coi.

Sau đó, nếu thời gian đủ dài, cuối cùng sẽ mài mòn chút nhưng nhớ bé nhỏ không đáng kể ấy thôi.

Vậy nếu... Chữ Hoàn còn chưa phải là của người khác?

Nam Sơn đứng khựng lại như bị tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này, trong bụi cỏ truyền đến tiếng loài rắn. Con rắn nhỏ ỉu xiu bò lên ống quần Nam Sơn, uể oải quăn trên cổ tay cậu, Nam Sơn lơ đãng nhìn nó một cái, thuận miệng hỏi: “Không phải mày đến thánh truyền uống nước à? Sao về nhanh vậy?”

Nhắc tới việc này, rắn nhỏ phần nộ vô cùng, “phì phì” thè lưỡi, đuôi đập vào tay Nam Sơn, lắc lư đầu như đang tỏ cáo.

Nhưng Nam Sơn không hiểu xà ngữ, cũng chẳng có tâm trạng xem nó diễn kịch một vai, cậu chàng này chỉ thuận miệng hỏi, tùy tiện bố thí cho nó một ánh mắt, sau đó nhanh chóng đắm chìm trong kế hoạch cho tương lai vô cùng vô tận, dọc đường đi như cái xác không hồn – cơ thể cứng ngắc, hồn bay lên trời.

Lúc này, ở cửa sơn động của Người Thủ Môn, Lỗ Cách tiến về hướng Chữ Hoàn.

Tộc trưởng Người Thủ Môn không còn đại xà đi theo bên cạnh, có vẻ cô đơn chiếc bóng. Hắn vẫn trời sinh mặt mày dữ tợn như diêm quỷ, ánh mắt đánh giá Chữ Hoàn rất xoi mói và không tín nhiệm.

Viên Bình bị bắt đứng giữa làm phiên dịch.

“Trưởng giả nói người chính là người trên thánh thư?” Lỗ Cách mở miệng vừa cứng đờ vừa lãnh đạm. Kỳ thực chính hắn cũng biết là mình nắm rõ còn cố hỏi, Người Thủ Môn mới sinh Viên Bình này chính là chứng cứ trực tiếp nhất. Bắt đầu từ khi họ từng thế hệ truyền thừa tới nay, chuyện thánh truyền sinh ra người mới, vẫn là lần đầu tiên từ thuở khai thiên lập địa.

Chử Hoàn hơi chần chừ, không biết nên trả lời thế nào – chính anh cũng chưa rõ chuyện này là sao.

Lỗ Cách cau mày, nói một câu: “Ta vẫn chẳng ưa gì ngươi.”

Viên Bình nhanh chóng phiên dịch xong câu này, lập tức xen mồm bổ sung ý kiến của mình: “Anh ta nói đúng, tao cũng chẳng ưa gì mày.”

Chử Hoàn nở nụ cười giả đậy về ngoại giao, một lần nữa đeo kính lên, trưng ra dáng vẻ nhã nhặn đứng đắn: “Tôi từng nghe Người Thử Sơn nói nguyên do anh không thích tôi, chẳng có gì phải giải thích cả, bất kể tôi đang ở nơi nào, bản thân tôi đều không then với lương tâm.”

Viên Bình nổi giận: “Mày không then với lương tâm? Còn dám nói! Mày đời này làm được mấy chuyện không then với lương tâm hả?”

Phiên dịch viên cà chớn này trực tiếp bỏ mặc nhiệm vụ, ném phăng chuyện trao đổi giữa hai bên, chớp nhoáng đổi thành tiếng dân tộc Ly Y, nói với Lỗ Cách: “Tộc trưởng tuyệt đối đừng tin hắn, tôi cho anh biết, thằng này chính là loại đê tiện chuyên mách lẻo giáo viên chuyện bạn bè hút thuốc trong WC, chỉ giỏi đâm bị thóc chọc bị gạo, lòng dạ tiểu nhân!”

Lỗ Cách: “...”

Chử Hoàn: “...”

Tuy Chử Hoàn chưa chắc có thể hoàn toàn hiểu được một tràng tiếng dân tộc Ly Y thỉnh thoảng chêm tiếng Hán này, nhưng anh hiểu rõ Viên Bình, chỉ cần từ miệng tên đó nói ra, dù là tiếng chó tiếng mèo, anh cũng đoán được ý đại khái.

Chử Hoàn quả thực không hiểu nổi mình tự dưng nhớ mong thằng khốn nạn này làm gì. Vốn quan hệ giữa anh và Người Thử Môn đã rất căng thẳng rồi, bây giờ thì càng hay hơn, chính giữa còn thêm một cây gậy chọc cứt chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Mà khiến Chử Hoàn càng bức bối hơn, là thái độ của Lỗ Cách đối với tên Viên Bình nứt đất chui ra này lại rất tốt.

Người Thủ Môn từ khi sinh ra đến khi chết, đâu không già không trẻ, một thế hệ trải qua một lần tử vong, lại nhờ huyết mạch và niệm tưởng của Người Thủ Sơn để truyền thừa. Tộc Người Thủ Sơn đang thay đổi, Người Thủ Môn lấy họ làm môi giới, đương nhiên cũng sẽ thay đổi theo, dần dà liệ̀n hoàn toàn khác hẳn.

Song, dù cho hoàn toàn thay đổi, họ vẫn không cách nào thoát khỏi cái bóng của quá khứ. Chỉ riêng Người Thủ Môn mới sinh ra này, có vẻ sạch sẽ mà đơn thuần. Trong mắt Lỗ Cách, Viên Bình tựa như một đứa trẻ mới chào đời vậy. Tuy hặ́n ở trong tộc xưa nay rất có uy, nhưng thái độ đối với người này vẫn không nhị̃n được ôn hòa hơn.

Lỗ Cách nhìn Viên Bình một cái, hạ giọng nói: “Người vừa mới đến chỗ chúng ta, rất nhiều việc chưa quen, có thể tán gẫu với hặ́n một lúc, chờ mặt trời xuống đến bên kia núi, chúng ta sẽ ăn tối ở sơn môn, nhớ phải đến đấy.”

Viên Bình giật mình, nhận thấy sự chăm sóc đặc biệt trong lời hặ́n nói, tựa hồ hơi ngượng ngùng, nở nụ cười rất rạng rỡ: “Được, nhất định.”

Hặ́n hiện tại rất trung thành với tộc trưởng, bởi vì tộc trưởng cũng ghét tay họ Chử y như hặ́n vậy.

Trên khuôn mặt vĩnh viễn đanh lại của Lỗ Cách xuất hiện nụ cười quý hiệ̉m như mảnh da Cát Quang, đoạn hặ́n quay người đi. (Cát Quang là một thần thú, da nó có rất nhiều công dụng thần kỳ)

Chử Hoàn chịu tội thay người ta, đang hết sức bất đắc dĩ, vừa tính mở miệng, thì Nụ Hoa và Sư Cọ Mốc lại lờ lờ kéo kéo đi tới ngay vào lúc này, từ xa tị́t nhặ́c thấy anh, liệ̀n cùng nhau hào hứng chào hỏi: “Tiện nhân đại vương!”

Chử Hoàn bấy giờ mới phát hiện là mình lại quên mất tiêu việc này, suýt nữa sặ́c nước miếng mà chết tại trận.

Viên Bình nghe thấy tiếng phổ thông rõ ràng, nghi hoặc quay đầu lại, phát hiện là hai đứa trẻ Người Thủ Sơn, cảm thấy hết sức kinh ngạc, nghĩ bụng con nít quỉ nhà ai, đang kêu ai vậy? Chúng nói gì?

Viên Bình đang định mở miệng quát, Chử Hoàn đã nhanh tay lẹ mắt bịt miệng lời hấn đi.

Viên Bình vất vả lắm mới giẫy thoát khỏi tay Chử Hoàn: “Mày quên uống thuốc hả? Bị bệnh chó dại phỏng!”

Chử Hoàn lo lắng vô cùng, hoài nghi mình cả đời sẽ không ngẩng nổi đầu trước mặt tên này. Nhưng có một đám anh em Người Thủ Sơn nhiệt tình, hỏi làm sao giấu giếm cho nổi? Giấy đâu gói được lửa!

Thấy anh ta chần chừ, Viên Bình lập tức nhanh trí phản ứng được: “Chờ chút, không phải là mày dạy chứ?”

Thấy Chử Hoàn chỉ im lặng, Viên Bình càng hăm hở: “Nghe hay đó, nào nào, nói tao nghe coi, mày muốn gì vậy?”

Dù rằng Chử Hoàn cố hết sức tô vẽ cho mình, muốn biến sự việc thành một đợt thiên tai nhân họa không ai ngăn cản nổi, nhưng không chặn được Viên Bình luôn phỏng đoán theo cách ác ý nhất, hoàn mỹ suy ra chân tướng sự tình.

Sau đó Viên Bình ra sức đánh chó rơi xuống nước, cười nhạo anh muốn thối cả mũi.

“Tao... tao... Ui da!”

Chử Hoàn đập bụng hấn một phát, Viên Bình vừa lăn lộn dưới đất vừa nói: “Tao biết rồi, chắc chắn là mày yêu thần tao, biết tao vẫn luôn muốn trị mày, bèn tặng tao một cái thóp to như vậy... Ui da! Mẹ nó mày còn dám đập... Tao bắt thóp mày rồi đấy!”

Một số kẻ quả thật là gặp lại không bằng hoài niệm, chi bằng để hấn chết luôn cho rồi.

Chủ Hoàn lạnh lùng nói: “Mèo của mày ở chỗ tao đấy!”

Viên Bình giật mình, không cười ngu nữa, lộn người nhảy lên, giọng cũng đã đổi điệu: “Tiểu... Tiểu Kiêu nhà tao?”

Luôn có một số thằng đầu theo mặt như cái xỏ giày tự so mình với Chu lang, thật không biết thế giới này bị sao rồi!

Chủ Hoàn dứt hai tay vào túi, ra vẻ cao thâm khó lường: “Sau khi đi theo tao, đã đổi tên thành Đại Miu rồi.”

“Đại Miu?” Viên Bình lập tức nổi giận, tức đến không thốt nên lời, “Mày... mày lại dám... mày lại dám sỉ nhục mỹ nhân nhà tao như vậy, mày đúng là thằng khốn nạn!”

Hai người cứ thế vì tên của một con mèo thái giám mà lại lao vào đánh nhau.

Cho đến khi Nam Sơn tách cả hai ra.

Chủ Hoàn vẫn luôn ôn hòa hiền hậu và chừng chặc trước mặt Nam Sơn, lại do sự tồn tại của tên Titan(2) Viên Bình mà bị hủy sạch hình tượng. Vừa thấy ánh mắt Nam Sơn thì anh liền xấu hổ muốn độn thổ.

Chủ Hoàn khá ngượng, cúi đầu cạ cạ khóe môi bị rách, miễn cưỡng nở nụ cười với Nam Sơn: “Không sao.”

Nam Sơn kéo anh ra sau lưng mình, như cố ý như vô tình nghiêng người che chắn, rất có ý thức lãnh địa mà nhìn Viên Bình một cái, áp ủ cảm xúc giãy lất, vừa định hỏi vấn đề ban nãy mình chuẩn bị suốt dọc đường, liền nghe thấy Viên Bình vẫn chưa buông tha la lên: “Mỹ nhân nhà tao bằng thanh ngọc khiết, sau khi theo mày đã thành cái gì? Đại Miu... Còn Đại Miu Miu nữa chứ!”

Nam Sơn: “...”

Những lời mãi mới bò ra đến miệng cậu lại “Ừ” một phát, chẳng vớ rơi hết về bụng.

Chủ Hoàn: “Mẹ nó chỉ một con mèo mà đến mức ấy? Mày có thôi không thằng bê đê chết toi!”

A, ra là một con mèo...

Nam Sơn đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, ho khan một tiếng, lại ấp ủ cảm xúc chút nữa, hít sâu một hơi, lần nữa chuẩn bị lời nói sẵn sàng.

Viên Bình: “Với khiếu thẩm mỹ của mày, mà còn dám thích Lộ Lộ, tao thấy mày đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!”

Nam Sơn á khẩu đến “dục tiên dục tử”, suýt nữa ná thở, đọc theo một lần như nói mớ: “Lộ Lộ?”

Nữ thần thời thanh xuân đã thành vợ và mẹ người ta, Chủ Hoàn sớm chẳng còn nghĩ tới nữa rồi.

Nhưng do rắc rối xa xa với Nam Sơn, tự dưng anh vẫn không hy vọng người khác nhắc tới cô trước mặt Nam Sơn, lập tức phất tay như đuổi ruồi, phủi sạch quan hệ: “Chuyện từ đời nào đời nào mà còn nói, mày bệnh hả – cô ấy hiện giờ là mẹ của cháu tao.”

Tim Nam Sơn treo lên lơ lửng lại buông xuống, cảm thấy trong ngực mình như có một sợi dây, hết lần này tới lần khác bị kéo căng rồi lại được thả lỏng, giãy vò mãi sắp đứt luôn rồi.

Nhưng chờ đến khi Nam Sơn tay chân lạnh ngắt vật vờ lắm mới giải quyết xong vụ tranh cãi của hai kẻ địch không đội trời chung này, Chày Gỗ không biết lại từ đâu chạy ra, ở đằng xa vẫy tay gọi: “Tộc trưởng! Hảo tiện nhân! Huynh đệ Người Thủ Môn! Sơn môn đã đốt lửa, chuẩn bị ăn rồi!”

Người anh em đến đúng lúc lắm!

Nam Sơn đã quên hết hơn một nửa những lời ban nãy chuẩn bị, lòng như tơ vò mò mẫm cả buổi, không tìm được đầu mối nào, rốt cuộc đành phải nuốt lại hết những gì muốn nói.

— Phong hỏa luân là cái vòng lửa mà Na Tra đứng lên. Ngoài ra cũng có một loại xe đạp chuyên trang trí ở bánh xe gọi là Phong Hỏa Luân. Titan trong Attack on Titan.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 36

Người Thủ Môn quanh năm canh giữ đỉnh núi chót vót vạn trượng phía sau, đối với họ mà nói thì mọi kẻ ngoại lai đều là địch nhân trên mức độ nào đó, bởi vậy họ bài ngoại, cho dù nể mặt Người Thủ Sơn cũng không được.

Chủ Hoàn cũng nhờ có vòng sáng thần bí “thánh thư”, mới được ở lại dưới sự ưng thuận ngầm của Lão Cách tộc trưởng Người Thủ Môn. Rất nhiều Người Thủ Môn đều tò mò nhìn ngó anh, nhưng ngại tộc trưởng mặt lạnh nên không hề dám tùy tiện tới bắt chuyện.

Nếu nói cuộc sống của Người Thủ Sơn là mộc mạc, vậy cuộc sống của Người Thủ Môn chính là buồn tẻ.

Họ càng thêm nghiêm túc, sức chiến đấu càng mạnh hơn, luôn luôn trong trạng thái gối giáo chờ sáng, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. So với tộc Ly Y Người Thủ Sơn một nửa thời gian sống ở chốn đào nguyên, Người Thủ Môn càng giống chiến sĩ chân chính hơn.

Lúc chập tối, bọn Nam Sơn khiêng từ trên núi xuống một ít lương thực, rau dại và chân giò hun khói, rửa qua cắt miếng sau đó lẳng hết vào nồi không để ý thứ tự trước sau.

Nồi là loại to dùng dùng làm bần tắm cũng được, chắc hẳn nấu Đường trưởng lão nguyên con cũng không thành vấn đề Nồi treo trên giá, bên dưới là lửa mạnh, cũng không quan trọng bỏ trước bỏ sau, đủ nóng hay chưa, lương thực, rau và thịt cứ thế hợp thành một nồi tạp phí lù sền sệt, các loại nguyên liệu thứ thì nát nát thứ thì chưa chín, dùng tình yêu không biên giới mà bết vào nhau.

Một Người Thủ Môn hoành đao đứng tẩn ở bên cạnh, bốc một nắm muối thô, rắc như gió to cuốn cát, thế là thành món chính cho buổi tối.

May mà ngoài món chính ra còn có vài món phụ – cạnh n ấ có mấy đồng lửa nhỏ, Người Thủ Môn làm sạch đã thú mới bắt, sau đó lấy dao chặt vài phát, dùng nĩa nhọn xiên vào nướng trên lửa, còn có một số củ na ná khoai tây, khoai lang, hẳn là đặc sản bản địa, đào dưới đất lên xong rửa cũng chẳng thêm rửa, để nguyên đất cát ném vào đồng lửa, nướng xong phỉ vài cái, vỏ tự nhiên tróc ra, để lộ phần ruột thơm phức.

Nói dễ nghe một chút, thì sinh hoạt hằng ngày của Người Thủ Môn rất có phong cách dã thú – theo quan điểm của Chử Hoàn thì “dã thú” có nghĩa là đơn giản đến thô bạo.

Song bất tri bất giác, Chử Hoàn đã không còn dùng quan điểm hạn hẹp của mình để đi đo đếm cuộc sống của người khác, anh không định vô đoán ý nghĩa sinh t ần của Người Thủ Môn nữa.

Dù về mặt ngôn ngữ hai bên vẫn chẳng cách nào đạt tới thấu hiểu hoàn toàn, nhưng một cách âm thầm, thị giác của Nam Sơn bất giác đang ảnh hưởng đến anh.

Chử Hoàn phát hiện, khi truy hỏi ý nghĩa của “sống”, trên thực tế mình không chờ mong đáp án gì – bởi vì nếu người ta bảo ý nghĩa là “bình bình đạm đạm, củi gạo mắm muối”, anh sẽ cảm thấy đối phương ngu dốt, mà nếu người ta đưa ra một mục tiêu rõ ràng, thậm chí còn cao cả, anh lại cảm thấy đây là lời rỗng tuếch.

Sở dĩ anh hỏi, thật ra chỉ là lúc trống rỗng mơ màng, muốn tìm cho mình một điểm dừng chân xem chừng rất có tính triết học mà thôi.

Nam Sơn từng bảo, phàm là t ần tại, tất có đạo lý.

Đương nhiên, điều này không phải là tuyệt đối, vẫn có một số “t ần tại” chẳng có tí tẹo đạo lý nào – ví dụ như khi Chử Hoàn đang muốn tìm một chỗ vắng vắng ít gây chú ý, một nhóm người do Chày Gỗ c ần đầu đã nhiệt tình gào lên: “Hảo tiện nhân, qua đây!”

Chử Hoàn chưa bao giờ hi vọng mình là một kẻ điếc như bây giờ.

Viên Bình ở bên cạnh cười như một bông hoa đuôi chó rung rung trong gió, cười xong còn bám đuôi không chịu buông tha.

Chử Hoàn tức giận nói: “Mày đi theo tao làm gì?”

Viên Bình nhún vai: “Đi theo tìm vui chứ chi! Hảo tiện nhân, nửa đời sau tôi đâu phải trông chờ vào trò cười của ngài để mà sống đó.”

Nghe nửa câu đầu, Chử Hoàn rất muốn nhét hẳn về lại thánh tuyền, nhưng nghe đến nửa câu sau anh lại không nói gì nữa.

Mấy chữ “nửa đời sau” này như một con dao thành linh chui ra, bất ngờ đâm anh một nhát, cơ thể bằng máu thịt tức khắc không chịu nổi.

Nửa đời sau... Viên Bình về sau phải làm thế nào?

Vĩnh viễn bị nhốt trong vòng sinh tử luân hồi ở sơn môn sao?

Viên Bình thấy anh ta đột nhiên biến sắc, hoàn toàn không hiểu gì hết, hỏi: “Sắc mặt mày sao như ăn cứt vậy? Buồn vui thất thường, tao phát hiện mày gần đây ngày càng khủng đó.”

Chử Hoàn im lặng, coi như hắn nói đúng.

Chử Hoàn ngẩng xuống, không còn tâm trạng đùa giỡn, nhận một miếng thịt nướng cầu thả, máy móc đút vào miệng, ăn không biết vị, chẳng ngon lành gì.

Xung quanh ồn ào kêu réo, có người lớn chạy khắp nơi và trẻ con chui khắp chốn. Đột nhiên, Pháo Kép vốn ngồi bên cạnh chợt lắc lư tại chỗ như mọc nhọt dưới móng, mới đầu chỉ là lắc lư khó nhận, sau cùng về mặt đồ bưng, không nhận nổi nữa đứng bật dậy, cong lưng co cẳng bỏ chạy.

Chày Gõ có đôi mắt tinh tường không hợp thời nhìn rõ mọi việc, liếc thấy động tĩnh của Pháo Kép, lập tức cao giọng quảng cáo thay: “Ê, mày đi đâu đó?”

Hắn la muốn long trời lở đất thu hút sự chú ý của mọi người. Chỉ thấy Pháo Kép vẫn giữ nguyên động tác khom lưng chín mươi độ, ở trước mắt bao người, đứng đờ thành một pho tượng tạo hình một nhất, mặt đỏ đến độ sắp đi đâu bò được rồi.

Pháo Kép: “Tôi... tôi tôi tôi ừm... đi ấy!”

Chày Gõ biết rõ còn hỏi: “Đi ấy là đi đâu?”

Chử Hoàn chợt nhớ ra, lúc đó anh không cẩn thận làm máu “chó điên” văng đầy mặt cậu nhóc này.

Tiện nhân đại vương đứng lúc mỉm cười đầy ẩn ý, ánh mắt quét qua nửa người dưới của Pháo Kép.

Pháo Kép như con thỏ bị chọc trúng mông, giấu đầu hở đuôi hai tay che đũng quần mà rú lên: “Tôi đi đại! Đi đại thì làm sao? Cười cái gì mà cười!”

Trong tiếng cười ồ của mọi người, cậu thiếu niên này cảm thấy xấu hổ và giận dữ như nhục mất nước, bỏ chạy như bán thân bất toại.

Nam Sơn lập tức bắt lấy cơ hội này, dùng khuôn mặt vô tội vô ý, bao quanh cái nhân trăm phương ngàn kế, gọi chuyện với ý đồ khác: “Ở chỗ tôi nếu thương ai, có thể định hôn ước dưới sự chứng kiến của tộc trưởng và trưởng giả.”

Ý nghĩa của “hôn ước” mà cậu nói không hề là “hứa hẹn tương lai kết hôn” như trong tiếng Hán, mà là chỉ bản thân hôn nhân. Tộc Ly Y Người Thủ Sơn coi hôn nhân là thề ước không thể phản bội, Chử Hoàn từng nghe cậu nói qua về điều này.

Chử Hoàn nhìn Nam Sơn, tâm tình cũng tốt hơn, vì thế tạm thời buông xuống tâm sự nặng nề ban nãy, đã có một chút hứng thú tán gẫu: “Chúng tôi thì không được, ở chỗ chúng tôi bọn nhóc con như vậy còn là vị thành niên, còn bị nhốt trong trường chuẩn bị thi đại học, Cục dân chính không cho đăng ký kết hôn.”

Nam Sơn hỏi: “Thế nếu gặp người mình thích thì phải làm sao?”

“Kiềm chế,” Chữ Hoàn cười xấu xa, nói đùa, “Bị cha mẹ phát hiện là đánh gãy cái chân chó, bị giáo viên phát hiện thì viết kiểm điểm – chính là bản hối lỗi ấy.”

Nam Sơn lần đầu tiên không tỏ ra tò mò đối với cuộc sống lạ lùng bên kia sông, cậu cảm thấy mình đã tìm được đường đột phá, thế là vội vã tận dụng thời cơ truy hỏi: “Anh cũng từng viết kiểm điểm à?”

Chữ Hoàn thì tận dụng triệt để tìm được cơ hội khoe khoang, xua tay nói: “Làm gì có chuyện đó, tôi khi ấy chính là ‘lớp trưởng mặc áo trắng mẫu mực’ mà. Cậu hiểu nó có nghĩa là gì không? Chính là...”

Viên Bình: “Chính là cái thằng huênh hoang đê tiện nhất, giả tạo nhất, giỏi mách lẻo nhất trong lớp.”

Chữ Hoàn lượm một khúc xương chọi vào mặt hắn, sau đó giống như chột nhốt ra đi đầu gù, bảo Nam Sơn: “Cậu đừng nói nữa, hình như tôi có viết một lần rồi.”

Lúc này ở trong lòng Nam Sơn, “viết kiểm điểm” dường như đã bằng với “yêu đương”, nắm tay cậu buông bên người đột nhiên siết chặt.

“Đương nhiên không phải là mấy cái chuyện vớ vẩn như yêu sớm bị bắt được.” Chữ Hoàn rề rà bổ sung câu tiếp theo, “Tôi lúc ấy là bởi vì trừ hại cho dân, lợi dụng thời gian ngoài giờ học, đập lỗ đầu một thằng đần...”

Khúc xương chọi tới với sát ý dày đặc như thù mới hận cũ, Chữ Hoàn đứng đỉnh nghiêng đầu né tránh, chẳng thềm nhìn Viên Bình đang phẫn nộ: “Luôn có kẻ thích bị chữ.”

Nam Sơn phát hiện chủ đề chuẩn bị sẵn đã bị Chữ Hoàn đưa đi xa tít tắp, không thể kéo quay về nữa.

Nhưng hôm nay đến nước này rồi, cậu thật sự không muốn quanh co nữa, định cứ thế hỏi thẳng luôn.

Nam Sơn lặp đi lặp lại mấy lần lời trong lòng, muốn bày ra trạng thái thoải mái, song cứ cảm thấy mình không làm đúng cách.

Khi một người đẩy đến cực hạn, hốt hoảng đến cực hạn, thì sẽ có vẻ hơi làm bộ, Nam Sơn nhận thấy được sự mất tự nhiên của mình, nhưng lại quên mất mình như thế nào mới là “tự nhiên”.

Cậu âm thầm giày vò mình không nhẹ.

Chử Hoàn vừa thấy sắc mặt Nam Sơn khác thường, lập tức xoa xoa tay, nhô người ra sờ trán cậu hỏi: “Cậu không sao chứ? Có phải ban nãy bị thương chỗ nào hay không? Đừng để nhiễm trùng đấy.”

Nam Sơn bị anh sờ biến thành một con gấu mèo Mỹ bị dọa hoảng sợ, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy.

Chử Hoàn cau mày, lòng bàn tay dán bên cổ Nam Sơn một chút: “Sao mạch đập nhanh vậy? Liệu có phải là trúng độc không?”

Nam Sơn ngơ ngác nhìn đôi mắt anh găm trong gang tấc, đột nhiên cảm thấy có thể là mình thật sự trúng độc mất rồi.

Cho đến khi trưởng giả giải cứu cậu.

Trưởng giả ngồi bên cạnh cái nôi, hình tượng bị hơi nước mù mịt che khuất, cầm cái nĩa sắt gõ gõ mép nôi: “Ta nói Nam Sơn tộc trưởng, Lỗ Cách tộc trưởng à, chúng ta nên bàn chính sự trước đi, bàn chính sự xong, thì để các huynh đệ hôm nay không phải trực uống chút rượu được không?”

Nam Sơn giật mình tỉnh táo quay lại trạng thái bình thường, vội vàng né tránh tay Chử Hoàn, khẽ nói một câu: “Không sao.”

Cậu và Lỗ Cách tộc trưởng Người Thủ Môn bước ra khỏi đám đông, tất cả quay quẩn lại, đoàn người và bãi đất ban nãy còn lộn xộn chỉ chớp mắt đã lặng ngắt như tờ.

“Đám người đẹp và mutai tuy luôn quần cư,” Lỗ Cách không chào hỏi cũng chẳng thừa lời, nói thẳng, “Nhưng trước kia ta chưa từng gặp cuộc vây công nào quy mô lớn như vậy, cho nên lân cận hoặc có nơi mới đình trệ, hoặc có thứ gì đó xua chúng đến nơi này.”

Nam Sơn tiếp lời: “Nếu thật sự là như vậy thì chúng ta bây giờ không thể bị động ở lại trên núi nữa. Lần này là mutai, lần sau sẽ là gì?”

Trưởng giả vờ chòm râu dề: “Quy củ cũ, Người Thử Môn đi theo một hai người, còn nhân lực chủ yếu vẫn đến từ bọn ta.”

Núi là ngu ồn sinh mệnh của hai tộc, bởi vậy bất luận xảy ra chuyện gì, Người Thử Môn tuyệt đối không thể rời khỏi sơn môn, đây là quy củ tổ tiên để lại. Bất kể là dọn dẹp hay đi điều tra xung quanh, đều là chuyện của Người Thử Sơn, Người Thử Môn tối đa phái một hai người đi theo thôi.

Viên Bình vừa nghe thấy thế, lập tức chỉ sợ thiên hạ không loạn giờ tay: “Tôi đi! Tôi có thể đi!”

Chử Hoàn thoáng trề môi: “Tôi cũng đi.”

Đương nhiên Chử Hoàn không phải là đi để góp vui.

Thế giới này nguy cơ khắp chốn, anh không nhìn thấy thì thôi, nhưng hiện tại đã nhìn thấy một góc núi băng, thì bất luận thế nào anh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Anh không muốn nhìn Nam Sơn năm qua năm giã giụa ở đây, cũng không muốn nhìn Viên Bình tử tử sinh sinh canh giữ một sơn môn.

Anh phải cố hết sức nắm giữ nhiều tin tức hơn, dẫu cho sau cùng anh không đủ khả năng đưa họ đi, không thể thực hiện những nguyện vọng tốt đẹp đó cho Nam Sơn, ít nhất anh có thể giảm bớt tỉ lệ tử vong của Người Thử Sơn... và Người Thử Môn trên một mức độ nhất định.

Nhưng anh vừa lên tiếng, lại khiến Nam Sơn hiểu lầm.

Chỉ Hoàn trước kia ở tộc Ly Y không phải là như thế, anh lúc ấy cái gì cũng không hỏi không quan tâm, thậm chí rõ ràng có thể nghe hiểu sơ sơ ngôn ngữ của họ, cũng do không thích phiền phức mà làm bộ không hiểu.

Tại sao bây giờ lại đột nhiên tích cực?

Ngoại trừ Viên Bình thì Nam Sơn không nghĩ ra lý do nào khác.

Nhưng trước mắt không phải là lúc để tộc trưởng nghĩ ngợi lung tung, thế nên Nam Sơn mau chóng kéo thần trí chạy xa quay về, ép nó ở lại trên việc tuần tra biên giới. Cậu nhìn lướt qua tộc nhân của mình, nhanh chóng lựa chọn nhân thủ, bố trí ổn thỏa các công việc sau khi mình đi – Dưới chân núi là thế giới không có phòng hộ, tương đối nguy hiểm, Lỗ Cách đã không thể đi, vậy Nam Sơn là tộc trưởng Người Thử Sơn phải làm gương cho binh sĩ.

Trưởng giả tâm sự nặng nề húp một miếng “cám heo” trong bát: “Chỉ sợ chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng giết chết tất cả địch nhân đến xâm phạm, ‘mùa đông’ này, sẽ rất khó khăn...”

Mọi người nhất thời đều im lặng.

Đúng lúc này, Pháo Kép xách quàn, mặt đỏ bừng từ trong rừng quay lại, có vẻ như tính lén chui vào đám đông, nhưng vừa cất bước đã bị tộc nhân xấu xa gọi lại. Vài anh chàng giống như có ý định làm dịu bầu không khí, nhao nhao nhe hàm răng trắng, vây quanh Pháo Kép trêu ghẹo: “Nhanh ghê nhò!”

Pháo Kép giơ chân đạp tới, thế là mấy người xông vào choảng nhau.

Nam Sơn thở dài nãy giờ, vẫy tay gọi người dân của hai tộc: “Nói xong rồi, bùng rượu lên đi!”

Lỗ Cách lắc đầu: “Những người hôm nay phải trực chỉ được phép uống một bát...”

Loại người chuyên môn gây mất hứng này tức khắc bị qu ân chúng lờ đi. Người dân hai tộc ền ào lên, làm lời Lỗ Cách nói biến mất giữa đại dương ần ỉ, giống như muốn dẹp sạch sự nặng nề ban nãy, khá có đạo xử thế sáng nay có rượu sáng nay say.

Pháo Kép bị vài anh chàng đẩy ngã xuống đất, một lúc lâu mới thở không ra hơi mà bò dậy. Cậu ta cũng không giận, chỉ im lặng sửa sang lại qu ân áo, bưng một bát rượu ng ấ ở bên này, nhờ bát rượu che chắn, lén ngắm thiếu nữ ng ấ ở bên kia.

Thiếu niên không biết che giấu, nhanh chóng bị người ta nhận ra, một đợt ền ào mới kéo tới, sỉ nhục cậu thiếu niên yêu sớm Pháo Kép chưa trải việc đời đến mức chỉ hận không thể tìm lỗ nẻ để chui xuống.

Cô nàng kia nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn thoáng qua, đoạn nở nụ cười, Pháo Kép tức khắc như hạ quyết tâm, cắn răng một cái, nốc một hơi cạn sạch rượu trong bát.

Rượu giúp người ta bạo gan hơn, Pháo Kép trong sự trêu ghẹo của mọi người, sải bước về hướng người trong lòng.

Nam Sơn liếc thấy, phát hiện mình lại còn thua cả cậu nhóc Pháo Kép kia, trong lòng lập tức không biết từ đâu ra một cơn bực bội, cũng một hơi uống cạn rượu trong bát, quay người sang hướng Chử Hoàn.

Chử Hoàn cần vò rượu rót đầy cho cậu, nhưng Nam Sơn không đụng tới.

Cậu nhìn chằm chằm Chử Hoàn với ánh mắt kỳ dị: “Đến chỗ đình trệ thăm dò rất nguy hiểm, không thì tôi cũng chẳng tự mình dẫn người đi, anh biết chứ?”

Chử Hoàn rất thích dáng vẻ trịnh trọng này của cậu, vừa nhìn liền cảm thấy lòng mềm nhũn ra.

Nam Sơn căng thẳng mím môi: “Lỡ như anh xảy ra chuyện gì, người thân ở nhà phải làm thế nào?”

Chử Hoàn khựng lại, nét cười trên mặt tối dần, một lát sau anh hạ tầm mắt: “Tôi không có người thân.”

Nam Sơn: “Vợ cũng không có sao?”

Chử Hoàn tự giễu: “Còn trong bụng mẹ.”

Trong chớp mắt Nam Sơn cảm thấy tim mình muốn nhảy ra khỏi họng, cậu nghe thấy động mạch nảy điên cuồng, cảm giác như xung quanh chợt nở rộ một thế giới hoa vậy.

Cậu hỏi: “VẬY... người kia, có không?”

Chử Hoàn nhìn theo ánh mắt cậu, chỉ thấy Pháo Kép đang đứng trước mặt cô bé kia vụng về nói gì đó. Cậu ta đỏ mặt, vò đầu bứt tai không biết nên làm gì, cô bé kia tuy mặt cũng đỏ bừng, nhưng phóng khoáng hơn nhiều, đang mỉm cười hết sức điềm đặn.

Chử Hoàn không cần được lòng mỉm cười theo thiếu niên và thiếu nữ thanh xuân. Anh muốn nắm tay Nam Sơn, lại cảm thấy đường đột, bèn dứt bàn tay không vào túi quần, nói với Nam Sơn: “Người đó à – ở chỗ chúng tôi có nhiều cách gọi lắm, cách gọi văn hoa là ‘người tình’, ‘người yêu’, cách gọi mờ ám là ‘nhân tình’, cách gọi giản dị là ‘đối tượng’, cách gọi bình thường là bạn trai bạn gái... A, còn một loại là cậu thích người khác, nhưng người ta không thích cậu, thì gọi là đối tượng yêu đơn phương.”

Nam Sơn vốn đã mù tịt, đành phải quỳ rạp trước tiếng Hán mỗi một loại sự vật mà bao nhiêu là cách gọi.

“Đối tượng thì không có.” Chử Hoàn thâm sâu nhìn đối tượng mình yêu đơn phương một cái, hít sâu một hơi, lặng lẽ dõi tầm nhìn, không hề sơ hở – chỉ ít ở trong đôi mắt bị che mờ của Nam Sơn thì anh không hề có gì sơ hở.

Sau đó Chử Hoàn nói: “Yêu đơn phương thì có một.”

Nam Sơn nhất thời khó lòng tiêu hóa tin tức này.

Đã là yêu đơn phương, tức là cậu vẫn có cơ hội, đây nên là một tin tốt, nhưng “tin tốt” này thật chẳng khiến người ta vui vẻ chút nào.

Nam Sơn hỏi bằng giọng khô khốc: “Ở... bên kia sông?”

Chử Hoàn tránh ánh mắt cậu đang nhìn mình chăm chú, dăm dăm ngó rượu trong bát, lát sau, khoe môi anh tạo thành một nụ cười mỉm: “Ở trong lòng bàn tay tôi.”

Nam Sơn rất khó lý giải thâm ý buồn miên man của bốn chữ “trong lòng bàn tay” này, cậu chỉ có thể ghệt mặt ra, sai một ly đi ngàn dặm mà hiểu ý nghĩa trên mặt chữ.

Đặt ở trong lòng bàn tay, không phải là hạt đậu sao?

Người như hạt đậu... thì nên rất nhỏ, rất mảnh khảnh nhỉ?

Trái tim vừa nóng rực của Nam Sơn bị tạt một bát nước lạnh, thế là cậu qua quýt đáp một tiếng, im lặng nhờ động tác khom lưng mức canh, ra vẻ bình tĩnh mà tránh đi.

Đề tài này quá nhạy cảm, Chử Hoàn nói xong liền hơi hối hận, sợ Nam Sơn nhận ra manh mối, bởi vậy nhất thời thất thẩn.

Chờ anh phản ứng lại thì Nam Sơn đã chẳng còn ở bên, Chử Hoàn hơi lo lắng tìm một vòng xung quanh nhưng không thấy, đành phải trở lại trên sườn núi bằng phẳng trước sơn môn, vừa uống rượu giải sầu, vừa nặng nề tâm sự.

Sau đó nhìn thấy Viên Bình bị luân phiên chuốc rượu.

Viên Bình bị người ta chuốc cho vừa lẫn vừa bò, đã khó có thể đứng thẳng bằng hai chân. Chử Hoàn thò chân đạp hất ta một phát, khinh bỉ: “Chả được tích sự gì!”

Viên Bình loạng choạng nhào tới ôm chân anh, ánh mắt tán loạn.

Chử Hoàn đang tính đạp văng hấn ta, thì đột nhiên nghe thấy Viên Bình lảm nhảm.

Chử Hoàn thành linh khựng lại, một lúc lâu sau, anh chậm rãi ng ồi xồm xuống, run rẩy dùng hai tay nắm bả vai Viên Bình: “Mày nói cái gì?”

Viên Bình: “Mẹ...”

Viên Bình mơ mơ màng màng túm vạt áo Chử Hoàn, cơ h ồ không mở nổi mắt. Sau đó hấn dán rịt lấy Chử Hoàn, mặt cọ lung tung trên ngực và cổ đối phương, miệng lảm nhảm: “Mẹ, con nhớ mẹ, mẹ... ba đừng giận, ư, đừng ghen, con cũng nhớ ba lắm...”

Lúc tỉnh táo, hấn hỏi về công việc, hỏi về cô bạn gái, thậm chí hỏi về con mèo, nhưng dù sống dù chết cũng không dám nhắc tới chuyện này.

Chử Hoàn chậm rãi vòng tay qua hông mà ôm hấn, nghe hấn khi thì “ba” khi thì “mẹ” gọi lung tung, chẳng biết nói gì, đành phải ngược lên nhìn trời.

Trời chẳng có gì đáng nhìn cả, chỉ là anh sợ mình vừa cúi đầu thì nước mắt sẽ rơi xuống mất thôi.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 37

Thái dương vừa lặn xuống thì Lỗ Cách đã đứng dậy. Hắn tựa hồ theo thói quen giơ tay vẫy nhẹ, song bên cạnh chẳng có đại xà đáp lại. Lỗ Cách thoáng sửng sò, cô đơn co ngón tay lại, sau đó cúi người cần vũ khí, đi lên trạm gác của sơn môn.

Hắn vừa hành động thì Người Thủ Môn trong ca trực chưa cần kêu đã tốp năm tốp ba đi theo.

Những người không có nhiệm vụ cơ bản đã say túy lúy, cá biệt còn người tỉnh thì lão đảo nhóm lửa ngay tại chỗ, lại lần lượt xách bọn nhóc con đang rúc vào nhau lẳng vào sơn động tránh gió. Người lớn chắc ăn lông ở lỗ quen rồi nên chẳng hề sợ ăn gió nằm sương, một đám say đến chống vó, lăn ngay ra đó, ôm vò rượu ngủ khò khò, khiến Chử Hoàn hết sức hâm mộ.

Anh ngửa mặt nằm trên cỏ, miệng ngậm một nhánh cỏ nhỏ.

Bầu trời đêm nơi này không tìm thấy Bắc Đẩu, không tìm thấy Bắc Cực, cũng chẳng tìm được “thất lũng vàng” của chòm sao Thợ Săn phương Nam, chỉ có cả đống sao vô danh, chẳng cách nào phân biệt. (chòm sao Thợ Săn còn gọi là chòm sao Orion)

Chử Hoàn không biết bây giờ là mùa gì, trên kính không bắt được bất cứ tín hiệu nào, ngay cả la bàn cũng mất đi tác dụng.

Nhưng ngân hà vẫn rất xán lạn.

Chử Hoàn cảm thấy mình có khả năng là lòng dạ quá hẹp, tính một sợi lông gà cũng có thể trần trở trần trọc, cho nên anh không thể không thừa

nhận, bất kể lúc trẻ hoài bão lớn lao đến nhường nào, bản tính anh cũng không phải là người có thể làm việc lớn.

Có người ng ồi xuống bên cạnh, mới đầu Chử Hoàn còn tưởng là Nam Sơn, li ền chờ mong quay đầu sang, lại nhìn thấy bản mặt sơn dương của trưởng giả, thế là từ mộng đẹp thành linh rơi thẳng xuống ác mộng.

Trưởng giả khõe mắt và khõe miệng cụp xuống, bản mặt đòi nợ ng ồi bên cạnh anh, giống như sẽ ngay lập tức bắt anh ký tên bán mình gán nợ vậy.

Chử Hoàn hoảng h ần chống một tay xuống đất nhõm dậy, hạ giọng hỏi: “Ông có đi đâu chi chỉ giáo?”

Trưởng giả nhìn anh một cái, r ồi lấy một thứ trong lòng ra ném vào người anh.

Đó là một sợi dây bện bằng nhiều sợi mảnh, tay ngh ềkhéo léo, nhưng niên đại lâu lắm r ồi. Chử Hoàn chỉ có thể ang áng từ màu đen đậm nhạt không đủ hiện giờ để phán đoán nó cũng từng có thời thanh xuân rực rỡ.

Dưới sợi dây đeo một quả...

Hạch đào?

Chử Hoàn c ần nó trong tay, nghi ngờ đánh giá giấy lát, cảm thấy mình tài hèn học ít, thật sự không nhận ra vật hiếm lạ này họ gì tên chi, có đi đâu nếu nói nó là hạch đào thì hình như hơi bé.

Đường kính nó không quá hai centimet, tròn xoe, mặt ngoài chỉ chít các rãnh bé, đã có một lớp sáng bóng(1), đỏ đến lóng lánh, nếu không phải c ần thấy cực nhẹ, thì anh còn cho là làm bằng mã não.

Chử Hoàn hỏi: “Đây là...”

Trưởng giả: “Đây là thánh vật truyền đời của tộc ta.”

Báu vật gia truyền mà cũng đơn giản quá như vậy.

Trưởng giả lại bổ sung: “Tộc Người Thủ Sơn có hai thánh vật, một là quyển trượng tộc trưởng, còn một là nó. Nó chính là thánh hỏa mà tộc ta ghi lại trên thánh thư, nghe nói lúc thánh hỏa cháy lên, hết thảy những thứ đã diệt vong đều có thể hồi sinh.”

Chử Hoàn nghe chẳng hiểu gì sất, cầm quả “hạch đào” lật qua lật lại ngắm nghía rất lâu, chẳng nghiên cứu ra nguyên cớ gì, bèn nhú mày nói: “Thế cũng nên gọi là chất đốt chứ, sao lại có thể gọi là ‘hỏa’ được? Thánh thư của các ông tin được không đó?”

Trưởng giả dựng râu trợn mắt đoạt lấy hạch đào, xòe tay đòi Chử Hoàn: “Lửa!”

Chử Hoàn lấy bật lửa trong túi, bật cái “tách” đưa ông ta: “Thánh vật sao có thể tùy tiện đốt...”

Chữ “đốt” còn chưa dứt, Chử Hoàn đã sưng sờ.

Trưởng giả giơ “hạch đào” lên phía trên bật lửa, nó mau chóng bị ngọn lửa vây lấy, sau đó ngọn lửa ấy lại bị “hạch đào” hút vào dần từng chút, và vật tròn xoe kia càng đỏ tươi hơn.

Chử Hoàn khó lòng tin nổi dời bật lửa đi, đưa tay sờ thử thấy lạnh lẽo như nước, ngưng tụ vẻ cổ xưa và sự yếu dị đã bị đánh mất trong dòng thời gian.

Trưởng giả cười một tiếng quái dị, quơ quơ “hạch đào” trước mặt Chử Hoàn như chọi chó, giọng điệu đáng ghét: “Mi có năng lực, mi có bản lĩnh, mi cái gì cũng biết mà.”

Chử Hoàn không thể đáp lại, vội vàng thu hết sự ngạo mạn bất cần để lộ: “Thế ý ông là gì khi cho tôi xem thứ này?”

“Cho mi giữ.” Trưởng giả lại ném quả hạch đào vào lòng anh, “Mi đã là người trên thánh thư, thì nên để mi giữ, chưa biết chừng có thể tìm được cơ hội đốt thánh hỏa.”

Chử Hoàn cầ n quả hạch đào nho nhỏ thộn mặt ra một lát, chột thờ dài: “Trưởng giả, ông không sợ thánh thư của các ông già cả h ồ đ ồ sao? Ông không sợ giao cho tôi thánh vật quan trọng như vậy, tôi sẽ giống người l ầ n trước sao? Ngay cả một chữ hứa hẹn tôi cũng chưa từng cho các ông mà.”

Trưởng giả chép miệng, dùng gậy gõ nhẹ chân mình, thờ ơ nói: “Nếu như viết trên thánh thư chính là số mệnh, vậy chúng ta không đủ sức phản kháng, còn nếu thánh thư chỉ nói vớ nói vẩn, thì dù cung phụng nó cũng chẳng có ích lợi gì. Ai từng thấy thánh thư? Ng ầ n ấy năm trôi đi, tảng đá đã bị mài mòn từ lâu, tất cả đ ầ u chỉ là truyền miệng, thật giả nào ai hay? Bọn mi... bọn mi nói thế nào? Hư mờ gì?”

Chử Hoàn: “Hư vô mờ mịt.”

“Ôi, chính là chuyện hư vô mờ mịt mà.” Trưởng giả liếc Chử Hoàn một cái, “Chẳng trách tộc trưởng cam đoan là mi không giống với kẻ l ầ n trước, ta thấy cậu ấy nói đúng, mi còn đ ầ n hơn tên kia.”

Chử Hoàn choàng tỉnh ngộ, thì ra chỉ có hai con đường bày trước mặt anh, một là thuận theo tự nhiên, hai là tự tìm phi ầ n nào.

Mà anh thủy chung không cách nào thuận theo tự nhiên như trưởng giả râu tóc hoa râm, đành phải dốc lòng dốc sức tự tìm phi ầ n nào.

Lão sơn dương trào phúng xong li ề n phui mông bỏ đi mất tiêu, Chử Hoàn giờ hạch đào lên cổ ngó thử. Dẫu anh không mắc chứng cu ầ ng sạch sẽ, nhưng đối với thứ này – thứ từng bị vô số người sờ tới mó lui bỏ vào ngực – đeo trên người vẫn hơi khó chấp nhận.

Thế là anh lặng lẽ đứng dậy tìm ngu ồ n nước, giặt sợi dây ba l ầ n li ề n, bấy giờ mới chịu đeo lên cổ dù vẫn còn hơi ghét.

Trời còn chưa sáng, Chử Hoàn nhắm mắt nghỉ ngơi giây lát, r ấ i bò dậy đi quanh núi rừng để vận động.

Khi đi qua cánh rừng g ầ n sơn môn, Chử Hoàn bỗng nghe thấy sau lưng “Vút” một tiếng. Anh theo bản năng nhảy v ề phía trước, bả vai chạm đất

giảm bớt lực, nhanh nhẹn lặn một vòng, nấp mình sau một gốc đại thụ.

Chỉ thấy một hòn đá nhỏ rơi đúng lên dấu chân anh trên mặt đất.

Chử Hoàn: “Viên Bình?”

Trong rừng truyên đến giọng nói lạnh lùng của Viên Bình: “Ban nãy tao mà có súng trong tay, thì đâu mà đã thành quả dưa hấu thối rữa! Mà đã xảy ra chuyện gì thế?”

Ánh mắt Chử Hoàn chợt tối đi.

Dù rằng trong lòng anh biết rõ, mình quả thật không ở trạng thái đỉnh cao, song đây vẫn là lần đầu tiên có người không thềm nể nang vạch trần ngay trước mặt anh.

Viên Bình vừa nói vừa nhanh chóng di chuyển trong rừng.

Chử Hoàn không nhúc nhích, anh dựa lưng lên thân cây, nửa quỳ dưới đất, chăm chú lắng nghe.

Đột nhiên, Chử Hoàn rút con dao nhỏ trong ống quần, thần tốc giơ lên đầu. Chỉ nghe cái “Keng”, tiếng kim loại va chạm ê cả răng vang lên, Chử Hoàn đỡ nhát đao mà Viên Bình chém từ trên xuống, song ngay lập tức, anh cảm thấy lực tay mình khó mà tiếp tục nổi.

Chử Hoàn cắn răng nâng bả vai, nghiêng người đỡ đao của Viên Bình xuống, bản thân thì mượn lực đi sang bên kia.

Sau đó anh lấy khuỷu tay làm điểm tựa cho cơ thể, xoay người đứng dậy.

Viên Bình ở ngoài một thước hờ hững giằng co với anh.

Cơ bắp trên cánh tay cần dao của Chử Hoàn bất giác lại co rút.

“Tao hiện tại quả thật sức mạnh và độ nhạy hơi tốt hơn trước kia.” Viên Bình mặt không cảm xúc nói, “Nhưng tuyệt đối không chênh lệch nhiều

đến thế, Chử Hoàn, mấy năm nay mày đã làm những gì?”

Nếu nửa năm trước có ai hỏi như thế, trong lòng Chử Hoàn chắc cũng chẳng xúc động gì.

Anh lúc ấy sống những ngày vờn ru rú trong nhà, có lẽ tương lai sẽ tìm một công việc nhàn hạ thu nhập không cao ở ngoài xã hội, rồi một ngày kia tự giãy vò chết mình, hoặc là ngầy ngây ngơ ngơ, kết thúc cuộc đời chẳng có gì để khen trong sự già cả và buồn chán.

Nếu không phải Lương Quỳ một lần nữa nhập cảnh.

Nếu không phải anh buông tay như số mệnh định sẵn.

Nếu không phải...

Mà hiện tại bất luận thế nào anh cũng phải đưa Viên Bình ra ngoài, bất luận thế nào anh cũng không thể nhắm mắt khoanh tay đứng nhìn Nam Sơn đối mặt với thế giới như vậy.

Trách nhiệm trầm lắng tựa một cái roi, quất sinh mệnh như vũng bùn của anh ra một chút tinh khí thần ẩn sâu.

Bởi vậy, Chử Hoàn không hề đáp lại sự khiêu khích của đối phương, chỉ đưa tay đề cánh tay mình, cắt dao rút lưỡi lê ra thay, trầm giọng nói: “Nửa đi.”

Chờ đến khi trời bắt đầu hửng sáng, mọi người lũ lượt tỉnh rượu thức dậy, thì Chử Hoàn đã đầm đìa mồ hôi.

Mức độ tích cực của Viên Bình trên cơ bản có thể so với Nam Sơn, dù chỉ là diễn tập, hắn cũng có thể tạo dựng ra hiệu quả một mất một còn, hai người đều chém đối phương mấy nhát.

Chử Hoàn so ra thì thảm hơn, thứ nhất anh không có khả năng tự lành nhanh chóng, thứ hai có một vết dao chém ngang bên gáy anh.

Viên Bình đã thủ hạ lưu tình, chứ nếu đổi thành người khác, chắc máu anh đã bắn ba thước ngay tại trận rồi.

Trước khi Người Thủ Sơn chuẩn bị xuất phát, Nam Sơn thần bí biến mất cả đêm mới lại xuất hiện.

Sau gần một ngày một đêm, cậu dường như trở nên trầm lặng hơn rất nhiều. Nam Sơn vốn trẻ tuổi và đơn thuần, như một vật bằng tử đàn tươi đẹp chói mắt, nhưng chỉ một đêm, tựa như đã bị cái gì mài ra một lớp vỏ vừa dày vừa nặng nề.

Tiểu Phương thành thạo dẫn đường ở đằng trước, hiển nhiên đây không phải là lần hành động đầu tiên.

Bỗng nhiên, Nam Sơn túm vai Chử Hoàn, nghiêm nghị lật cổ áo anh ra, để lộ vết thương hung hiểm kia: “Xảy ra chuyện gì thế này?”

Chử Hoàn vốn định lấp liếm cho qua, song đúng lúc này, Viên Bình quay đầu lại đặc ý nhìn anh, thế là tư duy bình thường đơn giản của Chử Hoàn đột nhiên rẽ qua lối khác, anh đưa tay chỉ Viên Bình: “Thằng kia nó cào.”

Về mặt Viên Bình tức khắc từ đặc ý chuyển thành kinh sợ, trở mắt nhìn Chử Hoàn tố cáo mình, giống như không dám tin anh ta lại nói được ra miệng.

Nam Sơn cũng thoáng ngây người.

Thực ra Nam Sơn là biết rõ còn cố hỏi, vì vừa nhìn qua thì cậu đã nhận ra đó là dấu vết bị đao chém, lập tức đoán ra bảy tám phần, tuy vẫn không nhìn được lắm miệng hỏi, nhưng kỳ thực đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị Chử Hoàn thuận miệng lừa gạt – giống như có người biết rõ nhà mất nước một ngày mà vẫn không nhìn nổi mở vòi nước ra chờ vậy.

Song cậu không ngờ tới, nước lại bất thành linh chảy ra sớm.

Chử Hoàn kéo lại cổ áo cười tủm tỉm nói: “Móng vuốt hần ta không có độc, bị hần cào một phát cũng còn tốt hơn là chó điên chó hoang cào, đúng không?”

Nam Sơn nhú mày, liếc Viên Bình một cái cảnh cáo, không truy hỏi nữa.

Viên Bình lại đột nhiên cảm thấy kì kì, đặc biệt là câu giải thích sau đó của Chử Hoàn, làm hần có cảm giác như đang bỏ sung cái gì.

Tình cảnh này rất đỗi quen thuộc, Viên Bình mang máng nhớ hình như mình từng thấy ở đâu rồi. Dọc đường hần nhất tâm nhị dụng, vừa thường xuyên cảnh giới xung quanh, vừa như bị quở ám mà suy nghĩ về hành động của Chử Hoàn ban nãy.

Viên Bình vốn không phải người cẩn thận tỉ mỉ, bình thường cũng sẽ không để tâm một số việc nhỏ nhặt trong cuộc sống, song lúc này, giác quan thứ sáu phát ra cảnh báo dữ dội, như hóc xương mà nhắc nhở hần có cái gì đó bất thường.

Trên sơn lộ, Viên Bình đột nhiên đứng khựng lại, hần đã nhớ ra!

Hần nhớ Chử Hoàn luôn là một tên đặc biệt giỏi làm bộ, như một con khổng tước xòe đuôi, mỗi giờ mỗi phút đều đang làm màu. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có những người đã biết rõ tên đó như mình đây mới có thể nhìn thấu cái mộng trụi lủi xấu xa giấu sau sự gọn gàng. Mấy chuyện mất mặt như đá bóng thua, thi rớt, đánh nhau nọ kia, Chử Hoàn thà chết cũng phải bịt trong đũng quần không cho ai biết.

Chỉ có một ngoại lệ – đó là mỗi lần đánh nhau với mình bị thương, Chử Hoàn đều như cố ý như vô tình lượn một vòng trước mặt Lộ Lộ, kín đáo cáo trạng, ti tiện lợi dụng sự thông cảm của nữ thần, để đạt được hai mục đích là làm nũng và bôi nhọ đối thủ.

Chày Gõ đi sau Viên Bình thấy hần thành linh đứng lại, còn nghi hoặc hỏi: “Huynh đệ Người Thủ Môn, chú mày sao rồi?”

Viên Bình giấu sạch biểu cảm như có bánh từ trên trời rơi xuống, ánh mắt đại ra mà lắc đầu.

Song thế giới nội tâm của hắn đã bị một ý nghĩ điên cuồng đẩy lên sự chấn động như biển gợn núi lở.

Tộc trưởng Người Thử Sơn tương đương với Lộ Lộ?

Tức là Chử không tước thối tha trợ trên đang theo đuổi tộc trưởng Người Thử Sơn?

Nhưng... Nhưng người ta dù tóc dài mượt hơn, cũng là một người đàn ông hàng họ đủ hết mà!

Hắn chỉ chết một lần quay về, đã thấy Chử Hoàn biến thành một thằng gay?

Sao cái thế giới tàn khốc này có thể thay đổi thất thường đến vậy?

Trong khi tâm lý hắn đang phức tạp bất ổn, mọi người đã tới gần vùng trung tâm sơn cốc.

Đề phòng bị các loại quái vật khứ giác nhạy bén phát hiện, lúc đi trên sơn lộ, họ cố gắng đi ngược gió, lúc này, Tiểu Phương dẫn đường thành linh khoát tay ngăn mọi người lại: “Suýt – nghe này.”

Họ nấp sau vách núi, đóng tai lên, nghe thấy trong gió truyền đến tiếng nói chuyện khàn khàn. Là bọn người đẹp.

Nam Sơn đưa mắt ra hiệu với Tiểu Phương, Tiểu Phương vọt lên đá núi như khỉ đột, cẩn thận bám trên cao, tay chân nhẹ nhàng lật mấy hòn đá ra xem.

Vừa nhìn hắn liếc biến sắc.

Chỉ thấy bọn người đẹp và “chó điên” mutai bạt ngàn sơn dã tụ tập ở đây, bên ngoài có một vòng thủ vệ cảnh giới, bên trong là những người già yếu đau bệnh, trông như một đoàn chạy nạn quy mô lớn, liên tưởng đến

trận chiến tối qua, Tiểu Phương hoài nghi bọn chúng chỉ sợ là cùng tộc với đám dẹp dẹp đến bao vây, hiện đang chờ tin tức.

Tiểu Phương nhanh chóng báo cáo tin tức này, Nam Sơn kịp thời quyết đoán: “Vòng đường, đừng kinh động đến chúng.”

Mọi người nín thở tập trung tinh thần.

Để tránh khỏi vùng trung bộ này, họ đành phải đi về hướng sông lớn.

Tiếng nước rất to mau chóng tràn ngập màng tai, dòng nước chảy xiết tung tóe bọt trắng, Chử Hoàn đang lo lắng chuyện nên qua sông bằng cách nào, rốt cuộc phát hiện mình đã nghĩ nhiều – sông này sợ rằng càng không yên bình hơn.

Họ phát hiện xác một con mutai ở gần bờ sông.

Đại Sơn: “Tộc trưởng, lôi về xem chứ?”

Nam Sơn giơ tay ngăn: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, mutai rất ít hoạt động một mình, nếu không có cái xác nào khác, không chừng là bị lôi đi ăn rồi.”

Chử Hoàn chỉnh kính, đổi thành ống nhòm – vẫn còn dùng được, anh tháo kính đưa cho Nam Sơn: “Dùng cái này đi.”

Ngoại trừ Viên Bình, mấy người khác đều thử sử dụng vật quý giá này một cách cẩn thận đến cường điệu, tắc lưỡi hỏi dò Chử Hoàn quanh năm đeo thứ này, đi lại có thấy chóng mặt không.

Họ đang muốn nghiên cứu thêm một bước thì hạng mục nghiên cứu bị tộc trưởng tàn nhẫn ngăn lại, Nam Sơn nghiêm mặt trả kính cho Chử Hoàn: “Quay về rồi nói sau, đừng lãng phí thời gian.”

Các tộc nhân đành phải kiềm chế sự tò mò, chum đầu giấy lát, thương thảo ra một kết luận chung.

Vẫn là một từ Chữ Hoàn không hiểu, nhưng lúc này anh đã không định qua loa cho xong chuyện nữa, tóm Viên Bình lại hỏi: “Này, có phải họ đang nói đến một loại cá sấu biến dị không?”

Viên Bình bực bội gạt tay anh ta ra: “Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe, cá sấu nhà mày trông như nào? Đó là ‘âm thú’, tính công kích và kháng đả kích đều rất mạnh, nguy hiểm nhất là còn có thể phát ra sóng âm tấn công người ta.”

... Quả nhiên là loại “cá sấu biến dị” mà anh từng gặp.

Chữ Hoàn quét sạch trạng thái tiêu cực nghe hiểu cũng làm bộ không hiểu lúc trước, đọc thẩn âm thú theo cách phát âm của tộc Ly Y, xong rồi lặp lại một lần cho Viên Bình nghe, khiêm tốn nhờ chỉ dạy: “Nói thế này à?”

Viên Bình dốc hết sức chế giễu: “Thiên phú ngôn ngữ của ngài thật tuyệt, sắp bằng gorilla rồi.”

Nhưng Chữ Hoàn không hề đổi sắc, chẳng thèm tranh cãi hay phản bác, chỉ cẩn thận sửa lại phát âm.

Anh ta lại vì học một ít ngôn ngữ tộc Ly Y mà ngay cả Viên Bình châm chọc cũng nhin được.

Sự nhần nhục khác thường này làm Viên Bình lập tức lại lằm bằm trong bụng, nghi thẩn nghi quỷ nhìn Chữ Hoàn rồi lại nhìn Nam Sơn, run rẩy nghĩ: “Nó học nghiêm túc như vậy để làm gì? Không phải gay thật chứ?”

Hắn đang ngờ ngợ kinh ngạc thì Nam Sơn đã đi tới, không biết có phải là ảo giác hay không, Viên Bình đột nhiên cảm thấy áp lực đến từ vị tộc trưởng Người Thủ Sơn anh tuấn thân thiện kia.

Viên Bình lập tức có động tác né tránh theo bản năng, nhảy dựng lên ngay tại chỗ: “Tôi... Tôi đi, đi ra sông dò đường.”

Nam Sơn cười gật đầu: “Được, nhớ cẩn thận.”

Viên Bình lập tức loạng choạng đi lại gần bờ sông, vừa đi còn vừa lơ mơ mà bu ồm bực – mình trốn làm quái gì?

Hắn ôm một bụng toàn nghi hoặc và bực bội, nhờ núi đá che chắn đi tới bờ sông, từ cự ly gần nhìn rõ xác mutai – nửa dưới không cánh mà bay, lộ ra xương trắng ở dưới lớp giáp xác, cái miệng rộng đáng sợ há hốc, ngực lõm xuống một cách kì dị, giống như dưới lớp giáp rắn chắc ấy, xương cốt và ngũ tạng lục phủ đều bị vỡ nát r ối.

Viên Bình lập tức có dự cảm xấu, đúng lúc này, hắn nhìn thấy Chủ Hoàn từ đằng xa giơ tay ra dấu – dưới dòng sông phía sau về hướng ba giờ có ba con, không đối phó được đâu mau về đi!

Viên Bình giơ ngón giữa, đâu phải đánh nhau chính diện, hắn chẳng coi ba con âm thú ra gì.

Hắn nghiêng người nhô đầu ra từ sau tảng đá to, nước sông lúc lên lúc xuống xói mòn làm nham thạch ở đây nhẵn bóng như đầu ông sư, Viên Bình vừa thò cổ dòm li ền lập tức rùng mình.

Đó không phải là “âm thú” bình thường, một con chỉ ít phải to bằng con mãng xà trước kia Lỗ Cách nuôi, ba con song song, hùng dũng khí thế như một phân đội nhỏ khổng long bạo chúa ti ền sử, sừng sững như núi từ dưới dòng sông chảy xiết bò lên, đen thui như một loạt núi nhỏ di động.

Viên Bình: “...”

Hắn quay đầu lại điên cuồng ra hiệu cho Chủ Hoàn lui đi, kẻ đó như linh xà chui tọt vào rừng đá ven sông.

Đứng dậy còn chưa cao tới đầu gối người ta, đánh cái đếch, còn không mau chạy!

— Lớp này còn gọi là lớp bao tương, một thuật ngữ trong giới đồ cổ, chỉ lớp ngoài của món đồ đã bị oxy hóa thành một lớp sáng bóng. Ngoài ra, chữ âm trong tên của loài âm thú chính là âm trong âm thanh.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 38

Nhưng không kịp rút lui rồi.

Khoảnh khắc lên bờ âm thú chợt tăng tốc, rõ ràng là mấy con súc sinh này đang lao đến Viên Bình.

Đám đá ven sông đối với con người thì phức tạp như mê cung, nhưng với đại âm thú cao gấp ba lần người thường, mê cung này lại biến thành một hình vẽ 2D, chúng từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ hết.

Viên Bình không quay đầu lại, khi nghe thấy động tĩnh phía sau bất thường, hắn đã cố hết sức co tròn lại.

Hắn không thiếu tốc độ cũng không thiếu thể năng, càng không thiếu kinh nghiệm, thành thạo nhờ vào đám đá xung quanh để tránh né từng đợt công kích, nhưng dù vậy, ác ý cực lớn của khác biệt giống loài vẫn tạt thẳng vào mặt hắn không thương xót chút nào.

Viên Bình bị mấy con to đùng kia đuổi theo như chó nhà có tang.

Gió mạnh sắc lẹm năm lần bảy lượt sượt qua da đầu Viên Bình, tiếng những hòn đá lớn nhỏ va chạm tạo thành ảo giác mưa bom bão đạn.

Đột nhiên, âm thú ung dung không kiên nhẫn truy đuổi con kiến này nữa, cái đuôi như xà nhà quét ngang trời, tức khắc làm cát bay đá chạy loạn xạ.

Viên Bình vã mồ hôi lạnh.

Sư tử và hổ dù hung mãnh và đáng sợ hơn, cũng vĩnh viễn chẳng cách nào gây cho thị giác con người sự chấn động mạnh như vậy. Đại khái nỗi

sợ hãi vĩnh viễn của nhân loại thủy chung chỉ có thể quy kết thành hai hình tượng – loài bò sát với lớp vảy lạnh ngắt, và côn trùng nhớp nháp phát tỏm, đặc biệt là khi đầu chúng to đến không thể chấp nhận.

Viên Bình cảm thấy mức adrenaline của mình cao đến phát nổ luôn r ồi.

Âm thú ngoác cái miệng khổng lồ, nghe mấy cái răng dài như rắn, mà đầu Viên Bình hiển nhiên chính là nơi nó chuẩn bị cắn thủng lỗ.

Viên Bình đã kéo góc nhìn của mình đến tối đa, nhưng vẫn chẳng cách nào tìm được một góc chết có thể né tránh, trong nháy mắt âm thú cắn xuống, dưới tình thế cấp bách, hắn đành phải bất chấp khó khăn không lùi mà tiến, nhét một tảng đá to vào miệng nó.

Âm thú này cắn cái “Cộp”, tảng đá cao bằng nửa người, nặng trên dưới một trăm cân lại bị vỡ đôi, và cùng bay ra còn có một cái răng cứng như thép của âm thú.

Viên Bình lập tức có dự cảm không tốt lắm.

Thật ra đặt mình vào hoàn cảnh người ta mà nghĩ thử, bất cứ ai cắn thức ăn bị rụng một cái răng, sợ rằng đầu phải rú lên một phen thôi.

Quả nhiên, ngay sau đó, âm thú gầy răng g ầm lên, sóng âm vô hình đánh thẳng vào ngực hắn. Viên Bình không tránh được, đành phải nghiêng người lăn tròn dưới đất, hai tay ôm đầu, gượng chịu đựng. Mà đầu đã hết, tiếng g ầm này vang lên như súng lệnh, hai âm thú khác tức khắc như bắt được tín hiệu, đồng thời há miệng.

Chỉ Hoàn đoạt cung trong tay Đại Sơn, nhảy từ trên sườn núi xuống, huýt sáo một tiếng nhọn hoắt như tia nắng đầu tiên của buổi sớm. Âm thú đặc biệt nhạy cảm với âm thanh, tức khắc chuyển hướng sự chú ý về phía Chỉ Hoàn.

Mũi tên thứ nhất của Chỉ Hoàn đã rời cung.

Nhưng tay anh đang run, phát này vậy mà lại bắn trật.

Mũi tên ấy đâm tới mũi âm thú, quả thực là sai một ly đi ngàn dặm, trong đầu Chữ Hoàn “Ong” một tiếng, cả người sống ra.

Đây cơ hồ là việc không thể xảy ra với Chữ Hoàn, với mức độ hoàn mỹ của cây cung trong tay, anh có thể một mũi tên bắn trúng mắt con chim sẽ cách mấy chục thước, mắt âm thú to như mặt người, sao anh lại bắn trật được?

Tay chân Chữ Hoàn lạnh buốt không cách nào kiềm được, các đốt ngón tay cứng ngắc, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay cơ hồ làm anh không cầm nổi cung.

Ngón giữa Viên Bình như cố ý như vô tình giơ lên, cùng với bóng mặt bên đột nhiên ngã lặn xuống đất chưa rõ sống chết, tựa hồ đều rút từ ký ức xưa cũ của Chữ Hoàn, đổ ập xuống người anh, còn mang theo mùi máu tươi mới như ngày trước.

“Mình đang làm gì thế này?” Anh nghĩ, “Mình rốt cuộc đang làm cái gì, tại sao lại phạm sai lầm đơn giản như vậy?”

Dương nhiên, dù bắn trật thì anh vẫn thu hút được sự chú ý của âm thú.

Lúc này, Nam Sơn đã nhanh chóng băng qua rừng đá, nhân lúc súc sinh kia quay đầu, cậu xách Viên Bình lên thần tốc rút lui.

Ba con âm thú lập tức nhận ra là mình bị dương đông kích tây, đồng thời hoàn hồn, lao tới Nam Sơn.

Nam Sơn khẽ quát một tiếng, lấy cậu làm trung tâm, dòng khí như cơn lốc thổi quét qua, lần này cậu gần như bùng nổ, chỉ trong một thời gian ngắn, trong phạm vi hai thước xung quanh tất cả đá tảng đều lệch vị trí, như thương long vẩy đuôi quét ngang cự thú trước mặt.

Âm thú rụng rãng kia chắc là bị ảnh hưởng, bị đâm vào hông bay ba bốn mét, cơ thể cũng kèn vang lên người đồng loại, rồi hai âm thú cùng lặn đi.

Nam Sơn không dám chần chừ, lập tức đỡ Viên Bình rút khỏi cơn lốc, tố chất thân thể Người Thủ Môn lộ rõ, mới chốc lát mà hắn đã tỉnh táo, chỉ có đi đầu là bị Nam Sơn lôi nên còn hơi loạng choạng.

Nam Sơn: “Chử Hoàn, đi!”

Sắc mặt Chử Hoàn tái nhợt như các đốt ngón tay anh, ngón tay mà khớp xương gồ lên đặt trên dây cung, ánh mắt lướt qua mặt Viên Bình, nghiêng người nhường đường: “Tôi đoạn hậu.”

Nam Sơn nghe vậy chân không dừng lại, chạy vài bước lấy đà, xách Viên Bình lên như nhổ củ cải, Tiểu Phương và Chày Gõ đang ở bên trên đồng thời thò đầu ra, mỗi người một bên, hết sức ăn ý túm hai tay Viên Bình lôi lên như làm xiếc.

Viên Bình còn chưa đứng vững đã nhô người ra, gào ầm lên với Nam Sơn: “Cậu cứ mặc xác nó đi! Mẹ kiếp còn quan tâm nữa thì nó thành vút đi luôn đấy, thà để nó chết đứng ở đây, còn hơn là sống thành một vũng bùn!”

Nam Sơn nhắm mắt làm lơ: “Đến hạ du đi, bọn ta sẽ lập tức đuổi kịp.”

Đại Sơn: “Tộc trưởng!”

Tộc trưởng không đáp nữa, Nam Sơn chạy về phía Chử Hoàn, đầu cũng chẳng quay lại.

Theo bản thân Nam Sơn rời khỏi, dòng khí tại chỗ tức khắc bắt đầu tiêu tan, không còn khả năng làm cát bay đá chạy. Tiếng gầm gừ của âm thú vang vọng khắp nơi, dù không phải là trực diện, Chử Hoàn vẫn có thể cảm nhận được chấn động rền vang đó.

Ngực anh như bị một cái chùy lớn vô hình nện vào, song anh không hề có bất cứ sự phòng hộ nào, chỉ một lần nữa cẩn thận kéo dây cung cổ lỗ sĩ đến độ có thể đem vào viện bảo tàng trưng bày.

Anh đâu phải kẻ điếc, đương nhiên nghe thấy Viên Bình nói gì.

Một lần nữa, anh cho rằng Viên Bình nói đúng.

Một âm thú từ dưới lên trên thần tốc thoát khỏi phạm vi cơn lốc, lao thẳng tới Chử Hoàn. Chử Hoàn lại giống như mọc rễ dưới chân, không thèm nhúc nhích, cho đến khi súc sinh kia gần trong gang tấc, cơn gió tanh tưởi sắc lẹm thậm chí hất vào thái dương, anh nhìn thấy cái bóng ngược thảm hại của mình trong đôi mắt nâu nhạt của âm thú.

Dây cung đã bị kéo quá căng, lúc tên rời cung phát ra một tiếng rít chói tai gần như thê lương, không khí bị biến đổi tràn ngập sát ý như liều mạng lần cuối, cái mồm to đùng của âm thú sượt qua người Chử Hoàn, cái đầu khổng lồ vừa như rắn vừa như thần lằn đột nhiên ngẩng cao.

Chử Hoàn biết, nó sẽ phát ra tiếng kêu theo bản năng.

Trong nháy mắt nó há miệng, còn chưa kịp phát ra sóng âm, anh có một cơ hội.

Mà cơ hội này chỉ thoáng qua, cho dù kéo dài nửa giây cũng đủ để sóng âm trực tiếp đánh vào người anh. Chử Hoàn không có thân thể rắn chắc như Người Thủ Môn Viên Bình, sức mạnh như vậy, rất có thể sẽ chấn vỡ xương ngực và nội tạng anh ngay tại chỗ.

Ba mũi tên đã nằm trên dây cung, âm thú lại đột nhiên ngẩng đầu chín mươi độ.

Chử Hoàn cau mày, góc độ này hết sức bất lợi cho anh.

Nhưng anh đã không còn lựa chọn nào khác.

Trong tích tắc, Chử Hoàn mượn lực nhảy lên từ tảng đá, đúng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy dưới chân vừa vặn có một dòng khí đỡ hờ lấy anh, dòng khí ấy như gió mát phả vào mặt, đối với trọng lượng của cơ thể người mà nói là rất bé nhỏ, tựa như sự vỗ về dịu dàng.

Lại khiến tinh thần Chử Hoàn chấn động.

Nam Sơn?

Ý nghĩ “Nam Sơn đang ở đây” cơ hồ tiếp thêm sức mạnh cho anh, chỉ một khắc sau, trong chớp mắt âm thú mở to miệng, Chử Hoàn hết sức lưu manh quét một chân qua hàm dưới của âm thú, dùng thân thể mình đứng vững trước cái miệng khủng khiếp kia, mượn trọng lực đè đầu nó xuống.

Vừa tiếp xúc, anh đã cảm nhận được sức vặn đáng sợ kia. Chử Hoàn hồ như có thể nghe thấy xương mình phát ra tiếng “rắc rắc”, anh không dám chần chừ, trong khi rơi xuống chợt buông dây cung, ba mũi tên nhọn đâm vào họng âm thú không thương tình chút nào.

Sau đó anh nghe thấy tiếng Nam Sơn: “Nhảy xuống!”

Chử Hoàn không cần nghĩ ngợi co người nhảy xuống, dòng khí dịu dàng cực lớn đón lấy khi anh rơi đến giữa chừng, sau đó một cánh tay trắn siết chặt thắt lưng anh.

Tiếp xúc thân mật bất thành linh làm cảm quan của Chử Hoàn chợt khuếch đại, ngay lập tức, anh phát hiện khuỷu tay Nam Sơn ghì trên người mình có khuynh hướng thít gẫy xương sườn.

Song không đợi anh lên tiếng nhắc nhở, Nam Sơn đã thả anh ra.

Chử Hoàn định thề lại: “Chia nhau đi, tôi dẫn hai con cá sấu biến dị này tới vùng giữa sơn cốc, cậu đến hạ du đuổi theo họ trước.”

Nam Sơn mặt mày u ám, không nói một lời, chẳng dề ý cũng chẳng phản đối, mặt không cảm xúc liếc Chử Hoàn một cái, rồi dẫn đầu đi qua rừng đá, thẳng đến hướng trung tâm sơn cốc.

Chử Hoàn ngó ra tại chỗ một thoáng, vội vàng đuổi theo.

Lúc này ba âm thú cơ bản đã bị anh xử lý một, hai con còn lại, trong đó con bị Viên Bình đập gãy răng không biết vì sao dững mãnh khác thường, tốc độ đặc biệt nhanh, cứ theo đà này, Chử Hoàn đoán hai người chưa đến nơi thì đã bị đuổi kịp rồi.

Chử Hoàn thoắt thoát lên xuống vài lần đã nhảy đến nơi cao hơn, quay người bắn một mũi tên. Lần này anh không thất thường, mũi tên rít lên chuân xác trúng ngay mắt âm thú. Con âm thú to nhất này sau khi mất răng cửa lại chột thêm một mắt, cả khuôn mặt không còn cân đối nữa.

Lúc này không g ần thì còn chờ tới khi nào?

Chử Hoàn đã chuẩn bị sẵn sàng chịu thêm một lần chấn động não như đụng xe, nhưng đột nhiên, Nam Sơn không biết từ đâu xông ra, đè anh sau rừng đá, giơ tay ghì cổ anh, ấn mạnh đầu anh vào lòng mình, trực tiếp dùng thân thể mình chịu thay anh.

Chử Hoàn chỉ cảm thấy Nam Sơn không tự chủ được lao đảo vài bước, anh nghe tiếng tim Nam Sơn trong ngực đập lộn xộn mà d ần đập, ngửi thấy mùi hoa quế luôn khó tìm tung tích từ đuôi tóc trong lòng cậu.

Nam Sơn tựa hồ rên khẽ một tiếng, sau đó đẩy mạnh Chử Hoàn về phía trước: “Đi, không được quay đầu lại, chúng người thấy mùi người nhất định sẽ bám riết.”

Chử Hoàn giống như nhận ra một chút ý tứ đặc biệt, song lúc này đã không kịp lẩm lờn, càng không kịp ngẫm nghĩ.

Hai người mau chóng xuyên qua biển đá thành dải, chạy tới phương hướng giữa sơn cốc.

Hai âm thú cao mấy mét gây ra động tĩnh không nhỏ, lại thêm Chử Hoàn dọc đường cố ý tạo tiếng vang, rất nhanh, bọn người đẹp nấp ở đây đã biết đến sự t ồn tại của kẻ thù thiên nhiên, tiếng tù và chói tai nổi lên thành dải.

Âm thú nhạy cảm với âm thanh, thành linh sa vào hoàn cảnh ồn ào như vậy, tức khắc càng thêm nôn nóng.

Bọn người đẹp ở nơi này tuy nhiều hơn, nhưng không thành quy mô, không có đầu mối, tổ chức cũng chẳng đầu, kẻ chạy nhanh kẻ chạy chậm.

Binh chạy nhanh chia làm hai lộ, một lộ hò hét lao đến hướng âm thú, một lộ khác thì tứ tán tháo chạy, chỉ có những kẻ già yếu bệnh tật chạy chậm là tương đối đoàn kết, thống nhất đứng chính giữa, hoang mang không biết nên đi đường nào.

Hai phe quái vật lộn xộn hết cả.

Một tên đẹp lẹp nhìn thấy hai kẻ loài người mượn gió bẻ măng, tức khắc chuẩn bị phát ra cảnh báo, song tù và mới giơ lên một nửa, thì một mũi tên đã bắn thủng cổ họng quát queo.

Vừa tiếp xúc, âm thú đã chìm vào biển người đẹp và “chó điên”, ngay cả Chử Hoàn và Nam Sơn cũng bị tách ra.

Nam Sơn vặn gãy cổ con mutai chặn trước mặt cậu, vừa quay đầu lại đã không thấy bóng Chử Hoàn đâu, lập tức hoảng hốt, quên tiệt đi là mình còn đang giận dữ không muốn để ý đến anh.

Cậu đột nhiên oán hận mình một cách vô lý. Nam Sơn nghĩ, nếu không phải mình lôi Chử Hoàn vào cuộc, nếu lúc ở bên kia sơn môn, không phải mình bị tư tâm quấy phá, năm lần bảy lượt muốn anh ở thêm vài ngày, giữ mãi đến trước kỳ chấn động, thậm chí... khi ở trong thị trấn biên giới, nếu không phải mình biết rõ nhận nhầm người, vẫn cố đưa người ta về cho bằng được...

Nam Sơn bất giác lui đến vùng trung tâm, để tìm Chử Hoàn, cậu không tiếc đứng trên cao, biến mình thành bia ngắm.

Đúng lúc này, một hòn đá nhỏ đập trúng mắt cá chân cậu, Chử Hoàn đột nhiên từ khe suối bên cạnh chui ra: “Mau mau mau, cậu leo lên cao thế làm gì, xuống ngay, còn không mau đi!”

Hai người nấp dưới khe suối che giấu mùi của mình, ở nơi cạn thì khom lưng lội nước, gặp nơi sâu thì trực tiếp bơi đi, như hai con chuột nước trơn tuột vậy.

Tuy nhiên, đường thủy dù vậy vẫn không hề thoải mái. Cứ mười bước là có thể nghe thấy “Tôm” một tiếng, một tên dẹp hoặc một con chó điên rơi xuống nước, nếu chết rồi thì thôi, đôi khi gặp phải loại ngắc ngoải thì còn phải chém giết một phen, lại còn thường xuyên đụng trúng mutai đứt đôi, một con rơi xuống làm đỏ cả dòng suối.

Cho đến khi mặt trời ngả về Tây, hai người mới bị bơm thoát được bọn quái thú.

Khe suối đến hạ du, sắp sửa chảy vào sông lớn nước xiết, cả hai không dám đi dưới nước nữa, vì một khi nước sâu, không ai biết bên dưới sẽ có những gì. Hai người lên bờ, vẫn còn nhỏ nước tóc tóc, đành phải không vội đuổi theo, trước tiên nghỉ ngơi ngay tại chỗ, phơi khô quần áo rồi nói sau.

Chỉ Hoàn cởi cái áo sơ mi sưng nước như miếng giẻ lau, lại khom lưng vô cùng cẩn thận vắt ống quần, cởi giày ném một trái một phải, còn tạo dáng cho chúng. Làm xong tất cả, rốt cuộc chẳng còn việc gì nữa, bấy giờ anh mới thận trọng lau khô kính, đeo trên đôi mắt không cần thị chút nào, giống như mang một bộ khôi giáp đao thương bất nhập, lết đến trước mặt Nam Sơn.

Nam Sơn liếc mắt nhìn anh, thấy bọt nước chưa lau khô từ trên tóc nhỏ xuống, xuôi theo xương quai xanh và ngực chảy thẳng xuống, khiến người ta nghĩ ngợi miên man mà lướt qua thất lưng trượt vào quần, lập tức dời tầm mắt như bị bỏng.

Trong lòng Nam Sơn như có một nãi tạp phí lù, vừa là quần bách, vừa là lửa giận không lý do, vừa là sự hối hận lạ lùng, vừa là thần thờ vô biên, không phân tốt xấu trộn lẫn vào nhau, như keo như sơn làm trái tim to bằng nắm tay của cậu rối như tơ vò.

Cậu không mở miệng, làm Chỉ Hoàn hơi lo lắng. Anh đứng bên cạnh Nam Sơn, tự dưng nhớ tới khoảnh khắc Nam Sơn đè anh trong lòng để ngăn sự công kích của âm thú, sắc mặt thay đổi xoành xoạch. Chỉ Hoàn rốt cuộc chậm rãi ngẩng đầu xuống, mở miệng một cách khó khăn: “Tôi hôm nay trạng thái không tốt, gây thêm phiền toái, xin lỗi cậu.”

Anh xin lỗi vừa trức trắc vừa không thu ần thực, hiển nhiên là thiếu luyện tập.

Chử Hoàn vốn là một kẻ rất tự yêu mình, loại người này sẽ vất hết óc phóng đại ưu điểm của mình để tự tán thưởng, dù thỉnh thoảng có chút sai lầm, cũng là vấn đề thuộc về hoàn cảnh khách quan hoặc người khác, mình vô tội có thể được tha thứ, xin lỗi là cái quái gì?

Đương nhiên, trước mắt đã tốt hơn nhiều, bởi anh đã sớm trở mặt thành thù với chính mình, vì yêu mà sinh hận rồi. Trong lòng anh luôn có cảm giác mắc nợ không lý do, chính anh cũng chẳng rõ là mắc nợ ai, chỉ biết là rất bất an.

Giống như chỉ có để anh trả mạng cho ai đó, anh mới có thể yên tâm thoải mái xuống mồ yên nghỉ.

Anh không tự chủ được sa vào thị giác bệnh hoạn này, cảm thấy tất cả đều là vấn đề của mình.

Lúc nhìn thấy âm thú, vì sao không thể lập tức phán đoán ra chúng chạy theo người mà đến?

Mũi tên kia có sao lại bắn trượt?

Tại sao anh không thể mạnh hơn, để Nam Sơn đừng có cảm giác thiếu an toàn lớn như vậy, luôn cho rằng anh rất yếu ớt?

Nam Sơn rút cuộc từ trạng thái mất nhìn mũi, mũi nhìn miệng ngẩng đầu lên, mở mắt nhìn Chử Hoàn. Cậu không hề biết đầu của tai nheo, cũng rất khó từ một câu của Chử Hoàn, một ngôn ngữ cơ thể để đoán ra hàm nghĩa bao sâu, nhưng cậu đã theo trực giác của mình.

Nam Sơn nắm tay Chử Hoàn, xúc cảm lạnh lẽo như nước, cậu thử tiến lên, nhanh chóng vòng tay qua lưng Chử Hoàn, cho anh một cái ôm nhẹ, sau đó âm thầm lấy làm may mắn vì mái tóc mình bị nước ngấm rối buông sau lưng, có thể như một tấm rèm cửa che cho tất cả những chỗ không nên đỏ đang đỏ ửng lên.

Chử Hoàn cứng đờ người, chẳng ngờ ban ngày ban mặt mà tộc trưởng Nam Sơn lại không câu nệ tiểu tiết như thế. Song trước mắt anh mặc khá mỏng, quần ướt sũng dán lên người, cơ bản chẳng che được gì, mỗi một cử động đều lọt vào mắt Nam Sơn, thế nên anh đành phải cố gắng kiềm chế mình đừng nghĩ ngợi lung tung, làm bộ chính trực ho một tiếng: “Cậu à ừm... họ ngày mai sẽ chờ chúng ta ở đâu?”

Nghe anh ho khan, họ Nam Sơn cũng hơi ngửa, thế là nói khô khốc: “Chắc gần vùng trung du, tôi bảo họ đi về hướng hạ du, hành trình tầm một ngày.”

Chử Hoàn gật đầu – họ vốn đi về hướng thượng du, sau đó lâm thời thay đổi tuyến đường đi hạ du, chẳng khác nào vòng một vòng lớn, chỉ e lộ trình sẽ mất thêm vài ngày.

Thượng du nước cạn căn bản không nuôi được quái vật to như âm thú, nhất định là do nguyên nhân nào đó, chúng mới di chuyển tới đây, họ phải xuống hạ du kiểm tra xem ở đó đã xảy ra chuyện gì.

Những lý do này Chử Hoàn không cần hỏi cũng biết rõ, bởi vậy hai người nhất thời chẳng còn gì để nói, bỗng nhiên, cả hai đồng thời đứng dậy, hai miệng một lời: “Để tôi đi đốt lửa.”

Lời nói trùng nhau, lại cùng nhau xấu hổ ngậm miệng.

Chử Hoàn cảm thấy lần này không phải mình nghĩ ngợi vớ vẩn, anh thực sự cảm nhận được bầu không khí mờ ám khó tả.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 39

Họng Chữ Hoàn động nhẹ, Nam Sơn lại nhìn anh chăm chăm... hoặc nên nói là nhìn anh đe dọa, như báo săn theo dõi con mồi, mắt không hề chớp.

Dù họ nói chuyện luôn có một chút chướng ngại ông gà bà vịt, song hành động và biểu cảm lại thông dụng khắp thế giới, ánh mắt Nam Sơn làm tim Chữ Hoàn đập nhanh một hồi.

Ngực anh đột nhiên nóng lên, máu chảy qua toàn bộ không may mắn ngoại lệ, đầu bị làm nóng hần hập. Anh cảm thấy xương cốt nặng trĩch trên người mình đột nhiên nhẹ bót hai cân, dưới chân không có rễ, cơ hồ sắp bay lên không trung luôn rồi.

Chữ Hoàn mơ màng quên mất mình đang ở nơi nào, xung quanh bỗng như hóa thành cảnh xuân, mà anh thì không cách nào không chế tim đập nhộn nhạo.

Anh chậm rãi chìa một tay, thoáng dừng ở không trung giây lát, giống như đang chờ Nam Sơn cho phép.

Nam Sơn không nói năng cử động, mặc tay anh giơ lên từng tấc, chần chừ cạnh mặt mình.

Song Chữ Hoàn thủy chung không lỗ mǎng, bệnh quân tử không hợp thời bất chợt lại phát tác, anh chỉ dùng mu bàn tay cực dịu dàng cọ nhẹ mặt Nam Sơn, giống như phẩy chút bụi phủ trên báu vật vô giá, sau đó tự nhiên mà mỉm cười.

Im hơi lặng tiếng, rút đi tất cả nguy trang, bình chân như vại và không hề để ý.

Tựa sương tuyết mỏng manh lặng lẽ tan chảy trong nắng sớm.

Nam Sơn nắm tay anh, tộc trưởng Người Thủ Sơn trẻ tuổi cường tráng là đi đâu không nói cũng biết, bàn tay cậu như cái bàn ủi đốt đỏ, có sự nóng rực bất chấp tất cả.

Nam Sơn nắm tay anh ngày càng chặt, muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng thì cậu lại đột nhiên biến sắc, bất ngờ buông tay Chử Hoàn ra, chẳng nói một lời quay người nhảy xuống khe suối lạnh lẽo.

Bông tuyết trắng tinh văng tung tóe, Nam Sơn ngâm cả người mình dưới suối, mặt nước cơ hồ ngập qua cằm, cậu mở to đôi mắt dường như bật ra Thập Vạn Đại Sơn cùng với tất cả chim bay thú chạy trong đó, không còn che giấu khát vọng đầy dã tâm trong ánh mắt. Nam Sơn nhìn Chử Hoàn chăm chú, đôi mắt đen lay láy di chuyển theo anh, có vẻ hơi mong chờ.

Chử Hoàn thoát khỏi sự sốt, sau đó anh cảm thấy người mình cũng hơi nóng lên, liền nhớ đến đoạn đường thủy hồ tí là bị máu “chó điên” mutai bắn đầy mặt lúc ban nãy.

Hôm trước Chử Hoàn còn chê cười Pháo Kép thất thố trước mặt mọi người là nít ranh miệng còn hôi sữa, không ngờ báo ứng tới nhanh vậy. Máu mutai có một chút tanh ngọt, hơi giống máu hươu nhưng đặc hơn, song cũng không có tác dụng ngay lập tức thần kỳ như “xuân dược” quyền rũ ba ngàn dặm trong tiểu thuyết võ hiệp.

Có đi đâu, Chử Hoàn sớm chẳng còn là thanh thiếu niên tràn đầy tinh lực nữa, sừng sững trên nơi đầu sóng ngọn gió của lời đồn lãnh cảm nhiều năm không ngã, lại ngâm nước thời gian dài như vậy, dù bất cần uống vài ngụm máu loãng, tác dụng thủy chung có hạn.

Nhưng nhìn Nam Sơn, anh cảm thấy hơi phập phồng khó yên.

Chử Hoàn rửa mặt dưới khe suối lạnh buốt, hai người nhìn nhau, không khỏi đều có chút quần bách.

Chử Hoàn không nhin được bật cười thành tiếng, cùng lúc đó, trái tim anh hết lên lại xuống, chột căng thẳng chột thoải mái, sau chột rớt cuộc khôi phục tâm trí của đàn ông trưởng thành bình thường, ổn định lại.

Dù sao thì anh đã không còn ở độ tuổi có thể thanh xuân tùy ý, bất chấp tất cả.

Chử Hoàn không có ý định, cũng không còn tinh lực gặp dịp thì chơi với ai, càng chưa bao giờ coi Nam Sơn là điểm ngọ củi khô lửa bốc gi đó. Anh cảm thấy mình đại khái từ khi gặp Nam Sơn lần đầu tiên thì đã thích rồi, thích lâu, không khỏi liền trân trọng.

Chử Hoàn cảm thấy mình chẳng có của nả gì, thứ lớn nhất có thể cho đối phương chính là không phụ lòng, là ngay từ đầu đã thận trọng.

Anh nhanh nhẹn chuẩn bị củi lửa, cũng may chức năng chống thấm của bật lửa chưa hỏng, không mất sức lắm đã đốt được một đồng lửa. Chử Hoàn hơi tay trên lửa một chút, cảm thấy ánh mắt Nam Sơn đi theo toàn bộ hành trình của anh.

Chử Hoàn nhìn qua ngọn lửa, nói với Nam Sơn dưới nước: “Lạnh thì lên đi, chuyện đó mọi người đều biết mà, không cần xấu hổ.”

Nam Sơn ở dưới nước hơi cựa quậy, chắc vẫn chưa nguôi đi, đành phải tiếp tục ngâm.

Lương khô họ mang theo đều ở chỗ Đại Sơn, hai người chạy cả ngày cũng đói bụng rồi.

May mà trên núi trừ thừa thãi quái vật hoang dã vẫn còn không ít động vật hoang bình thường. Chử Hoàn lắng tai nghe một lúc, nhảy bèn bắt được một tràng phạch phạch giữa núi rừng, nhanh chóng cầm cung tên, kéo cung bắn tên lưu loát nhanh nhẹn. Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, một con chim to như chim trĩ bị bắn xuyên qua cổ rơi xuống.

Chử Hoàn xách con chim quơ quơ hỏi Nam Sơn: “Không có độc chứ?”

Nam Sơn lắc đầu.

Chử Hoàn: “Được, cậu bơi lại gần bờ đi.”

Sau đó nhờ dòng nước róc rách chảy rất nhanh qua khe suối, anh thuần thực mỡ bụng con chim, làm sạch sẽ, sau đó gác trên lửa.

Sắc trời tối dần, Nam Sơn ngâm nước cả buổi chợt mở miệng hỏi: “Mũi tên hôm nay, tại sao anh lại bắn trượt?”

Tay Chử Hoàn khựng lại, anh theo bản năng không muốn trả lời, song cũng biết mình không thể vĩnh viễn hèn nhát trốn tránh mấy vấn đề này, một lúc lâu mới nói: “Hoảng sợ.”

Ánh mắt Nam Sơn tối đi: “Vì Viên Bình?”

Chử Hoàn đã mở miệng với cậu, ngược lại thản nhiên hẳn, anh gạt đầu, dùng dao khía con chim vài nhát, gác trên đồng lửa chậm rãi nướng.

Nam Sơn ghen đến không thềm che giấu, liếc qua là rõ: “Tại sao vừa thấy hẳn là anh hoảng?”

Chử Hoàn như cười như không ngẩng đầu nhìn cậu một cái, vừa chạm tới đôi mắt ẩn ý đó, ngọn lửa cháy khắp người tức khắc nóng lên đến mặt, Nam Sơn lập tức muốn chôn mình xuống nước, giữa chừng lại thấy hết sức kỳ lạ, cảm giác như mình bị ánh mắt Chử Hoàn trêu ghẹo vậy.

“Mình trốn trốn tránh tránh làm gì?” Cậu nghĩ như vậy, tức khắc cây ngay không sợ chết đứng, lộ ra bắp vai và lồng ngực rộng lớn cân đối, nhích lại gần bờ.

Chử Hoàn nói: “Tôi thấy hẳn thì có gì phải hoảng? Chỉ là còn chưa quen, thường xuyên quên rằng hẳn đã chết rồi, vừa nhìn thấy Người Thủ Môn mới sinh này, liền có cảm giác như quay về rất lâu trước kia... Ừm, hẳn là tôi sẽ chậm rãi quen thôi.”

Nam Sơn ngẫm anh, không biết vì sao lần này máu mutai có ảnh hưởng đặc biệt mạnh với mình. Cậu nhìn cơ thể quanh năm bị quần áo che khuất của Chữ Hoàn, nhìn môi anh khi nói chuyện khẽ nhúc nhích, không nhịn được nuốt nước bọt cái ực, trong lòng như bị một cái bàn chải nhỏ cào cào, luôn chẳng chạm đến chỗ ngứa.

Cậu không biết mình đói bụng hay là thế nào, cậu nhìn Chữ Hoàn, tức thì sinh ra ý nghĩ “thật muốn nếm thử”.

Nam Sơn ý thức được suy nghĩ méo mó của mình, lập tức dựa vào ý chí mạnh mẽ, quyết đoán thu tâm mắt về phi lễ chó nhìn, hỏi: “‘Hôn ước’ ở chỗ các anh là thế nào?”

“Phiền phức lắm,” Chữ Hoàn cẩn thận lật thịt nướng trên đồng lửa, theo khoảng cách đi đều chỉnh độ lửa, “Trước tiên phải đến một nơi gọi là Cục dân chính đăng ký, để người ta phát cho một quyển nhỏ, chứng minh hôn nhân đã được lập – A, đương nhiên, hiện tại bên đó chỉ cho đăng ký hôn nhân giữa một nam một nữ, còn lại tạm thời không do họ quản – sau đó còn phải phát thiệp, mời bạn bè, đặt nhà hàng, thuê người chủ trì hôn lễ...”

Nam Sơn mới đầu còn nghiêm túc tính toán gì đó theo miêu tả của anh, cuối cùng cơ hồ sợ đến ngáy người vì những lễ nghi phiền phức này.

“Tóm lại là tổ chức hôn lễ một lần cần rất nhiều tiền và thời gian, có khi còn phải thuê người chuyên môn làm việc này lo liệu thay, nhưng mà...” Chữ Hoàn lật từng miếng thịt nướng, nở nụ cười nhẹ nhàng, “Cho dù trình trọng và phiền phức như vậy, vẫn có rất nhiều người kết hôn xong lại ly hôn.”

Nam Sơn: “Ly hôn nghĩa là gì?”

Chữ Hoàn thoáng suy nghĩ: “Nói theo các cậu thì chắc là ‘giải trừ hôn ước’ đó mà?”

Nam Sơn vội nói: “Hôn ước sao có thể giải trừ? Đó là khế ước sinh tử.”

Chử Hoàn nhú mảy, hơi tự giễu: “Thế thì toi, chỗ chúng tôi mỗi ngày chắc sẽ chết rất nhiều người.”

Hai người một ở trên đất bằng, một ở dưới nước, đứng trước khác biệt văn hóa quá lớn, hai bên im lặng rất lâu, cho đến khi Chử Hoàn nướng giòn thịt.

Đầu tiên anh cẩn thận chọn miếng thịt ngon nhất, gỡ ra tỉ mỉ dùng chiếc lá thật dày bọc một đầu xương để tiện cầm tay, lúc này mới đưa cho Nam Sơn dưới nước.

Nam Sơn rút cuộc chậm chạp bước lên trước khi biến thành một con thủy quỷ, cậu mang theo hơi lạnh ngổ xuống bên cạnh Chử Hoàn, nhận thịt chim đã nướng chín, vẫn chưa thôi truy hỏi về thế giới mà cậu không biết: “Vậy vì sao mà phải giải trừ?”

“Lý do gì cũng có,” Chử Hoàn nói, “Nhưng nhìn chung thì, hoặc là sống chung không nổi nữa, hoặc là trong lòng có người khác rồi.”

Chử Hoàn vừa nói vừa nhớ tới cha mẹ Nam Sơn.

Một người đàn ông khá hấp dẫn nhưng chẳng tốt đẹp gì, một mình lượn lờ gần biên giới, có sẵn phương tiện nghiên cứu hơn hẳn người bình thường, về mặt được lý và được vật có thể có trình độ nhất định; và qua miêu tả của trưởng giả, người kia giết hại Người Thủ Môn nghe không giống nhất thời nảy lòng tham, thời gian địa điểm tất cả đều rất chu toàn, hẳn là mưu tính đã lâu, lại có đủ mấy đặc điểm lớn như to gan, cẩn thận, giả dối, tàn nhẫn, sức hành động cực mạnh.

Có những điểm này, đối với thân phận của người kia, Chử Hoàn cảm thấy phán đoán hợp lý nhất chính là tội phạm sản xuất ma túy chạy trốn tới biên giới.

Song anh không nói với Nam Sơn, chỉ cảm thấy rất đáng tiếc cho người phụ nữ trong câu chuyện, nếu không có sự ràng buộc bất chấp tình lý kia, bà ấy có thể thoát thân trước, sau đó giết kẻ đáng giết, chôn kẻ nên chôn.

Nhưng... nghĩ lại thì, hình như cũng không phải.

Một dân tộc ở trong hoàn cảnh này, dấu hiệu khác hơn, họ có thể cho phép tộc trưởng gả cho một người ngoài không biết gốc gác sao? Ký kết loại thề ước đồng sinh cộng tử này, sao lại không có áp lực đến từ đồng tộc kia chứ?

Chử Hoàn có thể tưởng tượng ra tính tình quyết liệt được ăn cả ngã về không của bà ấy.

Cho dù có thể chỉ lo thân mình, có lẽ bản thân bà ấy cũng chẳng muốn đâu nhỉ?

Nam Sơn không nói gì nữa, giống như để không phụ tấm lòng của người đầu bếp, cậu toàn tâm toàn ý gặm sạch miếng thịt Chử Hoàn xé cho, chờ gặm sạch trơn khúc xương rồi cậu mới lại nói: “Tôi vẫn không hiểu.”

Chử Hoàn: “Bởi vì ở chỗ các cậu có quá ít người.”

Người quá ít, cuộc sống quá vất vả, ví dụ như một người đói bụng cả ngày, ăn thịt không có muối cũng có thể ngấu nghiến như hổ đói, nhưng những kẻ ăn chán chê suốt ngày, dù tình cờ gặp món vừa miệng, chắc cũng chỉ có thể ăn một hai miếng thôi.

Sau nửa đêm quần áo khô, hai người đầu dậy đi tiếp chứ không dám ngủ ở nơi này.

Chử Hoàn bật đài, rất khéo léo dẫn dắt chủ đề, Nam Sơn rốt cuộc chậm rãi thả lỏng, thu lại ánh mắt không tự chủ được có vẻ bức bách thậm chí hơi công kích.

Hai người giống như lại quay về thời điểm Chử Hoàn mới tới tộc Ly Y, mỗi ngày sang nhà tộc trưởng tìm Nam Sơn tán gẫu, thoải mái vui vẻ và không hề có áp lực.

Nam Sơn đang kiên nhẫn sửa lại cách phát âm của một từ trong tiếng dân tộc Ly Y cho Chử Hoàn, thì cậu chợt vô cớ dừng lại, Chử Hoàn thoáng

sửng sốt rồi lập tức cũng kịp nhận ra.

Tiếng nước – tiếng nước bất thường!

Nam Sơn đột nhiên dùng tay ra hiệu cho Chử Hoàn lui lại, không hề khác lúc ban ngày Chử Hoàn đối thoại từ xa với Viên Bình – Chử Hoàn rất ngạc nhiên, anh không ngờ cậu chàng cố chấp này cứ ở bên im lặng không lên tiếng, thế mà lại xem hết và ghi nhớ mỗi một động tác của anh với Viên Bình.

Một con quái vật khổng lồ đột nhiên từ dưới sông chui lên, Chử Hoàn và Nam Sơn đã nấp vào rừng cây bên bờ sông.

Hai người một trước một sau trèo lên cây, Chử Hoàn vén tán lá rậm rạp, đêm tối ít nhiều ảnh hưởng thị lực, anh đang định mở chức năng ống nhòm, thì một bàn tay đột nhiên chặn trước mặt.

“Đừng nhìn.” Nam Sơn vội nói, “Không thể nhìn.”

Chử Hoàn rất hoang mang, chẳng lẽ nhìn sẽ mọc mụn leo hay sao?

Nam Sơn một tay che trước mắt anh, một tay quàng qua vai, cầm cánh tay anh, kề sát tai Chử Hoàn nói: “Nó không phải âm thú, mà là...”

Cậu dừng lại, ý thức được Viên Bình không ở đây, hai người chẳng ai có cách phiên dịch chính xác hai loại ngôn ngữ, đành phải bỏ qua danh từ khó giải thích: “Toàn thân nó đều có mắt, nhìn một cái từ xa cũng sẽ bị thương, nghiêm trọng thì sẽ mù, có khi còn chết nữa cơ.”

Tư tưởng Chử Hoàn hết sức thành thực – tức là anh có lượng tri thức dự trữ nhất định và phương thức tư duy thành hình, điều này giúp anh có thể ung dung trong rất nhiều tình huống, song cũng có chỗ bất lợi. Thí dụ như anh sẽ cứng nhắc, một khi tiếp xúc với thứ mới lạ không hợp với nhận thức cũ, việc tiếp nhận sẽ có một chút chướng ngại.

“Toàn thân đều là mắt” nghĩa là gì? Vậy chân chính dùng để thực hiện chức năng thị giác là cơ quan nào? Không thể là ba trăm sáu mươi độ toàn

là thị giác chứ?

Mà không thể tiếp xúc với thị giác lại là thế nào? Cường quang? Thị giác sai lầm tạo thành công kích tinh thần?

Chữ Hoàn thật sự không tưởng tượng được, cũng không lý giải nổi, đang định mở miệng hỏi lại.

Nam Sơn: “Suýt.”

Tiếng soạn soạn chậm rãi truyền đến, Chữ Hoàn nhắm mắt lại, xúc giác và thính giác bắt đầu trở nên đặc biệt mẫn cảm, anh nghe thấy lá cây không có gió lại tự vang xào xạc như run rẩy. Mà thứ gì đó cực kỳ nặng nề đang từng bước một đi qua dưới tàng cây, tốc độ không hề nhanh, lúc đi qua cây này, Chữ Hoàn nghe thấy nó dừng lại.

Xung quanh yên tĩnh, giống như gió và thời gian đều đã ngừng lại, hai người không tự chủ được nín thở.

Nó đang cử động sao?

Toàn thân đều là mắt, thế nó đang nhìn đi đâu?

Nó đã phát hiện ra họ?

Tay Chữ Hoàn chậm rãi sờ chuôi lưỡi lê trong lòng.

Đột nhiên, gốc đại thụ bốn năm người ôm cũng khó xuể này hơi lắc lư, tiếp đó là tiếng vật cứng và sắc bén cào vỏ cây.

Một tay Chữ Hoàn suýt nữa cắm vào vỏ cây.

Con đó trèo lên rồi? Hay nó muốn đẩy đổ gốc đại thụ này?

Lúc không nhìn thấy, trí tưởng tượng của người ta có thể phong phú đến mức tận cùng, đặc biệt là Chữ Hoàn cảm nhận được, lòng bàn tay Nam Sơn cầm tay anh đã rịn mồ hôi.

Tiếng cào vỏ cây càng lúc càng lớn, Chử Hoàn đã nắm chặt lưới lê, chuẩn bị sẵn sàng rút ra bất cứ lúc nào.

Ngay khi mồ hôi lạnh trên người Chử Hoàn đã vã ra hai lần, động tĩnh ấy đột nhiên dừng lại.

Yên tĩnh giây lát, rồi tiếng bước chân nặng nề và kéo dài khiến người ta thấy như được đại xá ban nãy lại vang lên lần nữa.

Rất lâu, Chử Hoàn mới khẽ thở phào một hơi, cầm bàn tay Nam Sơn đang che trước mắt mình: “Đi rồi?”

Nam Sơn buông tay: “Đi rồi. Mỗi bước đi đầu tiêu hao rất nhiều, nên bình thường nó không thích di chuyển lắm, không đến được nơi cao như sơn môn, thế nên chúng tôi không hay gặp.”

Nói đến đây, ánh mắt Nam Sơn trầm xuống: “Nhưng mỗi lần gặp phải đầu có người chết, tuyệt không ngoại lệ. Ông tôi cũng chết vì vậy, cho nên mẹ mới có thể lên làm tộc trưởng từ khi còn rất trẻ.”

Chử Hoàn: “Có tính công kích?”

Nam Sơn: “Ăn thịt người – đi, chúng ta mau đi thôi.”

Hai người mau lẹ nhảy xuống, Chử Hoàn lúc này mới nhìn thấy dấu chân to trên mặt đất – rộng gần một thước, dài một thước rưỡi, giẫm những chỗ đất mềm trong rừng thành hố rất sâu, thể trọng ít nhất phải bằng một con xe việt dã, mà trước mỗi một dấu chân còn có một loạt lỗ nhỏ và sâu như móng vuốt vậy.

Chử Hoàn liếc nhìn chỗ rễ cây, xem ra ban nãy nó dừng lại là để mài vuốt.

Rễ cây bị cào rỗng một nửa, vụn gỗ văng tung tóe, từng tầng vòng tuổi lộ ra trong vết thương.

Trong nháy mắt, Chử Hoàn cảm nhận được không thể rõ hơn sự nhỏ bé bất lực của kẻ làm người.

Đang cảm thán thì anh đột nhiên nhìn thấy một đoạn dây nổi bật trong vụn gỗ và bụi cỏ.

Trong lòng Chử Hoàn lập tức trúng một đòn nặng nề, anh tiến một bước nhặt nó lên, sợ nhận nhầm nên còn cẩn thận lật qua lật lại, chỉ thấy trên nút thắt còn dính nửa bím tóc.

Đoạn dây và tóc là của Tiểu Phương!

Tuy Người Thử Sơn và Người Thử Môn đều để tóc dài, nhưng đàn ông bình thường ít khi làm điệu, chỉ có Tiểu Phương như con gái, tết sợi dây màu mè kia vào bím tóc, cho nên Chử Hoàn có ấn tượng đặc biệt sâu sắc với sợi dây bện điệu đà ấy.

Nam Sơn vừa liếc qua thì sắc mặt đã thay đổi.

Phần đuôi sợi dây bị vật sắc cắt đứt, rất có thể là vũ khí của chính Người Thử Sơn.

Nam Sơn vén một lùm cây, thấy một mũi tên ghim sâu ba phân trên một cái cây khá thấp mọc lẫn trong đó.

Là cung tên của chính Người Thử Sơn.

Tiểu Phương là một kẻ thất học trình độ văn hóa hết sức có hạn, tất nhiên không có chí hướng cạo đầu đi tu, vậy...

Hoặc đây là cảnh báo của hắn, hoặc chính là hắn đã...

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 40

Trong cảnh tối lửa tắt đèn, Chử Hoàn cài một mũi tên trên dây cung, đứng bên cạnh giới, Nam Sơn thì bắt đầu tìm kiếm các dấu vết nhỏ ngay quanh đây.

Nam Sơn vén một lùm cây, một con rắn đã chết khô thành linh rơi xuống. Cậu thoáng dừng động tác, neho mắt dòm xác rắn dưới chân, nhiệt độ tăng lên do uống nh ằm máu đã sớm chẳng còn sót lại chút nào.

“Nam Sơn,” Chử Hoàn đứng bên cạnh chột mở miệng hỏi, “Tại sao cánh rừng này yên tĩnh như vậy, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có?”

Do xung quanh quá yên tĩnh, lúc mở miệng Chử Hoàn không tự chủ được hạ thấp giọng, thời điểm thế này nên thấy may mắn vì người ở bên anh là Nam Sơn, thay bằng một kẻ chân nhũn gan bé, chắc đã bị câu này của anh dọa quỳ thụp xuống rồi.

Nam Sơn c ần xác rắn dưới đất lên xem, trên người nó không có vết thương, vẫn giữ nguyên động tác há miệng muốn cắn, thành một cương thi rắn mở miệng, chỗ con mắt đã thối rữa.

Xung quanh chột nổi lên một cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi cành cây xào xạc reo, dù là Chử Hoàn cũng không nhận được vô thức làm một động tác ngấm, không biết vì sao anh lại nhớ tới câu “Mỗi lần gặp, tất có người chết, tuyệt không ngoại lệ” mà Nam Sơn nói.

Bỗng nhiên, Nam Sơn nhìn thấy một ký hiệu ở dưới gốc cây: “Đây là cái gì?”

Chử Hoàn nhờ ánh sáng của bật lửa đi tới xem thử, phát hiện đó là một ký hiệu – nguy hiểm.

Khỏi cần đoán cũng biết là do Viên Bình để lại, nhưng vấn đề là nơi này có sinh vật trí tuệ khác có thể hiểu ký hiệu cảnh cáo của hắn không?

Vì sao Viên Bình phải làm dấu thấp như vậy?

Hắn từng ẩn nấp ở nơi này?

Viên Bình vẽ khi nhẹ khi nặng, cực kỳ gấp gáp, bên cạnh có vài vết do vật sắc cửa, đến cuối cùng chột dừng bất ngờ.

Trên bãi cỏ ẩm ướt có dấu vết bị đè, vén lùm cây rậm rạp, Chử Hoàn nhìn thấy bên trong có một dấu rất sâu, là dấu vết lúc bị kéo đi người ta dùng mũi chân đạp ra.

Chử Hoàn lui một bước, theo hướng mũi tên bay tới mà nhìn lên cây, dựa theo manh mối hoàn nguyên tình hình lúc ấy – nếu Tiểu Phương, Chày Gỗ, Đại Sơn và Viên Bình bốn người lúc ấy đi chung, vậy đến nơi này, nhất định là đã có mối nguy hiểm không lường được, ép họ phải tách ra nấp riêng.

Trong đó Viên Bình nằm bò dưới đại thụ, một người cấn cung tên nấp trên cây, vừa vặn thành một đường chéo. Vị trí dây cột tóc của Tiểu Phương rơi xuống hợp thành một góc với hai vị trí này, vậy bốn người nên đứng thành một tứ giác, có thể yểm hộ cho nhau.

Họ đã gặp phải cái gì?

Họ còn sống chứ?

Là đi đâu gì khiến Viên Bình ngay cả để lại ký hiệu đơn giản cũng vội vã như vậy?

Chử Hoàn tin rằng Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn đều giỏi ẩn nấp, vậy vì sao họ lại dễ dàng bị phát hiện?

Nếu... nếu là con to đùng ban nãy, vì sao không phát hiện hai người họ trên cây?

Chử Hoàn chậm rãi nhìn dấu vết bị vuốt nhọn cào dưới gốc cây, đột nhiên rùng mình – không, không phải nó không phát hiện, e rằng chỉ là đánh dấu lại rồi tạm thời đi khỏi mà thôi.

Vậy trong khu rừng lặng ngắt như tờ này, rốt cuộc có bao nhiêu con như ban nãy?

Nam Sơn nhìn theo ánh mắt anh, lập tức hiểu ra, túm tay lôi Chử Hoàn: “Đi!”

Bước chân hai người đều cực nhẹ, song trong rừng rậm không một tiếng quạ vẫn nặng đến mức làm cho người ta khó lòng chịu nổi.

Chử Hoàn: “Vậy đây là động vật quần cư?”

Nam Sơn: “Không phải, trước kia thường là một con đơn độc, hơn nữa một năm trước khi tôi dẫn người xuống núi tuấn tra, loại động vật này còn chưa xuất hiện ở vùng này.”

Một thế giới đầy rẫy nguy hiểm không hề đáng sợ, đáng sợ là bản đồ của thế giới nguy hiểm này lại còn đổi mới từng ngày nhanh hơn cả quảng cáo trên cửa kính tàu điện ngầm.

Người Thủ Môn bình thường chỉ ru rú ở sơn môn không đi đâu, Người Thủ Sơn một năm có quá nửa thời gian không ở đây, tức là họ hiện tại ngay cả một người dẫn đường đáng tin cậy cũng không tìm được.

Chử Hoàn đành phải bất chấp khó khăn hỏi: “Vậy nhược điểm của chúng ở đâu? Phải đánh như thế nào? Đâm mù mấy con mất được không? Tốc độ thì sao?”

“‘Mất’ nó còn cứng hơn đá, tốc độ không bằng âm thú, nhưng chạy cũng không chậm, nhược điểm ở trên bụng...” Nam Sơn thoáng dừng, “Ừm, chính là chỗ đó.”

“Ở đâu?” Chữ Hoàn thuận miệng hỏi xong liền lập tức phản ứng được, liền vội chẳng biết đã chạy loạn đường nào.

Hiện tại đi đâu cuối cùng anh hối hận chính là không kế thừa y bát “Liêu Âm Cước thập bát thức” của các phần tử lưu manh đầu đường xó chợ, đúng thật là khi cần dùng công phu mới hận thiếu.

Đang xa đột nhiên vọng đến tiếng bước chân, vẫn nặng nề nhưng dồn dập hơn ban nãy nhiều, kể đến đông đúc, cơ hồ là từ bốn phương tám hướng vây lại.

Đó là không thể trốn được, vì khứu giác của chúng lợi hại hơn xa trong tưởng tượng.

Nam Sơn dừng lại, dùng đoạn dây bện dài thượt của Tiểu Phương cột cổ tay hai người vào nhau: “Nhắm mắt.”

Chữ Hoàn đeo cung tên lên, lấy dao và lưới lê ra, nhắm mắt lại, nhất thời tiếng chân động, tiếng bước chân càng lúc càng gần, tiếng gần nhẹ vang vọng, thậm chí tiếng tim anh đập, tất cả đều ngày càng rõ nét.

“Bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được mở mắt.” Nam Sơn nói.

Họng Chữ Hoàn động nhẹ: “Nơi này không có máu, không có nhiều dấu vết vật lộn, liệu có khả năng họ còn sống... Ừm.”

Đang nói giữa chừng chợt bị thứ vừa mềm vừa ẩm chặn miệng lại, Chữ Hoàn sững sờ.

Nam Sơn... hôn anh?

Nam Sơn rốt cuộc không nhịn được làm việc mà cậu vẫn luôn muốn làm, có một chút bất chấp giá nào như sắp sửa đập nãi dìm thuyền – tuy rằng chạm nhẹ rồi rời đi, thậm chí không ai kịp ngấm lại.

Nhất thời hai người chẳng ai lên tiếng, Chữ Hoàn sau khi ngạc nhiên bỗng phát hiện tay Nam Sơn đang cột với mình hơi run rẩy không dễ nhận

ra, lòng anh chợt mềm đi, anh nắm hờ tay cậu: “Cẩn thận một chút.”

Trong lúc này, tiếng bước chân nặng nề kéo lê nhưng tuyệt đối không chậm chạp đã đến gần trước mắt, một tiếng gầm gừ cổ quái vang lên ở cách hai mươi mét, tiếp theo là tiếng thứ hai, thứ ba...

Tiếng kêu của quái vật tựa như tiếng vọng được bốn phía tiếp sức truyền đi.

Hai người cột vào nhau che kín toàn bộ thị giác của mình, bởi vậy không nhìn thấy – cả khu rừng rậm xung quanh toàn là quái vật mắt mọc đầy người, chúng lớn nhỏ không đều, khắp người toàn những con mắt lồi lên như động vật máu lạnh, tất cả tầm mắt dán vào hai người chính giữa.

Trong bóng cây lay động, hai người tựa một chiếc thuyền con rơi vào đại dương mênh mông.

Quái vật trong bóng tối vô biên vô hạn sẽ tạo thành áp lực cực lớn, Chử Hoàn và Nam Sơn thậm chí không có vải thừa để che mắt, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào ý chí ngăn cản mình liều mạng muốn mở mắt ra.

Song phương giằng co một chớp mắt, đột nhiên, tiếng gầm vốn trầm thấp chợt cao lên, “Uỳnh” một tiếng xô thẳng vào lòng người, Chử Hoàn cảm nhận một cách rõ ràng cơ ở khoeo mắt mình giật nhẹ, song rốt cuộc vẫn nhịn được.

Lũ quái vật như nhận được tín hiệu xung phong, từ mấy hướng lao đến họ, trong tình huống nhắm mắt, hoàn toàn không cách chi phân biệt con nào trước con nào sau, đoạn dây cột trên cổ tay Chử Hoàn lại bị Nam Sơn kéo một cái, Nam Sơn lao thẳng đến nơi phát ra tiếng gầm rú đầu tiên.

Rất có thể đó là con quái vật cầm đầu, Chử Hoàn phát hiện trong khi mình còn đang cố gắng dựa vào thính lực để phân rõ hoàn cảnh và phương vị, Nam Sơn đã không hề kiêng dè nhằm vào đầu lĩnh của đối phương, chẳng chừa đường lui cho bản thân, cứng đối cứng xông lên. Dù rằng hình tượng của Nam Sơn vẫn là một tộc trưởng khoan dung rộng lượng thậm

chí hơi hiềm hậu trên mức độ nào đó, thứ mẹ cậu để lại trong xương cốt không hề mất đi.

Có lẽ chỉ lúc nguy nan mới có thể cho người ta nhận ra một chút dấu vết.

Chử Hoàn trong cơn kinh ngạc lập tức đi theo, đồng thời cố hết sức đi đều chỉnh trạng thái tâm lý, mô phỏng và phán đoán hành động bước tiếp theo của Nam Sơn. Hai người hiện đang bị cột vào nhau, lại thêm chẳng ai nhìn thấy gì, mạnh ai nấy làm sẽ chỉ cản trở nhau.

“Vút” một tiếng ngay bên tai Chử Hoàn, đao trong tay Nam Sơn đánh lên cái gì đó, khoảnh khắc ấy, Chử Hoàn tập trung cao độ toàn bộ tinh lực vào tai mình, theo bản năng nghiêng đầu – tiếng kim loại va vào đá, là móng vuốt đối phương. Song mũi đao không may mắn đã thương được nó, Chử Hoàn nắm khuỷu tay Nam Sơn đẩy mạnh đi, móng vuốt quái vật bị hai người đẩy chệch đi rơi cái rầm xuống đất.

Chử Hoàn đành phải tự an ủi, tuy chém không được, nhưng dù gì cũng đã khiến nó trẹo chân.

Tinh thần AQ của anh còn chưa thể tiến hành đến cùng thì đột nhiên sống lưng lạnh toát – khắp nơi đều là gầm rú, là tiếng bước chân, là chấn động, đối với người bình thường chưa bị mù, chúng khiến hệ thống thính lực cơ hồ hỗn loạn, trong tình huống này, dùng được không phải thính giác mà là trực giác.

Trong nháy mắt thân thể cảnh báo, Chử Hoàn đã từ phía sau nhảy bổ vào Nam Sơn, hai người cùng lăn đi, sượt qua một cơn gió dữ, móng vuốt to đòn của một con quái vật từ trên không vồ xuống bị hụt, vừa vịn đập trúng người con trẹo chân ban đầu.

Chỉ nghe một tiếng gầm gừ như tức giận vang lên, quái vật bị đồng loại ngộ thương phần nộ, dùng móng vuốt cào đất khiến đất rung núi chuyển, trong rừng ngập ngựa mù bùn đất đang bay khắp nơi, Nam Sơn theo bản năng hoành đao ở phía trước, nghiêng người che cho Chử Hoàn.

Ai ngờ cơn giận này không hề nhằm vào họ, hai quái vật lao vào cắn xé nhau ngay tại chỗ.

Hiển nhiên, vị quan chỉ huy kia cảm thấy bị đờng bọn tát một phát là chuyện không thể tha thứ, quyết định phải dẹp nội trước khi đánh ngoại, thế là lẩn lộn trình diễn toàn vũ hành. Lũ quái vật khác nhất thời không còn chỉ huy, không biết nên làm gì, có con đuổi theo Chử Hoàn và Nam Sơn, có con tự dưng cũng đánh nhau với đờng loại, có con chưa rõ lắm thì quay vòng vòng tại chỗ.

Quả nhiên, dù là trong thế giới Sparta, trời cao cũng công bằng, cho xác ngoài vô cùng rắn chắc và sức chiến đấu nghịch thiên, tất nhiên sẽ tước đi một phần đầu óc. (Sparta là một thành bang Hy Lạp)

Hai người nhắm mắt lần mò giữa đám quái thú như cầy sinh trong khe hẹp, lúc này cây cối xung quanh là cột mốc tốt nhất của họ, dù cho trực giác của Chử Hoàn nhạy bén, cũng không thể sử dụng như máy thu tia hồng ngoại, thế nên có thể nói là chật vật khủng khiếp.

Một quái vật lao tới anh, trọng tải của nó như một chiếc xe, bị đụng trúng chắc cũng y như bị xe đụng vậy.

Chử Hoàn lao đảo lật người trên mặt đất, vuốt nhọn của quái vật quét ngang tới, Chử Hoàn cơ hồ không thể né tránh, đành phải rút lưỡi lê giờ ngang trước người. “Keng” một tiếng, lưỡi lê ba cạnh chịu lực có hạn gãy làm đôi, Nam Sơn kéo mạnh dây thừng, lôi anh vào lòng, nhưng trong tình thế cấp bách sức cậu quá mạnh, làm đứt luôn sợi dây.

Dây vừa đứt thì hai người lập tức theo quán tính tách ra hai bên, vuốt quái vật sượt lưng Chử Hoàn, tức khắc đau rát, Chử Hoàn theo bản năng đưa tay kéo cậu, nhưng trong tay chỉ có một đoạn dây thừng không.

“Nam Sơn!”

Trong sự hỗn loạn anh dường như nghe thấy tiếng la đáp lại của Nam Sơn, nhưng vị trí cụ thể thì không cách nào phán đoán.

Song quái vật thành đàn không hề cho anh cơ hội nán lại tại chỗ, tiếng bước chân lộn xộn thủy chung chấn động màng tai anh, giống như sẽ đến giẫm anh một phát bất cứ lúc nào. Nghĩ đến cái lỗ sâu như hố trên mặt đất, Chử Hoàn không muốn biến thành một cái sàng chút nào. Anh lặn qua dưới chân vô số quái vật, áo sơ mi rốt cuộc biến thành miếng giẻ rách, trưởng lão Cái Bang tám túi nóng sốt vừa ra lò mặc áo xuyên thấu tay dài kiểu Bô-hê-miêng đón gió phấp phới, rốt cuộc mò được một gốc đại thụ cứu mạng.

Mười ngón tay anh bám đại thụ, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ hoàn toàn dựa vào sức ngón tay bò lên, có cảm giác như mình sắp thành một con thạch sùng r ấi.

Thế nhưng bọn quái vật không chịu cho anh một giây nghỉ ngơi, anh vừa trèo được mấy mét, đã nghe thấy bên dưới truyền lên tiếng cào r ễ cây, Chử Hoàn chột khom lưng, lộn ngược ra sau nhảy xuống, chuẩn xác vô cùng giẫm trúng lưng một quái thú, nhờ trọng lực khi rơi từ trên cao xuống, đâm con dao trong tay vào cái lưng da dày thịt chắc kia.

Thần khí chém được gió rốt cuộc không làm anh thất vọng, cũng là anh tốt số, vừa vắn đâm vào khe hở giữa hai mảnh giáp, con dao nhỏ đâm phập vào thịt quái vật, toàn thân nó rung mạnh, suýt nữa hất Chử Hoàn xuống, nhưng dao kẹt trong đó không nhổ ra được.

Chử Hoàn chửi th ần, bà mẹ nó, đây đúng là lấy thịt kẹp người mà!

Anh vừa giữ thăng bằng một cách khó khăn, vừa dùng chân đè lưng quái vật, li ều mạng độ sức với con dao kia, y như nhổ củ cải. Đúng lúc này, gió mạnh thổi bay quần áo anh, một con quái vật thấy đ ồng loại chịu tội, lập tức rút đao tương trợ, giáng tới một bạt tai.

Móng vuốt mang theo cơn gió tanh tưởi, có lẽ là thời khắc sinh tử có thể kích phát ra tiềm lực mạnh mẽ, Chử Hoàn khẽ quát một tiếng, vậy mà lại rút được con dao, sau đó vừa lặn vừa bò mà nhảy xuống khỏi người quái vật.

Chỉ nghe “Phập” một tiếng, vuốt nhọn của quái vật nọ vồ hụt, trực tiếp cắm vào lưng đồng bọn, móng vuốt dài và sắc bén vừa vặn đâm xuống vết dao của Chử Hoàn, Chử Hoàn lập tức không hề quay đầu mà nhảy đi, quả nhiên, phía sau truy đến tiếng gầm thét kinh thiên động địa, đại thụ to bằng thất lưng bị gãy ngang, may mà anh chạy nhanh nên không bị đè chết.

Chử Hoàn: “Nam Sơn!”

Lần này, không hề nghe thấy một chút âm thanh nào từ Nam Sơn.

Chử Hoàn lập tức quỳnh lên, lúc này mà có máy khếch âm thì tốt rồi, cho dù không có thứ công nghệ cao như vậy, có tù và của bọn đẹp cũng được!

Anh nghĩ: “Thôi, mình sợ gì nữa!”

Liền muốn mở mắt ra.

Đúng lúc này, anh nghe thấy tiếng tù và ngân nga – chính là tù và của bọn người đẹp mà anh mới nhắc tới.

Chử Hoàn lập tức dở cười dở khóc, miệng quạ đen đúng thật có một không hai, mắt còn chưa mở mà lại phải đối mặt với phong tiền chỗ nào cũng có.

Quả thực là trước có sói sau có hổ, bây giờ anh cần lựa chọn chính là đi gặp sói hay hổ.

Dương nhiên, bất luận chọn gì, khả năng lớn nhất đều là đi đời nhà ma.

Đúng lúc này, tiếng tù và thứ hai vang lên, Chử Hoàn tránh thoát một móng vuốt vồ tới, nghe thấy tiếng tù và kia màu mè đổi điệu, âm sắc khàn khàn quanh quẩn thối ra cảm giác to rõ, lắng nghe cẩn thận thì thấy trong đó như có hơi hướng kèn Xô-na.

Thằng bại não phương nào đây?

Chử Hoàn vấp một phát, suýt nữa ngã xuống dưới móng vuốt quái vật.

Anh gian nan tránh né một đám quái thú, giờ lại trò cũ phóng lên một gốc đại thụ, nhảy lên nhảy xuống, mũi chân đạp trên lưng quái vật. Quái vật bị anh giẫm lỗ đầu phần nộ gầm lên, đang tính truy kích thì đồng bọn đã vùng móng vuốt thay, vừa vịn đập trúng đầu nó, làm cái đầu đao thương bất nhập kia lún vào cổ nửa mét, chẳng biết có còn quay về được không.

Anh né tránh một cách nguy hiểm trong đám quái vật, lao tới phương hướng tiếng tù và.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 41

Tiếng tù và khi vang khi không, Chử Hoàn rõ ràng cảm thấy mình đã đến gần, nhưng bỗng nhiên chẳng nghe thấy âm thanh gì nữa.

Anh không manh động, tay cưỡi dao đứng im tại chỗ, mắt không thể nhìn tứ phía, nhưng tai lại phải nghe bát phương.

Xung quanh tối om như mực. Chử Hoàn nghĩ, Nam Sơn là một Người Thủ Sơn, ngũ quan lục cảm trời sinh phải nhạy hơn anh nhiều, nghe thấy tiếng tù và, động tác của cậu hẳn sẽ nhanh hơn.

Vừa nghĩ như vậy, anh liền an tâm.

Trong bóng tối, Chử Hoàn có ảo giác nơi này chỉ còn lại mình, mà ảo giác này tự dừng làm lòng anh vững vàng hẳn.

Anh không sợ bóng tối, cũng chẳng sợ cô độc.

Về mặt này, dường như anh ngược với đại đa số, càng nhiều người thì anh sẽ càng bận tâm và do dự hơn, trái lại khi một thân một mình, cho dù đang ở tuyệt cảnh, anh cũng cảm thấy không sợ hãi gì.

Bị tiếng tù và kỳ lạ kia thu hút đến dĩ nhiên có cả bọn quái vật chứ không riêng Chử Hoàn, rất nhanh, ngày càng nhiều quái vật tụ tập gần anh, Chử Hoàn bất đắc dĩ phát hiện mình quả thật sa chân rất sâu, trở thành bia ngắm di động. May mà kẻ địch không hề trên dưới một lòng “chăm sóc” anh, chúng đánh rất bận rộn, thường xuyên phải nội chiến một phen.

Nhờ kẻ địch tự hao tổn rất mạnh, Chử Hoàn tạm thời chưa bị nghiền thành một cái bánh nướng thịt người.

Ngay khi Chử Hoàn chạy giữa rừng quái vật, vừa đánh vừa lui và bị thương thêm, tiếng tù và biến mất một lúc lâu đột nhiên lại vang lên, lần này đã đủ gần, cơ hồ ngay trong gang tấc, Chử Hoàn thậm chí nghe thấy tiếng người.

Viên Bình đang thúc giục: “Mau mau mau!”

Tinh thần Chử Hoàn thành linh chấn động: “Viên Bình? Nghe thấy không? Những người khác đâu? Có đi cùng mày không?”

Bên kia dừng một chút, ngay sau đó anh nghe thấy Viên Bình la lên phẫn nộ: “Mày bò hủ! Hơn nửa ngày rồi! Bọn tao còn tưởng mày giữa đường bán muối rồi chứ.”

Vào lúc này, chỉ cần nghe thấy tiếng người là có cảm giác thân thiết, thế nên Chử Hoàn lơ đi nội dung tên này nói.

Viên Bình cảm râm: “Được rồi, mau nhường đường!”

Chử Hoàn chợt nghe thấy động tĩnh phía sau khác thường, đang định nghiêng người né thì một bàn tay đột ngột thò tới, hoảng loạn lần mò, vừa chạm đến anh thì ngón tay lập tức run rẩy, túm anh tới dùng cả hai tay mà ôm chặt, chết sống cũng không chịu buông ra.

Chử Hoàn trong bóng tối chạm đến cánh tay Nam Sơn, chỗ chạm vào lại dính dính lạnh ngắt, Nam Sơn rên khẽ một tiếng, càng siết chặt hơn.

Máu?

Chử Hoàn đang tính mở miệng hỏi, tức khắc lại cảm thấy một cơn gió mạnh cuốn tới.

Viên Bình: “Xông lên!”

Tiếp theo là một tràng kêu réo om sòm, Chử Hoàn lắng tai nghe, nhận ra tiếng mấy Người Thủ Sơn, không thiếu một ai, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, một thứ to đùng sượt qua người anh, cành lá lộn xộn suýt nữa cào nát mặt anh.

Chử Hoàn vội vàng ngửa đầu – cái cửa khỉ gì đây?

Mấy tên này đã đi chặt cây hả?

Anh nghe tiếng Tiểu Phương: “Đi theo đi theo! Hảo tiện nhân, tộc trưởng, mau đi theo!”

Vừa dứt lời, Viên Bình lại lấy tù và ra, bắt đầu thổi như mở đường.

Nam Sơn lưu luyến ôm Chử Hoàn trong lòng một lúc lâu, mới chưa thỏa mãn mà hơi buông tay, nhưng vẫn nắm chặt cổ tay Chử Hoàn.

Hai người đi theo sau tiếng tù và mở đường, bọn Tiểu Phương thì đứng thành hàng dọc, cùng khiêng một gốc đại thụ, tề bước chạy như xô sơn môn, Chày Gõ chịu trách nhiệm thổi kèn thống nhất nhịp bước. Đếm theo nhịp “một hai một”, dùng tiếng Hán, tiếng dân tộc Ly Y có số lượng âm tiết quá dài, khá là bất tiện.

Chắc chủ ý này của Viên Bình, song chỉ e hắn đã phạm sai lầm khi không hiểu rõ người ta.

Mới đầu Chử Hoàn còn cảm thấy rất bình thường, sau đó Chày Gõ hô một hồi liền rồi, “một hai một” vừa sơ sẩy đã biến thành “một hai ba”, sau ba thì hết đường cứu luôn, bốn năm sáu ào ào theo ra, riêng bảy quên mất cách đọc.

Chính Chày Gõ cũng cảm thấy không đúng, hấn khựng lại một chút, phát hiện mình đã quên những đi đầu ban đầu Viên Bình dạy, không sửa được, thế là bèn đếm lung tung luôn.

Viên Bình vừa đóng vai lá cờ đầu và quan chỉ huy, vừa ngán ngẩm: “Chỉ có hai số là một và hai mà cũng đếm sai, tôi phục ông anh rồ!”

May mà Người Thủ Sơn có sức chiến đấu rất mạnh, sau khi nhớ tiết tấu không cần đếm cũng chẳng đi nhầm. Họ khiêng cành đại thụ, lộn xộn lao bừa tới đám quái vật cũng đang lộn xộn không kém, giống như gây ra một vụ tai nạn giao thông liên hoàn làm người ngã ngựa đổ, ở trong rừng đâm ra một đường máu.

Chữ Hoàn và Nam Sơn yểm hộ ở hai bên, tránh để quái vật lao tới xô gãy đại thụ.

Dùng phương pháp IQ không cao đối phó quái vật IQ không cao, vậy mà lại hữu hiệu bất ngờ.

Dọc đường có tiếng kèn âm hiệu tuyệt vời của Viên Bình, mấy người đã quen với bóng tối tức khắc giống như trong cơn hỗn loạn tìm được ngọn hải đăng chỉ đường, trên đường vừa lăn vừa lết chạt vật vô cùng, chờ cuối cùng lao ra khỏi dải núi rừng quỷ dị ấy, phương đông cơ hồ đã xuất hiện màu bụng cá. (màu bụng cá tức màu trắng bạc)

“Đằng sau đừng đẩy, kẹt rồi!”

“Buông tay buông tay buông tay hết!”

“Bây giờ mở mắt được chưa? Chúng còn đuổi theo không?”

Chữ Hoàn mở mắt ra. Lúc này họ đã chạy tới rìa cánh rừng, không xa phía sau vẫn có quái vật gặm gù, bọn Viên Bình bốn người khiêng một gốc đại thụ gãy từ chính giữa, do chưa kịp róc sạch nên cành cây quá rậm rạp, dẫn đến kẹt giữa hai gốc cây to mọc cạnh nhau.

Nam Sơn: “Được rồi, mở mắt đi.”

Bốn người kia lập tức thở phào nhẹ nhõm, cùng mở mắt ra, ném đại thụ xuống đất.

Chữ Hoàn: “Muốn nghỉ ngơi thì đừng ở đây, không an toàn, tiếp tục đi về phía trước, tìm một nơi kín đáo – từ từ, Đại Sơn, mắt cậu sao vậy?”

Hai hàng mi vừa dài vừa cong của cậu thiếu niên Đại Sơn đã bết máu, mắt chỉ có thể mở hé, run rẩy lộ ra một chút tròng trắng. Cậu thiếu niên ấy sắc mặt vàng ệch, nghe vậy gượng cười với Chử Hoàn, nhưng do dọc đường vẫn dựa vào nghị lực chèo chống nên hiện không còn nói được thành lời.

“Bị thực nhân thú gây ra,” Viên Bình đi tới, khoác cánh tay Đại Sơn lên vai mình, “May mà cách khá xa, tạm thời kệ đi, để tôi công cậu ấy, ta mau đi thôi.”

Đến lúc này, Chử Hoàn mới biết tên chính xác của quái thú ấy. Họ vừa rút đi cực nhanh theo ánh mặt trời nhỏ nhoi, vừa nghe Viên Bình và Tiểu Phương luôn mồm kể lại những việc đã trải qua.

Thì ra mấy kẻ xúi quẩy này dọc đường trải qua còn nhấp nhô hơn – mới đầu họ đụng trúng một toán người đẹp và mutai chạy tán loạn, không phân tốt xấu đánh nhau một trận, tù và trong tay Viên Bình chính là cướp từ bên đó.

Đối phó xong toán địch nhân này, họ men theo sông đi xuống hạ lưu. Chắc là trên hoàng lịch nói hôm nay không nên đi xa, vận số của bọn Viên Bình xấu khủng khiếp, vừa thoát được mutai thì lại đụng ngay phải âm thú, dọc đường bị đuổi theo như điên, bấy giờ mới vào nhâm cánh rừng này.

“Chuyện này phải trách tôi,” Viên Bình quệt mũi, thản nhiên nhận lỗi, “Tôi phán đoán sai lầm, cảm thấy hai con âm thú kia chạy nhanh như vậy là vội tìm người cho vào nã, không ngờ chúng kỳ thực cũng đang chạy thoát thân.”

Chử Hoàn gật đầu: “Không sao, tao hiểu mà, mày ngay cả thạch sùng còn sợ, nhìn thấy rắn cơ bản đã vãi đá, đụng trúng loài bò sát to như vậy cũng thật khó cho mày.”

Điểm yếu bị thắng tay đâm trúng, Viên Bình lập tức thẹn quá hóa giận: “Ngậm cái mồm thôi lại!”

Chử Hoàn phá lên cười. Anh còn đang chạy trốn, vết thương lớn nhỏ trên người chi chít như sao trên trời, bị gió sớm thổi và m ờ hôi ngấm, cảm giác thật khó c ần nói, thế nhưng anh vẫn có tâm trạng để cười, có tâm trạng tán dóc với Viên Bình. Trong lòng anh có cảm giác chờ mong đã lâu, mặc dù anh biết rõ phía trước cơ bản chẳng có gì tốt đẹp ngoài gian nan hiểm trở, nhưng sự chờ mong phi lý tính này vẫn chẳng đuổi đi được.

Đặng đông trên không tối tăm ngọt ngào lộ ra một tia sáng cực nhỏ, sắp đến bình minh rồi.

Nam Sơn: “Được rồi, đừng cãi nhau, sau đó thì sao?”

“Vào rừng rồi, chúng tôi liền có cảm giác bị thứ gì đó theo dõi, lúc ấy xung quanh liên tục có tiếng sột soạt, mới đầu tôi còn cho là chim chóc sâu bọ nọ kia, sau cảm thấy không bình thường, thanh âm quá theo quy luật,” Viên Bình nói, “Lúc ấy chúng tôi quyết định phải rút, nhưng không kịp, đám rùa con đó đã mai phục sẵn sàng, chỉ chờ chúng tôi lên đĩa.”

Với hình thể của thực nhữ thú, ăn bọn Viên Bình e còn chưa đủ dính răng, mai phục nghiêm túc như vậy chắc hẳn không vì họ, mà là vì mấy con nhữ thú to k ềnh kia.

Thực nhữ thú chắc hẳn dốc hết trí tuệ cả chủng tộc, vất vả lắm mới bố trí được cạm bẫy như vậy, lại bị bọn Viên Bình đánh bậy đánh bạ làm hỏng hết.

“Chủ yếu lúc ấy không ai ngờ là sẽ có thực nhữ thú, thế rồi một con đột nhiên chui ra làm mất Đại Sơn bị lóa, bấy giờ chúng tôi mới nhận thấy bất thường, tự ẩn nấp không dám mở mắt. Tôi chỉ có thể l ần mò để lại ký hiệu cho hai người, nhưng chưa vẽ xong thì đã bị lôi đi.”

Chử Hoàn: “Lôi đi?”

Tiểu Phương tức tối nói: “Chúng nó lấy một con thực nhữ thú làm mồi. Khi biết xung quanh có loài này, nhất định bọn tôi sẽ nhắm mắt, lữ thực nhữ thú mai phục sẵn từ trước lại đột nhiên từ phía sau chui ra, lôi chúng tôi đi. Thực nhữ thú đều sống riêng lẻ, chưa ai gặp một bầy như

vậy, nên chúng tôi hoàn toàn không phòng bị! Tóc tôi còn bị mắc trên cành cây, con kia nôn nóng, muốn cắt đầu tôi, bây giờ tôi mới đành phải tự cắt tóc.”

Quả nhiên, điều đó là phải trả giá...

Nam Sơn: “Các anh bị kéo đến đâu?”

“Một cái hang trong cây, rất rộng và rất sâu,” Viên Bình nói, “Ở nơi sâu nhất trong rừng, chúng phải ba con thực nhân thú to nhất canh chừng, trong hang toàn các loại xác đã phơi khô, đại khái là nơi chúng dự trữ thức ăn cho mùa đông.”

Nói xong, có khả năng là đói bụng, hắn không tự chủ được liếm môi, hắt hắt nhích nhẹ.

Chày Gõ bị treo chân, chạy hơi tập tễnh, nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ hay việc tán dóc, gấu cha vui vẻ nói: “Sau đó chúng tôi bẻ tay chân thây khô, nhắm mắt lần mò ném thực nhân thú. Có một con canh ở cạnh cửa hang thò đầu vào găm lên, hai con kia cho rằng nó muốn ăn vụng, vậy là đánh nhau.”

Đây là... hai thây khô giết ba quái thú?

“Bọn tôi nhân loạn bỏ chạy,” Tiểu Phương nói, “Giữa đường lại gặp thực nhân thú tập kết hàng loạt, Đại Sơn nói cậu ta nghe thấy tiếng đao, chúng tôi hoài nghi hai người cũng tới, liền vội vàng chạy đến, may mà anh bạn Người Thủ Môn này có tù và.”

Họ vừa nói vừa chạy một mạch mười mấy kilomet, mới tìm được một sơn động tự nhiên.

Chỉ Hoàn ra vào mấy lần, hận không thể lật cả con nhện trong góc chống vó lên trời, lúc này mới xác định trong sơn động không có nguy hiểm, quanh đây tựa hồ cũng tạm thời không có các loại sinh vật lạ tồn tại.

Mọi người đi vào, cơ hồ lập tức nằm ngổn ngang ra đất, ai cũng thảm hại, vất vả lắm mới được nghỉ một hơi, chẳng kịp nhiều lời, vội vàng kiểm tra mắt Đại Sơn trước.

Chỉ Hoàn chỉ nghe Nam Sơn nói không thể nhìn thẳng vào thực nhân thú, do tính cẩn thận, anh vẫn không mở mắt ra, nên hoàn toàn không có khái niệm đối với việc thực nhân thú có thể lợi hại đến mức nào.

Cho tới khi thấy rõ mắt Đại Sơn.

“Cậu bé này phản ứng cũng coi như rất nhanh,” Viên Bình nói, “Vừa lóa mắt thì lập tức biết là thực nhân thú, nhưng vẫn không kịp.”

Chỉ Hoàn cẩn thận chạm rất nhẹ vào mí mắt Đại Sơn, mà Đại Sơn đã run rẩy khe khẽ.

Chỉ Hoàn: “Bao xa?”

“Ít nhất hơn mười mét.” Viên Bình nói xong quay sang Nam Sơn, “Ôi, tộc trưởng, anh bạn trẻ này sẽ không mù chứ?”

Nam Sơn ra hiệu cho Tiểu Phương và Chày Gõ đề đầu Đại Sơn: “Có thể cảm giác được trời đã sáng chứ?”

Đại Sơn chần chừ một chút, sau đó gật đầu: “Có ánh sáng.”

“Được, không mù đâu.” Nam Sơn thở phào nhẹ nhõm. Đại Sơn tuy còn trẻ nhưng hết sức đáng tin, thảm hại như vậy mà thức ăn và thuốc bảo mang theo cũng không để mất.

Nam Sơn lấy cái hộp nhỏ kỳ dị trong túi thuốc, hộp trông có vẻ lâu đời, đại khái đã được nhiều năm, để thuốc dưới mũi cẩn thận ngửi thử: “Đề cậu ta lại, hòa vào nước sạch, trực tiếp nhỏ lên vết thương.”

Chày Gõ lập tức đáp một tiếng rĩ ra ngoài lấy nước.

Tiểu Phương lại hơi lo lắng: “Tộc trưởng, cậu ấy có thể chịu được không?”

Nam Sơn vỗ đầu Đại Sơn an ủi: “Không chịu được cũng phải chịu, chịu qua lại dưỡng thêm vài ngày là khỏi, bằng không sẽ mù đấy.”

Cậu thiếu niên Đại Sơn gật đầu một cách khó khăn.

Song đồng ý là một việc, thực thi lại là một việc khác, giây lát sau, trong sơn động vẳng ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nam Sơn không hề mềm lòng: “Đề cậu ta lại.”

Viên Bình và Chày Gỗ mỗi người đề một bên Đại Sơn, Tiểu Phương ôm đầu cậu ta, bịt miệng lại, không cho kêu ra tiếng, nước thuốc liên tục từ tay Nam Sơn chảy vào mắt Đại Sơn, thoát đầu rửa ra rất nhiều máu đen, một lúc lâu mới dần từng chút hóa đỏ và nhạt.

Đại Sơn quả thực như con cá hấp hối, cứng còng ưỡn người, gân cổ lồi cao lên.

Viên Bình không đành lòng nhìn: “Còn chưa được sao? Phải bao lâu nữa? Sao như bọn cặn bã đổ nước ớt vậy?”

Hắn chưa dứt lời, Đại Sơn đã thở hắt ra một hơi, hôn mê bất tỉnh.

Nam Sơn không để ý, động tác trên tay không ngừng, cho đến khi trong nước thuốc rửa vết thương chảy ra chỉ còn màu hồng nhạt, cậu mới dừng lại, vạch mí mắt Đại Sơn ra xem.

Trong mắt cậu thiếu niên ấy đã không còn tơ máu, chỉ là trên tròng mắt phủ một lớp xám xịt.

Nam Sơn cẩn thận rắc đầu thuốc bột lên mắt cậu ta, sai Tiểu Phương dùng lá cây quấn lại: “Hắn là không sao nữa.”

Nói xong cậu ngẩng đầu, phát hiện Chử Hoàn đang nhìn mình, lập tức hơi thất thối, ánh mắt không thể khống chế dừng ở môi Chử Hoàn, lưu luyến giây lát như ăn tủy biết vị.

Nam Sơn phát hiện mình còn muốn được nếm mùi vị ấy lần nữa, sau đó cậu định thẫn lại, hơi xấu hổ cúi đầu, không biết đang giải thích với ai: “Cậu ta còn trẻ, các dũng sĩ trong tộc đều phải trải qua như vậy, về sau đủ kinh nghiệm là được.”

Chỉ Hoàn không nói một lời kéo tay cậu tới, trên cánh tay Nam Sơn có một vết thương dài hơn mười centimet, vừa vặn là tay từng cột vào nhau.

Chẳng biết có phải là do lúc dây thừng đứt, người này khăng khăng cố chấp không biết tránh móng vuốt thực nhãn thú, đưa tay mò lung tung hay không.

Nam Sơn đắm đắm nhìn tay Chỉ Hoàn: “Không đau.”

Ánh mắt tộc trưởng thật sự hoảng loạn quá rõ, hiện giờ trừ cậu thiếu niên Đại Sơn mù thật, ba người kia đều cảm thấy lóa như bị ánh sáng ma quỷ của thực nhãn thú chiếu vậy.

Chày Gỗ và Tiểu Phương liếc nhìn nhau. Tiểu Phương dù con gái đã lớn tướng, vẫn đặc biệt thiếu miễn cảm với việc này, Chày Gỗ thì khác, tay gấu bố lớn tuổi này có độ nhạy cảm khác thường với những việc màu hồng phấn, hần ngay cả đếm cũng không xong, mấy ý nghĩ bậy bạ trái lại cả động.

Chày Gỗ bất ngờ dùng khuỷu tay đụng Tiểu Phương, Tiểu Phương buột miệng hỏi: “Tộc trưởng, mắt cậu bị sao vậy? Sao lại đắm đắm như thế?”

Nam Sơn: “...”

Chày Gỗ cười trộm khùng khục như gà mái, Viên Bình bưng kín mặt như đau răng, quay sang bên kia.

Nam Sơn hơi xấu hổ đứng dậy, đi đến dòng suối nhỏ bên cạnh rửa vết thương.

Viên Bình dòm Chỉ Hoàn, ho một tiếng, muốn mở miệng hỏi, nhưng mở ra ngậm lại vài lần vẫn chẳng hỏi được – hần và Chỉ Hoàn tuy quen

nhau rất lâu, nhưng hai bên đối phó nhau là tình huống đa số, còn thiếu số là đầu coi đối phương như không khí, thật sự chưa thân thiết đến mức đi dò hỏi chuyện tình cảm của người ta.

Viên Bình một mặt không muốn biểu hiện như một bà tám chẳng ra gì cho Chử Hoàn thấy, một mặt lại ngứa ngáy muốn biết, hai mặt đâm vào nhau, làm hắn khó chịu muốn chết, không đường trút ra, đành phải vô cớ gây hấn, chỉ chiếc áo sơ mi rách bươm Chử Hoàn đang mặc và từng vết thương bết máu bên trong: “Xem cò sao(1) trên người mày kìa, quân bán nước sính Mỹ!”

Chử Hoàn mặt mày liếc hắt một cái: “Thằng đần!”

Chử Hoàn đứng dậy, xé chiếc áo sơ mi đã không thể mặc đem vứt đi, chẳng hề kiêng dè lộ ra các vết thương chằng chéo sau lưng, mắt hơi hạ xuống, đuôi mắt thon dài, hoạt động gân cốt một chút, người vốn nhã nhặn đến gần như cấm dục bỗng nhiên liền phảng phất nét dã tính.

Dây thần kinh trên trán Viên Bình tức khắc nảy nhẹ, mang máng cảm thấy cơn đau khi bị đánh toác đầu trong ký ức vụn vỡ.

Nam Sơn vừa vặn từ bên ngoài tiến vào, nhưng cậu không thưởng thức nét đẹp bạo lực của tuổi nổi loạn và bại não này, vừa thấy lưng Chử Hoàn thì cậu lập tức bước nhanh tới, chỉ cảm thấy vết máu bị cào ra trên làn da tái nhợt của Chử Hoàn nhìn mà đau lòng.

“Sao lại nghiêm trọng như thế?” Nam Sơn nói, “Ngồi xuống, đừng nhúc nhích, anh không biết mình không giống với chúng tôi sao?”

Cậu vừa nói vừa nhanh nhẹn lấy thuốc ra, lại dùng lá cây sạch lấy nước, nửa quỳ bên cạnh Chử Hoàn.

Chử Hoàn giả ngầu không có kết quả, vội nói: “Không sao, không cần... Á.”

Anh bị cảm giác đau đớn kịch liệt của cao ốc cắt ngang lời nói.

Động tác trên tay Nam Sơn lập tức khựng lại, nghe thấy anh la đau một tiếng thì tim thất lại: “Đau à?”

Đối lập rõ ràng với hình ảnh này là Viên Bình đang cười hơn hớn, đều cẳng nói: “Ha ha, cao óc quái thú, chuyên trị các loại không phục.”

Chử Hoàn nhìn Nam Sơn, lại sốt ruột ngó Viên Bình, nghĩ bụng: “Trên trời dưới đất.”

Mọi người thương lượng một chút, cuối cùng Nam Sơn quyết định, tạm thời nghỉ ngơi một ngày trong sơn động.

Chử Hoàn bị Nam Sơn đè xuống bôi thuốc xong, lục lọi phát hiện họ mang theo cơ bản toàn là lương khô, bèn xách cung tên lên, tính đi xung quanh xem có thể săn được chim thú gì hay không.

Viên Bình: “Tuyệt quá, tao muốn ăn thỏ, muốn ăn cá, muốn ăn nướng...”

Chử Hoàn đầu cũng không ngẩng lên, làm bộ không nghe thấy.

Nam Sơn luôn luôn nhạy cảm với mỗi một cử động của anh, Chử Hoàn vừa đứng lên, cậu đã đứng dậy theo, căng thẳng nói: “Tôi... tôi đi cùng anh.”

Viên Bình thẳng thừng xua tay: “Trời ơi tộc trưởng, để nó tự đi đi, không chết được đâu.”

Chử Hoàn quay đầu lại, nghiêm túc giơ ngón giữa, sau đó vừa quay đi thì mặt mày đã dịu dàng hẳn, vẫy tay gọi Nam Sơn: “Được, đi nào.”

Viên Bình thấy ngón giữa, mới đầu muốn xắn tay áo đại chiến ba trăm hiệp, nhưng chính mắt thấy Chử Hoàn trở mặt như trở bàn tay, lập tức lại có cảm giác kỳ lạ.

Sau chót, hẳn cảm thấy không quen, bu ãn bức ng ẫ ch ồm hồm ở đó, nghĩ bụng: “Đậu mè, khác nhau một trời một vực luôn!”

— Cờ sao chỉ quốc kỳ Mỹ, ý Viên Bình (có lẽ) là Chữ Hoàn sinh Mỹ mặc áo thùng lỗ chỗ như hình lá cờ nhiều sao. Ngoài ra, chữ thực trong thực nhãn thú nghĩa là ăn, thực nhãn thú là loài thú ăn mắt.

SƠN HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 42

Sau khi rời khỏi sơn động, Chử Hoàn và Nam Sơn cố ý đi hơi xa, định tiện thể đi xem xung quanh còn tiềm ẩn những mối nguy hiểm gì.

Lúc này mặt trời đã mọc, ánh dương chiếu lên vách đá sáng rực rỡ.

Thế giới này không có mưa axit, không có khói mù, cũng chẳng có bụi bặm hay tiếng ồn, thoát nhìn là non xanh và nước biếc, biển mây và trời cao, sạch sẽ đến mức tựa như chưa bao giờ có con người chen chân vào, chọn đại một góc nhìn cũng có thể thành một danh lam thắng cảnh.

Ai mà ngờ được lại là một nơi ăn thịt người?

Ban ngày lũ động vật nhỏ hết sức cảnh giác, không dám đi lại nhiều, họ cuộc bộ cả buổi trời mà chỉ bắt được vài con thỏ hoang, xem chừng còn chưa đủ dính răng mấy tay đàn ông như hổ đói.

Chử Hoàn mở ống nhòm, tra xét cẩn thận vùng gần dòng sông, bảo Nam Sơn: “Dưới nước có cá, để tôi bắt vài con cho cậu nướng ăn.”

Nam Sơn dường như miễn cảm với chữ “nước” này, lập tức gạt phăng đi: “Không được, không được phép xuống nước.”

Chử Hoàn nghiêng đầu nhìn cậu, cười xấu xa: “Còn chưa qua cửa, mà cậu đã quản tôi rồi?” (Qua cửa tức về nhà chùng)

Nam Sơn chưa từng nghe từ này, ngơ ngác hỏi: “Qua cửa? Qua cửa nào?”

“Qua cửa nhà tôi, chính là người nhà tôi, cậu nói qua cửa nào?” Chử Hoàn sờ cằm Nam Sơn.

Anh vốn chỉ muốn giấu trong lòng, chứ không hề có ý định trêu chọc Nam Sơn. Thế nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, tự dưng liề n trêu phải, lại tự dưng phát triển đến bước này, xuôi dòng một mạch, không thể vãn h ồi, Chữ Hoàn nhớ lại cũng cảm thấy hoang mang khó tin.

Nhưng đã trêu chọc r ồi, tựa h ồ cũng không thể quay đầu n ữ a, cứ thế, Chữ Hoàn ngược lại nghĩ thoáng hơn.

Nam Sơn không ngờ cái người lúc trước còn “phát h ồ tình chỉ h ồ lễ(1)”, đột nhiên lật mặt như lật sách, trực tiếp chuyển sang động tay động chân, tức khắc ngậy ra như phỗng, không biết nên lấy biểu cảm gì để đáp lại sự chòng ghẹo lạ lẫm này.

“Chắc.” Chữ Hoàn cảm khái, “Cậu trước kia nói chuyện với tôi chẳng thềm e dè, sao bây giờ không nói n ữ a? Chẳng lẽ là vì hôn tôi một cái mà trong lòng không cân bằng, hay là để tôi hôn lại nhé?”

Đây là lần đầu tiên từ thuở chào đời tim Nam Sơn loạn nhịp, càng là lần đầu tiên yêu đương, nên hoàn toàn không có kinh nghiệm. Cậu còn chưa biết bắt đầu từ đâu, đã bị Chữ Hoàn nắm giữ toàn bộ tiết tấu, chỉ có thể loạng choạng đi theo anh. Lời Chữ Hoàn nói khó khăn chạy một vòng trong bộ não đã chết máy, cậu tròn tròn mắt lên hết cỡ, hòng khô muốn chết.

Chữ Hoàn một bước sấn tới, Nam Sơn đứng đơ thành một cây cọc gỗ bị điểm huyết, nhắm mắt lại như sắp sửa hy sinh vì việc nghĩa.

Sau đó, cậu nghe thấy Chữ Hoàn cười khẽ một tiếng, r ồi trên mặt tựa h ồ bị thứ gì đó chạm nhẹ, còn chưa kịp nhận ra là cái gì, đã nghe không xa vang lên tiếng nước.

Nam Sơn vội vàng mở mắt ra, nhìn thấy Chữ Hoàn đã ném giày xuống nước.

Chữ Hoàn dù sao vẫn có chừng mực, không đến gần dòng sông chính, chỉ lội xuống khe suối vừa ngập tới đầu gối.

Ban nãy anh vốn định làm gì đó, nhưng vừa thấy Nam Sơn toàn thân đỏ bừng lên, anh lại dở khóc dở cười chẳng làm gì hết.

Anh cảm thấy mình đang đối mặt với một đại bảo bối, thêm nhỏ ba thước dài, nhưng không nở xơi.

Nam Sơn định thẫn lại, phát hiện mình bị anh trêu, thoát đầu hơi xấu hổ và buồn bực, cuối cùng cũng không nhịn được chê cười mình.

Cậu ngồi xuống bên cạnh khe suối, tháo cây kèn Harmonica trên hông, thổi một khúc nhạc Chử Hoàn chưa nghe bao giờ, đoạn đầu vui vẻ, đoạn giữa chần chừ, phần kết trong du dương tựa hồ lại lộ ra lưu luyến.

Chử Hoàn chân trần giẫm tảng đá dưới đáy nước, thông thả tìm cá, khúc nhạc này của Nam Sơn thổi về cái gì, anh đã không cần hỏi.

Bỗng nhiên, nét cười nơi khóe môi Chử Hoàn đọng lại. Anh vẫn giữ nguyên tư thế khom lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt nước bất chợt lại sắc bén – anh phát hiện lũ cá thành quần kết đội dưới nước vận động thẳng đờ đầu đầu, chúng đến từ một phương hướng, đội hình vĩnh viễn không thay đổi, cứ một mực bơi, nhưng tư thế vẩy đuôi cứng đờ, tần suất cũng không hề thay đổi.

Cá dưới nước giống như không nhìn thấy một người to đùng đứng ở đó, chẳng thèm vòng qua đám thẳng vào chân Chử Hoàn, bị anh xách lên, hai nắp mang còn nhúc nhích, đột nhiên rời nước mà không giãy giụa, cái đuôi lắc lư vẫn duy trì cùng một tần suất, như máy móc lên dây cót.

Chử Hoàn vẫy tay gọi Nam Sơn, Nam Sơn thấy vẻ mặt anh khác thường đã cất kèn Harmonica đi: “Sao vậy anh?”

“Bọn cá không bình thường.” Chử Hoàn sỏi bước lên bờ, “Tôi đoán là không ăn được, cậu lại đây xem chuyện này là thế nào.”

Nam Sơn cầm con cá, vẻ mặt nghiêm trọng ngắm nghía một hồi, bỗng như nhớ tới điều gì, lấy dao con đẩy nhẹ mang cá ra.

Chỉ thấy mang cá vừa không màu hồng, cũng chẳng phải màu tím đen xuất hiện sau khi rời nước lâu, nó trắng đến bất thường.

Chỗ toàn mạch máu như mang cá, sao lại trắng bệch được?

Chử Hoàn nhìn kỹ, mới phát hiện không phải thiếu huyết sắc, mà là trên mang cá bám đầy thứ gì đó, thoát nhìn như nấm, nhưng nhìn lần nữa lại là từng đóa hoa nhỏ màu trắng chõng lên nhau.

Dù cho không có chứng sọ dày đặc, Chử Hoàn vẫn nổi hết da gà da vịt: “Đây là cái gì?”

Nam Sơn cau mày sâu hơn, sau đó cậu nhảy bật lên kéo Chử Hoàn: “Mutai không thể đụng, âm thú không thể nghe, thực nhãn thú không thể nhìn, đây là không thể nắm – đi, chúng ta mau quay về!”

Lại nói sau khi Chử Hoàn và Nam Sơn đi rồi, Viên Bình ở tại chỗ đứng ngẩn ngẩn không yên một lát, rốt cuộc không nhịn được chọc chọc Tiểu Phương: “Này, người anh em, tộc trưởng các anh và tên... tên kia, có phải là đang ấy ấy không?”

Tên nào? Ấy ấy cái gì?

Tiểu Phương tròn tròn đôi mắt to ngốc nghếch, rất đổi tò mò nhìn hắn.

Hai người thô lỗ mắt nhìn nhau giây lát, Viên Bình dè dặt mắt rút gân, rốt cuộc bại trận, Chày Gỗ ở bên cạnh lại đáp: “Tôi biết.”

Viên Bình không dám tin vào trí óc của hắn ta lắm, song trong bụng toàn chuyện bát quái kìêu chế không được, đành phải hạ mình cúi xuống nghe thử.

Sự thật chứng minh, chỉ cần không đếm thì Chày Gỗ vẫn rất thông minh. Hắn dùng đỉnh ngậm một miếng bánh khô cong queo, chậm rãi bẻ nát ném vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm làm người ta sốt ruột một phen, lúc này mới lắc lư đầu nói: “Thật ra tôi đã biết từ lâu rồi, anh không biết chứ, lúc trước ở bên kia sơn môn, hảo tiện nhân dạy chúng tôi tiếng Hán ở cạnh

tảng đá trắng, mỗi lần tộc trưởng đến, đầu không ngẩng xuống trước, ánh mắt phải đi một vòng to, cho đến khi tìm được hảo tiện nhân, cười với anh ta một cái, bấy giờ mới an tâm làm việc nên làm.”

Tiểu Phương vắt hết óc nhớ lại, sau đó phát hiện mình lúc ấy chỉ lo làm “nhân viên lau bảng đen” cho Chủ Hoàn, thành thử mắt ai nhìn đi đâu, hấn căn bản không có ấn tượng.

Viên Bình: “Cái gì? Từ khi đó đã bắt đầu mất đi mây lại? Ờ, không đúng, Chủ Hoàn nào phải giáo viên, dạy tiếng Hán cái gì chứ?”

Tiểu Phương cuối cùng đã đuổi kịp đê tài, vội vàng đẩy Chày Gõ ra, đáp tranh: “Lão sư vốn muốn đi đón nửa đường chạy mất, bọn tôi nhận lầm người, hảo tiện nhân có lòng tốt, sai rồi cho sai luôn, liền theo chúng tôi về đây.”

“Lòng tốt cái đêch,” Viên Bình mắng thẩn, “Thấy sắc mờ lòng chứ ở đó mà tốt.”

Viên Bình đã hiểu đầu cua tai nheo, một lúc lâu mới “A” một tiếng, nghi vấn nằm trong lòng bao lâu được trả lời, vốn nên cảm thấy niềm sáng khoái đến từ mấy câu chuyện phiếm, đáng ra nên ỉn ý cười vài tiếng, lại lôi Chủ Hoàn ra giải trí một phen.

Nhưng không hề

Hấn tự dưng nhớ tới hồi nhỏ, có một đạo, hàng ngày cứ đến giờ tan trường, hấn sẽ dẫn người chặn đường Chủ Hoàn như đánh du kích.

Khi ấy thằng lỏi đó chướng mắt và đáng ghét cỡ nào, hiện giờ nhớ lại Viên Bình vẫn cảm thấy ngứa răng. Nhưng giống như mới qua một chớp mắt, hai người thoáng cái đã hoàn toàn thay đổi, không bao giờ tranh giành bạn gái nữa.

Một kẻ thì chết, một kẻ lại đi thích đàn ông.

Viên Bình giống như phản ứng chậm chạp, mãi đến lúc này mới nghĩ ra – thời gian không chịu lưu lại, hắn không còn ở lại thời thiếu niên lông bông nông cu ồng nữa.

Hoa chẳng phải hoa, sương chẳng phải sương, cố nhân cũng chẳng còn là cố nhân nữa, dù cái vĩa quen thuộc hơn, cũng chỉ là một bát cơm nguội ngắt hâm lại mà thôi.

Chẳng thể nào quay về được nữa.

Viên Bình ý thức được rằng hắn và thế giới bên kia núi sông đã không còn một chút quan hệ nào nữa. Đột nhiên, cõi lòng mà hắn tự cho là có thể rộng như biển nạp trăm sông, chợt bị sự thần thờ nhấn chìm.

Chày Gõ không chú ý tới sắc mặt Viên Bình, vẫn đang độc thoại: “Ngày trước cũng từng có người đến từ bên kia sông, chỉ là khi đó tôi mới bằng con trai tôi bây giờ, nên chẳng còn nhớ người đó mặt mũi ra sao.”

Viên Bình kế thừa không ít ký ức lộn xộn từ chỗ thánh tuyền, có một chút ấn tượng, nhưng không rõ lắm, vì thế nghe Chày Gõ thêm mắm dặm muối thuật lại một phen, Viên Bình chau mày nghĩ bụng: “Tám phần là một tên buôn ma túy.”

Chày Gõ nói: “Kể từ đó, trưởng giả rất ghét tiếp xúc với người ngoại lai, nhưng lại có thánh thư... Ôi, hảo tiện nhân là một huynh đệ tốt, đừng có giống kẻ l ần trước nhé.”

Viên Bình không hề nghĩ ngợi nói luôn: “Sẽ không giống đâu.”

Chày Gõ thoáng sửng sốt, rồi lập tức hiểu ra mà gãi đầu: “Tôi biết mà, anh với anh ta chắc chắn là huynh đệ rất tốt, bằng không khi ở chỗ thánh tuyền, sao trong lòng anh ta lại nghĩ đến anh chứ.”

Viên Bình sững sờ, giây lát sau, hắn không thừa nhận, cũng chẳng phản bác, chỉ im lặng đi sang bên kia, giúp Đại Sơn lau mồ hôi lạnh trên thái dương.

Chày Gổ tự nghĩ bậy nghĩ bạ, lẩm bẫm: “Hôm nay nghỉ ngơi một ngày, nhóm tộc trưởng có lẽ phải ra ngoài cả ngày.”

Nói xong không biết nghĩ tới chuyện gì thô bỉ, hấn trộm cười khùng khục như gà mái già, kết quả là tiếng cười giữa chừng nghẹn trong cổ họng – bọn Nam Sơn đã quay lại, chẳng biết có nghe thấy chưa.

Chày Gổ vội vàng đứng dậy, vẻ mặt chột dạ như ăn trộm bị bắt quả tang, còn nói một câu có ý nghĩa khác: “Tộc... tộc trưởng, nhanh thôi?”

Nhiều lúc hấn đáng ghét đến mức cả Nam Sơn cũng phải ngửa mặt, thế là Nam Sơn ném luôn con cá thoi thóp trong tình huống còn đang vẩy đuôi đầu đầu vào mặt Chày Gổ.

Mấy người lập tức xúm lại hết, Chày Gổ lau nước trên mặt, vạch mang cá ra, sau đó lẩm bẫm một từ mà Chữ Hoàn chưa nghe bao giờ.

Viên Bình kịp thời phiên dịch: “Hoa uổng tử, hoa uổng tử không thể nếm.”(uổng tử: chết oan)

Trước tiên là không thể chạm, không thể nghe, không thể nhìn, hiện tại là không thể nếm.

Kế tiếp... phải chăng sẽ là không thể ngửi?

Tiêu Phương hơi sốt ruột: “Tộc trưởng, hoa uổng tử sống dưới nước, nghe nói mật hoa sẽ làm cả vùng nước đầu ngọt lịm, nếu ai ăn nhấm, sẽ bị mất thần trí như con cá này, cứ đi một mạch, bất kể ai gọi cũng không tỉnh, đi đến khi gãy chân, đi đến chết mới thôi – vậy, vậy nước ở hạ du phải chẳng không uống được?”

Thế nên âm thú vốn sống ở hạ du mới bỏ chạy lên thượng du.

Chày Gổ: “Tộc trưởng, chúng ta có đi nữa không?”

Nam Sơn nhìn hấn một cái, nhàn nhạt nói: “Theo quy củ cũ, thời gian tuần sơn là mười ngày, anh quên mất rồi à? Chúng ta còn chưa đi hết một

nửa đầu.”

Sắc mặt Chày Gõ vẫn do dự, Tiểu Phương đã bộp đầu hắn: “Sợ r ồi? Đ ồnhát gan!”

Chày Gõ bị đánh dúi đầu, trừng mắt nhìn Tiểu Phương một cái, không thèm so đo, hắn chỉ cảm thấy hai mí mắt thay nhau giật giật, làm lòng rất phiền muộn, luôn có cảm giác phía trước có chuyện chẳng lành.

Mấy người tức khắc không nghỉ ngơi nổi nữa, vội vã phân công nhau đi lấy nước, chỉ tìm nước ở nơi có cá, căn cứ vào trạng thái tinh thần của chúng để phán đoán chất nước.

Vội vàng chuẩn bị một ngày, hôm sau cả nhóm chính thức lên đường.

Đại Sơn đã phục hồi khả năng hành động, tuy mắt bị thương, nhưng cậu thiếu niên này khá kiên cường, nhất định không cho ai công, chỉ vót một cây gậy và để người ta dẫn đường.

Chày Gõ lo lắng một đêm, ngày hôm sau giống như để dời đi sự chú ý của mình, hắn lại càng gấu hơn.

Hắn thừa cơ bắt nạt Đại Sơn không nhìn thấy, cầm một đóa hoa bìm bìm đỏ tươi to đùng trên đầu người ta, từ đỉnh đầu cậu thiếu niên tốt chính trực này tức khắc tỏa ra phong thái bà mai, nhưng bản thân không hay biết, còn ưỡn ngực ngẩng đầu, hiên ngang mà đi.

Không biết do nguyên nhân gì, từ tộc trưởng chính trực đến Tiểu Phương thật thà chất phác, chẳng ai gặp chuyện bất bình hé răng một tiếng, mọi người đoàn kết nhất trí làm bộ không nhìn thấy.

Đoạn đường trước đó quá đáng sợ, đến lúc này mọi người bắt buộc phải cẩn thận, đi một bước tra xét ba bước, dù vậy vẫn suýt nữa đụng phải vài toán âm thú.

Càng đến gần hạ du thì âm thú chạy tới càng hung tàn, khiến họ – đặc biệt là Viên Bình nghe đến sợ loài bò sát càng căng thẳng hơn.

Có đôi khi âm thú tộp năm tộp ba vừa chạy vừa kêu, không khác gì công kích, bọn Chử Hoàn chạy không thể, trốn không được, đành phải cố hết sức bịt tai co người nấp đi.

Đất rung núi chuyển khiến mặt mày xám xịt đã đành, chấn động não thường xuyên mới thực sự là khó lòng chịu nổi, quả thật trừ khi là người sắt mới có thể thích ứng – không may là Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn trời sinh đều là người sắt.

Chử Hoàn rốt cuộc bất chấp ánh mắt rất kỳ thị của Viên Bình mà nôn thốc nôn tháo – còn là nhân lúc Nam Sơn không ở gần.

Tiểu Phương vỗ lưng anh ta, an ủi: “Quen là được, quen là được.”

Thói quen cũng có thể có khả năng miễn dịch sao?

Chày Gõ bên cạnh mắt láo liên, thông minh một cách không nên, thò đầu ra lăm miệng: “Ôi, kỳ thực có nghi thức thì tốt rồi. Hảo tiện nhân à, thay máu xong thì ngay cả túi độc mutai anh cũng không cần mang theo nữa đâu.”

Chử Hoàn như cười như không nhìn hắn một cái, dùng tiếng dân tộc Ly Y bập bẹ nói: “Thay máu để ở rể cho các anh à?”

Nam Sơn đã đi tra xét tình hình phía trước, Chày Gõ thấy tộc trưởng không ở đây, liền lén lút thò đầu dáo dác nhìn quanh, bĩ ổi xoa tay cười hề hề với Chử Hoàn.

Tiểu Phương là người chính trực chất phác, thật sự không nhìn nổi cái đức hạnh này, bèn giơ bàn tay to như quạt hương bồ, bộp đầu hắn: “Lắm mồm quá!”

Sắc mặt Chử Hoàn vẫn chưa thoát khỏi dư chấn của chấn động não, tinh thần đã linh hoạt trước, anh ta cười tủm tỉm bảo: “Nói sau đi, tôi phải chuẩn bị sính lễ trước đã.”

Chày Gỗ và Tiêu Phương không hiểu “sính lễ” là gì, Viên Bình thì có, hấn sừng sốt nhìn Chử Hoàn nói thẳng không thềm ngại một cái, cảm thấy xem thế là đủ mà nghĩ: “Thằng này từ khi cong thì ngày càng trơ trên hơn.”

Chờ Nam Sơn trở về, Viên Bình lại bắt đầu dòm lom lom Nam Sơn với ánh mắt cổ quái. Hấn đã nghe về chuyện cha mẹ Nam Sơn, cảm thấy căn bệnh mắt tộc trưởng Người Thủ Sơn không tốt, chỉ e là gia tộc di truyền, từng thế hệ khâu vị đầu kỳ dị như vậy, thích toàn yêu ma quỷ quái gì đâu không!

Nam Sơn bị hấn nhìn phát cáu, rốt cuộc lúc đi lướt qua nhau không nhận được liếc Viên Bình một cái cảnh cáo – Nam Sơn luôn có cảm giác nguy cơ không tên đối với hấn, cảm thấy Chử Hoàn quá thân mật với kẻ này.

Viên Bình vậy mà lại hiểu được hàm ý trong ánh mắt này như kỳ tích, lập tức rùng mình, giơ một tay lên trời, hấn không thể thề độc để tỏ rõ lòng trung: “Tộc trưởng cậu cậu cậu... cậu không thể nghĩ oan cho tôi! Cậu yên tâm, trên đời này tuyệt đối chỉ có mình cậu khâu vị nặng như vậy. Tôi kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng không có một xu ý đồ với ai đó, bằng không trời đánh thánh vật – Cho dù cả thế giới chỉ còn một vật sống là nó, tôi thà đào lỗ hiếp Trái Đất còn hơn!”

Nam Sơn: “...”

Thân là một Người Thủ Môn mà ăn nói không suy nghĩ như vậy(2), Nam Sơn cảm thấy với thân phận mình không tiện đánh giá nhieu, nhưng cậu quyết định lúc về phải phản ánh vấn đề này với Lão Cách.

Xế chiều hôm nay, họ rốt cuộc đến hạ du đổ ra cửa sông, nơi này không còn sinh vật nào khác.

... Ngoại trừ gốc hoa gọi là “hoa uống tử” kia.

Đó là loài thực vật đầu tiên làm Chử Hoàn cảm thấy “chấn động”.

Dây leo chết héo chẳng chịt đan vào nhau, dẹt thành một tấm mạng nhện khổng lồ xấu xí, giăng khắp mặt nước, lại chìm xuống nước mấy

thước, kín kẽ bám chặt lòng sông đã biến hình, thành một cây cầu tự nhiên rộng rãi kiên cố, trên cành khô không có lá cây, mà nở đầy những đóa hoa nhỏ trắng muốt như tuyết.

Bị cành khô kết thành mạng chặn ở bên trong, là vô số xương xẩu nhẵn bóng, có cá, có mutai, có người đẹp, thậm chí có âm thú khổng lồ..

Đuôi cá và xương đùi các loại sinh vật gãy hết, chỗ gãy bị cành cây khô cắm vào, quấn chặt khó gỡ, một đám dây leo chui vào lại bò ra khỏi xương đùi của cái xác kia, giống như đã hút no tủy, nở càng lóa mắt hơn.

Quỷ dị và đẹp đẽ như vậy.

—

Câu này là của Khổng Tử, đại ý là yêu đương một chút thì được nhưng không thể vượt qua giới hạn của lễ phép. Ở đây tác giả chơi chữ, bảo Viên Bình là Người Thủ Môn nhưng không canh môn (mồm miệng) đàng hoàng, chuyên nói vớ vẩn.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 43

“Nó sợ lửa chứ? Đốt được không?” Lúc hỏi Chủ Hoàn hạ giọng rất thấp, anh vô thức làm như vậy, giống như sợ kinh động đến cái gì. Theo anh can dự dằn sâu hơn, bất tri bất giác, trong lòng Chủ Hoàn đã sinh ra chút kính sợ khó nói rõ với thế giới này.

Viên Bình rất không xác định: “Việc này... Tao chỉ biết có loại như vậy, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp... chắc là phải sợ lửa chứ? Hay là thử xem?”

Mọi người tập thể lờ đi ý kiến của hắn, Tiểu Phương hỏi ý Nam Sơn: “Tộc trưởng, tôi nghe các cụ già nói, hoa uồng tử mọc rất nhanh, một dây có thể lan ra hàng dài lớn, nếu chúng ta không diệt trừ nó, chưa biết chừng nó ngày càng to, về sau sẽ đuổi ngày càng nhiều dã thú đến thượng du, hiện tại là mutai bao vây, tới lúc đó liệu có đến lượt thực nhân thú không?”

Hắn vừa mở miệng, mọi người đều không hện mà cùng nhìn về phía Nam Sơn.

Nam Sơn hơi chần chừ, sau khi sơn môn đảo ngược, việc quan trọng nhất phải làm đầu tiên chính là tuần sơn, trước hết tìm hiểu rõ mọi tình huống trong khu vực, sau đó sẽ tiến hành dọn dẹp cả “mùa đông” đối với sơn vực, năm sau lúc sắp đi lại tuần sơn một lần, rồi mới để sơn môn lại cho Người Thủ Môn.

Thời gian tuần sơn bình thường khoảng mười ngày, đến nơi có mấy tấm bia đá to do người xưa để lại, mỗi lần Người Thủ Sơn đến bia đá, đầu sẽ ghi ngày đến lần này, đây là lệ cũ.

Dựa trên khoảng cách thì hiện giờ họ tuần sơn mới được nửa đường, nhưng đã gặp rất nhiều người đẹp, âm thú, thậm chí thực nhân thú... chưa bao giờ gặp phải.

Hiện tại là hoa uồng tử mà ngay cả Nam Sơn cũng chỉ nghe qua trong truyền thuyết.

Hoa uồng tử vì sao lại vô duyên vô cớ mọc ở đây? Nam Sơn có cảm giác – lần này, chỉ sợ là họ không đến nổi chỗ bia đá biên giới tuần sơn.

Cậu lắc đầu: “Không, đừng làm rắc rối thêm, đi.”

Mọi người đồng ý làm gì, người quyết sách quyết định không làm gì, bởi vậy Nam Sơn tuy không trình bày lý do, mọi người vừa thấy cậu lên tiếng, cũng đều nuốt lại dị nghị.

Chỉ Hoàn theo bản năng nhường cho những người khác, đi ở vị trí đoạn hậu, lúc rời khỏi, anh vô tình quay đầu lại nhìn thoáng qua, cả dải hoa trắng lóa làm mờ mắt, Chỉ Hoàn cảm thấy hai mắt mình trong tích tắc như đột nhiên xuất hiện triệu chứng lòa, tất cả cảnh vật trong tầm nhìn đầu có thêm một cái bóng.

Anh đứng khựng lại, dụi dụi mắt, mấy cái bóng đã không thấy tăm hơi.

Chày Gỗ đi đằng trước quay đầu lại hỏi: “Hảo tiện nhân, anh làm sao vậy?”

Viên Bình sốt ruột lải nhải: “Đúng vậy, tiện nhân, mày đang làm gì thế?”

Chỉ Hoàn lơ đãng đáp một tiếng, rảo bước đuổi theo, thuận miệng đáp: “Vừa rồi hơi hoa mắt, không sao.”

“Thôi mày đổi tên thành Chỉ Đại Ngọc luôn cho rồi.” Viên Bình nói, “Hay là tao cho mày một thỏi Snickers(1) nhé?”

Chỉ Hoàn mặt không biểu cảm nói: “Cút!”

Anh từng là người suýt nữa tự nhảy xuống núi mà chết, có một đạo, những khi ở một mình, Chỉ Hoàn luôn hoài nghi mình xuất hiện ảo giác ảo thính, thần kinh của anh về mặt này đặc biệt nhạy cảm.

Chử Hoàn luôn cảm thấy có đi ầu bất thường, song nhất thời lại không rõ là đi ầu gì.

Mọi người ki ền chế mà nhanh chóng đi qua vùng nước chỗ hoa uồng tử sống, đi một mạch rất xa, cho đến khi quay đ ầu lại đã hoàn toàn không thấy tung tích của nó, mới hơi thở phào, dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Bản thân Chày Gỗ đã hơi tẹo chân, lại dắt Đại Sơn chạy nửa ngày, lúc này đã gần như kiệt sức, hấn buông gậy của Đại Sơn ra, ng ẫ phịch xuống đất: “Hàng năm tu ần sơn chưa từng gặp phải mấy thứ này, mà giờ mới đến nửa đường, tộc trưởng, cậu nói phía trước sẽ không gần k ề đình trệ chứ?”

Tiểu Phương: “Đừng đánh rắm, đình trệ làm sao có thể...”

Đình trệ sao có thể gần như thế, nếu là như vậy thật, họ không thành cô đảo duy nhất trên thế giới này sao?

Song liếc thấy sắc mặt Nam Sơn, hấn đột nhiên không nói được nữa.

Nam Sơn không lên tiếng, khi gặp chuyện không tiện nói hoặc là không thể trả lời, cậu sẽ nhìn chăm chăm một chỗ mà tr ần mặc, trước kia là nhìn cây kèn Harmonica, hiện giờ ánh mắt đã có chỗ gửi gắm mới – cậu bắt đ ầu nhìn Chử Hoàn chăm chăm mà tr ần mặc.

Chày Gỗ đoán ý qua sắc mặt, cảm thấy mình đã nói chuyện không nên, vội vàng tấu hài: “Tộc trưởng, có ai từng đến nơi đình trệ chưa?”

“Có,” Nam Sơn nói, “Trước kia ta từng nghe trưởng giả nhắc tới, đó là chuyện từ vài thập niên trước, trong tộc có một dũng sĩ một mình rời khỏi sơn môn, nói là muốn đi thăm dò tử địa.”

Chày Gỗ vội vàng truy hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Không biết, không trở về” Nam Sơn nói, đoạn thoáng nhìn non xa sau lưng, “Nhưng đã qua ng ần ấy năm, chắc là đã chết r ồi? Ta vốn nghĩ, chờ tương lai một ngày kia không làm tộc trưởng nữa, ta cũng muốn đến biên giới thăm dò như người đó. Anh xem, người, người đẹp, thực nhân thú, âm

thú... Chúng ta cả ngày chen chúc trên mấy đỉnh núi tranh vùng sinh tồn to bằng bàn tay, ta luôn có cảm giác như bị nhốt trên núi. Nếu một ngày kia sẽ chết già, ta muốn tự mình đi xem thử bên ngoài rốt cuộc có cái gì, mới cam tâm nhắm mắt.”

Mọi sinh mệnh sôi nổi, tất nhiên bao hàm sự truy cầu không ngừng đối với tự do –

Đáng tiếc cậu hoàn toàn là đàn gảy tai trâu, Chày Gỗ là một cái chày gỗ đúng chuẩn, hoàn toàn không cách nào hiểu được tâm tư tình cảm của tộc trưởng, còn tự cho là thông minh bắt lấy từ mẩu chốt: “Tại sao lúc trước vốn nghĩ mà bây giờ không nghĩ nữa?”

Nam Sơn: “...”

Cậu không biết phải đáp gì, đành phải đáp tên Chày Gỗ này một phát, đồng thời lại lên liếc Chử Hoàn như phùng trộm cắp.

Trong lòng cậu lại sinh ra sự bất mãn mới, nghĩ: “Tại sao mình nhất định phải lên lút như vậy?”

Nhưng Chử Hoàn không để ý cuộc đối thoại của họ, anh đang cau mày, ánh mắt trống rỗng, chậm rãi nhìn quét hoàn cảnh xung quanh, giống như đang cân nhắc đi đâu gì.

Chày Gỗ thấy anh ta không phản ứng thì hết sức bất mãn, vội vàng trêu ghẹo, hắc chọc chọc Chử Hoàn, chỉ không xa nói: “Ở đó có cái hốc cây thấy không? Vừa tránh gió vừa tránh người – chắc, hốc cây tuyệt lắm, thằng con tôi cũng sinh ra ở đó đó.”

Chử Hoàn vốn đang tập trung suy nghĩ mình đã bỏ sót cái gì, bị Chày Gỗ quấy rối làm quên sạch, chán nản liếc cây gậy chọc cút kia, dùng tiếng phổ thông ăn không nói có: “Chẳng trách, tôi cảm thấy con anh mạng mỏng, vừa lai gấu vừa lai khỉ.”

Chày Gỗ nghe vậy dấu chấm hỏi đầy đầu, Chử Hoàn lại vô tình liếc qua hướng hắc chỉ: “Mất mũi sao vậy? Cây ở đâu ra?”

Chày Gõ: “Ở ngay đó, sao lại không nhìn thấy được?”

Chử Hoàn dòm theo hướng ngón tay hắn, lại nghiêm túc quay đầu ngó Chày Gõ, khi xác nhận Chày Gõ quả thật không hề có ý đùa giỡn, lòng bàn tay Chử Hoàn chợt rịn mồ hôi lạnh.

Anh bất chợt nhớ ra là mình đã bỏ sót cái gì.

Chử Hoàn đứng dậy, quay người đề bả vai Nam Sơn, trong biểu cảm kinh ngạc của cậu, dán mũi lên mái tóc dài ấy, cẩn thận ngửi một vòng.

Anh ta đột nhiên làm ầu, Viên Bình và Chày Gõ thoát đầu giật nảy mình, giật mình xong, chắc còn cảm thấy chưa đủ, lại cùng ho khan điên cuồng như nuốt phải lông gà.

Viên Bình trong lòng hiểu thì có hiểu, nhưng bất ngờ nhìn thấy vẫn có cảm giác khó chấp nhận, nghển cổ quát: “Ban ngày ban mặt giữa nơi đông người mà ầy nhau! Có mấy người phiên chú ý tư cách chút đi!”

Sắc mặt Chử Hoàn đột nhiên trở nên rất khó coi: “Chú ý cái đầu mày! Câm miệng!”

Anh phát hiện mình không ngửi thấy mùi hương hoa quế trên tóc Nam Sơn.

Nơi này có mùi thực vật, có mùi nước, có mùi bùn đất... nhưng không có mùi người.

Thì ra đây là chỗ mà Chử Hoàn vẫn mơ hồ cảm thấy bất thường – đoàn người họ đi lâu như vậy, chạy trong gió đi dưới nước, máu và mồ hôi đều chảy không ít, nhưng anh hoàn toàn không nghe thấy mùi máu và mồ hôi.

Cứ như thế...

Cứ như thế hết thấy mũi anh ngửi được đều là bị thứ gì đó mô phỏng ra một cách cứng nhắc.

“Áo giắc,” Chữ Hoàn nhìn lướt chung quanh, “E rằng chúng ta còn chưa thoát khỏi bông hoa kia.”

Thần sắc Nam Sơn chợt lạnh đi: “Đừng đi bừa, ng ẩ hết xuống đây, làm thành một vòng.”

Mấy người lập tức xúm lại, kẹp Đại Sơn không thấy đường vào giữa.

“Hãy nói xem mọi người nhìn thấy gì.” Nam Sơn nói, “Ta trước, ta nhìn thấy một bên là núi, một bên là sông, bạt ngàn sơn dã đều là cỏ non mới mọc, cá dưới nước đều nhảy nhót bình thường, không thấy cây cối gì.”

“Tôi cũng không thấy cây cối,” Chữ Hoàn nói, kế đó lại bổ sung một câu, “Ngay cả cỏ cũng thừa thớt vài gốc cơ bản như không có.”

Tiểu Phương đưa tay chỉ: “Tôi thấy bên kia có một gốc đại thụ, không có hốc cây nào cả.”

Viên Bình nuốt nước miếng: “Tôi không nhìn thấy dưới nước có cá.”

Chày Gỗ: “Tôi thấy bên kia có mấy gốc cây, chết héo r ải, gốc chính giữa có một cái hốc rất to.”

“Tôi...” Đại Sơn không thấy gì đột nhiên mở miệng, “Tộc trưởng, tôi ngửi thấy mùi hoa.”

Nhất thời, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không ai nói gì.

Một lúc lâu, Viên Bình run rẩy giơ một tay: “Tôi... tôi có một đề nghị, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta nên co cẳng chạy đi.”

Tiểu Phương: “Hướng nào?”

Viên Bình và Chày Gỗ đồng thời giơ tay, chỉ hai phương hướng ngược nhau hoàn toàn: “Bên kia.”

Hai người lập tức nhìn nhau một cái, đều cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Nam Sơn bình tĩnh khác thường, phàm là chuyện nguy hiểm nhất, tộc trưởng phải tự làm, cậu ứng phó cảnh này hiển nhiên phong phú kinh nghiệm hơn mọi người: “Đừng hoảng, đừng lo, nói cho ta biết các anh nhìn thấy nước ở đâu, có phải bên kia hay không?”

Lần này thì mọi người rốt cuộc thống nhất ý kiến.

Nam Sơn: “Được, bây giờ rời xa hướng dòng nước, lui hết về sau – Chử Hoàn, đưa cái hộp nhỏ của anh cho tôi – lui lại hết, nhanh lên!”

Không biết vì sao, chỉ cần Chử Hoàn vừa mở miệng thì mọi người nhất định bị anh dọa nổi hết da gà, Nam Sơn thì ngược lại, có khả năng là làm tộc trưởng quen rồi, mỗi một lời nói ra có sức nặng, mang theo cảm giác bình tĩnh có thể ép tim người về lại bụng.

Chử Hoàn đưa bật lửa: “Cậu muốn làm gì?”

Nam Sơn nghiêm mặt: “Anh cũng lui lại đi.”

Nam Sơn nhìn chằm chằm Chử Hoàn, cho đến khi tận mắt thấy anh lui hơn chục bước, mới quay đầu về hướng dòng nước, cậu quét ánh mắt nhìn quanh một phen, nhặt một cây gậy gỗ dưới đất, bật lửa đốt nó.

Ngay trong nháy mắt ánh lửa sáng lên, mặt đất tựa như bị lên dây cót, quay cuồng chấn động, cách đó không xa truyền đến một tiếng gầm cực phần nộ, khúc cây trong tay Nam Sơn đột nhiên như có sinh mệnh, gãy giữa thoát khỏi tay cậu, ở giữa không trung cháy thành một cây đuốc, kéo ngọn lửa như sao chổi, đập thẳng xuống đầu cậu.

Tích tắc khi cậu đốt lửa Chử Hoàn đã muốn tiến lên ngăn lại, nhưng mọi việc xảy ra quá nhanh, anh không kịp cản, chỉ có thể lao lên người Nam Sơn, nhờ quán tính đè cậu xuống đất. Ngay sau đó từ lưng truyền đến cảm giác phỏng rộp đau đớn, khuỷu tay Chử Hoàn chọt mền nhũn không chống được, trực tiếp ngã xuống người Nam Sơn.

Thì ra khúc cây bị đốt căn bản không phải cây gỗ gì, mà là một đoạn dây leo to bằng cổ tay, trên toàn gai nhọn như bụi gai, tựa một yêu quái ẩn

hình, bị Nam Sơn đốt ra chân thân.

Dây leo bị cháy đau đớn vùng vẫy khắp nơi, như một cây roi rút ra từ lửa mạnh, cứ một vết máu dài trên lưng Chử Hoàn từ vai phải đến hông trái, gai nhọn kéo toác da thịt anh, để lại dấu vết cháy đen ở hai bên vết thương.

Chử Hoàn lập tức thấy trước mắt tối sầm, anh dần tiếng hét thảm vào họng, thàn nghĩ: “Bà nội nó, chín mất bảy phần rồi!”

Nam Sơn tức khắc cảm thấy lưng mình giống như cũng bị quất một phát, so với đau đớn trong tưởng tượng còn chân thật hơn cả chân thật, cơ hồ chém nghiêng người cậu làm đôi, đau đến mức ngực tê dại.

Cậu ôm Chử Hoàn kéo ra sau hơn chục mét, trong tai Chử Hoàn nổ đùng đùng, anh nhắm lại tiêu cự một lúc, mới miễn cưỡng đứng thẳng, quay đầu lại – chỉ thấy kéo dài qua hai bờ sông nào phải tấm mạng kết bằng cành khô gì đó, rõ ràng là một gốc cây khổng lồ, dây leo như xúc tu bạch tuộc to đùng tựa quăn ma loạn vũ, gai trên đó đều dính máu, có vẻ như một đóa hoa trắng nhỏ xinh rẽ dài thuộc họ dây leo đáng yêu tới mức khiến người ta sợ hết hồn.

Đúng, nó còn có mặt hoa đáng yêu đến trí mạng.

Chử Hoàn thở hừng hực mấy hơi, giống như muốn dùng hít sâu để bớt đau, sau khi đứng vững miễn cưỡng nở nụ cười: “Không sao không sao, vấn đề không lớn, bỗng một chút tiêu độc hết đau.”

Sắc mặt Nam Sơn không hề để coi chút nào.

Viên Bình chờ đến vỗ vỗ bả vai Tiểu Phương: “Này người anh em, chúng ta vừa nói phải đốt ai? Tôi thấy ta nên tự thiêu cho rồi!”

Khỉ Long Hung Mãnh đã sợ thành một con khỉ ngón cái ngậy ra như phỗng. (Khỉ ngón cái còn gọi là khỉ Marmoset hoặc khỉ đuôi sóc, chỉ to bằng ngón tay nhìn rất đáng yêu)

Chày Gỗ vôi vàng công Đại Sơn đang không nhìn thấy gì: “Tộc trưởng, chạy hay đánh?”

Nam Sơn hạ tầm mắt, nhìn sâu vào vết thương dữ tợn sau lưng Chử Hoàn một cái. Lửa giận trong ngực sắp sửa đốt cháy cậu, tà hỏa ấy đốt sự ngưng ngừng trong lòng thành một đồng tro, lồng ngực tràn ngập sát ý khó mà chịu nổi.

Nam Sơn cúi đầu, cầm cạo lên càn cổ chỉ chốc lát đã rướm đầy mồ hôi lạnh của Chử Hoàn, động tác cực dịu dàng, tay lại run dữ dội – vết thương như vậy, cậu vẫn không nghĩ được một chút mùi cháy hay mùi máu nào.

“Nó đã theo dõi chúng ta, chúng ta chạy không thoát đâu.” Nam Sơn nói.

Sau đó, cậu dùng tay lau mồ hôi lạnh trên trán Chử Hoàn, mạnh mẽ nói: “Đánh!”

Cậu vừa dứt lời, giống như muốn đáp lại khiêu khích, vô số cành hoa uổng tử khô héo với đám dây leo to chui từ dưới đất lên, định cho mấy con mồi không biết trời cao đất dày cả gan phản kháng này biết thế nào là lễ độ.

Viên Bình có cảm giác như mình đang nhảy clacket, hai chân cơ bản không thể dừng ở cùng chỗ, hấn rút con dao bầu hình bán nguyệt ra chém nhau với dây gai, vừa chém vừa hô: “Tộc trưởng cậu là thiết huyết chân hán tử, nhưng mẹ kiếp phải đánh sao đây!”

Dây gai không phải đao thương bất nhập, song lửa rừng đốt bất tận, gió xuân thổi là lại sinh, chúng mọc còn mau hơn chém, rất nhanh, đám cành khô đượm mùi chết chóc đó bện ra một cái lồng gai che khuất cả bầu trời trên đầu họ.

Vết thương sau lưng đau đến mức làm Chử Hoàn chỉ muốn lăn lộn, nhưng đau đớn này vừa vặn có thể cho anh yên tâm, nó chứng minh đám gai nhọn không có kịch độc gặp máu là toi như trên hoa. Anh rút con dao

nhỏ cắt một đoạn dây leo, méo mặt nói: “Nếu thứ này mà là thực vật thật thì v ềsau tôi sẽ chỉ ăn chay thôi.”

Dây leo bị anh chém bay vừa v ạn bị Nam Sơn chụp được, Nam Sơn dùng bật lửa đốt, r ồi ném lên l ồng gai.

Đám dây leo cơ h ồkhông một kẽ hở nháy mắt đã bị cháy thủng một lỗ, hoa uồng tử lại g ần lên khàn khàn.

Mắt Chử Hoàn sáng lên: “Sợ lửa thật kìa!”

Nam Sơn ném cái bật lửa cho anh, Chử Hoàn chụp lấy, hai tay anh phối hợp không chê vào đâu được, chặt củi phóng hỏa một loạt động tác rất thu ần thực.

Viên Bình: “Đây đây!”

Bật lửa nhanh chóng chuy ền qua tay mấy người, họ ở bờ sông làm một phen hỏa thiêu liên doanh, dựng thành một trận chiến Xích Bích bản thực vật đại chiến cương thi.

Ánh lửa nhanh chóng bùng lên cao, hoa uồng tử kia tựa như một con bạch tuộc khổng lồchiếm giữ trên nước, điên cu ồng giương nanh múa vuốt.

Trước mắt Chử Hoàn lại xuất hiện cái bóng như bị lóa mắt ban n ăy, anh sửng sốt, sau đó, đám dây leo hung tàn bỗng nhiên tập thể rút lui, lao đ ầu xuống nước, lửa gặp nước lại cháy thêm một lúc, rốt cuộc vẫn là thủy hỏa bất dung, mất d ần trong khói nhẹ.

Hoa uồng tử không còn nhúc nhích.

Xung quanh yên tĩnh chốc lát, Viên Bình mở miệng hỏi đ ầu tiên: “Đánh nó phục r ồi à?”

Chử Hoàn lạnh lùng nói: “Mày không phát hiện là bây giờ mùi vị gì cũng không còn à? Mùi nước, thực vật đ ầu biến mất, chúng ta đã hoàn toàn

mất khứu giác rồi.”

Tiểu Phương ngẩng phịch xuống đất, tay còn run rẩy: “Bất kể thế nào, chờ quay về, tôi nhất định phải khoe khoang một phen, tôi đã thấy hoa uồng tử rồi – ai cũng từng nghe nói, nhưng chưa ai từng thấy nó đúng không? Tôi thấy rồi đây!”

Nam Sơn không nói tiếng nào, vẫn giữ nguyên tư thế cực đề phòng đứng ngay tại chỗ – đúng vậy, e là cả trường giả trong tộc cũng chưa từng gặp hoa uồng tử, hết thảy về loại hung vật này đều là lời đồn, ngoài ra, cậu còn từng nghe truyền thuyết về một loài khác.

Ảo ảnh hầu, không thể nghĩ.

— Bên TQ có một câu là “nhị hóa, lấy một thời Snickers, đánh tan cơn đói, quay lại làm nhị hóa”. Nhị hóa là đồng gốc, nhại lại ngạ hóa (người đói), Snickers thì là một loại kẹo gầy giống sô cô la nhưng khó ăn hơn. Ý Viên Bình là chữ xéo Chữ Hoàn là đồng gốc. Ngoài ra Chữ Đại Ngọc là nhại Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 44

“Ảo ảnh h ầu? Ảo ảnh h ầu là cái gì?” Chử Hoàn không thẳng nỗi lưng, mồ hôi lạnh đầm đìa trên người. Anh chớp mắt, giọt mồ hôi đọng trên lông mi liền rơi xuống. Chử Hoàn dụi mắt, nhưng rất nhanh, ngay cả mắt anh cũng không dám dụi nữa, bởi vì anh phát hiện cứ dụi một lần là cảnh tượng trước mắt đều sẽ có khác biệt rất nhỏ, giống như hàng đồng hình ảnh trong trò “tìm điểm khác biệt” giăng đ ầy ra đó, làm anh v ắng đ ầu hoa mắt, “Đù... tỉnh táo chút coi, đừng lộn xộn!”

Viên Bình nhận thấy ý tại ngôn ngoại, quả thực chỉ muốn rên lên: “Tức là bây giờ vẫn còn là ảo giác, cây hoa kia chưa bị đánh phục, chỉ ẩn nấp theo tính chiến lược thôi?”

Chử Hoàn không trả lời, gắng sức nghiêng đ ầu, mang máng nghe thấy đầu đó v ắng đến tiếng tim đập đ ầu đ ầu.

Sau ảo thị lại là ảo thính? Thật là khó sống quá!

Viên Bình dò xét sắc mặt Chử Hoàn, muốn đưa tay vỗ vỗ anh ta: “Này, tao bảo này, nếu không chịu được thì sớm nói một tiếng.”

Nhưng tay hắn còn chưa chạm tới Chử Hoàn thì đã bị Nam Sơn chặn ngang, Nam Sơn quàng tay qua vai Chử Hoàn, làm Viên Bình vô h ết, còn ra vẻ vô tình nói: “Để tôi chăm sóc anh ấy, cảm ơn!”

Viên Bình: “...”

“Về ảo ảnh h ầu thì ta chỉ từng nghe trưởng giả nhắc qua thôi, ông ấy nói đó không phải vật sống, cũng không phải vật chết.” Nam Sơn một tay cầm đao, một tay đỡ h ờ Chử Hoàn, để anh dựa vào mình nghỉ ngơi một

lúc, “Nhưng ta không biết nó ra sao, cũng không biết phải giết bằng cách nào.”

“Không thể nhìn, không thể nghe, không thể ngửi, không thể nếm, không thể chạm...” Chử Hoàn cười khỗ, nói như mê sảng, “Kế tiếp không phải là không thể ‘nghĩ’ chứ?”

Tiểu Phương tròn tròn mắt: “Ý anh là gì?”

Viên Bình nghe vậy, lại hơi suy tư nhìn Chử Hoàn một cái, sau đó khẽ nhú mào, đang tính mở miệng hỏi thì đột nhiên liếc thấy một bóng xám lướt qua như tia chớp.

Viên Bình chưa kịp mở miệng cảnh báo, Chử Hoàn đã đưa tay rút mũi tên trên hông Nam Sơn, anh nhanh nhẹn giương cung cài tên, “phập” một tiếng, rõ ràng đã bắn trúng cái gì, nhưng nhìn lại thì nơi đó chẳng có cái gì hết, tên rơi xuống lè loi dựng thẳng, đầu to hướng xuống, mũi tên cắm vào bùn đất một cách kỳ lạ, phần đuôi còn rung nhè nhẹ.

Tiểu Phương và Viên Bình cơ hồ hai miệng một lời.

“Đó là cái gì?”

“Đằng kia có cái gì kìa!”

Chử Hoàn thận trọng rút mũi tên thứ hai, lưng anh đang bị thương, lúc kéo cơ trên cánh tay hơi run rẩy, một giọt mồ hôi lạnh chảy vào miệng, anh nếm thử, phát hiện ngay cả mồ hôi cũng không mặn. Chử Hoàn hít một hơi thật sâu, âm thanh hầu như không thể nghe thấy mà ra khỏi họng: “Mọi người cũng nhìn thấy rồi đấy.”

Có người từng dạy anh một cách đơn giản để phân biệt ảo giác với chân thật, chính là hỏi xem người khác có nhìn thấy thứ tương đồng hay không.

“Không thấy rõ, hình như...” Viên Bình giơ tay mô phỏng, “Cao chừng này.”

Độ cao của khỉ.

Tiểu Phương: “Trên người có lông, đuôi vừa nhỏ vừa dài.”

Đuôi khỉ.

Nam Sơn đỡ Chử Hoàn, không lên tiếng, kỳ thực cậu cũng liếc thấy, chỉ là cậu có thói quen càng cẩn thận hơn.

Không phải vật sống cũng không phải vật chết nghĩa là gì?

Thứ gì có thể sinh tồn trong vùng nước mọc đầy hoa uồng tử?

Nếu quả thật có một con khỉ xám, vì sao sớm không ra, muộn không ra, nhất định phải xuất hiện ngay sau khi cậu nhắc tới ba chữ “ảo ảnh hầi”?

Mấy người cơ hồ lưng tựa lưng, xung quanh đều lặng ngắt như tờ, một lúc lâu, Chử Hoàn chậm rãi bỏ cung tên xuống: “Không tìm thấy.”

Viên Bình hỏi khẽ: “Liệu có thể dụ được nó ra đây không?”

Tiểu Phương: “Dụ kiểu gì?”

“Bọn tôi Người Thủ...” Viên Bình dừng một chút, bỗng nhiên ý thức được mình nói mấy chữ “bọn tôi Người Thủ Môn” thuận miệng như vậy, hầi như không có gì là không quen, “Bọn tôi... Người Thủ Môn cho rằng xương cốt và máu, đều là thứ có chứa sức mạnh, là vật thường dùng trong hiến tế, có thể nối liềi sinh và tử. Nếu ảo ảnh hầi thật sự như tộc trưởng nói, là một loại không sống cũng chẳng chết, thế phải chăng cũng có thể thông qua thứ này để dụ nó ra?”

Hắn nói nghe hoàn toàn không có logic và đạo lý, may là bản thân tình cảnh này đã chẳng có tí đạo lý nào rấi, mà máu và xương đều là dược liệu Người Thủ Sơn thường dùng, Nam Sơn luôn mang theo người nên đang có sẵn.

“Tộc trưởng, cậu biết về ‘chúc phúc chào đời’ chứ?” Viên Bình ra dấu hỏi.

“Chúc phúc chào đời thường do trường giả trong tộc vẽ, mỗi lần có trẻ mới sinh, ông ấy đều vẽ dấu này lên trán đứa trẻ, ý nghĩa là chúc chúng thoát khỏi sự quấy nhiễu của bệnh tật và cái chết, là ký hiệu cho biết mới ra đời.” Nam Sơn không vội trả lời, giải thích tỉ mỉ một phen cho Chử Hoàn trước, sau đó mới gật đầu nói với Viên Bình, “Ta biết, sao vậy?”

“Tôi có một chủ ý, không biết có được không – cậu đem huyết và tro cốt hòa vào nhau, ở chỗ tôi,” Viên Bình chỉ trỏ mình, “Vẽ một dấu chúc phúc chào đời đảo ngược, tôi đến bờ sông dụ con khỉ xám đó, mọi người yểm hộ, còn Chử Hoàn mảy phụ trách viễn trình.”

“Cút đi,” Chử Hoàn không hề ngẩng đầu gật phăng đi, “Tới phiên mảy chỉ huy hả?”

Viên Bình chọc chọc ngực anh, vẻ mặt cố chấp: “Bị thương thì làm tốt chuyện của mảy đi, còn lại khỏi quản.”

Vài năm trước, trong một hẻm nhỏ tối như hũ nút, rác rến chõng chát, thằng con hoang này cũng không thèm giải thích, tự cho là đúng, vênh váo như trúng độc đắc mà bảo anh “Làm tốt chuyện của mảy đi, còn lại khỏi quản.”

“Tao nói không được là không được,” Chử Hoàn cắt ngang, gằn từng chữ: “Tao không tin nổi mảy.”

Viên Bình cười khẩy: “Mảy không tin nổi chính mảy chứ gì?”

Gân xanh giật giật trên thái dương, Chử Hoàn muốn tát cho hắn một phát, nhưng chưa kịp giơ tay đã bị Nam Sơn nắm lấy cổ tay.

“Vậy anh có tin tôi không?” Nam Sơn đột nhiên hỏi.

Chử Hoàn ngẩn ra.

“Tôi không giống với anh ta, tộc chúng tôi xưa nay nói được làm được, tuyệt không nuốt lời.” Nam Sơn chăm chú nhìn Chử Hoàn, rồi cậu bỗng nhiên hạ tầm mắt, hàng mi rung nhẹ, bàn tay từ cổ tay Chử Hoàn trượt

xuống nắm bàn tay anh, đập nhẹ lên ngực mình, “Sức mạnh có lớn có nhỏ, nhưng đều đến từ lòng tin – Chữ Hoàn, tôi không biết anh nghĩ như thế nào, nhưng dù anh không muốn cho tôi một lời hứa, tôi cũng cam nguyện đơn phương trở thành người của anh, xin hãy tin tôi!”

Tựa hồ phẫn lớn tiếng Hán của cậu là do Chữ Hoàn dạy, giáo viên chẳng ra gì, còn chưa dạy đến chương lời ngon tiếng ngọt, nên cậu chỉ có thể dùng cách của mình để bày tỏ.

Chữ Hoàn nhất thời không thể nói gì, ngay cả Chày Gỗ dọc đường chuyên làm trò cười cũng sống người vì sự trịnh trọng khác thường của Nam Sơn: “Tộc, tộc trưởng, cậu...”

Nam Sơn nâng một tay Chữ Hoàn lên, hai tay chắp lại, nhắm mắt, khom lưng, để tay Chữ Hoàn chạm nhẹ lên trán mình, miệng đọc thầm câu gì đó, giống như tự nguyện in một lời thề vô cùng nặng nề trên đó.

Tiếp đó, cậu lấy máu và tro cốt Người Thủ Môn trong cái túi da chứa các loại thuốc, quét thành dạng cao trong lòng bàn tay, rồi vẽ một ký hiệu cổ quái trên trán mình.

“Tôi sẽ chậm rãi tiếp cận bờ sông, nếu biện pháp của huynh đệ Người Thủ Môn hữu hiệu, ảo ảnh hắt sẽ không thể làm thịnh, nhưng mọi người nhất thiết không được đi theo, một khi nó xuất hiện, thì lập tức giết chết nó.”

“Đưa tên đây, tôi sẽ nhúng nó vào máu.”

“Tên bắn không chết thì làm thế nào?”

Nam Sơn quay đầu lại nhìn anh một cái: “Trên tay tôi còn có đao.”

Chữ Hoàn dõi theo Nam Sơn không hề chớp mắt, cơ hồ đặt cả hô hấp trên mũi tên dính máu.

Nam Sơn đi rất chậm, mỗi một bước tựa hồ đều có đi đều cân nhắc, mũi đao cậu cầm trong tay cúi xuống, nhưng đã đi đâu chinh đến tư thế có thể

chém ngang bất cứ lúc nào, mỗi một động tác đều tự nhiên... hơn nữa, thân kinh bách chiến.

Chỉ Hoàn nhìn bóng lưng ấy, trong lòng đột nhiên không lái nhai “nếu cho mình một khẩu súng thì tốt rồi” nữa, dường như cũng quên mất vết thương đau đến không thể cong người, đôi tay do bị thương mà run nhẹ lại ổn định như phép lạ.

Bỗng nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên, một bóng xám nhảy vọt ra.

Âm thanh hầu như còn chưa kịp truyền vào tai người thì tên của Chỉ Hoàn đã rời cung, đao của Nam Sơn cũng theo gió mà hành động.

Trong chớp mắt, một con khỉ cao bằng nửa người bị một mũi tên cắm vào họng, lần này tên không lệch chút nào; và gần như đồng thời, đao của Nam Sơn chém lên vai nó. Cậu đẩy con khỉ kia ngã sõng soài, bùn đất mềm ở bờ sông bị lồm thành một cái hố.

Cho đến lúc này, mọi người còn chưa kịp thở ra.

Viên Bình tiến vài bước, thò đầu hỏi: “Chết rồi à?”

Tiểu Phương thì không biết chừng mực vỗ mạnh một phát lên tay Chỉ Hoàn: “Hảo tiện nhân, khá lắm!”

Chỉ Hoàn bị hấn vỗ lão đảo, nhưng mắt vẫn không rời khỏi con khỉ xám kia.

Đột nhiên, anh nghĩ tới điều gì đó, đứng tử co lại, loạng choạng lao về phía Nam Sơn: “Lui lại, là giả đấy!”

Chỉ Hoàn không phải là chưa từng thấy Nam Sơn ra tay, lúc trước cậu ở trong bóng tối vận gãy cổ mutai rất dứt khoát gọn gàng, tuyệt đối không lềm ề, ổn chuẩn ác phát huy đến cực hạn.

Cho nên, khi một quái thú lạ và nguy hiểm di chuyển cực nhanh lao tới, phản ứng đầu tiên của cậu sẽ là vung đao chém bả vai nó sao?

Chẳng lẽ cậu còn muốn giữ mạng lại để đem về thăm vãn?

Khoảng cách gần như thế, Nam Sơn sẽ không chém lệch, Chử Hoàn tự tin mình cũng sẽ không bắn trật, vậy thì... chỉ có thể là thị giác của hai người đã xảy ra sai lệch.

Nhưng không còn kịp rồi.

Trên mặt đất đột nhiên liên tục vang lên tiếng soàn soạt, bọn dây leo ẩn nấp đã lâu sau cùng cũng dụ được con mồi vào rọ như mong muốn. Đám dây leo ấy lấy tốc độ khó tin kết thành một tấm lưới rậm rạp, trong khoảnh khắc đã tách mấy người vốn phân tán ra.

Đám hoa trắng nở trên đó điên cuồng tiết ra mật hoa kịch độc, trên dây leo thì giống như bị ngăn cách bằng một lớp màng nước vậy.

Bật lửa đâu? Đúng, ban nãy cái bật lửa cuối cùng được truyền đến tay Viên Bình.

Ý nghĩ này vừa sinh ra thì gần như ngay lập tức, anh liền nghe thấy tiếng Viên Bình từ sau bụi gai dày truyền đến: “Ờ đệt đốt không cháy!”

Tiếng Tiểu Phương từ bên kia vọng sang: “Nó muốn làm gì? Con khi ban nãy đâu?”

E rằng con khi kia cũng chỉ là ảo giác, theo tính quen thuộc, Chử Hoàn cầm dao trên tay.

Lúc này, anh nghe thấy giọng nói hơi hoảng loạn của Nam Sơn: “Chử Hoàn? Đáp lại tôi một tiếng, cả Đại Sơn nữa? Đại Sơn thế nào rồi?”

Tiếng Chày Gõ vang lên hơi xa hơn: “Đại Sơn tôi đang cống đây, yên tâm!”

Chử Hoàn muốn trả lời cậu một tiếng “Ờ đây”, nhưng anh thành linh phát hiện mình không nói được, quả hạch đào nhỏ đeo trước ngực tự động

nóng lên, anh lại nghe thấy tiếng tim đập từng đợt như dụ anh đến hướng nào đó.

Đột nhiên không biết từ đâu vẳng đến một tiếng rên rỉ, thẩn kinh Chử Hoàn lập tức căng thẳng.

Ai bị thương rồi?

Có người không ngừng gọi anh, song âm thanh ấy từ từ xa dần, tai Chử Hoàn như bị ngăn bởi một tấm màn vô hình vậy.

Cơn gió sắc lẹm cuốn qua gáy anh, Chử Hoàn lập tức khom lưng né tránh, một sợi dây leo đánh lên suýt nữa hất văng anh đi.

Tiếp đó, cái lờng bằng bụi gai rậm rạp bắt đầu lắc lư, vô số cành cây cuốn tới như sóng thẩn, trong không gian ngày càng chật chội, Chử Hoàn né tránh một cách khó khăn.

Lưng đau như sắp nứt ra, Chử Hoàn rửa thẩn một tiếng, không hề liều mạng với chúng. Anh lúc đỡ lúc trốn, đánh du kích với đám dây leo như hấp hối giữa giữa, vừa cố hết sức giữ lại thể lực, vừa dựa vào cảm giác để đi về hướng kia.

Tiếng tim đập cổ quái đã quá to, Chử Hoàn phát hiện mình không còn nghe thấy âm thanh nào khác.

Con đường phía trước không thông, anh phải tự mình dùng dao chém ra một đường máu, mà khi anh ngày càng đến gần một phương hướng, đám dây leo kia theo đó càng điên cuồng hơn, như là liều mạng muốn ngăn cản anh.

Chẳng lẽ cái thể loại này cũng có điểm mất cảm hay sao? Vừa nghĩ như vậy, Chử Hoàn tuy chật vật, lại tựa kỳ tích, có khoái cảm như giở trò lưu manh.

Đáng tiếc, giở trò lưu manh thì nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng bị đập chết tươi.

Chử Hoàn suất nữa bị một cành cây đánh lén siết cổ, vừa giơ tay chém, cành cây gãy còn chưa rơi xuống đất, thì cành thứ hai lại lập tức đuổi tới, hiệu quả rõ ràng mà bức anh vào một góc chết.

Cành thứ ba xảo quyết tập kích từ bên hông, đâm thẳng vào ngực Chử Hoàn, anh rút cuộc không tránh nổi, chỉ có thể cong người hết cỡ, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị đâm xuyên, đồng thời cố hết sức tránh chỗ hiểm, để khỏi đi gặp ông Chử Ái Quốc ngay tại trận.

Chử Hoàn đã cắn răng, nhưng đau đớn trong dự tính lại không đến, anh nhìn kỹ lại, chỉ thấy sợi dây leo hiểm ác kia thò một đầu nhọn hoắt sắc lẹm, chạm đến quả hạch đào anh đeo trước ngực, lại đột nhiên đứng im như bị điểm huyệt.

Tình hình này là sao? Thứ khí gió này còn biết trừ tà cơ à?

Song tình thế trước mắt là một mất một còn, Chử Hoàn không màng truy cứu nguyên do, vừa bắt được cơ hội vùng lên, thì lập tức không chút khách sáo chém cành cây như hung khí trước mắt ra làm đôi, thoát khỏi cuộc vây công mà không chần chừ giây lát.

“Hạch đào” trước ngực Chử Hoàn tỏa ra quầng sáng kỳ dị, tựa như một ngọn đèn nhỏ trong bóng tối, leo lắt nhưng kiên định.

Lúc này không riêng gì chỗ anh, cả cây hoa uồng tử đầu rung lắc dữ dội, tính đuổi tận giết tuyệt mấy con sâu “trong bụng” này.

So ra thì không gian của Đại Sơn và Chày Gõ có vẻ càng nhỏ hơn.

Đại Sơn không nhìn thấy gì hết, mùi hoa nùng nặc đến mức độ nhất định làm cậu ta suýt nôn mửa, Chày Gõ đành phải cõng cậu ta trốn đông nấp tây.

Bản thân Chày Gõ đã hơi trệu chần, tuy khôi phục nhanh, nhưng ít nhiều có vẻ thiếu linh hoạt, đặc biệt là trong tình huống còn cõng Đại Sơn, hẳn phải vừa trốn vừa che chở cho người ta, trong rối ren hung hiểm đành phải gào ầm lên: “Tộc trưởng! Tộc trưởng!”

“Mặc kệ tôi,” Đại Sơn sờ soạn bắt lấy cánh tay hắn, cậu thiếu niên thường ngày kiêu ngạo mở miệng, “Anh mau đi gặp nhóm tộc trưởng, cứ mặc kệ tôi, công tôi anh không đi được đâu!”

Chày Gỗ chưa kịp trả lời, đúng lúc này bức tường bụi gai trước mặt hắn bị chém ra, Chày Gỗ sắc mặt vui mừng, còn chưa kịp kêu ra tiếng, thì Nam Sơn đã bị bụi gai mới mọc một lần nữa đẩy về bên kia, cây hoa uổng tử dốc hết sức muốn tách họ ra.

Chày Gỗ: “Cẩn thận!”

Hắn bảo người khác cẩn thận, nhưng bản thân lại trúng chiêu, một sợi dây leo bất ngờ từ dưới đất chui lên, cắm thẳng vào gan bàn chân hắn. Chày Gỗ rú lên một tiếng thảm thiết, kéo theo cả Đại Sơn cùng nhau ngã sấp mặt.

Hắn đau đớn lăn lộn dưới đất, nhưng vẫn túm chặt Đại Sơn không chịu buông ra.

Ai nấy đều nghe thấy tiếng hét thảm thiết này, Nam Sơn lòng nóng như lửa đốt, nhưng bức tường bụi gai ngày càng dày trước mặt luôn mọc nhanh hơn cậu chém, Nam Sơn nghe tiếng Viên Bình phân cao thấp với bụi gai, nghe Tiểu Phương gọi to tên Chày Gỗ, nhưng chỉ không nghe thấy động tĩnh của Chữ Hoàn.

Chày Gỗ quát to một tiếng rút dây leo ở chân ra, máu nhuộm đầy đất, tiếng hắn cơ hồ rợn ra từ kẽ răng, trên mặt là nụ cười mà Đại Sơn không nhìn thấy, dứt quãng nói: “Không... không công chú mày, tao cũng chẳng đi được đâu...”

Lúc này, đỉnh đầu truyền đến một tiếng quát lớn – chỉ thấy một ánh lửa sắc bén từ trên không quét xuống, là Viên Bình!

Viên Bình còn một bình rượu nhỏ trên người, hắn bôi rượu trên lưỡi đao, bật lửa đốt lên, giống như cầm một cây đuốc cháy mạnh, mùi khét tràn ngập, cành hoa uổng tử bất ngờ lui ra hai bên.

“Lại đây! Nhanh lên!” Viên Bình gào ầm lên, “Mẹ nó tôi chỉ còn một ngụm rượu này thôi đấy!”

Đại Sơn hoảng loạn sờ soạng xung quanh, bỗng nhiên bị một đôi tay ôm lấy thắt lưng, cậu ta còn chưa kịp phản ứng, cánh tay vòng qua thắt lưng lại như sắt thép, ném cậu ta ra mà không cho phép phản kháng.

Đại Sơn ý thức được điều gì đó, chợt gào ầm lên: “Ca! Ca! Đại ca!”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 45

Viên Bình phất tay, ngọn lửa cao nửa thước trên lưỡi đao theo động tác thoải mái bay ra khắp nơi, bọn dây leo tuy sợ lửa nhưng vẫn chực chờ vây quanh hắn, chỉ đợi lửa vừa tắt thì sẽ trả thù toàn bộ.

Viên Bình thả Đại Sơn xuống, che chở cậu ta trong phạm vi của trường đao, chìa một tay bảo Chày Gỗ: “Người anh em, đưa tay cho tôi!”

Nhưng không còn kịp nữa rồi.

Chút rượu ít đến thăm của hắn cháy thật sự quá nhanh, tựa như pháo hoa nổ bung trong tích tắc rồi chỉ còn lại một làn khói nhẹ, đám dây leo bị hắn ép lui lập tức từ khắp nơi góc đầu trở lại, điên cuồng vồ tới, dây leo khổng lồ đẩy thanh đao trước mặt hắn ra, sóng đao đập mạnh vào ngực, Viên Bình bị sặc lui liên ba bốn bước, ngực tức khắc bầm tím.

Trong cơn đau nhức hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy lũ dây leo như thủy triêu lao thẳng tới mặt hắn, chỉ chớp mắt đã đâm xuyên ngực Chày Gỗ, làm máu thịt văng tung tóe.

Má Viên Bình chợt lạnh lạnh, dường như có máu bắn lên, hắn trợn mắt muốn nứt ra, mà đám dây leo giết người kia giây lát đã chặn kín con đường trước mặt, ngay cả bóng Chày Gỗ cũng không thấy đâu nữa.

... Chỉ loáng thoáng thấy người kia bị quái lực của dây leo vắn đến dị dạng, ngực có ngàn vạn dây leo như bụi gai, tàn bạo rạch một hình ảnh sâu ba thước trong lòng Viên Bình.

Chày Gỗ vốn tên là “Cây Cột Rắn Chắc”, tương đồng đến kì lạ với chữ “hoàn” của Chữ Hoàn. Tên nghe đầu rất chính trực, nhưng người lại không hèn mà cùng lách lẻo, đầu chẳng ra gì hết.

Hắn không biết đếm, ba tám* trái lại rất có nghề, có một thằng con rất giỏi gây họa đã chiến trong hốc cây sinh ra, thế mà còn không biết xấu hổ khoe hoài...(*Ba tám tức ngày 8/3, ý nói Chày Gõ nhiều chuyện như đàn bà)

Đại Sơn liều mạng lao tới bức tường dây leo độc ác tàn khốc kia, bàn tay mò mẫm khắp nơi không biết trốn tránh, mau chóng bị gai nhọn trên đó cứa cho bầy nhầy máu thịt.

Viên Bình vừa ngăn cản cậu ta, vừa dùng một tay giãy giụa giữa đám thực vật hung tàn.

Hắn cảm thấy được cái này mất cái kia, đỡ trái hở phải, hầu như không có thời gian dừng lại khóc thương giãy lát, khó chịu đến mức ngực sắp nổ tung ra.

Mà trong tiếng gào khóc của Đại Sơn, Chày Gõ chẳng đáp lại một tiếng nào nữa.

Chử Hoàn thì bất giác đã đi rất xa dưới sự chỉ dẫn của tiếng tim đập kia.

Chờ đến khi chú ý tới, anh phát hiện mình đã lội một chân xuống nước. Chử Hoàn không biết mình có phải là đã sốt r ỉ hay không, dù đứng dưới nước sông lạnh buốt, thân thể anh lại giống như ngày càng nóng hơn. Sau khi mất đi thính lực, anh tựa hồ lại đang đánh mất nốt cảm giác với phương hướng giữa đám dây leo chằng chịt che kín cả bầu trời.

Màng nhĩ Chử Hoàn vô cùng đau đớn, tựa hồ sắp bị tiếng tim đập từng tràng như sấm dội kia chọc thủng r ỉ.

Anh phát giác mình đã đến chỗ “bóng đen dưới đèn(1)” của hoa uồng tử, nơi này gần hệ rễ của nó, ngay cả dây leo mảnh nhất cũng to như chân người, đầu nhọn hoắt dài thượt kéo lên đến tận trên bờ, nhưng không tiện lộn trở lại chỗ rễ mình.

Chử Hoàn đứng dưới nước, nhìn thấy đám dây đó lờng lên một cách phí công và điên cuồng – anh hầu như ở ngay trên góc chết không thể công kích.

Tựa như số phận an bài, tiếng tim vẫn đập không thôi kia dẫn anh bình an vô sự đến nơi này, Chử Hoàn không nhận được sò quả “hạch đào” nhỏ trước ngực, nó phát ra ánh huỳnh quang đỏ rực, nhưng kỳ lạ là không hề chói mắt, như một ngọn lửa, xuyên qua kẽ ngón tay, Chử Hoàn không nhận được lắm bầm: “Cái này thật sự là thánh vật sao?”

Anh cẩn thận lội nước, đi đến chỗ rễ hoa uồng tử, vừa đi vừa tính toán xem phải xử lý thế nào, nhưng đập vào tầm mắt đầu tiên không phải là bộ rễ xấu xí chìm dưới nước của nó, mà là một đồng xương trắng hếu trông thật đáng sợ.

Thì ra mấy bộ xương ở bên ngoài chỉ là một phần nhỏ không đáng kể, nơi đây mới là thành phố dưới lòng đất của thi thể – Chỉ thấy xương cốt ở đây có đủ các chủng tộc, vốn là hình thái khác nhau, lớn nhỏ không đều, đến nơi này lại bị lũ dây leo thống nhất bẻ thành tạo hình tương tự. Chử Hoàn phóng tầm mắt nhìn thấy cả đồng xương trắng đồng loạt chỉ cao bằng nửa người, chúng mỏng như giấy, lủng lảng thành một hàng, diện mạo đầu lâu bị đập bẹp bóp méo, trên mặt có hốc mắt đen sì, hàm dưới nát bét... và cái miệng tối thui.

Vượt lên giống loài mà y đúc nhau.

Đám dây leo nở đầy hoa trắng xâu chuỗi chúng lại, đông đưa treo trên mặt nước, như một mớ quần áo phơi trên dây.

Bên ngoài lũ xương còn phủ một lớp lân quang le lói, thoát nhìn như mọc một đám lông xanh quỳ dị vậy.

Tựa như một đám khỉ lông xanh im lặng trong bóng tối.

Lông xanh... khỉ?

Chử Hoàn rùng mình, anh không biết vì sao trong lòng mình lại nảy ra ý nghĩ này, nhưng khi chữ “khỉ” lướt qua, anh bỗng có cảm giác vui sướng như đánh bậy đánh bạ mà đập tan được cái gì.

Ngay cả Nam Sơn cũng chưa từng thấy ảo ảnh hầu chân chính, Chử Hoàn nhìn chăm chăm mớ xương trắng ấy, đột nhiên có một phỏng đoán khó tin – nếu nói ảo ảnh hầu không phải vật sống, cũng không phải vật chết... vậy liệu có khả năng... ảo ảnh hầu căn bản không phải khỉ, mà là mớ xương trắng cộng sinh với thực vật, bị cải tạo thành hình dạng như khỉ này?

Đang ngây người thì Chử Hoàn chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng tương tự như trẻ con hoặc động vật nhỏ chơi đùa, âm thanh ấy như nước gợn, từ xa lại gần, từ nhỏ dần lớn, từ bốn phương tám hướng đổ tới, mau chóng lấp đầy tai anh.

Chử Hoàn không làm bừa, anh biết nếu mình đoán đúng thì anh có khả năng là người ở gần vật trí huệ nhất, vậy những gì anh nhìn thấy, nghe thấy, cảm thấy, có thể chỉ toàn là giả mà thôi.

Nam Sơn từng nói “ảo ảnh hầu” là không thể nghĩ, Chử Hoàn suy nghĩ một thoáng, hơi trầy trật khom lưng cắt ống quần rồi xé làm hai mảnh, một nửa đã ướt sũng, một nửa khác vốn là vải khô ở ngay trên mặt nước.

Chử Hoàn che nửa ướt ở bên ngoài, nửa khô thì bịt mũi, tránh tiếp xúc trực tiếp với nước sông chưa rõ thành phần, sau đó anh nhắm mắt đứng yên tại chỗ, nín thở tập trung tinh thần một lúc lâu, cho đến khi ảo thính cười đùa kia rốt cuộc dần tan đi.

Bấy giờ Chử Hoàn mới một lần nữa đánh giá vùng trung tâm hoa uồng tử.

Lúc này, không biết có phải là đang tự mình an ủi hay không, Chử Hoàn cảm thấy ngũ quan cuối cùng đã tỉnh táo hơn, mà tiếng tim đập vẫn như bóng với hình kia cũng đã biến mất, Chử Hoàn nhìn thấy rõ thực vật khổng lồ cắm dưới đáy nước, như một thủy quái dữ tợn.

Chử Hoàn cầm con dao nhỏ, chậm rãi đến gần đám xương trắng, quan sát “khỉ lông xanh” giãy lát. Anh nhìn hốc mắt sâu hoắm của chúng, nhất thời trong lòng sinh ra một chút hoài nghi – đống xương nát này là ảo ảnh hầy trong truyền thuyết thật ư?

Sự hoài nghi vô lý do này làm Chử Hoàn nhú mảy, ma xui quỷ khiến, anh hơi kéo mảnh vải trong tay xuống, một thứ mùi kỳ quái tức khắc hắt vào mũi – dường như là tanh, trong mùi tanh lại có vị ngọt kỳ dị, dính dính ghẹo người, hít thử một hơi, Chử Hoàn liền cảm thấy xương cốt mình đều tê dại, như là mùi hương ấm áp của tình nhân trên giường, mà vị tanh lờn lợt trong vị ngọt càng gợi sự mơ màng vừa đủ... Mới vừa phân tâm thì anh đã cảm thấy bên trong phảng phất mùi hoa quế rất rất nhẹ.

Chử Hoàn cắn mạnh đầu lưỡi, tay liền nĩa bịt chặt mũi như muốn làm mình ngạt chết – còn chưa chịu bịt khéo chảy máu mũi thật luôn chứ chẳng đùa.

Thứ mùi ấy mang đến không phải xao động trên thân thể, mà là ám thị tâm lý cực mạnh, Chử Hoàn ý thức được rằng cứ theo đà này, e là anh sẽ tự tạo ra ảo giác theo tâm mình, giống như Nam Sơn chỉ nói ba chữ “ảo ảnh hầy”, chỉ dựa vào một cái bóng không thấy rõ, là họ đã tự động thế vào hình tượng khi.

Bật lửa không nằm trên người anh, Chử Hoàn suy tính một thoáng rồi vung dao chém bộ xương gần nhất, đó là xương người đẹp, bị vô số tơ mảnh quấn lấy như một con rối gỗ. Dây chột bị Chử Hoàn chém đứt non nửa, khung xương đương nhiên mất thăng bằng, nó lắc lư qua lại thành một đợt co giật lạ lùng nhất trên thế giới, ngay cả hàm răng lòng thòng trên đó cũng đang va nhau “cành cạch”, giống như bạch cốt có linh, đáng sợ là chuyện khỏi bàn cãi.

Chử Hoàn nhìn cảnh này cảm thấy chán ốm, liền ra tay như điện, thoát cái đã chặt đứt tất cả tơ mảnh làm bộ xương ấy rơi “Tôm” xuống nước.

Chử Hoàn giật nảy mình – khung xương ở nơi này lại tan rất nhanh, vừa gặp nước đã tan, nhanh chóng nhuộm một vùng nước nhỏ thành màu xanh biếc.

Trong lòng anh hiểu, đã đến đây rồi thì không thể quay về nữa, bất kể mấy thứ xanh mượt này có độc hay không, anh đâu chỉ có thể tiến về phía trước. Chử Hoàn không hề lưỡng lự, sau khi xác định rõ phương hướng, anh lập tức dứt khoát dọn dẹp cả dải xương, nước dưới chân ngày càng xanh, sau cùng màu xanh biếc ấy đặc như sấp biến thành màu đen luôn rồi.

Chử Hoàn có cảm giác như đang ngâm mình trong một nồi canh cải to đùng.

Đột nhiên, anh nghe thấy phía sau truyền đến tiếng người lội nước, Chử Hoàn đề phòng quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Nam Sơn cũng áo quần tả tơi.

Tóc Nam Sơn đã xù hết cả lên, che mất nửa mặt, trước ngực có vài vết máu do đám dây leo có gai cào, thoát nhìn khá là đáng sợ.

Chử Hoàn giật nảy mình: “Đừng tới đây! Ở đây có...”

Ai ngờ Nam Sơn vừa nhìn thấy anh thì lập tức bất chấp tất cả, không nói hai lời chạy tới hướng Chử Hoàn, mái tóc dài bù xù bị dây leo quấn lấy, Nam Sơn chẳng thèm để ý, giờ tay giật đứt luôn, giống như không hề biết đau, chỉ một mực vội vàng.

Không biết vấp phải cái gì mà cậu đột nhiên lão đảo, suýt nữa ngã xuống nước, Chử Hoàn bị cậu dọa xem đau tim, vội vã lao tới một bước, dang tay đỡ lấy cậu.

Nước dưới chân màu xanh đen, nhưng sắc mặt Chử Hoàn còn xanh hơn nước, anh vừa cúi đầu liền hoảng hồn, bèn khom lưng bế thốc Nam Sơn lên.

Nam Sơn vai rộng eo nhỏ, có thể nói là muốn gì có nấy, đương nhiên không phải là cây sậy, song Chử Hoàn không biết mình là quan tâm thì rồi hay là thế nào, mà anh chỉ cảm thấy trọng lượng trong tay nhẹ đến bất ngờ.

Anh lần đầu nổi giận với Nam Sơn, hỗn hển quát cậu: “Tôi đã bảo cậu đừng tới đây, mẹ kiếp cậu không nghe thấy hả?!”

Nam Sơn lại chỉ im lặng ôm chặt lấy anh, không nói lời nào.

Lúc này, Chử Hoàn lại nghe thấy vị ngọt thoảng theo mùi tanh, thứ mùi ấy ban đầu rất ngán, sau lại dần dần bị vị hoa quế pha mùi cỏ xanh trên người Nam Sơn át đi, Chử Hoàn lúc này mới phát hiện, dưới tình thế cấp bách, mảnh vải trong tay không biết đã đánh rơi đâu rồi.

Trong lòng chột sinh cảnh giác, nhưng vẫn chưa thành hình, thì người đang được bế đã vòng hai tay qua cổ anh.

Nam Sơn hơi lộ ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm ngực anh.

Chử Hoàn giật mình, theo bản năng muốn đẩy ra, Nam Sơn lại ngẩng đầu nhìn anh đắm đuối.

Vừa nhìn thấy ánh mắt cậu thì Chử Hoàn lập tức quên hết tất cả, trong lòng anh hiểu bây giờ không phải lúc để thấy sắc mờ mắt, thế nhưng không khắc chế được tẩu hỏa nhập ma. Chử Hoàn mặc cho người trong lòng nghiêng đầu cắn xương quai xanh của anh, gặm nhấm từng chút, tứ chi Nam Sơn mới từ dưới nước lên lạnh ngắt quẩn trên người anh như rắn vậy.

Chử Hoàn biết rõ không bình thường, nhưng chẳng cách nào kháng cự. Da anh như đang đói khát, mỗi một tác tiếp xúc đều như nắng hạn gặp mưa, có thể gọi dậy ham muốn bản năng nhất.

Nam Sơn chìa ngón tay, chậm rãi cọ môi anh, sau đó kè lên...

Đúng lúc này, ngực Chử Hoàn đột nhiên có cảm giác phồng rộp dữ dội, tựa như có người cầm que sắt nung đỏ ấn mạnh vào ngực vậy.

Chử Hoàn không đứng vững lui mấy bước liền, ngũ tạng lục phủ muốn lộn ngược, lập tức nghiêng đầu nôn ra một búng máu.

Chỉ thấy máu kia tan vào nước, từng chút từng chút một, lại là màu đen.

Ngực Chử Hoàn thoát đầu cực nóng, phun ra một búng máu lại chuyển thành cực lạnh – đó là sự lạnh lẽo toát ra từ trong xương cốt, làm anh vô thức rùng mình một cái.

Mùi hoa quế vốn vẫn vít không chịu đi phút chốc tan sạch, nhìn lại lần nữa thì tay “Nam Sơn” cuộn tròn trước ngực rõ ràng là một đoạn xương tay dị dạng.

Chử Hoàn: “Đậu má!”

Anh cứ thế, không hề quá độ, trực tiếp từ thần hồn điên đảo chuyển thành tóc gáy dựng ngược, lượng adrenaline tụt thẳng như xe xuống núi – nơi này nào có Nam Sơn, anh ôm trong lòng rõ ràng là một bộ xương dị dạng mà.

Bộ xương đó ngậm một đóa hoa uổng tử không thể nếm, đang cười dịu dàng đưa vào miệng anh.

Chử Hoàn cả người đều khó chịu, lập tức ấn bộ xương kia xuống nước, cho đến khi chứng kiến nó hóa thành một bát canh rau chân vịt, nhịp tim vẫn chưa thể ổn định.

Chử Hoàn cảm thấy cả đời mình tuy không làm được tứ đại giai không, nhưng cái mác “cao quý lãnh diễm” vẫn trưng ổn, anh tuyệt đối không ngờ được một ngày kia mình lại sẽ dục cẩu bất mãn, sa sút đến nông nỗi bị sắc đẹp dụ dỗ... Suýt bị một bộ xương khô màu hường quyến rũ thành công, lan truyền ra thì khỏi nhìn mặt ai luôn!

Chử Hoàn nín thở, hơi hoạt động tay nắm cán dao, các khớp phát ra tiếng “rắc rắc”.

Anh như một con mèo bị giẫm trúng đuôi, triệt để bị hoa uổng tử và đám xương chọc giận, phát huy hiệu suất cao siêu thường, vạn phần hung tàn băng qua rừng xương trắng, đi đến đâu là dẹp sạch đến đó.

Theo động tác của anh ngày càng hung hăng, hoa uồng tử cũng ngày càng nôn nóng, ngay khi Chử Hoàn đạp nốt cái đầu lâu cuối cùng trước mắt xuống nước, hoa uồng tử đại khái không nhìn được nữa, quyết tâm dùng móng đẽ chết con sâu sắp chui vào tim mình.

Nó lật ngược lại như người ta tự đoạn kinh mạch, dây leo thô to thiếu linh hoạt rút về, không tiếc giá nào muốn đẽ Chử Hoàn xuống nước.

Miệng và mũi liền nhau, rơi xuống nước thì nguy to.

Vừa nghĩ đến đám xương cốt đi đến gãy chân chết tươi đó, Chử Hoàn liền không rét mà run, anh thà bị đám dây leo vạn tiễn xuyên tâm mà chết, còn hơn là chìm xuống nước để rồi bơi đầu đầu tới chết như lũ cá kia.

Cũng may, loại thực vật này thật sự quá lớn so với độ cao của con người, rớt cuộc đuôi to khó vẫy, di chuyển bất tiện, Chử Hoàn theo một khe hở linh hoạt nghiêng người lao đến chỗ rẽ nó.

Dây leo khổng lồ đuôi theo sát nút như gió thu cuốn hết lá vàng, Chử Hoàn không hề quay đầu lại, rút dao đâm mạnh vào rễ cây hoa uồng tử, nhựa cây lập tức tuôn ra như suối, sền sệt hơi giống mỡ.

Lũ dây leo như nổi điên rung mạnh dấy lên sóng lớn dưới sông, để quấn được Chử Hoàn, một sợi dây leo khổng lồ hi sinh tự làm gãy mình luôn.

Đám gai nhọn có dài có ngắn đó toàn bộ thít vào thân thể Chử Hoàn, mạnh như muốn nghiến nát anh thành tro, Chử Hoàn cầm chặt chuôi dao không chịu buông, bám riết như giò mà khoét một vết thương rất to trên rễ cây hoa uồng tử.

Đúng lúc này, Chử Hoàn đột nhiên nghe thấy tiếng Viên Bình: “Đón lấy!”

Ngay sau đó, một mũi tên cơ hồ sượt mặt anh cắm vào rễ hoa uồng tử, cây hoa lại run lên, Chử Hoàn nhìn thấy cái bật lửa chất lượng vượt trội của mình treo trên đuôi mũi tên.

Chử Hoàn giống như đã mất đi cảm giác đau, anh giằng co kéo tay với dây leo rất lâu mới khó khăn giờ lên một tay, cho đến khi hàm răng suýt nữa cắn vỡ hết, đầu lưỡi toàn mùi máu tươi, rốt cuộc mới với tới cái bật lửa, đốt lửa chỉ bằng hạt đậu lóc lên giữa con sông như quỷ vực, Chử Hoàn ném bật lửa vào đám nhựa như mỡ rỉ ra chỗ rễ cây.

Anh quyết định cược một ván – cược rằng thứ này đốt được.

Lần này anh đã thành công, mệnh chưa nên tuyệt.

Hoa uồng tử gập lên long trời lở đất, Chử Hoàn cảm thấy mình chợt bị nâng lên hơn mười mét.

Lửa anh đốt như lửa cháy lan ra đồng cỏ không thể dập tắt, ngọn lửa tham lam dễ như trở bàn tay cuốn sạch hết thảm xung quanh.

Cả gốc hoa uồng tử chống vó lên trời, Chử Hoàn cuối cùng đã nhìn thấy ánh nắng.

Rễ dây leo đang quấn anh bị đốt cháy một nửa, mất đi sức sống, rốt cuộc không kham được trọng lượng của người trưởng thành, Chử Hoàn từ trên không rơi xuống, nhưng vẫn dùng nốt chút sức lực cuối cùng để nắm chặt con dao.

Chử Hoàn nghĩ, nếu rơi xuống nước thì cứ tự đâm mình một nhát chết ngay tại trận, cũng tốt hơn chán biến thành một con “ảo ảnh hù”.

Anh không có chí hướng khác, chỉ muốn lúc sống làm người, chết rồi thì làm một người chết bình thường.

Song anh không hề cảm thấy xuống nước, Nam Sơn lại lần nữa đón được anh.

Chử Hoàn nhìn thấy Nam Sơn này hình như còn nhếch nhác hơn kẻ ban nãy, chẳng những nhếch nhác, hai mắt còn đỏ ngầu, trong mắt tựa hồ cũng có ánh lửa ngút trời. Nam Sơn bế anh nhanh chóng băng qua đám dây leo

cháy rực và rễ cây găm thét, cơ thể ấm áp và rắn chắc, không hề có cảm giác dính như rắn, cũng không hề cọt nhả lạnh lẽo.

Chữ Hoàn mơ mơ màng màng nghĩ thầm trong lòng: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng...”

Hai chữ “phong lưu” còn chưa kịp ra thì anh đã hoàn toàn mất đi ý thức, con dao trong tay rơi “Tõm” xuống nước, gợn sóng lan ra.

Ánh lửa ngút trời, anh khoác cái xác đầm đìa máu, lục căn không tỉnh.

— Bóng đèn dưới đèn vốn là chỗ bị chính ngọn đèn che khuất, do ngọn đèn ngày xưa thường thấp trong đĩa hoặc bát, tạo thành bóng. Vì những chỗ này rất gần nguồn sáng nên hiện được hiểu rộng là mọi người không phát hiện sự vật và sự việc diễn ra ngay bên cạnh mình.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 46

Nghe nói khi sắp chết, người ta sẽ trông thấy một chùm tia sáng, đi vào đó là có thể nhìn lại ngàn dây vạn mối trên trần thế, lúc này chết sống chỉ cách nhau một đường, rốt cuộc kết quả ra sao, thì phải xem người này bước về bên nào.

Chử Hoàn đã nhìn thấy chùm sáng trong bóng tối ấy.

Anh không tự chủ được đi vài bước về bên ấy, nhưng rồi lập tức ý thức được đi đâu gì đó, anh lại do dự dừng chân, cúi đầu nhìn tay mình, trên ngón tay trống không, giống như thiếu mất cái gì.

Anh hơi mơ hồ, một lúc lâu mới nhớ ra là tín vật của lời hứa phải sống đến bảy tám mươi tuổi – cái nhẫn, không thấy đâu nữa.

Đột nhiên, đám hoa uông tử kỳ quái, dây leo không lồ chi chít gai nhọn, cùng với xương trắng chằng chịt như núi đó, từng màn lướt qua trước mắt, Chử Hoàn ngớ ra, sờ soạng người mình, nghĩ thầm: “Tức là mình sắp chết rồi à?”

Nghe nói khi tinh thần tột nhất, trên mặt anh thỉnh thoảng sẽ lộ ra thần sắc như muốn nhảy lìa, đến ông Chử Ái Quốc mắt mờ cũng nhận thấy, mà anh quả thực cũng chẳng ra gì, từng buông tay một lần trên vách núi – nhưng những đi đâu này không hề có nghĩa là anh thật sự muốn chết.

Trên thế giới được mấy ai thật lòng thật dạ muốn chết?

Thực ra thì đại đa số chỉ là sai lầm trong một ý nghĩ, hoặc là thân bất do kỷ mà thôi.

Chử Hoàn ngữ ngừng quay đầu lại, phát hiện phía sau mình là một màu đen nặng nề, đã không còn tìm thấy con đường khi đến.

Kể ra thì cũng thật lạ kỳ, trong cuộc đời người ta, hễ muốn ngoảnh đầu nhìn lại, thì nhất định là ở trong tình huống không tìm thấy đường đến, bởi vậy hầu hết thời điểm cũng chẳng nhìn thấy gì cả.

Trong lòng hơi sợ, song Chử Hoàn không hề muốn thần nhiên nhận lấy, chỉ bất chấp khó khăn mà tiến lên, phảng phất hòa tan trong chùm sáng đó. Anh nhắm mắt rồi lại mở ra, phát hiện mình dường như trở về bên dưới khu nhà trọ từng ở.

Trong tiểu khu này có siêu thị, có bãi đỗ xe ngay gần, có vành đai xanh được chăm sóc, đứng ở ngã tư còn có thể nhìn thấy xe cộ như nước chảy trên con đường lớn đằng sau khu dân cư, xa hơn chút nữa là trạm tàu điện ngầm, mỗi ngày sẽ có vô số chuyến “tàu điện ngầm” mà Nam Sơn vẫn hằng mong đợi.

Chợt nghe một tiếng mèo kêu be bé, anh cúi đầu nhìn thấy Đại Miu từ trên cây nhảy xuống, dựng thẳng đuôi đi vòng quanh chân mình.

Chử Hoàn bế con mèo lên, vuốt ve cái đầu nhỏ xù lông kia, kế đó giống như cảm nhận được điều gì, anh quay người lại, thấy Chày Gỗ đỡ một ông cụ đi đứng không nhanh nhẹn lắm bước tới.

Ông cụ run rẩy động cây gậy xuống đất, người vừa gầy vừa cao, như một cây đu đưa tre run rẩy trong gió vậy. Chày Gỗ vừa đỡ ông cho có lệ, vừa tò mò nhìn ngang ngó dọc, y hệt già Lưu vào Đại Quan viên, luôn mồm cảm thán với Chử Hoàn: “Ôi trời ơi, hảo tiện nhân, chỗ các anh sao lắm người vậy? Những người này anh đâu biết hết à?” (Già Lưu là nhân vật trong Hềng lâu mộng)

Chử Hoàn đương nhiên không biết – Ở đây ba năm, ngay cả hàng xóm anh cũng chưa từng qua lại.

Anh không có thời gian giải thích, trong lòng chứa đựng vô vàn nghi vấn.

“Này người anh em, sao anh lại ở đây?” Chử Hoàn thoát đầu vừa kinh ngạc vừa ngờ ngợ nhìn Chày Gỗ một cái, tiếp đó quay sang ông cụ kia, “Ba, sao ba cũng ở chỗ này?”

Chày Gỗ không trả lời, chỉ cười, nụ cười ấy ôn hòa hiên lành, nằm trên mặt hần có hơi hãi người.

Chử Ái Quốc đẩy Chày Gỗ ra, ném gậy đi, thở hắt học ngửi ngay ven đường, dùng đôi mắt nhỏ đây hỉ cảm nhìn Chử Hoàn từ trên xuống dưới một phen, bấy giờ mới thỏa mãn gật đầu bảo: “Con đó, bây giờ cũng có chút dáng chó dạng người rồi.”

Chử Hoàn cúi đầu dòm thử mình, thấy trên người còn độc mỗi một cái quần, trong đó một ống quần còn bị cụt mất một nửa, từ trên xuống dưới, hình tượng của mỗi một tế bào đầu có vẻ quá sắc bén. Anh cười khổ một chút, thấy lời khen này hết sức khó hiểu, đành phải đưa tay cọ cảm: “Ba đó, bây giờ cũng hơi một hơn rồi, ở bên đây sống thế nào?”

Chử Ái Quốc hừ một tiếng: “Nghèo rớt mùng tơi, nuôi con còn không bằng nuôi chó, ngày lễ ngày tết ngay cả một người đốt vàng mã cho cũng chẳng có.”

Chử Hoàn vừa đi đến trước mặt ông thì một gậy lôi đình đã đập tới. Chử Hoàn kêu “Ồi” một tiếng, một chân nhảy vọt đi, lại nhìn kỹ biểu cảm hần hừ tức giận của ông Chử Ái Quốc, không dám trốn quá xa, đành né trái né phải ngay tại chỗ: “Ba, ba làm gì vậy? Còn có bạn con ở đây mà, ba để người ta chê cười cho...”

Anh chưa dứt lời thì Chày Gỗ đã tự giác đưa tay che mắt, còn nhe răng nhả nhổ cười nữa chứ, đúng là kẻ đê tiện thiên phú dị bẩm mà.

Chử Ái Quốc đang nói chột đau buồn: “Con dâu tao đâu? Cháu tao đâu? Bị mày làm mất rồi! Mày giỏi lắm Chử Hoàn, tao đi rồi là không ai quản được mày chứ gì? Mày coi trời bằng vung, qua lại với một thằng đàn ông – thế thì cũng đành, vậy mà trong lòng mày ngay cả một chút áy náy, một chút đấu tranh cũng không có, mày nói xem mày là cái giống gì hả?”

Chử Hoàn: “...”

Anh không tìm được trọng điểm trong lời quở mắng này: rốt cuộc ông cụ nói anh không nên làm gay, hay là nên gay cho éo le một chút?

Chử Ái Quốc đập Chử Hoàn một trận cho đã, giận sùi bọt mép mà run rẩy chỉ anh, đau đớn nói: “Trên đời này gái già gái trẻ đầy ra đó, mày bị chập dây nào mà nhất định phải tìm đàn ông hả? Trên người nó có cái gì mà mày không có, hả?”

Chử Hoàn từ từ quỳ xuống. Anh cúi đầu, tháo mắt kính, chậm rãi dùng chéo áo Chử Ái Quốc lau cho sạch, một lúc lâu mới cười khế: “Con cũng chả biết, chắc là bị quỷ ám rồi.”

Chử Ái Quốc thở dài.

Phía sau ông đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng người, Viên Bình cũng ở trong đó – không phải kẻ sinh ra dưới thánh tuyền, Viên Bình này có nước da màu lúa mạch khỏe mạnh, khuôn mặt rất không phục và khó chịu... dù rằng trên trán thủng một lỗ nhìn mà đau lòng.

Chử Hoàn lia ánh mắt qua mỗi người, kẻ đó hỏi nhỏ: “Ba, ba đến dẫn con đi à?”

Chử Ái Quốc nhìn lên: “Mày muốn đi theo ba không?”

Chử Hoàn dưới chân trống không, dường như lại quay về trên vách núi kia. Anh dùng một tay treo mình trên cành cây, bên dưới là vực sâu thăm thẳm, đằng trước là... những người đã mất mà anh biết đang lơ lửng giữa trời.

Chử Hoàn còn chưa kịp sững sốt thì người thành linh đau nhức khó mà chịu nổi, giống như bị ném vào chảo dầu sôi sùng sục, toàn thân co giật một chút, nhưng ngón tay lại bám chặt thân cây xù xì.

Hình phạt dài đằng đẳng này tựa hồ chỉ là một mở đầu, sự tra tấn là không ngừng không nghỉ.

Chưa bao lâu, cơ bắp trên cánh tay Chử Hoàn đã gồ lên, dường như sắp bị căng đứt, kẽ ngón tay thì bị siết rướm máu.

Anh nghe thấy ông Chử Ái Quốc nói ngay bên cạnh: “Nếu mày cảm thấy đau, muốn buông tay, thì bọn tao sẽ đón mày đi.”

Nhưng không biết vì sao, càng bị tra tấn, Chử Hoàn lại càng túm chặt đại thụ, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay. Chính Chử Hoàn cũng không ngờ đến, một ngày kia anh sẽ chấp nhất cái sinh, liêu mạng muốn sống sót dù đang đau như vậy.

“Nam... Nam Sơn...” Khi hai chữ này buột miệng thốt ra, cái tên ấy như ẩn chứa sức mạnh thần kỳ, Chử Hoàn không nhịn được gào khàn cả giọng, “Nam Sơn! Nam Sơn!”

Anh không biết mình treo lơ lửng bao lâu trên cành cây nguy hiểm đó, cũng không biết mình lăn bao nhiêu lần trong chảo dầu, cho đến khi tần mẩn mờ hồ, đau đớn đã biến thành tê dại.

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm, hai chân Chử Hoàn chợt chạm đến mặt đất, ngón tay rùng rùng máu tươi mắt thường thấy được mà khôi phục như lúc ban đầu. Chử Hoàn hơi lão đảo, quay phắt đầu lại, thấy tất cả ánh sáng phía sau co cụm thành một cánh cửa, ông Chử Ái Quốc được Chày Gỗ đỡ, đứng ở nơi đó lặng lẽ nhìn anh.

“Ba còn sợ mày không chịu nổi chứ.” Chử Ái Quốc nói rồi ném cho anh một thứ, Chử Hoàn đưa tay bắt lấy – là cái nhẫn kia.

“Mày đi đi.” Chử Ái Quốc phất tay, “Lúc vớ nếu thích thì kêu người ta làm lại đôi khác đẹp hơn – cũng đừng quên đốt ít giấy tiền cho ba, tìm mẹ kế cho mày tốn kém lắm đấy.”

Chử Hoàn hơi sửng sốt, thấy Chày Gỗ đỡ ông Chử Ái Quốc, sắp sửa quay người đi, liền vội vàng kéo lại: “Chờ đã, ba, ba để người anh em này trở về với con đi.”

Chày Gỗ vỗ vỗ mu bàn tay anh: “Tôi không về được nữa, hảo tiện nhân, nhớ giúp tôi trông nom thằng con tôi nhé.”

Trong lòng Chử Hoàn sinh ra dự cảm xấu, anh miễn cưỡng nở nụ cười: “Thằng nhãi nhà anh phiền chết được, tôi chả quản đâu, anh tự về mà quản.”

Chày Gỗ thở dài, quay người lại, ngực đối thẳng với Chử Hoàn, chỗ đó có một vết thủng rất to, như một cánh cửa bị tháo ra vậy. Chử Hoàn giật nảy mình, Chày Gỗ lại bu ãn bã nhìn anh: “Hảo tiện nhân, tôi thật sự không về được đâu.”

Đồng tử Chử Hoàn chột co lại, Chày Gỗ mỉm cười, nói tiếp: “Tộc trưởng của chúng tôi sắp điên rồi, tôi không dám giữ anh lại nữa đâu, anh hãy đi đi.”

Nói xong hất mạnh Chử Hoàn, Chử Hoàn theo bản năng quơ quơ hư không, nhưng chẳng bắt được cái gì.

Anh phảng phất rơi xuống từ nơi cao vô cùng, trải qua một phen nước sôi lửa bỏng, lột da rút gân, lúc này linh hồn mới quay về tựa như đã cách cả một đời, tầm nhìn mờ hồ, một giây sau, đau đớn buốt xương ập đến, Chử Hoàn ngay cả sức lực để cuộn mình lại cũng không có, trong cổ họng bật ra một tiếng rên nhỏ.

Nam Sơn bẻ cầm anh ra, mớm cho một ngụm nước, trong cơn mơ màng, tinh thần Chử Hoàn chấn động, thần nghĩ: “Đây là thật.”

Anh còn chưa kịp định thần thoát khỏi sự hỗn độn khi chết đi sống lại, đã tính thuận thế giới trò lưu manh, nhưng tiếc thay chẳng còn tí tẹo sức lực nào, chỉ tỉnh táo được một chớp mắt, rồi lại nhanh chóng chìm vào cơn hôn mê sâu hơn.

Anh lúc tỉnh lúc mê, cũng không biết trải qua bao lâu, song mỗi một lần mở mắt ra, đều thấy Nam Sơn đang ôm chặt mình, giống như chưa từng buông tay vậy.

Chờ tới khi rốt cuộc khôi phục một chút ý thức, anh phát hiện bên ngoài đã tối đen rồi.

Chỉ Hoàn bị tiếng nói chuyện thấp giọng của Viên Bình quấy rầy, anh nghe hẳn ta nói với Nam Sơn: “Tộc trưởng à, cậu thả nó xuống một lúc đi, tốt xấu gì cũng phải ăn vài miếng, hoạt động một chút – không phải nó cũng hạ sốt rồi sao?”

Nam Sơn không lên tiếng, nhưng mái tóc dài rơi xuống vai Chỉ Hoàn hơi nhúc nhích, hẳn là lắc đầu rồi.

Viên Bình thở dài: “Cậu cứ yên tâm đi, thật đấy, thằng này cần tinh con gián, chỉ cần chưa tắt thở tại trận, thì nó không chết được đâu.”

Chỉ Hoàn thật sự không nghe nổi nữa, liền bất chấp toàn thân mệt mỏi và giọng đang khản đặc, trầy trật nói: “... Phiền mày chút xa ra!”

Nam Sơn run lên, hoảng loạn vén mái tóc lộn xộn trên trán, vừa mừng vừa sợ: “Chỉ Hoàn?”

Chỉ Hoàn hơi nâng bả vai, tức khắc đau nhói tim.

“Đừng nhúc nhích.” Nam Sơn siết chặt tay, vội vàng ấn anh xuống, “Anh khát không? Đói không? Đau không?”

Chỉ Hoàn: “Đau.”

Nam Sơn thoáng nín thở.

Chỉ Hoàn cảm thấy mình giống như đi một đoạn đường rất xa mới trở về, sắp mệt chết rồi, toàn thân mỏi nhừ, nhưng gặp được người ấy, lại thấy lòng bình yên, nở nụ cười nhẹ nhàng, tiếng hầu như không nghe thấy: “Cho tôi hôn cái đi.”

Viên Bình bị bỏ xó thấy miệng chua lè: “Bên cạnh còn lù lù một người đây, coi tao ẩn thân hả?”

Kì đà thì cũng đành, nhưng còn là con kì đà bị phốt lò – Viên Bình phần nộ nhìn Chử Hoàn ngắc ngoải một cái, đứng dậy bỏ đi mất.

Nam Sơn hít sâu một hơi, kêtai Chử Hoàn, nói khẽ: “Chờ theo tôi trở về, thì chấp nhận thay máu, được không? Tôi không cần anh thề thốt gì nữa, tương lai anh muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, tôi chẳng cần gì hết, được không?”

Chử Hoàn giơ tay lên, nắm chặt các ngón tay cậu.

“Cậu ngốc à,” Chử Hoàn nghĩ bụng, “Sao không hỏi xem tôi trở về là vì ai?”

Do Chử Hoàn bị thương, họ nán lại đó vài ngày, Nam Sơn căn bản liên tục trông nom bên cạnh không rời mắt, cho đến khi Chử Hoàn đã khôi phục cơ bản khả năng hành động, Viên Bình khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội để nói chuyện riêng.

“Tao có việc muốn hỏi mày.” Viên Bình ngập ngừng ngẩng bên cạnh, thấy Chử Hoàn dáng vẻ thờ ơ, cố kiềm chế lửa giận trong lòng, đập đùi anh ta một phát, “Đang nói chuyện với mày đấy – mày ừm... qua lại với đàn ông, ba mày biết rồi không đánh chết mày hả?”

“Đánh rồi, mới mấy bữa trước thôi.” Chử Hoàn đặt một tay lên trán, lát sau, anh hé môi, nói rất khẽ, “Ba tao mất rồi.”

Viên Bình nhổ một cọng cỏ, bứt một đoạn ném xuống đất, trầm mặc một hồi, hần bỗng nhiên nói chẳng đâu vào đâu: “Bữa đó mày nói ‘không thể nghĩ’, là có ý gì?”

Chử Hoàn nhất thời không nhớ ra, nghi hoặc “hửm” một tiếng.

Viên Bình: “‘Không trung vô sắc, vô thụ, tướng, hành, thức, vô nhân, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý; vô sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp’, mẹ tao tin Phật, hồi nhỏ tao từng nghe mẹ nói, làm sao mà mày biết?”(Câu trên trích trong MA-HA BÁT-NHÃ BA-LA-MẬT-ĐA TÂM KINH)

Chử Hoàn nhất thời không tiếp lời.

Viên Bình vẫn truy hỏi không buông tha: “Chẳng phải mày là tay sai của chủ nghĩa duy vật, ghét nhất mấy trò mê tín phong kiến ra vẻ thần bí này à?”

“Tao chỉ thuận miệng nói vậy thôi.” Chử Hoàn đáp khẽ, anh mím môi, đôi môi khô nứt tróc cả da, thoát nhìn hơi tiều tụy, “Đôi khi gặp phải một số chuyện không cách nào giải quyết, con người ta sẽ biết mình không phải là vạn năng, sẽ theo bản năng muốn tìm cho mình một lời giải thích.”

Viên Bình bút xong cả cây cỏ khô, tiếp lời: “Thí dụ như nhờ vào loại thị giác tôn giáo nào đó, vờ như mình ở trên vị trí cao hơn một tầng, vờ như tất thảy gặp phải ở thế giới này đều là đau khổ hư ảo trợ giúp cho tu hành, trong lòng sẽ có sự kiên cường như mặc thiết bố sam vậy.”

Chử Hoàn thoáng nở nụ cười: “Chính là món xúp gà cho tâm hồn đó à – Đáng tiếc đến cuối cùng vẫn không thuyết phục được mình, không cách nào tin tưởng nổi.”(Xúp gà cho tâm hồn: Chicken Soup for the Soul)

Viên Bình im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Hai ngày qua... không nhìn thấy Chày Gõ, mày... không hỏi một tiếng nào sao?”

“Tao biết.” Chử Hoàn nói, “Tao đã nhìn thấy anh ta, anh ta nhờ tao trông nom thằng con.”

Viên Bình thấy mũi cay cay, suýt nữa rơi nước mắt. Hắn bỗng nhiên có thể hiểu được cảm giác của Chử Hoàn từng ấy năm qua.

Hắn dùng tay bóp mũi, ra sức nén nước mắt lại: “Tao lúc ấy không hề là vì mày, hiểu không? Tao chỉ làm việc mình nên làm thôi.”

Chử Hoàn: “Tao hiểu.”

Dứt lời, Chử Hoàn rút cuộc quay đầu nhìn Viên Bình, ánh mắt hai người phảng phất cách thời gian chạm nhẹ vào nhau, Chử Hoàn nói: “Tao cũng đã làm việc nên làm, mặc dù mất hơi nhiều thời gian.”

Anh cảm thấy như tảng đá vẫn chặn ở nơi nào đó trong ngực mình đột nhiên vỡ nát, giống như sau nhiều năm, anh rốt cuộc bắt tay giảng hòa, xóa hết cả ân lẫn thù với chính mình.

Viên Bình rốt cuộc rơi nước mắt, song hắn lại cảm thấy mắt mắt, liền nhanh chóng lau đi: “Ba mẹ tao khỏe chứ?”

Chủ Hoàn: “Dì mất rồi, chú... chú khẳng khẳng muốn vào viện dưỡng lão, tao với Lão Vương thỉnh thoảng đến thăm.”

Viên Bình nhìn đi chỗ khác, mày rậm run nhẹ, đột nhiên hỏi: “Mày nói con người ta có kiếp sau chứ?”

Con người không có kiếp sau, hai kẻ tay sai của chủ nghĩa duy vật đâu từng tin chắc không nghi ngờ gì.

Thế nhưng, vật đổi sao dời, Chủ Hoàn im lặng rất lâu, chỉ trả lời: “Có.”

Viên Bình: “Kiếp sau còn có thể gặp lại không?”

Chủ Hoàn đáp như đinh đóng cột: “Có thể.”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 47

Hoa uông tử triệt để bị dọn dẹp sạch, âm thú và thực nhân thú bỏ chạy cũng còn chưa kịp trở về, bởi thế khu vực hạ du lúc này thanh tĩnh hiếm thấy.

Họ rửa sạch vết máu trên người Chày Gõ, chỉnh trang lại cho hẳn, rồi chôn ở ngay nơi đây.

Tộc Người Thủ Sơn đại khái cho rằng thể xác cũng là vật ngoài thân, thái độ đối với thi thể thoải mái phát khiếp, không coi trọng lăng tẩm mộ địa lắm, vì mảnh đất nào chẳng chôn được người? Có lẽ nếu thân thể Người Thủ Sơn cũng như Người Thủ Môn, có giá trị như thần dược hiếm sinh, có khả năng Chày Gõ sẽ bị mang đi tùy thân bằng một hình thức khác, trong sự buồn đau của họ.

Đại Sơn trẻ tuổi, lại có ưu thế chủng tộc, khả năng phục hồi kinh người, khi Chử Hoàn còn do vết thương sau lưng mà khom người không tiện lắm, đôi mắt cậu ta cơ bản đã khỏi.

Cậu thiếu niên lại được thấy ánh mặt trời này ở trước mặt Chày Gõ khóc một trận cho đã, sau đó cắt một đoạn tóc ngắn, đặt trên bờ sông bùn lầy, dùng đá đè lên, lau nước mắt mà nói với hắn: “Sau này anh chính là anh ruột của em, vợ anh chính là chị ruột của em, con trai anh chính là con em, em nợ gia đình anh cả đời, chỉ cần em còn một hơi thở, thì không ai có thể tổn thương họ!”

Nói xong Đại Sơn quỳ xuống đất, đập đầu liên tục thành tiếng. Cậu ta dốc hết sức lực, làm bầm cả trán, xét trên hình tượng thì tựa hồ đã thành lăng đầu thanh thật rồi. (Lăng đầu thanh có thể tạm hiểu là trẻ trâu, cơ mà ở đây dùng nghĩa đen thì thanh là xanh, ý là Đại Sơn đập đầu đến bầm xanh)

Nam Sơn bước tới ấn vai cậu ta, nói khẽ: “Được rồi, anh ta nghe thấy rồi, cậu đứng dậy đi.”

Đại Sơn từ nhỏ là người nổi bật nhất trong đám bạn bè cùng trang lứa, mười sáu tuổi đã được trưởng giả đích thân lựa chọn để cùng với Tiểu Phương đi theo tộc trưởng, tay tộc trưởng ấm áp mà vững vàng, trong đủ các tình cảnh nguy hiểm, từng vô số lần đưa tới, một lần nữa kéo cậu ta lên, không một lần nào ghét bỏ cậu tuổi trẻ lỗ mãng.

Đại Sơn nhất thời buồn đau vô cùng, khó tự kìm nén tình cảm, như một đứa trẻ tủi thân, nắm chặt cổ tay Nam Sơn, ôm chân Nam Sơn mà khóc rưng rức.

Nam Sơn vòng tay qua vai cậu ta, vỗ vỗ lưng, lại không tự chủ được nhìn Chử Hoàn đang đứng cách vài bước.

Chử Hoàn khoanh tay trước ngực, dựa lên một tảng đá to. Anh chê hai ống quần thò thụt khó coi, bèn cho một nhát dao thành quần đùi luôn, thành thử trước mắt trên người cũng chỉ còn lại mấy mảnh vải rách vụn thôi.

Song, không còn áo mũ, anh ta vẫn có thể như một y quan cần thú.(Y quan cần thú: cần thú áo mũ chỉnh tề, bảnh bao)

Kỳ thực sau đó họ đều không nhắc tới – hôm ấy, hô hấp và nhịp tim Chử Hoàn từng ngừng một lúc.

Lúc ấy dường như Viên Bình liên tục hò la bên tai Nam Sơn, mà cậu chỉ như cái xác không hồn, đờ đẫn làm “hô hấp nhân tạo” gì đó theo chỉ thị của hắn, về sau hẳn tưởng, Nam Sơn lại phát hiện mình căn bản chẳng nhớ gì cả, khi ấy trong đầu cậu hoàn toàn trống rỗng.

Nếu... Chử Hoàn không còn, thì cậu phải làm thế nào?

Nam Sơn ở cách vài bước, nhìn Chử Hoàn đăm đăm, lơ đãng nghĩ, cho dù Chử Hoàn không còn, mình cũng không thể đi theo anh được, bởi vì là tộc trưởng Người Thủ Sơn, cậu phải gánh vác hi vọng của mọi người, cậu phải tiếp tục sống.

Nếu thực sự có một ngày như vậy, Nam Sơn nghĩ, có lẽ mình sẽ làm chuyện rất cực đoan. Cậu sẽ đốt Chử Hoàn thành tro để mang theo người, ăn cơm mang đi, ngủ cũng mang đi, mang vào trong mộng mà nhìn anh một cái, cho đến khi bản thân biến thành một bộ xương khô thì lại đi tìm anh – mấy ngày trôi qua, mỗi lần nhớ tới những việc này, Nam Sơn vẫn thấy tim như dao cắt, đau không thở nổi.

Cậu im lặng đứng tại chỗ, cho mình một phen cực hình vạn tiền xuyên tâm, không chú ý đến Đại Sơn được Tiểu Phương đỡ dậy đưa đi từ khi nào, Chử Hoàn lại đến trước mặt mình từ khi nào.

Chử Hoàn kề sát tai cậu, nói khẽ: “Còn nhìn, nhìn nữa là tôi thu phí đấy.”

Nam Sơn giật nảy mình, hơi thở ấm áp Chử Hoàn cố ý thổi vào tai cậu làm ba hồn bảy vía vội vã quay về nguyên vị, bấp bênh mà hội tụ thành một bụng thần hồn điên đảo, nhất thời không nói nên lời.

Chử Hoàn ôm hông cậu, đẩy nhẹ về phía trước: “Đi thôi.”

Mấy người họ lại nghỉ ngơi tại chỗ thêm vài ngày, nhưng nơi đây không nên ở lâu, nửa đêm hôm nay bên đông lửa, Nam Sơn tuyên bố quyết định sau khi suy tính kỹ càng của mình, cậu định kết thúc sớm lần tuần sơn này.

Tiểu Phương hơi lo âu hỏi: “Không đến rừng bia sao? Tộc trưởng, tôi từng nghe trưởng giả nói, hoa uồng tử bình thường không mọc ở phía Bắc núi, chắc chắn phía Nam đã có thứ gì rồi.”

“Ta biết,” Nam Sơn nói, “Sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường, đến nơi cao nhất trên đỉnh núi, nếu nơi đó đã xảy ra chuyện khiến hoa uồng tử cũng không thể không di chuyển, ở trên cao hẳn phải nhìn thấy.”

Còn nửa câu sau, trong lòng Nam Sơn đã có tính toán sẵn, nhưng trước mặt mọi người cậu không nhắc một chữ nào – nếu không nhìn thấy, vậy cậu định để những người này lại đây, rồi tự mình xuống núi tra xét một phen.

Đại Sơn và Tiểu Phương đều chỉ im lặng, bởi vì đây có khả năng là lần đầu tiên trong lịch sử Người Thủ Sơn phải bỏ dở giữa chừng việc tuần sơn.

Đêm nay đến phiên Viên Bình gác, nhưng trừ Tiểu Phương ra, mấy người khác không hẹn mà cùng không ngủ.

Chủ Hoàn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm giác được Đại Sơn bò dậy, rón ra rón rén đi qua bên cạnh mình; cậu ta đến bên đông lửa, ngồi ngay ngắn cạnh Viên Bình, nói khẽ: “Đại ca Người Thủ Môn, anh rất lợi hại, có thể dạy tôi một chút, để tôi cũng trở nên lợi hại hơn không?”

Viên Bình vốn không phải là người chững chạc, nhưng nhìn cậu thiếu niên mười tám mười chín tuổi trước mắt này, bất giác lại trở nên chững chạc hơn, hần nhẹ nhàng sờ cái trán bầm tím của Đại Sơn: “Không đâu, lúc bằng tuổi chú, anh còn là một thằng ngốc hoang mang không tìm được phương hướng, chẳng lợi hại chút nào cả.”

Đại Sơn thoát đầu ngẩn ra, sau đó kịp phản ứng là hần đang nói đến chuyện trước kia, thế là không hần nói leo, chỉ chăm chú lắng nghe.

“Sau ngần ấy năm, anh đã tổng kết được một chút, bình thường có hai loại người, tâm sự muốn hóa mạnh nhất,” Tiếng Viên Bình trong gió đêm có vẻ hơi xa xôi, Chủ Hoàn hé mắt ra, nhìn hần lên mặt kẻ cả nói với Đại Sơn, “Một loại là vì người khác, muốn phân cao thấp, muốn đề đầu cưỡi cổ người ta, một loại khác là vì chính mình, thí dụ như muốn liêu mạng bảo vệ ai, liêu mạng đạt thành nguyện vọng của ai, liêu mạng gây dựng sự nghiệp gì đó – chú mày là loại nào?”

Đại Sơn không chút do dự trả lời: “Sơn môn ngày càng khó thủ, tôi không muốn liên lụy người khác, huống hồ tôi còn hứa với đại ca phải trông nom con anh ấy, tôi cần sức mạnh.”

Viên Bình nhìn cậu mà cười: “Không sai, chú tìm đúng đường rồi.”

Nói xong, tựa hồ nhớ tới điều gì, ánh mắt lướt qua đông lửa, hần vươn vai như một con mèo, bổ sung: “Loại thứ nhất đi đến cuối cùng, cơ bản

đầu sẽ phát hiện mình là một kẻ ngốc.”

Chử Hoàn đang nằm yên ổn, tự dưng cảm thấy mình bị trúng một phát đạn trong lời chỉ dẫu mắng hờn lúc đêm khuya vắng lặng. Anh uể oải trở mình, tin chắc bất tự của mình với Viên Bình không hợp nhau.

Lúc này, có người sột soạt bò dậy, thò tay thăm dò, thoát đầu sờ thử trán Chử Hoàn, sau đó giơ ngón tay một lúc, chậm rãi dờ xuống, tựa hồ muốn thử hơi thở.

Chử Hoàn không mở mắt, nói khẽ với giọng mũi: “Không sốt, không chết.”

Nam Sơn cấp tốc rút tay về như bị bỏng: “Anh chưa ngủ à?”

Bên này là tiếng ngáy kinh thiên động địa của Tiểu Phương, bên kia Viên Bình dùng món xúp gà cho tâm hồn tự nấu dần dặt Đại Sơn ngũ mê tam đạo, mà còn chưa nói đến chính đề (Ngũ mê là nhân, tam đạo là quả. Ngũ mê gồm: tài, sắc, danh, ăn, ngủ; tam đạo gồm: địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh. Ý ở đây đại khái là Viên Bình càng nói Đại Sơn càng dần ra)

Chử Hoàn nhìn bóng tối xung quanh, cảm thấy bầu không khí thích hợp, bèn bò dậy, ngồi cạnh Nam Sơn.

Anh nhìn bàn tay nứt nẻ chồng lên nhau của mình, tháo cái nhẫn ông Chử Ái Quốc cho, mở tay Nam Sơn ra, đặt vào đó: “Cho cậu cái này.”

Rất lâu trước đây, Nam Sơn cho rằng cái nhẫn này là của ai tặng Chử Hoàn, còn thầm ghen tuông không ít, sau đó hỏi rõ ràng rồi, phát hiện không có cái kẻ “có lẽ có” kia, giữa hai người ngăn cách vô số phong tục tập quán mà cậu không thể hoàn toàn lý giải, bởi vậy đối với lai lịch của thứ này, Nam Sơn vẫn hơi mơ hồ.

Cậu cẩn thận ngắm nghía cái nhẫn trơn bản to này, bên ngoài đơn giản, không có một tẹo hoa văn dư thừa, bên trong dường như lại có chữ. May mà Người Thủ Sơn trong bóng đêm cũng có thể nhìn rõ, Nam Sơn sờ soạng một lần rồi giờ lên trước mắt: “Đùa... thôi?”

Đây là phong tục lạ lùng gì vậy?

Chử Hoàn cười khan một tiếng, ban nãy nhất thời nóng đầu tháo ra, lúc này mới cảm thấy hơi mất mặt. Anh lấy nhẫn lại, đeo lên tay Nam Sơn.

Cái nhẫn này vốn là ông Chử Ái Quốc đặt cho anh, nhưng không biết nhằn lẫn chỗ nào, Chử Hoàn đeo ngón nào cũng không vừa lắm, hoặc là chật, hoặc là dễ rơi, mà hiện giờ đeo lên tay Nam Sơn lại vừa khít.

... Chẳng biết có phải là cái ông Chử Ái Quốc này có khả năng dự đoán gì đó hay không.

Nam Sơn chưa hiểu lắm: “Đây là cái gì?”

Đây là cái gì?

Vấn đề này trả lời khá là dài dòng sâu xa – chẳng lẽ đi nói với Nam Sơn, cái nhẫn này ràng buộc một lời hứa sống đến bảy tám mươi với một ông lão, là mạng của anh hay sao?

Mấy lời như “giao mạng tôi vào tay cậu”, bất kể thế nào Chử Hoàn cũng khó mà nói ra miệng được, anh phát hiện mình cứ đến chỗ mấu chốt thì sẽ phát tác một loại bệnh cổ quái gọi là “ba chân không đá được một phát rắm”, đành phải tự an ủi mà nghĩ: “Việc này bình thường mà, đàn ông đứng đắn đâu ra lắm lời lãng mạn như vậy?”

Thế là anh ho khan một tiếng, làm bộ như không hề để ý: “Nhẫn, đeo chơi... ừm, là di vật của ba tôi.”

Nam Sơn sửng sốt.

Chử Hoàn nói: “Ở chỗ chúng tôi, phải dẫn người yêu về gặp cha mẹ, nhưng cha mẹ tôi đều đã mất cả, cậu không thể gặp được rồi. Cơ mà nhẫn đeo vừa... chứng minh rằng ông Chử Ái Quốc đó không có ý kiến gì với cậu, cậu cứ giữ đi, ông già đó cũng chẳng có tiền bạc gì, cứ coi như là quà gặp mặt ông tặng cậu vậy.”

Tay Nam Sơn bỗng nhiên run nhè nhẹ.

Chày Gõ chết r ã, Đại Sơn và Tiểu Phương đều phải nhìn sắc mặt cậu, Nam Sơn biết rõ đi ãu đó, bởi vậy ngoài mặt cậu tựa hồ vẫn bình tĩnh như thường, không dám mảy may biểu lộ ra những suy nghĩ trong lòng.

Cậu nghĩ rằng mình tuyệt ãi không giữ ãược Chử Hoàn, cho dù bây giờ th ãn xui quẻ khiến ở thêm một thời gian, cũng chỉ là liên tục khiến anh bị thương mà thôi.

Bên kia sông có xe cộ máy bay, không có quái vật, cũng chẳng lo ão máu.

Trên ãường họ đi người kẻ không hết, san sát các cửa hàng ãếm không xuể, muốn ăn cái gì có cái đó, muốn đi ãâu thì đi ãó.

Chử Hoàn chẳng nợ ãần gì cậu, cậu lấy gì ãể giữ người ta lại?

Hướng hồ, bất luận thế nào, ranh giới vùng ãình trệ ãang ngày một g ãn hơn. Nam Sơn từng nói với Chử Hoàn, rằng cậu phải tìm kiếm một ãường sinh cơ trong tử ãịa, nhưng hiện giờ, cậu bỗng cảm thấy mình ãúng là khoác lác không biết ngược, cuộc chiến tranh ãoạt sơn môn sẽ ngày càng khó khăn nguy hiểm hơn, e rằng một ngày kia, tựa như Lỗ Cách nói, tộc Người Thủ Sơn sẽ chôn cùng ngọn núi này.

Vậy Chử Hoàn thì sao?

Mấy hôm nay Nam Sơn không làm sao ngủ nổi, cậu suy nghĩ chuyện này bất kể ngày ãêm, rốt cuộc như bể cổ tay, quyết ãịnh phải buông tay, nhưng bây giờ, quyết tâm ấy bị cái nhắ của Chử Hoàn ãập bể tan tành.

Chử Hoàn trước kia không ãám ãoán mò lung lung, nhưng bây giờ ãã xé lớp giấy che ấy r ãi, rất nhiều việc chẳng cần phải nói, trong lòng Nam Sơn nghĩ gì, anh nhìn qua là hiểu. Chử Hoàn thở dài, một mặt ãược yêu mà lo, một mặt lại hơi ãau lòng, thế là anh nắm nhẹ cầm Nam Sơn, khẽ hôn cậu một cái nửa như an ủi vậy.

Anh vốn không có tà niệm, song hơi thở phả vào nhau, Chử Hoàn chạm nhẹ rồi lui lại có chút như ăn tủy mới biết tủy ngon, liền quyết đoán tạm thời quên chuyện mình là một “người đàn ông đứng đắn”, sau đó giữ gáy Nam Sơn, một lần nữa kết nối.

Lần này, trong lòng Chử Hoàn đã mang theo dục niệm, vô cùng có kỹ xảo nay mới Nam Sơn ra, hết sức kiên nhẫn rồi lại không cho phân bua mà dấn vào sâu hơn.

Nam Sơn chưa từng hôn người khác như vậy, càng chưa từng bị ai hôn, ban đầu hoàn toàn luống cuống chân tay, lúc đầu lưỡi chạm nhau, cậu rụt lại như hoảng sợ.

Chử Hoàn nhẹ nhàng vuốt ve gáy cậu, vừa dịu dàng vừa cương quyết cuốn lấy cậu, trở hết võ nghệ toàn thân như muốn khoe khoang bản lĩnh, cho Nam Sơn một phen buồn miên man, sau đó hơi lui ra, khẽ khàng chạm mũi Nam Sơn, cười nhẹ bảo: “Nhắm mắt, thả lỏng một chút.”

Hơi thở bị gián đoạn của Nam Sơn lúc này mới lại tiếp tục, tim đập như muốn nổ tung lồng ngực, máu chảy loạn xạ khắp người, toàn thân bắt đầu nóng lên, tiếng mẹ đẻ lẫn tiếng Hán bập bẹ đều bị quên sạch sành sanh, chẳng thốt được chữ nào.

Chử Hoàn: “Muốn nữa không?”

Nam Sơn: “Tôi... tôi...”

Cậu không nói nên lời, đành phải trực tiếp hành động, vung về kéo Chử Hoàn vào lòng, bắt chước động tác của anh ban nãy, gặm loạn một chặp, hết như con mèo nhỏ không biết trình tự. Chử Hoàn bỏ mặc một hồi, rồi nhanh chóng đổi khách thành chủ. Anh quỳ một gối xuống bên cạnh, nửa đè trên người Nam Sơn, bàn tay dè xèmm lại xuyên qua tóc cậu, dò xét hơn nửa thân thể rắn chắc da thịt bóng loáng, lưu luyến nằm lại bên hông người ta không chịu đi, có cảm giác như bụng mình bốc lên một ngọn lửa lâu rồi không thấy.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan rõ to, có kẻ khó chịu quát lên một tiếng: “Kiểm tra tác phong và kỷ luật!”

Thì ra nửa đêm về sáng đổi thành Đại Sơn gác, Viên Bình vừa vặn đi tìm chỗ ngủ.

Nam Sơn như vừa tỉnh khỏi cơn mê định thần lại, vội vàng đỏ bừng mặt bắt lấy tay Chủ Hoàn.

Chủ Hoàn: “...”

Tổ sư cái thằng độc thân trống vắng gây hại cho xã hội này! Chủ Hoàn chưa bao giờ hi vọng họ Viên mau mau quay về thánh tuyên bán muối đến thế.

Chủ Hoàn: “Mày còn dám đề tiện hơn không?”

Viên Bình ngênh ngang ngẩng ngay bên cạnh: “Giữa nơi đông người, mày dám dày mặt hơn không?”

Nói xong, hắn thò đầu dòm Nam Sơn, ngu xuẩn lắm nhãi: “Tộc trưởng, cậu phải lưu ý một chút, thằng này là lưu manh đấy, coi chừng nó chiếm lợi thì khổ.”

Ngay cả Đại Sơn cũng tò mò quay đầu nhìn, làm Nam Sơn thật sự không biết phải đáp gì.

Chủ Hoàn nhặt một hòn đá dưới đất ném Viên Bình – bạn bè chó gì, ai muốn bắt tay giảng hòa với cái thể loại này?

Đối với loại khốn nạn này, ngôn ngữ đâu là dư thừa, chỉ có đập lỗ đầu mới là đường lối đúng đắn duy nhất.

Nam Sơn vội vàng luống cuống tay chân chụp hòn đá trước khi nó nện vào đầu Người Thủ Môn: “Các anh đừng...”

Viên Bình nổi quạu: “Đậu má lại chọi mặt tao, tao cứ đẹp trai hơn mày đó thì sao? Đờ rác rưởi bụng dạ hẹp hòi!”

Chử Hoàn vẫn quyết định không đội trời chung với hắn ta.

Nam Sơn ôm eo kéo anh lại: “Được rồi!”

Viên Bình vừa thấy có người trấn áp anh ta, liền lập tức vui vẻ: “Hà hà...”

Nam Sơn: “Người cũng câm miệng đi!”

Viên Bình: “...”

“Nằm xuống.” Nam Sơn cau mày, tránh vết thương của Chử Hoàn, đè nghiêng anh xuống đất, cuối cùng nhìn Viên Bình một cái cảnh cáo, đổi vị trí tách đôi gà chọi này ra.

Tốt xấu gì cũng xem như được thanh tịnh cái tai.

Dù cho... sự lãng mạn ban nãy đã bị khói thuốc súng xua tan mất.

Nam Sơn cúi đầu thoáng nhìn cái nhẫn trên tay, một lúc lâu sau, cậu cảm thấy Chử Hoàn hẳn đã ngủ rồi, mới len lén thò một tay, cẩn thận đặt lên người đối phương, giống như đang ôm cả một thế giới vậy.

Hôm sau, họ đi nốt ngày cuối, hướng về đỉnh núi lớn trước mặt.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 48

Chân người hiểm đến, vách núi cheo leo.

Nơi này không có bậc đá, đương nhiên càng không thể có cáp treo, chỗ bót dốc còn đi được vài bước, đến chỗ hiểm trở thì phải tay không cầm dao găm vào khe đá, mới có thể dùng cả tay lẫn chân mà trèo lên.

Vì thế mà Chử Hoàn càng không tài nào lý giải cách nghĩ của mấy kẻ thích leo núi, bất luận thế nào anh cũng không thể hiểu nổi sự yêu thích với môn vận động như liều mạng này.

Nam Sơn nghe anh bình luận vậy, vội hỏi: “Thế trước kia anh thích làm những gì?”

Chử Hoàn cẩn thận nhớ lại, phát hiện chui ra trước hết trong đầu, một là “ở nhà chơi điện tử”, một là “nằm dài xem ti vi”, tựa hồ cái nào nói ra cũng không được hay lắm, bèn gia công tí chút, hàm súc đáp: “Kiểm tra lỗ hổng lập trình, quan tâm tác phẩm văn nghệ phản ánh các vấn đề xã hội phức tạp như phim ảnh.”

Viên Bình suýt nữa rớt luôn xuống vách núi vì cười.

Họ không có lấy nửa phương tiện leo núi, hoàn toàn là cách leo chuẩn bị ngã chết bất cứ lúc nào, thế nhưng vẫn có tâm trạng thi thoảng tán gẫu đôi câu, đủ thấy vách đá cũng chẳng khó trèo lắm – bởi vì ngọn núi này rất sạch sẽ.

Đừng nói đám quái thú khổng lồ ăn tươi nuốt sống kia, dọc đường ngay cả sinh vật nhỏ hoang dã bình thường cỡ hươu cũng không gặp mấy con, rắn và thằn lằn trong bụi cỏ rất khó tìm, chỉ thỉnh thoảng có vài con

sâu đần độn bò qua, người đến cũng chẳng biết đường trốn, không cần thận là đạp chết luôn.

Điều này chứng minh quyết định của Nam Sơn là không sai, càng yên tĩnh thì nguy hiểm ẩn giấu trong đó sẽ càng khó đối phó hơn.

Lưng chừng núi có một sơn động nhỏ tự nhiên, họ nghỉ tạm bên trong một chút, Viên Bình mở hành lý chia lương khô, Chử Hoàn chọn chọn lựa lựa chán chê mới cần một mẫu, Viên Bình liếc nhìn thấy mặt kính đồng hồ đã nứt chằng nứt ngang như mạng nhện trên cổ tay anh ta.

Viên Bình: “Vứt cho lệ đi.”

Mặt đồng hồ bình thường là thủy tinh ngọc thạch, chịu được ma sát nhưng không chịu được va chạm, chống nước không chống nổi quái vật. Chử Hoàn mấy bữa nay bận chạy trốn dưỡng thương rồi lại yêu đương, hiện giờ mới chú ý tới vết va chạm như mạng nhện bên trên. Vừa nghĩ đến thứ này tốn hết hai tháng tiền lương, anh lập tức xót ruột vô cùng, tiếc thay xót ruột cũng chẳng ích chi – cái mặt đồng hồ đó đã xong phim rồi, trên lớp kim loại đây những vết nứt lớn bé, trừ bộ máy tự động còn đang máy móc chạy, cơ bản đã không còn hi vọng cứu vãn.

Chử Hoàn tháo đồng hồ liệng đi, thở dài, ngắm nghía vẻ ngoài của mình, cảm thấy mình đã triệt để từ một tinh anh dỏm biến thành dã nhân thật rồi. Anh bèn dứt khoát chỉnh kính thành kiểu ống nhòm, gỡ ra ném cho Nam Sơn, trên người thoáng cái tháo hết những thứ dư thừa, phảng phất quay về là đứa trẻ hoang dại trong khoảnh sân rộng nghịch bùn không hề kiêng dè rất nhiều năm trước.

Món bánh khô có mùi vị khủng khiếp vô cùng, khiến vị giác hết sức khổ sở, Viên Bình mới cắn một miếng, đã tự nhiên sinh ra nổi kích động muốn đánh trống kêu oan.

Mấy ngày liên tục, Viên Bình thực sự đã chịu đủ tay nghề nấu ăn của Người Thủ Sơn, bánh khô cong queo khó nuốt chưa từng thấy, chắc ngay cả lương khô cũng có thể khinh bỉ nó, đúng thật là không dở vì quá dở.

Tiểu Phương liếc trộm vẻ mặt hắn, cười hì hì nói: “Anh lấy không phải bánh do Xuân Thiên làm, khó nuốt chứ? Xuân Thiên nhà tôi tay nghề vẫn giỏi nhất.”

Chị Xuân Thiên hơi thuận tay trái, cho nên hình dạng bánh chị ta làm sẽ có một chút khác biệt rất nhỏ, điểm này Tiểu Phương biết rõ, Chủ Hoàn cũng đã nhận ra từ sớm, nhưng cả hai đều hẹp hòi giữ trong bụng chứ không nói ra.

Chủ Hoàn bẻ đôi mẫu bánh trên tay, quay đầu đút cho Nam Sơn, còn chớp chớp mắt với cậu nữa chứ.

Viên Bình vẫn chẳng thèm ăn nổi, trong mắt hắn thì bánh ai làm cũng khó nuốt cả, cái gọi là “tay nghề giỏi” của Người Thử Sơn chắc cũng là trình độ khủng bố trong cách nấu “độc phẩm”(1) sơ cấp hơn mà thôi, hắn ỉu xìu phàn nàn: “Tôi muốn ăn thịt nướng.”

Đại Sơn: “Chẳng phải mới ăn hôm qua à?”

“Ôi,” Viên Bình khoát tay, “Tên nhóc ngốc này, đúng là nhà quê mà! Chỉ cạo lông rửa sơ rồi đốt trên lửa đến đen sì mà cũng xưng gọi là thịt nướng sao?”

Nói đến đây, hắn đột nhiên ngẩng thẳng dậy, giống như bị hiện thực tàn nhẫn giày xéo đến không đường trốn tránh, đành phải ăn bánh vẽ cho đỡ đói, miêu tả như thật: “Thịt nướng không thể trực tiếp dùng lửa, mà phải kiếm một cái ‘vỉ’, chú mày biết ‘vỉ’ là cái gì không? Chính là một cái đĩa sắt to, ghép từ nhiều que sắt, giữa có khe hở, bỏ than bên dưới, than đốt nóng rồi thì bôi dầu trên vỉ, sau đó cắt thịt thành lát, càng tươi càng ngon, càng mỏng càng tốt – trước đó ướp gia vị cho ngấm, bỏ lên vỉ, ‘xèo’ một tiếng...”

Viên Bình liếm môi, Đại Sơn và Tiểu Phương theo lời hắn miêu tả, nhất tề ngửa đầu nuốt nước miếng cái ực.

Viên Bình vừa YY vừa cắn một miếng bánh bột chưa lên men dở chín dở sống, khuôn mặt dữ tợn mà nuốt xuống: “Sau đó trải rau củ trên thịt,

sẵn nước thịt và mỡ, cùng nướng chín, gấp ra chậ́m tương, kẹp vào bánh, đương nhiên không phải loại bánh này, vỏ phải xốp, chiên phải vàng óng giòn tan, phải một miếng... chu choa!”

Hắn lắc đầu, nước miếng chảy thành dòng sông.

Chử Hoàn chẳng hề rung rinh, tâm chí kiên định ăn sạch sẽ món bánh bằng tinh bột chất lượng kém trong tay, không bị ảnh hưởng chút nào, còn thũng thỉnh mượn gió đông của Viên Bình, tranh thủ nịnh bợ từng giây từng phút, quay đầu nói với Nam Sơn: “Cậu muốn ăn không? Tôi cũng biết làm đấy.”

Nam Sơn đang nghe đến mê mẩn, chợt nghe thấy câu nói leo này, tức khắc giật nảy mình: “Anh biết cái gì?”

“Cái gì cũng biết,” Chử Hoàn khoác lác chẳng thấy ngượng, “Que sắt làm vĩ, cắt miếng nướng thịt, làm nước chậ́m – Đúng rồi, ngày trước tôi còn đi theo một đại sư phụ làm món ăn Hoài Dương học nghề hai tháng đấy, chiên xào hầm nướng chưng luộc, món nào tôi cũng chơi được nhé.”

Viên Bình: “Ê người anh em, chém gió cũng nên nháp sơ chứ.”

Tiêu Phương cũng rất đổi không tin, ngạc nhiên hỏi: “Vậy anh ở trong tộc lâu như thế, sao chưa bao giờ thấy nấu nướng?”

Chử Hoàn rụt rè mỉm cười, nhìn Nam Sơn một cái, ạ̉n ý nói: “Chỉ có một mình tôi, ăn đại vài miếng là được, lười nấu lắm, nấu ra cho ai ăn đây?”

Tiêu Phương nghe huy ền ạ̉m biết nhậ́ ý, hết sức nể mặt, không tiếc rẻ bày tỏ sự tán thán, sau đó xoa tay hỏi: “Hảo tiện nhân, anh còn biết làm gì nữa?”

“Biết nhiều lắm.” Chử Hoàn chẳng biết lấy từ đâu ra một khúc gỗ, dùng con dao nhỏ – còn là rất nhiều ngày sau khi hoa uồng tử bị dẹp Nam Sơn mới nhặt từ dưới sông lên cho anh.

Dao không phải dao khắc, gỗ cũng chỉ là một khúc gỗ mục bình thường, nhưng người cùn dao rất khéo tay, gọt vài phát đã ra một con heo be bé tròn quay, trông rất được.

Chủ Hoàn: “Vẽ cũng biết chút chút, các môn thủ công biết sơ sơ, biết dán mấy con khỉ lông đơn giản, còn biết lấy động cơ đồ chơi lắp thành cái ô tô nhỏ – đi đâu khiên từ xa, tự chạy được.”

Anh lúc nhỏ quả thật cũng ham chơi, hứng thú rất nhiều, nhưng sau đó dần dần chẳng còn hưng trí, liền gác lại tất cả.

Người Thủ Sơn chưa bao giờ nghe nói về hoạt động giải trí phong phú như vậy, nhất tề ngạc nhiên và thán phục.

Chỉ mình Viên Bình bị lấn lướt là ghen tị: “Thôi đủ rồi, nói mày béo, mày còn thở hổn hển.”

Chủ Hoàn hoàn toàn phớt lờ hấn, khoét hai cái lỗ mũi cho con heo, đoạn đưa cho Nam Sơn: “Chờ chúng ta trở về, cậu muốn ăn gì thì cứ nói, tôi đâu có thể nghĩ cách làm cho cậu.”

Chủ Hoàn y như con khổng tước đực miễn phí xòe đuôi phả ra mùi khai, Viên Bình vốn theo thói quen muốn ganh đua cao thấp, song nhìn đám đàn ông con trai cao to đen hôi xung quanh này, lại không biết phải ganh cho ai xem.

Giống như một đối thủ đánh quỳ anh lâu năm, còn chưa kịp phân ra cao thấp, thì người ta đã chẳng báo tiếng nào mà đối nghễ đi đánh bóng bàn mất tiêu, khiến hấn chẳng biết nên làm sao, đành phải ra sức hắt nước lạnh.

Viên Bình: “Cái điệu bộ ‘theo anh, về sau em không đối được đâu’ của mày, đặc biệt giống thể tổng hợp của địa chủ ngày xưa với đầu bếp thời nay đó.”

Phàm là khổng tước xòe đuôi, tất nhiên chẳng còn biết nhục là gì, Chủ Hoàn nghe hấn xỉ vả cũng không hề đỏ mặt, trực tiếp mượn dùng luôn mấy

lời của Viên Bình, nói với Nam Sơn: “Đi theo tôi r ấ, v ềsau cậu không đói được đâu. Nếu mai kia chúng ta có thể nghĩ cách vượt qua biên giới, tôi sẽ bán cả căn nhà nát của ông Chủ Ái Quốc lẫn nhà của tôi, đổi một căn có cái bếp thật to, trên tường treo một trăm lẻ tám loại thực đơn, cổ kim nội ngoại, Lỗ Xuyên Việt Mân, tranh thủ sớm ngày chăm cho cậu tròn vo, để khỏi bị mấy cô bé xinh xắn trẻ trung thương nhớ.”

Anh ta nói quá rõ, Đại Sơn và Tiểu Phương muốn làm bộ không hiểu cũng không được, Nam Sơn ng ấ bên nghe vậy lại chỉ cười.

“A, đúng, tôi còn nhiều ưu điểm lắm – ví dụ như tôi thích ở nhà, mỗi tối nhất định v ềăn cơm, rảnh rồi không bao giờ lêu lổng ngoài đường, làm việc chăm chỉ, ăn không nhiều, tốt tính dễ trao đổi, ngủ không nghiêng r ằng không ngáy cũng không giành chỗ luôn, ở nhà hay đi du lịch đều rất thuận tiện và thực dụng.”

Chủ Hoàn nói đến đây thì dừng một chút, khi anh ta cố hết sức chào hàng mình, trông càng có vẻ rất tự thỏa mãn, trên mặt không còn kính che chắn, bỗng nhiên có vẻ thiếu vài phần chừng chặc, đuôi mắt cong lên, thành hai l ưỡi câu be bé, giống như điểm thêm hoa đào vậy.

“Các vị xem, tôi có tốt không?” Chủ Hoàn nhìn lướt một vòng qua Đại Sơn và Tiểu Phương, giống như c ần một người làm chứng.

Tiểu Phương và Đại Sơn liếc nhau, đầu ngượng ngùng cười “h ềh ề”, chỉ có đương sự chẳng biết xấu hổ, nhìn thấy tình cảnh này, còn thuận thể đưa ra yêu c ầu: “Vậy v ềsau nếu tôi ôm hôn tộc trưởng của các vị, phải ền mọi người đừng ngạc nhiên thái quá, được không?”

Tiểu Phương rốt cuộc không nhịn được đưa ra ý kiến với Nam Sơn: “Tộc trưởng, cậu nói một tiếng đi chứ, có còn là đàn ông không vậy!”

Nam Sơn lòng dạ rộng rãi mỉm cười nói: “Không sao.”

Chủ Hoàn không nhịn được càng đắc chí hơn, dáng vẻ này thật sự quá dễ gây thù chuốc oán, thế là Tiểu Phương với Đại Sơn dưới sự dẫn dắt và

hiệu triệu của Viên Bình, cùng nhau nhào tới tấn anh ta một trận, rồi cả bọn nhanh chóng đánh nhau loạn xạ trong sơn động không to.

Chử Hoàn vừa mới đẩy Viên Bình ra, đang đề Đại Sơn lên tường, thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện lao xao, nụ cười chưa thu lại, anh tùy ý ngẩng đầu lên: “Hửm? Nói gì cơ?”

Mấy người khác nhất thời đều im lặng.

Đại Sơn nghi hoặc hỏi: “Cái gì?”

Chử Hoàn lập tức nhận thấy bất thường, liếc hơi nghiêng đầu, nghe thấy tiếng trò chuyện như nói mớ, không rõ nội dung, nhưng hình như không phải là một người độc thoại.

Nam Sơn vặn mặt anh lại: “Anh nghe thấy cái gì?”

Âm thanh ấy như điện thoại reo, tốc độ nhanh và dồn dập, rất lộn xộn, song Chử Hoàn cảm giác được... họ dường như đang hò hét cái gì.

Ai? Đang nói gì?

Chử Hoàn chậm rãi giơ tay bịt kín tai mình, nhưng âm thanh ấy giống như không phải thông qua tai, mà là tiến thẳng vào đầu anh vậy.

Chử Hoàn hơi thất thần, lão đạo đứng dậy, đầu vai đụng trúng người Nam Sơn, Nam Sơn giữ vai anh lại: “Chử Hoàn!”

Tiếng Nam Sơn lẫn vào vô số tiếng xì xào bàn tán, Chử Hoàn chỉ có thể miễn cưỡng thông qua khẩu hình để hiểu.

Viên Bình chợt cao giọng hét lớn một tiếng vào tai anh: “Chử Hoàn!”

Chử Hoàn vội né đi, bị hất hét khiến màng tai rung lên, những tiếng nói chuyện dày đặc đó chợt tan thành mây khói. Chử Hoàn bịt tai đẩy mặt Viên Bình đi, chỉ hướng chính Nam: “Bên kia... hình như có âm thanh.”

Mấy người họ tức khắc không còn tâm trạng đùa giỡn, thu xếp hành trang rồi lại nhanh chóng khởi hành chạy tới đỉnh núi.

Càng gần đỉnh núi thì nhiệt độ càng thấp, đến cuối cùng, không khí thổi ra phẳng phất đều bốc sương trắng, mông lung một dải, gió lạnh thổi qua da dễ để trần, ngay cả Người Thủ Sơn không sợ lạnh cũng dần dần không chịu nổi.

Trên đá đóng một lớp băng mỏng, càng lúc càng trơn trượt khó đi, mà thực vật trong kẽ đá lại vẫn xanh um tươi tốt, xanh đến hơi quý dị.

Nam Sơn lên đỉnh núi đầu tiên, trèo lên tảng đá cao nhất, vốn nên kéo người phía sau, song cậu đảo ánh mắt qua vùng dưới chân núi, lập tức liến sảng lại.

Chử Hoàn không hiểu lắm mà đi theo bóng lưng cậu: “Sao...”

Tiếng anh nói đột nhiên ngắt ngang.

Chỉ thấy dưới chân núi gió nước loáng thoáng, bóng cây lắc lư, tất thảy dường như không có bất cứ vấn đề gì, ngoại trừ không có ánh sáng.

Cả thế giới tựa hồ lấy một chỗ dưới chân núi làm ranh giới, một bên được ánh dương giữa trưa chiếu rọi, bên kia lại chẳng có cái gì hết.

Từ trên cao nhìn xuống, giống như thế giới bên kia bị tắt đèn, cánh rừng ngút ngàn không hề lay động, con sông vốn nên chảy xiết phẳng phất đóng băng, không có động vật, cũng chẳng có gió...

Giống như một... bức tranh sơn thủy u ám bị đóng đinh trên tường vậy.

Chử Hoàn nghe thấy tiếng Tiểu Phương vang lên sau lưng, trong giọng nói của tay Khỉ Lô Hung Mạnh này phẳng phất chứa đựng nỗi sợ hãi không gì so nổi.

Hắn nói: “Vùng đình... đình trệ...”

Chử Hoàn quay phắt đầu lại.

Đường tu ần sơn có vẻ dài đằng đẵng, họ trèo non lợi suối, vượt không biết bao nhiêu ngọn núi, băng không biết bao nhiêu dòng sông, đi không biết bao xa...

Mà hiện giờ, lộ trình lê thê này ngắn đến mức hầu như không đáng nhắc tới, khu vực vốn tưởng rằng rộng dài vô hạn lại chật hẹp đến kinh người. Chử Hoàn không biết “vùng đình trệ” là gì, bên trong có cái gì, song đối mặt với biên giới, anh lại vã mồ hôi lạnh.

Đó là cảm giác toàn thế giới đều tắt đèn, mà họ thì nằm tít sâu trên một cô đảo.

Ánh dương mỏng manh được một tẹo như chực rơi mất.

— Nguyên gốc tác giả dùng hắc ám liệu lý, bắt nguồn từ bộ truyện tranh Liu Mao Hsing, chỉ các nguyên liệu nấu ăn không tưởng tượng nổi, các món ăn nuốt không trôi. Mọt Pi cũng là cao thủ trong môn này đó.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 49

Bóng tối dưới chân núi không phải đơn giản là giờ tay không thấy năm ngón, hình dung chính xác hơn, nên là nơi ấy bị bóng râm che khuất, bóng râm đó ngưng trệ bất động, Chữ Hoàn lại nghe thấy những âm thanh thì ào ào khe khẽ kia, trong lòng anh đột nhiên trỗi lên hai ý nghĩ mãnh liệt.

Một người đã trải qua nhiều tình huống nguy cấp, trực giác sẽ nhạy bén hơn xa người ta, song cũng chỉ giới hạn trong thời điểm gặp phải nguy hiểm có thể né tránh theo bản năng thôi, Chữ Hoàn chưa bao giờ có ý nghĩ rõ nét nhưng hiển nhiên không xuất phát từ lý trí và logic như vậy.

Giống như trong lòng anh tự dưng có thêm hai âm thanh, một đang liêu mạng thúc giục anh tiến về phía trước, vào tận vùng đỉnh trệ, một la khóc cả giọng mà cảnh cáo anh lui lại, chạy càng xa càng tốt.

Chữ Hoàn bóp mạnh ấn đường, lập tức hơi tiến thoái lưỡng nan, liêu kiên định dừng chân ngay tại chỗ, không hề nhúc nhích mà tiếp tục xem chừng.

Nam Sơn lại không cho phép mình bình tĩnh như vậy, cậu quay người nghiêng đầu ôm lấy Chữ Hoàn, túm vai lôi anh đi: “Đi!”

Chữ Hoàn bị cậu lôi loạn choạng, tiếng lao xao bên tai cũng ngày càng vang rõ, anh không nhận được nắm cổ tay Nam Sơn: “Tôi cảm thấy...”

Nam Sơn cắt ngang: “Đừng nhìn, đừng nghe, đừng nghĩ!”

Chữ Hoàn: “Cái...”

Chưa dứt lời thì sống lưng chợt ớn lạnh, Chữ Hoàn sửng sốt quay đầu lại, chỉ thấy cái bóng khổng lồ như bóng đè vậy mà đã đuổi tới!

Chử Hoàn lắc mạnh đầu – chờ đã, bóng thì làm sao biết “đuổi” theo người? Dù đuổi kịp thì có thể làm gì?

Mấy vấn đề này anh nghĩ mãi vẫn không rõ, song chớp mắt vừa rồi, anh lại vô cớ có cảm giác sợ hãi sinh ra từ trong xương cốt.

Nỗi sợ hãi vượt lên sức hấp dẫn của vùng đình trệ, cả bọn hốt hoảng chạy trốn.

Trên đá phủ kín băng và sương trắng, thấy Nam Sơn trượt chân, Chử Hoàn liền nắm cánh tay cậu, Nam Sơn lại thuận thế kéo anh xuống, sức tay cậu mạnh đến kinh người, lôi Chử Hoàn từ trên xuống, đè anh trong lòng mình.

Chử Hoàn: “Chờ...”

Nhưng Nam Sơn căn bản không cho anh thời gian đi đâu chỉnh tư thế, cong người che chở Chử Hoàn trong lòng, trực tiếp lấy mình làm khiên, lăn xuống dưới chân núi.

Một gốc đại thụ chặn ngang đường, Nam Sơn nghiêng người che cho Chử Hoàn, lưng cậu cứ thế đâm trúng nó, Nam Sơn rên khẽ một tiếng, siết chặt tay hơn, cơ hồ bấu vào da thịt Chử Hoàn.

Mấy người họ lúc lên núi đi như rùa bò, lúc xuống cơ hồ lại như sông đổ ra biển, vừa lăn vừa bò một mạch, may mà toàn thành viên ưu tú, không có người già yếu, nếu không chỉ ngã như vậy, là có thể nát luôn mấy bộ xương.

Không ai biết vì sao họ lại chạy, kỳ thực cái bóng thì có gì phải sợ?

Song họ hết như thỏ non đụng trúng mãnh ưng, đối mặt với cái bóng khổng lồ ấy, lập tức sồn gai ốc theo bản năng.

Chử Hoàn cảm thấy bên dưới chột trống không, ngay sau đó là cảm giác rơi tự do quen thuộc, anh và Nam Sơn như trẻ sinh đôi dính liền từ trên băng tầng lầu lên bay ngang ra.

Cao chừng nào? Bên dưới có cái gì? Ngã vậy sẽ không tàn phế luôn chứ?

Ngay chớp mắt trong lòng Chữ Hoàn muôn phần lo lắng, anh đột nhiên nghe rõ một chữ trong âm thanh lải nhải bên tai kia.

“Lửa!”

Chữ Hoàn không cần được lòng lên tiếng hỏi ngược lại: “Lửa?”

Cái bật lửa của anh đã nổ mất ở chỗ hoa uồng tử rồi, lửa ở đâu ra? Tự mình phun chắc?

Nhưng anh vừa buột ra một tiếng như vậy, tựa như đọc lên mật ngữ thần bí nào đó, Chữ Hoàn nghe đoàng một tiếng, trước mắt cơ hồ trắng lóa, tia sáng mạnh làm anh không mở được mắt.

... Không phải tự mình phun thật chứ?

Không ai nhìn thấy ánh sáng màu trắng ấy đến từ đâu, tất cả tầm mắt đều không tự chủ được mà né tránh.

Trong cơn mơ màng, Chữ Hoàn phảng phất chạm đến mối liên hệ bí ẩn nào đó, kéo dài đến nơi không thể chạm tới.

Song cảm giác huyền diệu này chỉ thoáng qua, ngay sau đó, họ nặng nề rơi xuống đất, ngã vào một cái hố hơi lõm xuống ở trên sườn núi, Chữ Hoàn nhanh nhẹn dùng đầu vai chống mặt đất một chút, thuận thế nghiêng người lăn qua bên kia, giảm lực chấn động khi rơi, tốt xấu gì cũng không để Nam Sơn trực tiếp trở thành tấm đệm thịt cho mình.

Đồng tử Chữ Hoàn chậm rãi quay về với kích cỡ ban đầu, chỉ thấy trước mắt vẫn là bầu trời giữa trưa vạm vỡ trong không gợn mây, ánh dương đầu đầu chiếu lên đỉnh núi ban nãy họ lăn xuống, quầng sáng nhỏ nhỏ bên trên tựa như rải một tầng thủy tinh vậy.

Cái bóng khủng bố ban nãy và ánh sáng màu trắng lạ lùng đầu đã không còn sót lại chút nào, giống như chỉ là một ảo giác thôi.

Nam Sơn dùng tay chống đất, nhưng tạm thời không đứng dậy nổi, một lần nữa ngã xuống, đủ thấy va chạm không nhẹ, đầu cậu mướt mồ hôi lạnh, sau lưng có một vết bầm trông mà đau lòng.

Nếu cậu không phải là Người Thủ Sơn trời sinh mình đừng da sắt, chắc cũng gãy luôn cột sống rồi.

Nhưng Nam Sơn không rên tiếng nào, thở một cách nặng nề, cậu cắn chặt răng làm khuôn cằm tạo thành một đường cương nghị.

Khóe mắt Chữ Hoàn lập tức giật nhẹ: “Cho tôi xem nào.”

Song không biết có phải là ảo giác của Chữ Hoàn hay không, lúc anh đưa tay kéo Nam Sơn, đối phương lại né đi.

“Đừng nhìn,” Nam Sơn nhồm dậy một cách khó khăn, chân hơi loạn choạng, cơ hồ không thẳng nổi lưng, “Đi trước đi.”

“Chậm thôi, cậu từ từ đã,” Chữ Hoàn gọi cậu lại, “Đi cái gì mà đi? Lại đây, tôi cõng cậu.”

Nam Sơn nhìn thật sâu vào mắt anh một cái, lập tức hạ tầm mắt tránh né anh, sau đó lưng thẳng băng như đang khoe sức mạnh, đi cơ hồ hơi bán thân bất toại.

Tình huống này là sao?

Chữ Hoàn nhíu mày, song tình hình khẩn cấp, anh không kịp nói gì.

Có cậu lên núi dễ xuống núi khó, họ nhanh chóng đi qua dốc thoải ngắn, đến một đoạn đường hiểm trở nhất, vách núi dựng đứng không nhìn thấy đáy, trên đóng một lớp băng li ti, Chữ Hoàn nhìn qua liền cảm thấy da đầu ngứa ngáy – phải đi xuống bằng cách nào?

Lúc trèo lên họ đã hết như một đám người nhện không có mũ trùm đầu, nhưng muốn dùng cách tương tự để trèo xuống, lại tuyệt đối không thể.

Tiểu Phương vội vàng quay đầu lại xin chỉ thị từ Nam Sơn: “Tộc trưởng, giờ phải làm sao?”

Nam Sơn không đáp, cậu khom người một cách đau đớn cực kỳ, lúc này vết bầm sau lưng đã tím đi, có thể nhìn thấy mạch máu hình mạng dữ tợn như nứt nẻ chiếm cứ dưới da, mới nhìn còn tưởng có một con đại mãng xà quấn quanh hông cậu cơ.

Chử Hoàn không thêm giải thích đề cậu lại, cẩn thận xem xét vết thương, thử chạm nhẹ lên chỗ da bị sưng của Nam Sơn, cảm thấy da cũng đang nóng lên.

Nam Sơn nhin không rên thành tiếng, lại không tự chủ được hơi run rẩy.

“Không được,” Chử Hoàn quay sang Tiểu Phương, “Người anh em, mau đi xem quanh đây có sợi dây leo nào chắc chút không, chặt vài dây dài, cột mọi người vào nhau.”

Trên vách núi mọc rất nhiều loại dây leo không biết tên, Tiểu Phương nghe vậy lập tức hành động, không hề ý kiến ý cò.

Mà cùng lúc đó, Nam Sơn lại lần nữa né tránh ánh mắt Chử Hoàn, lặng lẽ muốn rút tay ra.

Lần này, dù đàn độn hơn thì Chử Hoàn cũng đã nhận ra đây không phải là ảo giác, Nam Sơn rõ ràng đang trốn tránh anh.

Vô duyên vô cớ, vì sao cậu đột nhiên lại kỳ lạ như vậy?

Chử Hoàn nhất thời chưa kịp phản ứng, cũng không có thời gian suy ngẫm, anh túm chặt cổ tay Nam Sơn, giận tái mặt: “Cậu không thể tự mình đi được, hoặc là tôi cõng cậu, hoặc là tôi bế cậu, tự chọn đi!”

Nam Sơn trầm ngâm giây lát, không biết chuẩn bị tâm lý thế nào, mau chóng ổn định ánh mắt mình, tần mắt cậu đi một vòng qua những vết thương lớn nhỏ mới kết vảy trên người Chử Hoàn, đoạn trả lời một cách khách quan và bình tĩnh: “Chính anh còn chưa lành hẳn các vết thương, từ nơi này đi xuống đã miễn cưỡng rồi, nếu còn cộng thêm một người, đến lúc đó vết thương nhất định sẽ vỡ ra. Tôi cùng lắm là một đêm sẽ phục hồi, anh thì không thể.”

Cậu nói rất có lý, quả thực không thể nào phản bác nổi.

Lúc này Tiểu Phương đã nhanh tay lẹ chân chặt dây leo quay về Viên Bình đi tới, ném một đầu dây leo cho Chử Hoàn: “Cậu ấy nói đúng đấy, né ra đi chó da giòn – tộc trưởng à cột chắc vào, đoạn đường này tôi cố cậu.”

Viên Bình khi không luôn thích sỉ nhục Chử Hoàn, tần suất cũng xấp xỉ ăn cơm uống nước vậy, Chử Hoàn vốn đã thành quen từ lâu, cơ bản đều coi như gió thoảng qua tai, song lúc này, trong lòng anh lại đột nhiên bùng lên ngọn lửa vô danh – dù rằng quen biết nhau gần ấy năm, anh hiểu rõ Viên Bình thẳng đến không thể thẳng hơn, nhưng anh vẫn khó chịu như đờ của mình bị thẳng khác dóm ngó vậy.

Tay cũng ngứa ngáy.

Nhưng Chử Hoàn đã đến tuổi này, rốt cuộc không còn một chút kích động tuổi trẻ nữa, lửa trong lòng đến bí mật, tốc độ dẫn xuống cũng mau lẹ. Họ bây giờ đang chạy đến tề ra quần, chắc hẳn không diễn nổi tiết mục ghen tuông, bởi vậy Chử Hoàn lúc ấy không nói gì, chỉ dùng tay kéo để thử độ chắc của dây leo, sau đó khi Nam Sơn đang khom lưng không tiện hành động, anh quấn luôn qua chân cậu, cột một nút rất chắc.

Tiếp đó, Chử Hoàn kéo dây leo, vượt qua Đại Sơn, vỗ vai thiếu niên kia, kêu cậu nhóc lui ra phía sau, tự mình đi trước dò đường.

Chử Hoàn chưa bao giờ hâm mộ thân thể chịu được đòn của Người Thủ Sơn hay Người Thủ Môn, Nam Sơn nhiều lần nhắc đến “thay máu”, anh

cơ bản cũng chỉ coi như lời ân ái, chứ chưa hề nghiêm túc suy nghĩ đến việc chấp nhận.

Bởi vì Chữ Hoàn thấy rằng, đi đâu này căn bản không cần thiết.

Chúng tộc thế nào sinh ra thân thể thế ấy, anh sinh ra chính là nhục thể phàm thai này, không có gì phải để ý cả, giống như trời sinh chim biết bay, cá biết bơi, người khi vừa sinh ra lại là một con rùa không mai – ngay cả lật cũng không nổi.

Đôi khi thiên tư của con người quả thật bị hạn chế ở một mặt nào đó, nhưng vậy thì sao? Gọi là “kẻ mạnh”, chẳng phải là một cách sống không ngừng vượt qua thiên phú à?

Khi đối mặt với vấn đề này, lòng Chữ Hoàn vẫn rất thoải mái, cho đến giờ này phút này.

Thí dụ như trước mắt, anh đột nhiên lại nghĩ không thông.

Lòng tự tôn rất nhiều năm không bị chạm đến của Chữ Hoàn, ban nãy bất ngờ bị một câu “chó da giòn” như cố ý như vô tình của Viên Bình chọc trúng, đau như hóc xương vậy.

Lúc lên núi, họ đi từ sáng sớm đến giữa trưa, xuống núi lại là từ giữa trưa đến tận rạng sáng ngày hôm sau.

Lúc có ánh sáng thì Chữ Hoàn dò đường, đến tối, thị lực của anh không cách nào chính xác nữa, thì người dò đường chỉ có thể đổi thành Tiểu Phương.

Bầu không khí nặng nề, chẳng ai dám phân tâm tán dóc, tận đến mờ sáng ngày hôm sau, họ mới chiến thắng một đoạn vách núi cheo leo, đến dốc thoải tuy không có bậc đá nhưng đã có thể đứng thẳng mà đi lại.

Thương thế của Nam Sơn quả nhiên phục hồi nhanh, chẳng qua một đêm mà cơ thể đã hết sưng, vết bầm biến thành màu tím đậm càng thêm

đáng sợ, nhưng máu tụ đã tan bớt, nhìn nghiêm trọng, song tựa hồ không ảnh hưởng đến phần lớn động tác.

Họ cắt đứt dây, không dám dừng bước, không ngủ không nghỉ lần đường cũ quay về, mãi cho đến khi mặt trời một lần nữa lặn về hướng Tây, chạy như hành quân gấp thêm một ngày, mới về tới sơn động lúc đi từng nghỉ lại, tạm thời dừng chân.

Mà dừng chân cũng không hoàn toàn là vì nghỉ ngơi, trong lòng họ đều hiểu là đi tiếp thì nhất định sẽ gặp phải lũ thực nhân thú chiếm lĩnh rừng rậm và âm thú quay về, bởi vậy phải tạm thời dừng lại dưỡng sức, bàn bạc xem nên đối phó bằng cách nào.

Nam Sơn toàn nhờ trí nhớ, vẽ tường tận bản đồ vùng này trên mặt đất – mỗi lần sơn môn quay ngược sang đây, Người Thủ Sơn đều trải qua hai lần tuần sơn, từ khi mười ba mười bốn tuổi cậu đã bắt đầu đi đường này, thế nên địa hình dù nhắm mắt lại cũng vẽ ra không sai mấy may.

“Lần này chúng ta đi xa nhất là nơi đây, mà rừng bia thì ở đây,” Nam Sơn vẽ ngọn núi lớn họ từng trèo lên, lại kéo dài lộ tuyến thêm chừng một phần năm, “Chúng ta đi tám phần đường, toàn bộ hành trình men theo con sông chính. Có mấy nhánh sông nước cũng rất sâu, là mấy dòng này, ta đã đánh dấu rồi, những nơi này rất có thể sẽ có âm thú qua lại.”

“Chúng ta hiện giờ đang ở vị trí này, bên này là rừng rậm bị thực nhân thú chiếm,” Nam Sơn chấm một điểm trước, sau đó lại khoanh vòng tròn, phủi đất trên tay, nói, “Thực nhân thú bình thường không thích di chuyển, trừ khi không sống nổi ở nơi ban đầu nữa. Chỗ chúng dừng lại phần lớn cần phải có cây có nước, cho nên ta cơ bản có thể đoán được chúng đi về phía Nam, lần này trở về chúng ta cố hết sức đi hướng Bắc, vòng qua núi, thà đi hơi xa chứ đừng để đụng mặt chúng.”

Chủ Hoàn uể oải xen vào: “Bọn thực nhân thú kia quẩn cư, mùi bay xa mười dặm, động vật khác không thể không ngửi thấy, người đẹp và âm thú hẳn cũng sẽ tìm đủ mọi cách né tránh. Ta đi vòng chúng cũng đi vòng, tốt nhất là đừng đụng trúng nhau.”

“Người đẹp có chỉ số thông minh rất cao, hẳn sẽ không chủ động đi trêu chọc lũ âm thú quy mô lớn, chúng giỏi qu ân ầu, cho dù bắt, cũng nên chọn xuống tay với con đi lẻ.” Viên Bình nói tiếp, “Cho nên, chúng hẳn sẽ vòng qua nơi nhi ầu nước, khả năng ở trên núi là lớn nhất, mà còn là ngọn núi có thể tìm được ngu ần nước sạch sẽ an toàn ngay g ần bên.”

Đại Sơn: “Tộc trưởng, sơn lộ thủy lộ đều không an toàn, vậy chúng ta nên làm thế nào?”

“Tôi biết một đường.” Tiểu Phương chợt xen vào, “Là một lối tắt. Hàn đàm xuyên qua núi, sơn động rất nhỏ, âm thú không vào được, có thể bơi thẳng qua đó mà không cần leo núi, cũng khỏi phải đi vòng. Người đẹp không biết bơi, hẳn sẽ không chui vào sơn đàm, cho dù đụng mutai, không có người đẹp chỉ huy, cũng dễ xử lý.”

Lúc đi không ai biết trong rừng cây yên bình lại có một đám thực nhân thú vào làm hàng xóm, bởi vậy Tiểu Phương cũng không kịp đưa ra chủ ý này, lúc về lại vừa vặn có tác dụng.

Nam Sơn quyết đoán gật đầu đồng ý: “Được, nhưng mọi người nghỉ ngơi trước đã, ngày mai trời vừa sáng chúng ta sẽ lập tức lên đường ngay.”

Cậu chưa dứt lời thì Chử Hoàn đã đứng dậy: “Để tôi gác đêm.”

Nói xong tự mình đi đến cửa hang, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên.

Nam Sơn nhìn bóng lưng anh mấy ngày nay g ầy đi không ít, mở miệng giống như muốn nói gì, nhưng sau chót vẫn chẳng lên tiếng, chỉ đi theo anh.

Chử Hoàn ng ồi một mình cạnh đống lửa ở cửa hang, hai tay đan vào nhau, gối sau đầu, nằm dưới đất ngửa mặt lên trời, ngắm ngân hà mờ mờ trên cao.

Về vùng đình trệ, kỳ thực đến bây giờ Chử Hoàn vẫn còn mơ hồ Đó là một sự t ần tại anh chưa gặp bao giờ, cũng không thể lý giải, chỉ theo bản năng cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

Mệt mỏi chạy suốt hai ngày một đêm, lúc này Chử Hoàn cũng bình tĩnh lại rồi, anh ý thức được, Nam Sơn đột nhiên xa lánh anh, dường như là sau khi nhìn thấy vùng đình trệ.

Vừa thông suốt điểm mấu chốt này, quả thực dùng ngón chân Chử Hoàn cũng hiểu Nam Sơn đang nghĩ gì.

Nhất định là sự biến hóa của thế giới này đã vượt qua dự tính của Nam Sơn. Nếu như kẻ địch là người, dù là quái thú khó bề tưởng tượng hơn, cũng không phải là không thể chiến thắng, song nếu như “kẻ địch” này là bản thân thế giới thì sao?

Đại khái là Nam Sơn ý thức được rằng, bất luận trên thánh thư bịp bợm kia viết gì, có khả năng cậu đâu không cách nào tìm được một đường sinh cơ, cho nên chờ sơn môn đảo ngược lần nữa, với tính tình cố chấp của người đó, không chừng sẽ chẳng thêm phân bua mà đẩy mình đi luôn.

Để anh vĩnh viễn rời khỏi thế giới hoang đường như trong khe hẹp này.

Chử Hoàn thở dài, nhớ tới vài câu chuyện ngày trước từng đọc được trong dã sử diêm văn, trong đó kể một số chuyện vùng biên giới vừa ướt át vừa độc hại, nào là cô gái trẻ biết hạ độc hạ cổ vì giữ chàng trai lại mà không từ thủ đoạn, quyết tuyệt cố chấp như thế nào, hết “em chết anh cũng phải chết”, lại tới “cả gan phản bội, thì để xương lại”, vân vân và vân vân...

Nơi đây thủ đoạn cổ quái nhiều vô kể, lại là địa bàn của chính Người Thủ Sơn, họ muốn làm gì thì làm, coi trời bằng vung cũng chẳng ai quản nổi... Có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng sao người anh gặp, lại không thể ích kỷ độc ác hơn?

Chử Hoàn nghĩ ra một hời, ý thức được mình hơi vội vàng cầu xin ngược đãi, không nhìn nổi cảm thấy khó tin mà phỉ nhổ mình: “Thằng M!”

Nhưng Nam Sơn vừa trầm mặc vừa kiên quyết, thằng M thật sự chẳng có cách nào với cậu.

Sau nửa đêm, Nam Sơn đến thay Chử Hoàn, trưng ra bộ dạng mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, chuẩn bị phân rõ giới hạn, nói với Chử Hoàn: “Anh đi ngủ một lúc đi.”

Chử Hoàn dời tầm mắt lên người cậu, không nói một lời, chỉ nhìn Nam Sơn.

Nam Sơn bị ánh mắt không lời này nhìn đến phát khiếp, một lúc lâu, cậu ng ỡ xồm xuống, chậm rãi tháo cái nhẫn trên tay, đặt bên cạnh Chử Hoàn.

Chử Hoàn ng ỡ bật dậy, c ầm cái nhẫn bạch kim trơn kia, tung tung trong tay, lật qua lật lại vài vòng, cảm thấy ánh lửa phản xạ trên kim loại làm mắt đau nhói.

Anh kìm nén cảm xúc, mặt không biểu cảm, biết rõ còn hỏi: “Ý cậu là sao?”

“Trả lại cho anh.” Nam Sơn hạ giọng rất thấp, giống như sợ quấy r ầy người khác.

Giây lát sau, cậu tựa hồ đã quyết tâm, hít sâu một hơi, dùng giọng điệu cứng nhắc như giải quyết việc chung, nói với Chử Hoàn: “Trên thánh thư bảo rằng, sẽ xuất hiện một người có thể nối li ền quá khứ và tương lai, hiện thế và mạt thế, tôi vẫn luôn cho rằng người ấy là anh – nhưng hiện giờ xem ra, khả năng không lớn. Chúng ta đã bị vùng đình trệ bao vây, anh phải hay không, đều đã không còn kịp – chờ qua mùa đông này, sơn môn đảo lại, tôi sẽ đưa anh đi, anh đừng quay v ề nữa.”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 50

Chử Hoàn nắm cái nhẫn mang theo độ ấm của cơ thể, trong ánh lửa, cả người như đông lại, một phút liền không lên tiếng.

Anh biết rõ vì sao Nam Sơn làm như vậy, hơn nữa đối lại là mình, Chử Hoàn nghĩ mình cũng sẽ có quyết định tương tự, nhưng lửa vẫn hết bùng lại xẹp trong lòng anh, không sao kiên chế nổi.

Nếu như không thêm đề ý, dĩ nhiên lòng dạ rộng như trời đất, anh đương nhiên có thể vừa lãnh đạm vừa độ lượng. Thế nhưng bảy trạng thái tình cảm liền với sáu khiếu, sơ sẩy một chút là không nhận được phải cố tình gây sự một phen. (thất khiếu gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng)

Giờ này đang là đêm hôm khuya khoắt, không xa còn có mấy người ngủ khá tỉnh, thật sự không phải là lúc để tức sùi bọt mép, thế nên Chử Hoàn im lặng xách bình nước tới, dốc hai ngậm nước lạnh, chờ lửa trong gan cháy hết tự nguội đi.

Nhưng vô ích, dường như cháy trong bụng anh là Tam muội chân hỏa, nước phàm dập không tắt được.

Chử Hoàn tự thấy mình nhiều năm tu thân dưỡng tính, đã có thể xem là loại người tương đối ôn hòa, chính anh cũng chẳng rõ bao nhiêu năm rồi mình chưa nổi giận như thế.

Một lát sau, Chử Hoàn thật sự không tìm được nữa, gần như nhỏ nhẹ nói: “Phiền cậu lặp lại lần nữa.”

Hạng Nam Sơn khẽ nhúc nhích, cậu trả lời khàn khàn: “Tôi đưa anh đi, anh đừng quay lại nữa.”

“Cái này,” Ánh mắt Chữ Hoàn đâm thẳng vào mắt Nam Sơn, anh gio nhần lên trước mắt cậu, “Cậu không cần nữa à?”

Trên mặt Nam Sơn thoáng qua vẻ đau đớn khó mà kìm nén, cậu nhìn chằm chằm đồng lửa, thái dương nổi đầy gân xanh, rất lâu mới đáp: “... Ừm.”

“Được.” Chữ Hoàn gật đầu, tựa hồ thoáng nở nụ cười, trong nét cười có sự tàn nhẫn không nói thành lời, giờ tay ném nhần vào đồng lửa, làm đồng lửa bắn tung tóe.

Nam Sơn giật nảy mình, không chút nghĩ ngợi muốn cho tay vào lửa nhặt ra, nhưng bị Chữ Hoàn túm lấy cổ tay.

Tay anh như vuốt chim ưng, các đốt ngón tay rắn chắc mài xương cổ tay Nam Sơn, hai người giằng co một lúc lâu, Chữ Hoàn dùng tay kia dịu dàng vén một lọn tóc Nam Sơn lên, để dưới mũi, thấp giọng nói: “Không phải cậu bảo cậu là người của tôi sao?”

Nam Sơn không biết đáp gì, vẻ bình tĩnh vờ vĩnh trên mặt cơ hồ khó mà tiếp tục.

Chữ Hoàn dùng ngón cái cọ cổ tay Nam Sơn, bàn tay anh như sắt thép, muốn bóp nát cổ tay cậu ra, nhưng động tác vuốt ve lại cực nhẹ, như một cái lông chim khẽ khàng quét qua, ẩn chứa sự lạnh băng và run rẩy.

Chữ Hoàn nhếch môi, cười khẩy mà gần từng chữ: “Không phải cậu nói, Người Thủ Sơn các cậu lời hứa ngàn vàng sao?”

Nam Sơn: “Chữ Hoàn...”

Tay Chữ Hoàn run nhè nhẹ, bị Nam Sơn chọc tức đến đau thắt cả ngực.

Anh thần thuyết phục mình một cách yếu ớt – hai người nên ngừng xuống, nên lý trí nói chuyện lợi và hại một phen, kể rõ bản khoản của nhau, sau đó dùng lý thuyết phục dùng tình lay chuyển, thông qua đàm phán để đạt tới một nhận thức chung, rồi lại bình tĩnh và hòa nhã bàn bạc cách thức

đẩy các công việc bước tiếp theo – đây mới là phương pháp giải quyết vấn đề của người trưởng thành.

Nhưng anh không nói nên lời, một chữ cũng chẳng nói được.

Chử Hoàn nắm cổ tay Nam Sơn, hít một hơi thật sâu, không khí trong lành giữa đêm khuya lạnh lẽo ra vào trong phổi anh, Chử Hoàn nhắm mắt, đi đầu chinh cảm xúc một cách khó khăn.

Thế nhưng, Nam Sơn bên cạnh còn ngu ngốc đổ dầu vào lửa.

“Phải, tôi có lỗi với anh.” Nam Sơn im lặng chốc lát, vậy mà còn không hề e dè thản nhiên thừa nhận tất cả, “Anh muốn thế nào cũng được.”

Mấy chữ “có lỗi với anh” này, tuyệt đối là một trong những lời có thể khiến đàn ông tức giận nhất trên thế giới. Nam Sơn quả thực đang tự tìm đường chết, trực tiếp ném cả kí thuốc nổ lên người Chử Hoàn, vừa chạm lửa thì lập tức nổ tung.

“Tôi muốn sao cũng được?” Chử Hoàn giận quá hóa cười, anh đột nhiên nắm cổ Nam Sơn, ép đối phương ngẩng đầu lên với tư thế không dễ chịu. Chử Hoàn hạ giọng thấp đến gần như thì thầm, tiếng anh cơ hồ chìm trong tiếng lửa đốt gỗ “đồm độp”, anh kìm tai Nam Sơn, lạnh lùng hỏi, “Tộc trưởng, thế tôi đề cậu, cưỡng hiếp cậu ở ngay đây, cũng được sao?”

Động mạch cổ Nam Sơn nảy điên cuồng nơi đầu ngón tay Chử Hoàn, mà cậu thì hai mắt ứa máu, thực sự không hề nhúc nhích.

Chử Hoàn nắm cổ cậu, có ý muốn cắn chết tươi đối phương. Anh cắn xương quai xanh của Nam Sơn, để lại một dấu răng hằn rõ, rồi thô lỗ vuốt ve ngực Nam Sơn, hung hăng kéo quần cậu, nhưng lại vô thức tránh chỗ bần bên hông đối phương.

Chử Hoàn hờ hững nhìn chằm chằm thân thể Nam Sơn, mặt không cảm xúc nói: “Nằm ngửa hay nằm sấp, cậu có thể tự chọn.”

Nắm tay Nam Sơn buông bên người siết căng như dây cung kéo hết cỡ, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng va chạm khi gân cốt và các khớp ma sát nhau, đôi môi hơi mỏng mím chặt, trong mắt đầy tơ máu.

Hai người một lần nữa giằng co giây lát trong im lặng, cách nhau cực gần, lại phảng phất cực xa, Chử Hoàn nghiêng mặt là có thể chạm đến vành tai Nam Sơn, mà tộc trưởng của anh bất kể là bị thương hay đau đớn, đều thẳng lưng ngẩng ngay ngắn tại chỗ, khuôn mặt nghiêng như thanh đao, ánh mắt trông về nơi xa xôi, quật cường tới cùng, trở thành một sự cương quyết không tiếng, lại không thể lay chuyển.

Chử Hoàn có thể cảm nhận được mỗi một tác cơ trên người Nam Sơn đều căng cứng như tảng đá đầm không thủng.

Anh đột nhiên thở dài trong im lặng, rốt cuộc chẳng làm bất cứ chuyện gì, chỉ chạm nhẹ mặt Nam Sơn như có như không, giống như một nụ hôn chúc ngủ ngon dịu dàng vậy.

Sau đó, Chử Hoàn thả lỏng không chế cho đối phương, tay cũng lấy ra khỏi quần áo cậu, cẩn thận vuốt lại các nếp nhăn trên quần cho cậu, lui sang bên cạnh nửa thước, ngửa mặt nằm xuống đất.

Ngân hà hơi chói, Chử Hoàn nhắm mắt lại, một lúc lâu chẳng nói năng gì, giống như đã ngủ rồi.

Cho đến khi anh im lặng không còn tiếng động gì nữa, Nam Sơn mới chậm rãi quay đầu sang, cách một đồng lửa mà chăm chú nhìn anh.

Lúc này, Chử Hoàn chợt mở miệng như nói mớ: “Trên đường dăm ba câu đã có thể được một đoạn diễm ngộ với người ta, lời ngon tiếng ngọt còn chưa kịp nói hết, vừa thấy sự tình có biến, liền phải mông chạy lấy người...”

Anh tựa hồ hơi mệt mỏi, lúc nằm ngửa xương quai xanh lồm xồm xuống, đập vào mắt Nam Sơn, là khuôn cằm nhều ngày qua đã trở nên nhọn hơn, cùng gân cổ ngày càng rõ nét.

Chử Hoàn lặng lẽ hỏi cậu: “Trong lòng cậu, coi tôi là ai?”

Nam Sơn á khẩu không trả lời được, dù cho Chử Hoàn đánh cậu hay sỉ nhục cậu, dường như đều không đâm vào lòng cậu sâu hơn câu này.

Chử Hoàn không mở mắt, anh giơ một cánh tay, hơi nghiêng mặt, tựa đầu lên tay mình: “Cậu cũng giống trưởng giả đầu sơn dương đó, cảm thấy người bên kia sông xét đến cùng đều không thể tin tưởng, đúng chứ?”

Nam Sơn đáp khàn khàn: “Tôi không có.”

Chử Hoàn nhắm mắt bịt tai, anh chợt trở mình đưa lưng về phía Nam Sơn, lưng anh hơi cong, đường cong lồm vào chỗ eo, anh vẫn giữ nguyên tư thế ấy, lờ mờ: “Tôi không phải người đạo đức mẫu mực, nhưng cũng không phải hạng khốn nạn – chí ít thì tôi chưa từng khốn nạn với cậu.”

Câu này vốn là có ý định dùng khổ nhục kể tỏ ra yếu thế, song đang nói thì Chử Hoàn lại thật sự tự mình tủi thân, bất đắc dĩ liền lập tức dừng lại.

Mặt đất ngoài trời lạnh băng và cứng ngắt, cho dù bên cạnh là đồng cỏ, chút hơi ấm ấy cũng chỉ như muối bỏ biển thôi.

Đám đá chưa quét dọn sạch sẽ cản tay, Chử Hoàn khoanh tay trước ngực, đó là tư thế phòng ngự trước khi đánh nhau, nhưng lúc này lại giống như ôm một bầu xót xa vậy.

Chử Hoàn quyết định không nói nữa, miệng lưỡi anh đã thương địch thủ một vạn lần tự tổn thương mình tám ngàn, tự làm cả mình đau lòng luôn.

Nếu ánh mắt có sức nóng, thì chắc Chử Hoàn đã bị ánh mắt Nam Sơn đốt cháy rồi. Nam Sơn chỉ hận không thể bắt chấp tất cả lao đến ôm anh, hận không thể trực tiếp cho tay vào đồng cỏ, nhặt lại cái nhẫn trong lửa mạnh vẫn chẳng hề hấn gì.

Nam Sơn cắn chặt răng, bất giác miệng đã toàn mùi máu tươi.

“Anh biết vùng đình trệ là gì chứ?” Nam Sơn hỏi với giọng khàn khàn.

Chử Hoàn không nhúc nhích, lại hơi hé mắt ra.

“Vùng đình trệ chính là tử địa, trong đó không có ý thức, không có bất cứ thứ gì có thể động đậy, không tính là tử vong, nhưng cũng không có sinh cơ. Chẳng phải anh từng gặp mấy hoạt tử nhân trong sơn động ở chỗ tộc tôi sao?”

Đồng lửa đã bắt đầu lụi dần, nhưng chẳng ai thêm quan tâm, Nam Sơn nói: “Rất lâu về trước, nơi đây không phải chỉ có mình chúng tôi, khi đó thế giới này có rất nhiều người, trên bình nguyên, trên núi non đều là các bộ tộc, cũng có thương nhân từ nam chí bắc trao đổi vật phẩm với nhau. Chúng tôi thì đời đời đều sống trên thánh sơn, do mối quan hệ đặc thù với Người Thủ Môn mà nhận được sự tôn kính đặc biệt, dần dà, chúng tôi liền có tên là ‘Người Thủ Sơn’.”

“Trên thánh thư bảo rằng, một ngày kia thế giới sẽ tối đen.” Nam Sơn nói, “Lúc ấy không ai hiểu được ý của câu này là gì, nhưng về sau, dần dần có bộ tộc chạy nạn đến lân cận, nhao nhao nói rằng nơi mình tụ cư bị bóng tối nuốt chửng.”

Chử Hoàn rút cuộc cho cậu một chút phản ứng, mở miệng hỏi: “Nuốt chửng nghĩa là gì?”

“Chính là không còn nữa.” Nam Sơn nói, “Mấy vị bằng hữu không hề nhúc nhích trong sơn động, ít nhất còn có thân thể hoàn chỉnh, song người bị ‘nuốt chửng’ mà họ nói, lại chẳng còn gì cả, chính là tan biến vào hư không ấy.”

Chử Hoàn bỏ những đau lòng và rối rắm vừa nảy sang một bên, ngẩng bật dậy: “Không có thì... di thể sao? Hay là nát thành cái gì rồi?”

“Cái gì cũng không có,” Nam Sơn nói, “Giống như những người đó chưa từng tồn tại vậy.”

Chử Hoàn do dự giây lát, lại hỏi: “Chờ đã, thánh thư các cậu nói... rốt cuộc là cái gì?”

“Tương truyền là một tảng đá lớn.” Nam Sơn nói, “Nội dung truyền lưu rất rộng, trước kia các tộc đều có một phiên bản không khác nhau lắm, có đi đâu ban đầu thế nào thì chẳng ai hay, sau đó nội dung các tộc bảo tồn cũng đều gián đoạn, biến thành truyền miệng.”

Chuyện truyền miệng chưa bao giờ chính xác cả, Chử Hoàn không nhận được truy hỏi: “Chưa từng có ai tìm kiếm thánh thư chân chính sao?”

“Có.” Nam Sơn quay đầu, nhìn về hướng vùng đỉnh trệ, “Nhưng mà thiên thạch thánh thư trong truyền thuyết đã sớm nằm trong vùng đỉnh trệ rồi, chẳng ai tìm được nữa.”

Chử Hoàn nhíu mày: “Nhưng lúc ở trên núi tôi nhìn thấy nước non và cây cối mà. Nếu bất cứ sinh mệnh nào ở trong vùng đỉnh trệ đều sẽ biến mất, thì vì sao lại có cây cối tồn tại?”

Nam Sơn nhìn anh một cái: “Cây cối không có ý thức.”

Chử Hoàn chợt nhớ lúc ở trên đỉnh núi, Nam Sơn gào lên rằng “Đừng nhìn, đừng nghe, đừng nghĩ”, anh bỗng lạnh trí, buột miệng hỏi: “Ý của cậu là... cái mà nơi gọi là ‘vùng đỉnh trệ’ nuốt, chính là ‘ý thức’?”

Nam Sơn lắc đầu: “Không biết.”

Chử Hoàn sắp xếp lại mạch suy nghĩ một cách khó khăn: “Mấy lão binh đó vào nhàn địa bàn của các cậu trong thời kỳ chấn động, tương đương với xóa đi sự tồn tại của họ ở bờ bên kia, cho nên thời gian ngừng trôi. Vậy phải chăng cũng cùng một đạo lý, nơi gọi là ‘vùng đỉnh trệ’ và bên chỗ các cậu... không hề cùng một...”

Anh không biết nên nói thế nào, một lúc lâu mới tìm được từ gần nghĩa nhất: “Tọa độ?”

Nam Sơn khó khăn dời ánh mắt khỏi anh: “Tôi không biết.”

“Trưởng giả nói nó là vật sống. Ngần ấy năm qua, nó liên tục thôn tính, mở rộng địa bàn, mấy năm nay nó vận động đặc biệt rõ hơn, nhưng tôi cho rằng chí ít vẫn còn vài chục năm, không ngờ...”

Nói đến đây Nam Sơn dừng lại, một lúc lâu mới tiếp tục: “Sơn môn nối liền với một thế giới khác, là sinh lộ duy nhất ở nơi đây, cứ theo đà này, đại khái trong một hai năm tới, chúng tôi sẽ chỉ có hai kết cục – hoặc là sơn môn bị đám quái vật sống không nổi đó đập nát, chúng tôi chết trận, hoặc là sơn môn đóng cửa trước vùng đình trệ, chúng tôi giống với những người khác, bị nuốt chửng vào bên trong, cùng nhau biến mất.”

Chủ Hoàn: “Thế nên cậu quyết định không cần tôi nữa.”

Câu này của anh như bọt nước rơi xuống chảo dầu sôi, thoáng cái làm lòng Nam Sơn nổ thành trăm mối ngổn ngang, ngực Nam Sơn khó nhịn được phập phồng mạnh vài lần, ngón tay nắm chặt bãi cỏ vô tội, đầu ngón tay cơ hồ bị cọng cỏ ngoan cổ thít đến rướm máu.

Chủ Hoàn nhìn cậu một cái, kẻ đó chẳng rằng chẳng nói bỏ dậy, tìm một góc xa nhất mà nằm xuống tiếp.

Tấm lưng Nam Sơn cứng ngắc như va vào là gãy, mà cậu chỉ cúi đầu, không hề ngoảnh lại.

Sáng sớm hôm sau, mọi người cảm thấy bầu không khí mờ hồ khác thường, song cụ thể khác thường chỗ nào thì chẳng ai nói rõ được. Tiểu Phương kinh hồn táng đảm nhìn người này lại ngó người kia, muốn tìm ra nguồn căn, cho đến khi hẩn theo kế hoạch dẫn cả nhóm đến gần hàn đàm sơn động bí mật kia, mới phát hiện, thì ra nguồn căn nằm ngay ở tiện nhân đại vương.

Chủ Hoàn lặng lẽ đi ở vị trí đoạn hậu, bắt đầu từ sáng sớm đã chẳng nói câu nào – thường ngày cũng có tình huống tộc trưởng mở đường anh đoạn hậu, nhưng Chủ Hoàn không hề một mực đi, một mực đề phòng, mà thi thoảng sẽ trêu chọc Viên Bình vài câu, chốc chốc lại hướng về bóng lưng Nam Sơn mà huýt sáo, khiến tộc trưởng bất đắc dĩ phải quay đầu lại nhìn mình một cái, liếc cười xấu xa.

Dù cho căng thẳng hơn, chỉ cần Chử Hoàn còn hơi sức, anh thoát nhìn đầu là dáng vẻ “chẳng có gì ghê gớm”, chứ chưa bao giờ đánh mặt như huyết áp thấp kiểu đó.

Đến gần hồ nước, cả bọn dừng lại nghỉ ngơi, tiện thể cẩn thận tra xét xem trong sơn đàm có mối nguy hiểm khác hay không.

Chử Hoàn vẫn trưng bản mặt sần sì như viếng mồ đời nợ, ngậm một cọng cỏ bám theo đằng sau, hai tay khoanh trước ngực, không biết đang nhìn cái gì.

Tiểu Phương cao giọng hỏi anh: “Có đói bụng không?”

Chử Hoàn lắc đầu lấy lệ, lại chẳng thèm để ý đến ai.

Tiểu Phương hết sức hoang mang, bèn quay đầu nhìn tộc trưởng, nhưng tộc trưởng lại quay mặt sang hướng khác.

Tiểu Phương lại nhìn Đại Sơn, thấy cậu nhóc ngốc nghếch đó cũng mù tịt y như mình, vì thế cuối cùng Tiểu Phương đành phải chọc Viên Bình một cái, đánh mắt sang hướng Chử Hoàn.

Viên Bình: “Làm gì thế?”

Tiểu Phương vội vàng lắc đầu vẫy đuôi lôi Viên Bình ra một góc, rí tai nói khẽ: “Hảo tiện nhân bị sao vậy?”

Viên Bình liếc nhìn theo ánh mắt hẩn, chẳng hiểu mô tê gì hết: “Có biết đâu, nếu không phải phát bệnh thì là đến kỳ kinh nguyệt thôi?”

Tiểu Phương năn nỉ: “Huynh đệ Người Thủ Môn, anh đi xem thử đi.”

Viên Bình: “Tự nhiên tôi đi xem nó làm gì? Tôi...”

Tiểu Phương giẫm mạnh hẩn một phát, trưng ra khuôn mặt Lý Quỳ dữ tợn, thành một con khỉ lông phẫn nộ.

“Chắc.” Viên Bình liếc Tiểu Phương, sau đó lèm lè đi đến gần Chử Hoàn một phát, “Ê, họ bảo tao tới hỏi thử, mày làm bộ s ầu muốn cái quái gì vậy?”

Chử Hoàn chẳng thèm nâng mí mắt, hé môi nói: “Cút!”

Anh ta nói năng vô lễ, nhưng Viên Bình hiếm khi không nổi quạu, khom lưng dòm về mặt Chử Hoàn, thấy hơi thú vị, lại quay đầu ngó Nam Sơn một cái. Ánh mắt Nam Sơn vốn vẫn quanh quẩn trên người Chử Hoàn, chợt bị hấn phát hiện, vội vàng hốt hoảng nhìn đi chỗ khác.

Trong lòng Viên Bình sinh ra sự bất quái kỳ lạ, hấn chọc chọc tay Chử Hoàn, ng ửi ch ồm hồm bên cạnh, thò đầu nói nhỏ: “Tình hình này là sao? Có chuyện gì mất vui, mau nói cho đại gia nghe coi, dọc đường quanh quẽ, tao đang cần nghe hài đây.”

Chử Hoàn biến thành h ồ lô cửa miệng, mặc kệ Viên Bình vò đầu bứt tai thế nào, nhất định không hé răng một tiếng.

Đương khi Viên Bình đã mất hết kiên nhẫn, chuẩn bị bỏ anh ta lại, Chử Hoàn bỗng nhiên nói một câu như độc thoại: “Tao muốn đến vùng đình trệ.”

Câu này làm Viên Bình khựng lại tại chỗ.

Viên Bình quay ngoắt lại, sừng sốt và ngờ ngợ dò xét Chử Hoàn: “Mày nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem.”

“Tao tính đến vùng đình trệ một chuyến.” Chử Hoàn lặp lại rõ ràng.

Quen nhau từng ấy năm, Viên Bình đương nhiên biết Chử Hoàn khi nào là đùa giỡn, khi nào là nghiêm túc, ánh mắt sừng sốt và nghi ngờ nhìn quét Chử Hoàn một vòng, hạ giọng hỏi: “Mày điên r ồ?”

Chử Hoàn: “Không có.”

Lúc này Viên Bình mới phát hiện, Chử Hoàn vẫn liên tục nhìn về hướng vùng đình trệ, tầ n mắt thẳng tắp, khiến hắ n kinh h ồ n táng đảm. Viên Bình xấn ống qu ầ n ng ồ i xồm xuống, luôn miệng tra hỏi: “Mày bị bệnh gì vậy? Chử Hoàn, chuyện mày muốn đâm đầ u vào chỗ chết, tộc trưởng nhà mày đã biết chưa?”

Chử Hoàn nín thính rất lâu, mới mở miệng h ầ u như không thể nghe thấy: “... Cậu ấy định chia tay với tao.”

Viên Bình một lúc lâu chưa kịp phản ứng, sau đó, hắ n nhìn Chử Hoàn chằm chằm với vẻ không thể tưởng tượng nổi, ngắt từng chữ: “Ý mày là, vì việc này, mày định chơi trò một khóc lóc hai não loạn ba thất cô, tự tìm cái chết một phen?”

Chử Hoàn: “...”

Viên Bình cảm thấy quá đủ, gật đầ u vỗ vai bạn: “Tao được mở mang kiến thức nhi ề u quá, mày mau đi đi, tao ủng hộ.”

Chử Hoàn bị hắ n vỗ lão đảo. Viên Bình tuy cầu thả không giỏi xem sắc mặt người ta, nhưng cũng còn chưa thiếu đầ u óc đến mức ấy, vừa nghe đi ề u này, hắ n đã hiểu được cơ bản ý của Nam Sơn, thế là dò xét Chử Hoàn, hỏi: “Mày nghiêm túc?”

Chử Hoàn gật đầ u.

Viên Bình nhúu mày, trầ n mặc một lúc lâu mới nói: “Vậy mày tốt xấu gì cũng phải theo bọn tao quay vềtrướ c đã. Vềchuyện vùng đình trệ, tao thấy tốt nhất là mày nên hỏi thêm trưởng giả và tộc trưởng Lỗ Cách đi.”

Chử Hoàn rút cuộc thu tầ n nhìn lại, nói với Viên Bình: “Biết, tao không định lên đi lúc nửa đêm đâu.”

Viên Bình li ề n thở dài: “Đình trệ cũng vậy, cái gì khác cũng vậy, thực ra đầ u chẳng liên quan đến mày, mày biết chứ?”

Chử Hoàn không thềm đề ý đến hắ n.

Viên Bình vừa thấy vẻ mặt ấy, liền biết Chữ Hoàn đã quyết ý, dẫu nói gì cũng vô dụng. Thế là hẩn ngậm miệng, nặng nề tâm sự mà đứng dậy, quay lại bên kia.

Lúc này, Chữ Hoàn dường như bỗng nhớ tới điều gì, quay đầu hỏi: “Đúng rồi, hôm đó ở trên đỉnh núi, mày có thấy một tia sáng màu trắng không?”

Viên Bình quay đầu lại, nhướng mày, vẻ mặt rất nghi hoặc: “Ánh sáng trắng gì?”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 51

Chử Hoàn: “Lúc nhảy từ tảng đá lớn ở trên đỉnh núi xuống, mày không nhìn thấy một tia sáng trắng chói mắt à?”

Viên Bình nhìn anh ta vẻ khó tin: “Chói mắt? Đó không phải là mặt trời sao?”

Hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Luồng sáng ấy tuyệt đối không thể là ánh nắng được, Chử Hoàn cảm thấy, cho dù là tinh thần mình rối loạn, cũng chưa đến mức không nhận ra ánh dương – như vậy, hoặc là Viên Bình đã nhìn lầm, hoặc... là tia sáng lạ lùng ấy giống với những tiếng xôn xao khe khẽ kia, chỉ có bản thân anh mới cảm nhận được.

Nhưng mà vì sao?

Chử Hoàn từng này tuổi rồi, mà chưa bao giờ phát hiện mình có chỗ nào khác người, có thể một dạo anh quả thật hơi trầm cảm, nhưng anh tự thấy là không nghiêm trọng, hơn nữa gần đây cơ bản cũng đã quay về bình thường rồi.

Vậy thì, luồng sáng và những âm thanh như ảo thánh đó, rốt cuộc là cái gì?

Chử Hoàn vừa suy nghĩ, vừa nhặt một hòn đá nhỏ ngay bên cạnh, cầm lên ngắm nghía, lơ đãng xua tay đuổi Viên Bình.

Từ lúc mang theo hai vết thương thùng lỗ đến địa bàn của Người Thủ Sơn tộc Ly Y, Chử Hoàn còn chưa kịp cắt tóc lần nào, cho dù tóc anh mọc hơi chậm hơn người ta, cũng chẳng chịu nổi lâu ngày tích tiểu thành đại,

vừa cúi đầu thì tóc cơ hồ che khuất non nửa khuôn mặt. Mà trải qua kiếp sống chạy trốn chết mấy ngày liên tiếp, quần áo với phụ kiện vốn khá đàng hoàng trên người Chữ Hoàn dọc đường cứ mất dần, thành thử bây giờ đã từ càn thú mặc quần áo chỉnh tề quay về nguyên dạng rồi.

Về ngoài người quý khó phân này, lại thêm biểu cảm hơi suy tư và câu hỏi lạ lùng ban nãy, đều khiến Viên Bình kinh hồn táng đảm – Viên Bình đoán ý qua sắc mặt và lời nói, cho rằng cả người Chữ Hoàn từ trong ra ngoài đều bộc lộ ra sự điên điên khùng khùng, lại liên hệ với sự thật là tên này đang thất tình, không tự chủ được liềh nghĩ lung tung.

“Này, mày thật sự không sao chứ?” Viên Bình không nhịn được vòng lại, đứng cách vài bước, do dự hỏi.

Thực ra thì Viên Bình có thể thuận miệng nói ra một tràng như là “chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm” nọ kia để an ủi, nhưng vừa nghĩ đến một vị đương sự khác là tộc trưởng Người Thủ Sơn, hẳn lại chẳng thốt nên lời.

Không biết vì sao, Viên Bình có thể thuận miệng trêu chọc Chữ Hoàn mà chớ hề có áp lực tâm lý, nhưng khi đối mặt với Nam Sơn, hẳn luôn không tự chủ được tỏ ra trang trọng hơn.

Vừa trang trọng liềh cạn sạch vốn từ, thế là Viên Bình hiếm khi sinh ra một chút cảm thông với Chữ Hoàn.

Rất nhanh, Đại Sơn ở ngay phía trước í ới gọi, họ phải lập tức khởi hành rồi.

Tiếng nước trong hàn đàm dần gần lại, réo rắt như tiếng ca, nơi đây có ba mặt núi vây quanh, một mặt là rừng rậm.

Viên Bình vốn đi đằng trước, nhưng sau khi trò chuyện dăm ba câu với Chữ Hoàn, hẳn đột nhiên hơi lo lắng.

Hình như là sợ Chữ Hoàn nhất thời nghĩ quẩn, thầh không biết quý không hay nhảy xuống sông tự tử, Viên Bình bèn vòng lại, bám gót không xa không gần, đi sau cùng với anh ta.

Khi nhánh nhỏ của hồ nước đã gần ngay dưới chân, Nam Sơn chợt khoát tay chặn mọi người lại: “Chậm đã.”

Nói đoạn, cậu ngẩng xồm xuống, vén bụi cỏ trước mặt, chỉ thấy trong bùn đất hằn lại một loạt dấu chân lộn xộn và bị che lấp.

“Đây là mutai.” Tiểu Phương tiến lại xem thử, tức thì biến sắc, “Không đúng, tại sao mutai lại ở chỗ này?”

Tiểu Phương là người dẫn đường, từng vỗ ngực thề thốt rằng người đẹp không thể xuống nước, trong sơn đàm cần lộ nước này sẽ không xuất hiện mutai thành đàn, trước mắt bị mất mặt, hắn đi vòng vòng phía sau Nam Sơn, đỏ mặt tía tai giải thích: “Tộc trưởng, cậu xem liệu có phải là mấy con lạc đàn hay không?”

Nam Sơn lắc đầu với sắc mặt nghiêm trọng, dẫn đầu đứng dậy, vén bụi cây trước mặt mà đi vào rừng.

Rừng cây chốn hoang dã là một nơi dễ khiến thần kinh căng thẳng, cả bọn không ai nói gì, theo bản năng cùng nhẹ bước, rón ra rón rén đi quanh tìm kiếm manh mối.

Rất nhanh, họ tìm được ngay trên mặt đất bùn lầy một dấu vết cực nhỏ như roi vọt qua, bên cạnh có gậy gỗ bị chém một nửa ném đó, Chử Hoàn còn nhặt được một loại vảy cá không biết tên.

“Đây là cái gì?” Chử Hoàn cầm miếng vảy hỏi Viên Bình.

Viên Bình là một tên khốn không biết nói chuyện đàng hoàng, hỏi hắn cái gì, hắn đầu tịt dưng thời cơ khoe khoang cảm giác về sự ưu việt của chủng tộc Người Thủ Môn, bởi vậy hể chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, Chử Hoàn tuyệt đối không hỏi hắn.

Vừa nghe anh lên tiếng, Nam Sơn theo bản năng quay đầu lại tính trả lời, song lời ra đến miệng, ánh mắt Nam Sơn lại tối đi, phát hiện Chử Hoàn không hề hỏi mình, cậu đành phải nuốt vào, nặng trịch lạnh băng, rất là khó chịu.

“Vây cá đại ngân kỳ.” Viên Bình nói, “Đại ngân kỳ là một loài cá đặc biệt dài ở bên này, da rất chắc – đám dẹp lép thối tù và đó chẳng lo làm việc, chỉ biết đánh nhau, thường niên phiêu bạt khắp nơi mà đột giết cướp bóc, không rảnh dừng chân dệt quần áo, cho nên da loại cá này cũng có thể xem là vải của bọn chúng.”

“Gỗ, dây leo mảnh, da cá to... Tức là bọn người dẹp nghe đồn không biết bơi này, đã làm một loại cáng đơn giản, để lũ chó điên mà chúng nuôi khiêng qua?” Nói đến đây, Chử Hoàn phát giác mình đã coi thường trí lực của kẻ địch, không nhịn được hỏi, “Lũ này có bao nhiêu trí tuệ và năng lực?”

Viên Bình nghĩ qua, thận trọng trả lời: “Gần bằng người, vả lại thân tàn chí kiên, dân phong hung hãn.”

Chử Hoàn nói: “Thế thì phiên rỗi.”

Kỳ thực, chỉ luận sức chiến đấu, âm thú và thực nhãn thú hiển nhiên đều trên cơ người dẹp và lũ mutai chúng nuôi. Song thực nhãn thú là bọn bại não không thể thay đổi, chỉ số thông minh của âm thú rõ ràng cũng chưa thoát khỏi chủng tộc bò sát bụng to hơn óc, cho dù là tranh giành địa bàn, chúng cũng đều di chuyển theo bản năng.

Không loài nào có dã tâm ủ mưu từ lâu như lũ người dẹp.

“Đúng vậy,” Viên Bình nhìn Chử Hoàn với vẻ thương xót, “Chỉ luận trình độ trí lực, e rằng bọn chúng còn hơn mày một chút.”

Chử Hoàn không thèm để ý, coi như không nghe thấy.

Chử Hoàn vốn không phải là người đặc biệt hoạt bát, lúc tâm tình đặc biệt sáng sủa, mới chịu hạ thấp địa vị giỡn với Viên Bình vài câu, mà trước mắt loạn trong giặc ngoài, tuyệt đối không có tinh thần này, bởi thế anh chỉ trình bày với khuôn mặt không cảm xúc: “Chúng đến nơi này tương đương với đi tắt. Trăm phương ngàn kế như vậy... tức là chúng vẫn đang lom lom mắt hồ theo dõi sơn môn?”

Viên Bình tức khắc biến sắc. Người Thủ Môn sinh ra vì sơn môn, thủ vệ sơn môn là bản năng ăn sâu vào xương tủy, nghe thấy ai có ý đồ với sơn môn, hấn li ền y như bị cấm sừng, tức khắc giận không kìm nổi, hết như bị nhõ vảy ngược vậy.

Viên Bình đứng bật dậy: “Sơn môn? Con bà nó, tao phải giết sạch bọn chúng!”

Bản năng quả nhiên không cách nào làm trái, Viên Bình tâm trạng bức bối, không hề quay đầu vượt qua Nam Sơn xông thẳng đến vị trí mở đường, vượt khỏi phạm sự mà thúc giục mọi người đi mau – may mà chỉ cần không phải vì Chử Hoàn, Nam Sơn cũng không hay chấp nhận với hấn.

Cả bọn không thêm cẩn thận nữa, nhao nhao cầm vũ khí, chui vào sơn động lạnh thấu xương.

Mới đầu còn có thể đi trên bờ, đợi đến vùng giữa núi thì không gian trên bờ ngày càng chật hẹp, nhanh chóng hạ xuống độ cao mà người trưởng thành không cách nào đi qua.

Tiểu Phương dẫn đường nói: “Phía trước không còn đường, mọi người xuống nước đi.”

Nước như bị ướp lạnh bằng cách tự nhiên, vừa chạm vào là lạnh run người. Họ lần lượt nhảy xuống, Nam Sơn quay đầu lại bảo Chử Hoàn: “Vào giữa đi, anh không thấy đường, để tôi dẫn.”

Đây là câu đầu tiên Nam Sơn nói với Chử Hoàn sau suốt một ngày một đêm.

Vốn ngủ một giấc dậy, cơn giận đơn phương của Chử Hoàn đã tiêu tan rồi, chỉ là ngại tính nết Nam Sơn vừa khó ưa vừa ương ngạnh, Chử Hoàn không muốn tạo thành xung đột trực tiếp vô vị, mới tạm thời lờ tít đối phương.

Ai ngờ Nam Sơn không lên tiếng thì thôi, hễ lên tiếng là ai nấy đều giật mình, không biết nói năng đến cảnh giới nhất định, trình độ tạo lửa gần

như thần, vừa mở miệng là có thể chuẩn xác đốt bùng lửa giận trong Chử Hoàn.

Chỉ một câu nhẹ không đã khiến Chử Hoàn nhớ tới câu “chó da giòn” của Viên Bình và tôn nghiêm đàn ông mơ hồ bị tổn thương.

Chử Hoàn nghĩ bụng: “Lúc ông đây vào sinh ra tử, mà ngay cả nói còn ngọng lú ngọng lo đấy!”

Anh quyết tâm không thêm để ý tới Nam Sơn, thế là nhắm mắt bịt tai luôn.

Viên Bình ở phía trước nghe thấy thế, lại vô duyên quay đầu nói với Nam Sơn: “Không sao đâu tộc trưởng à, cho dù nó hoàn toàn không nhìn thấy đường, chỉ cần tai chưa điếc thì cũng đủ dùng rồi, yên tâm đi!”

EQ của tên này còn thua cả Nam Sơn, đối nhân xử thế trước sau chứng minh hoàn mỹ cho câu “vội vàng muốn ăn đập”, Viên Bình không nói thì còn đỡ, vừa ra vẻ quen thân mà giải thích, đúng thật rước đầy thù hận.

Kỳ thực, trong mắt người ngoài, quan hệ của Chử Hoàn và Viên Bình tuyệt đối không thể nói là thân mật, hai người phần lớn thời gian chẳng ai thèm đếm xỉa tới ai, phần nhỏ thời gian là cãi nhau, đứng đắn trao đổi thì một ngày được tằm mười câu đã là biểu hiện không tệ rồi.

Thế nhưng, trong lòng Nam Sơn cứ thấy khó chịu, cậu phát hiện mình thậm chí không nhìn nổi hai kẻ đó nói chuyện riêng cơ.

Cảm giác ghen tị nói không rõ tả không được, mà Nam Sơn còn cảm thấy mặt mũi mình đáng ghét, thế là càng tự giày vò hơn. Song cậu đã quyết định rồi, đổi ý là không thể được, dẫu lòng khó chịu hơn – dẫu ngũ tạng lục phủ đều bị ngâm trong vại giấm, trong đây cũng không có phần cho cậu xen vào.

Liền không khỏi “thân tự phù vân, tâm như phi nhũ, khí nhược du ti(1)”, khổ không tả nổi.

Nam Sơn không tự chủ được nắm đai lưng, trên đó có một cái túi ẩn, lúc này cách đai lưng bằng da mềm, có thể sờ rõ ràng cái vòng tròn nhỏ bằng kim loại bên trong. Cái nhẫn bé tí ấy là cậu lên bời ra từ đồng tro tàn, lửa mạnh đốt cả một đêm, vậy mà chẳng hề hấn gì, vẫn sáng rực vững vàng như đá.

Nam Sơn nhường cho Tiểu Phương và Đại Sơn qua, dùng tư thế bảo vệ cố chấp, lặng lẽ đi cách Chử Hoàn hai bước.

Dưới sông ngày càng tối om om, Chử Hoàn dần dần chỉ có thể nhìn thấy cái bóng mơ mơ hồ hồ của Nam Sơn, rốt cuộc hoàn toàn chẳng còn giện hờn gì nữa.

Hồ nước càng lúc càng lạnh như băng, xua hết những lo âu bức dọc trong lòng. Chử Hoàn dần dần bình tĩnh lại, cũng hiểu được một việc – thái độ của Nam Sơn với mình, kỳ thực không hề liên quan trực tiếp tới việc bản thân mình như thế nào, dẫu anh có là transformer, chưa biết chừng Nam Sơn vẫn hết sức lo lắng mà kè kè bên cạnh trông nom, chờ đánh rí thêm dầu bất cứ lúc nào.

Người đó từ mười mấy tuổi đã gánh vác sinh tử tồn vong của cả một chủng tộc trong thế giới nguy hiểm này, nên đại khái đã quen với vai người bảo vệ cẩn thận từng li, không gì không làm được.

Chử Hoàn đặt một nửa tâm tư vào Nam Sơn, nhưng không chênh mảng xung quanh, càng là nơi không nhìn thấy, giác quan của anh càng nhạy bén hơn, mỗi một lần dòng nước quanh người chuyển hướng, Chử Hoàn đều sẽ đề phòng một lần.

Họ đi qua nơi chật hẹp nhất giữa đầm nước và sơn thể nham thạch phía trên. Dù cho ngâm mình dưới nước, với chiều cao của đàn ông trưởng thành bình thường, cũng phải khom lưng do bị đá núi trên đầu đè. Đoạn đường này dài đến mấy trăm mét, giữa vách núi và mặt nước chỉ có một khe nhỏ, miễn cưỡng đủ để lộ mũi ra, hơi sợ ý là sẽ sặc nước, thành thử cả bọn có thể nói là đi rất khó khăn.

Vất vả lắm mới qua khu vực này, Chử Hoàn còn chưa kịp nâng cái cổ ngửa đến nhức mỏi lên hoạt động một chút, liền cảm thấy hồ nước phía sau thoáng cuộn dâng một cách quỷ dị.

Chử Hoàn lập tức lên tiếng nhắc nhở: “Chú ý hướng năm giờ!”

Cơ hồ cùng lúc ấy, con dao găm Chử Hoàn chém ngang ra đã đụng phải thứ gì đó, vang giòn một tiếng; kế tiếp, Chử Hoàn nghe thấy có tiếng lộ nước nhẹ nhàng, anh không chút do dự lật cổ tay, liền theo âm thanh kia mà đâm dao xuống, chỉ nghe “Phập” một phát, con dao có thể chẻ gió đâm vào người kẻ nào đó như thái rau, đối phương chưa kịp rên tiếng nào đã chết ngắc.

Đúng lúc này, tiếng kèn ngân nga đột nhiên vang lên giữa núi cao đẫm sâu hẹp dài.

Ở đây không chỉ có một người dẹp canh chừng, chúng đang chờ phục kích họ!

Đại Sơn bắn một mũi tên, giết tên lùn thối tù và, nhưng tiếng tù và đã truyền ra, không còn kịp nữa rồi.

Lũ người dẹp lựa chọn chỗ gác rất khéo, bọn Chử Hoàn đi đến nơi này, lui về là không thể, song kẹt ở đây hoặc là tiếp tục tiến về phía trước, rất có thể sẽ bị chó điên và người dẹp phạm vi lớn kẹt trong sơn động nhỏ hẹp mà bắt rùa trong hồ!

Nam Sơn: “Đi! Nhanh lên, đi về phía trước! Không được dừng lại!”

Đằng trước truyền đến tiếng gầm gừ quen thuộc của mutai, Nam Sơn túm bả vai Viên Bình vốn đang mở đường, không hề khách sáo ném hất ra sau: “Theo sát ta, đừng phân tán – Đại Sơn, còn huyết được không?”

Đại Sơn lập tức vỗ vỗ ngực, ý bảo cậu đã thực hiện nghiêm chỉnh chức trách của mình, lương khô và thuốc đều chưa mất.

Nam Sơn đã chém nhát đao đầu tiên, phong nhận của mutai bắn thẳng tới, trong lối nhỏ chật chội đường như càng sắc bén hơn, cả bọn đều cảm nhận được sát ý hất thẳng vào mặt, Nam Sơn quét ngang một đao, lưỡi đao đánh trực diện với một chuỗi phong nhận.

Một tràng tiếng kim loại và đá va chạm vang lên liên tiếp, Nam Sơn khẽ quát một tiếng: “Tên đâu?”

Cậu chưa dứt lời, ba mũi tên đã nhất tề rì rào, khỏi cần nhìn cũng biết là của ai, Viên Bình không ăn ý như vậy, Tiểu Phương với Đại Sơn thì không có khả năng một lần nhiều tên mà còn không bắn hụt.

Trong hoàn cảnh thế này, mắt Chử Hoàn kỳ thực chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái của kẻ địch, song quả như Viên Bình nói, đi đầu này không hề ảnh hưởng đến tài thiện xạ của anh, Chử Hoàn bắn ba mũi tên, lại rút ba mũi mới trong túi, lên dây sẵn sàng, vững vàng đứng tại chỗ.

Anh là một kẻ mù dờ, lúc này lại tự động đảm nhận viễn trình, âm thanh và cảm giác đều là lợi khí của anh. Chử Hoàn một mực dọn dẹp phương xa, một con mutai lao từ trên xuống, suýt nữa cắn cổ anh, thế nhưng Chử Hoàn dưới cái miệng đáng sợ ấy, ngay cả run rẩy cũng chẳng mảy may.

Đại Sơn ở bên kia đã lao tới, đâm xuyên qua óc con mutai đó, đẩy nó bay ngang đi.

Trong sơn động, tiếng gầm gừ nổi lên thành dải.

Mà đá núi trĩu xuống, cả bọn từ ngực trở xuống đều ngâm dưới nước lạnh buốt xương, sụt qua vai là phong độc hiểm ác của lũ mutai. Nhưng Nam Sơn không chịu giảm tốc độ, vì nán lại đây càng lâu thì càng bất lợi cho họ, cậu mở đường rất thoải mái, hoàn toàn không e ngại gì.

Đột nhiên, Nam Sơn rên một tiếng, ngay sau đó, mùi máu tươi ù ùng nặc bất ngờ hất vào mũi Chử Hoàn.

“Nam Sơn?”

Cánh tay Nam Sơn bị phong độc hung ác thành dải của mutai bắn trúng, cậu vội vã cúi đầu mút một cách khó khăn, r ồi phun đại máu độc đi, ngay cả xử lý cẩn thận hơn cũng chưa kịp, thì đợt công kích thứ hai đã đến.

Đá núi trên đầu ngày càng cao, cho thấy họ sắp ra khỏi sơn động r ồi. Đúng lúc này, một tiếng tù và từ xa vọng tới, là đến từ bên ngoài sơn động.

Tiếng tù và vừa vang lên thì dòng chảy trong sơn đàm đột nhiên hỗn loạn, giống như vô số chó điên thành tốp nhảy xuống nước, Tiểu Phương khản cả giọng gào lên với Nam Sơn: “Tộc trưởng! Có một tốp lớn... một tốp lớn mutai muốn quay lại sơn động... Không đúng, chúng đã vào r ồi! Tộc trưởng, tộc trưởng!”

Nam Sơn hơi lão đảo, độc tố lan ra trên tay, nhanh chóng làm nửa người tê liệt.

Đúng lúc này, một bàn tay lạnh ngắt dính nước vịn vai cậu, sau đó, Nam Sơn liền cảm thấy môi Chử Hoàn chạm lên vết thương, làm cậu giật nảy mình: “Không, anh đừng...”

Chử Hoàn giữ chặt miệng vết thương, cố hết sức mút máu độc ra, nhanh chóng nói: “Có thể nghĩ cách đuổi chúng đi không?”

Nam Sơn cắn răng một cái, đè vai Chử Hoàn: “Đỡ tôi một chút, lui hết ra sau!”

Đột nhiên, một dòng khí hùng mạnh tự dưng dâng lên, mà lối đi chật chội giữa nước và núi đã thành một cái quạt máy thiên nhiên, cả hàn đàm bị khuấy lên, xoáy nước khổng lồ phóng lên trời, trên mặt nước đã bị ép ra một con đường.

Cậu dùng chiêu này không khác gì làm mưa làm gió, sóng lớn hung ác cuộn xô người đẹp trên lưng mutai xuống nước, lũ chó điên to xác đàn độn kia tức thì loạn hết, tháo chạy khắp dưới nước như heo chó, thỉnh thoảng có con nhảy đến trước mặt họ, lập tức bị bọn Viên Bình lệ làng giết sạch.

Nước lũ đột nhiên bị Nam Sơn đẩy lên cuồn cuộn phiếm trắng, mau chóng cuốn cả bọn ra khỏi sơn động, hai bên bờ lít nhít lũ người đẹp cười chó điên đang gào thét om sòm.

Chử Hoàn cầm dao vào bờ, một tay treo mình và Nam Sơn lên: “Đại Sơn, thuốc!”

Đại Sơn ném tới một cái lọ nhỏ, Chử Hoàn chụp lấy, đồng thời ôm Nam Sơn lăn qua phong tiền rít gào.

Viên Bình và Tiểu Phương lập tức theo lên, gian nan yểm hộ, Chử Hoàn nắm cầm Nam Sơn, thô lỗ dốc một ngụm máu giải độc.

Viên Bình đỡ chỗ này hở chỗ kia, thảm hại kinh khủng: “Mẹ nó nhiêu quá đi! Tại sao lũ quỷ xấu xí này đầu liêu mạng muốn chen vào đây thế hả?”

Hắn còn chưa dứt lời thì giữa đá núi đột nhiên vọng đến tiếng huýt cực chói tai, mắt Viên Bình lập tức sáng lên: “Người của chúng ta!”

— Tác giả: Thân tự phù vân... đến từ Song điêu – Thi âm cung khúc – Xuân tình của Từ Tái Tư.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 52

Lũ người đẹp mưu toan đánh lên này, là bị Người Thủ Môn và Người Thủ Sơn truy sát đến nơi đây.

Ví như Lỗ Cách cũng có từ điển, chỉ e trong đó không có bốn chữ “một vừa hai phải”. Từng thế hệ tộc trưởng Người Thủ Môn cơ hồ đồng thọ với sơn môn, rồi dần dà, bản thân hẳn đã thành hóa thân của sơn môn, bởi thế, nếu có kẻ cả gan mạo phạm sơn môn, chỉ cần hẳn còn sức lực để bò, thì nhất định đuổi tận giết tuyệt đối phương.

Viên Bình huyết sáo một tiếng dài giống y hệt, có lẽ đây là kỹ năng thiên phú của Người Thủ Môn. Tiếng huyết rất đặc biệt, ngân nga chói tai, sức xuyên thấu cực mạnh, ở gần cơ hồ đau nhói cả tai, lắng nghe cẩn thận, vậy mà còn có một chút ý tứ cảnh báo phòng không, ý nghĩa ẩn chứa trong khác biệt dài ngắn tinh vi, chỉ có chính họ mới trao đổi được, chứ người ngoài thì đừng hòng hiểu.

Tiếng huyết sáo từ xa một ứng một đáp, chắc tương đương với dăm ba câu của người ta. Viên Bình miệng bận, tay cũng chẳng rảnh, hẳn vung đao chém đầu một con mutai, tên người đẹp cưỡi trên cổ con đen sì đó ngã dúi đầu, bị Viên Bình đạp gãy cổ.

Cùng lúc đó, Viên Bình còn bớt thời giờ quan tâm Nam Sơn một chút: “Là tộc trưởng của chúng tôi dẫn người đến – tộc trưởng Nam Sơn, cậu thế nào rồi?”

Thuốc giải độc cho phong thương hiệu quả tức thì, quá trình như có hàng vạn con kiến khoét tim, là một cực hình khiến người ta đau đớn không muốn sống. Tay Nam Sơn đã bắt đầu run rẩy không cách nào kiềm

chế, song một bên là Chử Hoàn, một bên là Viên Bình, bất kể quay mặt về hướng nào, Nam Sơn đều không muốn yếu thế.

Vì thế, cậu cố gắng chịu đựng, người chẳng ra người quý chẳng ra quý mà hơi mỉm cười.

Lúc này, miệng vết thương của Nam Sơn đã rỉ ra máu độc màu tím đen, cho thấy thuốc giải bắt đầu có tác dụng rồi. Chử Hoàn đã tự mình nếm trải mùi vị này, thế là anh lập tức không thừa lời, khom lưng đập mạnh sau đầu gối Nam Sơn một cái.

Nam Sơn chẳng bao giờ có ý thức phòng bị anh, bị đánh lén một cách táo tợn, chân mềm nhũn, liền bị Chử Hoàn bế thốc lên, nhục như mất nước vậy.

Nam Sơn: “Bỏ...”

Chử Hoàn: “Câm miệng!”

Người thật đủ hết xương thịt không như bộ xương ở chỗ hoa uồng tử, trọng lượng không thể đánh đặng, dù cho sức nặng của chỉ một người Chử Hoàn còn kham được, nhưng hành động vẫn không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Chử Hoàn: “Viên Bình, yểm hộ một chút.”

May thay, toán người đẹp và mutai này tuy quy mô hơi đáng sợ, song kỳ thực đã tan tác không thành đội.

Mutai chỉ là súc sinh, người đẹp bóp nhẹ là chết, phiên toái duy nhất chính là lũ quái vật đen sì kia phun loạn khắp nơi, phong tiền không hề có mục tiêu đua nhau bắn tới, không dễ né tránh.

Lúc này, Chử Hoàn cảm nhận được một trận gió từ dưới chân thổi tới, thế lên nhẹ nhàng, cơ hồ có xu hướng “lên từ ngọn bèo tấm”, sau đó nó nhanh chóng xoay tròn, mở rộng, lấy mấy người họ làm trung tâm, lao vút ra thành một lỗc xoáy khổng lồ.

Chính giữa vòng xoáy không thể cảm nhận được sức gió mạnh yếu, nhưng càng đi ra ngoài sức gió càng hung tàn. Lần này Nam Sơn cơ hồ dốc hết toàn lực, cây cối trong rừng theo đó ngã rạp xuống như bão vừa quét qua vậy.

Cơn lốc ấy cứ thế đánh tan phong tiễn bay loạn xạ, quét ra cho họ một lối đi tạm thời.

Sau đó, Nam Sơn hoàn toàn thoát lực, mềm nhũn dựa lên người Chử Hoàn. Hơi thở của cậu mỏng manh mà dồn dập, ngay cả sức lực để mở mắt cũng sắp sửa chẳng còn, cánh tay bị thương buông thõng, máu độc liên tục chảy ra, mất máu làm toàn thân cậu lạnh run, thần trí cũng chực chờ sụp đổ, cơ hồ xuất hiện ảo giác.

Dần dần, trong tai Nam Sơn, sự ồn ào của cả thế giới dường như dần cách xa cậu, cậu cảm nhận được, chỉ có tiếng tim Chử Hoàn đập phảng phất trở nên to vô cùng, cũng chỉ có sự ấm áp đến từ bàn tay Chử Hoàn dán trên người cậu, là khó mà kháng cự.

Trong chốc lát, tim Nam Sơn thoát ly ý thức, cậu quên mình đang ở nơi nào, chỉ mơ hồ nghĩ: “Mình dù chết cũng không tiếc nuối gì nữa.”

Lúc này, tiếng người lao xao rớt cuộc tới gần. Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn không hổ là chiến sĩ trời sinh, chỉ cần trên số lượng chưa rơi vào liệt thế tuyệt đối theo kiểu nghiến nát, thì ngược đãi quái vật chính là nghề của họ.

Phía trên truyền xuống tiếng huýt sáo, Viên Bình đồng thanh dịch: “Đi bên này, đi theo tôi!”

Nói xong, hắc dãn sát vào chân núi bên kia, đạp trên đá núi gập ghềnh, dẫn những người khác chạy lên cao mau lẹ như giẫm trên đất bằng vậy. Sau đó, mưa tên từ trên trời bắn xuống, ngoại trừ để lại một đường mòn nhỏ sát núi cho mấy người bọn họ, những nơi còn lại không khác gì tấn công.

Đáng tiếc, IQ của người đẹp quá cao quả nhiên là phiên toái lớn. Lũ quái vật loắt choắt tinh mắt sau khi bị bắn chết một đám, lập tức phát hiện hướng đi của bọn Viên Bình, liền ồ ồ thối lùi và nhắc nhở đồng bọn, xua mutai thành đàn đuổi theo – Người Thủ Môn hung tàn chưa từng chịu làm tộc nhân của mình bị thương, phải khiến họ sợ ném chuột vỡ đồ mới được.

Giờ đây, người và quái vật cơ hồ liêu mạng so tốc độ trong hoàn cảnh “vượt nóc băng tường”.

Đương khi con mutai gần nhất sắp sửa đuổi kịp Đại Sơn đoạn hậu, há miệng tính bắt đầu phun nọc độc, một bóng người chợt như trời giáng, tay cầm vũ khí dài nhỏ, cuốn theo cơn gió dữ không gì sánh bằng, hung hãn đâm xuyên cổ quái vật nọ một cách hoàn mỹ.

Da và tóc người ấy trắng đen rõ ràng, mặt mày âm nhu gần như diêm lệ, tỏa ra sự tàn ác tựa thủy quỷ.

Viên Bình: “Tộc trưởng!”

Chính là Lỗ Cách.

Trong mắt tộc trưởng của họ, Người Thủ Môn mới sinh tựa như một đứa trẻ quý báu vậy. Lỗ Cách thần sắc dịu đi, với nét cười hàm súc liếc Viên Bình một cái, hiên hậu tới độ khiến Người Thủ Sơn phải sồn gai ốc.

Sau đó, Lỗ Cách nhìn thấy Nam Sơn đang được Chử Hoàn bế, ánh mắt sống lại: “Phong độc?”

Chử Hoàn nói: “Đã uống thuốc rồi.”

Lỗ Cách gật đầu, quay người cho tay lên môi huýt sáo, sau đó hoành vũ khí trước ngực, hất cằm bảo mấy người thăm hại khủng khiếp này: “Đi trước đi.”

Mười mấy dũng sĩ Người Thủ Môn và Người Thủ Sơn liên tiếp nhảy xuống, lao vào đàn quái vật mutai đen sì, tức khắc bắt đầu một cuộc đọ sức

đơn phương.

Trong cái túi đựng tên bên hông Chử Hoàn tổng cộng còn lại ba mũi tên, cả bọn trước mắt có thể nói là hết gạo sạch đạn, bởi vậy cũng chẳng khách sáo với Lỗ Cách, lập tức trốn ra sau chiến tuyến của Người Thủ Môn.

Chưa đầy nửa tiếng, trừ vài tên người đẹp hoảng sợ đào tẩu rải rác, những kẻ địch khác bị giết sạch sành sanh. Lỗ Cách lau máu trên mặt, lạnh lùng dặn dò: “Thu dọn sạch sẽ, đừng để xác chết làm ô nhiễm ngu ời nước.”

Nói xong, hắn quay người đi đến trước mặt bọn Chử Hoàn, nửa quỳ xuống, sờ thử trán và động mạch cổ của Nam Sơn.

Chử Hoàn hơi căng thẳng hỏi: “Thế nào?”

Thấy anh ta căng thẳng như vậy, thái độ hơi cứng nhắc của Lỗ Cách cũng đỡ hơn, hắn thấp giọng nói: “Không sao, cố chịu đi, chịu một đêm đến ngày mai là khỏe – Mà sao các người lại đi đường này? Còn một huynh đệ đâu?”

Nguyên nhân trong đây một lời khó nói hết, hỏi đến Chày Gõ, cả bọn không hện mà cùng lặng im.

Vừa thấy phản ứng như vậy, Lỗ Cách tức khắc hiểu ngay, hắn dừng một chút rồi đứng dậy: “Đi trước đi! Nam Sơn tạm thời đừng lên nữa, chỗ sơn môn bọn ta có phòng trống, để y nghỉ ngơi một đêm ở đó trước, chờ y tỉnh rồi nói sau. Về phần huynh đệ kia...”

Tiêu Phương nói: “Để tôi lên núi, báo tin cho người nhà của anh ta.”

Lỗ Cách nghe vậy gật đầu, đi đằng trước dẫn đường.

Sắc mặt hắn thủy chung lãnh đạm, song không hề là thật sự thờ ơ chẳng quan tâm, đi vài bước, Lỗ Cách rốt cuộc không nhịn được quay đầu hỏi: “Vị huynh đệ kia làm sao mà chết?”

Đại Sơn đỏ hoe mắt: “Anh ấy chết ở chỗ hoa uồng tử và ảo ảnh h ầu, đầu là vì tôi.”

Lỗ Cách dừng bước, đứng tử chợt co lại: “Cái gì? Các người đừng phải hoa uồng tử và ảo ảnh h ầu? Ở trong phạm vi rừng bia sao?”

Viên Bình vô tư trả lời: “Tộc trưởng, rừng bia đã bị nuốt vào vùng đình trệ, chúng tôi không đến được.”

Lỗ Cách không vô tâm được như h ần, nghe vậy tức khắc biến sắc, càng làm đôi mắt đen không thấy đáy trông như hai cái giếng sâu. Đoạn h ần gọi một Người Thủ Môn khác, vội vã căn dặn: “Người thay ta trông nom các huynh đệ Người Thủ Sơn một chút.”

Sau đó Lỗ Cách lôi Viên Bình đi: “Người đi theo ta, nói cho ta biết trên đường đã gặp những gì.”

Chữ Hoàn bế Nam Sơn đi thẳng vào sơn môn. Sau khi vào sơn môn vòng qua thánh tuyền, lại qua một đoạn đường quanh co vòng vào sơn động lớn l ờng sơn động bé, đến một nơi hơi giống tiểu sơn cốc, tứ phía đầu là vách núi cao tít không trèo nổi, một lu ờng sáng chiếu thẳng từ trên xuống nơi này, như cửa sổ trên mái nhà do thiên nhiên hình thành vậy.

Trong tiểu sơn cốc có rất nhiều phòng nhỏ, bên trong ch ắn màn gối đệm đủ hết, là chỗ để Người Thủ Môn nghỉ ngơi lúc không phải trực.

Người Thủ Môn dẫn đường dắt Chữ Hoàn đến căn phòng lớn nhất, nhìn thoáng qua sắc mặt Nam Sơn, đoạn hạ giọng nói: “Tôi lấy ít thức ăn và nước cho các anh nhé?”

Chữ Hoàn dùng tiếng dân tộc Ly Y đã thu ần thực hơn không ít nói: “Làm phiền quá, cảm ơn.”

Người Thủ Môn nhanh chóng đem đến các loại nhu yếu phẩm, lại chu đáo đóng cánh cửa gỗ của sơn động cho Chữ Hoàn.

Chử Hoàn nhẹ nhàng thông thả đặt Nam Sơn trên giường, đưa tay sờ, thấy toàn mồ hôi và máu, cũng không biết tiếp tục như vậy, liệu Nam Sơn có bị mất nước hay không.

Chử Hoàn chuyển hướng tầm nhìn sang bình nước, đang định đứng dậy rót cho cậu ly nước, thì lại bị Nam Sơn thần trí không tỉnh táo vồ lấy cánh tay.

Nam Sơn túm rất chặt, như kẻ chìm dưới nước bám lấy phao cứu mạng, ngón tay kêu “rắc rắc”, bẻ cũng không ra, Chử Hoàn đành phải khom lưng, dịu giọng thì thầm vào tai cậu: “Buông tay ra một chút, để tôi rót cho cậu ly nước được không?”

Nam Sơn rõ ràng không nghe thấy gì cả, Chử Hoàn thậm chí hoài nghi liệu rằng cậu còn có tri giác hay không.

Cậu cắn chặt răng, túm cổ tay Chử Hoàn đến phát run. Chử Hoàn đặt tay lên mu bàn tay Nam Sơn, còn chưa kịp giây ra, Nam Sơn chỉ mới nhận thấy động tác rất nhẹ này, đã chẳng ngó ngang gì mà ôm chặt lấy anh – lần này mang theo sức mạnh gần như là giấy giữa hấp hối, thoáng cái đè Chử Hoàn ngã lên chiếc giường đá cứng ngắt.

Chử Hoàn cảm thấy xương sườn mình cũng sắp bị Nam Sơn thít lõm vào rồi, nhưng anh không hề giây giụa, mặc Nam Sơn ôm chặt không buông tay, kế đó chậm rãi đặt tay sau lưng cậu, vỗ vè nhẹ nhàng như vuốt lông vậy.

“Chẳng phải cậu muốn báỉ bai tôi sao?” Chử Hoàn nói.

Thần trí Nam Sơn không tỉnh táo, đương nhiên chẳng cách nào trả lời.

Chử Hoàn liềỉ lộ ra nét cười hơi bất đắc dĩ.

Tay anh từ lưng Nam Sơn di chuyển lên, sau đó bóp gáy Nam Sơn một cái, làm cậu hoàn toàn hôn mê đi.

Chử Hoàn lúc này mới đứng dậy, thấy máu độc ở miệng vết thương đã ra hết, máu chảy ra đỏ tươi, thế là anh giống như làm thủ công, cẩn thận nhẹ nhàng lau sạch vết thương rồi băng bó lại giúp Nam Sơn.

Làm xong, Chử Hoàn liền dựa luôn lên đầu giường. Anh khó mà sinh ra sự kính sợ đối với hệ thống y tế khác thường của Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn, bởi thế, để phòng ngừa Nam Sơn bị nhiễm trùng phát sốt, anh đành phải tự mình trông nom.

Sự thật chứng minh, hệ thống y tế khác thường vậy mà lại tin được.

Nam Sơn quả như Lỗ Cách tiên đoán, ngày hôm sau liền tỉnh lại.

Cậu bị ánh sáng rọi vào cửa làm lóa mắt, thoáng ngẩn người, mới phát hiện mình đã về tới sơn môn.

Cửa tựa hồ để mở, gió nhẹ thổi thoảng đẩy cánh cửa gỗ, chốc chốc phát ra tiếng “két két”, lùa vào nhà, nghịch ngợm lướt qua chóp mũi cậu.

Nam Sơn quay đầu liền nhìn thấy Chử Hoàn đang ngồi ở cửa đưa lưng về phía mình, không biết đang loay hoay làm cái gì, mà thỉnh thoảng phát ra tiếng “keng keng” khi kim loại va chạm.

Chử Hoàn làm người rừng lâu như vậy, kết quả là vẫn không quen cả ngày cời trăn chạy khắp nơi, sau khi bọn Tiểu Phương quay về đỉnh núi, anh liền nhờ người ta lấy hết quần áo và vật dụng hàng ngày đang bỏ lại chỗ ở xuống cho mình. Anh trông Nam Sơn cả một đêm, cho đến tảng sáng, Nam Sơn rõ ràng đã ngủ yên, Chử Hoàn mới rồi rãi xử lý mình.

Anh mặc sơ mi mới màu lam sọc dọc, thay quần dài, lại đeo mắt kính lên, tức khắc trở về trạng thái cần thủ áo mũ chỉnh tề.

Áo sơ mi của chính Chử Hoàn mặc vào cũng có vẻ hơi rộng, Nam Sơn tham lam dõi theo bóng lưng anh, nhất định không chịu rời mắt, một lúc lâu, vẫn là Chử Hoàn vô tình quay đầu lại, mới phát hiện cậu đã dậy.

Chử Hoàn đang ngậm một sợi dây thép ngắn trong miệng, tay áo xắn lên đến khuỷu, trên tay còn cấn bộ đồng ghềnh mà mấy người thợ trong tộc thường dùng, có vẻ không quen lắm.

“Dây r ồi à?”

Nói đoạn Chử Hoàn bỏ đồng ghềnh xuống, rửa sạch tay đi đến bên giường sờ trán Nam Sơn.

Tổ chất thân thể Người Thủ Sơn quả nhiên khỏi phải chê, độc thương cùng lúc cộng thêm sinh lý tâm lý tra tấn, vậy mà người ta ngủ một giấc dậy thì lại là một hảo hán đủ râu đủ ria, sau một đêm, ngay cả triệu chứng nhiễm trùng cũng không có.

Nam Sơn bị anh chạm hơi xấu hổ, nhưng không dám nhúc nhích, chỉ đáp khẽ một tiếng: “Ừm.”

Chử Hoàn liền cấn cái bát ở cạnh gối, do dự một chút, hỏi: “Uống rượu hay nước?”

Nam Sơn: “... Rượu.”

Chử Hoàn không ý kiến gì, xách bình rượu Người Thủ Môn treo trên tường, rót một bát rượu thuốc đưa cho Nam Sơn.

Trong nháy mắt, hai người dường như lại quay về thị trấn nhỏ vùng biên giới.

Hôm ấy, Nam Sơn ngày đầu tiên nhận được Chử Hoàn. Cậu nhớ lúc ấy Chử Hoàn nhếch nhác cực kỳ, mình mẩy trầy trụa, đủ các vết thương do va đập và không biết thứ gì đâm xuyên gây nên, mất một ngày một đêm mới yếu ớt tỉnh táo lại.

Khi đó hai người cũng là như vậy, một đứng một nằm, chính giữa cách một bình rượu thuốc mùi vị kỳ dị, dùng một quyển Tân Hoa từ điển te tua xơ mướp mà ông gà bà vịt.

Chử Hoàn nhìn chằm chằm Nam Sơn uống rượu thuốc, không nói năng gì, chỉ huyết sáo – chính là điệu Kinh trập Nam Sơn dùng kèn lá thổi lúc mới gặp anh.

Tiếc thay, Chử Hoàn đã đánh rơi tể bào âm nhạc trong bụng mẹ, tiếng huyết sáo không du dương cũng chẳng sôi động, càng khỏi bàn tới thẩm mỹ chi đó – điệu hoàn toàn như ngựa thoát cương, thoát nghe cơ hồ chẳng thành điệu, y hệt như đang xi em bé vậy.

Nam Sơn im lặng uống một hơi cạn hai bát rượu thuốc to, lúc này mới nhờ rượu bạo gan dốc hết dũng khí, gọi chuyện phá tan sự yên lặng, hỏi: “Anh vừa mới làm gì vậy?”

“Làm vỉ nướng.” Nói đoạn Chử Hoàn ngẩng đầu trở lại cửa, thoải mái dựa một góc tường, uể oải duỗi dài hai chân, “Chính là cái vỉ dùng để nướng thịt mà Viên Bình nói ấy.”

Về mặt ăn chơi nhậu nhẹt, Chử Hoàn quả nhiên sáng dạ khéo tay, không bao lâu, anh đã nhanh nhẹn dùng ít sắt thợ rèn bỏ đi đập đập gõ gõ bẽ bẽ vụn vụn, trong tình huống không có hàn điện, hoàn toàn nhờ sự khéo léo, tạo thành một cái vỉ sắt đơn giản, làm Nam Sơn nhìn mà hoa cả mắt.

Chử Hoàn đầu vào đây rửa sạch vỉ, đồ dầu đốt lửa.

Anh ra ra vào vào như vậy, có vẻ rất bận bịu, dù rằng hai người đều không nói một lời, nhưng bầu không khí cũng không xấu hổ lắm.

Cuối cùng, Chử Hoàn bưng tới một đĩa thịt to.

Cái đĩa đó rất to, miếng thịt lại rất mỏng, cần lên cơ hồ có thể cho ánh sáng xuyên qua, đủ thấy Chử Hoàn quả thật không hề chém gió, ít nhất thì anh dùng dao cực giỏi.

Thịt được ướp gia vị không biết tên.

Chử Hoàn nhanh nhẹn đốt than, làm một bữa tiệc nướng ngoài trời ngay tại đây, dù sao thì Lỗ Cách chắc cũng sẽ không vì khói bụi mà chạy tới phạt

tiền anh.

Chờ vớ nóng, Chử Hoàn lại thong thả quét một lớp mỡ, còn chưa bỏ cái gì lên thì một thứ mùi đặc trưng sau khi mỡ nóng đã tỏa ra. Chử Hoàn dùng kẹp sắt gấp từng miếng thịt mỏng bỏ lên vỉ, đúng như lời Viên Bình nói, “Xèo” một tiếng, hương tỏa khắp nơi, ai người cũng phải chảy nước miếng. Chử Hoàn tựa hồ đã lành nghề, nào lật thịt nào cời lửa, hết như ba đầu sáu tay, toàn bộ lo hết, canh thời gian rất chính xác.

Anh bỏ thịt đã nướng xong lên đĩa trúc, vẫy tay gọi Nam Sơn: “Lại đây.”

Rất lâu về sau, Nam Sơn mới biết, cách ăn như vậy ở bên kia sông nơi thực bất yếm tinh, khoái bất yếm tề(1), thuộc về cách ăn nguyên sinh thái nhất, tiện nhất, trong văn hóa nấu nướng bác đại tinh thâm, có vẻ vô cùng đơn giản cầu thả.

Song hồi tưởng lại, cậu lại cảm thấy khi đó mình đã nếm được thế gian bách vị trong miếng thịt nướng mỏng dính ấy.

Thế giới cậu từng hướng về, từng khao khát, xa xôi vô hạn và cũng rộng lớn vô hạn kia, được Chử Hoàn hòa vào bách vị có tới ngàn đầu vạn mối ấy, lộ ra một góc núi băng cho cậu xem.

Hai người chẳng ai nói gì, một bầu rượu thuốc, một đĩa thịt nướng, lặng lẽ chia nhau ăn.

— Gạo giã trắng, thịt thái mỏng. Xuất xứ từ Luận ngữ – Hương đăng của Khổng Tử.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 53

Chủ Hoàn dọn dẹp sạch sẽ vỉ và đĩa, một câu dư thừa cũng không có, chỉ im lặng rửa tay, rồi hời hợt gật đầu bảo Nam Sơn: “Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi đây.”

Thái độ anh quá bình tĩnh, giống như chỉ là rồi rãi tùy tiện tới chơi, xong rồi lại phủi mũ quay đầu đi luôn vậy.

Nam Sơn lập tức không thể ngăn cản, cho đến khi Chủ Hoàn đã khuất dạng, cậu còn ngơ ngác chưa kịp phản ứng.

Chủ Hoàn trước kia luôn lơ đã lơ đã, cả ngày ăn no chờ trời tối, nhưng điều này không có nghĩa là anh không biết suy đoán, mà chỉ là trước nay chẳng có ai để anh suy đoán thôi. Trước mắt vật vờ lắm mới có một người như Nam Sơn, cuối cùng cho ham muốn phỏng đoán đã rỉ sét có đất dụng võ mới.

Anh trước đó lo Nam Sơn bị sốt nên một ngày một đêm không dám nghỉ ngơi, trong lúc này, trừ tắm rửa ra thì chẳng có việc gì để làm, Chủ Hoàn đành phải vừa gật gà gật gù như gà mổ thóc, vừa nửa ngủ nửa tỉnh trăm phương ngàn kế tính toán cho đường tình nhấp nhô của mình.

Mạch suy nghĩ của Chủ Hoàn tương đối rõ ràng, loại người ý chí đặc biệt kiên định như Nam Sơn, phạm là chuyện đã quyết định, đầu rất có sự quyết đoán như “đá không dời chỗ” vậy, người ta phản đối một lần, Nam Sơn đại khái sẽ lại một lần vững vàng quyết tâm, rồi dần dà, chỉ sợ ý nghĩ ấy sẽ thật sự không thể lung lay nữa.

Chi bằng cứ phớt lờ cậu trước, dùng chiêu chột nóng chột lạnh kết hợp vờ tha để bắt, cho tộc trưởng cố chấp kia dư dả không gian để nghỉ ngơi lung tung.

Đương nhiên, trước mắt quan trọng nhất, vẫn là phải cố hết sức tập hợp tin tức về vùng đình trệ, vì lỡ như anh thật sự không cẩn thận chết ở vùng đình trệ, thì sách lược dù nhiều hơn cũng thành phí hoài thôi.

Chử Hoàn xách vĩ nường, tính lên núi tìm trưởng giả, giữa đường lại đụng phải Viên Bình.

“Ê, thằng kia, đi theo tao, tộc trưởng bọn tao bảo tao tới tìm...” Viên Bình đang nói chợt ngừng lại, tần mắt đụng phải vĩ nường trong tay Chử Hoàn, lập tức dòm lom lom vào đó, quên sạch việc chính, “Đậu má, cái gì đây?”

Chử Hoàn nói dối không chớp mắt: “Tập vật tự làm ấy mà.”

Viên Bình phẫn nộ vô cùng: “Bố lão! Mỡ còn chưa rửa sạch kia!”

Chử Hoàn làm bộ không nghe thấy, ung dung hỏi: “Tộc trưởng bọn mày tìm tao? Anh ta đang ở đâu?”

Viên Bình u oán nhìn đối phương: “Thằng ăn mảnh chết đi!”

Chử Hoàn: “Ở chỗ thánh tuyền hay trên sơn môn?”

Viên Bình: “Thằng ăn mảnh cô độc hết đời!”

Chử Hoàn dừng chân, vững vàng “đắm mình” trong ánh mắt thù hận của Viên Bình, rốt cuộc, chút lý trí sót lại sau khi qua sàng lọc khó khăn thò đầu ra, hấn chỉ đường cho Chử Hoàn một cách không tình nguyện: “Trạm gác thứ nhất ở sơn môn.”

Chử Hoàn quay đầu bước đi như bay, Viên Bình không buông tha bám theo sát nút, miệng còn vo ve như niệm chú vòng kim cô: “Thằng ăn mảnh sẽ có báo ứng.”

Chử Hoàn hừ mũi một tiếng, Viên Bình chợt nhanh trí, buột miệng nói luôn: “Thằng ăn mảnh coi chừng mắn kiếp bị đè!”

Chử Hoàn: “...”

Anh cứ thế dẫn một Viên Bình mặt mày s ầm sì đi tới trạm gác đầu tiên của sơn môn, Lỗ Cách đã chờ ở đó, trưởng giả mặt sơn dương của Người Thủ Sơn cũng có mặt.

Chử Hoàn đang tính tiến lại thì đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng “phì phì”, ngẩng đầu lên suýt nữa mặt kề mặt với một cái đầu rắn to bằng nắm đấm.

Dù là Chử Hoàn không sợ rắn cũng c ầm lòng không nổi mà lui nửa bậc – con rắn nọ to như cánh tay người, m ền nhũn treo trên đá núi, thông xuống như một sợi dây thừng, cái đầu tam giác chốc chốc lại thè lưỡi.

Rắn độc to như vậy không hay gặp, chỉ một khắc sau, con rắn lắc lư đầu trườn tới, không chút liềm sĩ gác cái đầu tam giác lên vai Chử Hoàn, còn thân mật cọ cọ anh.

Rắn độc hèn hạ như vậy hình như cũng không hay gặp.

Chử Hoàn lúc này mới cảm thấy hơi quen mắt, bèn xách con rắn lên ngắm nghía cẩn thận giây lát, xem xong toàn bộ vận từ đầu đến đuôi nó, mới dám có kết luận, nhận ra đây chính là con rắn nhỏ từng được anh khen là thanh tú.

Tốc độ lớn của nó thật khiến người ta bái phục, Chử Hoàn không nhịn được hỏi: “Mày nhân lúc tao đi vắng ăn vụng phân hóa học phỏng?”

Lúc anh đi, con rắn mới bằng đầu ngón tay, có thể chui vào trong tay áo anh mà chẳng ai hay, cuộn lại cũng chỉ được một cục tí xíu, có thể dùng làm vòng tay, ai ngờ chỉ chớp mắt mà nó đã lao đến hướng không lồ hết đường cứu vãn!

Rắn nhỏ không ý thức được mình hiện giờ trọng tải đã khác, vẫn toan quấn lên cổ tay Chử Hoàn, kết quả là bị kích phát hiện ra chẳng còn chỗ nào chứa nổi cái xác khổng lồ của nó, đành phải lui về đầu tiên, chậm chạp quấn qua thắt lưng Chử Hoàn, tui thân gác đầu lên vai anh.

Rắn nhỏ “phì phì” biểu đạt bất mãn, cái đuôi linh hoạt lắc qua lắc lại ngay hông anh.

Viên Bình như cái máy đọc lại vừa thấy con rắn đó thì lập tức ngậm miệng, dè dặt giữ một khoảng cách với Chử Hoàn.

Trạm gác đầu tiên của sơn môn cao tít hiểm trở, gió núi lồng lộng thổi tóc tung bay, Chử Hoàn đi lên, chỉ thấy nơi này có thể thu cả sơn vực vào đáy mắt, là một trạm gác thiên nhiên tuyệt vời.

Lỗ Cách sờ đầu rắn, đưa một tay để nó trườn lên người mình, cũng không khách sáo với Chử Hoàn, đi thẳng vào vấn đề “Ta nghe Viên Bình nói, người định đến vùng đỉnh trệ.”

Chử Hoàn thẳng thắn gạt đầu: “Ừm.”

Trưởng giả mặt sơn dương ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy mi tính đi tìm đường chết thì có.”

Chử Hoàn rộng lượng nhìn ông ta một cái, mỉm cười nuốt nguyên lành ba chữ “lão đầu đất” vào bụng, không phun ra.

Lỗ Cách thì sau khi dừng một chút, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá Chử Hoàn, hỏi: “Chuyện này Nam Sơn có biết không?”

“Không biết, không định cho cậu ấy biết.”

Lỗ Cách dường như hơi bất ngờ.

Hắn chưa bao giờ có thiện cảm với kẻ ngoại lai, tuy việc đó đã qua rất lâu rồi, nhưng cứ nghĩ đến gã đàn ông ngoại lai được tì ền nhiệm tộc trưởng Người Thủ Sơn cho vào, là sự thù hận như dùi tim hút máu kia phảng phất vẫn mồn một trước mắt.

Nhưng mà... Hắn nhìn lướt qua mặt Chử Hoàn, nghĩ bụng: “Biết đâu mắt Nam Sơn tốt hơn mẹ cậu ta?”

Lỗ Cách chỉ cái bàn đá nhỏ và một vòng ghế đá thấp ở chỗ trạm gác đầu tiên: “Ngồi đi.”

Mấy người lần lượt ngồi xuống quanh bàn tròn, chỉ có Viên Bình đứng rất xa, nhìn chằm chằm con rắn trên người Lỗ Cách không hề chớp mắt, sắc mặt hơi tái xanh.

Lỗ Cách một kẻ thích bò sát đại khái không tưởng tượng nổi, trên thế giới lại còn có kẻ sợ rắn, hẳn không hay biết gì, gọi: “Viên Bình, sao không tới đây?”

Viên Bình nghe vậy, trước ánh mắt chế nhạo của Chử Hoàn, cố gắng nhìn tộc trưởng một cái, lúc này mới cùng tay cùng chân tìm một góc xa Lỗ Cách nhất, tự co tròn mình lại.

Trưởng giả dùng gậy gõ đùi Chử Hoàn, ý bảo xê ra, sau đó chằm chằm ngồi xuống. Chỉ thấy ông ta chậm rì rì lúi từ trong cái yếm dơ hết biết ra mấy mảnh gỗ hình thù kỳ quái, đường kính chừng năm centimet, trên khắc hoa văn bất đồng, rất có khả năng là văn tự nào đó.

Chử Hoàn tò mò thò đầu xem thử, không hề tùy tiện dùng tay chạm – anh đoán đây rất có thể là dụng cụ bói toán.

Trưởng giả khom lưng, lại xách một thứ rất to như là rễ cây ở dưới gầm bàn lên, thứ này cũng đã lâu năm lắm rồi, bên ngoài có một lớp sáng bóng. “Rễ cây” hình dạng ngoằn ngoèo, rộng ruột, trên có vài lỗ tròn, dài mà hẹp, giống như cắm mấy cái ống, trên mỗi một “miệng ống” đều treo một cái chuông nhỏ, chẳng biết là thứ gì.

Trưởng giả đã nhét từng mảnh gỗ viết chữ đó vào ống, vẽ mặt nghiêm túc.

Đứng thấy ông ta nom gậy đét như gậy đất xa trời mà lần tưởng, sức lực không yếu chút nào đâu, trưởng giả chẳng mất sức lắm đã dùng hai tay giơ “khúc rễ chạm khắc” lên cao quá đầu, cứ thế vừa lăm nhăm vừa múa may tại chỗ.

Chỉ Hoàn há hốc mồm nhìn lão sơn dương lên đờng, mới đầu chỉ thấy buồm cưỡi, song từ từ, Chỉ Hoàn cảm thấy hạch đào trước ngực mình phảng phất đã xảy ra sự cộng minh huyền diệu nào đó với bước nhảy của đối phương, anh không nói rõ được, nhưng cứ cảm nhận được – bước nhảy của trưởng giả từng bước một chung tần suất với nhịp tim anh đập.

Chỉ nghe trưởng giả chột quát một tiếng, Chỉ Hoàn giật mình, bấy giờ mới định thần lại.

Lỗ Cách thận trọng thò tay chạm khúc gỗ, con rắn thanh tú đã thành đại độc xà kia thè lưỡi, chậm rãi xuôi theo tay Lỗ Cách trườn xuống, chui thẳng vào cái miệng dài nhỏ trên “khúc rẽ chạm khắc”, chuông bị đụng vang “keng” một tiếng.

Đây là phong tục gì vậy?

Chỉ Hoàn từng nghe nói về mai rùa, về lục hào – anh nghĩ bụng: “Chẳng lẽ tộc Ly Y này muốn dùng rắn để bói?”

Mấy người đầu dán mắt vào “khúc rẽ chạm khắc” kia, nghe con rắn ở bên trong thi thoảng phát ra tiếng sột soạt, duy mình trưởng giả nhắm mắt, trên gương mặt gầy đét có khổ tượng tang thương, im lặng phò thác cho ông trời.

Rất lâu, trong khúc rẽ vọng ra tiếng chuông thứ hai, chuông buộc ở cửa nào đó đã bị chạm vào, trưởng giả mở mắt, thấy con rắn từ một lối trên khúc rẽ trườn ra, miệng ngậm một mảnh gỗ.

Lỗ Cách nhẹ nhàng nắm đầu rắn: “Tiểu Lục, nhả ra!”

Nhưng con rắn thanh tú lại đột nhiên khéo léo lắt lư cơ thể mềm oặt không xương kia, giãy khỏi tay Lỗ Cách, cuộn tròn mình lại, vùi cả đầu vào trong, không chịu chui ra.

Lỗ Cách hết sức ngạc nhiên, trưởng giả lại ngân dài giọng lên tiếng: “Xem hay không đầu thế cả, chuyện phải xảy ra vẫn đang chờ ở phía

trước, làm bộ không biết là có thể tránh thoát sao? Con rắn đần chưa khai hóa này!”

Rắn nhỏ chẳng biết có hiểu hay không, trưởng giả vừa nói như vậy thì nó lại ở tại chỗ tự mình đấu tranh một lúc, rồi cuộc từ từ ngóc đầu, trườn tới chỗ Chử Hoàn, há miệng nhả mảnh gỗ đang ngậm ra trước mặt anh.

Chử Hoàn nhận lấy lật lên, chỉ thấy mặt sau tấm gỗ có khắc một hình vẽ quỷ dị, trông khá giống chữ tượng hình của Trung Quốc cổ đại, anh hoài nghi đây mới là văn tự chân chính của tộc Người Thủ Sơn, bèn quay sang hỏi trưởng giả: “Đây là cái gì?”

Trưởng giả nhìn thoáng qua, nhất thời không nói gì, vùng chân mày run nhẹ.

Lỗ Cách ở bên cạnh giải thích: “Ý nghĩa là ‘tử địa’.”

Một lời nói ra, mấy người đều im lặng.

Viên Bình thậm chí nhất thời quên cả sợ hãi với loài rắn, lại gần một chút, hỏi: “Tộc trưởng, tử địa nghĩa là gì?”

Hai má trưởng giả giật nhẹ, giống như không tài nào hiểu nổi tại sao còn có Người Thủ Môn ngu xuẩn đến thế, ngay cả lời nói thẳng như vậy cũng không hiểu. Ông ta giờ gây đập chân Viên Bình một phát, lạnh lùng nói: “‘Tử địa’ nghĩa là gì? Tử địa chính là nơi chết không có chỗ chôn, một đi không về”

Viên Bình nhú mày, liếc Chử Hoàn một cái, muốn nói rồi lại thôi.

Chử Hoàn lại đưa tay cầm mảnh gỗ ngắm nghía giây lát, sau đó cười thoải mái: “Cũng có lý, vùng đình trệ chẳng phải là tử địa sao? Tôi có thể lấy mảnh gỗ này không?”

Trưởng giả vẻ mặt nghiêm hơn, hỏi Chử Hoàn: “Biết kết quả này mà mi vẫn muốn đi?”

Chử Hoàn chỉ cười không đáp, ý tứ không cần nói cũng biết.

Ở đây, trưởng giả và Lỗ Cách tộc trưởng Người Thử Môn không hề có lập trường khuyên Chử Hoàn, người duy nhất có thể nói mấy câu chính là Viên Bình, song hẳn với Chử Hoàn đấu đá ngằn ấy năm, thật sự quá hiểu đối phương, vừa thấy bộ dáng chỉ cười không nói ấy, Viên Bình liền biết, mình nói gì đâu là lãng phí nước bọt thôi.

Hắn sau cùng không phí nước bọt, chỉ nặng nề ngả ra sau, nghĩ bụng: “Thằng này là rùa cắn quả cân, quyết tâm rồi.”

Như vậy xem ra, Chử Hoàn và tộc trưởng Người Thử Sơn kia đúng thật là một đôi trời sinh. Viên Bình đột nhiên hơi cảm khái, không ngờ Chử Hoàn thoải mái như vậy.

Trưởng giả trầm ngâm chốc lát: “Cho dù mi muốn đi, cũng không thể tránh được tai mắt Nam Sơn.”

Về việc này, Chử Hoàn đã sớm nghĩ xong rồi, anh nói: “Việc này dễ mà, sơn môn của các vị không phải sẽ còn quay lại sao? Đến lúc đó ông giữ chân cậu ấy giúp tôi, tôi có thể thừa cơ ở lại đây.”

Trưởng giả dựng râu tròn mắt: “Đồ ngu!”

Lỗ Cách thở dài, trầm giọng giải thích: “Không đơn giản vậy đâu – người có biết tại sao thánh sơn được gọi là thánh sơn, và tại sao mỗi năm sơn môn đều tự động đảo ngược hai lần không?”

Vấn đề này Chử Hoàn đã sớm suy nghĩ rồi.

Hoàn cảnh sống bên này vô cùng tệ, với tính tình Nam Sơn, cậu không thể yên tâm thoải mái mỗi năm vào thời gian cố định bỏ Người Thử Môn lại đây, tự mình quay sang bên kia sống an ổn được.

Nói cách khác, sơn môn đối với Người Thử Sơn, nhất định có nhân tố hạn chế nào đó không kháng cự được, giống như Người Thử Sơn sau khi qua sông không thể đi quá xa vùng tụ cư vậy, khi thời khắc kia sắp đến,

nhân tố không biết này sẽ hạn chế họ, nhất định phải đi qua sơn môn mới được.

“Bởi vì ‘sinh khí’.” Trương giả nói, “Khi sơn môn đảo ngược, tộc ta phải theo sơn môn trở về bên kia. Dòng sông bên đó nối liền với thế giới bên ngoài, một năm hai lần xoay ngược, Người Thủ Sơn mới có thể truyền sinh khí sang bên này – đây là lý do vì sao chỉ có huyết mạch Người Thủ Sơn mới có thể câu thông thánh tuyền. Bản thân Người Thủ Sơn chúng ta là một cây cầu liên thông sinh tử, bởi vậy thời điểm sơn môn đảo ngược, bất kể đang ở nơi nào, chúng ta đều sẽ bị đưa về.”

Nếu so sánh vùng đình trệ với vùng nước bị ô nhiễm, như vậy chỉ riêng trên ngọn núi này có một lỗ hồng thông đến thế giới khác, có suối trong nước thông cuộn cuộn đổ vào.

Chử Hoàn vẫn chưa hiểu: “Thế thì liên quan gì đến tôi?”

Trương giả dùng bàn tay gầy đét như vuốt ưng túm bả vai Chử Hoàn, đôi mắt lợi hại nhìn thẳng vào anh: “Nhãi con, mi đến bây giờ vẫn chưa từng may mắn xuất hiện dấu hiệu ‘đông lại’, mi còn tin chỉ là vì bị mutai cắn một phát, lại uống vài ngụm máu đơn giản như vậy sao? Nếu ta đoán không sai, trên người mi bất kể bằng hình thức gì, chắc chắn có dòng máu Người Thủ Sơn.”

Nói đến đây, Chử Hoàn còn chưa mở miệng thì Viên Bình đã kêu lên trước: “Việc này mới càng không thể đó? Tôi nhìn nó lớn lên, trên giấy chứng minh của nó còn viết dân tộc ‘Hán’ mà.”

Hắn ồn ào một phen xong, mới phát hiện Chử Hoàn như hơi suy tư, không hề tiếp lời.

Viên Bình tức khắc sửng sốt, hắn nhìn đây lại ngó kia, không xác định lắm mà hỏi: “Không... không phải là thật chứ?”

“Tao cũng không rõ lắm,” Chử Hoàn thấp giọng giải thích một câu, “Thật ra tao không phải là con ruột của ông Chử Ái Quốc.”

“Nhưng dòng máu Người Thử Sơn trên người mi hoặc là rất ít, hoặc là đã có biến cố khác.” Trương giả nói, xoi mói nhìn Chử Hoàn một phen.

Tổ chất thân thể Chử Hoàn kém quá xa Người Thử Sơn, chẳng những thể hiện trên tốc độ vết thương khép miệng, chỉ dùng mắt thường là có thể nhận ra – tuy anh tự cho là vóc dáng không tệ, nhưng cũng thua xa Người Thử Sơn cường tráng và dãi dàu sức sống.

Quan trọng nhất là, ở bên kia sơn môn, anh giống như không hề gặp bất cứ ràng buộc nào về biên giới.

Trương giả: “Tới lúc đó thật, mi biết mình sẽ bị sơn môn tổng cổ vờ hay không?”

Chử Hoàn trầm ngâm không nói gì.

Trương giả nghĩ một chút, lại nói: “Huống chi, nếu mi muốn đến vùng đình trệ, ta tính làm chủ cho mi thay máu, Nam Sơn dù sao vẫn thiên vị mi, chắc chắn sẽ không phản đối đâu.”

Nói đoạn ông nhìn Lỗ Cách: “Tộc trưởng Lỗ Cách, cậu không có ý kiến chứ?”

Lỗ Cách đương nhiên không ý kiến, ba người sáu con mắt cùng nhìn Chử Hoàn.

Chử Hoàn vừa định mở miệng thì trong lòng bỗng nhiên trỗi lên một ý nghĩ ngang ngạnh – không.

Tại sao không?

Chử Hoàn khựng lại, vờ tình vờ lý, anh đâu không nghĩ ra bất cứ lý do gì để cự tuyệt, bởi thế chỉ có thể kết luận, đây tuyệt không phải là ý kiến của bản thân anh.

Chử Hoàn không trả lời, cúi đầu cặm quả hạch đào nhỏ đeo trước ngực, chẳng biết có phải là ảo giác hay không, mà anh cảm thấy hạch đào lại hơi

nóng lên.

Chử Hoàn: “Không...”

Trưởng giả giật nẩy mình, không ngờ Chử Hoàn trông cũng được mà
nào lại úng nước!

Ngay cả Lỗ Cách cũng sững sốt nhúu mày.

Chử Hoàn tháo hạch đào ném cho trưởng giả: “Đây là thánh vật của các
ông – trưởng giả, thứ ông cho tôi rồi cuộc là cái gì thế?”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 54

Hôm nay Chử Hoàn nói chuyện một lúc với trưởng giả và Lỗ Cách, song phương chẳng những không rõ mây nhìn thấy mặt trời, ngược lại càng lọt sâu vào trong sương mù.

Đặc biệt là khi Chử Hoàn nhắc tới “hạch đào” có ý thức, trưởng giả tuổi già ốm yếu rõ ràng đã giật mình.

“Thánh hỏa” là một trong hai đại thánh vật của Người Thủ Sơn, đã truyền lưu qua tay không biết bao nhiêu đời, mà chưa từng nghe nói còn có tíền chất thành tinh. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thánh hỏa này thân phận bất phàm như thế, bao nhiêu năm qua lại liên tục im lặng, ngoại trừ đốt không cháy và hút lửa thì chẳng biểu hiện ra chỗ nào khác với hạch đào bình thường, bởi vậy dường như có một chút ý thức của riêng mình cũng là hợp tình hợp lý.

Trưởng giả dao động qua lại giữa hai kết luận “Chử Hoàn có bệnh” và “thánh hỏa có bệnh”, sau chót vẫn do dự chưa quyết, lắc lư bỏ đi, Chử Hoàn vội vàng gọi lại: “Chờ đã trưởng giả! Sau này có thời gian, tôi có thể thỉnh giáo ông về văn tự của Người Thủ Sơn không?”

Trưởng giả ở đằng xa phất tay, để lại cho anh một bóng lưng mệt mỏi quá sức.

Về chuyện thay máu cũng tạm thời chưa quyết định được.

“Hạch đào” này rốt cuộc là thần vật gì? Có thể có tác dụng gì?

Bản thân Chử Hoàn rốt cuộc là được Chử Ái Quốc nhặt về từ đâu?

Và nên làm thế nào để trong tình huống không cho Nam Sơn can thiệp, thành công trốn đến vùng đình trệ?

Đây đã thành ba câu đố lớn không lời giải chiếm cứ trong lòng Chữ Hoàn, câu thứ nhất xem ra căn bản không ai biết, câu thứ hai thì người biết chuyện đã qua đời.

Câu thứ ba...

Nếu khi sơn môn đảo ngược, cả vùng tụ cư của Người Thủ Sơn bị quay về một thế giới khác, Chữ Hoàn cũng không thể ở lại, hết thảy kế hoạch trước đó đều thành vô dụng, vậy thời gian hành động của anh sợ rằng phải trước mùa đông.

Thực ra nếu có thể, Chữ Hoàn không hề muốn giấu giếm Nam Sơn, khi làm một số việc cho người mình yêu, kỳ thực trong lòng ai cũng hi vọng đối phương biết, dù lúc ấy ngại không nói, cũng hi vọng sau đó đối phương có thể thông qua những người khác hoặc là con đường khác, tự mình phát hiện sự nỗ lực trong im lặng này.

Nhưng hết thảy như lửa sém lông mày, Nam Sơn nhất định sẽ đốt hết sức cản trở, thành thử Chữ Hoàn chỉ có thể che giấu.

Anh chỉ cảm thấy như mình đang ở trong sương mù, lần mò tìm kiếm một con đường chật hẹp.

Tương lai mịt mù, trước mắt với Chữ Hoàn mà nói, đi đâu duy nhất có thể tương đối xác định, chính là cân nặng của con rắn thanh tú kia đã vọt thẳng lên thành ván đóng thuyền.

Tiểu độc xà thành đại độc xà đầu to tai bự, nhưng trí lực chưa đuổi kịp cơ thể, sớm đã quên sạch sẽ thù mới hận cũ với Chữ Hoàn, trước mắt thấy anh trở về lại không hề để bụng sấn tới đánh lấy anh mà làm nũng.

Vì vậy, mỗi ngày khi trời còn chưa sáng, Chữ Hoàn đều bị đại xà ngày càng to đề tỉnh giấc. Thế là anh vừa chửi bới vừa bò dậy từ sớm tinh mơ, lấy một chậu nước trên núi, gội mình ướt nhẹp từ đầu đến chân để tỉnh

táo, trong lúc này còn phải đại chiến ba trăm hiệp với “Tiểu Lục” không chịu khuất phục muốn quán cổ mình.

Cái con béo ú này không hề có sự cao lãnh thận trọng mà rắn độc nên đó, Chử Hoàn cảm thấy xương cổ mình bị nó đu sắp thành bện luôn rồi.

Bởi vậy, Chử Hoàn tuân theo truyền thống tốt đẹp “vui riêng không bằng vui chung”, sau khi dậy sẽ đưa độc xà “Tiểu Lục” béo trực béo tròn đến chỗ Viên Bình, để hẳn ta mỗi ngày cũng có thể vừa mở mắt đã tắm mình dưới cái lưới đỏ tươi thân thiện của đại xà.

Như vậy, Chử Hoàn sẽ như nguyện vọng bị Viên Bình phần nộ đuổi đánh hơn một tiếng, đao thật thương thật làm một đợt huấn luyện buổi sáng có hiệu quả rõ rệt giữa núi rừng.

Chờ đến khi Viên Bình tức sôi máu muốn đi canh sơn môn, Chử Hoàn liền leo lên đỉnh núi chỗ Người Thủ Sơn tụ cư, tìm trưởng giả học viết chữ.

Chỗ trưởng giả ở rất đơn sơ, không có thiết bị dạy học, chỉ lấy đại một tảng đá dài cho anh, Chử Hoàn mỗi lần chỉ có thể ấn ức co đôi chân dài không bỏ xuống được, nửa quỳ nửa ngửa dưới đất, cố gắng nhấc nhét “thiên thư” của Người Thủ Sơn, triệt để từ giáo viên rơi xuống thành học sinh bị xử phạt về thể xác. (thiên thư còn dùng để chỉ chữ viết khó đọc và khó hiểu)

Trưởng giả lão sơn dương vừa mở đầu đã nói với Chử Hoàn: “Vùng đình trệ là tử địa, tộc trưởng Nam Sơn thà chết cũng sẽ không để mi đi, nhưng bọn ta không khuyên can mi, ngược lại còn giúp mi giấu giếm, kỳ thực là đang lợi dụng mi, mi biết chứ?”

Chử Hoàn: “Đừng nói nhảm nữa, mau dạy đi.”

Trưởng giả liền tìm một cây đinh dài chừng nửa thước, mỗi ngày đóng đinh trên một xấp da dê cũ, đóng từ đầu đến cuối, được một xấp dày, đâm bao nhiêu thì hôm ấy Chử Hoàn sẽ học bấy nhiêu.

Trong đó, những từ thường ngày Người Thủ Sơn dùng chỉ là một phần rất ít, đại đa số là từ chuyên dùng trong hiến tế và các loại nghi thức mà Chử Hoàn chưa nghe bao giờ. Lỡ như đọc sai viết sai là sẽ bị lão sơn dương đập cho một phát. Chử Hoàn hiện giờ cũng già đầu rồi, đột nhiên bị coi thành học trò nhỏ mặc quần yếm trong xã hội cũ, đương nhiên không thể nhìn nổi cách dạy học dùng gậy mất hết tự tôn thế này.

Ngay khi anh chuẩn bị ném phẳng quy phạm đạo đức kính già yêu trẻ, đập bàn đứng dậy, lão sơn dương kia không dưng râu cũng chẳng trợn mắt, chỉ chậm rãi nhai cam thảo chẳng biết nhổ từ đâu, nói một câu nghe thật đáng ghét: “Ôi, người ngoài chính là người ngoài, thề thốt sắt son bảo vì tộc trưởng chúng ta nọ kia – toàn là chót lưỡi đầu môi thôi.”

Chử Hoàn tức khắc chẳng còn nổi giận được nữa, ầm ức ngẩng xuống lại, nhẫn nhục tiếp tục việc học ngoại ngữ dở hơi.

Cứ thế, một hai ngày còn được, liên tiếp mấy ngày anh bận đến không lộ mặt, Nam Sơn đương nhiên sẽ sinh ra hoài nghi, liên phái mấy tộc nhân theo dõi Chử Hoàn. Tiếc thay, theo trạng thái của Chử Hoàn từ từ khôi phục nhờ rèn luyện với Viên Bình, dần dần ngay cả cái bóng mà họ cũng chẳng bắt kịp, để người ta biến mất tăm.

Một ngày nọ khi Chử Hoàn đang học bổ túc ngoại ngữ ở nhà trưởng giả, vừa vận dụng trúng Nam Sơn có việc đến tìm trưởng giả bàn bạc, trưởng giả vội vàng nhét Chử Hoàn vào phòng chứa củ ở sân sau.

Chử Hoàn đội rơm rạ củi khô, đóng tai căng thẳng lắng nghe động tĩnh ở phòng bên, sau càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó không đúng – đây rõ ràng là tiết tấu khi ngoại tình bị bắt quả tang mà!

Nam Sơn ở cùng một khoảng sân chỉ cách anh một bức tường, dăm ba câu nói chính sự với trưởng giả xong, đang chuẩn bị cáo từ, thì rốt cuộc không nhịn được hỏi một câu: “Trưởng giả, gần đây Chử Hoàn có đến chỗ ông không?”

Trưởng giả như vàng thật không sợ lửa, nói dối không chớp mắt: “Đến chỗ ta? Thằng ông ọ bên kia sông đó đến chỗ ta làm gì? Nghe mắng à?”

Nam Sơn cân nhắc giây lát, không nói gì, gật đầu định đi. Đúng lúc này, cậu vô tình cúi đầu nhìn lướt qua cái bàn gỗ bên cạnh, động tác chợt khựng lại.

Trên góc cái bàn gỗ bốn chân cộc cà cộc cách có một đồng lỗ nhỏ chỉ chút, có sâu có cạn, do đinh dài đóng ra.

Nam Sơn không biến sắc ngược lên liếc trường giả một cái, lão sơn dương vội vã đánh mặt lại, hơi hạ mí mắt, miệng bắt đầu lẩm nhẩm ra vẻ thần bí.

Nam Sơn đưa tay sờ lỗ đinh: “Trường giả gần đây đang dạy đứa trẻ nào học ạ?”

Chủ Hoàn đang nghe trộm bên kia lòng rất căng thẳng – thì ra phương pháp dạy học lấy đinh đóng sách kiểu nhồi vẹt là truyền thống cũ! Ôi cái lão sơn dương ngu xuẩn này!

Trường giả giả ngu: “Hử... hử? À, con bé Nụ Hoa kia thỉnh thoảng có tới.”

Mắt Nam Sơn trầm xuống, im lặng nhìn trường giả vài phút. Cậu làm tộc trưởng thời gian dài rồi, sớm không còn là cậu bé năm đó do trường giả tay cần tay dạy dỗ nữa, ánh mắt như có trọng lượng, đề trường giả cơ hồ không ngẩng nổi đầu, đành phải chờ cái cổ dài nhỏ, cổ gồng húng chịu ánh nhìn xoi mói của Nam Sơn.

Một hồi trầm mặc khó khăn qua đi, đuôi lông mày của Nam Sơn hơi rung nhẹ, giọng điệu đầy ẩn ý: “À, phiền trường giả chú ý rồi, có đi đầu nó còn nhỏ, ông dạy chậm thôi, đừng ép quá.”

Trường giả không biết đáp gì, đành phải cười gượng.

Vất vả lắm mới tiến được Nam Sơn đi, chắc là để giảm bớt áp lực, trường giả xông vào phòng chứa củi, cần gây nện Chủ Hoàn túi bụi: “Mi không biết lấy đá che đi, phế...”

Chưa mắng xong thì đã bị Chử Hoàn đè lại, đại nghịch bất đạo kẹp dưới nách.

Chử Hoàn bịt kín miệng lão sơn dương, đẩy ông lão vào xó nhà.

Quả nhiên, giây lát sau, tiếng Nam Sơn từ bên ngoài thông thả vọng vào: “Đúng rồi, trưởng giả à, ban nãy cháu còn quên một việc.”

Trưởng giả toát mồ hôi hột, tiếp đó, ông liền cảm thấy bàn tay đè mình chợt nhẹ đi, quay đầu lại thì bóng Chử Hoàn đã phóng vút qua bức tường bên cạnh, hết như chim én, chớp mắt đã mất tăm... Tên này mà trở nên nhay bén thì lâm trận bỏ chạy rất có nghề luôn.

Trưởng giả chỉnh lại yếm nom đằng hoàng rồi mới mở cửa cho Nam Sơn, kiên nhẫn hỏi: “Tộc trưởng còn việc gì nữa?”

Nam Sơn không giải thích gì trực tiếp vượt qua ông xông vào sân, tần mẩn quét một vòng qua địa bàn của trưởng giả, hận không thể ngay cả mạng nhện ở xó nhà cũng không bỏ qua, đoạn cậu quay đầu lại, ôn hòa cười nói với trưởng giả: “Đúng rồi, cháu vừa nghe thấy ông nói chuyện, có phải là con nhà ai lên vào phá phách hay không?”

Trưởng giả: “...”

Phái người đi cũng không theo dõi được Chử Hoàn, hôm sau, Nam Sơn rốt cuộc nhìn ra một ngày, đích thân ra trận. Cậu thì không dễ đối phó như vậy, nên Chử Hoàn đành phải đánh du kích.

Nam Sơn là dân địa phương quen thuộc địa hình, Chử Hoàn thì từng được huấn luyện chuyên nghiệp về kỹ năng ẩn nấp và phản truy tung, tính cả các nhân tố như thiên thời địa lợi vân vân, thì hai người nên là tám lạng nửa cân, mãi đến khi thái dương sắp xuống núi, Chử Hoàn mới cảm thấy mình đã thoát khỏi tần mẩn Nam Sơn.

Chử Hoàn đương thờ phào nhẹ nhõm, định bụng vòng đường đến chỗ trưởng giả, mới phát hiện mình vô tình đi vào rừng cây nhỏ khi mới tới tộc Ly Y anh thường xuyên đến để tránh bị quấy rầy.

Bỗng nhiên, Chử Hoàn nghe thấy một tràng “phập phập” “chát chát”, mới đầu tần suất rất cao, gần như chém lung tung một trận, sau đó có khả năng là hết hơi nên âm thanh ngày càng lộn xộn.

Chử Hoàn dừng chân, không muốn đến quấy rầy, đang định trở về theo đường cũ, liền nghe thấy “Keng” một tiếng, dường như là kim loại rơi xuống đất, sau đó là một tràng tiếng khóc nho nhỏ dưới tán lá xào xạc vọng ra.

Là một đứa trẻ?

Trời đã hơi tối, cho dù Người Thủ Môn phòng vệ nghiêm ngặt, trên đỉnh núi không có quái vật, cũng khó tránh có mãnh thú qua lại. Chử Hoàn chần chừ giây lát, sau cùng vẫn quay người vệt cây rừng, liền theo âm thanh mà đi vào.

Anh nhìn thấy Sư Cọ Mốc.

Dưới chân Sư Cọ Mốc là một cây thiết bông, thiết bông có đầu nhọn, lấp lóe ánh sáng lạnh lạnh. Thứ này bất luận là chiều dài, trọng lượng hay lực sát thương, rõ ràng đều không phải là dành cho đứa nhóc hạt tiêu như cục thịt này chơi... Nó nên là một món vũ khí của đàn ông trưởng thành.

Sư Cọ Mốc mài đôi tay nhỏ xíu đến rộp da, nó ngẩng dưới đất một cách thảm hại, khóc vài tiếng, lại nhịn giây lát, không nhịn được liền khóc vài tiếng nữa.

Bên cạnh dựng thẳng một cây cọc gỗ chỉ chít đầu thiết bông đâm lên, rất lộn xộn, không theo thứ tự gì cả.

Dù là Người Thủ Sơn, Sư Cọ Mốc cũng chỉ là một đứa bé còn chưa bằng hạt đậu, không nhiều sức lực lắm, cần vũ khí của người lớn, liền mạng đâm thành dấu trên cọc gỗ, nhưng còn chưa sâu bằng trưởng giả dùng đinh đóng.

Chử Hoàn từ sau gốc cây đi ra: “... An Táp Lạp Y Da.”

Độ đáng ghét của thằng quỷ con này kế thừa từ ông cha gấu chó kia, mỗi lần nhìn thấy nó là Chử Hoàn đầu phải trăm phương nghìn kế đi vòng đường, nhưng không biết từ khi nào – có lẽ là việc học tập ngôn ngữ như nh ồi nhét đã có tác dụng, Chử Hoàn lại buột miệng gọi cái tên thật dài ngoằng của Sư Cọ Mốc.

Sư Cọ Mốc ngơ ngác nhìn anh giây lát, sau đó cúi đầu, ra sức dụi mắt – mới bao lâu đâu, tiểu độc xà vậy mà đã thành đại độc xà, và thằng gấu con mít ướt này vậy mà cũng biết làm bộ không khóc r ồi.

Nhưng giả vờ chẳng được bao lâu, Sư Cọ Mốc càng vờ thì càng thấy tủi thân, cuối cùng rốt cuộc cam chịu kém cỏi, bò từ dưới đất dậy, khóc rưng rức lao tới Chử Hoàn.

Sư Cọ Mốc: “Ba!”

Chử Hoàn đón lấy nó, bế Sư Cọ Mốc lên, thở dài, mặc cho nhóc con kia ở trên vai anh khóc đến khàn cả giọng, nước mũi nước mắt chùi đầy người anh.

Sư Cọ Mốc gào khóc hết cỡ, làm chim trong rừng nháo nhác bay, động tĩnh này rốt cuộc dẫn Nam Sơn đã bị Chử Hoàn cắt đuôi tới.

Nam Sơn từ đằng xa thấy thế dừng chân không tiến thêm, ngược lại là Chử Hoàn nhay bén nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn cậu một cái. Ánh mắt chạm nhau, tim Nam Sơn chợt đập thót.

Sau đó, cậu nhìn thấy Chử Hoàn đi về phía mình.

Sư Cọ Mốc chẳng biết khóc bao lâu, đã tự làm mình hết hơi, m ền oặt ra luôn r ồi, Chử Hoàn bỏ nó vào tay Nam Sơn, lập tức đi qua cậu.

Lúc hai người đi lướt qua nhau, Nam Sơn chợt hạ quyết tâm nói: “Bất kể anh muốn làm gì, tôi đều không nhớ, và cũng sẽ không cảm kích đâu, đừng uổng phí sức lực nữa.”

Nam Sơn không biết mình còn sống được mấy năm, ngắn thì có lẽ là tối nay sáng mai, dài chắc chắn cũng chẳng hơn hai ba năm, bởi vậy cậu giở một thủ đoạn nho nhỏ – chỉ xét trên đạo lý, câu này không sai một chút nào, người chết có thể nhớ được gì, cảm kích cái gì đây?

Chử Hoàn khựng lại, nghiêng đầu nhìn cậu, nhưng không đáp gì, chỉ thoáng nở nụ cười.

Đó là nụ cười cứng chùi và dung túng, hiểu rõ đi đâu gì, giống như cái gì anh cũng biết, cái gì cũng tính toán xong xuôi rồi.

Nam Sơn lập tức hoảng sợ: “Chử Hoàn!”

Chử Hoàn tốt tính đáp: “Hửm?”

“Gần đây anh đang làm gì vậy? Có phải là đã đến chỗ trưởng giả hay không? Anh muốn làm gì?” Nói đến đoạn cuối, giọng điệu của Nam Sơn cơ hồ nghiêm khắc hẳn, gấp gáp ép hỏi anh.

Chử Hoàn dờn tầm nhìn, đột nhiên giơ hai ngón tay, ngả ngón cho Nam Sơn một nụ hôn gió, sau đó như quỷ mỵ lao vút vào rừng, chờ tới khi Nam Sơn xách Sứ Cọ Mốc đuổi tới đó, thì ngay cả sợi lông Chử Hoàn cũng chẳng tìm được.

Chử Hoàn không quay về nhà, do sợ buổi tối Nam Sơn sẽ ôm cây đợi thỏ ngay cửa, thế là anh xuống núi đến sơn môn, định bụng tìm đại một gian trong số phòng trống của Người Thủ Môn để ở tạm. Anh đi vào chỗ tụ cư gồm nhiều phòng nhỏ ở đằng sau sơn môn, bắt gặp Viên Bình đang vẽ những hình lạ lùng trên vách núi.

Nhờ trưởng giả dạy học hiệu quả, Chử Hoàn xem giấy lát liền nhận ra đó là một tờ lịch.

Người Thủ Môn cũng có ngày tháng năm, nhưng qua sự giải thích của trưởng giả, Chử Hoàn đã hiểu rõ, thời gian ở hai bên sơn môn không giống nhau, với bên kia sông thì Người Thủ Sơn đến thế giới bên này sợ rằng chỉ có một quý, song thực tế Người Thủ Sơn ở lại đây một thời gian rất dài, từ

số ngày Viên Bình viết thì thấy chỉ ít phải hơn ba trăm ngày, xấp xỉ một năm.

Viên Bình không buồn ngẩng đầu lên: “Mày chạy đến đây làm gì vậy?”

Chủ Hoàn chẳng rằng chẳng nói tìm một chỗ bên cạnh hán mà ngồi bệt xuống, nhìn Viên Bình lần lượt đánh dấu những ngày đã qua như đếm ngược thời gian, ở phần cuối tờ lịch, hán dùng thuốc nhuộm màu đen vẽ một ký hiệu kết thúc.

Trong văn tự của họ, hai chữ “kết thúc” và “tử vong” viết cực kỳ giống nhau, kẻ mới học phải rất cố gắng mới có thể nhận ra khác biệt rất nhỏ trong đó, thoát nhìn, tờ lịch này cơ hồ như là đồng hồ đếm ngược thời gian tử vong vậy.

Chủ Hoàn chợt nhớ lúc mới đến đây, anh nhìn thấy thi thể la liệt khắp nơi, trước mắt Người Thủ Sơn nhân số đông đảo, có thể kê vai chiến đấu với họ, vậy chờ đến thời điểm sơn môn đảo ngược một lần nữa thì sao?

Vùng đình trệ đã tới gần như vậy, tất cả quái vật đều mưu toan chiếm lĩnh sơn môn này, để có được thánh tuyền và sinh cơ đến từ một thế giới khác. Người Thủ Sơn là vật dẫn xấu chuỗi hai thế giới, chờ đến khi họ bị bắt rơi đi lần nữa, Người Thủ Môn sẽ gặp phải những gì đây?

Chủ Hoàn nhìn chằm chằm chữ “kết thúc” ở phần cuối tờ lịch, chợt nói: “Tao định hai ngày nữa sẽ xuất phát.”

Viên Bình bỗng chốc dừng tay: “Mày nói cái gì?”

Chủ Hoàn không trả lời, Viên Bình quay phắt lại nhìn anh: “Tao cho là mày chỉ ít cũng trở về lấy mấy khẩu súng...”

Chủ Hoàn ngắt lời hán: “Tao trở về một chuyến, ít nhất phải chờ tới khi sơn môn xoay lại lần nữa mới có thể quay về, đến khi đó mày còn sống không?”

Viên Bình sững sốt, lát sau hắn nói: “Người Thủ Môn có thể được máu của Người Thủ Sơn tái sinh, vậy tao... tương đương với trở về điểm phục sinh thôi.”

“Người chết không thể phục sinh, người tái sinh có lẽ thông qua ký ức của Người Thủ Sơn mà có cái bóng của trước kia, nhưng vẫn không phải là một.” Chử Hoàn cười khở, “Chỉ ít tộc trưởng trước kia của bọn mày không có để nói chuyện như bây giờ.”

Viên Bình im lặng rất lâu, sau đó hắn bỗng nhiên nghiêm túc hiêm thấy: “Sinh mạng Người Thủ Môn không hề giống với sinh mạng con người trên ý nghĩa thông thường, đương nhiên cũng không thể dùng cách nhìn với cái chết của bọn mày để nhìn nhận cái chết của bọn tao – Chử Hoàn à, xét trên đạo lý, bọn tao chính là ngọn núi này, chẳng qua mượn ký ức của bọn mày để hóa thành những người bất đồng mà thôi, chỉ cần núi chưa chết, thì bọn tao sẽ vĩnh viễn...”

Chử Hoàn: “Đừng lôi mấy việc đó vào, tức là mày muốn tiết lộ dự định của tao cho Nam Sơn.”

Viên Bình không đáp, coi như thừa nhận.

Chử Hoàn cúi đầu nhìn tay mình, tay anh chỉ chút các vết thương, nhưng thon dài có lực, bàn tay trong số đàn ông không hề tính là đặc biệt to, song khi anh nắm lại, phảng phất vững vàng đáng tin như có thể bắt được tất cả vận mệnh vậy.

Anh phục hồi với tốc độ rất đáng sợ, Viên Bình mỗi sáng sớm luyện cùng đứng mũi chịu sào cảm nhận được, Chử Hoàn luyện liên tục với cường độ cao, chẳng những không có vẻ mệt mỏi không chịu nổi, ngược lại phản ứng và tinh lực cơ hồ đã quay về trạng thái đỉnh cao của chính anh.

“Đừng nhiều chuyện như vậy,” Chử Hoàn nói, “Tao đã học gần hết da dê của trưởng giả rồi. Những việc khác, lão mặt sơn dương đó và tộc trưởng thủy quý của bọn mày đều vờ như không biết. Tao thấy những thứ tao nên chuẩn bị cũng đều đã đầy đủ, có thể đi được rồi.”

Viên Bình thoáng cái nổi quạu: “Mày không nhìn thấy kết quả bói toán của ông già đó à? Tử địa! Mày không phải Người Thủ Sơn cũng chẳng phải Người Thủ Môn, vậy mà lại vội vàng muốn chết, mày điên à? Nam Sơn cho mày đi r ồi sao – cậu ta không đánh gãy chân mày mới là lạ! Làm tình thánh là cách này đó hả, thằng đ ần?”

Chữ Hoàn: “Mày thì biết cái quái gì!”

Viên Bình nghe thế ném cọ sơn, tính dùng quy ền cước trao đổi kinh nghiệm nhân sinh.

Chữ Hoàn lại giống như không nhìn thấy hấn hùng hổ xắn tay, ng ồi nguyên tại chỗ như tham thi ền, không hề nhúc nhích.

“Có một người có thể đ ể mày vì người đó mà xông pha khói lửa, là cực kỳ may mắn.” Chữ Hoàn nói, “Khiến người ta cảm thấy như mình đã sống lại vậy.”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 55

Viên Bình sững người ra, một lúc sau mới kịp phản ứng, sắc mặt hơi quái gở nói: “Chữ tình thánh, lời này mày không đi tìm chính chủ, nói với tao thì ích gì?”

Chữ Hoàn dựa tảng đá phía sau, lắc lư vờn vai: “Một người nghiêm túc như tao, đi nói lời bu ồn nôn như vậy trước mặt mày, mày không cảm thấy ý tứ hơi khác sao? Thấy mày khá tròn nên tao chỉ tùy tiện hốc cây(1) một chút thôi.”

Viên Bình: “...”

Còn biết giữ thể diện không?

“Chào tộc trưởng bọn mày thay tao, tao sẽ tá túc ở đây vài ngày,” Chữ Hoàn đứng dậy, không chút khách sáo phất tay bảo Viên Bình, “Giúp tao giữ bí mật, đừng cho ai khác biết.”

Viên Bình vẻ mặt vô cảm: “Dựa vào đâu?”

“Đừng máu lạnh như vậy,” Chữ Hoàn quét mắt nhìn hấn một cái, “Tình bạn của hai ta đã kết thúc rồi sao?”

Vẻ mặt Viên Bình trong vô cảm lại xen lẫn khó tin: “Hai ta đã bao giờ có ‘tình bạn’? Nhân dân toàn thế giới đại đoàn kết rồi hả?”

Chữ Hoàn nghe vậy dừng chân, cân nhắc một chút, sau cùng đành phải dùng đến đòn sát thủ: “Đúng rồi, trước khi đi tao sẽ chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn – dù sao thì vĩ nướng vẫn còn mà – tao còn tính mời vài người bạn tới, nhưng nhiều người quá làm cũng rất mất công, thế nên nếu không phải là bạn bè, thì thôi vậy.”

Đối mặt với sự đe nẹt dụ dỗ như vậy, Viên Bình chợt thấy vừa xấu hổ vừa phẫn nộ: “Mẹ kiếp trong mắt mày tao chính là một kẻ vì ăn mà có thể bán rẻ chính mình sao?”

Chử Hoàn giả dối nói: “Đâu thể nào, mày đặc biệt có nguyên tắc mà.”

Thần sắc Viên Bình dao động chưa quyết, dằn dằn từ xấu hổ và giận dữ vô cùng chuyển hướng sang khó mà dứt bỏ, rốt cuộc, khi Chử Hoàn dợm chân muốn đi, Viên Bình không nhịn được mở miệng gọi lại: “Khoan đã!”

Chử Hoàn làm bộ làm tịch ho một tiếng, ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Viên Bình y như con nhà lành bị ép làm gái, vẻ mặt không cam tâm không tình nguyện, phẫn hận nói: “Hai ta tốt xấu gì cũng biết nhau từ nhỏ, mày muốn nói vậy, thì cứ vậy đi.”

“Thế nếu có ai hỏi, cứ bảo tao không ở đây nhé, bạn tốt.” Chử Hoàn cười tít mắt hất cằm, còn nhấn mạnh hai chữ cuối cùng.

Viên Bình tự thân trải nghiệm một phen thế nào là “bất đắc dĩ bị vận mệnh ép buộc”, hẩn lạng lẽ nghiêng rằng nghiêng lợi một hồi, mới nhớ ra là tối nay mình còn nhiệm vụ thủ sơn môn, thế là xách cung tên lên, ôm một bầu buồn đau mà đi.

Chử Hoàn đoán không sai, tối đó Nam Sơn quả thật đến nằm vùng chờ sẵn ở chỗ anh, nhưng đợi hết nửa đêm cũng không tóm được, liền biết anh là thỏ khôn có ba hang, lại chạy mất rồi.

Nam Sơn đi vài vòng trước cửa nhà Chử Hoàn, suy đoán xem anh có thể đi đâu.

Trên sinh hoạt, tuy Chử Hoàn rất dễ tính, nhưng lúc không cần dễ tính, anh cũng không hay bạc đãi mình, chắc hẳn sẽ không tùy tiện qua đêm ở mấy nơi như sơn động hay trong rừng.

Mấy người qua lại tương đối nhiều với anh ở trong tộc, hoặc đã cưới vợ, hoặc trong nhà còn người mẹ chưa thể tính là già, đều không tiện lắm,

Chỉ Hoàn là một anh chàng độc thân cũng sẽ không tùy tiện đến quấy rầy.

Về phần trưởng giả – chắc hẳn ông sẽ kêu Chỉ Hoàn tới phòng chứa củi ngủ.

Suy tới tính lui, sau cùng Nam Sơn không thể không khó chịu cho ra một kết luận: Chỉ Hoàn đêm hôm khuya khoắt đến chỗ Người Thủ Môn Viên Bình rồi.

Trong lòng cậu tức thì khó chịu vô cùng, chua như giấm vậy. Bị lừa ghen thiêu đốt, vậy là cậu cứ thế giữa đêm khuya lạnh lẽo, vội vàng xuống núi.

Sau nửa đêm Viên Bình mới được người cùng tộc thay thế, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, đang vừa đi vừa ngáp thì đụng ngay phải Nam Sơn mặt mày sầm sì như xuống núi đánh ghen.

Nam Sơn thấy hắn, dường như lặng lẽ hít sâu một hơi, không để lộ dấu vết gì, rõ ràng hết sức khắc chế, khắc chế đến mức khi nói chuyện, giọng điệu cơ hồ hơi cứng nhắc, bấy giờ mới miễn cưỡng giữ vững thái độ nên có như mọi khi của tộc trưởng Người Thủ Sơn.

Nam Sơn: “Viên Bình huynh đệ, Chỉ Hoàn có ở chỗ anh không?”

Viên Bình nghĩ đến tình bạn mới mấy tiếng trước bị gán ép, cùng lời hứa “không được tiết lộ”, chỉ do dự một giây, hắn liền quyết định thuận theo lòng mình, trả lời: “Nó bảo nó không có ở đây.”

Nam Sơn: “...”

Cách nói này nghe quá sức đần độn, dù là Nam Sơn cũng hơi sửng sốt.

Nhưng lập tức, Nam Sơn giống như nghe ra tín hiệu ý tại ngôn ngoại, cậu dừng bước, hơi thăm dò mà hỏi Viên Bình: “Anh... lần trước bảo là gần đây anh ấy hay chạy đến chỗ trưởng giả, có thể cho ta biết rốt cuộc anh ấy muốn làm gì không?”

Viên Bình thở dài: “Tôi mới hứa với người ta là không thể nhieu chuyện, thì cậu đã đến hỏi – tộc trưởng Nam Sơn à, tôi khuyên cậu đừng thăm dò nữa, đây là làm khó tôi. Bên kia sông có một câu danh ngôn, đó là ‘kẻ đề tiện tất vô địch’, cậu đấu không lại nó đâu.”

Nam Sơn trầm mặc giây lát: “Ta không muốn đấu với anh ấy, chỉ muốn đưa anh ấy bình an quay về bên kia thôi.”

Viên Bình tháo cung lớn trên vai xuống, chống dưới đất, trưng ra tư thế chuẩn bị nói chuyện lâu: “Tộc trưởng, tôi nghe nói năm đó là cậu một mực kiên trì rằng vùng đình trệ có một đường sinh cơ, một mực tìm kiếm người ghi lại trên thánh thư trong truyền thuyết, tại sao bây giờ thật sự tìm được rồi, cậu lại muốn tiễn người ta đi?”

Nam Sơn hơi cười khổ một cách khó khăn: “Khi đó không có vùng đình trệ áp sát, ta cũng chưa biết anh ấy, cho nên không nghĩ nhiều lắm. Kỳ thực cái gọi là thánh thư, nào đã ai thấy đâu, chỉ là một nơi gửi gắm hư vô mờ mịt mà thôi... Vả lại, cho dù là số mệnh định sẵn, đó cũng là kiếp nạn của tộc chúng ta, dựa vào đâu mà liên lụy một người ngoài không hề có quan hệ như anh ấy?”

“Cũng phải,” Viên Bình nghe thế gật đầu ra chùng rất đồng tình, làm bộ làm tịch trầm tư một hồi, đoạn hần nói, “Không thì vậy đi, tộc trưởng, cậu không cần khó xử nữa, tôi chỉ cho cậu một cách.”

Cho dù đã biết rõ Người Thủ Môn này “miệng chó khó phun nổi ngà voi”, trong bụng tuyệt đối không có cái gì là đứng đắn, Nam Sơn lại vẫn không nhịn được ôm một chút hi vọng hỏi: “Cách gì?”

Viên Bình nghiêm túc nói: “Lát nữa đi vào, tôi giúp cậu trói gô nó lại, sau đó cậu phụ trách lột quần áo nó, trực tiếp làm cho nó thành ‘người trong’ là được rồi.”

Nam Sơn: “...”

Cái khỉ gì thế!

Sao bên kia sông toàn thể loại này không vậy?

Nam Sơn quả thực không dám tin mình lại thật sự định nghiêm túc nghe Viên Bình nói chuyện, cậu dùng tay bóp ấn đường, cho rằng mình hiện giờ lòng như tơ vò nên cần cứu lung tung.

Cậu không nói một lời vòng qua Viên Bình, đi đến nơi Người Thủ Môn nghỉ ngơi.

“Tộc trưởng,” Nhưng Viên Bình gọi cậu lại, trên mặt không có vẻ gì là đùa giỡn, “Bất kể là trưởng giả của các cậu, hay tộc trưởng Lỗ Cách của bọn tôi, đều cùng nhau giấu giếm cậu, cậu có từng suy nghĩ nguyên nhân chưa?”

Nam Sơn dừng chân.

Viên Bình: “Thật ra thì tôi cũng không tin thánh thư gì đó đâu, nhưng chúng ta đã đến bước cùng đường bí lối, cậu không nghĩ cho tộc nhân của mình sao? Mọi người đều muốn nhìn thấy một chút may mắn từ Chữ Hoàn, chỉ có cậu khẳng khẳng muốn tiến nó đi.”

Nam Sơn lặng thinh.

Viên Bình tiếp tục nói: “Nếu một người chịu trăm phương nghìn kế mạo hiểm vì cậu, tình cảm của người đó dành cho cậu nhất định còn sâu đậm hơn là cậu tưởng, cậu khẳng khẳng kháng cự, là vì tốt cho người ta, hay là một loại ích kỷ khác? Cậu có thể khiến người ta quên được cậu không?”

Nam Sơn ngẩng đầu lên, bầu trời đêm trên núi vạn dặm không gợn mây, ngân hà lấp lánh, vẻ mặt cậu thay đổi mấy lượt, rốt cuộc hóa cô đơn, ngay khi Viên Bình cho rằng cậu muốn giải thích, thì Nam Sơn bỗng nhiên bình tĩnh nói: “Anh nói đúng.”

Viên Bình ngó ra.

Nam Sơn thở dài, dựa đá núi cách đó vài bước: “Chuyện của ti ền nhiệm tộc trưởng tộc ta, hẳn thánh tuyền cũng truy ền lại cho anh r ồi. Kỳ thực, tộc ta rất nhiều người đầu là như thế: cố chấp, bế tắc, bất chấp tất cả, không chịu được một chút phản bội; bởi vậy phạm là có tình, tất kèm theo ghen tuông, lo âu. Vốn dĩ không nên là như vậy. Người bên kia sông, sống trong một thế giới rộng lớn, mọi người rất thoải mái, chỉ có vui vẻ mới ở bên nhau, nếu không vui đương nhiên chia tay, trong lòng ta hiểu được đạo lý này, chỉ là không làm được mà thôi.”

Viên Bình không ngờ cậu thẳng thắn như vậy. Trong lòng người của hai tộc, Lễ Cách rất đáng sợ, bình thường lại không hay nói cười, khiến người ta luôn sợ nhiều hơn kính. Nhưng Nam Sơn thì khác, lúc có chuyện cậu có thể làm một tộc trưởng nói một không hai, bình thường cũng có thể mặc cho một đồng nhóc con đáng ghét vây quanh mình, tốt tính thối một đoạn sáo cho chúng nghe.

Cậu thẳng thắn nói trong lòng mình ghen tuông, s ầu lo và sợ hãi như vậy, khiến Viên Bình có phần không biết phải làm sao.

“Có một số việc ta không thể làm vì anh ấy, có một số thứ ta không thể cho anh ấy, những lúc như thế, ta đều sẽ cảm thấy mình vô lực vô năng, nỗi sợ hãi cũng càng nặng nề hơn, trong lòng giống như thường xuyên bị kim đâm vậy,” Nam Sơn nói, “Anh ấy hiện giờ lại vì ta mà sa chân nơi đây...”

Nam Sơn giữa chừng dừng lại, chậm rãi thở ra một hơi, đầu ngón tay run rẩy không cầm được, Nam Sơn li ền nắm ngón tay mình, nhất thời các khớp kêu “rắc rắc”, mà cậu thì hơi nhắm mắt, như là im lặng chịu đựng cực hình nào đó, rất lâu, mới cười khổ một tiếng: “Năm đó vốn dĩ ta không nên mù quáng tin theo thánh thư, càng không nên đưa anh ấy về, đúng không?”

Viên Bình nói khẽ: “Tộc trưởng à, nếu như lưỡng nan, kỳ thực cậu có thể mặc kệ tất cả, để Chủ Hoàn thích làm gì thì làm mà. Cậu nghĩ sao?”

Nam Sơn không gạt cũng chẳng lắc, chỉ lặng im ng ồi một lúc, sau đó cậu đứng dậy, quay về “Thôi, chắc anh ấy ngủ r ồi, ta biết anh ấy ở đây là được r ồi, không cần vào làm ần đầu.”

“Này, tộc trưởng Nam Sơn!” Viên Bình chợt gọi giật lại.

Nam Sơn: “Hửm?”

“Thực ra thì... Ồi, thực ra thì tôi không nên nói đâu,” Viên Bình vò đầu bứt tai một lát, “Nhưng mà... tôi, dù sao tôi cũng bán Chử Hoàn nhiều lần rồi, thêm lần này cũng chẳng là gì – nó định đi trong vài ngày tới đấy.”

Nam Sơn chợt ngẩn ra.

“Đi?” Tim cậu bỗng đập điên cuồng, “Đi đâu?”

Viên Bình đấu tranh tâm lý nhìn cậu một cái, lí nhí đáp: “Vùng đình trệ.”

Nam Sơn lập tức nghe “Bụp” một tiếng, sợi dây trong đầu phút chốc đứt lìa, liền ném Viên Bình lại mà xông thẳng vào.

Lý trí và phiền muộn trong cậu đầu mất hết, chỉ còn lại mưa máu gió tanh. Nam Sơn cắn răng sắp nát ra, chỉ muốn lôi cổ Chử Hoàn dậy bóp chết luôn cho rồi, tránh để anh ta tiếp tục tốn công tốn sức tự tìm cái chết như vậy.

Nhưng Nam Sơn lục tung chỗ ở của Người Thủ Môn mà vẫn chẳng tìm được tung tích Chử Hoàn.

Lúc cậu lại tìm đến Viên Bình, trông cậu cứ như một con sư tử bị chọc giận vậy.

Viên Bình hơi run rẩy, trong ấn tượng của hắn, vị tộc trưởng Người Thủ Sơn này luôn hiền lành chất phác, chưa bao giờ tẩu hỏa nhập ma như thế.

Viên Bình bắt đầu hoài nghi liệu có phải mình thật sự quá nhiều chuyện hay không.

Nam Sơn khó khăn thốt ra mấy chữ: “Anh ấy không ở đây.”

“Không ở đây?” Viên Bình ngó ra, “A... Thế, thế có khả năng là nó đoán được tôi sẽ bán đứng nó rồi. Ôi, cũng chẳng đáng ngạc nhiên đâu, thật đấy, chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao, tên Chử Hoàn đó giao hoạt lắm – không thì vậy đi, tộc trưởng, trước tiên cậu cứ nghỉ ngơi một đêm ở chỗ chúng tôi, chờ ngày mai...”

Nam Sơn cắn mạnh đầu lưỡi mình, mùi máu tanh miễn cưỡng dần sự nôn nóng trong lòng xuống, giọng khô khốc: “Ta không ngủ nổi.”

“Cậu yên tâm, thứ nó muốn mang đi còn chưa chuẩn bị xong, nhất định phải chờ một hai ngày nữa, sẽ không tùy tiện hành động ngay đêm nay đâu,” Viên Bình dè dặt vỗ vai Nam Sơn, “Chờ đến sáng mai – tộc trưởng, cậu hãy tin tôi lần này, tôi cam đoan sáng mai nó nhất định sẽ tự xuất hiện. Hiếm khi đùa bỡn tôi được một lần, nếu nó không lập tức điều võ dương oai, trở về khoe khoang, thì con khổng tước đó đã chẳng mang họ Chử!”

Thực ra Chử Hoàn lúc này còn ở gần sơn môn – xét thấy phương châm của Viên Bình đối với anh xưa nay đều chỉ có hai chữ “hai mặt”, chuyên môn lời ra bán đứng, tuyệt đối không có chướng ngại tâm lý, thế nên Chử Hoàn căn bản chưa từng tín nhiệm hẳn. Anh chạy tới bên cạnh thánh tuyền độ ẩm vừa phải, nghe tiếng nước róc rách, gối rắn ngủ một đêm.

Chử Hoàn mơ một giấc mơ rất dài, mơ thấy một Người Thủ Sơn trung niên xa lạ đường xa một nhòai đi đến trước mặt anh, khom lưng nói gì đó. Chử Hoàn nhìn thấy môi ông ta mấp máy, nhưng chẳng nghe thấy gì, bên tai là tạp âm lao xao rất ồn ào.

Người đàn ông trung niên ấy cần hạc đào trước ngực Chử Hoàn, sau đó giơ một ngón tay, lần lượt điểm lên trán, môi và ngực Chử Hoàn, giống như sợ anh nhìn không hiểu, mở miệng nói với tốc độ cực chậm, là tiếng dân tộc Ly Y.

Người đó nói ba lần liên tục, Chử Hoàn mới khó khăn nhận ra khẩu hình, ông ta đang nói – “Mồi lửa”.

Mồi lửa?

Chử Hoàn còn chưa kịp nghĩ kỹ xem ý ông ta là gì, bỗng nghe đầu đau điếng, trước mắt tối sầm, mờ màng mở mắt ra, phát hiện là “gối” của mình đã chạy mất tiêu.

Độc xà Tiểu Lục chính là một cái đồng hồ báo thức sinh vật, vừa đến giờ là quẳng đầu Chử Hoàn lại, tự mình bò đến cạnh thánh tuyền, thò đầu xuống uống nước.

Chử Hoàn dụi mắt ngời dậy, chỉ thấy cơ thể con rắn kia phát ra ánh huỳnh quang y hệt thánh tuyền, nhìn từ xa, nó sáng bóng như ngọc tủy thượng hạng chiếu dưới đèn, mượt mà lại không chói mắt, mỗi một cái vảy đầu rực sáng. Chử Hoàn không nhịn được xáp lại sờ soạng mình rắn một phen.

Chử Hoàn: “Tức là mày uống nước này, mới to được như vậy à?”

Độc xà hài lòng cong đuôi chọc cổ tay anh.

Chử Hoàn thò tay xuống thánh tuyền, nước không hề lạnh giá, phảng phất ấm áp tựa cơ thể người, nhẹ nhàng vòng qua da anh, như bàn tay mẹ vậy.

Trong tình trạng huyết áp thấp buổi sáng, Chử Hoàn không nhịn được nảy sinh ý tưởng lạ lùng: “Nếu mình uống một ngụm, phải chăng còn có thể cao thêm mấy centimet?”

Nhưng ngay lập tức, anh liền khắc chế lòng tò mò – ai biết thứ nước dinh dưỡng thuần thiên nhiên này thúc đẩy sinh trưởng dọc hay ngang?

Chờ rắn nhỏ uống no nước, Chử Hoàn cũng xong xuôi. Anh giờ tay để nó trèo lên, định đi đánh thức tay bõ luyện xịn của mình.

Không ngờ chưa đợi anh đến tìm, Viên Bình đã ngời ngay ngắn ở cổng sơn môn chờ sẵn.

Viên Bình nhìn “áo măng bào bằng da thật” trên người anh, mặt xanh mét tra hỏi: “Đêm qua mày đã đi đâu?”

Chử Hoàn đắc ý phá lên cười – Viên Bình sẽ không tự dưng đi tìm anh, nhất định là có người khác tìm, Viên Bình hỏi như vậy, chắc chắn là bán đứng anh không thành rồi.

Viên Bình tức sùi bọt mép đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ anh ta: “Mày, để con giun mập đó tránh xa ra, hai ta ra ngoài luyện riêng.”

Độc xà Tiểu Lục giống như hiểu Viên Bình nói gì, uốn éo bò xuống khỏi người Chử Hoàn, lập tức trườn về hướng hắc.

Viên Bình thoát đầu đánh mặt giữ nguyên bình tĩnh, đến khi con rắn cách hắc chưa đầy nửa mét, hắc rốt cuộc không thể nhịn được nữa, thét lên một tiếng lao tới Chử Hoàn, hai người lại như thường ngày, một đuổi một chạy vào cánh rừng trên núi.

Độc xà sừng sốt ngẩng đầu lên, không biết Viên Bình tự dưng kích động làm quái gì. Nhưng rồi nó nhanh chóng ném phăng Người Thủ Môn kỳ lạ này, lắc lư đầu tiếp tục trườn về phía trước, vòng qua một cây cột đá, nhìn nốt cọ cọ ống quần người đang trốn ở đó, người ấy chậm rãi khom lưng, vỗ về đầu nó.

Chử Hoàn cảm thấy bữa nay Viên Bình truyền máu gà hơi quá, mấy lần do quá liều lĩnh mà suýt nữa bị anh bắt được.

Tức giận đến thế?

Chử Hoàn tay cầm một cây cung, tên trên cung không có mũi, dây cung đã kéo căng.

Mới vừa có một cành cây lay nhẹ, Chử Hoàn đã phán đoán ra đại khái vị trí Viên Bình, khoe môi cong lên, anh bình tĩnh bắt đầu nhắm.

Chử Hoàn định rút ngắn thời gian luyện tập sáng nay, tốc chiến tốc thắng “xử lý” Viên Bình, rồi còn phải lên núi tìm trưởng giả hỏi xem phải chăng có điển cố gì về người trung niên mình mơ thấy.

Anh tập trung toàn bộ tâm thần lên mũi tên này, hạ hô hấp xuống thấp nhất, đúng lúc này, chạc cây bên cạnh bỗng sột soạt một tiếng. Chử Hoàn chợt buông lỏng ngón tay kéo cung, phía trước truyền đến tiếng Viên Bình rên la, nhưng anh không thêm quan tâm, cảnh giác quay đầu lại.

Ai ngờ chỉ quay đầu giây lát thì gáy anh đã bất ngờ trúng một đòn.

Góc độ và lực đạo người này ra tay đều nắm rất chuẩn, trước khi mất đi ý thức, trong lòng Chử Hoàn tích tắc lướt qua một ý nghĩ: “Nhất định là có mưu tính sẵn, thằng rùa họ Viên dám lừa mình!”

Ngay sau đó, dây cung trong tay anh rơi xuống đất, người mềm nhũn ngã sang bên kia, được một đôi tay vững vàng đỡ lấy.

Viên Bình cần một cây tên không mũi, vắn vẹo nhảy xuống lùm cây: “Đậu... thằng cò hó đoạn tử tuyệt tôn, ra tay nặng dã man – thế nào, đắc thủ rồi à?”

Nam Sơn bế Chử Hoàn ngất xỉu từ trên cây nhảy xuống, gật đầu nói: “Cảm ơn!”

Viên Bình nhìn Chử Hoàn một cái.

Nụ cười nơi khóe miệng Chử Hoàn còn chưa kịp hoàn toàn mất đi.

Viên Bình nhớ khi mình mới ra khỏi thánh uyển, lần đầu tiên gặp người này, thật sự cảm thấy Chử Hoàn hết như một cô hồn dã quỷ lang thang vậy. Trước mắt, không biết từ khi nào, dã quỷ này đã lấy dính sức sống, so với trước kia cơ hồ như hai người vậy.

“Ôi, không cần cảm ơn đâu – kỳ thực, nó thật sự rất thích cậu đấy.” Viên Bình gãi mái tóc dài bù xù, tựa hồ không biết nên nói thế nào, song lại vô cùng cảm khái, chỉ đành vắt hết óc rất lâu, mới vụng về bổ sung một câu, “Là thật đấy.”

Nam Sơn tâm sự nặng nề mà cười một cách miễn cưỡng, nhẹ nhàng đi đầu chỉnh tư thế cho Chử Hoàn, đôi tay bế anh như đang nâng niu bảo bối,

đưa Chữ Hoàn về trên núi.

Lúc tỉnh lại, Chữ Hoàn phát hiện mình đã ở trong một căn nhà.

Căn nhà này sáng sủa sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, trên tường còn treo quyên trượng tộc trưởng quen thuộc – đây là nơi trước kia rồi rồi anh luôn tìm đến uống rượu, thường xuyên say mềm mà về... nhưng còn chưa kịp ngủ lại.

Nhà của Nam Sơn tộc trưởng Người Thủ Sơn.

Chữ Hoàn cử động tay chân, nghe thấy tiếng “leng keng”, cúi đầu phát hiện tứ chi mình bị mấy sợi xích sắt xích vào cột giường.

Hôm qua anh mới kết bạn với Viên Bình, mà hôm nay đã bị tên tiểu nhân âm hiểm xảo trá bội bạc này bán đứng.

Chữ Hoàn rất bất đắc dĩ, nhìn cảnh này, chắc hẳn mình bị bán còn hết sức triệt để.

Anh đành phải tìm vui trong khổ mà nghĩ bụng: “Bị người trong lòng lấy xích sắt xích lại trên giường, ôi, chắc cũng có thể xem như một loại thắng lợi nhờ?”

Lúc này có người đẩy cửa tiến vào: “Tỉnh rồi à?”

Chữ Hoàn vừa ngược lên, liền nhìn thấy Nam Sơn mặt mày sầm sì bưng một bát nước đi đến cạnh giường anh.

— Hốc cây là tiếng lóng, bắt nguồn từ câu chuyện cổ tích “Hoàng đế có tai lừa”. Câu chuyện kể về một ông vua mọc đôi tai lừa, mỗi một người cắt tóc cho ông ta đều không nhận được nói với người khác, do đó mà bị chém đầu. Có một ông thợ cắt tóc nọ giấu bí mật này quá vất vả, rốt cuộc khi sắp hết nhịn nổi, đã quay vào một hốc cây trên núi nói ra bí mật này. Kết quả là từ đó về sau chỉ cần để lên môi thôi thì lá trên cây này sẽ phát ra câu “quốc vương có tai lừa”. Từ này đại khái ám chỉ một bí mật không thể cho ai biết, song nó lại khiến người ta rất rất muốn nói ra, giữ trong lòng như có lửa

đốt, bức bối khó chịu. Tương tự như câu chuyện kia, mọi người ai cũng cần một hốc cây, một nơi để trút hết ra. (Theo Baidu)

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 56

Nam Sơn đặt bát nước ở nơi Chử Hoàn có thể với tới, không nói một lời ng ồi xuống bên cạnh. Cậu giống như không biết nên bắt đầu từ đâu, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Chử Hoàn lấy một cái, ánh mắt tập trung vào xích sắt ở chân giường, vừa như ngần người lại vừa như do dự.

Chắc là do không tiện nên Nam Sơn đã buộc mái tóc dài ra sau đầu, để lộ v ầng trán rộng và nhẵn, vùng chân mày không biết từ khi nào có dấu vết như dao đục búa khắc, lại tỉ ều tụy đi không ít r ồi.

Người Thủ Sơn ăn gió nằm sương không thành vấn đề, tính cách Nam Sơn vốn lại là như vậy, mà sao bỗng nhiên lại tỉ ều tụy đi kia chứ?

Chử Hoàn lắc nhẹ sợi xích ở chân, muốn tìm chút việc để nói, lại cảm thấy tình cảnh này không được đứng đắn cho lắm, thế là chẳng hề có tiết tháo nói luôn: “Này, thối một khúc nhạc cho tôi nghe, tôi sẽ phối hợp chơi SM với cậu.”

Cần liêm sĩ làm quái gì – dù sao ngôn ngữ cũng không thông, Nam Sơn chẳng hiểu đâu.

Nam Sơn quả nhiên không hiểu nửa câu sau, nhưng cậu thật sự lấy kèn Harmonica ra, thối một khúc nhạc Chử Hoàn chưa nghe bao giờ.

Chử Hoàn cũng không để ý xích sắt trên tay và chân lắm, thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại tận tình thưởng thức. Hoa quế ngoài cổng đã rụng, nhưng anh vẫn có ảo giác về hương hoa quế.

Anh say mê sự toàn tâm toàn ý khi Nam Sơn làm bất cứ chuyện gì, có thể từ khúc nhạc của Nam Sơn nghe thấy mưa phùn gió nhẹ chân chính, dư âm ngân nga, khiến anh luôn mất một lúc lâu chưa hoàn h ồi.

Âm cuối không biết kết thúc đã bao lâu, Chử Hoàn mới lại mở mắt ra, vươn vai như vừa ngủ một giấc rất dài. Xích sắt bị lắc vang leng keng, anh trở mình gối đầu lên tay, nằm nghiêng, nhìn Nam Sơn, kẻ đó lại ngó cái khóa sắt đang xích cổ tay mình.

Thứ này hơi bị thô sơ à nha – Chử Hoàn dờ khóc dờ cười nghĩ.

Anh cho tay vào túi áo sờ soạng, lấy ra một cây kim dài nhỏ, quơ quơ trước mắt Nam Sơn: “Bé bi, biết đây là cái gì không?”

Nam Sơn không trả lời.

Chử Hoàn cũng chẳng để ý, tiếp tục cho cậu biết: “Thứ này, ở trong tay người ta gọi là ‘kim’ hoặc ‘dây kềm’, nằm trong tay tôi thì có tên khác, gọi là ‘chìa khóa vạn năng’.”

Nói đoạn anh cắm cây kim đó vào khóa sắt, giống như chỉ chọc đại hai cái, sau đó Chử Hoàn dán tai lên, vặn nhẹ một cái, chợt nghe “Cạch” một tiếng, khóa mở ngay ra – Chử Hoàn cử động cổ tay, nhìn Nam Sơn với vẻ vừa vô tội vừa bất đắc dĩ, đến lúc này, tổng cộng tốn chưa quá hai mươi giây.

Nam Sơn: “...”

Chử Hoàn lắc đầu, biểu diễn một phen kỹ thuật trộm đạo cho Nam Sơn xem, khoe khoang: “Thứ này của cậu, còn dễ mở hơn cả cửa ga ra h ỗ nhỏ ba tôi để xe máy ấy.”

Nam Sơn chợt đứng bật dậy, túm mắt cá chân Chử Hoàn, lôi cả người anh tới.

Chử Hoàn bất ngờ không kịp đề phòng bị cậu túm qua, lưng làm nhẵn ga giường, anh không hề giãy giụa, trong mắt đột nhiên lóe sáng quỷ dị, mừng rỡ nói: “Cậu muốn vô lễ với tôi sao? Được, tới đi, cứ tùy tiện chà đạp, có đi đâu theo phong tục của các cậu, chà đạp xong rồi phải chăng nên chịu trách nhiệm? Vây... A á!”

Tay Nam Sơn như vuốt sắt túm chân Chử Hoàn. Chẳng biết cậu dùng cách gì mà Chử Hoàn chỉ cảm thấy chân mình tê rần, giống như gân tê không biết tên bị lôi sống ra vậy, đau mỗi tê ngứa khỏi phải nói, lập tức đau nhức một trận, toát hết cả mồ hôi lạnh.

Không đúng, hình như không phải tình yêu trối buộc, mà là cậu thật sự chuẩn bị đánh gãy chân anh!

Chử Hoàn quyết đoán kịp thời, hét lên một tiếng thảm thiết y như thật vậy.

Nam Sơn giống như bị tiếng kêu của anh đâm trúng, mí mắt giật mạnh, kế đó cậu phát hiện toàn thân Chử Hoàn run rẩy dữ dội, anh nói đứt quãng: “Cái, cái chân đó không thể bẻ, đau má... buông ra, cái chân đó từng bị thương, bẻ lần nữa là xong luôn đó...”

Nam Sơn chưa bao giờ chạm đến một sợi tóc của anh, ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ, bộ dáng run run rẩy rẩy nói không thành lời của Chử Hoàn tức khắc như đâm vào ngực cậu một phát, cậu lập tức buông lỏng tay ra.

Vừa thấy chiêu này hữu hiệu, Chử Hoàn tức thì được đà lần tới, co tròn mình lại, vùi mặt vào ga giường, rần rì như muỗi, kêu tên Nam Sơn: “Nam Sơn... Nam Sơn, đau...”

Nam Sơn vốn vất vả lắm mới nhẫn tâm được, bị anh phá rối như vậy, bất luận thế nào cũng không xuống tay nổi.

Cậu rút cuộc thờ dài, buông chân Chử Hoàn ra, nhẹ nhàng xoa cho anh, thấp giọng hỏi: “Bị thương khi nào?”

Chử Hoàn thều thào: “Lúc mới gặp cậu, súng bắn xuyên qua.”

Nam Sơn: “...”

Nghe bên kia một lúc lâu không có động tĩnh gì, Chử Hoàn không nhịn được nhìn trộm.

Chỉ thấy gân xanh như ẩn như hiện giây lát trên thái dương Nam Sơn, rồi cuộc cậu nói một câu: “Tôi nhớ không phải là chân này.”

Chử Hoàn “Ồi cha” một tiếng, vô cùng mau lẹ rút chân về, làm như không việc gì mà lau mặt, nhìn Nam Sơn cười gượng: “Vây hả? Xin lỗi, thế có khả năng là vừa rồi tôi lo quá nhớ nhầm thôi.”

Chử Hoàn ngời dậy, cũng không thấy có động tác gì, thế mà cây kim thép bé tẹo kia thoát chốc biến mất trong kẽ tay, y như ảo thuật vậy, Nam Sơn thậm chí không chú ý là anh thoát khỏi từ lúc nào.

Chử Hoàn dựa đầu giường, không hề khách sáo bưng bát nước Nam Sơn đặt bên cạnh lên uống hai hớp làm trơn họng.

Chử Hoàn xoa tay, giống như đang chọn lọc từ ngữ, giây lát sau, anh bỗng nhiên nghiêm túc hẳn: “Chuyện trước khi tôi gặp cậu, tôi chưa từng kể cậu nghe nhỉ?”

Nam Sơn lại lần nữa dờn tầm mắt tới chân giường, giống như có thể làm mọc ra một đóa hoa ở đó, trưng tư thế cự tuyệt trao đổi, nhưng Chử Hoàn biết là cậu đang nghe, nếu không muốn nghe thì cậu đã bỏ đi từ lâu rồi.

Thế là Chử Hoàn tiếp tục nói: “Khi ấy trên người tôi trù hai vết thương do súng bắn, còn bị va đập trầy trụa vô số, các khớp ở chân lệch đi, sau đó tự mình liền lại. Lúc cậu thấy chắc còn chưa kịp hoàn toàn hết sưng nhỉ.”

Nam Sơn vốn chuẩn bị tâm lý rất vững, hạ quyết tâm không muốn nghe Chử Hoàn nói bậy nói bạ, nhưng không ngờ chỉ mấy câu như vậy, mà thần trí cậu lại không thể khống chế bị thu hút theo. Cậu một mặt phỉ nhổ mình ý chí không kiên định, một mặt lại không nhịn được hồi tưởng theo lời Chử Hoàn – anh nói không sai, lúc ấy quả thật là như thế.

“Đầu do bị ngã đấy.” Chử Hoàn nói.

Tầm mắt Nam Sơn bất giác đã chuyển sang người anh.

Chử Hoàn: “Chắc chắn cậu nhận ra là ngã từ đâu nhỉ?”

Nam Sơn chần chừ giây lát, rớt cuộc gạt đầu, tiếc chữ như vàng mà mở miệng: “Như là trên vách núi.”

Chử Hoàn hạ giọng thấp hơn, phảng phất mang theo sự mê hoặc xa xăm: “Tôi vì sao... lại ngã từ trên vách núi xuống?”

Đến đây, một chữ hay một lần dừng lại của anh đều tác động tới tâm thần Nam Sơn, Nam Sơn quan tâm quá đằm rồi, tâm mắt nhìn thẳng vào Chử Hoàn.

“Tôi tự mình nhảy xuống đấy.” Chử Hoàn dựa đầu giường, một tay tùy ý đặt trên đầu gối. Anh hạ tâm nhìn, để ánh mắt trống rỗng, thần sắc có vẻ hơi dờ dẩn, giây lát sau, Chử Hoàn giống như vô thức lặp lại một lần, “Tôi tự mình nhảy xuống đấy.”

Nam Sơn lập tức xúc động thấy rõ, khó mà tin nổi, hỏi: “Vì sao?”

Chử Hoàn không trả lời, chỉ thoáng dừng rồi nói tiếp: “Trước khi đi, tôi đã chôn cất cha tôi và một con mèo tôi nuôi, dọn dẹp sạch mọi thứ của mình – nên đốt thì đốt, nên vứt thì vứt, cuối cùng bán nhà, viết sẵn di thư, một mình đi khắp thế giới tìm một nơi thích hợp để tự tử.”

Nam Sơn siết chặt nắm tay.

“Tôi đã đi rất nhiều nơi, ngồi máy bay, xe lửa, tàu điện ngầm, xe bus... sau cùng lựa chọn triền núi đó – chỗ đó cách thị trấn biên giới của các cậu chừng bảy tám giờ đi xe, nhất định là cậu chưa từng đến – tôi cảm thấy ở đó phong cảnh tươi đẹp, không dấu chân người, đặc biệt thích hợp để nhảy xuống, thế là tôi nhảy.”

Nam Sơn vô thức ngừng thở.

“Đáng tiếc, không biết mạng lớn hay là sao mà tôi lại không chết. Tôi cảm thấy đại khái là nơi đó tuy đẹp, nhưng thực tế phong thủy không tốt,

vừa vặn có một chiếc xe buýt đi qua, liền lên xe, với hi vọng có thể tìm được nơi tốt hơn để tự tử, ngờ đâu lại gặp cậu.”

Chữ Hoàn nói đến đây thì dừng một chút, khóe môi thoáng qua nét cười, tầm mắt chậm rãi chuyển hướng sang Nam Sơn.

“Là cậu dẫn tôi đi.” Chữ Hoàn nói, “Cũng là cậu cho tôi sống đến hôm nay.”

Nam Sơn nín một hơi ngay ngực, làm ngực đau dữ dội.

Chữ Hoàn chậm rãi bò đến gần cậu, đôi mắt ấy ở chỗ khuất sáng có vẻ đặc biệt sâu thẳm, như hai vết mực đậm nhạt không đều, bên trong có tầng tầng lớp lớp vô cùng vô tận, làm cho người ta bất kể thế nào cũng chẳng nhìn rõ.

Anh nhìn chằm chằm Nam Sơn, sau đó chìa tay vặn cầm cậu lại, gần như thì thầm mà hỏi: “Cậu muốn đuổi tôi đi sao?”

Nam Sơn hơi mấp máy môi, không nói nên lời.

Môi Chữ Hoàn lướt qua vành tai và má cậu, tiếng nói như có như không, như liền như đứt: “Cậu muốn... đuổi tôi đi ư?”

Nam Sơn rốt cuộc không nhịn được nữa, kéo anh vào lòng, xích sắt đập vào chân giường “keng” một tiếng. Cậu giữ chặt gáy anh, hoảng loạn và đau đớn tìm kiếm bờ môi kia, hôn anh một cách vụng về

Giống như mở tung nắp cống, để những cấm kỵ và ản nhĩn đó xô ra, không thể cứu vãn nổi.

Rất lâu sau hai người mới tách ra, Chữ Hoàn đặt một ngón tay giữa môi Nam Sơn, cực kỳ thiếu đứng đắn nói: “Trong tộc các cậu có quy định tùy tiện hôn cũng phải chịu trách nhiệm đến cùng hay không?”

Nam Sơn vẫn chưa định thần thoát khỏi cảm xúc vừa rồi, cậu đè tay anh xuống, gấp gáp hỏi: “Tại sao anh lại không muốn sống nữa?”

“Bởi vì...” Chữ Hoàn thâm trầm nhìn cậu, “Bởi vì tôi trêu cậu thôi.”

Nam Sơn: “...”

Chữ Hoàn rút cuộc không làm bộ nữa, chẳng biết từ khi nào anh đã tháo được xiềng xích trên chân, nhanh nhẹn lăn đi, phá lên cười: “Ồi không xong rồi, sao ngay cả chuyện này mà cậu cũng có thể tin được chứ? Nếu tôi thật sự chán sống, thì ở trong nhà kiếm sợi dây thừng treo cổ cho bảo vệ môi trường, chứ lóc cóc chạy xa như vậy làm gì, lỡ rơi trúng người ta thì phải làm sao?”

Trong nháy mắt ấy, quả tình muôn vàn thương xót hóa thành hư ảo hết, Nam Sơn thật sự chỉ muốn lột da anh ta thôi.

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Chẳng phải anh đã nói là anh sẽ không lừa dối tôi?”

“Tôi nói là chuyện trên nguyên tắc sẽ không lừa cậu.” Chữ Hoàn nhảy xuống giường, hoạt động cổ chân một chút, “Còn mấy việc râu ria kiểu này, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, đừng tin là thật chứ.”

Nam Sơn đứng bật dậy, hoàn toàn hóa thành nhân vật phản diện.

Chữ Hoàn còn chưa kịp nhảy nhót, đã cảm thấy mình đột nhiên bị một dòng khí giam cầm, xung quanh anh phảng phất có thêm một bức tường vô hình, bất kể thế nào đều không thoát được.

Kế đó, dòng khí ấy đẩy mạnh anh về phía sau, lưng Chữ Hoàn dán chặt lên tường, tựa hồ có một bàn tay vô hình đang bóp cổ anh, ép buộc anh ngẩng đầu lên.

Chữ Hoàn: “...”

Toi rồi, quên mất tiêu còn có chiêu công năng đặc dị này! Anh đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa tự tìm đường chết.

Nam Sơn mặt không cảm xúc bưng nửa bát nước ban nãy anh uống còn dư, trước mặt Chử Hoàn đổ vào một loại thuốc bột không biết tên.

Chử Hoàn cười đầy miễn cưỡng, chết đến nơi còn mạnh miệng: “Xuân được có thể... A...”

Lúc này cổ bị bóp rất chặt, Nam Sơn không cho anh nói một chữ nào.

Nam Sơn lạnh lùng nhìn anh: “Chỉ có lúc ngủ anh mới chịu ngoan ngoãn, đã thế anh cứ ngủ một lúc đi.”

Chử Hoàn không hề nghi ngờ việc Nam Sơn định dốc thẳng thứ nước thuốc không biết tên kia vào họng mình. Lúc này giống như không có đường quay lại, anh đã mất hết bình tĩnh, bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Tiếc thay, anh có thể lay được bàn tay hữu hình, lại chẳng thoát nổi đôi tay không tiếng, Nam Sơn không nói năng gì đưa bát nước đến trước miệng anh.

Loại bạo lực gia đình dựa vào công năng đặc dị này quá là bất lợi cho xã hội hài hòa!

Chử Hoàn muốn ngậm miệng, nhưng Nam Sơn đã bóp mạnh cằm anh, đúng lúc này, ngoài sân đột nhiên vọng vào một tiếng gọi vô cùng hoảng sợ: “Tộc trưởng! Tộc trưởng!”

Nam Sơn vừa phân tâm thì Chử Hoàn lập tức tìm được thời cơ, giãy thoát khỏi sự trói buộc trên cổ, cúi đầu ho sặc sụa.

Người đến là Tiểu Phương, Tiểu Phương giống như không nhìn thấy sắc mặt Nam Sơn khó coi, không quy không củ xông thẳng vào sân nhà tộc trưởng, thở không ra hơi mà gào lên: “Quái vật... Quái vật bao vây sơn môn, tộc trưởng, cậu mau đi xem đi!”

Nam Sơn không màng trừng trị Chử Hoàn nữa, đẩy cửa ra hỏi: “Anh nói cái gì?”

Chỉ thấy từng lọn tóc lưng lửng bết vào mặt và cổ Tiểu Phương, chắc là mới từ sơn môn chạy một hơi lên đây, chân lão đảo hờn như đứng không vững: “Sơn môn... tộc trưởng, có mutai, âm thú, và cả thực nhãn thú... chúng điên hết rồi, tất cả đều muốn lên núi. Tộc trưởng Lão Cách đã triệu tập toàn bộ các huynh đệ Người Thủ Môn, cậu mau đi xem đi!”

Nam Sơn: “Trừ thương bệnh già trẻ ở lại trên núi, mọi người mang vũ khí đi theo ta, mau!”

Dòng khí đè trên người Chử Hoàn không còn sót lại chút nào, trước mắt tình hình khẩn cấp, hai người chẳng còn sức đâu đi tán chuyện khác biệt của nhau.

Chử Hoàn giơ tay tháo trường cung Nam Sơn treo trên tường, quăng lên lưng, lập tức lại nhớ tới cái gì, liền lôi quyển trượng tộc trưởng xuống, ném vào tay Nam Sơn: “Đón lấy.”

Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, mà Chử Hoàn cảm thấy quyển trượng kia hình như hơi ngắn hơn.

Người Thủ Sơn được huấn luyện nghiêm chỉnh, tộc trưởng ra lệnh một tiếng, trong vòng vài phút đã tập kết xong. Sư Cọ Mốc đột nhiên chạy đến, tay ôm thiết bổng còn cao hơn mình, muốn ra khỏi đám nhóc con, bị một người trưởng thành lôi lại, đánh mặt ném về chỗ.

Trời không biết đã u ám tự khi nào, nhìn lại đỉnh núi mây đen giăng kín, vài tia nắng le lói chẳng hề mang đến ánh sáng, ngược lại khi rẽ mây đen ra sắc lèm như vũ khí, lạnh lẽo thấu xương.

Trưởng giả đứng ở trên cao, giơ một tay lên, đôi mắt tiền tất cả Người Thủ Sơn nhanh chóng tập kết xuống núi. Chử Hoàn ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy trên mặt ông lão ấy chi chít nếp nhăn, lợi kiếm treo cao trên đầu.

Tất cả động vật trên núi đều đang chạy trốn, Chử Hoàn suýt nữa đâm phải một con hươu, liền vội vàng ngoảnh về phía sau, con vật đó hoảng quá không chọn đường, vậy mà lại nhảy qua đầu anh luôn.

Chỗ sơn môn đã la liệt xác chết, xa xa có thể nghe thấy âm thú gần thét, Chử Hoàn nhận mảnh vải không biết ai đưa cho nhét vào tai, có còn hơn không.

Phải đánh kiêu gì đây? Không thể nhìn lại không thể nghe, mò mẫm đánh đại à?

Ngoài ra, làm sao có thể xác định lần này là loài gì vây núi, quy mô lớn nhường nào?

Dùng hòng ngoại à?

Chờ chúng đến gần hơn, Chử Hoàn liền biết quy mô lớn cỡ nào.

Cả mặt đất dưới chân núi đều đang rung chuyển, khi đứng ở trạm gác trên sơn môn, họ có thể cảm nhận được có thứ gì đó như thiêu thân lao đầu vào lửa đang xô từng đợt vào sơn môn, trên cánh cửa đá khổng lồ lâu đời, tro bụi và đá vụn rào rào rơi xuống.

“Mắt, bịt mắt! Có thực nhãn thú!”

“Bịt mắt thì còn đánh cái đêch gì.” Tuy nói vậy nhưng Chử Hoàn cũng nhanh nhẹn buộc mảnh vải dày không biết của ai đưa cho.

Bịt tai không cách nào ngăn hết âm thanh, sức sát thương trong tiếng gầm của âm thú vẫn rất kinh người, anh cố nén cảm giác buồn nôn như bị chấn động não, tập trung tinh thần phán đoán tình cảnh chung quanh.

Mutai, âm thú, thực nhãn thú với vô số động vật hoang dã trên đỉnh núi và trong rừng hiện giờ như ong vỡ tổ muốn lao lên sơn môn, chẳng lẽ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà phạm vi bị đình trệ thôn tính lại mở rộng rồi?

Nếu trường giả nói không sai, vậy ngọn núi này tương đương với con suối duy nhất trong thế giới như nước tù, theo lý thuyết là bất luận thế nào cũng sẽ không bị nuốt...

Song đến hiện giờ, chẳng ai có thể khẳng định thế giới này nhất định sẽ biết lý lẽ như vậy.

Đột nhiên, tiếng huýt sáo sắc lẹm có sức xuyên thấu cực mạnh của Người Thủ Môn đâm qua nút tai. Chử Hoàn quay đầu lại, hơi đẩy miếng bịt mắt lên, chỉ thấy cách đó không xa Nam Sơn đột quỳ ền trượng tộc trưởng lên, mọi người truy ền nhau xương cốt tổ tiên, giống như truy ền m ồi lửa, đốt xương đùi Người Thủ Môn đã mất, mượn tạm thứ ánh sáng lạnh lẽo có thể xuyên qua sương mù dày đặc từ quỳ ền trượng tộc trưởng Người Thủ Sơn.

Rất nhanh, ánh huỳnh quang trên sơn môn lan rộng ra.

Chử Hoàn phát hiện, dù cho che mắt, anh cũng có thể cảm nhận được sự t ần tại của những ánh huỳnh quang đó một cách kỳ dị.

Máu xương truy ền lưu trên sơn môn đời này qua đời khác phảng phất vô cùng vô tận, nhất thời tất cả những người đã khuất đều dùng phương thức này để quay về sơn môn, hòa chung với ngọn núi.

Tứ diện Sở ca, chỉ mình ngọn núi lẻ loi này, dựa vào nơi hiểm yếu để chống cự.

Lại một tiếng huýt sáo dài của Người Thủ Môn, trong nháy mắt ấy tựa như kỳ tích, Chử Hoàn hiểu được ý nghĩa của nó – giết sạch bọn chúng!

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 57

Lúc này đáng sợ nhất chính là hỗn loạn, nhưng có lợi nhất cũng là hỗn loạn.

Dưới sơn môn là hàng đàn mutai bị mất lẫn lộn trên mặt đất, người đẹp chỉ riêng bị quái thú mình nuôi đề chết đã tổn thất vô số, tù và chỉ huy chúng dựa vào đó để sinh tồn dưới sự quấy rối của âm thú chuyên nghề ồn ào sớm đã mất tác dụng, lũ mutai đen sì hoàn toàn mất khống chế, tán loạn khắp núi đồi như một đàn gián không đầu.

Âm thú và thực nhân thú thì bắt đầu đánh nhau, âm thú bị thực nhân thú làm mù mắt, đau đớn gào thét, vì là đau thật nên kêu rên cũng hết sức chân thật, thực nhân thú tuy da dày nhưng trên màng tai lại không có mai, bị từng đợt sóng âm liều chết quét qua, bộ não vốn đã nhũn như bùn càng thêm mơ hồ, bắt đầu không ngừng quay vòng vòng tại chỗ.

Còn có vô số động vật hoang dã lớn bé lẫn lộn dưới sơn môn, giống như đồng loạt bị bệnh chó dại, bất kể gặp phải chướng ngại vật gì, đều nhe nanh giơ vuốt.

Cứ thế, so với lần đó người đẹp dẫn hàng đàn mutai bao vây, đám địch nhân này tuy khả năng tác chiến riêng lẻ cực mạnh, nhưng có vẻ hơi vô tổ chức vô kỷ luật.

Chưa đến sơn môn thì chúng đã tự cắn xé nhau trước rồi.

Nhưng nơi đây xét cho cùng hoàn cảnh hiểm ác, tình thế phức tạp, bọn quái vật tuy nội đấu nghiêm trọng, song cùng chung một mục tiêu quý dị – dù chết cũng phải xông lên núi.

Chúng xông lên sơn môn tựa như thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc.

Bất cứ sinh vật nào một khi bùng nổ bản năng, thì sức chiến đấu đầu không gì sánh kịp.

Lỗ Cách tộc trưởng Người Thử Môn, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày hết ba trăm sáu mươi ngày đầu trong chiến đấu, kinh nghiệm vô cùng phong phú, lại thêm Người Thử Sơn giúp sức tạo thành thế lớn, họ nhanh chóng chuẩn bị xong hàng loạt đá tảng, ném từng đợt xuống dưới sơn môn cấm đây xương cốt tỏa ánh huỳnh quang.

Nhất thời bốn bệ huyền ảo, mùi máu tươi nồng nặc ngạt thở, dù vậy, đám quái vật và dã thú đó vẫn tiếp bước nhau, không hề sợ chết.

Từng đợt quái vật bò đến sơn môn, bị mọi người tay không chém giết đuổi đi, nhưng làm sao có thể giết sạch được?

Ngay lập tức, sóng trước chưa yên thì sóng sau đã nổi.

Sức người phải có lúc cạn, liên tục mấy tiếng, cho dù chém đao không, thì tay cũng phải mỏi rã rời.

Hôm ấy khi mặt trời lặn, tốp âm thú quy mô lớn nhất đã chạy tới sơn môn.

Thực nhãn thú trên tốc độ hơi chậm hơn, hai loại quái vật trong khi cắn xé nhau dần dần phân ra đẳng cấp, âm thú nhanh chóng bỏ thực nhãn thú lại đằng xa, bắt đầu xông tới sơn môn.

Loài bò sát khổng lồ rấn chẳng ra rấn mà thần lằn cũng chẳng phải thần lằn ấy gần một tiếng có thể kinh thiên động địa, nút tai ở cự ly xa còn có chút tác dụng, trong tình huống mặt đối mặt lại không cách nào ngăn cản sóng âm công kích, chỉ khoảnh khắc đã quét ngang bốn phía.

Một người đẹp bị vật cười mutai tự mình phát điên đâm chết trên vách đá, Chử Hoàn trong lúc bị mất vô tình sờ trúng đá núi, lập tức bị óc dính đây tay.

Nhưng anh đã chẳng còn để ý tới vụ sạch sẽ nữa rồi.

Âm thanh nổi khi cả lũ âm thú bao quanh từ cự ly gần, mùi vị ấy một con chó da giòn như anh đầu chịu nổi, chưa trụ được bao lâu, Chử Hoàn liền có ảo giác như vừa bị tai nạn giao thông, đầu anh đau nhức dữ dội, cảm giác thăng bằng cũng bị hủy hoại, thính lực giảm nghiêm trọng, cả người bất kể là trực giác hay tốc độ phản ứng, rõ ràng đầu đã không theo kịp tiết tấu.

Chử Hoàn hoài nghi cứ theo đà này, dưới sự tôi luyện của các loại hoàn cảnh cực đoan, mình cuối cùng sẽ từ nhục thể phàm thai tiến hóa thành một siêu nhân sị đồ ném không chết đánh không nát.

Lần trước mấy người họ trốn khỏi vòng vây quái vật, cơ hồ là cứu tử nhất sinh, lần này mục tiêu nhiệm vụ càng khắc nghiệt hơn, bởi lẽ trên cả ngọn núi, sơn môn là trạm gác duy nhất, họ tuyệt đối không thể lui về sau, lui một bước là không cách nào giành lại nữa, đến lúc đó họ đối mặt sẽ là tuyệt cảnh không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi ý thức được vấn đề này, Chử Hoàn đột nhiên như đập nãi dìm thuyền, kéo khăn che mắt xuống – đã là tuyệt địa, vậy thì chỉ có được ăn cả ngã về không. Cẩn thận đeo phương tiện phòng hộ mà chờ thời gian qua là vô dụng, họ không có hậu viện, trước mắt chỉ có một con đường là liêu một mất một còn với kẻ địch – mà con người đấu cường tráng hơn, làm sao có thể chịu nổi đám quái vật da dày thịt chắc này?

Một con âm thú đầu lĩnh to đến đáng sợ, quả thực là thể trạng của khủng long bạo chúa, ngay trong tích tắc Chử Hoàn tháo vải che mắt, đã ở cách anh chưa đầy mười bước, ngọam ngang hông một Người Thủ Môn mà giờ lên cao.

Một mảnh vải nhét tai Chử Hoàn đã ngấm ướt máu của chính anh, dính lại bên trong, gần như không còn nghe thấy âm thanh xung quanh nữa, thế nhưng anh vẫn có cảm giác mình nghe được tiếng “rắc rắc” – đó là tiếng răng nhai nát xương cốt.

Chắc Người Thủ Môn kia đã chết hẳn rồi, mặt toàn khói bụi máu me, sớm đã không nhận ra hình dáng. Trường đao trong tay anh ta rơi xuống đất, làm bụi tung lên, cơ hồ mù mắt Chử Hoàn.

Trừ Viên Bình ra, Chử Hoàn không hay lui tới với tộc Người Thủ Môn, bởi bản thân anh vốn dĩ không thích tới gần đám đông, lại còn luôn cảm thấy những “sơn tinh” sinh ra từ thánh tuyền này đều giống thủ lĩnh, đối xử lạnh lùng với người ta.

Người Thủ Môn mà anh nhận ra không nhiều lắm, song lúc này, anh nhận được thanh đao rơi dưới đất kia.

Trên chuôi đao có một hình cung nhỏ như ký hiệu, anh từng nhìn thấy – chính là thanh đao trong tay chàng trai dẫn đường mức nước giúp anh hôm Nam Sơn bị thương.

Chử Hoàn còn chưa kịp hỏi thăm người ta tên gì.

Chử Hoàn cúi người nhặt thanh trường đao ấy, thân đao rất nặng không tiện tay lắm, phải dùng hai tay mới cầm được. Một con mutai bị tiếng gầm của âm thú làm nổi điên vừa vọt phóng đến phía sau anh, Chử Hoàn nghiêng người, chuôi đao trong lúc xoay tròn nặng nề chợt lật nhẹ, chém con “chó điên” kia bay ngang đi. Sau đó, anh đạp một chân lên tảng đá to trước mặt, nhảy ba bước lấy đà, điểm rơi rất chính xác, cuối cùng mũi chân đạp lên cành đại thụ rễ xoắn lại mà nhảy xuống.

Lưỡi đao chém ngang tới hàm răng âm thú khổng lồ, Chử Hoàn ấn mạnh hai tay, tiếng ma sát giữa sắt lạnh và răng cứng nghe mà ghê răng. Súc sinh kia đang ngoạm người không ngậm được miệng, hàm răng bị Chử Hoàn đập vỡ một khe, chỉ vừa hơi hở ra, Chử Hoàn đã không chút lưu tình đẩy lưỡi đao dài gần một mét rưỡi vào, lập tức làm toác cái miệng vốn đã rộng của nó, máu phun cao ba bốn mét, bao phủ chung quanh trong cơn mưa máu tanh hôi này.

Cương đao rung mạnh, Chử Hoàn rốt cuộc không cầm được chuôi đao, mà vận may của anh dường như cũng chẳng ra gì, khi theo âm thú cùng ngã rầm xuống đất, đầu anh đập mạnh vào một tảng đá, trong vài giây, trước mắt tối sầm, cơ hồ mất đi ý thức.

Một người đẹp đang tránh tránh núp núp im ắng tiếp cận, mở to đôi mắt tỉ mỉ hiềm ác, rón ra rón rén muốn mò con dao nhỏ bên hông Chử Hoàn,

đúng lúc này, một cái bóng dài thượt bao phủ tới, ổn chuẩn ác cần cổ hấn ta, nọc rắn gặp máu là toi, khoảnh khắc đại xà nhả ra, tên người đẹp mưu toan đục nước béo cò kia cơ hồ đã chết cứng.

Lỗ Cách lau máu trên tay, sờ đầu rắn, ánh mắt hơi phức tạp nhìn Chử Hoàn một cái, thuận tay giải quyết giúp mấy con mutai.

Chử Hoàn bị cơ thể lạnh lẽo của độc xà cọ, đã đỡ hơn, hơi có ý thức rồi, chỉ chưa kịp thấy rõ người bên cạnh là ai mà thôi.

Đầu nặng bước nhẹ nhờ chuôi đao đối phương giơ ra mà bò dậy, lơ mơ nói cảm ơn.

Lỗ Cách hừ mũi nói một tiếng gì đó, nhưng Chử Hoàn bịt tai không nghe rõ.

Con rắn nhỏ từng đội chim gỗ trên lưng ngựa rồi cuộc đã thành độc xà như nhỏ, tuy chưa đủ khả năng để đội một người trên đầu như tiều bỏi, nhưng ngóc thẳng dậy cũng cao hơn nửa người, làm động tác có tính công kích trông cũng khá đáng sợ.

Lỗ Cách nhìn Chử Hoàn một cái, đoạn hấn tiến lên, cúi người nhấc cái đầu âm thú bị Chử Hoàn chém mất nửa sọ não, hơi hất cầm ra hiệu.

Chử Hoàn vừa nhìn liền biết hấn muốn làm gì, lập tức tiến lên giúp hấn nắm đuôi âm thú.

Tộc trưởng Người Thủ Môn mạnh thấy sợ, hấn lật âm thú lại, một vai vác chuôi trường đao bị Chử Hoàn làm kẹt trong đầu âm thú, gánh phần lớn trọng lượng của con khủng long bạo chúa cỡ nhỏ này, còn dư ra một tay cầm vũ khí mở đường – nếu hấn ở bên ngoài, chắc cũng có thể dựa vào “tay không kéo xe hàng” để phá kỷ lục Guinness.

Những người khác thấy thế cũng lập tức noi theo, lũ lượt khiêng xác quái thú khổng lồ đi đến lối vào sơn môn.

Sau một đêm, sơn môn đã bị thi thể lấp kín.

Xuân Thiên dẫn người khiêng từng thùng dầu từ trên đỉnh núi đến, lên cao hất ra ngoài sơn môn, rồi ném xuống mấy cây đuốc, ánh lửa lập tức bốc lên ngút trời.

Cho đến lúc này, sau một ngày một đêm chiến đấu gian khổ, mọi người mới có thể xả hơi chốc lát giữa đồng xác chết thành núi.

Chử Hoàn dựa một tảng đá, mềm nhũn trượt xuống, máu trong tai đã đông thành cục, kéo không ra, anh nghĩ bụng: “Sẽ không điếc luôn chứ?”

Chử Hoàn đang kéo một đầu vải muốn lôi mạnh ra, thì một người đột nhiên nắm lấy cổ tay anh. Nam Sơn quỳ bên cạnh anh, cẩn thận kéo mảnh vải bột máu khô ra từ từ.

Chử Hoàn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì trong quá trình cọ xát anh cảm nhận được một chút âm thanh – vẫn chưa điếc.

Tiếp đó, một dòng khí nhỏ chui vào tai anh, cẩn thận thăm dò nơi bị thương, đến chỗ đau, Chử Hoàn tuy không lên tiếng nhưng hơi giật mình, không nhận được hơi nghiêng đầu, Nam Sơn liền đoán ra vị trí vết thương. Cậu lấy một lọ thuốc nhỏ cất trong lòng, dùng dòng khí dịu dàng tương tự nâng giọt nước thuốc nhỏ tọp kia, đưa đến miệng vết thương.

Hơi khó chịu, Chử Hoàn không nhận được nhú mào.

Nam Sơn cẩn thận lau sạch vết máu trên má anh. Cậu phát hiện anh chàng Chử Hoàn này chính là như vậy, chỉ cần là đau thật, dù là đau đến ngất xỉu, cũng nhất định không hé môi một tiếng, còn như kêu ra tiếng, hầu hết đều là làm bộ thôi.

Nam Sơn cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên bừng tỉnh ngộ – trong phần tính cách bẩm sinh của Chử Hoàn, nhất định có một mặt rất đứng đắn, rất không được tự nhiên, song đại khái anh lại cảm thấy mình già đầu rồi, không nên lập dị quá, bởi thế mới cố ý giả bộ không kiêng kị gì.

Có lẽ là thiếu gì vờ nẩy nhỉ? Nam Sơn nghĩ như vậy. Sau một cuộc đại chiến, lửa giận bị Chử Hoàn đốt bùng lên như lửa cháy lan ra đồng cỏ cũng

tan thành mây khói, nhìn Chữ Hoàn dựa đá nhú mảy nén đau nhứt mắt
nghỉ ngơi, Nam Sơn chột mồn lòng vô cùng.

“Còn chỗ nào bị thương không?”

Chữ Hoàn lắc đầu, chậm rãi trượt xuống tảng đá, nghiêng người ôm
hông Nam Sơn, gối lên bụng cậu, không hề nhúc nhích.

Nam Sơn chậm rãi lấy tay về ôm anh một lúc, giữa đám quái thú gặm
rú và xác chết chằng chịt như núi, im lặng nhấm nháp sự yên tĩnh trong
chốc lát này.

Nhưng chẳng yên tĩnh được bao lâu, Chữ Hoàn chột nhớ tới đi đâu gì,
hệt như xác chết vùng dậy mà vội vàng rút tay, giờ lên làm tư thế gằn như
đầu hàng, chờ dẫn ngỗng thẳng dậy, ho khan một tiếng: “Xin lỗi, ban nãy tôi
không cẩn thận để óc dính đây tay, hình như còn chưa rửa đâu.”

Nam Sơn không biết nên đáp lại câu này như thế nào, giây lát sau, cậu
cúi đầu nhìn thử, tuy đã nổi hết da gà nhưng ngoài miệng vẫn nói: “...
Không sao, đã khô rồi.”

Hai người nhìn nhau chốc lát, rốt cuộc không nhịn được cùng kiệt sức
mà bật cười thành tiếng.

Phía sau truyền đến tiếng “Ầm”, đại khái là lại có một đợt quái vật
xông qua vòng vây lửa mạnh, hung hăng xô vào sơn môn.

Tiểu Phương bên cạnh nói với Viên Bình: “Anh đoán xem đây là con
gì? Tôi đoán là thực nhãn thú.”

Viên Bình: “Tôi cá là âm thú.”

Hai con khỉ bản lem nhem thăm hỏi nói chuyện, mỗi kẻ lấy một hòn đá
nhỏ đặt trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc như muốn đánh bạc vậy.

Tiểu Phương: “Cược gì?”

Viên Bình: “Cược một thanh thần binh tuyệt thế.”

Tiểu Phương nói thật: “Tôi không có, anh có không?”

“...” Viên Bình nghĩ ngợi một chút, “Thế cực một l ồng bánh bao hương dừa đi!”

Tiểu Phương gãi mái tóc bết máu: “Đó là cái gì vậy?”

Viên Bình thở dài: “... Được r ồi, nếu tôi thắng, anh giúp tôi trộm cái vỉ nướng của Chủ Hoàn.”

Chủ Hoàn ở bên kia uể oải xen vào: “Ai đó à, chó da giòn vẫn chưa điếc đâu, hơn nữa mày ngay cả mì gói còn nấu chẳng chín, thì lấy vỉ nướng làm gì?”

Viên Bình quay đầu lại: “Cút, lo yêu đương đi, đừng đặt đi ầu... Á!”

Chỉ thấy độc xà Tiểu Lục kia không biết đã im ắng trườn tới từ khi nào, đang ngóc cái đầu tam giác, thè lưỡi tò mò ngó Viên Bình, cơ h ồ thân mật k ề má hấn ta.

Tình cảnh này quá kinh khủng, tể bào não Viên Bình lập tức sợ đến mức đình công tập thể, chờ hấn phản ứng lại, thì đã nhảy vọt lên ba thước ngay giữa nơi đông người, bò lê bò càng mà lao ra, bị Lỗ Cách giơ bàn tay nhợt nhạt dính máu ngăn lại mới đứng vững.

Lỗ Cách liên tục ở tuyến trên cùng, một con mắt bị thương do thực nhãn thú, lúc này đã rửa hết máu độc, đang dùng một chiếc lá băng bó vết thương.

Hấn thấy hết sức khó hiểu, nhìn Viên Bình mà ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ ngươi sợ rắn?”

Viên Bình cảm thấy giọng điệu của tộc trưởng nhà mình y như đang hỏi “sao ngươi có thể sợ giun được”, chợt thấy hơi ngượng, nhưng vẫn sĩ diện nói: “Đương... Đương nhiên không sợ!”

Lỗ Cách đại khái là cảm thấy thú vị, tuy mặt đầy máu và nước mắt, lại như cười như không mà nói: “Thật à?”

Trong khi nói chuyện, Tiểu Lục không thức thời bò tới, coi chân Viên Bình là một cây cột to, thùng thỉnh bò lên.

Viên Bình lập tức xanh mặt, biến thành một cương thi, chỉ có ống quần run rẩy không rõ lắm, hiển nhiên là đã hoảng sợ cực kỳ rồi.

Người Thủ Môn sinh ra từ sơn tinh thủy linh, trời sinh có ý thức của núi non, sao núi lại sợ chim bay thú chạy trên đó được?

Người Thủ Môn sợ rắn thật sự là chưa từng có bao giờ, thế mà Tiểu Lục còn rất thích hắt, không ngừng thè lưỡi liếm tới liếm lui.

Viên Bình ghê cổ, hệt như con gái nhà lành bị sàm sỡ, mặt mày xám ngoét, làm Người Thủ Môn và Người Thủ Sơn xung quanh đều không nhận được cười.

Chủ Hoàn khất khe bình luận: “Thằng hèn!”

Hình như anh ta cảm thấy mình đem so với Viên Bình đã thêm hẳn mấy phần oai hùng, liền ngừng ngay ngắn lại, nghiêm túc hỏi Nam Sơn: “Đã xảy ra chuyện gì? Khi tuấn núi trở về, chúng ta đã dọn sạch đám hoa trắng dưới nước, bọn âm thú nọ kia chẳng phải lúc ấy đi xuống hạ du rồi à? Tại sao chúng đột nhiên chạy lên núi?”

Nam Sơn im lặng chốc lát: “Thực nhân thú phản ứng rất chậm, dựa theo phản ứng của chúng... thì vùng đình trệ hẳn đã tới gần chân núi.”

Chủ Hoàn: “Thế e là tôi không đi được nữa rồi?”

Nam Sơn cup mắt không nói gì.

Chủ Hoàn lén nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện tất cả mọi người trong thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi dốc hết khả năng tìm niềm vui, cần rắn độc trên Viên Bình, không ai lưu ý đến chỗ họ, bèn cần mu bàn tay Nam Sơn,

nắm trong tay một thoáng: “Tôi đã không đi được nữa, thế chúng ta có hòa giải hay chưa?”

Nam Sơn bất đắc dĩ thở dài: “Lúc nào rồi mà anh còn có tâm tình nghĩ mấy việc này...”

Chữ Hoàn chẳng những có tâm tình để nghĩ, vừa nghe cậu nói vậy, tức khắc eo hết mỗi lưng hết đau, mở cò trong bụng, vừa muốn lôi Nam Sơn tới hôn hít sờ mó cho đủ, lại nhớ tới tay mình toàn óc, liền ngượng ngừng rút về “Tôi nên đi rửa tay trước.”

Nói xong anh liền đứng dậy, định đi tìm nước, nhưng Nam Sơn bỗng gọi anh lại, ma xui quỷ khiến hỏi: “Anh thật sự tự mình nhảy từ trên vách núi xuống sao?”

Chữ Hoàn đứng khựng lại, nhướng một bên mày, ra vẻ phong lưu phóng khoáng nói: “Chắc, cậu lại còn thật sự tin chắc không nghi ngờ cơ à – sao có thể chứ?”

Nam Sơn nở nụ cười hơi bất đắc dĩ, vẻ mặt sáng tỏ kiêu như “anh nói không phải thì không phải đi”, nhìn chằm chằm làm Chữ Hoàn phải chạy trốn chết.

Nam Sơn lúc này mới lấy cái khăn thằn dưng chịu gió chịu lửa không sòn được cất trên người, cẩn thận lau tới lau lui ngón tay mình, đoạn đeo lên lại.

Cách đó không xa vọng đến tiếng cười ồ, Nam Sơn ngẩng đầu nhìn lên, rồi cậu lắc đầu, huýt sáo một tiếng dài, gọi Tiểu Lục về, giải thoát cho Viên Bình. Chỉ thấy con rắn đó hớn hờ dùng đầu cọ tay cậu, trông hơi giống chó, chẳng đáng sợ chút nào.

Nam Sơn cười tít mắt: “Đừng bắt nạt người ta.”

Lòng cậu bỗng nhiên bình tĩnh hẳn – bình tĩnh như rất nhiều năm trước khi chưa gặp gỡ Chữ Hoàn vậy, đại khái là do trong lòng biết rõ hiện giờ

đã không còn đường nào khác, đi đâu họ có thể làm, chỉ là dốc hết tất cả đi tìm một đường sinh cơ kia thôi.

Giờ đây Nam Sơn mới phát hiện, “hi vọng” mà cậu vốn dong dạc đeo ngoài miệng không biết ngược, bất giác đã bị cậu ngâm trong một bầu lo lắng rất lâu, nghĩ kỹ lại, vậy mà hơi hồ thẹn.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên vang lên tiếng “ù ù” như sấm rền.

Mọi người còn sống đứng hết dậy, Lỗ Cách chưa kịp thu lại nụ cười nhặt trên khóe môi, vùng chân mày đã bắt đầu có vẻ nặng nề.

Hắn giơ một ngón tay ngăn nghi vấn của một Người Thủ Môn, tập trung tinh thần lắng nghe giây lát, bất ngờ chuyển hướng về phía sơn môn.

Nam Sơn: “Sao vậy?”

“Sơn môn... Sơn môn sắp đóng rền.” Lỗ Cách nói với vẻ khó lòng tin nổi.

Mỗi năm trước khi sơn môn xoay ngược lại, sẽ có ba ngày đóng cửa, lúc này, sơn môn sẽ đưa Người Thủ Môn đến một thế giới khác, là thời gian nghỉ ngơi duy nhất của họ trong suốt một năm – nhưng trước mắt hiển nhiên không phải thời điểm nó nên đóng cửa như bình thường.

Núi xác chặn sơn môn trong khoảnh khắc sụp đổ, đất rung núi chuyển, đá núi khổng lồ đột ngột từ đất bằng mọc lên, như một thành chắn tự nhiên, chặn kín lối vào dãy núi không chừa một khe hở nào, người ở trên núi chỉ nghe thấy tiếng va đập khi dã thú bên ngoài tông vào đá núi một cách phí công, hết thấy lại đầu đã bị cánh cửa đá vĩ đại như che khuất bầu trời này phong kín.

Sắc mặt Lỗ Cách thoát đầu kinh ngạc, sau đó không cần được lòng lộ ra một chút mừng rỡ như điên, hắn chột đưa tay đẩy Viên Bình: “Đi vào trong sơn môn, xem lối vào đâu kia đã mở hay chưa, nhanh lên!”

Đầu này sơn môn đóng kín, đầu kia tất nhiên mở ra – vậy thì tình huống trước mắt, phải chăng có nghĩa là họ có thể tìm được một đường ra trong tuyệt địa, tập thể tránh đến thế giới bên kia?

Nếu thật sự là như vậy, tử cục của vùng đình trệ liệu có phải cũng...

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 58

Chử Hoàn vừa mới rửa sạch tay, còn chưa kịp đứng dậy, đột nhiên bị Nam Sơn túm áo sơ mi xách lên.

Chử Hoàn: “Oái – cái này mà rách nữa là tôi không còn cái nào để thay đâu!”

Nhưng đã chẳng còn ai quan tâm vấn đề anh có quần áo để thay hay không, Chử Hoàn bị tên phá của Nam Sơn kéo chạy một mạch, phát hiện mọi người như đều quên mất sơn môn đang đầy nguy cơ, cùng dõng về một hướng, từ xa huyết sát truyền lại cho nhau.

Chử Hoàn một tay dính nước chưa vẩy sạch, hoang mang hỏi: “Họ làm gì mà trông muốn mòn con mắt vậy?”

“Sơn môn đóng rầm.” Nam Sơn nói.

Chử Hoàn sửng sốt giây lát, vật vờ lắm mới hiểu “sơn môn đóng” có nghĩa là gì: “Tức là chỗ cánh cửa đá đó không ai canh giữ, bọn tiểu quái thú cũng không vào được đúng không? Thế chẳng phải là rất tốt sao?”

Nam Sơn quay đầu lại nhìn anh, khẽ nói: “Lúc sơn môn đóng, cánh cửa thông đến bên kia có thể sẽ mở ra, anh hiểu chưa?”

Chử Hoàn nhớ tới thời gian địa điểm khi anh mới gặp Lỗ Cách và còn suýt nữa đánh nhau, im lặng vài giây, cuối cùng đã hiểu.

Song anh không biết đi đâu này rốt cuộc là tốt hay xấu, không nhìn được ngoảnh đầu thoáng nhìn đá núi khép kín. Chỉ thấy đá ấy xếp ngay ngắn, kín kẽ không chê vào đâu được, như quỷ phủ thần công vậy. Tảng đá uy

nghiêm, mặc cho sơn môn xác nằm la liệt, nó vẫn vững vàng bất động – Sơn môn là cái gì? Không phải là một tảng đá to sao?

Tại sao lại có trí tuệ và năng lực như thế?

Chữ Hoàn bỗng có một cảm giác, dường như ngọn núi này có sinh mệnh.

Ý niệm này vừa sinh ra, anh liền sửng sốt, kể đó anh phát hiện mình nghĩ vậy cũng có lý – Chữ Hoàn nhớ Viên Bình từng bảo rằng, xét trên ý nghĩa nào đó, Người Thủ Môn chính là bản thân ngọn núi này, thần sơn thánh thủy đã có thể sinh ra người, thì quan điểm “núi có sinh mệnh” tuyệt đối là hợp lý.

Chữ Hoàn máy móc để Nam Sơn kéo đi, tâm tư đã bay tới nơi rất xa. Mạch suy nghĩ này vừa mở ra, anh đột nhiên tự khiến mình ớn lạnh toàn thân – nếu núi có sinh mệnh, phải chăng thế giới cũng có thể có sinh mệnh?

Cái gọi là “vùng đỉnh trệ”, “tử địa”, liệu có phải cũng là một loại sinh mệnh?

Chữ Hoàn đang nghĩ ngợi miên man thì bỗng nhiên người lôi anh dừng chân lại, họ đã đến sơn động gần sơn môn.

Lỗ Cách tiếp tục đi vào trong không ngừng một khắc nào, mau chóng băng qua thánh tuyến, thánh tuyến vẫn lấp lánh ánh huỳnh quang như trước, Chữ Hoàn lại cứ cảm thấy nó tựa hồ có gì đó khác biệt, nhưng rất khác biệt thế nào, anh chỉ kịp vội vàng liếc một cái, đã lập tức bị Nam Sơn tóm đi, thành thử không nhìn rõ.

Vào sâu hơn, chính là nơi Chữ Hoàn chưa đến bao giờ, sơn động ở đây dài ngoằng quanh co, tuy không hề chật chội nhưng dường như mãi chẳng thấy điểm cuối, tạo cảm giác áp lực trên tâm lý.

Hỗn loạn, vui mừng hoặc căng thẳng lúc ban đầu hiện đã qua đi, hai tộc trưởng nhanh chóng bình tĩnh lại, Nam Sơn kéo Chữ Hoàn vượt đám đông

đến cạnh Lỗ Cách, chột mở miệng hỏi: “Nếu bên kia mở ra rồi, người định làm thế nào?”

Lỗ Cách khôi phục khuôn mặt thủy quý lạnh như băng: “Không làm thế nào hết, đưa những người già yếu đau bệnh của các người đi hết, chúng ta tiếp tục thủ ở đây.”

Sắc mặt Nam Sơn sầm xuống: “Người đang nói gì thế?”

“Không có ý gì khác,” Đại khái là Lỗ Cách này thật sự bị ảnh hưởng từ giọt máu của Nam Sơn, dù rằng nói chuyện vẫn thẳng tuột, tốt xấu gì cũng biết giải thích vài câu gượng gạo, “Vùng đình trệ nhất định đã tới gần chân núi, lúc này sơn môn đóng cửa một cách bất thường, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, thì chẳng ai biết được. Giả như cánh cửa bên trong thật sự mở ra, thì các người mau đi đi – e rằng về sau nó sẽ không bao giờ mở ra nữa đâu. Còn Người Thủ Môn chúng ta thì không thể rời khỏi đại sơn, người hiểu chứ?”

Nam Sơn không trả lời, Lỗ Cách chẳng quay đầu lại.

Một lúc lâu, Lỗ Cách thở dài: “Người Thủ Sơn các người có gánh nặng gia đình, kỳ thực ta biết chỗ khó xử của người.”

Cổ Nam Sơn động nhẹ, giống như một chút chua xót trong lòng bất ngờ bị người ta vạch ra. Một lúc lâu, cậu mới thấp giọng nói: “Còn chưa tới lúc nói việc này, đi thôi.”

Hai tộc trưởng ở đằng trước, quen đường quen lối nên đi rất nhanh, rồi đột nhiên, lối nhỏ như hành lang ấy đã đến cuối, tầm nhìn sáng sủa, một luồng sáng rọi thẳng vào mắt, Chử Hoàn đưa tay che, đồng thời khịt khịt mũi – có một thứ mùi.

Kỳ thực thứ mùi ấy không có gì lạ cả, người kỹ thì thấy giống như là mùi bùn đất ẩm ướt lâu năm trong sơn động vậy.

Có sự ẩm thấp làm cho người ta cảm thấy có mùi mốc meo, có sự ẩm thấp là mùi thối rữa, nơi này lại cho anh một... ảo giác rằng phía trước

ch ấ non mọc khắp núi đ ấ.

Nhưng trên thực tế phía trước chẳng có cái gì cả, chỉ là một sơn động mà thôi.

Trong sơn động vốn nên tối thui không biết từ đâu rọi vào một tia nắng, chiếu sáng một khoảng, như một cái cửa sổ ở mái nhà do thiên nhiên hình thành, bốn phía là đá núi trụi lủi, gỗ dưới đất lại hết sức quý dị, vừa tựa một tấm thủy tinh tự nhiên to đến kinh người, vừa tựa phiên bản rắn của thánh tuyền bên cạnh, cũng tỏa ra ánh huỳnh quang màu trắng ngà.

Người đứng trên đó, cúi đầu có thể nhìn thấy bóng mình – còn là phiên bản camera 360, dù ngoại hình xấu xí hơn, soi như vậy nom cũng khá là được.

Chữ Hoàn thấp giọng hỏi: “Đây là...”

Nam Sơn: “Suýt!”

Chỉ thấy Lỗ Cách tiến một bước, giẫm lên mảnh thủy tinh to ấy, theo bước chân hắn, mặt thủy tinh rắn chắc loang ra vân như nước gợn. Lúc này Chữ Hoàn đã không còn thấy lạ với các loại kỳ cảnh, tộc trưởng Lỗ Cách kia đi đến giữa tấm thủy tinh, toàn thân bị ánh huỳnh quang chiếu sáng rực, hết như người giả khiêu vũ trong hộp nhạc vậy.

Lỗ Cách hít sâu một hơi, quỳ xuống, miệng lầm nhảm thành tiếng, ngâm nga một bài tế xa xăm như ca hát.

Mọi người không khỏi nín thở tập trung theo tiếng hắn, thế nhưng năm phút, mười phút... thậm chí thời gian dài hơn trôi qua, gợn sóng trên mặt “thủy tinh” đã tan hết, song chẳng có gì xảy ra cả.

Lỗ Cách biến sắc, mở mắt đứng dậy, từ đằng xa lắc đầu với Nam Sơn.

Nam Sơn: “Tức là bên này sơn môn không mở.”

Đầu kia đóng, mà đầu này không mở, nói cách khác, hiện giờ họ đã hoàn toàn bị vây trên ngọn núi này.

Khoảnh khắc ấy, nét mặt Nam Sơn thay vì nói là “thất vọng”, chỉ bằng nói là “thoải mái”, cậu bình tĩnh quay người lại, phất tay chỉ huy những người phía sau: “Trở về hết đi, mười người một tổ, kể từ bây giờ mọi người nửa ngày một ban, đừng rời khỏi sơn môn.”

Lỗ Cách từ trên mặt thủy tinh khổng lồ bước tới: “Theo ta lên núi một chuyến, ta muốn đi gặp trưởng giả.”

Họ chưa kịp lên núi, trưởng giả đại khái là nhờ phương pháp mê tín phong kiến nào đó không biết, đã cảm nhận được sự khác thường của sơn môn, chờ ra khỏi sơn động, họ liền phát hiện lão già mặt sơn dương kia đã đợi sẵn ở đó, chẳng biết lớn tuổi vậy mà làm sao từng bước một leo xuống đỉnh núi được.

Trưởng giả còn dẫn theo một hộ vệ – Sư Cọ Mốc chưa cao bằng cây gậy của ông.

Ngoài cửa sơn động một nhóm người làm thành một vòng, trưởng giả đang dùng gậy gõ cộc cộc, sai bảo chung quanh muốn khản cả giọng: “Mau mau mau! Ôi tránh ra cho ta, đừng cản trở... Thuốc đâu? Không được, không đủ! Thêm đi thêm đi!”

Nam Sơn gạt đám đông, sải bước đi tới: “Có chuyện gì vậy?”

Một người nằm dưới đất, chính là Đại Sơn, Chử Hoàn đã chẳng buồn bấm tay tính xem trong một năm có mấy ngày là cậu ta không bị thương. Đôi mắt cậu trai ấy đang ồ ồ chảy máu đen, khỏi cần phải hỏi, hai năm rõ mười là do thực nhãn thú gây ra. Việc bị thương, Đại Sơn là một lần lạ, hai lần quen, lần này đã rất rành về thuốc trị thương, còn ở đó vừa thở hổn hển vừa chỉ cho người khác.

Vừa nghe thấy tiếng Nam Sơn, Đại Sơn lập tức đưa tay sờ soạng, nghiêng người dậy túm ống quần cậu: “Tộc trưởng!”

Lỗ Cách tiến lại xem qua vết thương: “Không phải sơn môn đóng r ấ à? Vừa r ấ người đi làm gì thế?”

Đại Sơn: “Tôi lên cao quan sát, tộc trưởng Lỗ Cách, tôi đã nhìn thấy vùng đình trệ.”

Cậu thanh niên này vậy mà lại li ều bỏ đôi mắt để lên cao dõi nhìn l ần nữa, nhất thời mọi người cũng không biết nên khen hay nên mắng cậu ta đây.

Chủ Hoàn ng ấ xồm xuống: “Cậu nhìn thấy? Biên giới ấy e rằng không còn ở dưới chân núi nữa r ấ.”

Đại Sơn: “Không còn ở dưới chân núi, đã g ần lắm r ấ.”

Trưởng giả không biết nặng nhẹ bẻ vai cậu ta lại: “Ở đâu? Còn bao xa?”

Đại Sơn: “Chắc chưa đến mười dặm đâu?”

Nhất thời mọi người đều im lặng, Lỗ Cách chỉ còn lại một con mắt chột mở miệng: “Lúc ta liếc thấy thực nhân thú, vẫn chưa thấy dấu vết vùng đình trệ ở bên ngoài sơn môn.”

Nó đang di chuyển với tốc độ cao.

Vì vậy mà sơn môn mới đóng cửa sao?

Đúng lúc này, độc xà Tiểu Lục vốn vô công r ấ ngh ề vòng qua vòng lại bên cạnh Chủ Hoàn thành linh góc thẳng dậy, hướng lên không trung làm một động tác vừa giống tấn công vừa như sợ hãi. Chủ Hoàn ngược nhìn theo phương hướng ấy, chỉ thấy lũ chim khổng lồ Người Thủ Môn nuôi trên sườn núi vốn đang chao liệng quanh chân núi, bỗng nhiên, một con trong đó kêu lên một tiếng cực kỳ thê lương, xoay tròn một cách mất tự nhiên, rơi thẳng xuống mé ngoài sơn môn.

Giống như... là bị thứ gì đó hút qua.

Lũ ác điều như sát thủ thiên không này rào rào rơi xuống khắp núi, vượt ửng cào mặt đất một cách bất an, trông bộ dáng run bần bật ấy thật tình chẳng khác nào một đám chim cú.

Không biết là ai thì thào nói một tiếng: “Đến r ồi... nó đến r ồi!”

Mọi người ãng loạt quay ãu lại, bầu trời ã hoàn toàn u ám với tốc ã mắt thường thấy ãược, tất cả những người ãứng ở trong sơn môn ãầu trông thấy, bóng tối vô biên kia ãang áp sát, tựa như ánh sáng không thể kháng cự.

Tất cả các sinh vật còn sống: người, ãộc xà, cự mãng, ãại ãiều... khi ãối mặt với bóng tối không biết tên ấy, ãầu sinh ra sự sợ hãi từ trong xương cốt, cả ngọn núi trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, như thể ãã bị chết chóc bao trùm lên.

“Chúng ta sắp bị nuốt r ồi!” Trong lòng mọi người ãầu sinh ra ý nghĩ này, nhưng dưới bóng râm ãỗ sộ ấy, chẳng ai thốt ãược nên lời.

Đúng lúc này, phía sau mọi người bùng lên một luồng sáng mạnh.

Chỉ Hoàn không nhin ãược nhắm mắt, một lúc lâu mới ãỡ hơn, anh ngoảnh lại, chỉ thấy lấy một góc ngọn núi làm trung tâm, tỏa ra ánh sáng trắng như mặt trời giữa trưa, mạnh ãến cơ hồ lóa mắt, bao trùm lên cả ngọn núi.

Đó là... thánh tuy ền ư?

Ánh sáng mà thánh tuy ền phát ra như một thanh ãao nhọn cốt thủ ở nơi hiểm yếu, li ều chết chặn bóng tối bên ngoài sơn môn. Mọi người ãang không ãám thở mạnh mới vừa ãịnh th ần lại, li ền kinh hoảng phát hiện mình ãang ãứng ở chỗ giao giới của sáng và tối, quả thực không biết nên ãi ãường nào.

Người ãầu tiên mở miệng là Nam Sơn, tiếng câu thấp xuống một cách mất tự nhiên, giống như sợ kinh ãộng ãến cái gì, câu gấp gấp nói: “Cõng

trưởng giả và An Táp Lạp Y Da, tất cả mọi người, bây giờ lập tức rút vào sơn động, mau! Đừng nán lại đây!”

Một Người Thủ Sơn tựa hồ vẫn chưa định thần lại, vừa theo bản năng rút về như mệnh lệnh của tộc trưởng, vừa lấy làm khó hiểu hỏi: “Không phải tộc trưởng mới bảo chúng tôi tuấn tra sơn môn sao?”

Lỗ Cách: “Còn tuấn tra cái gì nữa, các người không phát hiện bên ngoài chẳng còn âm thanh gì sao?”

Những người nghe thấy câu này đều không hẹn mà cùng nổi da gà – ban nãy có vô số dã thú và quái vật muốn bò vào sơn môn không ngừng dùng cơ thể xô vào đá núi, do số lượng quá nhiều, nên dù cách đá núi dày nặng, bên này cũng có thể nghe thấy tiếng xô nặng nề và tiếng gầm gừ.

Thế nhưng bây giờ chẳng còn gì nữa.

Kẻ địch tắm máu chiến đấu với họ suốt một ngày đêm phảng phất chỉ một chớp mắt đã biến mất toàn bộ, đầu kia sơn môn lặng ngắt như tờ.

Không, là cả thế giới lặng ngắt như tờ, ngọn núi này tựa như con thuyền Noah giữa cơn hồng thủy tận thế, trông chừng chở vài vật sống sót lại trên thế giới này.

E rằng mọi người ở đây thà đối mặt với một đám thực nhân thú trí mạng, cũng không muốn ở trong sự “an bình” như vậy.

Rất nhanh, hai tộc cấp tốc rút về nơi Người Thủ Môn thường ngày nghỉ ngơi, chỗ này gần ngay thánh tuyền trung tâm ngọn núi, ánh sáng tựa hồ còn mạnh hơn, thành thử dấu đang ở trong sơn động, lại giống như ở ngay dưới ánh nắng rạng rỡ, ít nhiều mang đến cảm giác an toàn.

Mọi người lấy hai tộc trưởng và trưởng giả làm trung tâm tụ tập lại, Chỉ Hoàn tự nhận là một người ngoài không có quyền lên tiếng, bởi vậy bề Sư Cọ Mốc, xách độc xà Tiểu Lục, tự giác tìm một góc ngẩng xuống, vạch rõ mình trong khu dành cho vật biểu tượng.

Trưởng giả chẳng mảy may để ý các tộc nhân hoang mang lo sợ, mở miệng vào thẳng chủ đề “Ta nghe nói sơn môn đóng vào nhưng không hề xoay lại, các vị, đây không phải là đi ầm tốt – thần sơn sở dĩ trở thành thần sơn, chính là nhờ vào sơn môn, lấy máu thịt tộc ta làm vật dẫn, nối liền hai đầu – hiện giờ cửa đã đóng chết, thần sơn thánh tuyền chung quy sẽ biến thành nước không ngu ồ, cùng lắm chỉ ngăn được đình trệ trong một lúc, thời gian của chúng ta e là còn lại không nhiều.”

Lỗ Cách: “Ý ông là, thời gian chờ chết để lại cho chúng ta không còn nhiều?”

Trưởng giả tựa hồ cảm thấy vị tộc trưởng Người Thủ Môn này quá đơn giản lỗ mãng, chép miệng, nhìn mọi người vẻ mặt hoảng sợ, đương định mở miệng chữa cháy, liền nghe Viên Bình bên cạnh nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Cửa thủy tinh có thể đập bể hay nổ không? Đập nát rồi phải chăng có thể quay về bên kia?”

Trưởng giả: “...”

Hóa ra sự đơn giản lỗ mãng của Người Thủ Môn là kế thừa nhau cả.

“Cái rắm,” Trưởng giả xách gậy đập đầu Viên Bình một phát, tuổi già sức yếu ho vài tiếng, khàn khàn nói, “Trên thánh thư sớm dự liệu được ngày này, khi chúng ta không cách nào đảo ngược sự suy bại, chỉ có người đến từ bên kia sông là chuyển cơ duy nhất...”

Lời này thành công dời tim mắt mọi người sang Chử Hoàn.

Chử Hoàn co chân, đặt Sư Cọ Mốc trên đầu gối, ngẩng thẳng hơn một chút, dưới ánh mắt mọi người có vẻ hơi mất tự nhiên ho khan một tiếng, cho rằng mình nên nói gì đó.

Nhưng kỳ thực chính anh cũng còn chưa kịp hoàn hồn, hết thảy xảy ra quá nhanh, trong lòng Chử Hoàn không chắc ăn chút nào, nói quá gượng gạo dễ tăng thêm lo âu tính quẩn thế, nói quá hay, lỡ như... hi vọng càng lớn thất vọng cũng càng lớn thì sao?

Chùng độ không dễ nắm chắc, nhưng Chử Hoàn còn chưa kịp mở miệng, thì Nam Sơn thành linh nói: “Nếu như chỉ có thể là có người tiến vào vùng đình trệ, mới tìm được đường sinh cơ kia, vậy ta sẽ đi cùng anh ấy.”

Câu nói của Nam Sơn như đổ nước nóng vào chảo dầu, mọi người lập tức xôn xao, một lúc lâu, Tiểu Phương phản ứng được đầu tiên, sững sờ nhìn cậu: “Tộc trưởng, cậu nói gì cơ?”

Nam Sơn thần sắc bình tĩnh: “Ta đi cùng anh ấy, bên này có chuyện gì mọi người cứ nghe theo trưởng giả và tộc trưởng Lỗ Cách là được.”

Lỗ Cách nhìn cậu một cái, dùng mũi đao chọc chọc mặt đất, không lên tiếng.

“Nhưng...”

Nam Sơn nhìn lướt qua bốn phía, cười cười, chặn câu “nhưng” của người ta lại, trước mắt bao người, bước đến kéo Chử Hoàn từ dưới đất dậy: “Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.”

“Tộc trưởng!”

“Tộc trưởng chờ đã!”

Nam Sơn không chờ, cũng không chần chừ.

Khi nói ra câu ấy, cậu cơ hồ có cảm giác tự do như đã thoát được cái gì.

Nam Sơn xách con rắn độc quấn trên người Chử Hoàn lên, ném nguyên con rắn đần độn cho Lỗ Cách bên kia, sau đó không giải thích gì lời Chử Hoàn cũng còn chưa kịp phản ứng đi thẳng.

Chử Hoàn: “Chờ...”

Anh còn tính thảo luận với trưởng giả “một trăm lẻ tám loại phỏng đoán về vùng đình trệ” mà, với cả anh còn chưa kịp hỏi người trung niên ngày đó báo mộng cho mình rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Lỗ Cách nhìn đại xà gần trăm cân bị Nam Sơn ném tới, không chút do dự nghiêng người né đi, mặc cho Tiểu Lục rơi “Bịch” xuống đất xây xẩm mặt mày mà rít lên phẫn nộ.

Mọi người xung quanh đang luống cuống gọi Nam Sơn, chỉ có Viên Bình ngẩng ra một lúc, rồi nhảy vọt lên ba thước: “Vậy tôi cũng đi!”

Lỗ Cách tay mất lạnh lẽ dùng chuôi đao ngáng chân hắn, Viên Bình lao đảo, suýt nữa ngã sấp mặt, còn chưa kịp đứng dậy thì lại bị tộc trưởng dùng song đao chặn cả vai.

Lỗ Cách bình thản nói: “Ngồi xuống, không có chuyện của ngươi đâu.”

Viên Bình: “Nhưng mà...”

Lỗ Cách cúi đầu nói với con rắn: “Đừng để cậu ta chạy lung tung.”

Tiểu Lục nhanh chóng quên mối thù ngã đập mặt vừa rồi, lập tức ngoan ngoãn trườn tới chỗ Viên Bình, vòng qua chân trời hắn lại, nịnh nọt ngóc cái đầu tam giác, như trẻ con hớn hở nhìn Người Thủ Môn sắc mặt xanh mét, hạn chế thành công phạm vi hoạt động của hắn.

Nam Sơn lôi Chử Hoàn chạy một mạch lên núi, nhưng không hề đi đường bình thường, nếu không phải Chử Hoàn sáng nào cũng trình diễn một trận chiến đẫm máu giết trong rừng với Viên Bình, chắc sớm đã chóng hết cả mặt rồi.

Đi một mạch không kịp thở, Nam Sơn dẫn anh đến thẳng một hang động đá vôi tự nhiên ở giữa sườn núi.

Nơi đây ít ai lui tới, cạnh cửa hang có mấy gốc liễu đại thụ dị dạng, cành cây mềm dẻo rủ xuống hai bên như rèm cửa, bên trong tựa hồ lò mờ có ánh sáng.

Chử Hoàn thò đầu xem thử, đoạn dậm bước muốn đi vào: “Thứ gì đang phát sáng vậy?”

Nhưng Nam Sơn đã kéo anh lại.

“Anh biết đây là nơi nào chứ?” Trong mắt Nam Sơn lấp lóe thần thái khó mà hình dung.

Chỉ Hoàn nhìn quanh sáng thần bí trong sơn động sâu thẳm kia, lại ngó Nam Sơn, trong lòng tức khắc có một phỏng đoán, hòng bỗng hơi khô.

“Đây là nơi tộc tôi định hôn ước.” Nam Sơn một tay nâng mặt anh lên, ngón tay mân mê tóc Chỉ Hoàn, chần chừ rất lâu như yêu không nỡ buông vậy.

Vết chai mỏng ở lòng bàn tay cậu làm Chỉ Hoàn hơi ngứa, song anh không né tránh, bởi vì cảm giác ngứa trên da còn kém xa sự ngứa ngáy trong lòng.

“Ước định của Người Thủ Sơn là một ước định sinh tử,” Nam Sơn nói, “Có khả năng không giống ở chỗ các anh lắm, chỉ cần định rồi, thì suốt đời không thể hối hận, trọn kiếp không được vi phạm.”

Cậu đột nhiên lui lại một bước, quỳ một gối xuống, cầm tay Chỉ Hoàn, hướng lòng bàn tay anh lên.

“Xin anh,” Nam Sơn ngẩng đầu, nhìn Chỉ Hoàn không chớp mắt, “Cho tôi.”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 59

Nam Sơn vừa quỳ xuống, Chử Hoàn liếc nhìn mờ có dự cảm, nhưng đợi đến khi Nam Sơn thật sự ngẩng đầu nhìn anh mà nói ra, trong đầu Chử Hoàn vẫn “Uỳnh” một tiếng.

Trước kia anh cảm thấy câu “mở cò trong bụng” này là từ để miêu tả sự hớn hở của một người một cách văn vẻ.

Bây giờ thì anh đã hiểu, hóa ra đây là tả thực, hình dung một người cần thuốc trợ tim hiệu quả tức thì như thế nào.

Họng Chử Hoàn động nhẹ, cả người loạng choạng ngay tại chỗ, cạn sạch vốn từ.

Thế là anh bèn không nói gì, khom lưng nâng mặt Nam Sơn lên, cho cậu một nụ hôn không ngẫu cũng chẳng có kỹ thuật lắm. Anh chỉ vô thức muốn hôn người này, vừa nghĩ đến Nam Sơn sẽ lập tức là của mình, sau lưng là vách đá sắp đổ hay là ngày tận thế hung tàn đến hơi thở thượng cũng được, Chử Hoàn đầu ném phăng ra sau đầu.

Một luồng hơi nóng từ ngực bốc lên, làm hốc mắt Chử Hoàn hơi nóng, anh cảm thấy mình có chút mất mặt, giống như mấy đời chưa từng yêu đương vậy, vội vã chớp chớp mắt, mò mẫm muốn quay về hình tượng phong lưu phóng khoáng, nở nụ cười chẳng giống ai, khó khăn vớt vát lại: “Sao cậu chẳng chịu nói trước một tiếng, đã giành mất lời thoại của tôi rồi?”

Nam Sơn quay người kéo anh vào một hang động nhỏ.

Phương tiện ở “Cục dân chính” của Người Thủ Sơn thật sự quá sơ sài, nhân viên sống thì không trông chờ rồi, cơ mà ngay cả tượng thần bằng

đất cũng chẳng có, chính giữa vẫn là một tảng đá trắng to đùng, được con người dựng ở đó, như hóa thân của ngọn núi vậy.

Nam Sơn: “Đặt tay lên đi anh.”

Tảng đá trắng có khả năng là trước kia nằm dưới nước, thành thử nhẵn bóng như mài, tựa bạch ngọc vậy, sáng rực khó tả, khi Chử Hoàn đặt tay lên, thế mà lại cảm nhận được nó ấm áp một cách kỳ dị.

Anh còn chưa kịp tỏ ra kinh ngạc, Nam Sơn đột nhiên ôm anh từ đằng sau, đặt tay lên mu bàn tay anh.

Trong chớp mắt lòng bàn tay Nam Sơn đè lên, Chử Hoàn bỗng cảm thấy một loại nhịp đập na ná tim đập, từ tim tảng đá mạnh mẽ truyền đến. Nam Sơn hơi cúi đầu, gác cằm lên vai anh, nhắm mắt lại, vẻ mặt thành kính, im lặng đọc một đoạn cầu khẩn như nghi thức.

Sau khi xong xuôi cậu nghiêng đầu cắn nhẹ cổ Chử Hoàn một cái, không đau, vì Nam Sơn không dùng sức, cậu cẩn thận dùng răng cạ nhẹ chỗ da thịt mềm mại ở cổ, chỉ để lại một loạt dấu răng cực nhạt trên đó.

Sau đó, Nam Sơn giống như hơi ngượng ngùng, cup mắt xuống mà cười trộm một cách thoải mái.

Chử Hoàn: “Cậu nói gì với nó vậy?”

Nam Sơn lắc đầu, chỉ cười một cách ngốc nghếch mà không trả lời.

Chử Hoàn: “Nghi thức này kết thúc rồi sao?”

Ánh mắt Nam Sơn không chịu rời dấu răng ở cổ anh: “Còn nên có cái gì nữa?”

Chử Hoàn: “Động phòng chứ gì!”

Nam Sơn: “Động phòng là gì?”

Chử Hoàn dứt hai tay vào túi, để tỏ vẻ là mình không hề động tay động chân, không tính là lưu manh từ đầu đến chân, nhưng ánh mắt lại chẳng đàng hoàng tí nào, nhìn toàn mấy chỗ phi lễ chớ nhìn, trắng trợn quét cả người Nam Sơn một vòng, bắt đầu cười xấu xa.

Nam Sơn bị anh nhìn, cảm giác như tứ chi mình đều dư thừa hết, không biết phải bỏ vào đâu, toàn thân từ trên xuống dưới đỏ bừng nguyên con.

Lúc Chử Hoàn thấy sắc nảy lòng tham với Nam Sơn, thì thoảng anh sẽ có một chút ảo tưởng màu hồng phấn, nhưng ảo tưởng thường không hề sâu, kỳ thực chính anh cũng chưa từng nghĩ tới, một ngày kia mình sẽ có trao đổi trên xác thịt với một người đàn ông, bởi khi anh dở sống dở chết qua ngày, ngay cả chính mình anh còn lười “trao đổi” nữa là.

Nhưng toàn thân Nam Sơn lộ ra sự sạch sẽ thuần thiên nhiên không ô nhiễm, Chử Hoàn rõ ràng biết họ sẽ lập tức phải xuất phát, lập tức phải đến tử địa, chẳng kịp làm gì, vẫn không nhịn được nói mồm cho đã nghiến.

Nghe nói có một nghiên cứu đi đầu tra cho thấy, chỉ số hạnh phúc của một người tỉ lệ thuận với độ nói nhảm – thế thì đây có lẽ là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Chử Hoàn từ thuở lọt lòng, cho nên miệng anh ngày qua ngày càng bĩ ối hơn.

Nam Sơn ngượng ngùng để anh thưởng thức một lúc lâu, Chử Hoàn quyết định độ lượng, tha cho cậu một lần trước, quay đầu tìm cho mình một cái thang để xuống: “Hôm nay có thể không kịp động phòng rồi, nhưng rượu dù sao cũng nên... Hử?”

Chử Hoàn tuyệt đối không ngờ tới, anh mới bước xuống một nửa, lại bị Nam Sơn khiêng thang đi như rút củi dưới đáy nồi vậy.

Chử Hoàn mới nói được nửa câu, đột nhiên bị Nam Sơn dùng sức mạnh đè lên tảng đá, Nam Sơn cúi đầu ngậm chỗ bị hằn dấu răng trên cổ anh, hơi thở nóng rực phả lên da Chử Hoàn, lòng bàn tay nóng hổi nắm hông anh, thoảng cái đã đẩy vạt áo sơ mi ra.

Chử Hoàn: “...”

Biến cố này làm người ta không kịp trở tay... Anh là một người đàn ông trưởng thành đứng đắn, tỏ vẻ đã bị giật mình.

Nam Sơn như một con thú được nóng lòng xác nhận lãnh địa, dù rằng trúc trắc và không hề có trình tự, nhưng lộ ra tính xâm lược nguyên thủy một cách tự nhiên. Cậu nắm chặt cổ tay Chử Hoàn, giống như vẫn chưa cảm thấy an toàn, nhất định phải hoàn toàn giam cầm người ta trong lòng mình mới được. Thế là Nam Sơn siết tay, bế bổng Chử Hoàn lên, để hai chân anh lơ lửng, khiến anh chỉ có thể nằm trên cánh tay mình.

Chử Hoàn theo bản năng giơ tay bám tảng đá phía sau, bất chấp giá nào dùng sức tay treo mình lên, hơi ngửa ra sau, nhìn như thành thạo mà chọn một góc độ khéo léo, trườn ra khỏi lòng Nam Sơn – thực tế hoàn toàn chưa kịp nghĩ suy gì, chỉ là động tác theo bản năng thôi, chứ căn bản vẫn chưa hoàn toàn hần.

Áo sơ mi đã bị xé bung hơn nửa số cúc, lỏng lẻo khoác trên người anh, lộ ra cả lồng ngực, Chử Hoàn mình đầy mồ hôi lạnh, trở mặt nghĩ: “Tình huống này là sao?”

Nam Sơn dừng lại, ánh mắt đảo qua ngực Chử Hoàn, giống như hơi thẹn thùng, dụi dàng kéo lại cổ áo cho anh.

Cậu cố hết sức để nhịp thở ổn định lại, cúi đầu lí nhí nói một cách lộn xộn: “Tôi... tôi chỉ là quá vui mừng nên hơi kích động, nhưng ngày mai còn phải đến vùng đình trệ... Tôi không định làm gì đâu, thật đấy.”

Nói xong Nam Sơn liếc nhanh Chử Hoàn một cái: “Anh không cần sợ.”

Đôi mắt ấy dù toàn là đục vọng trắng trợn, lại vẫn không rõ nguyên nhân mà có vẻ trong veo, khiến Chử Hoàn nhất thời cảm thấy bất kể mình trả lời thế nào đều có vẻ hết sức bản thủ, nên đành phải im lặng.

Nam Sơn thử kệtới, chạm nhẹ lên mặt Chử Hoàn, lần này giống như để thể hiện sự kiềm chế của mình, cậu chỉ chạm khẽ rồi thôi, thì thảo nói: “Ở trước mặt thần sơn thì rằng sau này anh chính là của tôi.”

Chử Hoàn bất đắc dĩ vuốt mái tóc dài giúp cậu, trượt xuống tảng đá:
“Có rượu không?”

“Có.” Nam Sơn nói xong quay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát, không biết đào từ đâu ra một vò rượu, sau đó lại vào trong sơn động tìm một cái ống trúc nhỏ, cẩn thận dốc đầy ống, rồi bỏ vò rượu về chỗ cũ, “Ngày mai phải đi rồi, đêm nay chỉ một ống này thôi, không được uống nhiều.”

Hai người ngồi dựa đá, chính giữa cách một ống trúc nhỏ hơn mười ngón là cạm, chia nhau mỗi người một ngón – truyền thống dân tộc coi trọng uống rượu giao bôi, đáng tiếc chẳng cách nào giao được, bởi vì nơi đây quá đơn sơ, chỉ có mỗi một cái ly thôi.

“Lúc nhỏ không biết vì sao mà tôi rất sợ nơi này,” Nam Sơn nói, “Sau đó nghe trưởng giả nhắc tới, ông bảo là trước khi ra tay với ba, mẹ đã bế tôi đến đây một chuyến, sự tình tuy tôi không nhớ, nhưng ấn tượng không tốt vẫn hằn lại... Về sau làm tộc trưởng, đôi lúc phải chứng kiến hôn ước cho các tộc nhân, không thể chối từ, không còn cách nào, bấy giờ mới chậm rãi quen với nơi này. Ừm... không ngờ một ngày kia mình cũng tới đây.”

Chử Hoàn: “Tôi chỉ có một người cha nuôi, không có mẹ. Ban đầu cũng từng có người giới thiệu đối tượng cho ông ấy, nhưng người ta vừa thấy ông đeo bông cúc nợ là tôi, đã không có tiền bạc gì thì chớ, ngoại hình lại còn xấu, thì chẳng ai muốn đi theo, thành thử ông phải ế hơn nửa đời, cho tới khi tôi lớn lên đi làm, ông mới kết hôn với một dì... Nhưng dì đó sống với ông chẳng được mấy năm, thì bị bệnh nặng qua đời, thầy tướng số nói có khả năng là ông khắc vợ.”

Nam Sơn cầm tay anh, Chử Hoàn chợt nở nụ cười: “Nhưng nói thế cũng rất khéo, hai ta đều là cô nhi không thân thích. Không sao, về sau có tôi thương cậu.”

Rượu trong ống trúc còn đúng một ngón, Nam Sơn dốc vào miệng, ngẫm một chút, lại quay sang chia một nửa cho Chử Hoàn, loại rượu hương vị kỳ lạ của Người Thủ Sơn đột nhiên ngọt lạnh, dư vị lâu vô cùng.

Rượu có bao nhiêu loại, nào trắng, nào đỏ, nào rượu nhà nông tự ủ, rượu nổi tiếng thế giới, Chử Hoàn cho rằng mình đã sắp nếm hết rồi, nhiều năm qua, anh uống đến tận cả lưỡi, cũng chẳng nếm được ngon dở... Mãi đến lúc này, anh mới biết thế nào là rượu ngon nhất.

Hương rượu ấy trong khoảnh khắc lan khắp xương cốt anh, một ngum liền say.

Chử Hoàn say khướt lấy một cục than nhỏ trong túi, tìm một tảng đá trắng như cây gậy trong hang động, vừa nghe Nam Sơn hiếm khi hay nói mà kể chuyện hời hợt, vừa nguệch ngoạc từng đường dứt khoát trên đá.

Anh quả nhiên có tài phác họa, trong tình huống dụng cụ thô sơ như thế, mà cũng phác ra một Nam Sơn nom rất khá, nghĩ ngợi một chút sau đó lại bổ sung mình ở bên cạnh – rõ ràng là đang điểm tô cho đẹp và gia công nghệ thuật mà.

Nam Sơn sán tới, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi: “Đây là tôi à?”

Chử Hoàn gật đầu.

Nam Sơn sờ mép đá một cách trân trọng: “Bên cạnh là ai vậy?”

Chử Hoàn: “... Tôi.”

Nói xong, anh nín thinh một hồi, biết rõ còn hỏi: “Sao, không giống à?”

Nam Sơn hoàn toàn không nhận ra nghe vậy dừng lại, lòng thầm thở dài, rồi lại muốn nuông chiều anh, bèn trái lòng nặn ra biểu cảm hết sức chân thành một cách khó khăn: “... Giống.”

Chử Hoàn liền thỏa mãn dựng tấm ảnh chụp chung phác họa chệch hẳn nguyên mẫu này, cảm thấy như một tấm ảnh cưới vĩnh cửu, chính mình cũng không nhận được bội phục mình tài hoa hơn người.

Tiếc thay, thời gian không thể chuyển động đầu, thời điểm không vui dài lâu đến không có kết thúc, thời điểm hạnh phúc lại ngán ngủ tựa một

dấu chấm câu, còn chưa kịp nhìn rõ đã kết thúc.

Đêm này chớp mắt đã qua.

Đông hồ sinh học mới tảng sáng đã đánh thức Chữ Hoàn, anh phát hiện mình còn gối đầu lên tay Nam Sơn, cậu cũng chẳng sợ tê tay, không hề nhúc nhích cho anh gối suốt đêm.

Trước lúc đi, Chữ Hoàn sắp xếp lại đồng hồ, phát hiện trừ mắt kính, dao găm, hạc đào không biết dùng làm gì và một cây cung, thì trên cơ bản không có gì để mang đi.

Hai người vừa về sơn động của Người Thủ Môn, liền phát hiện mọi người tựa hồ chờ ở đó từ sớm, Tiểu Phương dùng hai tay nâng quyền trưởng tộc trưởng đưa Nam Sơn, đồng thời cúi đầu, bày tỏ ý nguyện: “Tộc trưởng, tôi cũng muốn đi.”

Lời ấy như một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng, rất nhiều Người Thủ Môn trẻ khỏe bước ra khỏi đám đông: “Tộc trưởng, tôi cũng muốn đi.”

Ngay cả Đại Sơn bịt mắt cũng nôn nóng lần mò đi ra: “Tộc trưởng, tôi...”

Trong lúc gấp gáp cậu ta sờ nhầm hướng, bị trưởng giả dùng gậy ấn đầu đẩy về đám đông.

Tiểu Phương vành mắt đỏ hoe: “Người Thủ Sơn chúng ta không có đạo lý bị vây trên đỉnh núi làm rùa đen rút đầu, tộc trưởng, chẳng phải cậu nói, cho dù chết đến nơi, cũng phải đi xem thử thế giới bên ngoài sao?”

Nam Sơn ngớ ra, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, Chữ Hoàn lại nghênh ngang khoát tay: “Chưa từng nghe nói có ai đi hưởng tuần trăng mật còn dắt dúi bạn bè thân thích, mấy người đi theo hóng hớt cái gì hả?”

Nói xong, anh giơ tay nhận lương khô chị Xuân Thiên đưa, đón ánh mắt muốn nói lại thôi của bà chị ấy: “Chị, cái vỉ nướng đó em tặng chị, chờ em

về, đừng quên tìm thêm gia vị mới – mà đừng để Viên Bình nó đụng vào nhé.”

Viên Bình ở đằng sau u ám nói: “Tao làm được không? Trưởng giả tìm mày nói chuyện kia.”

Chử Hoàn quay đầu lại, thấy Viên Bình đã đeo cung tên sẵn sàng, tay cầm đại đao cán dài, lưng vác túi hành lý, trông như sắp đi xa. Người Thủ Môn nhất tề đi tới, Lỗ Cách bịt một mắt, vai công độc xà, nhìn Chử Hoàn một cái, vừa lộ diện thì hắn đã vô cùng có sức nặng mà ngăn được sự ồn ào.

“Ta đi theo ngươi,” Lỗ Cách không giải thích gì quyết định luôn, “Những người khác đi cũng vô dụng, ở lại hết.”

Câu này không nể nang chút nào, vừa ra khỏi miệng đã bóp chết tất cả các lý do hùng hồn bi ca. Trước mặt Lỗ Cách, Người Thủ Môn lẫn Người Thủ Sơn chẳng ai dám khoe khoang mình “hữu dụng”, thành thử chỉ có thể ngậm miệng nhìn nhau.

Chử Hoàn không xen vào chuyện nội bộ của hai tộc, đi thẳng đến bên cạnh trưởng giả mặt sơn dương. Trưởng giả nhìn anh, thần sắc giống như luôn không vui trên khuôn mặt già nua rồi cuộc thả lỏng, hai người tách khỏi đám đông đi rất xa, trưởng giả mới nói: “Nếu tổ tiên biết một ngày kia vận mệnh sinh tử của tộc ta lại phải do một người ngoài đi xông pha chiến đấu, chắc sẽ giận đến sống lại luôn, nếu bây giờ mi hối hận...”

Chử Hoàn uể oải nói: “Tôi có làm không công đâu.”

Trưởng giả vênh râu.

Chử Hoàn chẳng thèm khách sáo nói: “Tôi chuẩn bị bắt cóc tộc trưởng nhà ông, mấy ngày tới nếu ông rảnh, thì bồi dưỡng người mới đi.”

Khóe mắt trưởng giả giật nhẹ, như báo trước sắp sửa dựng râu trợn mắt, Chử Hoàn đã chuẩn bị sẵn sàng ăn gậy, nhưng đợi cả buổi trời, trưởng giả

lại chỉ xuyên qua đôi mắt già nua hơi lòa, nghiêm nghị sẫm soi anh trong im lặng.

Chử Hoàn không tự chủ được cựa cõ – dấu răng Nam Sơn cắn đã biến mất lâu rồi, nhưng bị trưởng giả dòm lom lom, trong lòng anh vẫn không khỏi thấp thỏm.

“Tiền nhiệm tộc trưởng của bọn ta, thời cơ và hoàn cảnh vừa vặn, người chờ đến lại không đúng,” Trưởng giả nói, “Tộc trưởng nhiệm này tốt số hơn mẹ, nhưng mi lại đến không đúng lúc.”

Chử Hoàn: “Tôi không cho rằng mình đến không đúng lúc.”

Chẳng những không cho rằng mình đến không đúng lúc, anh ngược lại cảm thấy đây là thời điểm tốt nhất trong cuộc đời mình, dù cứ thế mà chết, cũng coi như là cần nhân được nhân, không thể nói là bi thảm.

Trưởng giả lại nhìn thấy cái gì đó từ khuôn mặt dào dạt xuân ý ấy, gương mặt sơn dương nghiêm hãn, lắc đầu nói trầm trầm: “Đó chính là việc tiếp theo ta phải nói với mi, nếu mi cảm thấy lúc này là thời gian hạnh phúc nhất trong đời, ta khuyên mi tốt nhất đừng tiến vào vùng đình trệ.”

Chử Hoàn sững sốt.

Trưởng giả: “Ở chỗ mi có một câu, là ‘thịnh cực tất suy’ – không ai biết vùng đình trệ là cái gì, nuốt người ta đến nơi nào, tại sao mãi mà chẳng ai trốn ra được, nhưng tộc ta nhiều năm ở đây, trong lòng ta mơ hồ có một phỏng đoán.”

Chử Hoàn: “Phỏng đoán gì?”

Trưởng giả: “Kẻ mạnh quá nhiều rồi, thông thường họ đều sẽ không bị nuốt trong thung lũng của chính mình, mi hiểu chứ?”

Chử Hoàn ngệt ra.

Trưởng giả nhìn anh, giơ cao cây gậy trong tay, đứng trên ngọn núi không gió không mưa, mặt mày thoải mái, gõ nhẹ đầu gậy lên trán Chữ Hoàn, giống như ban cho một lời chúc phúc vậy.

“Đi đi.” Ông nói.

“Chờ đã, tôi còn một vấn đề” Chữ Hoàn thỉnh linh nhớ ra, “Trưởng giả, có một người, hẳn là Người Thủ Sơn các ông, nam, trạc ngoài bốn mươi, vóc dáng rất cao, ngón tay hơi dị dạng...”

Trưởng giả chợt mở mắt ra, túm bả vai Chữ Hoàn: “Mi gặp ông ta ở đâu?”

“Mơ thấy,” Chữ Hoàn nói, “Ông ta là ai vậy?”

Trưởng giả trầm mặc một lúc lâu, gõ nhẹ gậy xuống đất, đầu mày hơi gợn gợn, hiện ra sự cảm thán như gần đất xa trời, một lúc lâu mới nói: “Đó là... bậc cha chú của ta.”

“Ông ta tên Cát Xỉ Cỗ, ý nghĩa là ‘cây thích nhọn’, là dũng sĩ số một trong tộc thế hệ ấy, một lần nọ đụng trúng thực nhãn thú ở vùng hoang dã, bạn đời chết trong lần chiến đấu ấy, từ đó về sau, ông ta li hôn hơi điên.”(Cây thích là một loại vũ khí)

Chữ Hoàn: “Điên?”

Trưởng giả: “Ông ta sống cô độc vài năm, ngày càng điên nặng hơn, và rồi một lần nọ sơn môn xoay đến thế giới này, ông ta để lại tờ giấy rồi đi, nói là đến vùng đình trệ, từ đó về sau, không ai còn gặp lại nữa.”

Chữ Hoàn: “Không có tin tức gì sao?”

Trưởng giả cau mày, cẩn thận nhớ lại giây lát, sau đó lắc đầu: “Không có – đúng rồi, hồi nhỏ ta thường xuyên vào sân nhà ông ta chơi, lúc ông ta điên quá nặng, từng nói mấy câu với ta.”

“Câu gì?”

“Ông ấy nói ‘vùng đình trệ là một ý thức, khiến người ta không thể nghĩ gì hết’.”

Chử Hoàn nhú mào, nhanh chóng suy nghĩ nát óc câu này cả buổi trời, do dự không chắc chắn, hỏi: “Đi đâu đó có nghĩa là gì?”

Trưởng giả: “Lời của kẻ điên, ai mà biết được?”

Lúc này, Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn tựa hồ đều đã thương lượng xong, muốn xuất phát rồi, Tiểu Phương đột nhiên như suy sụp quỳ sụp xuống ôm chân Nam Sơn mà gào khóc, Lỗ Cách đứng bên vẻ mặt hồ hững hờ tựa thủy quỷ, giống như chẳng có hỉ nộ ai lạc gì cả, Viên Bình cạnh đó từ đằng xa phất tay gọi Chử Hoàn, đại ý là “nói xong chưa, mau lên đi”.

Chử Hoàn không cách nào tìm được nhiều tin tức hơn từ chỗ trưởng giả, mang theo câu nói không rõ ý nghĩa ấy, tâm sự nặng nề mà đi về phía họ.

Cuối cùng, bốn người – Nam Sơn, Chử Hoàn, Lỗ Cách, Viên Bình, bước lên con đường thông đến tử địa chưa biết.

Viên Bình nhìn sơn môn đóng chặt, không nhịn được hỏi: “Chúng ta đi bằng cách nào?”

Nam Sơn nghĩ ngợi một chút: “Trèo lên núi, bò qua sơn môn, tìm một sợi dây thừng...”

Cậu chưa dứt lời thì chân động quen thuộc và tiếng “ù ù” đã vang lên, cả bọn đều lấy làm kinh hãi. Chỉ thấy sơn môn đóng chặt kia như nghe được lời cậu nói, bỗng nhiên tự mình mở ra. Bên kia cánh cửa, biển máu núi xác không còn sót lại chút gì, chỉ là một vùng khói mù mênh mang, phẳng phất thông đến một thế giới khác.

Nam Sơn đốt quỳên trượng tộc trưởng, ánh lửa lạnh lẽo sáng lên, cậu như một người cần đuốc đi đêm, giơ nó lên mà đi trước nhất.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, Chử Hoàn quay đầu lại, thấy hai tộc không phân biệt nam nữ già trẻ, tất cả đều đứng ở đằng sau họ, mỗi người cầm trong tay một khúc xương đang cháy, im lặng tiễn họ lên đường.

Từng ánh lửa nhỏ, bập bùng khắp núi đồi.

Nam Sơn: “Đi thôi!”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 60

Khi đến gần vùng đình trệ, phản ứng trực quan nhất của người ta chính là sợ hãi.

Nỗi sợ hãi này là không lý do, không logic, giống như khi động vật đối mặt với kẻ địch thiên nhiên, chắc gì chúng đã thật sự nắm được kết cục, và căn bản cũng không có thời gian lo âu nhiều, cảm giác hoảng sợ ấy sinh ra một cách tự nhiên để bảo vệ tính mạng, khiến họ khi đến gần sơn môn, không tự chủ được muốn bỏ chạy trốn chết.

Ngay cả Lỗ Cách cũng không nhận được dừng lại trước sơn môn.

Chỉ thấy biên giới khói mù ngoài sơn môn tựa mây đen vần vũ không thôi, như một cái lưới tham lam, năm lần bảy lượt toan tính phá cửa xông vào, đều bị ánh huỳnh quang của thánh tuyến ngăn lại.

Nam Sơn vỗ vỗ Lỗ Cách, ý bảo hãy tránh ra, tự mình tiến lên một bước, thử đưa quyên trọng tộc trường đang cháy ra ngoài.

Quyên trọng tộc trường nhiều năm qua mang danh “thánh vật truyền đời”, không hề giống với quả hạch đào cùng vai vế, làm biếng đến mức lên mốc, ngoại trừ đốt không hết thì hình như còn có thể trừ tà nữa cơ.

Ánh lửa trên quyên trọng như một cây chêm, tách khói mù cơ hồ có thể nuốt chửng hết thảy ra một đường nhỏ.

Nó như một kỳ tích bé nhỏ chẳng đáng kể, lại khiến người chính mắt nhìn thấy hơi chấn động.

Chủ Hoàn nhìn ánh lửa ấy chằm chằm, có một câu nhanh chóng lướt qua trong lòng: “Gió nổi lên từ ngọn bèo tằm.”

Ngọn lửa lạnh lẽo bao trùm một khoảng nhỏ xung quanh quỳên trượng, cả bốn lúc này mới thấy rõ, thì ra trong vùng đình trệ không phải chỉ còn lại mỗi đá và cây – những thứ khác kỳ thực vẫn tồn tại, nhưng bị cái gì đó che phủ theo tính lựa chọn.

Duy chỉ có nơi ánh lửa chiếu sáng lên, sự chân thật bị khói mù che đậy mới tức khắc lộ rõ không thể nghi ngờ. Chỉ thấy chỗ sơn môn vẫn chông chất thi thể Người Thủ Môn, máu các loài động vật khác nhau dưới ánh lửa của quỳên trượng chiếu rọi phát ra ánh huỳnh quang loang loang lổ lổ thật quỷ dị.

Mà đám quái vật, động vật vốn còn sống đó, tất cả lại đều giữ nguyên tư thế giãy giụa hoảng sợ, bị đóng đinh tại chỗ, trông như một đám tượng kỳ quái vậy.

Chử Hoàn rốt cuộc cũng nhìn rõ thực nhãn thú, có một con ở ngay trước mắt anh – bên ngoài như bộ cánh cứng, hùng dũng đứng đó, chân trước giơ cao, toàn thân trên dưới mỗi một con mắt đều trợn hết cỡ, hết như vác hàng đồng mặt người đáng sợ vậy.

Nam Sơn: “Chúng ta dùng dây thừng cột vào nhau, kể từ bây giờ, không ai được rời khỏi ta.”

Bốn người dùng dây thừng kéo nhau, dưới sự bảo vệ của quỳên trượng tộc trưởng, chậm rãi bước vào vùng đình trệ.

Xung quanh dần dần u ám, nhờ ánh sáng của quỳên trượng, họ giống như đi vào một viện bảo tàng vừa dài vừa tối om om, đám tượng sắp hai bên đều đáng sợ chứ chẳng đẹp tẹo nào.

Viên Bình đi sau cùng, khi toàn thân hấn vào hấn trong khói mù, quay đầu lại liền phát hiện toàn bộ núi non, sông nước, cỏ cây và con người bên kia sơn môn đã khuất bóng.

Đoạn đường này khiến lòng người thấp thỏm, mới đầu ngay cả Viên Bình ồn ào nhất cũng không lên tiếng. Họ như lũ sâu bọ đi trên con đường

không lối về, phía trước mặt mù mịt đặng đặng, chẳng biết bao xa, cũng chẳng biết phải đi đâu.

Lần trước khi tới gần vùng đình trệ, trong tai Chử Hoàn toàn là tiếng xôn xao bàn tán, nhưng lần này, anh đặt tay lên hạch đào trước ngực, lại cảm thấy nó như một kẻ câm, thời gian dài như vậy mà chớ hề lên tiếng.

Xung quanh không một chút động tĩnh, ánh sáng của quỳnh trượng bao phủ, cả bọn chỉ nghe tiếng bước chân mình, phảng phất tự thành một thế giới, vô cùng cô độc.

Cứ đi như thế chẳng biết bao xa, Viên Bình rốt cuộc không nhịn được nữa, bắt đầu huýt sáo.

Viên Bình dở hơi quen rồi, động kinh cũng chẳng thêm báo trước, lần này thành linh lên tiếng thật sự làm mấy người kia giật nảy mình. Hắn huýt bài “Thợ quét vôi”, nhưng nhạc cảm không tốt, điệu hát biến ảo không lường, trong tình cảnh này, chẳng những không thể giảm bớt sự u ám, ngược lại mang đến cảm giác khủng bố rất trẻ con. (Thợ quét vôi là một bài hát thiếu nhi ca từ đơn giản)

Chử Hoàn đạp chân hắn một phát: “Phiền câm miệng!”

Viên Bình không chịu: “Tao chỉ muốn giúp không khí sôi động hơn thôi mà.”

Chử Hoàn: “Mày toan tính chế tạo nhạc nền phim kinh dị thì có – tao cảm thấy nơi này đặc biệt... nói sao nhỉ? Đặc biệt duy tâm.”

Nam Sơn: “‘Duy tâm’ là gì?”

“Triết học nọ kia thì tôi không hiểu lắm, tôi chỉ đọc một ít phổ cập khoa học đại chúng thôi; nói một cách đơn giản thì, ‘duy vật’ chính là khi bản thân thứ gì đó tồn tại, cậu mới cho là nó tồn tại, còn ‘duy tâm’ là thứ nào đó chỉ khi cậu cho là nó tồn tại, nó mới tồn tại.” Chử Hoàn vừa nói vừa chậm rãi giơ một tay lên, dường như định thò ra ngoài quầng sáng của quỳnh trượng, “Cảm giác nơi đây gây cho tôi cũng rất duy tâm, tôi hoài

nghe mấy thứ này đều là do chúng ta nhìn thấy mới tồn tại, nếu không nhìn thấy, e là sẽ...”

Nam Sơn chụp tay anh, túm lại trước khi anh to gan lớn mật thò ra ngoài: “Anh làm gì thế!”

Chử Hoàn: “Chỉ sờ thử thôi, nhưng tôi cảm thấy tôi sẽ không sờ được gì cả.”

Nam Sơn sáng giọng: “Anh không cần tay nữa à?”

Chử Hoàn: “...”

Bị mắng rồi?

Chử Hoàn hơi sửng sốt, lần đầu cảm thấy mình giống như ném được mùi vị của đàn ông đã kết hôn.

Một lát sau, Chử Hoàn cẩn thận lắc lắc tay Nam Sơn: “Báo cáo lãnh đạo, tôi có thể xin ý kiến ngài về một việc không?”

Nam Sơn liếc nhìn anh, Chử Hoàn khom lưng nhặt một hòn đá, cười nịnh nọt.

Mấy người kia dừng lại, chuẩn bị xem anh ta muốn làm gì, Chử Hoàn thả tay hòn đá, đoạn giờ tay ném về hướng đã đến.

Dọc đường họ đều biết, nơi ban nãy băng qua có hàng đàn quái vật, tuy rằng sau khi ánh lửa rời xa, quái vật liền “ẩn thân” – nhưng chúng nên còn tồn tại.

Nói cách khác, hòn đá bay lên sẽ đập vào rất nhiều chướng ngại vật không nhìn thấy.

Nhưng hòn đá ấy bay thẳng đi, chẳng gặp phải mảy may cản trở, vẽ nên một đường cong tự nhiên, cho đến khi rơi xuống đất.

Thì ra ở nơi ánh lửa chiều không tới, nơi họ không nhìn thấy, quái vật vốn chằng chịt như núi, chính là “không tồn tại”.

Thí nghiệm khủng bố này khiến chính kẻ đầu tên là Chữ Hoàn cũng nổi hết da gà, Viên Bình ở bên cạnh lẩm bẩm: “Phi khoa học...”

Chữ Hoàn quay đầu lại hỏi Nam Sơn: “Lãnh đạo, đứng trước hoàn cảnh phi khoa học như vậy, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? Đi đâu? Ngài còn chỉ thị gì khác không?”

Nam Sơn không làm anh thất vọng, có thể là do trong lòng cậu không có nhiều khoa học chưa hiểu rõ hết như vậy, cậu chỉ hoang mang một chớp mắt, rồi mau chóng lấy lại bình tĩnh: “Chúng ta đi tìm thánh thư.”

Chưa ai từng thấy thánh thư, nhưng trong truyền thuyết nó lại có vẻ vô cùng thần thông quảng đại, dường như đã tiên đoán việc của năm trăm năm sau, được mọi người truyền tai nhau, cơ hồ là một bản thuyết minh cho vùng đỉnh trệ – hoặc là chìa khóa để mở hết thủy.

Mạch suy nghĩ của Nam Sơn hết sức rõ ràng, vấn đề duy nhất, chính là “thánh thư” không ở trong bất cứ một thư viện nào trên thế giới, nó là một truyền thuyết, vùng đỉnh trệ cũng là một truyền thuyết, mà truyền thuyết thì vừa vặn không đáng tin.

Chỗ khó khăn nhất của họ trong chuyến này, không phải khói mù vô biên, mà là họ cần thu thập các loại truyền thuyết từ các đường, sau đó lại từ những truyền thuyết đầu thừa đuôi theo này, cố gắng chắp vá ra một sinh lộ mong manh.

Dương nhiên, đã đến đây rồi, Chữ Hoàn đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với tình huống này, trạng thái tâm lý hết sức ổn định mà gật đầu: “Cái gọi là ‘thánh thư’ này ở chỗ nào, hiện giờ cậu đã có manh mối chưa?”

Lần này, Viên Bình tiếp lời.

“Cách nói lưu truyền rộng nhất là ‘trên đỉnh tận cùng của thế giới’.” Viên Bình mở miệng là ra, “Cá nhân tao cho rằng cách nói này cực kỳ vô

trách nhiệm, ai chẳng biết Trái Đất hình tròn...”

Chỉ Hoàn thật sự không muốn nghe ngôn luận thừa thãi kiểu này chút nào, liền ngắt lời: “Cho phép tao nhắc nhở, mày có thể đã không còn là người Trái Đất rồi – còn truyền thuyết nào khác có giá trị hơn không?”

Lỗ Cách vẫn im lặng chột mồm miệng vàng ngọc, hắn nói: “Ta có một ấn tượng.”

Bắt đầu từ thời điểm Người Thủ Môn ngày đầu tiên xuất hiện trên thế giới này, Lỗ Cách vẫn liên tục là tộc trưởng, ký ức của hắn ngổn ngang và mơ hồ, trải qua vô số thế hệ, đã thành một quyển bách khoa toàn thư lộn xộn. Hắn sờ con rắn trên vai, độc xà Tiểu Lục vẫn quấn chặt trên người hắn, từ sau khi họ đi vào vùng đỉnh trệ, nó tựa hồ chẳng còn tinh thần.

Lỗ Cách nhìn chằm chằm quyên trượng tộc trưởng của Người Thủ Sơn, híp mắt, tựa hồ đôi mắt ở nơi rất xa, khi hắn muốn nhớ lại, trong đôi mắt ấy liền lộ ra sự già nua khó nói thành lời.

“Ta nhớ là thế này,” Rất lâu, Lỗ Cách khẽ ngâm nga một đoạn ca dao, “Ở cuối thần sơn, trên đỉnh thánh thủy, nơi tâm cự thạch.”

Ca từ này nghe khá kỳ lạ, “tâm tảng đá” thì còn có thể miễn cưỡng hiểu được, chứ “cuối núi” và “đỉnh nước” là biện pháp tu từ kỳ quái của thế giới nào đây?

Viên Bình thẳng thắn nói: “Tộc trưởng, lâu quá nên anh nhớ lầm à? Không phải là cuối dòng nước và đỉnh ngọn núi sao?”

Có lẽ Viên Bình là Người Thủ Môn đầu tiên từ thuở khai thiên lập địa cả gan ám chỉ tộc trưởng già cả hồ đồ, may mà Lỗ Cách coi hắn như con nên không thêm chấp nhặt.

“Quả thật là như vậy.” Lỗ Cách thản nhiên nói, “Chính bởi vì nghe không bình thường, ta mới nhớ nhiều năm như thế, bằng không niên đại xa xưa, ta đã sớm quên mất rồi.”

Cả bọn không hện mà cùng trậ̀n mặ̣c, cảm thấy mạch suy nghĩ không thông.

Chữ Hoàn ấn gọng kính, giờ đây, tác dụng của món đồ chơi công nghệ cao này càng có hạn hơn, chỉ còn lại chức năng cơ bản như tính giờ và nhìn xa, cơ hồ thành một cái đồng hồ điện tử luôn r ậ́i.

Thời gian cho thấy họ đã đi trong vùng đình trệ gần mười tiếng, thế nhưng Chữ Hoàn phát hiện mình không khát cũng chẳng đói, sự trao đổi chất dường như đã dừng lại, song thân thể không hề có cảm giác mệt mỏi, giống như đã thành một động cơ vĩnh viễn bằng cơ thể người vậy.

Con người làm sao có thể không ăn không uống mà còn động đây được?

Nếu sau khi họ vào vùng đình trệ, có người cũng cầm trong tay thần khí hỗ trợ tương tự quy ền trượng tộc trưởng Người Thủ Sơn, như vậy người ta đi vào nhìn thấy họ, phải chăng sẽ như họ nhìn đám thực nhân thú kia... phát hiện họ đã thành tượng?

“Không nói chuyện này nữa, đi theo ta,” Nam Sơn đột nhiên nói, “Chúng ta đến Trậ̀n Tinh đảo.”

Ngay khi ba chữ “Trậ̀n Tinh đảo” được nói ra, tai Chữ Hoàn đột nhiên hơi ngứa, anh không cầm được lòng nghiêng đầu, phảng phất có người nói gì đó bên tai, nghe vừa như một tiếng cười, lại vừa như một tiếng thở dài.

Chữ Hoàn bóp hạc đào trước ngực, một lần nữa cảm nhận được nó hơi nóng lên.

“Trậ̀n Tinh đảo rất nhiều năm trước là một cấm địa,” Nam Sơn vừa đi vừa r ự̉ r ị̉, “Nghe nói khi đó chỗ chúng ta còn chật kín người, thương nhân qua lại nếu có thứ gì của Trậ̀n Tinh đảo, dù là hòn đá nhỏ, cũng sẽ bán rất đắt – nghe đâu là do trên đường tới gần hòn đảo ấy toàn đá ngầm hay cái gì đó, nói chung là sức người không đến được, vô cùng thần bí.”

“Sớm hơn nữa, còn có rất nhiều kẻ nhàm chán tự cho là dũng sĩ, đi thăm dò Trậ̀n Tinh đảo, nhưng chẳng ai có thể trở về” Lỗ Cách nói xen vào, “Dần dần cũng chẳng còn ai tự đi tìm đường chết nữa, vậy là Trậ̀n Tinh đảo ngày càng thần bí, đồng thời bắt đầu trở nên đáng sợ.”

Nói đoạn, Lỗ Cách suy tư giây lát: “Có đi ầu... người không nhắc ta lại quên khuấy đi, ta nhớ thời điểm truyền thuyết về vùng đình trệ mới rõ lên, đã có lời đồn nói đó là từ Trậ̀n Tinh đảo truyền ra.”

Cuộc hành trình cực kỳ gấp gáp, ban đầu cả bọn bàn nhau mỗi buổi tối thay phiên canh gác, người gác đêm chịu trách nhiệm bảo đảm cho quy ần trưởng tộc trưởng vẫn cháy liên tục, thế nhưng họ nhanh chóng phát hiện, khi ở trong vùng đình trệ, tất cả mọi thứ đều là trên tâm lý, Chử Hoàn không báo thời gian, thì họ hoàn toàn không cảm nhận được mình mệt hay không, và đã đi bao xa.

Thời gian đã thành một thứ không cần thiết.

Mấy người họ đều không thiếu kinh nghiệm ở ngoài trời, không có thái dương cũng chẳng khó để nhận ra phương hướng.

Đi qua rừng bia tu ần sơn của Người Thủ Sơn, ghi chép về lần trước Nam Sơn dẫn người đi tu ần tựa như mới khắc ngày hôm qua – sau khi qua rừng bia, họ lại mò mẫm tìm kiếm gần hai tháng, kết quả là lần đầu tiên gặp được người ở nơi quý quái này.

Nhưng việc nhìn thấy người không vui vẻ chút nào, lúc ấy Chử Hoàn đang chịu đựng tiếng huýt sáo như ma âm xuyên tai của Viên Bình, thì bỗng nhiên nghe thấy một chút tạp âm.

Lần này, ảo thính vang lên trong tai anh rõ nét như thật, đó là một bé gái, nói chuyện còn hơi lạnh lạnh giọng trẻ con, hẳn chưa lớn tuổi, cô bé đang kêu tên một người.

Chử Hoàn không cần được lòng dừng bước, khẽ lặp lại một lần. Anh giống như không tự chủ được bị ảnh hưởng từ chủ nhân của âm thanh ấy, khi kêu cái tên, giọng điệu cơ hồ chan chứa tình cảm nồng nàn.

Viên Bình dừng lại xoa quai hàm, hỏi Nam Sơn: “Đây là nhũ danh của cậu à?”

Chỉ Hoàn giơ một ngón tay lên môi, sau đó tìm kiếm tứ phía, cả bốn bị cột vào nhau, thành thử một người động những người khác cũng phải động theo.

Viên Bình: “Mày đang tìm... A!”

Chân đột nhiên giẫm trúng thứ gì đó, Viên Bình cúi đầu nhìn, lập tức nổi da gà, vội vàng lui phắt lại một bước, đụng ngay vào người Lỗ Cách, Tiểu Lục lòe dờ né một chút, kế đó xán lại ỉu xiu liếm hần, Viên Bình tức thì càng khó chịu hơn, rú lên một tiếng thảm thiết.

Ánh lửa trên quyên trượng xua tan khói mù, bấy giờ họ mới thấy rõ, Viên Bình giẫm trúng một thiếu nữ, cô bé nằm rạp dưới đất, thần sắc hoảng sợ và tuyệt vọng, một tay chống đất, tay kia vươn về phía trước, bàn tay xòe ra, tựa như đang đẩy cái gì.

Thân thể cô bé vậy mà vẫn mềm mại, có sự ấm áp của người sống.

Sự chấn động trên tâm lý do vô số động thực vật như tiêu bản trong bóng tối và con người đột nhiên chui ra mang theo độ ẩm gây nên, là không giống nhau.

Chỉ Hoàn đi quanh cô bé vài vòng: “Nam Sơn, cậu có cảm thấy cô ta hơi giống mấy lão binh trong sơn động của các cậu không?”

Trước kia anh chưa từng gặp những người khác trên thế giới này, chỉ nghe Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn nói thôi, thành thử chẳng có cảm giác gì là chân thật, mãi đến khi tận mắt thấy cô bé này, Chỉ Hoàn bỗng nhiên phát hiện có một việc đặc biệt không hợp logic.

Giả sử, do nguyên nhân nào đó, một số nơi đột nhiên biến thành không còn thích hợp cho loài người ở, vậy phản ứng tự nhiên nhất của kẻ sống sót nhất định là di chuyển tập thể, mục tiêu đương nhiên là nơi còn chưa

kịp đình trệ – cứ theo đà này, trên thềm sơn của Người Thử Sơn chẳng lẽ không chật ních nạn dân đến từ các nơi trên thế giới?

Ngay cả quái vật cũng biết đường xông vào sơn môn, tại sao con người lại không biết?

Sao từ đầu chí cuối chỉ có hai tộc Người Thử Sơn và Người Thử Môn?

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 61

Nghi vấn này như một tia sét lướt qua đầu Chử Hoàn, dù anh bình tĩnh hơn, khoảnh khắc ấy cũng không rét mà run.

Đúng vậy... Tại sao lại như thế?

Nếu đổi thành một người vô tư, chắc thoáng cái có thể nghĩ ra rất nhiều lý do – thí dụ như dân cư thế giới này vì vài nguyên nhân tự nhiên hoặc hành chính mà không thể tùy ý di chuyển, hay người bên này tràn ngập tín ngưỡng thần thánh không thể xâm phạm với thần sơn, thậm chí là đình trệ tới quá nhanh, mọi người không kịp chạy thôi.

Song không may là, bản thân Chử Hoàn thuộc về loại người nghĩ rất nhiều – bất kể là trên việc lớn hay việc nhỏ. Về sau do công việc yêu cầu, anh rèn luyện mình thành một kẻ giả hướng ngoại, nhưng lớp vỏ nguy trang chẳng những không cải thiện bệnh nghĩ nhiều, còn cho anh thêm “thuyết âm mưu” và “chứng vọng tưởng bị bức hại”.

Anh ngẩng xồm xuống bên cạnh thiếu nữ kia, có thể thấy rõ mỗi một sợi lông mi của cô bé, trong lòng đột nhiên trỗi lên một ý nghĩ rất đáng sợ.

Liệu có khả năng, là kỳ thực họ đã ở trong vùng đình trệ từ rất lâu rồi, tất cả những gì anh trải qua, sự kháng cự, thật ra chỉ toàn là ảo giác mà thôi?

Ý nghĩ này vừa sinh ra, Chử Hoàn liền đứng bật dậy, không biết là do anh đứng quá nhanh hay là sao, mà trước mắt đột nhiên tối sầm, trong chớp mắt, Nam Sơn, Lỗ Cách, Viên Bình... tất cả đều không thấy đâu!

Cả đời Chử Hoàn chưa từng hoang mang như vậy, giống như bị người ta phanh lồng ngực ra, nhét thẳng một vốc nước đá khô vào vậy.

Trạng thái tâm lý anh tự cho là ổn định như một chuỗi quân bài Domino ngất đầu bỏ đuôi, hễ gió nhẹ thổi qua là có thể đổ sập không ngăn nổi.

Đồng thời, trong lòng Chữ Hoàn có một âm thanh đáng sợ đưa ra các nghi vấn, đến cuối cùng cơ hội bị ma nhập.

Người tắt thở trước mặt anh sao có thể sống lại được?

Dưới nước vì sao lại sinh ra bạn cũ từ ba năm trước?

Và... cho tới nay, dường như số phận định sẵn là anh phải cô đơn suốt đời, thì làm sao có thể có một người như Nam Sơn, yêu anh bất chấp hậu quả?

Đúng lúc này, một luồng sáng mạnh bỗng nhiên vụt qua trước mắt, Chữ Hoàn chợt bị người ta xách lên kéo đi một bước, anh đưa tay che mắt theo bản năng, chỉ trong một nhịp hô hấp vừa rồi, lưng đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

Chữ Hoàn như vừa tỉnh khỏi cơn mê, tim đập nhanh như sấm.

Trong mắt những người khác, Chữ Hoàn giống như chỉ khom lưng ngó thử cái người bị Viên Bình bắt cần giẫm trúng, cũng không biết anh nhìn ra huyền cơ gì, mà ánh mắt chợt trống rỗng. Sau đó anh đứng lên như xác chết vùng dậy, không đợi người khác hỏi gì, thì bóng tối bao vây họ đột nhiên phá tan sự bảo vệ của quầng sáng từ quầng trượng, chạy vào người Chữ Hoàn.

Nam Sơn túm anh tới, ánh lửa quét ngang, tạm thời bức lui bóng tối ấy.

“Chữ Hoàn!”

Chữ Hoàn giật mình, ánh mắt rời rạc lúc này mới tụ lại lần nữa. Trên tay Nam Sơn còn đeo cái nhẫn ông Chữ Ái Quốc cho, sức tay cậu quá mạnh, cách áo sơ mi mỏng, nhẫn đè lên người Chữ Hoàn, Chữ Hoàn cảm thấy rất cần, nhưng lại chân thật như vậy.

Chử Hoàn bóp mạnh ấn đường, định thần lại.

Chuyện khác không nói, riêng Nam Sơn làm sao có thể là ảo giác được?

Kể từ khi họ vào vùng đình trệ, mấy tháng qua, bóng tối bao phủ xung quanh vẫn yên lặng, vây ngoài ánh lửa không gây sự gì, nhưng lúc này nó bỗng nhiên lại nổi điên.

Tay Nam Sơn rất vững vàng, dĩ nhiên sẽ không vô duyên vô cớ run rẩy, nhưng đường ranh giới của quang ảnh này không gió tự lay, như từng tầng gợn sóng quái dị, chờ đợi họ hơi lơ lửng, là sẽ lập tức quét sạch.

Nhất thời, thiếu nữ hay bác gái đầu chẳng màng tới, bốn người chỉ lo nhìn dưới chân, Nam Sơn vẫn là mong muốn bảo vệ quá độ, dù có dây thừng buộc thì tay vẫn nhất quyết không chịu buông Chử Hoàn ra, chỉ trăn giọng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Chử Hoàn: “Không sao, mấy ngày nay quá căng thẳng, vừa rồi lại bị cô nhóc kia dọa, nên xuất hiện ảo giác thôi.”

Nam Sơn siết chặt tay, rõ ràng không chấp nhận cách nói này – Chử Hoàn đâu phải chưa gặp mấy lão binh kia, sao lại giật mình vì một cô bé được?

Viên Bình vẻ mặt nghiêm túc quan sát giây lát, không nhin được lấy làm lạ mà nói: “Khoan đã, mọi người xem, cái bóng rục rịch muốn ngóc đầu này, hình như chủ yếu nhắm vào Chử Hoàn.”

Quả nhiên, đường ranh giới của quang ảnh lắc lư mất tự nhiên kia thì thoáng lẫ lên, tuy sẽ mau chóng biến mất dưới ánh lửa của quyên trượng, song năm lần bảy lượt lặp lại như vậy, thì nhất định là có tính chỉ hướng.

Viên Bình: “Tình hình này là sao?”

Ảo giác “mọi người đều không tồn tại, họ đều do chính anh tưởng tượng ra” thật sự là một cái chùy to, giáng cho Chử Hoàn một đòn đến bực

giờ vẫn chưa đỡ, dùng chân ngón mà nói, thì anh lúc này ba hồn bay mất bảy vía, còn chưa kịp trở về vị trí cũ.

Bởi vậy Chữ Hoàn cười khở, toan chuyển dời sự chú ý một cách nhạt nhẽo: “Chẳng lẽ là do tôi quá đẹp trai?”

Anh nói một câu, Nam Sơn chỉ nghe âm đã nhận ra sự bất thường, sờ tay Chữ Hoàn quả nhiên toàn mồ hôi lạnh ngắt, cậu thậm chí cảm thấy tay anh đang run nhè nhẹ.

Nam Sơn chau mày, nhét quyền trượng tộc trưởng vào tay Chữ Hoàn: “Anh cẩn đi.”

Tức thì ánh lửa bùng lên, lập tức chiếu rọi xung quanh Chữ Hoàn như ban ngày, cái bóng bao vây anh mà chực chờ đành phải lui đi một chút.

Nam Sơn: “Nơi này không bình thường, chúng ta mau đi thôi!”

Cậu nói vậy, mấy người kia tuyệt nhiên không có ý kiến gì khác, tức tốc rút khỏi khu vực này.

Cô thiếu nữ vốn được đưa vào phạm vi ánh lửa theo bước chân họ mà dần dần ra khỏi, chỉ chớp mắt, cả người lại lần nữa bị bóng tối nuốt chửng.

Đúng lúc này, Chữ Hoàn nghe thấy tiếng cô bé vang lên ngay bên tai: “Mục Hòa Lạp! Mục Hòa Lạp!”

Giọng cô bé vốn đã lạnh lạnh, kêu vừa nhanh vừa chói tai, làm Chữ Hoàn đau hết cả đầu, không nhịn được buột miệng hỏi: “Mục Hòa Lạp rốt cuộc là ai?”

Tiếng thét chợt ngừng bật, Chữ Hoàn còn chưa kịp thở phào, đang định rảo bước nhanh hơn, liền nghe cô bé kia kích động hỏi ngược lại: “Anh là ai vậy?”

Chữ Hoàn đứng khựng lại.

Thoạt tiên anh hết như bị ma nhập đứng đực ra ở chỗ nữ thi như động kinh, đang đi lại bỗng nhiên mở miệng kêu một cái tên lạ hoắc, cuối cùng thì dừng luôn lại, trông rất thần bí.

Viên Bình sắp phát điên vì anh ta, bất lực gào lên: “Mày lại sao nữa?”

Chử Hoàn lấy làm lạ nhìn hắn một cái: “Mày không nghe thấy?”

Viên Bình hoảng sợ trợn tròn mắt, run rẩy hỏi: “Tao nên nghe thấy cái gì?”

“Cô bé đang hỏi tao là ai.” Chử Hoàn đáp, chần chừ nhìn Nam Sơn, “Lãnh đạo, chúng ta có thể lui lại không?”

“Đừng gọi như vậy,” Nam Sơn khá bất lực với anh, một tay túm sơ mi của Chử Hoàn, suy tính chốc lát, đoạn gật đầu, “Cẩn thận một chút.”

Viên Bình vừa tính tiến lên nói gì đó, đã bị Lỗ Cách ngăn cản.

Lỗ Cách nói: “Nếu hắn thật sự là người ‘có thể nối liền hiện thế và mặt thế’ mà thánh thư đề cập, có thể nghe thấy vài thứ cũng chẳng đáng ngạc nhiên, ta cứ thử xem.”

Viên Bình: “Xạo bà cô! Tôi biết nó từ lúc mặc bím, đã bao giờ nghe nói nó có khả năng đặc dị gì – đừng nói nối liền thế thiếc gì đó, điện thoại hồng chưa chắc nó đã biết sửa, thì nối được với ai hả?”

Lỗ Cách nghe vậy, hết sức nghiêm túc nhú mày dòm Viên Bình từ trên xuống dưới, cứ thế nghiêm chỉnh lệch khỏi trọng điểm: “Người còn mặc bím cơ à?”

Viên Bình: “...”

Trong khi nói chuyện, cả bọn đã lui về ánh lửa chiều rọi trên khuôn mặt cô thiếu nữ không hề nhúc nhích, Chử Hoàn lại giao quyền trọng cho Nam Sơn, cách một khoảng, hỏi thử: “Tôi đến từ bên ngoài, cô tên là gì?”

“Bên ngoài? Bên ngoài là ở đâu?”

Chử Hoàn vừa nghe vừa thuật lại cho ba người kia, tình hình này thật sự rất quái dị, Chử Hoàn giống như đang nói chuyện với một pho tượng sáp như thật, tự mình nói thì cũng đành, lại còn muốn chia sẻ nội dung đối thoại, y như bị hoang tưởng vậy.

Chử Hoàn không nhịn được đứng thẳng hơn – anh sợ mình trông giống một tên biến thái.

Nam Sơn: “Hỏi xem cô ta là người ở đâu.”

Chử Hoàn làm theo.

Thiếu nữ ấy vẻ mặt như cương thi, âm thanh lại vang lên từ hư không, giống như tạo thành cảm ứng tâm điện với Chử Hoàn.

Cô bé nói tên một ngọn núi, Chử Hoàn chưa từng nghe qua, đành phải đọc lại cho người hiểu.

Nam Sơn và Lỗ Cách liếc nhìn nhau, Lỗ Cách gật đầu, hạ giọng: “Ừm, ta có ấn tượng, hai ba trăm năm gần đây còn có tung tích tộc họ hoạt động. Muốn đi về hướng Trầm Tinh đảo không sai, cũng đi được khoảng một hai phần lộ trình rồi.”

Từ “một hai phần” tàn khốc này thật sự khiến đầu gối người ta nhũn ra, đặc biệt là khi biểu cảm của Lỗ Cách vĩnh viễn hời hợt như vậy.

Lúc này, thiếu nữ kia lên tiếng hỏi: “Anh là ai, tại sao lại ở trong lòng tôi?”

Chử Hoàn còn chưa kịp thu lại nụ cười khổ đã lập tức sững sốt.

Nam Sơn vội hỏi: “Cô ta nói gì vậy?”

Chử Hoàn: “... Cô ấy nói chúng ta ở trong lòng mình.”

Câu “ở trong lòng một cô gái xinh đẹp” có thể làm cho bất cứ một người đàn ông nào vui vẻ – không cần biết anh ta là thẳng hay cong. Nhưng trước mắt bốn chàng lang thang này thật sự không thể cảm thấy

mấy may chỗ nào đáng để lằng lằng, đưa mắt nhìn nhau giây lát, Nam Sơn nói: “Anh... ừm, anh hỏi thử xem bản thân cô ta bây giờ ở chỗ nào, đang làm gì?”

Thiếu nữ im lặng một lúc, rồi thỉnh thoảng khóc: “Tôi đang nấp trong một sơn động, tôi cũng không rõ đây là chỗ nào, bên ngoài có rất nhiều quái vật, ba mẹ và Mục Hòa Lạp giấu tôi ở đây, chẳng biết đi đâu hết rồi, tôi sợ...”

Chử Hoàn lặp lại nguyên văn, cô bé này rõ ràng đang trải qua chuyện của một thế giới khác.

Viên Bình hỏi: “Là chúng ta đi vào ý thức của cô bé này, hay cô bé bị nhốt ở đây, đang sống trong ảo giác của chính mình? Nói thật, tôi... tôi hiện giờ hơi mơ hồ, rốt cuộc chúng ta là chân thật, hay bên phía cô bé đó là chân thật?”

Cây gậy chọc cút này không mở miệng còn đỡ, một phen tà thuyết mê hoặc lòng người tức khắc làm gió lạnh nổi lên, cả bọn đều rợn tóc gáy, ngay cả Lỗ Cách cũng không nghe nổi nữa, giờ tay ấn nhẹ đầu Viên Bình xuống.

Hai vị tộc trưởng cơ hồ mở miệng cùng lúc: “Đương nhiên chúng ta là chân thật.”

Viên Bình: “...”

Hắn không biết làm sao hai vị này có sự chắc chắn như vậy, nhưng trong hoàn cảnh này, có bạn đồng hành chắc như đinh đóng cột, quả thật cũng là một việc hết sức an tâm.

Chử Hoàn ngẩng ngực chốc lát rồi nói với cô bé kia: “Cô miêu tả tỉ mỉ một chút về hoàn cảnh chỗ cô đang ở xem.”

Cô bé kia vừa nói, Chử Hoàn vừa thuật lại cho những người khác, Nam Sơn cầm một hòn đá vẽ trên mặt đất, vẽ được một nửa lại ném đi: “Thật vô lý! Nơi cô ta nói là đầu gió, âm thú khứu giác dị thường, nếu thật sự như

lời cô ta, liên tục có quái vật đi qua trước mặt, thì chúng không thể mặc cô ta trốn ở đó được.”

Họ đều là người từng chính diện đối đầu với âm thú, nhất là lần mạo hiểm ở bờ sông, cả bọn chú ý hướng gió, lại ở khoảng cách xa như thế, mà còn bị âm thú theo dõi, đủ thấy sức sinh ấy có khứu giác rất nhạy.

“Huống hồ âm thanh của âm thú công kích một cách vô thức,” Lỗ Cách tiếp lời, “Trốn mười ngày nửa tháng trong đàn âm thú, dù là kẻ điếc cũng bị thủng tai mà chết, không ai có thể sống sót được.”

“Tức là cô ta đang nói dối sao?” Viên Bình hỏi.

Chỉ Hoàn hơi do dự, chỉ mình anh có thể trực tiếp nghe thấy lời cô bé, cũng chỉ mình anh có thể cảm nhận được sự hoảng sợ cùng cực trong lời nói của cô, lúc miêu tả cảnh vật xung quanh cho anh, có một đoạn cô bé rú lên như điên cuồng, bảo là có một con âm thú thò đầu vào sơn động, hơn nữa đã nhìn thấy mình.

Một bé gái cô độc, bạn bè người thân đều không thấy, bị nhốt trong sơn động nhỏ hẹp tối tăm, làm hàng xóm với một đàn quái vật chuẩn bị xé xác mình bất cứ lúc nào.

Hiện trường hoàn hảo cho phim kinh dị – bởi vì cô không có cơ hội chạy trốn hoặc phản kháng, nguy hiểm trí mạng như có thể đến bất cứ lúc nào.

Chỉ Hoàn từng thấy cách xử lý như thế này trong một số tiểu thuyết hoặc phim ảnh kinh dị, nếu nhân vật chính thông minh mạnh mẽ, bất kể xảy ra chuyện gì đều ung dung, thì với khán giả đó có thể chỉ là một bộ phim phiêu lưu mạo hiểm đầy kích thích nhưng không đáng sợ, chỉ khi nhân vật chính nhu nhược bất lực, hoang mang không biết làm gì, người xem mới do đập thẳng vào thị giác mà sợ hãi theo.

Tại sao bóng tối ở vùng đình trệ nhốt cô bé trong một cảnh tượng cực kỳ khủng bố?

Chử Hoàn định thần lại, cẩn thận nói với cô bé ấy: “Nếu nó cơ hồ sượt qua mặt cô, nhưng không cắn, cũng không gặm lên, cô có nghĩ tới, có khả năng là nó không cách nào tổn thương cô hay không?”

Người sắp sợt đến phát điên không cách nào nghe lọt câu nói có lý này, Chử Hoàn muốn an ủi vài câu, nhưng nhanh chóng phát hiện là hoàn toàn phí công, cô bé đó không biết thế nào rồi, đang nói giữa chừng, thì hoàn cảnh xung quanh như chợt chọc thủng điểm tới hạn của nỗi sợ hãi, trong tai Chử Hoàn bùng lên một tràng sét chói tai muốn đứt hơi khản tiếng.

Anh thở dài, bèn ngồi chờ bên cạnh, nhưng năm phút rồi mười phút trôi qua, cô bé vẫn rú lên thảm thiết, chưa bị quái thú mà cô nói ăn thịt, cũng chưa khản tiếng.

Chử Hoàn bịt tai, bất lực nói: “Còn đang gào khóc, làm sao đây?”

Nam Sơn kéo anh dậy: “Chúng ta đi thôi.”

Chử Hoàn chần chừ giây lát rồi đứng dậy theo tay cậu, đúng lúc này, hạch đào trên ngực hơi nóng lên, trong tích tắc, anh đột nhiên nhớ tới người trung niên mình từng mơ thấy khi ngủ gật bên cạnh thánh tuyền, cùng khuôn hình “mồi lửa” của người ấy.

Mồi lửa?

“Khoan đã, để tôi thử lại, cho tôi một chút thời gian.”

Nói đoạn Chử Hoàn tiến lên một bước, thử nắm bả vai cô bé, tay bóp mạnh – nhưng vô dụng, ngũ quan của cô giống như đã bị niêm phong, không cảm nhận được gì, chỉ biết rít lên khàn cả giọng: “Nó vào rồi! Vào rồi!”

Chử Hoàn đổi ngữ điệu, anh hạ giọng, nghe trầm thấp và lạnh lẽo, cố gắng học nụ cười khẩy đầy khinh thường của Lỗ Cách: “Chỉ một con âm thú mà thôi.”

Anh học giống như đúc, ngay cả chính Lỗ Cách cũng hơi sửng sốt, khéo mắt giật nhẹ.

Nhưng thật sự hữu dụng, tiếng gào khóc không khỏi dừng một chút.

“Chỉ một con âm thú mà thôi,” Sự ôn hòa biết đi đầu của Chử Hoàn vừa nãy đã chẳng còn sót chút nào, “Hành động chậm như rùa, yếu ớt một chút thì một mũi tên có thể bắn xuyên mắt...”

Thiếu nữ: “Anh... anh...”

“Tôi từng đập vỡ đầu vô số con,” Chử Hoàn khoác lác chẳng biết ngượng, “Đập bể sọ não cũng chả khác chặt gỗ là mấy đâu.”

Thiếu nữ: “A! Nó, nó đến rồi! Nhanh quá, cứu tôi với!”

Chử Hoàn cười đầy mê hoặc: “Giao thân thể cô cho tôi, không được lui lại, mất mặt lắm.”

Có khả năng trong truyền thuyết thần thoại của dân bản xứ không có “quỷ ám”, cũng có thể là cô bé kia đã sợ tới mức gặp gì cũng thử đại, nghe thế không hề kiên trì nói luôn: “Không... không lui lại... không lui lại thì nó đớp tôi! Cho anh! Cho anh!”

Thành bại nằm trong một lần hành động này.

Bàn tay Chử Hoàn mướt mồ hôi lạnh, nhưng không hề ảnh hưởng đến miệng phát huy, anh cũng vọng cười to: “Cô cứ để nó cắn, tôi thấy nó cắn không nổi đâu!”

Tiếng rú của thiếu nữ cao lên hết mức, cơ hồ xé họng.

Sau đó âm thanh đột nhiên ngừng bật, trong tai Chử Hoàn chợt yên tĩnh.

Đã xảy ra chuyện gì, cô ta ở “thế giới kia” đã chết rồi sao?

Anh đoán không đúng?

Mắt xoay nhanh, Chử Hoàn cắn chặt răng.

Nam Sơn nắm cánh tay anh, Chử Hoàn sắc mặt nặng nề lắc đầu.

Rốt cuộc, Chử Hoàn vô kế khả thi mà thở dài, đứng dậy nói với mấy người kia: “Đi thôi.”

Họ sắp sửa quay người đi, thì Chử Hoàn chợt nghe thấy cô thiếu nữ ấy run rẩy mở miệng: “Sao... sao không thấy nó đâu nữa?”

Đồng tử Chử Hoàn co vào, anh quay ngoắt lại, hít sâu vài hơi, cố gắng để giọng mình nghe dịu dàng bình tĩnh: “Có tôi ở trên người cô, dám bỏ đi này không dám làm gì đâu, bây giờ cô có thể ra khỏi sơn động đó rồi.”

Cô gái hơi chần chừ: “Anh sẽ luôn ở đây?”

Chử Hoàn cười khẽ một tiếng, không mở miệng.

Cả bọn đều không nhịn được nín thở, chỉ thấy thiếu nữ ấy dù vẫn như tượng sáp không hề nhúc nhích, bóng tối vốn quấn quanh người lại đột nhiên rút ra hai bên, cứ thế, sáng tối đối lập, cả người cô như phát sáng vậy.

Như một đốm lửa nhỏ sáng lên trong bóng đêm vô biên vô hạn.

Chử Hoàn điên theo cô một lần, quả thật thể xác lẫn tâm hồn đều một lửa, song anh còn chưa kịp thở ra, thì bóng đen vừa rời khỏi người cô thiếu nữ chợt lao tới anh.

Chử Hoàn chưa kịp đứng vững, đã bị Nam Sơn đẩy mạnh về phía trước: “Đi mau!”

Hai bóng đen ấy phản phát đã không ngại ánh lửa trên quyên trượng tộc trưởng, liều mạng đuổi theo họ như giòi bám xương, bốn người bị cột vào nhau đành phải vắt giò lên cổ chạy như điên.

Viên Bình vừa chạy vừa kêu: “Bốn mắt à tao phục mày rồi, sao lại là mày gây thù hận nữa vậy!”

Chử Hoàn suy sụp: “Sao tao biết được?”

Viên Bình: “Đầu do mày tùy tiện dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên, lại còn ‘giao thân thể cô cho tôi’ nữa chứ! Liêm sỉ của mày đâu? Giới hạn đâu?”

Chử Hoàn: “...”

Anh cảm nhận được rõ ràng bàn tay Nam Sơn đang túm cổ tay mình siết chặt hơn, tuy không nói một lời, song tâm trạng nhìn chung không tốt lắm.

Chử Hoàn lập tức cũng chẳng vui vẻ gì.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 62

“Khoan đã, cô gái ban nãy đâu?”

“Cô gái nào, cô gái căn bản không ở đây, tao bảo cô ta rời khỏi sơn động đó r ồi.”

“Rời khỏi sơn động là ý gì? Mà y có thể nói tiếng người không?”

Chủ Hoàn: “Ồi, đầu là cảm giác thôi, có nói mà y cũng chẳng hiểu đâu.”

Viên Bình đi bên cạnh giậm chân rên rỉ: “Mày rốt cuộc có ổn không đó? Tộc trưởng à, Chúa cứu thế các cậu tìm đến là cái thể loại quỷ quái gì vậy? Có thể đổi ai khác đáng tin hơn không?”

Cả bọn hốt hoảng chạy trốn, căn bản không kịp nhìn thấy chuyện gì xảy ra sau lưng.

Sau khi họ đi, chỉ thấy bóng tối xung quanh vẫn toan tính quẩn lên người cô gái như pho tượng, nhưng năm lần bảy lượt thất bại.

Cô vẫn giữ nguyên tư thế vốn có, ngay cả sợi tóc cũng chẳng rung rinh, dưới bàn tay chống đất lại bỗng nhiên tuôn ra một tia sáng nhỏ, mới đầu chỉ có một đoạn dài bằng móng tay, sau đó chậm rãi, chậm rãi... nó tựa như m ặt trời ngậm nước, uốn éo nảy m ặt r ồi dài lên, một mình một cõi mà lớn mạnh dần.

Bọn Chủ Hoàn lần này lại chạy một mạch không biết bao xa, sau đó, Chủ Hoàn đã hoàn toàn đánh mất khái niệm về thời gian và khoảng cách.

Trên đường còn gặp vài người đơn độc khác, họ cũng giống cô bé kia, ý thức sa vào hoàn cảnh sợ hãi tột cùng, tiếng gào thét hoảng sợ từng đợt nổi

liền trong tai Chử Hoàn, thê lương đến mức khiến anh hoài nghi phải chăng những người này đã điên rồ.

Nhưng khi Chử Hoàn định giờ lại trò cũ, không biết do nguyên nhân gì mà anh không thể tạo thành liên hệ song hướng với họ, đành phải vừa chạy trốn chết vừa nhanh chóng lướt qua những người này.

“Chẳng lẽ phải bị thứ này rượt vãi đái đến tận Trầm Tinh đảo?” Chử Hoàn hơi tuyệt vọng nghĩ bụng.

Tính cả lạc đường lẫn chướng ngại vật, đến Trầm Tinh đảo chắc phải chạy một năm rưỡi nữa, Chử Hoàn hoài nghi họ sẽ giống lũ người đẹp trúng độc hoa uổng tử, chạy đến gãy chân mới thôi.

Chử Hoàn tự so mình với thợ săn, có thể quá trình giữa và giai đoạn trước đôi khi chuẩn bị sẽ hơi kỹ lưỡng, nhưng xưa nay toàn là đuổi theo đánh người khác, còn về mặt bị người ta đuổi đánh, thì nghiệp vụ thật sự chẳng thạo chút nào.

Hướng hờ thứ đuổi theo anh đánh không được, chạm không tới, anh ôm trường đao chẳng có chỗ nào để chém, thật sự buồn khổ vô cùng.

Chử Hoàn: “Chạy hoài không nghỉ, chúng ta đúng là A Cam số một hai ba bốn mà!”

Nam Sơn chẳng biết còn đang giận dữ gì mà không thèm trả lời.

Lỗ Cách hỏi: “A Cam là ai?”

Viên Bình lớn giọng đáp: “Một tên ngốc!” (1)

Chử Hoàn: “...”

Trong lồng ngực anh thật sự tràn đầy bi thương và đau xót.

Tình hình thê thảm này kéo dài đến tận khi họ vượt qua một con sông.

Bản thân con sông ấy không có gì là lạ, cũng giống với vô vàn dòng sông khác trong vùng đình trệ, đầu mất đi sức sống, nặng nề về chết chóc mà ngừng chảy, nhưng khi nhìn thấy nó, tim Chử Hoàn bỗng nhiên “Thịch” một phát.

Anh biết giác quan thứ sáu chẳng hiểu là phúc hay họa của mình lại tới nữa, bởi vậy như ma xui quỷ khiến ngoảnh đầu lại.

Chử Hoàn nhìn thấy, bóng đen vẫn bám riết không tha cho anh không biết do nguyên nhân gì mà chẳng cách nào qua sông được, ở bờ bên kia chật hẹp không cam lòng mà lờn lên, y như hai con rắn thè lưỡi vậy.

Độc xà Tiểu Lục trên vai Lỗ Cách giống như rốt cuộc tìm được đối thủ, cũng ngóc cao lên, làm động tác sắp công kích – đương nhiên, kẻ thức thời là trang tuấn xà, nó biết đây không phải nơi để mình khoe tài, bởi vậy chỉ trưng ra thức mở đầu, “Phì” cả buổi trời mà đuôi vẫn quấn chặt trên người Lỗ Cách, chẳng mấy may có động tác thực tế đi quá giới hạn.

Cả bọn rốt cuộc có thể dừng lại thở một hơi – không biết mệt không có nghĩa là công năng của tim và phổi vẫn theo kịp.

Chử Hoàn cơ hồ muốn ngẩng phịch mông xuống đất, song liếc thấy Viên Bình đã làm như vậy, để thể hiện hình tượng anh dũng, anh cố giữ nguyên tư thế đứng thẳng, lượn tới trước mặt Nam Sơn, gọi chuyện hỏi: “Lãnh đạo, ngài nói nó sợ nước hay sợ thứ bên này?”

Nam Sơn đành mặt, tiếc chữ như vàng: “Không phải nước.”

Chử Hoàn xem sắc mặt cậu mà sán tới, hoàn toàn ngó lơ hai con kì đà phía sau, ôm dính lấy vai Nam Sơn, ra vẻ vô tội: “Sao vậy? Tuy rằng cô bé ban nãy còn là một pho tượng, song cô ta đã biến thành pho tượng biết phát sáng, tôi cảm thấy thử nghiệm phương diện này của chúng ta mặc dù có trắc trở, nhưng chính thể là thành công, cậu không cảm thấy thế à?”

Nam Sơn vẫn đành mặt, đại khái là không hề cảm thấy.

Nam Sơn giống như muốn nhin một chút, nhưng thật sự là trời sinh lòng dạ không thâm sâu lắm, vẫn không nhin được hỏi: “Đối với con gái anh luôn nói như vậy à?”

Chử Hoàn: “...”

“Người đàn ông đã kết hôn” này im lặng không nói gì, thầnh cân nhắc dưới đáy lòng đây rốt cuộc là “vấn đề nguyên tắc” hay “vấn đề râu ria”, song chưa kịp nghĩ ra, thì tên “bạn tốt” Viên Bình chuyên nghề chọc gậy bánh xe đã trả lời thay: “Đúng vậy tộc trưởng Nam Sơn à, ở bên kia sông cũng thế đó, không thì tại sao nó lại có biệt danh là khổng tước chứ?”

Chử Hoàn: “...”

Anh hầnh nhìn Viên Bình một cái, tính toán ngày tốt giờ lành nào thích hợp để giết tên này ăn thịt.

“Ừm... việc này, thực ra là...” Chử Hoàn đang vắt hết óc muốn giải thích, bỗng nhiên, tầnh nhìn dừng trên quyềnh trượng tộc trưởng, ánh mắt tụ lại, “Khoan đã, Nam Sơn, quyềnh trượng tộc trưởng của cậu ngâm nước còn co lại cơ à? Tại sao ngắn mất một đoạn rấ?”

Lúc anh nói nửa câu đầu vẫn miệng lưỡi trơn tru, nửa câu sau lại đột nhiên nghiêm túc, mấy người kia đều sửng sốt.

Kỳ thực đây không phải là lần đầu tiên Chử Hoàn có cảm giác “quyềnh trượng ngắn đi”, có điềulần trước vẫn chưa rõ lắm, anh chỉ cho là mình hoa mắt thôi, còn lần này quyềnh trượng lại ngắn mất khoảng năm centimet, cơ bản như mất một đôi giày cao gót rấ, không quá mù quá cầu thả thì đầucó thể nhận ra.

Nhưng quyềnh trượng này không phải lưu truyềnh từ xưa đến giờ à? Không phải nên cháy ngót một ngàn năm rấ à?

Sao lại ngắn đi được?

Nam Sơn nghe vậy lập tức đưa tay đo thử, sau đó cậu cũng chẳng màng chuyện ghen tuông nọ kia nữa, nhanh chóng nói: “Ngắn mất nửa ngón tay rồi.”

Lỗ Cách thở dài: “Chỉ sợ là càng đốt càng ngắn.”

Còn tin tức gì gây choáng váng hơn là “cây dù che chở trong tuyết cảnh lại là vật dễ hao”?

Chử Hoàn: “Vì... vì sao?”

“Nói như trưởng giả Người Thử Sơn, thì quyên trượng tộc trưởng đốt chính là ‘sinh khí’.” Lỗ Cách đặt nhẹ ngón tay trên quyên trượng, hẩn nhắm mắt lại, giống như lắng lắng nghe tiếng “lách tách” khi lửa đốt gỗ.

Nam Sơn trầm giọng nói: “Đốt trước khi mutai bao vây ngọn núi, ta đã từng đốt một lần.”

“Vậy thì đúng rồi, có thể là từ khi đó nó đã bắt đầu ngắn đi,” Lỗ Cách nói, “Lúc ấy vùng đỉnh trệ đã tới gần, sau khi sơn môn đóng cửa, thì thế giới này ngay cả sinh khí trên thân sơn cũng không đủ, quyên trượng đương nhiên sẽ tự tiêu hao mình, khiến nó càng cháy càng ngắn.”

Viên Bình rùng mình: “Thế... thế nếu chúng ta ở trong vùng đỉnh trệ thủy chung không tìm được đường ra, thì chỉ có thể trơ mắt nhìn nó cháy hết?”

Lỗ Cách gật đầu.

“...” Viên Bình, “Sau đó thì sao?”

Chử Hoàn: “Sau đó mọi người cùng ngỏm củ tỏi, còn phải hỏi? Hỏi cái đầu! Có đi đâu theo như hiện tại, xem ra nếu không có biến cố gì, tốc độ quyên trượng cháy là đều đều, thì chúng ta hẳn vẫn còn thời gian, không sao đâu, đừng căng thẳng.”

Nam Sơn thở dài: “Bất kể thế nào, phải tăng tốc thôi.”

Vốn đã như lọt vào sương mù, lo lắng hãi hùng, trước mắt lại còn bị hạn chế thời gian!

Chủ Hoàn liếc thử tốc độ cháy của quyên trượng, đột nhiên cảm thấy như có một thanh đao treo trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống chém cả bọn.

Người Thủ Sơn cũng thế, Người Thủ Môn cũng thế, độc xà ngoài mạnh trong yếu cũng thế, cho dù mỗi kẻ trông đầu trâu bò, trong thế giới bị bóng tối bao vây này, lại đều có vẻ nhỏ bé, y như mấy con chuột nhắt mệt mỏi trốn chạy vậy.

Chủ Hoàn hoạt động khớp cổ chân một chút, mạnh chân quá làm “Rắc” một tiếng, còn rất đau, anh tức thì yên tâm một nửa – có cảm giác đau là có cảm giác an toàn, chứng minh xương chân anh vẫn chưa có ý định bất tri bất giác bong da lộ diện.

Họ chỉ nghỉ ngơi một lúc chưa đủ để nói hai câu, rồi lập tức lại ngựa không dừng vó tiếp tục tiến lên, dần dần, bóng đen xung quanh bình tĩnh trở lại, nhưng cảm giác lạnh lạnh tự dưng nổi lên.

Chủ Hoàn rung mình, Nam Sơn lập tức nhận ra: “Lạnh à?”

Chủ Hoàn im lặng lắc đầu – ở đây chỉ có anh là mặc nhiều quần áo nhất, thật sự không tiện nói lạnh.

“Hình như ta đã nhìn thấy thôn xóm,” Lỗ Cách chợt xen vào, “Phía trước hẳn sẽ gặp người, chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Gặp người” hiện giờ với họ mà nói là một thanh kiếm hai lưỡi, đặc biệt là loại có thể trao đổi.

Chẳng ai biết đây rốt cuộc là tốt hay xấu.

“Tôi cảm thấy chúng ta y như một nhóm người đi đốt lửa khắp bốn phương vậy.” Chữ Hoàn nói, “Mọi người nói liệu có một khả năng, nếu lửa đốt nhiều, cho dù cây đuốc của chính chúng ta bị tắt, tử địa trong truyền thuyết cũng sẽ cháy lên?”

Chữ Hoàn thấy đây là cách giải thích gần với từ “mồi lửa” nhất.

Không ai trả lời được vấn đề này, Chữ Hoàn mới là người có khả năng tạo thành liên hệ một cách khó khăn trong tử địa, họ chỉ có thể mò mẫm theo anh thôi.

Đi thêm chút nữa, Chữ Hoàn mới nhìn rõ cái thôn ban nãy Lỗ Cách nói, anh không nhận được thở dài thườn thượt: “Vọng sơn bào tử mã -”(Vọng sơn bào tử mã đại khái là nhìn rất gần nhưng thực tế rất xa)

Thôn ấy tuy trông thấy, thực tế lại phải trèo qua một ngọn núi, trên núi là rừng rậm vắng lặng uy nghiêm, nhưng cánh rừng nơi đây tựa hồ bất đồng với những nơi khác, cây cối cơ hồ cách đều nhau, như là do người trồng.

Chữ Hoàn không nhận được hỏi: “Bên này cũng có trồng cây gây rừng à?”

“Đó là nơi chôn người chết, không khác lắm với mồ mả bên kia sông.” Viên Bình nói, “Con người sau khi chết về với thiên nhiên, có thể làm thuốc thì làm thuốc, có thể ủ phân thì ủ phân, còn có vài nơi chôn tộc nhân đã chết trên sườn núi, để trồng cây ăn quả.”

Có lẽ là do không thứ gì dày đặc quý khí hơn chính bản thân vùng đỉnh trệ, so ra thì tất cả những thứ khác, bao gồm bóng tối hung tàn, đều có vẻ ôn hòa hẳn, thành thử khi đi qua bức tường tro cốt mở rộng này, Chữ Hoàn không hề mất tự nhiên như giẫm trúng biển số nhà người ta. Tập tục mai táng ở chỗ Nam Sơn chính là như vậy, luôn làm cho người ta cảm thấy tôn trọng, nhưng không hề trăn trọng.

Chắc khi hái trái cây cho lũ nhóc trong nhà ăn, cư dân nơi đây sẽ thuận miệng nói một câu: “Đây là bà cố trồng cho con đây.”

Vừa nghĩ vậy liền cảm thấy rất có ý nghĩa.

Chử Hoàn không nhịn được thuận miệng nói với Nam Sơn: “Nghĩa địa ở chỗ chúng tôi hai mươi vạn một mét vuông, còn phải chờ tới lượt, chắc các cậu dựa vào bán thịt khô cả đời cũng chẳng kiếm nổi số tiền này đâu. Tôi thấy mai kia nếu tôi chết rồi, cậu cũng đem tôi đi trồng cây là được.”

Nam Sơn biến sắc: “Anh nói bậy bạ gì thế!”

Chử Hoàn đưa tay làm động tác kéo khóa, làm bộ khóa miệng mình.

Nhưng bốn bề thật sự quá yên tĩnh, nếu không nói chuyện thì chỉ có thể lo lắng vớ vẩn, áp lực rục rịch kia và bóng tối chẳng mấy chốc sẽ làm họ phát điên, thế nên Chử Hoàn im lặng chưa được mấy giây, đã lại cảm khái: “Tôi thật sự cảm thấy nơi này rất ấm áp, chúng tôi thì chẳng có biện pháp nào – người quá đông đúc, mỗi ngày trong cùng một thành phố, có mấy ngàn vạn người chạy tới chạy lui, chẳng dừng dừng mới phải dời nghĩa địa đến nơi rất xa nội thành, đi lại một lần cũng bất tiện, cảm giác như chẳng được mấy năm đã lãng quên họ, không giống chỗ các cậu, dường như luôn sống bên nhau vậy.”

Nam Sơn nhớ tới, liền hỏi: “Các anh có tới sáu mươi... vạn vạn người, thế một người chết đi, không phải sẽ bị lãng quên rất nhanh?”

“Rất nhanh.” Chử Hoàn gật đầu, “Chẳng được mấy năm, bạn bè thân thiết cùng một thời đại thỉnh thoảng liên hệ cũng đều mất hết, người này sẽ triệt để biến mất trên thế giới.”

Nam Sơn cảm thấy không tài nào lý giải nổi, lần đầu tiên sinh ra một chút đánh giá tiêu cực với thế giới “bên kia sông” mà cậu luôn hướng về—hình như hơi lạnh lùng.

Chử Hoàn cười: “Kỳ thực cũng không hề gì, người chết dù sao cũng chẳng biết gì hết, ngược lại là kẻ sống đến cuối cùng, bạn bè lần lượt mất đi, tiễn đưa đến tận sau cuối, nhiều lúc cũng hoài nghi phải chăng mình sẽ đi theo, khá là tra tấn người.”

Chử Hoàn là người nói vô tâm, Viên Bình lại là người nghe hữu ý, Viên Bình hiếm khi nhảy bén một lần, ánh mắt hết sức phức tạp nhìn Chử Hoàn một cái.

Hắn rất muốn giống tộc trưởng nhà mình, thân nhiên nói một câu “không dễ dàng cho mày”, lại chẳng tài nào thốt ra được, cũng giống như hắn rất muốn thừa nhận ngay trước mặt Chử Hoàn rằng anh ta là bạn bè sống chết có nhau, nhưng mỗi lần mở miệng lại luôn phải phun đầy mặt đối phương vậy.

Viên Bình suy nghĩ một chút, cho rằng đi đầu này vẫn liên quan đến việc tên Chử Hoàn quá bỉ ổi, nếu đổi thành Nam Sơn, những lời thật lòng này dường như sẽ dễ nói hơn.

Trong lòng Viên Bình hiếm khi rối rắm một lúc lâu, cuối cùng lại chỉ giễu cợt nói: “Mày còn nhớ lại những năm tháng tranh vanh của mình không?”

“Không có năm tháng tranh vanh,” Chử Hoàn cười khở, “Chỉ có năm tháng ‘lờng hấp’.”(Tranh vanh và lờng hấp – chừng lung âm hơi giống nhau)

Chử Hoàn không thích nhắc tới chuyện quá khứ của mình lắm, nhưng Nam Sơn vẫn rất muốn nghe, cậu không nhịn được hỏi Viên Bình: “Năm tháng tranh vanh là gì?”

Viên Bình đã có tinh thần, giống như vất vả lắm mới bắt được một cơ hội, trăm phương nghìn kế mách Nam Sơn: “Tộc trưởng, cậu có biết thằng này nhà cậu khốn nạn cỡ nào không? Tôi nói cho cậu biết nhé, từ nhỏ nó đã cực kỳ đê tiện vô sỉ, là tiểu gian tặc của giáo viên chủ nhiệm, mãi đến trung học vẫn thường xuyên báo cáo giáo viên chuyện bạn bè hút thuốc trong nhà vệ sinh nam đấy.”

Nam Sơn nhướng mày, ngạc nhiên nhìn hắn: “Anh ấy làm không đúng sao?”

Viên Bình: “...”

Lỗ Cách: “Hút thuốc là gì?”

Nam Sơn từng trông thấy, liền giải thích cho hắn: “Chính là cuộn một loại lá cây có độc để đốt và hít thứ khói trắng bên trong – đã biết rõ có độc, tại sao còn phải đựng vào? Không cho các người đựng là muốn tốt cho các người thôi.”

Viên Bình mách lẻo không thành công còn mất ngoại viện, tức khắc trưng ra dáng vẻ tội nghiệp chuyển hướng sang tộc trưởng của mình.

Tộc trưởng Lỗ Cách chính trực dừng một giây rồi nói một cách tàn nhẫn vô tình: “Y nói đúng đấy.”

Chử Hoàn cười muốn bể bụng.

Lúc này, Nam Sơn lại liếc Chử Hoàn một cái với khuôn mặt không cảm xúc, mang theo khí trấn nhà của của người chủ một gia đình, lạnh lùng: “Nhưng không phải chính anh cũng hút à?”

Chử Hoàn: “...”

Anh phát hiện trước kia Nam Sơn còn “muốn nói lại thôi” một chút, còn ít nhiều khéo léo hàm súc, nhưng từ sau khi “kí tên” và “đóng dấu”, Nam Sơn ngày càng không khách sáo, đả ngộ của “người trong” và “người ngoài” thật là khác nhau một trời một vực luôn.

Viên Bình nhe răng làm mặt quỷ, đột nhiên, nụ cười sững lại, ánh mắt nhìn đăm đăm phía sau Chử Hoàn, sắc mặt dần nghiêm trọng.

Chử Hoàn nhận thấy bất thường, chậm chậm quay đầu lại.

Anh nhìn thấy người đứng đầy trong sơn cốc, có nam, có nữ, có già, có trẻ, hình thái khác nhau, vẻ mặt bi thương, như một đám điêu khắc nổi trên tường, tối tăm và cứng đờ.

Tim Chử Hoàn đập điên cuồng đầy bất an, cảm lòng không được tiến một bước, Nam Sơn kéo anh lại: “Chậm thôi!”

Bốn người từ trên sườn núi bên cạnh vòng đường cẩn thận tới gần đoàn người ấy.

Thông thường mà nói, bất luận có thể trao đổi hay không, chỉ cần gặp người, Chử Hoàn đều có thể nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào, song tận đến khi cách người đầu lĩnh chưa đầy nửa thước, trong tai anh vẫn lặng ngắt như tờ.

“Thế nào?” Lỗ Cách hạ giọng hỏi.

Chử Hoàn lắc đầu, càng nặng nề hơn: “Thật kỳ lạ, không nghe thấy gì cả.”

Nam Sơn vượt qua anh, chặn mấy người kia ở phía sau, nhận quyên trượng giờ lên, chậm rãi đi vào chính giữa đoàn người quỷ dị này.

Chử Hoàn: “Không, chờ đã!”

Trong lòng anh có dự cảm xấu.

Chử Hoàn lúc trước nghe thấy âm thanh thì hoảng sợ, hiện giờ không nghe thấy âm thanh càng hoảng sợ hơn. Có lẽ do những người trước đây gặp đầu đơn lẻ, còn lần này là cả đoàn đã tạo thành áp lực trên tâm lý, Chử Hoàn chỉ cảm thấy bên trong đám người ấy phảng phất ắp ứ mối nguy hiểm cực lớn.

Bốn người đứng ở ngoài đám đông kia, thở mạnh cũng không dám, như gặp phải đại địch vậy.

Không biết qua bao lâu, Chử Hoàn đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc yếu ớt, trong nháy mắt tóc gáy anh dựng ngược: “Lui lui lui! Mau lui đi!”

Anh không rõ nguyên do khiến mình sởn tóc gáy, đôi khi thứ không rõ nguyên do mới là đáng sợ nhất.

— A Cam tức Forrest là một nhân vật thiếu năng trí tuệ với IQ chỉ 75 trong bộ phim Forrest Gump do Tom Hanks đóng, do người yêu bỏ đi, cảm thấy cô đơn nên anh đã chạy vòng quanh nước Mỹ trong hơn 3 năm. Cũng nhờ chạy rất nhanh nên sau này anh đã trở thành một siêu sao bóng bầu dục. Ở đây ý Chủ Hoàn là họ chạy suốt như Forrest nhưng Viên Bình lại trả lời là tên gốc.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 63

Chử Hoàn cảm thấy thứ gì đó lướt qua bên cạnh mình, trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ: “Không còn kịp rồi!”

Nhưng miệng quạ đen chưa cần nói ra cũng có công hiệu cao – ngay lập tức, tiếng khóc bên tai như được gắn máy khuếch âm, mà thân ở trong đây, Chử Hoàn phát hiện mình không cách nào hít thở nổi.

Mới đầu, trong ngực anh như bị chặn kín một lớp màng không biết rõ, không khí hít vào tắc ở khí quản, dù chết dù sống cũng chẳng chịu xuống nữa.

Sau đó, không khí như thành một nắm bùn, chỉ dựa vào chút sức lực bé nhỏ của hơi thở thì bất luận thế nào cũng không hít vào được.

Không phải chỉ mình anh bị như vậy, Chử Hoàn nhìn thấy Viên Bình cách đó không xa hai tay bấu chặt ngực mình, thở phì phò như một con cá mắc cạn.

Ấy thế mà tên này vào lúc sống còn, vẫn khá vô tư ngừng lại, thở không ra hơi mà ôm chút hi vọng may mắn: “Nếu... nếu thế giới này là... là duy tâm, phải chăng...”

Chử Hoàn vừa thấy cái vẻ ấy là biết hắn đang nghĩ gì – Viên Bình mơ mộng hão huyền, định thông qua “tưởng tượng mình không cần thở”, để đạt tới trạng thái quy tức thật sự không cần hô hấp.

Nhưng xem ra hắn quy tức chỉ sợ không thành, quy thiên trái lại không xa.

Chử Hoàn mắng thầm: “Là cái rắm, thằng đầu đất!”

Anh và Lỗ Cách như tâm linh tương thông mỗi người nắm một bên vai Viên Bình, kéo hần dậy mà lôi đi.

Theo hô hấp càng lúc càng khó khăn, Chử Hoàn đã bắt đầu hoa mắt, anh biết, não thiếu oxy không cần bao lâu thì đại não sẽ bị thương tổn không thể cứu vãn, cho dù chưa ngỏm ngay tại trận, cũng phải biến thành người thực vật ở cái nơi quỷ quái này.

Nhưng họ nên chạy đến nơi nào?

Nơi nào...

Đúng lúc này, dây thừng trên tay Chử Hoàn đột nhiên bị kéo mạnh, anh ngoảnh đầu lại, thấy Nam Sơn đưa tay ra hiệu, theo tầm mắt cậu, Chử Hoàn trông thấy trong rừng cây ăn quả chôn đầy người chết ấy lại phảng phất có gió, ngọn cây thành dải đang đờng loạt lay động.

Nhưng nơi này làm sao lại có gió được?

Sự việc khác thường tất có chỗ kỳ lạ, cảm giác đầu tiên của Chử Hoàn chính là không bình thường, nhưng anh đã chẳng có thời gian nghĩ kỹ hơn, còn chần chừ không quyết e là sẽ chết ngạt ở đây.

Cả bọn không còn lựa chọn nào khác, đành phải ra sức chạy đến rừng cây ăn quả kia.

Tình cảnh này nếu nói tà ma một chút, thì là trong cánh rừng này như có một tầng kết giới quỷ dị, tích tắc khi bước vào đó, người ta liền thấy gió nhẹ phả vào mặt.

Chử Hoàn chỉ cảm thấy phổi mình như rút thành một cái túi hút chân không, sau khi cắt ra một khe hở nhanh chóng phồng lên, cơ hồ bản ngược anh từ đường ranh giới tử vong quay về.

Trước mắt tối sầm, Chử Hoàn quy xuống đất, tai vang ong ong, tim đập như sấm. Giờ đây, đừng nói suy nghĩ cẩn thận nguồn gốc của cơn gió này,

cả người anh đều không còn ý thức, toàn dựa vào tinh thần chèo chống mới không gục xuống.

Gió trong rừng này không phải gió bình thường, nó cực lạnh, lạnh thấu xương, hít vào như cả mớ dao găm phóng thẳng vào phổi, sau khi thở hòng hộc Chử Hoàn lại ho khan dữ dội, ho đến mức trong họng nòng nặc mùi máu tươi, bịt cũng không xong.

Nam Sơn thất tha thất thểu chạy tới, không biết nặng nhẹ nâng mặt Chử Hoàn lên, bàn tay ấy do lắm vết chai mỏng mà hơi thô, cậu ôm đầu Chử Hoàn sờ soạng một lúc như tìm kiếm an ủi tâm lý vậy. Ngực Chử Hoàn phập phồng không thể khống chế, anh bắt lấy cổ tay Nam Sơn, chỉ không thốt nên lời, tay anh giống như không đỡ được thân thể mình nữa, anh mềm nhũn dựa lên người Nam Sơn, ra sức hít lấy một chút hơi ấm của con người từ cậu.

Lỗ Cách ở đằng sau chột mở miệng, lúc này, ngay cả tộc trưởng Người Thử Môn cũng đang thở hòng hộc, tiếng hơi đứt quãng: “Sao... sao lại có gió được? Đây không phải là vùng đình trệ à?”

“Không biết.” Nam Sơn khôi phục khá nhanh, ôm Chử Hoàn vào lòng, vỗ về lưng anh, “Ta sợ là gió ở đây không tốt lành gì – Anh có đỡ chưa?”

Chử Hoàn lắc đầu, vất vả lắm mới hết ho, vịn tay Nam Sơn đứng dậy, cảm giác chân vẫn mềm nhũn: “Các... các cậu... Người Thử Sơn, tố chất thân thể đúng thật nghịch, nghịch thiên...”

Câu nói vô ý này chẳng biết có gì hợp ý mà lại dễ dàng lấy lòng được Nam Sơn. Ở nơi hiểm ác như vậy, tâm tình vẫn âm thầm lo lắng như kỳ tích trở nên sáng khoái hơn, cậu mỉm cười sờ tóc anh.

Viên Bình như một con chó chết, hai tay chống đầu gối, cong người thành một con tôm, thều thào hỏi: “Chúng ta đi vòng qua chứ?”

“Vòng.” Nam Sơn nghiêm mặt, ngoảnh lại thoáng nhìn cánh rừng im ắng tự lay, “Nhưng dù đi vòng, cũng khó nói phía trước sẽ gặp phải cái...”

Cậu chưa dứt lời thì một trận cuồng phong chợt cuốn tới, cơn gió này đến không hề có nguyên do, lao thẳng tới mục tiêu – ngọn lửa trên quyên trượng tộc trưởng Người Thủ Môn.

Phản ứng của Nam Sơn lúc ấy không thể nói là không mau, cậu quay người dùng lưng chặn cơn gió điên cuồng kia, ngọn lửa trên quyên trượng chấp chờn giăng co dãn dội, nhưng vẫn ngày càng yếu – gió phả phát có ý thức, vô lý vô do, không đâu không có, hung hăng cuốn một vòng trước mặt Nam Sơn, không chịu buông tha ngọn lửa chực tắt trên quyên trượng.

Chỉ Hoàn cơ hồ hoài nghi đây là cái bẫy của vùng đình trệ dành cho họ: Trước tiên khiến họ ngạt thở, rồi lại buộc họ phải cầm đầu chạy đến nơi có gió, mục tiêu cuối cùng là nhân khi tâm tình họ đang thả lỏng vì thoát nạn, diệt gọn cái ô che chắn – dập tắt ngọn lửa trên quyên trượng.

Mà đi đâu họ có thể lựa chọn, là rốt cuộc bị bóp cổ ngạt thở đến chết, hay bị nuốt vào bóng tối.

Nam Sơn trong tình thế cấp bách ôm ngọn lửa vào ngực, “Xèo” một tiếng, mùi thịt người cháy khét lập tức tỏa ra, vẻ mặt cậu hơi vắn vẹo.

Mà đồng thời, máu thịt Người Thủ Sơn như một loại nhiên liệu nào đó, giúp ngọn lửa chấp chờn chực tắt kia run rẩy sống lại.

Cơn gió âm u lạnh lẽo xung quanh xoay tròn một vòng, sau đó phút chốc tan mất... giống như chưa bao giờ nổi lên vậy.

Hết thấy xảy ra thật sự quá nhanh, khi họ kịp có phản ứng thì trên ngực Nam Sơn đã để lại một vết phỏng đáng sợ, chính giữa cháy đen, xung quanh rộp lên.

Chỉ Hoàn ngửa ran da đầu: “Địch!”

Anh túm lấy quyên trượng, nhét đại vào tay Lỗ Cách, đau lòng đến run rẩy: “Cậu... cậu... cậu không đau hả?”

Nam Sơn nghiêng người che lại, gượng cười với anh: “Đừng nhìn nữa, đi trước đã.”

Chử Hoàn mặt mày sầm sì, chẳng rằng chẳng nói, không thêm giải thích gì, túm cổ tay Nam Sơn mà đề cậ lên một tảng đá, lục túi thuốc bên hông cậ, tìm cả buổi mới nản lòng phát hiện mình dốt đặc cán mai, thế là hần hừ hỏi: “Cái nào dùng cho vết bỏng?”

Nam Sơn mở miệng, chưa kịp lên tiếng đã bị Chử Hoàn chặn họng: “Bớt nói nhảm, chỉ cần cho tôi biết loại nào dùng được.”

Nam Sơn như chú mèo bị quở mắng, trong lòng lo sợ, ánh mắt lại có vẻ hết sức vô tội, khí khái của người đứng đầu gia đình chẳng biết đã ném ở xó nào, không dám phản kháng, ngoan ngoãn đưa tay chỉ một cái lọ nhỏ.

Viên Bình đứng cạnh đó, cho rằng mình đã âm thầm coi Chử Hoàn là bạn, thì nên tỏ vẻ gì đó. Hắn rối rắm cả buổi, vất vả lắm mới quyết định ném phẳng thể diện, đứng vào một đội, chậm nửa nhịp mà nói giúp Chử Hoàn: “Đúng vậy tộc trưởng Nam Sơn à, phía trước không biết sẽ còn gặp phải những gì, cậ nên xử lý vết thương trước, mài dao không lỡ việc đồn củi mà.”

Ai ngờ Chử Hoàn đang nóng giận, chẳng may may cảm kích, ngược lại không thêm quay đầu ném cho hắn một câu: “Cần mày nói nhảm đấy!”

Viên Bình: “...”

Lỗ Cách ở bên canh ngọn lửa trên quyên trượng, lạnh lùng nói: “Nịnh nọt muộn quá!”

Chử Hoàn xử lý vết phỏng trên ngực Nam Sơn như thêu hoa, thi thoảng còn không thể tránh khỏi làm cậ bị đau, nhưng Nam Sơn chẳng dám hé môi một tiếng, vừa cắn răng chịu đựng, vừa ngẩng đầu nhìn đường đi – dù rằng có đỉnh núi ngăn cản, cậ không nhìn thấy gì cả.

Vừa nghĩ đến các tộc nhân còn ở trong sơn môn, trên mảnh đất yên bình duy nhất giữa bốn bề Sở ca, dù rằng nhìn không thấy sờ không được,

trong lòng Nam Sơn phẳng phất luôn có sức mạnh, như phía sau có một tấm khiên dày vậy.

Trừ tộc nhân ra, với Nam Sơn mà nói, làm cho cậu an tâm còn có Chữ Hoàn thủy chung nằm trong tầm mắt.

Chỉ cần nhìn thấy Chữ Hoàn là cậu cảm thấy dẫu ở giữa núi đao biển lửa, trong lòng cũng bình tĩnh.

Khả năng là tiếp xúc thời gian ngắn, cũng có khả năng là độ nóng của lửa trên quyên trượng không đủ cao, vết phỏng của Nam Sơn nhìn thì đáng sợ, nhưng thực ra không nghiêm trọng lắm, Chữ Hoàn xử lý xong vết thương cho cậu, bấy giờ mới thoáng yên lòng.

Cả bọn bàn bạc qua vè đường đi, quyết định phương án lập tức vòng qua sơn cốc khiến người ta ngạt thở này, chuẩn bị một lần nữa xuất phát.

Lần này, họ tương đối cẩn thận và chậm rãi, Chữ Hoàn nhớ tới lời trưởng giả từng nói, cười khổ bảo: “Nếu ‘vùng đình trệ’ thật sự là nơi ý thức bị nuốt hết, thế hiện giờ hẳn là nó đang dõi theo chúng ta rồi.”

Viên Bình chợt nói: “Mới nãy ở dưới sơn cốc mà nghe thấy gì vậy?”

“Ban đầu là im lặng,” Chữ Hoàn nói, “Sau đó là tiếng khóc, bắt đầu từ một đứa trẻ, dần dần hòa vào nhau, tao cảm thấy họ đang tiến hành hoạt động khóc tang tập thể.”

“Không phải tiếng thét hoảng sợ sao? Dối rồi à?”

Chữ Hoàn nghi hoặc nhướn mày: “Ừm, nhưng cũng chính vì đã dõi, tao mới cảm thấy bất thường – ôi, đội thám hiểm cũng chẳng có lấy một quyển sách hướng dẫn...”

Trong lúc này, cả bọn đã đi lên theo rừng cây ăn quả, đi đến chỗ cao, vòng qua triền núi, Chữ Hoàn còn chưa dứt lời thì đột nhiên, ngọn núi dưới chân hình như hơi rung.

Động đất?

Họ ở trên núi, xung quanh không có nhà cửa lầu gác sập xuống đè người, theo lý dù thật sự có động đất một chút cũng chẳng cần phải sợ hãi – nhưng trận động đất này xảy ra trong vùng đình trệ, khiến người ta không thể không xóc hết tinh thần lên.

Mấy người đang hốt hải đi thoáng cái đứng hết lại, không biết đây lại là trò khỉ gì.

Họ quả tình đã thành chim sợ cành cong, thấy gió thổi cỏ lay cũng run lẩy bẩy, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị vắt giò lên cổ một lần nữa. Trong lòng Chử Hoàn rất mệt mỏi, chỉ cảm thấy sơn cốc trước mắt quả thực như không qua nổi, đi thế nào cũng có vấn đề.

Từ khi biết quyên trượng một ngày kia cũng sẽ cháy sạch, dù cho Chử Hoàn lềm lềm mưu tính trước hành động sau, cũng cần lòng không được sinh ra nôn nóng – có quỷ mới biết một khi quyên trượng cháy hết thì họ sẽ biến thành cái gì.

Chấn động nhẹ lan ra, một làn sương mù dày đặc bắt đầu bao phủ sơn cốc, tất cả thôn xóm và người trong sơn cốc đều bị chôn vùi, dần dần không nhìn thấy đâu, từ trên cao trông xuống, nơi đó như đang vùi vùi một tầng mây dày chẳng tốt lành gì.

Mây dần dần phân ra dấu vết dày mỏng, tạo thành một bức tranh trắng đen, mây mù như có sinh mạng, bức tranh nhấp ra trông như thật, cả sơn cốc biến thành một cái ti vi trắng đen, “phát” hình ảnh ở một vùng nào đó.

Hạng Viên Bình động nhẹ một cách khó khăn: “Đây là...”

Đây là “thần sơn” nơi Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn ở.

Chỉ thấy một bên là sơn môn đóng chặt, sau sơn môn sắc mây mờ nhạt, đại khái thay mặt cho thánh tuyên phát sáng nhẹ nhàng kia, bốn phía thì đen như mực, sâu không thấy đáy, thay mặt cho vòng vây vùng đình trệ khó lòng chạy thoát.

Chỉ Hoàn một lần nữa xác định, bóng tối thôn tính thế giới này tuyệt đối có ý thức, mà “nó” còn nắm rành rành gốc gác của họ.

Động đất vẫn đang tiếp tục, lúc này, từ trên cao, họ nhìn thấy bóng tối bắt đầu thôn tính sơn môn như tấm ăn rồi, chỗ có ánh sáng lấy thánh tuyền làm trung tâm ngày càng nhỏ, ánh sáng cũng ngày càng yếu đi, như một quả trứng trong cái tổ chim lắc lư chực lật úp vậy.

Ngực Chỉ Hoàn chấn động mạnh, dường như nghe thấy những tiếng kêu rên trong im lặng từ phía dưới vọng lên, dường như nghe thấy núi và suối cùng khóc lóc thảm thiết, thế lương và tuyết vọng chân thật như tự trải qua, đi đâu này khiến anh hiểu rằng, hết thảy xảy ra trong sơn cốc tuyết không chỉ là một đoạn hình ảnh.

Theo sự chuyển động của mây mù, bức họa cuộn tròn khổng lồ ấy ngày càng rõ nét, sơn môn, ngọn núi... hết thảy đều hiện rõ đến từng chân tơ.

Nơi đó có ông cụ mặt sơn dương lưng sắp còng thành một dấu chấm tròn, có thằng bé trọc đầu chưa cao bằng cây gậy, đàn bà cường tráng tay cầm cung tên, đàn ông râu quai nón tóc bị cắt ngang... Thậm chí là thi thể đồng tộc chưa kịp thu dọn sạch sẽ, các chiến sĩ thủy chung không chịu rời xa sơn môn...

Nam Sơn trợn trừng mắt, cơ hồ bất chấp tất cả muốn lao xuống, bị Chỉ Hoàn ôm ngang hông: “Nam Sơn, Nam Sơn!”

Nam Sơn giãy giụa điên cuồng, Chỉ Hoàn cơ hồ không giữ nổi, đành phải gào vào tai cậu: “Đi bao xa rồi không biết à? Họ căn bản không ở đây! Cậu xuống đó thì ích gì?”

Nam Sơn chột cứng đờ.

Lỗ Cách đứng bên cạnh không hề nhúc nhích, tay nắm chặt quyền trượng tộc trưởng, ngọn lửa trên quyền trượng run rẩy dữ dội theo tay người đàn ông không nói một lời ấy, mắt hắn đỏ đến sắp nhỏ máu.

Họ cứ thế đứng ngoài quan sát, vô kế khả thi, xem mây mù trên “bức họa cuộn tròn” ấy như một con quái thú khổng lồ không chút hoang mang, ngạo mạn thông dong mà từ từ nuốt chửng mọi người.

Ngay cả quá trình tan thành khói bụi cũng không có, cuối cùng thì tất cả đều bị hút vào một đám sương đen hỗn độn, sương đen cuộn không ngớt trong sơn cốc rộng lớn, như đang im lặng cười nhạo lũ sâu bọ không biết lượng sức này.

“Nó” đang chứng tỏ rằng “nó” là không thể chiến thắng.

Nam Sơn túm lấy cổ tay Chử Hoàn đang ôm mình, cậu siết rất chặt, như là ngoại trừ đường này thì không còn đường nào để trút ra.

Chử Hoàn nghe thấy Nam Sơn nghiêng răng thành tiếng, nghe thấy cậu hít sâu một hơi.

Chử Hoàn hoảng sợ quay đầu lại, phát hiện mặt Nam Sơn đã nhòe lệ trong im lặng.

Nước mắt của một người đàn ông chưa bao giờ khóc, bất cứ lúc nào nơi nào đâu gây chấn động.

Chử Hoàn đứng đờ ra đó rất lâu, nhất thời không thở nổi, chậm rãi kéo Nam Sơn vào lòng.

Vị tộc trưởng Người Thử Sơn bất kể khi nào đều dựa dẫm được đột nhiên biến thành một đứa trẻ hoang mang không biết phải làm sao, liều mạng túm lấy phao cứu mạng Chử Hoàn.

Cậu không gào khóc, vẻ mặt mù mờ, trong mù mờ lại có vẻ kiêu chể như tự ngược đãi mình vậy.

Chử Hoàn: “Giả, toàn là giả thôi.... Chẳng phải mấy hôm trước chúng ta còn thảo luận vùng đình trệ này rất đối trá sao? Không chừng là nó đang tạo ra ảo giác lừa gạt cậu...”

Chử Hoàn càng nói càng nhỏ d ãn, làm sao có thể là giả được?

Nếu là giả, tiếng gào khóc ở ngọn núi kia đến từ nơi nào?

Nếu là giả, vẻ kinh hoàng trên mặt mọi người lại là đến từ nơi nào?

Chử Hoàn phát hiện ngay cả tự lừa mình mà anh còn làm không được, nói chỉ lừa người khác.

Nếu th ãn sơn cũng đình trệ r ãi, cả thế giới ãu chìm vào bóng tối vô biên, thế họ còn cần thiết tiếp tục tiến lên không?

Phàm nhân... thật sự có thể chiến thắng cái gọi là “thế giới” sao?

Dẫu may mắn tránh được ngàn vạn ãi ãu không có khả năng, sau rốt họ thật sự giành được thắng lợi, liệu có còn ý nghĩa gì không?

Một thế giới rộng lớn sót lại mỗi bốn người, vậy thì ở trong bóng tối nguy hiểm hay ãng ở dưới ánh dương lạnh băng, có khác biệt gì không?

Dây thừng cột trên người bị kéo nhẹ, là Lỗ Cách, hấn đột nhiên chẳng rằng chẳng nói ãng quay người ãi.

Viên Bình luống cuống kéo hấn lại: “Tộc trưởng, anh ãi ãu vậy?”

“Đi,” Ngũ quan Lỗ Cách như bị ãng băng, “Trở về ãi.”

Viên Bình: “Chờ ãã...”

Nhưng chờ cái gì ãây? Viên Bình nhất thời lại cạn vốn từ, ãộc xà Tiêu Lục trên vai Lỗ Cách giống như ãã biết xem sắc mặt, trườn xuống người tộc trưởng Người Thủ Môn, ãuôi quấn chân Viên Bình, thò ãu ãng ãng qu ãn Lỗ Cách, ãáng vẻ như giúp Viên Bình giữ người ta lại.

Viên Bình ãã chẳng màng chuyện sợ rãn, hấn vắt hết óc tìm ra vài câu yếu ớt: “Nhưng chúng ta ãọc ãường chẳng ãẽ ãàng gì, với cả cũng ãã ãi ãến ãây r ãi...”

Lỗ Cách quay đầu nhìn Viên Bình. Anh chàng như thủy quỷ này dọc đường tuy vẫn có vẻ trầm lặng kiệm lời, song bất tri bất giác đã dính chút nhân khí. Trước mắt số nhân khí này lại lần nữa biến thành tử khí, ánh mắt hắt âm u lạnh lẽo, như không lọt vào mây may ánh sáng, chỉ riêng khi nhìn Người Thủ Môn mới sinh kia, đáy mắt tựa hồ có nỗi đau ngấm, chợt bị chìm xuống nơi sâu hơn.

“Một nửa mà thôi,” Lỗ Cách mặt không cảm xúc nói, “Đi tiếp cũng vô dụng, núi đã không còn, sơn môn đã phá, thì Người Thủ Môn không còn giá trị tồn tại, thay vì trên đường đến ‘Trần Tinh đảo’ ‘Trần Nguyệt đảo’ gì đó hóa thành một phần của nơi quỷ quái này, chỉ bằng nhân lúc còn được, trở về thủ sơn môn, từng ấy năm qua, cũng coi như trọn vẹn từ đầu đến cuối.”

Viên Bình: “Nhưng...”

Lỗ Cách đã không định để ý tới hắn nữa, khoát tay cắt ngang: “Người là một đứa trẻ, người không hiểu đâu, đừng nói nữa.”

Lỗ Cách ngẩng đầu thoáng nhìn sơn sắc mịt mù: “Nam Sơn.”

Nam Sơn đưa lưng về phía hắn, sau lưng như có khúc xương không cách nào bẻ gãy chèo chống, nghe vậy chậm rãi quay đầu lại nhìn hắn.

Lỗ Cách rút cuộc thở dài: “Chúng ta trở về ngay bây giờ, hay để người nghỉ ngơi lúc nữa?”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 64

“Được rồi ng ồi xuống hết đi.” Chử Hoàn ném sợi dây thừng cột cả bọn xuống đất, tâm th ần mệt lử mà thở dài, “Hãy nghe tôi nói trước.”

Hai tay anh ra sức chùi mặt thật mạnh, sau đó ho nhẹ một tiếng, cố hết sức nói chậm: “Đừng có gấp, mọi người nghe tôi sắp xếp một chút – hiện giờ sự tình là như thế này, chúng ta phải chạy tới Tr ần Tinh đảo tìm được thánh thư hoặc chí ít là manh mối của nó trước khi quy ền trượng cháy hết, chỉ thánh thư mới có thể cho chúng ta biết cách ứng phó tình thế nguy hiểm tiếp sau đây. Kế tiếp, bây giờ đã đi được non nửa đường r ồi, đột nhiên nói phải quay v ề là thế nào?”

Lỗ Cách mặt không cảm xúc v ạn lại: “Nếu người lý trí một chút, người sẽ hiểu ý nghĩ này là đúng.”

Chử Hoàn bóp mạnh ấn đường, cố gắng kìm nén nỗi lo âu trong lòng, giây lát sau, anh giả bộ thản nhiên, lạc quan nói: “Tôi bây giờ hơi h ồ đ ồ r ồi – thứ này... kệ xác nó là thứ gì – bóng tối trong vùng đình trệ này, chắc chắn có ý thức của mình không sai được. Nó hiện giờ do nguyên nhân nào đó mà đổi theo chúng ta, hơn nữa dùng đủ mọi cách không cho chúng ta đi qua ngọn núi này, chẳng phải vừa v ạn chứng minh là ta đã đi đúng đường à?”

Nam Sơn không nói một lời, Lỗ Cách thậm chí lười phản bác, chỉ khẽ cười khẩy.

Chỉ có Viên Bình thở dài: “Mày không hiểu đâu.”

Viên Bình hiếm khi nghiêm trang, nói đoạn hắt cúi đầu tr ần mặc đi đến ng ồi bên cạnh Chử Hoàn: “Tao từng nói với mày r ồi, bọn tao sinh ra từ thánh thủy, chính là một phần của ngọn núi, núi sống hay chết với bọn

tao mà nói là không làm giả được, chẳng lẽ gãy một cánh tay mà chính mày không cảm thấy sao?”

Quên mất còn có vụ này, Chữ Hoàn á khẩu.

Lỗ Cách hờ hững nhìn chăm chú biển mây phất phơ giữa sương đen. Bao nhiêu năm qua, Người Thủ Môn vô số lần trải qua sinh tử, hẳn đã thành thói quen – nếu không đủ sức xoay chuyển trời đất, vậy thì thông dong chịu chết thôi.

Sinh mệnh Người Thủ Môn cứ thế mãi chẳng có thay đổi, với họ mà nói, đôi khi tử vong cũng chỉ là một cõi về quen thuộc.

Bốn người lâm vào sự trầm mặc còn ngạt thở hơn trong sơn cốc.

Viên Bình không hé răng một tiếng, dùng ngón tay bấm từng đoạn dây thừng buộc trên tay, bấm xong một vòng lại thả sợi dây thừng nhả nhúm ra, sau vài lần, hẳn rốt cuộc lên tiếng, cúi đầu nói khẽ: “Không.”

Lỗ Cách như chạm từ băng rốt cuộc có chút phản ứng, cúi đầu nhìn hẩn.

Viên Bình nói: “Tộc trưởng, tôi không về đâu, tôi bằng này tuổi đầu, chuyện gì cũng từng gặp phải rồi, nhưng dù trời sập, tôi cũng chưa từng ngoan ngoãn chờ chết.”

Hàng mày thon dài của Lỗ Cách run nhẹ, tựa hồ hơi ngạc nhiên.

Viên Bình rầu rĩ đập Chữ Hoàn một phát, ho một tiếng: “Mày thì sao, nói đi chứ!”

Chữ Hoàn không có lời gì để nói, sờ dĩ anh ở đây, không nói toàn bộ, nhưng ít nhất có hơn một nửa nguyên nhân là vì Nam Sơn, về phần Nam Sơn, cậu xông pha tử địa là vì tộc nhân của mình.

Bây giờ thân sơn đình trệ, các tộc nhân đã mất, trên thế giới chẳng còn đất cho họ cắm dùi, Chữ Hoàn không biết quan điểm của mình còn có thể thay đổi được gì.

Nam Sơn ở bên chẳng nói một lời, giống như đã si dại rồi.

Viên Bình nhất thời bị cô lập, xấu hổ muốn chết, đành phải lại lần nữa thò chân đạp Chữ Hoàn: “Chúa cứu thế, mày còn đeo thánh hỏa trên cổ đó, rốt cuộc có làm được không? Đừng có rút lui vào giờ phút sống còn chứ?”

Chữ Hoàn mặt không cảm xúc phúi sạch vết giày trên quần, phớt lờ hẳn, chỉ không đầu không đuôi mở miệng nói với Nam Sơn: “Chuyện tôi tự mình nhảy xuống mà tôi từng nói với cậu, thực ra là có đấy.”

Anh nói một câu chẳng đâu vào đâu hết sức kỳ lạ, trừ Nam Sơn ra thì không ai hiểu cả.

Nam Sơn rốt cuộc có chút phản ứng, hơi xoay tròn mắt nghiêng đầu nhìn anh, khàn khàn hỏi: “Không phải lừa gạt tôi?”

Chữ Hoàn cười khở: “Mất mặt như vậy, sao có thể không biết xấu hổ mà thừa nhận – tôi lúc ấy... thật sự không ngờ sẽ gặp được cậu.”

Thần sắc Nam Sơn không biết là vui hay buồn, chỉ xét tình huống trước mắt, Chữ Hoàn thấy mình thật sự là chẳng may mắn tí nào.

“Lúc ấy tôi cảm thấy thật vô nghĩa, nếu không ai cần tôi nữa, tôi ngày nào cũng như ngày nấy, sống thành một cái xác không hồn, có còn ý nghĩa gì đâu?” Chữ Hoàn lơ đi về mặt Viên Bình do bỗng nhiên hiểu được đi đâu gì mà chột như gặp ma, nói tiếp, “Cho nên, hiện giờ nhớ lại câu mà cậu từng nói với tôi, tôi cảm thấy rất có lý.”

Nam Sơn sững sờ.

Liền nghe Chữ Hoàn tiếp tục: “Lúc ấy ở trên núi tôi ghi lại thông tin về mấy lão binh kia, nói trở về báo tang cho gia đình họ, cậu bảo tôi là ‘không chết chính là còn sống’, còn nhớ chứ?”

Nam Sơn chăm chú nhìn anh một lúc: “Anh đang khuyên tôi đi tiếp?”

Chử Hoàn nhún vai: “Cậu là tộc trưởng nhà tôi, tôi không khuyên cậu. Nếu cậu muốn đi tiếp, thì tôi đi cùng cậu, nếu cậu muốn quay về trên núi, tôi sẽ quay về với cậu.”

Nam Sơn nghe thế im lặng rất lâu.

Lúc này, đường về và đường đi đều đứt, quay đầu lại cảm thấy mình là một kẻ hèn nhát, hướng về phía trước lại cảm thấy mình là một trò cười, cậu nắm thật chặt tay Chử Hoàn, nhất thời có cảm giác như chỉ khi nhìn người này, cậu mới có thể bù lại... sự yếu ớt và bất lực không thể nào chống cự mà cố hương đã mất mang đến.

“Đi!”

Sau cùng Nam Sơn đứng dậy, quyết định như đinh đóng cột.

Viên Bình vừa muốn phụ họa, đã nghe thấy một tiếng hừ nhẹ, lúc này mới nhớ tới lập trường của mình xảy ra vấn đề, vô tình cô lập tộc trưởng nhà mình, liền vội vàng quay đầu tính cứu vãn: “À, tộc trưởng... việc này...”

Trên khuôn mặt trắng bệch của Lỗ Cách là vẻ nghiêm túc như phủ sương lạnh, hần nhàn nhạt liếc Viên Bình một cái, chẳng rõ là vui hay giận. Sau đó hần chẳng rằng chẳng nói xách con độc xà Tiểu Lục, lên cơn điên mà ném con rắn ú ấỵ vào lòng Viên Bình, giờ quy ền trượng đang cháy xông lên mở đường.

Trò này đúng thật là tuyệt diệu, Viên Bình sửng sốt một chút, phát hiện mình bị độc xà nhìn chăm chú đầy yêu thương, ban nãy tình thế cấp bách không lưu ý thì thôi, lúc này hần tức khắc hoảng sợ vô cùng, một mặt muốn rú lên thảm thiết, một mặt lại sợ kinh động đến vật sống trong tay, thành thử thở mạnh cũng chẳng dám.

Toàn thân cứng đờ thành một cây cột nhà tiến lùi đều khó, hần th ầu thào rên một tiếng: “Cứu, cứu mạng...”

Đáng tiếc hán ăn ở quá thất bại, vậy mà chẳng ai chịu thuận tay giải cứu một lần. Cứ thế, Viên Bình hai tay nâng con rắn độc to dùng màu xanh, giữ nguyên tư thế Ma Cô hiển thọ, bán thân bất toại bị thừng lôi đi, không cam không nguyện mà để lại một hàng dấu chân sâu hoắm trên mặt đất.

Họ rốt cuộc bị ép đập n ỗ chìm thuy ền, làm việc nghĩa không chùn bước mà xông vào sâu trong bóng tối.

Mà trong lòng lo sợ cũng vậy, ra vẻ thoải mái cũng thế, tất cả đều hiểu rõ ràng, thái dương trên thế giới này sẽ không còn mọc lên ở bất cứ một góc ngách nào nữa.

Cả bọn men theo tri ền núi, cẩn thận vòng qua sơn cốc, thi thoảng còn có thể nghe thấy tiếng khóc như ẩn như hiện.

Tiểu Lục đại khái là bị Viên Bình nâng hơi mệt, bèn tự động rời khỏi hán đi tìm Chử Hoàn.

Viên Bình lúc này mới như đỡ được gánh nặng, cũng có tâm tình suy nghĩ việc khác, vừa đi vừa suy tư nói: “Bình thường rú lên là sợ hãi, khóc... hình như là khổ sở đau lòng nợ kia nhỉ?”

Hán vừa nhắc thế, mấy người kia li ền nghĩ lại theo, đầu cảm thấy có lý.

Lúc đau lòng, mới đầu, có thể trong lòng người ta quả thật sẽ hoang mang, sau đó thì sao? Đau lòng đến mức độ nhất định, sẽ có cảm giác ngạt thở, vừa vặn giống với những gì họ trải qua trong sơn cốc.

“Lúc trước cái bóng bò khỏi người cô bé kia liên tục đuổi theo chúng ta tới tận bờ sông, mọi người nói nó không dám qua sông, liệu có một khả năng,” Viên Bình tiếp tục, “Thí dụ như bên này sông thuộc về một địa bàn khác, nó không dám vượt ranh giới chẳng hạn – nói cách khác, trên thực tế vùng đình trệ không hề là một chỉnh thể, mà chia làm rất nhiều khối.”

Chử Hoàn: “Chưa chắc, còn có khả năng là nó biết chúng ta qua sông cũng chẳng qua nổi ngọn núi này. Về vùng đình trệ, trưởng giả từng nói với tôi một câu rất kỳ lạ, ông ta bảo ‘vùng đình trệ là một ý thức, khiến người

ta không thể nghĩ được gì', tôi vẫn luôn suy ngẫm ý nghĩa của câu này, hiện giờ hình như đã mò đến rìa rồi, nhưng lại không xác định lắm."

Nam Sơn lúc này đã bình tĩnh lại dưới tác dụng của sức chịu đựng mạnh mẽ về tâm lý, đang nắm dây thừng cảnh giới chung quanh, nghe vậy trềnh giọng bảo: "Anh nói đi."

"Vùng đình trệ là chỉ nơi bị bóng đen nuốt hết, nếu bản thân sông hồ núi non của những nơi này không có bất cứ vấn đề gì," Chử Hoàn dừng lại, "Thế thì có vấn đề chính là loại bóng tối biết tự khuếch tán ấy, chúng ta có thể cho rằng nó là sinh mạng lạ nào đó."

Cách nói này rõ ràng dễ chấp nhận hơn "kẻ địch là thế giới", khi Chử Hoàn thật sự để tâm, thì dùng từ kỳ thực rất chú ý kỹ xảo, dăm ba câu đã kéo kẻ địch khó lòng chiến thắng xuống một độ cao không cần ngược nhìn.

Anh rử rử nói, tuy toàn là phỏng đoán, vài lời thoát nghe còn rất vớ vẩn, nhưng tự động khiến người ta tin phục... Chắc hẳn đám người chuyên môn giải quyết việc lừa gạt thẻ ngân hàng của người cao tuổi cũng có kỹ năng này.

"Đã là một loại sinh mạng, thì nó nhất định phải thông qua cách hút thứ nào đó để lấy được năng lượng, tôi tin thực vật không có loại năng lượng này, thành thử nó chỉ có thể lấy từ động vật – kể cả con người."

Lỗ Cách chau mày: "Ý ngươi là nó ăn thịt người."

"Phải, nhưng nó là một hình thức sinh mạng trước mắt tôi chưa cách nào lý giải, cho nên thứ nó ăn không nhất định là máu thịt con người hoặc động vật." Chử Hoàn suy nghĩ một chút, "Tôi cảm thấy có khả năng là liên quan tới ý thức của con người – thế nên, hiện giờ tôi có một câu hỏi, tộc trưởng Lỗ Cách, mấy loài động vật như mutai, âm thú, thực nhân thú, hoa uổng tử, ảo ảnh hầu, thật sự tồn tại từ xưa đến nay sao?"

Từ lần đó tuấn sơn Chử Hoàn đã bắt đầu suy xét chuyện này, anh thấy sự tồn tại của lũ quái vật này cực kỳ không hợp lẽ thường – phải biết rằng hệ thống sinh thái hết sức yếu ớt, với sức chiến đấu nghịch thiên của

Người Thủ Sơn mà còn không có sức đánh trả một số quái vật trong đó, huống chi động vật hoang dã khác?

Hệ thống sinh thái như vậy chắc chắn sẽ bị thanh tẩy, kết quả chính là một hoặc vài loại trong những quái vật này nhất định sẽ sinh sôi nảy nở hàng loạt, đến mức khiến sinh vật khác bị tuyệt chủng, đây mới là logic bình thường.

Năm ấy khi họ gặp thực nhân thú trong rừng, Chử Hoàn đã cảm thấy có chỗ nào đó bất thường – lũ quái vật đó là một đàn, tuy vấn đề quản lý nội bộ rất lớn, nhưng cũng miễn cưỡng xem như có phân công có hợp tác, thậm chí có nơi dự trữ lương thực, song họ chạy qua cả khu rừng, mà tựa hồ không phát hiện một nơi để nuôi con non.

Chẳng lẽ chúng căn bản không có con non?

Vấn đề này vừa ném ra, Nam Sơn không biết, Lỗ Cách lại sửng sốt, ấn tượng của hắn dường như cũng không rõ lắm, vắt óc nhớ lại rất lâu, mới đáp không chắc lắm: “Người nói như vậy, hình như quả thật là đúng...”

Niên đại quá xa xưa, ngay cả Người Thủ Môn cũng chỉ còn lại ấn tượng mơ hồ, song Lỗ Cách nhớ rõ, Người Thủ Môn ban đầu chỉ thủ vệ thần sơn. Khi đó chờ tới lúc tuổi già sức yếu, họ sẽ tự động đi xuống thánh tuyến, chờ đợi sinh mệnh mới đến, nhưng không biết là từ lúc nào, dường như từ khi ra đời Người Thủ Môn đã bắt đầu phải đối mặt với chiến đấu không ngừng nghỉ, có thể sống đến già, bình an xuống thánh tuyến yên giấc, tựa hồ đã biến thành một việc hết sức xa xỉ.

“Chúng đột nhiên xuất hiện, thời điểm cụ thể thì ta cũng không rõ.” Lỗ Cách nói.

Chử Hoàn không kiểm tra thời gian quái thú và vùng đình trệ xuất hiện có nhất trí hay không, do thế giới này thông tin không thông, sai số có thể sẽ rất lớn, anh gật đầu, tiếp tục: “Bởi vì lũ quái thú này vừa vặn phù hợp với năm giác quan của con người, mà một phần rất lớn ý thức lại thành lập trên cảm quan, cho nên tôi hoài nghi sự xuất hiện và phát triển của chúng, đều không thoát được can hệ với vùng đình trệ.”

“Ta đừng ý,” Nam Sơn thành linh nói xen vào, “Càng đến gần trung tâm vùng đình trệ thì quái vật càng ít, mọi người không phát hiện ra là chúng ta đã rất lâu rồi không gặp một con nào sao?”

Chử Hoàn: “Tôi liên tục nghĩ về chuyện của cô bé kia, kể cả những người khác gặp gỡ trên đường, dường như ý thức của họ dừng lại ở vài cảnh tượng khiến họ rất tin tưởng. Tôi không biết sau khi thông qua trao đổi để họ thoát khỏi cảnh tượng ấy sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hiển nhiên đó không phải là đi đầu mà quái vật thôn tính này hi vọng nhìn thấy, không thì nó đã chẳng đuổi theo chúng ta lâu như vậy, làm như bị cấm sừng ấy.”

Mấy người kia đều nghĩ kỹ rồi gật đầu, giây lát sau, Lỗ Cách suy ngẫm một lần từ đầu đến cuối lời anh ta nói, hơi nghi ngờ hỏi: “Ta hiểu ý người, nhưng cấm sừng là gì?”

Chử Hoàn: “...”

Theo hiểu biết sâu hơn, anh phát hiện vị tộc trưởng Người Thủ Môn này tựa hồ chỉ là không hay để lộ cảm xúc, trông tương đối ngầu mà thôi, điểm chú ý luôn toàn diện và sắc bén, không bỏ qua một chút nghi vấn nào.

Nam Sơn: “Không phải lời đứng đắn đâu, mặc kệ anh ta đi.”

Chử Hoàn lại lần nữa không thể đáp được gì. Nếu anh chưa già cả lúc lẫn, thì Nam Sơn tựa hồ cũng không biết cấm sừng là gì, tộc trưởng nhà họ giống như đã âm thầm tăng thêm khả năng lọc từ miễn cảm vậy.

Chử Hoàn bắt đầu không muốn biết hình tượng của mình trong lòng đối phương lắm.

“Nhưng nếu anh nói đau lòng...” Nam Sơn dừng lại, “Có thể thử liên tục nói vào tai anh ta rằng ‘đây là giả’.”

“Ôi, tộc trưởng Nam Sơn à, cậu ngốc quá đi mất,” Ngay cả Viên Bình cũng nghe không lọt, “Đương nhiên là giả, nhưng cậu vừa nói người ta đã tin tưởng cậu sao? Thế thì dễ dàng quá!”

Chử Hoàn lại không tiếp lời, cẩn thận suy tư.

“Con người lúc đau lòng sẽ khác,” Nam Sơn lặng lẽ nói, “Nếu có một người cho biết hết thấy xảy ra đều là giả, anh ta sẽ sẵn lòng chấp nhận hơn người tưởng đấy.”

Chử Hoàn không nhin được hỏi: “Làm sao cậu biết?”

Nam Sơn nhìn anh một cái, rồi cuộc không nói ra chuyện Chử Hoàn từng tắt thở và tim ngừng đập trong lòng cậu, nhưng trong sự im lặng này chứa đựng muôn vàn ngôn ngữ, khó nói rõ là bao hàm cái gì, tim Chử Hoàn tự dưng đập điên cuồng.

Chử Hoàn vội vàng ho một tiếng, nghiêng mặt tránh né tầm mắt cậu, hiếm khi cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Anh vốn tưởng rằng da mặt mình đã dày đến mức không gì chọc nổi, nhưng hiện giờ xem ra, đại khái chỉ là chưa gặp phải chân tình đủ sức nặng đấy thôi.

Đương nhiên, cách lừa đảo như tẩy não này nhất định không có tác dụng với quần thể trong sơn cốc, đừng nói lại nhai liên tục vào tai người ta, chỉ cảm giác ngạt thở ở nơi đó đã khiến họ chịu đủ rồi.

Cả bọn lại cẩn thận đi thêm một ngày một đêm, mới băng qua dãy núi này, trên vùng hoang vu mênh mông vô bờ, gặp một người đàn ông tựa hồ đang đi đường.

“Tôi không nghe thấy âm thanh gì cả.” Chử Hoàn nói.

Viên Bình: “Cách xa vậy đương nhiên không nghe thấy rồi, đến gần hơn xem.”

“Sức mạnh của nó đang tăng lên, nhất định phải cẩn thận.” Nam Sơn giữ chặt Chử Hoàn, cả bọn như tránh địa lôi thận trọng đi vài vòng quanh người kia, đến gần, Nam Sơn rỉ tai Chử Hoàn, “Đừng hỏi ông ta đã xảy ra chuyện gì, chỉ bảo rằng hết thấy đều là giả.”

Chử Hoàn mơ hồ cảm thấy ý kiến này không ổn lắm, song nhất thời cũng chẳng có cách nào hay hơn.

Họ dần dần tới gần người đàn ông ấy, theo đó thì cảm giác ngạt thở quen thuộc một lần nữa ủa lên, có đi ầu chắc do đối phương đơn thương độc mã nên mặc dù ngực hơi khó chịu, song chưa đến mức thở không nổi.

Chử Hoàn liếm môi, như lời lãnh đạo nhà anh chỉ thị, không hỏi đúng sai, bắt ầu lặp lại mỗi một câu như hòa thượng đọc kinh: “Là giả đấy.”

Lặp lại nhiều lần anh cảm thấy mình cũng sắp không hiểu nổi ba chữ này nữa, mép môi mỏng một lớp, ong ong đau cả đầu, thế mà khổ chủ lại chẳng hé răng tiếng nào.

Chử Hoàn len lén quay đầu lại, hạ giọng: “Tôi cảm thấy có đi ầu gì đó không đúng.”

Lỗ Cách khom lưng dòm người kia một chút: “Thử lại xem.”

“Thử lại thì thành khăn cô chú(1) còn gì...” Chử Hoàn ực một cái, thử giờ tay ấn vai người ấy, lần này, anh chuẩn bị cảm xúc chốc lát, cố hết sức mang theo một chút tình cảm mà nói, “Là giả đấy.”

Bất ngờ, Chử Hoàn nghe thấy một tiếng cười khẩy, anh hoang mang quay đầu nhìn Lỗ Cách: “Tộc trưởng Lỗ Cách, anh cười gì vậy?”

Lỗ Cách trưng ra vẻ mặt không hiểu lắm theo kiểu ng ầu: “Cái gì?”

Không phải Lỗ Cách cười, vậy thì...

Chử Hoàn lập tức kịp phản ứng, rút phắt tay về, tính lui lại.

Anh ứng biến cực nhanh, động tác rút tay về hệt như sò công tắc điện, nhưng dù vậy vẫn không kịp, trên thân người kia bùng lên ngọn lửa nóng rực, trực tiếp đốt cháy sợi dây thừng trên tay Chử Hoàn.

— Khăn cô chú chính là chú ngữ Đường Tăng niệm khiến Tôn Ngộ Không đau đầu ấy.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 65

Ngọn lửa lạ bất thành linh khiến Chử Hoàn khổ sở vô cùng – họ dọc đường trăm cay nghìn đắng, sinh lý và tâm lý đều bị tra tấn cực độ, vất vả lắm mới thích ứng được công kích ảo giác, kết quả là người ta đột nhiên thay đổi quy tắc của trò chơi, thành công kích vật lý!

Sao nó không thể một vừa hai phải mà làm một kiểu từ đầu đến cuối chứ?

Đặc biệt khiến Chử Hoàn phiền não còn có cái chày gỗ Viên Bình bên cạnh, đến hoàn cảnh này rồi mà hắn ta vẫn không biết mệt mỏi đi hoài nghi hết thầy mình nhìn thấy đâu là giả.

Viên Bình: “Từ từ, xem có phải lửa thật hay không trước đã?”

Trong lúc nói, ngọn lửa đã đốt một đoạn xuôi theo dây thừng, tóe lên đốm lửa ác độc.

Chử Hoàn: “Còn thật giả gì nữa! Mà...”

Nhưng ngay khi họ đang liều mạng dập lửa, ngọn lửa đốt bàn tay Chử Hoàn một chút, anh lập tức sửng sốt: “Hả?”

Cùng lúc đó, Nam Sơn và Lỗ Cách cũng đều ý thức được.

Nam Sơn hơi ngớ ra, thử đưa một tay vào ngọn lửa, ngọn lửa có vẻ hung ác ấy quét qua bàn tay và cánh tay cậu, ánh lửa làm mặt cậu hồng lên.

Nam Sơn như bị Hềng Hải Nhi nhập, chẳng mất một cọng tóc nào mà chăm chú nhìn ngọn lửa trước mặt, nghi hoặc nói: “Không nóng?”

“Ngọn lửa” ấy cùng lắm là hơn bốn mươi độ, hết sức ấm áp, hơn nữa ấm rất đều, phẳng phất xua tan một chút âm u lạnh lẽo ở vùng đình trệ. Cả bọn không hện mà cùng coi nó là lò sưởi tay, mỗi người nhét vào một tay để sưởi ấm.

Thoạt nhìn hình ảnh này khá dã man, bốn người như đang làm hành vi nghệ thuật theo kiểu tự mình hại mình vậy.

Viên Bình sinh thời vậy mà cũng có thể nói đúng một lần, đặc ý vênh đuôi, sự hậu Gia Cát (1) ra sức khoe khoang: “Mày xem, tao đã nói mà, tao lúc nào chả có khả năng đoán trước.”

... Được rồi, coi như là kẻ ngu ngốc ngàn đi đâu cũng có một đi đâu đúng.

“Ai biết chuyện này là thế nào không?” Nam Sơn cong ngón tay trong ngọn lửa.

Chữ Hoàn là một cái máy phiên dịch đạt chuẩn, chuyển nguyên vẹn câu này cho người đàn ông trông như đang đi đường kia.

Dưới ánh lửa, chỉ thấy người nọ tằm bốn mươi tuổi, mày rậm mắt to, diện mạo anh tuấn, không nổi giận mà tự có uy, để bím tóc dài, trong bím tóc quấn một sợi dây cột tóc sắc sỡ như con gái, trên sợi dây điểm đầy những cái chuông nhỏ không có tim.

Lỗ Cách nhìn mấy cái chuông hình thù kỳ lạ đó giây lát: “Chờ một chút, người này hình như là một ‘vu sư’.”

Vu sư mà Lỗ Cách nói đương nhiên không phải là Harry Potter. Trong tiếng dân tộc Ly Y thì từ này bao gồm mấy nghĩa như “người liên lạc với thần”, “người chủ trì hiến tế”, “người có trí tuệ nhất”... Chữ Hoàn từng một lần nghe từ chỗ trưởng giả, nhưng khiến anh nghĩ hoài không hiểu chính là, trong hai tộc Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn lại không có ai mang thân phận này.

Trong lòng có nghi hoặc, anh liền thuận miệng hỏi luôn, Lỗ Cách nghe xong không nói gì, chỉ cho anh một nụ cười mỉm kiêu ngạo chẳng thêm giải

thích.

Chử Hoàn thoát đầu ngạc nhiên, sau đó trợn tròn mắt –

Người Thủ Môn sinh ra từ trung tâm sơn, trung tâm thủy, không có người già hay trẻ nhỏ, hơn nữa trong mắt người ngoài, tựa hồ trăm ngàn năm qua luôn là mấy gương mặt như vậy. Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn có liên hệ huyết thống kỳ dị chưa nói, cứ cách một thời gian còn vô duyên vô cớ biến mất...

Sự tồn tại thần thần bí bí này, đối với dân địa phương mà nói, chẳng phải là...

Nam Sơn nhìn anh như cười như không.

Chử Hoàn giật nảy mình, biến thành cà lăm: “Nói, nói cách khác, tôi... tôi đã dụ dỗ một ‘sơn thần’?”

Lỗ Cách tiếp lời: “Người Thủ Sơn thế hệ Nam Sơn đã không còn trải qua, nhưng rất lâu về trước – khi trên đại lục còn đông đúc, thương nhân đi khắp nơi, sơn môn mỗi ba năm sẽ có một lần ‘hợp chợ’, rất nhiều người hành hương về sơn môn để cầu phúc tránh họa dưới sự dẫn dắt của vu sư trong tộc, đối với họ mà nói, sơn là chân thần duy nhất.”

Thì ra xưng là “thần sơn” không phải tự tăng bốc mình, mà thật sự là tín ngưỡng của dân bản xứ, một sự tồn tại tương tự với đất thánh. Chử Hoàn bắt đầu tự kiểm điểm mình phải chăng đã quá bất kính.

Đúng lúc này, anh nghe thấy một tràng “hừ hừ” mỏng manh, lắng nghe cẩn thận mới phát hiện là cái người trông như đặc biệt yếu ớt kia thều thào ra hơi.

Chắc là dọc đường bị tiếng cười khẩy “Xì” hết sức đặc trưng kia tẩy não, bởi vậy trong lúc căng thẳng Chử Hoàn nhất thời nghe tiếng “hừ” đó thành cười khẩy.

Chử Hoàn: “Này, ông anh ời, có nghe thấy không?”

Người nọ dường như thở hắt ra một hơi dài, giọng cực kỳ yếu ớt đáp lại: “Là... ai...”

Nam Sơn chọc nhẹ vai Chử Hoàn, tựa hồ còn định kiên trì “giả luận” của mình, Chử Hoàn nắm ngón tay cậu, quay đầu lại hạ giọng bảo: “Ngậm miệng đi, cậu nói chẳng đáng tin gì hết.”

Vu sư kia lại tiếp tục: “Anh là... người bên ngoài? Trên... trên người anh có mang theo ‘mồi lửa’ không?”

Ông ta mở miệng đáp lại Chử Hoàn, thì theo đó ngọn lửa bập bùng trên dây thừng dần tắt lụi, bản thân sợi dây chẳng bị làm sao cả.

Chử Hoàn sửng sốt, cô bé lúc trước gặp từng hỏi anh có phải đang ở trong lòng mình không, người đàn ông trung niên này lại dùng chữ “bên ngoài” rất vi diệu, so với cô bé mơ hồ kia, hình như người này biết rõ mình đang ở trong vùng đình trệ.

Chử Hoàn suy tính một chút, không dám hoàn toàn tin tưởng người này, thế là cũng dùng một cách nói rất vi diệu: “Bọn tôi đến từ bên kia núi, mồi lửa là cái gì thế?”

“Mồi lửa... đến từ bên ngoài thấn sơn, chính là thứ nó không thể nuốt...”

“Đến từ bên ngoài thấn sơn” cực kỳ dễ hiểu, chính là một mặt khác của thế giới này – thế giới mà Chử Hoàn quen thuộc hơn. Còn “thứ nó không thể nuốt” hẳn là chỉ quyên trượng tộc trưởng rồi.

“Anh là... là đến từ thấn sơn à? Chân thấn, cầu xin ngài... cứu... cứu...”

Trong âm thanh của vu sư có sự bức thiết không nói thành lời, song nửa câu sau lại càng lúc càng yếu ớt hơn.

Chử Hoàn cho rằng ông ta đang nói “cứu tôi”, không nhận được tiến sát lại: “Sao cơ?”

Nam Sơn đề vai anh, ngăn cản anh tới gần.

“Không sao,” Chử Hoàn lại tiến thêm một bước, “Cứu ông à? Cứu bằng cách nào?”

Vu sư kia suy yếu cực kỳ, một lúc lâu không còn động tĩnh gì, chờ đến khi Chử Hoàn đã nôn nóng, ông ta mới dứt quãng nói mấy chữ: “Chật... chặt... đầu... tôi...”

Chử Hoàn: “...”

Xem ra tai anh và đầu ông anh này, nhất định có một cái bị hư rồi.

“Chân thần” bình thường đầu không thể nói quá nhiều, nói nhiều hỏi nhiều có vẻ giống một tên nhà quê chả hiểu cái đích gì hơn, không có tiên khí, nhưng trước mắt đến nông nỗi này rồi, Chử Hoàn cũng chẳng màng giả thần giả quỷ thay “sơn thần” hữu danh vô thực nhà mình, vội vàng truy hỏi: “Ông nói tôi chém đầu ông để cứu ông?”

Anh vừa dứt lời thì trước mắt đột nhiên hoa lên, cả người như rơi vào nước nóng. Chử Hoàn cúi đầu nhìn, hoảng sợ phát hiện lửa bùng lên xung quanh mình, ánh lửa ấy làm anh không mở nổi mắt, đành phải giơ tay che theo bản năng.

Trong tích tắc ấy, vô số hình ảnh lướt qua trước mắt –

Anh nhìn thấy hàng dải núi sông như bị nhuộm mực, dần dần u ám đi; sau đó, thị giác của anh nhanh chóng chuyển xuống mặt đất, vô số người trong sự vô tri vô giác im lặng bị bóng tối nuốt chửng, bụi mù lớn vờn bay trên trời không lắng xuống, bốn bề lặng ngắt đây vẻ chết chóc.

Trăm ngàn khuôn mặt người như đàn ngựa lao vút qua trước mắt Chử Hoàn, sau khi bị bóng tối bao trùm, họ thoát tiên không hề nhúc nhích bị nuốt chửng vào bóng đêm, rồi sắc mặt từ tươi tắn dần chuyển thành xám xịt. Chử Hoàn nhìn không kịp, tim mắt chuyển dời nhanh chóng – anh nhận ra vẻ xám xịt ấy, đó là tử khí hiện lên trên mặt khi con người sắp chết.

Hình ảnh thay đổi chóng vánh dần dần chậm đi, cuối cùng dừng lại ở một người, đó là một ông cụ, ông giữ nguyên tư thế ngoảnh đầu dỗi về phương xa, không hề nhúc nhích, sắc mặt xám ngoét và thân thể cứng đờ trông như một cương thi đứng thẳng vậy. Chữ Hoàn nghĩ bụng: “Người sống hay người chết đây?”

Anh còn chưa nghĩ xong, chỉ một giây sau, thân thể ông cụ liền đổ sụp như một đồng cát, Chữ Hoàn trở mắt nhìn ông lão hóa thành một đồng bột phấn.

Giống như bã thức ăn bị tiêu hóa hết, bắt đầu từ chân, kết thúc ở đầu.

Chữ Hoàn tròn tròn mắt, hình như người này đang ám chỉ là vùng đình trệ nuốt người và động vật trên ý nghĩa vật lý!

“Nó” lấy người và động vật trong vùng đình trệ làm thức ăn, không hề như phỏng đoán ban đầu của họ, cách quấy phá thoát nhìn có vẻ rất cao cấp như “nuốt ý thức và cảm xúc” nọ kia.

Đúng lúc này, Chữ Hoàn bị lôi ra khỏi ngọn lửa, sau đó lưng anh đâm sầm vào ngực Nam Sơn.

Nam Sơn nhìn thấy anh đột nhiên bị ngọn lửa bao vây, dẫu biết rằng có khả năng ngọn lửa ấy không nóng, vẫn sợ tới mức suýt nữa đứng tim, lúc này căng thẳng sờ soạng Chữ Hoàn từ đầu đến chân.

... Nếu không phải Nam Sơn xưa nay tư tưởng chính trực phẩm đức vượt trội, Chữ Hoàn phải hoài nghi là cậu đang thừa cơ sàm sỡ mình.

Chữ Hoàn ho nhẹ một tiếng: “Ông ta đang cho tôi biết một chút về vùng đình trệ, cậu đừng căng thẳng.”

Viên Bình: “Mọi người mau xem, người này bị sao vậy?”

Chữ Hoàn nghe thế ngẩng đầu lên, phát hiện chỉ một lúc mà sắc mặt vu sư kia đã xám ngoét thấy rõ, và bao phủ một tầng tử khí.

Ngọn lửa ban nãy như đốt chính sinh mạng ông ta vậy.

Chủ Hoàn chợt nhận ra rằng hướng người này đi là sơn cốc họ đã qua, liền hỏi khẽ: “Ông bảo tôi cứu ai?”

“Tộc... tộc nhân của tôi.” Lần này, tiếng vu sư nói chuyện tựa hồ rõ hơn, như hời quang phản chiếu, mà bản thân vu sư có lẽ cũng ý thức được, không đợi Chủ Hoàn hỏi đã tiếp tục, “Tộc nhân của tôi, ở trong sơn cốc bên kia, họ bị ‘nó’ nhốt lại, cho rằng tôi bỏ rơi họ...”

Chủ Hoàn vừa chăm chú lắng nghe, vừa tận chức tận trách dịch lại, lúc này hiệu quả khi học trưởng giả hiện rõ, không thì mấy từ lạ người ta nói anh căn bản chẳng tài nào hiểu được.

Chủ Hoàn: “Nhốt lại?”

“Đúng... nó sẽ đồng hóa mọi người, thân thể... sau đó là ý thức, thân thể chúng ta sẽ biến thành lương thực của nó, nhưng chúng ta không hề hay biết, ý thức bị nó nhốt trong nhà giam giả dối, từ từ bị tiêu hóa sạch sẽ, còn tưởng rằng mình sống cả đời chân thật tự do...”

Viên Bình: “Địch, nói vậy ‘nó’ chính là một loại động vật ăn thịt?”

Chủ Hoàn: “Hình như tôi hơi hiểu rồi. Đám quái vật bên ngoài chẳng phải lần lượt đại diện cho ‘không thể nhìn, không thể nghe, không thể ngửi, không thể nếm và không thể chạm’ sao? Nếu tất cả cảm quan đều bị phong kín, con người sẽ không cách nào biết mình rốt cuộc đang tồn tại chân thực hay sống trong ảo giác...”

Viên Bình suy tư gật đầu, làm bộ làm tịch nói: “Ừm, cũng hơi lợi hại đó.”

Chủ Hoàn chẳng màng bẻ lại ngôn luận như thiếu năng này – anh nghe tiếng vu sư càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng cơ hồ thở không ra hơi, sợ ông ta còn chưa nói hết đã tắt thở, vội vàng hỏi: “Ông bảo chúng tôi phải cứu người bằng cách nào? Cụ thể làm như thế nào? Các tộc nhân của ông ở

bên kia chẳng biết có chuyện gì mà tiếng khóc kinh thiên động địa, hơi tới gần là thở không nổi...”

Vu sư nói: “Họ khóc, là do bị nhốt trong ảo giác, nó khiến các tộc nhân cho rằng tôi và sơn thần ruồng bỏ họ, tôi... tôi không hề có... thân thể tôi đã hóa thành một phần của ‘nó’, sắp chết rồi... chẳng ai đưa đi được, nhân, nhân ý thức của tôi còn sống, anh hãy chặt đầu tôi, đưa tôi về sơn cốc, dùng mồi lửa đốt đi trước mặt các tộc nhân, thức tỉnh họ...”

Chử Hoàn: “Ông sắp chết rồi?”

Vu sư: “Tôi liên tục đối đầu với nó, không biết đã bao nhiêu năm, cũng sắp bị nó tiêu hóa hết rồi.”

Khoan bàn đến chuyện đốt đầu một người có thể thức tỉnh người trong sơn cốc có khoa học hay không, nhưng mà – ngàn người cùng khóc là bởi vì cho rằng vu sư phản bội?

Nào phải cha chết mẹ lấy chồng khác, có đến mức ấy không?

Chử Hoàn cho rằng nếu vu sư này không có chút điên, thì là tự mình đa tình, anh vừa thuật lại lời vu sư, vừa hết sức chân thành đưa đẩy với khổ chủ: “Tôi không thể vì lý do này mà giết người được, hay ông cân nhắc lại xem...”

Nam Sơn nghe thế, chợt ấn Chử Hoàn: “Hãy bảo là ‘được’.”

Bên kia, Lỗ Cách đã rút đao ra, hất nâng ngang mũi đao, để trên cổ vu sư, hơi hất cằm, gạt đầu với Chử Hoàn.

Chử Hoàn: “Nhưng mà...”

“Ở chỗ chúng tôi chính là như vậy đấy,” Nam Sơn nhẹ giọng giải thích, “Thần sơn là tín ngưỡng, vu sư được coi là người có thể liên hệ với thần sơn, là hóa thân của thần, ở trong một tộc, vu sư chính là tín ngưỡng của họ.”

Kỳ thực Chử Hoàn rất không đồng ý, chỉ chân thầ n mà anh biết đã có đến mấy người – song anh chỉ nghĩ thầ n trong bụng thôi chứ cũng không nói ra.

Nhưng nhiều ngày qua, Nam Sơn đã có thể nhận ra một chút từ trong ánh mắt anh, cậu thở dài: “Ôi, anh vẫn chưa hiểu, chỗ chúng tôi dù không có quái vật thì vốn cũng chẳng hề thái bình, rất nhiều nơi mọi người nghèo khổ chán nản. Tôi nghe trưởng giả kể, ngày xưa những người sống ở các nơi đó còn thường xuyên hỗn chiến, nếu có dịch bệnh thì động chút là sẽ chết hàng loạt, mọi người tôn thờ thầ n sơn, tín ngưỡng thầ n sơn, là một loại gửi gắm, anh biết gửi gắm là gì chứ?”

Chử Hoàn không ngờ được tín ngưỡng của dân bản xứ đối với sơn thầ n vững vàng thành kính như thế, do dự lắc đầu.

“Gửi gắm chính là một loại hi vọng, khi sống không nổi li ền nghĩ đến thầ n sơn, trong lòng nhủ thầ n rằng đây là sự rèn luyện mà thầ n sơn cho, cần rằng chịu qua là sẽ được thầ n phù hộ – không có loại hi vọng và gửi gắm này, thì có thể họ sẽ thiếu một trụ cột.”

Khổ nạn và tín ngưỡng, xưa nay đều không thể tách rời.

Nam Sơn nói: “Trụ cột đó là cảm giác gì? Nếu một tộc cho rằng vụ sự và thầ n sơn ru ồng bỏ họ, thì tương đương với một ngày kia tôi cho rằng anh ru ồng bỏ tôi vậy, nói thế anh đã hiểu chưa?”

Chử Hoàn: “...”

Anh vốn đã hiểu, nhưng câu này... lượng tin tức vẫn hơi lớn.

Nam Sơn sờ tóc anh, ánh mắt dịu đi: “Đồng ý đi.”

Hạng Chử Hoàn hơi khô, anh vội vàng ho khan một tiếng, hắng giọng, tiếp tục tiến hành công tác dịch thuật một cách khó khăn.

“Tôi còn một vấn đề cuối cùng,” Chử Hoàn trầm giọng hỏi vụ sự trước mặt, “Tại sao ý thức của ông không bị nuốt mất?”

Vu sư trầ n mặc một lúc: “Có thể là do trong lòng tôi chỉ còn lại một ý nghĩ ‘trở về này.’”

Trên một mức độ nào đó, cách nói này không hện mà trùng với lời của trưởng giả Người Thủ Sơn, Chữ Hoàn nghe xong im lặng gật đầu.

Chữ Hoàn không cách nào tưởng tượng nổi loại chấp niệm khi một người ngay trước mặt cầ u xin một người khác chặt đầu mình, nhưng không ảnh hưởng tới việc anh hơi xúc động.

“Được.” Chữ Hoàn nói.

Chẳng biết có phải ảo giác hay không, mà anh luôn cảm thấy khi mình vừa nói ra, trên khuôn mặt như tảng đá của vu sư y hệt tượng sáp kia thoáng qua một chút nét cười.

Lỗ Cách giơ tay chém xuống, lưu loát chặt đầu vu sư, ngay trong nháy mắt đầu mình hai ngã, thân thể vu sư từ chân đến cổ hoàn toàn hóa thành một đồng bột phấn.

Ông ta chết đến không thể chết hơn.

Lỗ Cách xách đầu vu sư: “Đi thôi.”

Họ vất vả vòng qua sơn cốc đáng sợ ấy, giờ lại phải trở về, vừa nghĩ đến không khí đặc quánh ở đó, tức khắc liền có cảm giác bi tráng khi “biết rõ núi có hổ, còn cố đi lên núi”, giống như số mệnh định sẵn không tránh được.

May mà trên đường cũ trở về trừ hơi mất công thì không có mối nguy hiểm gì.

Chữ Hoàn vừa đi vừa nói: “Vừa rồi trò chuyện mấy câu với vu sư, kỳ thực tôi còn nghĩ đến một nghi vấn khác – nghe ý vu sư thì phần lớn con người khi bị nuốt, cơ h ồ đầu không có ý thức, giống như đầu không kịp phản ứng. Vậy vì sự tình gì mà họ không chạy trước?”

Nam Sơn nghĩ ngợi một chút: “Có lẽ là không kịp, họ không ở gần thềm sơn, lúc ‘nó’ đến, ngay cả thành chắn để ngăn tạm cũng không có, chờ đến khi ý thức được thì có thể đã bị nuốt chửng rồi.”

Chủ Hoàn: “Thế truyền thuyết về vùng đình trệ từ đâu mà có?”

Giả như người biết chuyện đầu chết sạch, vậy chuyện này lại là từ đâu truyền ra?

Cả bọn đều sửng sốt.

Chủ Hoàn tiếp tục: “Cho nên tôi đang hoài nghi, năm đó nhất định có người không biết dùng cách gì, trốn thoát khỏi vùng đình trệ.”

Trong lúc trò chuyện, họ đã quen đường quen lối quay lại gần sơn cốc quỷ dị kia.

Mây đen vốn dày đặc đã tan đi, chỉ còn lại một loạt tộc nhân già trẻ lớn bé, bị nhốt trong ảo giác đau đớn không muốn sống.

Viên Bình hít sâu một hơi: “Nói thật, lúc này tôi mới có một chút cảm giác của Chúa cứu thế.”

Chủ Hoàn thở dài: “Chúa cứu thế, nín thở sẵn sàng chuẩn bị chui xuống đi.”

— Câu này thường dùng để châm chọc những người trước đó thì không ý kiến gì mà chờ xảy ra rồi mới chỉ trở bảo tao biết trước mà.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 66

“Khoan đã!”

Chữ Hoàn vừa dậm bước thì Viên Bình đã gào lên, hấn vốn định túm Chữ Hoàn lại, thế nhưng Chữ Hoàn giờ phút này mặc “mãng bào”, không chỗ ra tay, đành phải hò ầm lên.

Viên Bình nói: “Lần trước chúng ta gặp đứa bé đó là ở trên đất bằng phải không? Lúc ấy đã bị rượt như chó rồ, giờ nơi này là sơn cốc, năng lượng của ‘nó’ còn đang tăng lên, chúng ta cứ thế đi xuống, liệu có ổn không?”

Lỗ Cách xách đầu người, nghe thế chẳng hề kích động, mặt không cảm xúc nhượng mây, giống như đang ám chỉ ông đây núi đao biển lửa cũng đi lại như thường, binh đến tướng chặn, nước đến đất cản, cóc thềm để ý.

Không hổ là người đàn ông ngàn thu muôn đời được cúng bái như sơn thần, trên người lấp lánh quầng sáng kiêu ngạo khiến phàm phu tục tử phải quỳ lạy.

Sự kiêu ngạo của Nam Sơn thì ôn hòa hơn nhiều, cậu suy nghĩ về lời Viên Bình giây lát, sau đó mới hơi áy náy nói: “Đúng vậy, người nói có lý, nhưng chúng ta đã đáp ứng vị vu sư này rồi.”

Cuối cùng, vẫn là Chữ Hoàn chó da giòn cho một câu trả lời đáng tin hơn.

“Lại đây, góc độ này.” Chữ Hoàn ấn đầu Viên Bình, “Nhìn thấy chưa, vùng giữa sơn cốc có một dòng sông, sông này không phải nước tù, nó chảy xuyên qua núi, ban nãy chúng ta đi qua ngọn núi này, sau đó kỳ thực

nhìn thấy một đầu khác của nó, một khi có vấn đề gì, thì rút theo đường đó.”

Viên Bình lúc này mới biết Chữ Hoàn đã sớm tính sẵn đường lui, không phải mắc bệnh quân tử tùy tiện đồng ý quay lại làm thánh mẫu, lập tức yên lòng: “Thế còn lềmỀchi nữa? Nhanh lên.”

Nói xong, hắn đã làm đầu tàu gương mẫu từ rìa sơn cốc đi xuống.

Lỗ Cách vội vàng đuổi theo, hết sức bất mãn với “thằng con” hời này, nhíu mày: “Không chừng chạc gì cả.”

Cảm giác ngạt thở dày đặc đang chờ sẵn trong sơn cốc, sau khi vào vùng trung tâm, cả bọn không hẹn mà cùng ngậm miệng, cố hết sức tới gần đám người trong sơn cốc bằng tốc độ nhanh nhất.

Lỗ Cách một tay xách đầu người một tay cần quyền trượng, cắn chặt răng.

Hắn và Nam Sơn hai người một thoát nhìn chẳng hề để ý, một thoát nhìn tính trước kỹ càng, nhưng kỳ thực trong lòng đều hết sức căng thẳng.

Người bị nuốt thật sự còn sống chứ, họ còn có thể được thả ra lần nữa không?

Chữ Hoàn văng đầu hoa mắt vì tiếng khóc ở xung quanh mà chỉ có mình anh nghe thấy, một mặt bình tĩnh chịu đựng, một mặt lòng như sắt đá lơ đi ánh mắt nôn nóng và bức thiết của Lỗ Cách với Nam Sơn, nhanh chóng tìm kiếm cái gì đó trong đám người.

Anh đang tìm tể đài, một tộc nếu có vụ sự thì ắt phải có tể đài.

Tể đài không khó tìm, chỉ cần xem mặt những nam nữ già trẻ trong sơn cốc này hướng về đâu là được.

Lúc tìm được tể đài này, Chữ Hoàn đã sắp dùng hết oxy trong phổi, anh nhanh chóng đưa tay ra hiệu cho chiến hữu, rảo bước dẫn đầu xông lên tể

đài nổi bật giữa đám đông, từ trên cao nhìn xuống.

Chử Hoàn gật đầu, Lỗ Cách lập tức giơ đầu vu sư lên cao, như giơ một tế phẩm nghiêm trang thần thánh, sau đó để đầu người kia lên ngọn lửa trên quyên trượng mà đốt.

Lửa cháy cực nhanh, ngọn lửa trên người vu sư nóng rực, nhưng nhiệt độ lại ấm áp, ánh lửa trên quyên trượng thoát nhìn lạnh lẽo, song nhiệt độ lại hung tàn.

Lỗ Cách dùng mũi đao giơ cao cái đầu người đang cháy này, cái đầu còn sáng hơn ánh lửa trên quyên trượng, Chử Hoàn cơ hồ có ảo giác, phảng phất nó chiếu sáng mặt tất cả những người hướng về nơi đây.

Lúc này, anh đã dùng hết oxy dự trữ, cho dù cắn răng đến chảy máu cũng không kiên trì nổi nữa, song anh không lên tiếng, bởi vì cùng lúc ấy, Chử Hoàn nhận ra rằng, tiếng khóc bên tai còn đó, nhưng không thấm thiết nữa.

Trong cơn choáng váng do thiếu oxy, anh kiên chế thở từ từ một chút khí bản ra, thở hít thở lần nữa.

Không khí xung quanh vẫn dinh dính, vẫn làm ngực khó chịu, nhưng cảm giác ngạt thở như đầm lầy đó quả thật đã biến mất.

Khí oxy trong lành kích thích làm Chử Hoàn chợt thư thái, anh giơ khuỷu tay thụ Viên Bình đã nín đến đỏ bừng mặt thành một quả cà chua bên cạnh: “Đừng nín nữa, thở được rồi.”

Viên Bình bị thụ một phát thô bạo ho lên sù sù, hằn thù chỉ Chử Hoàn không nói thành lời. Chử Hoàn: “Suyt...”

Gào khóc thấm thiết rồi cuộc chậm rãi biến thành nghẹn ngào khe khẽ, Chử Hoàn nghe thấy mọi người đang gọi vu sư của họ.

Chử Hoàn không cần được lòng mỉm cười, giống như cảm động lắm, nhưng tay anh lại nắm chặt trường cung đeo trên người, tựa hồ chuẩn bị

đánh một trận bất cứ lúc nào.

Bóng tối ẩn náu trong thân thể những người này tựa như một trái bom, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung khiến họ hoàn toàn thay đổi.

Bỗng nhiên, bóng đen phủ trên người đầu tiên chậm rãi rút đi, sau đó cả sơn cốc giống như bài Domino, một truyền mười mười truyền trăm, cái đầu sắp cháy hết của vụ sự chiếu sáng cổ tộc; và những trăn lặng, u ám, thê lương, giả dối đó... bị đuổi hết đi, một chút dính dính gây ngạt thở cuối cùng trong không khí cũng chẳng còn sót lại tẹo nào.

Chỉ Hoàn cảm thấy cả đời này dường như anh chưa bao giờ được hít thở không khí trong lành hơn.

Từng luồng nhỏ bóng tối bị xua đuổi khỏi cơ thể mọi người, vầng sáng dài nhỏ bắt đầu rơi xuống họ, chiếu lên mặt đất, như cây non yếu ớt chậm rãi lan rộng và lớn mạnh.

Bốn phía sơn cốc truyền đến chấn động dữ dội, giọng Nam Sơn trầm đi: “Đến rồi.”

Cậu vừa dứt lời, bóng đen rút khỏi mọi người dần dần hội tụ lại, như một cơn rùng không lờn chớp nháy, quất tới tập xuống tế đài hết như một cái roi.

Nhưng Chỉ Hoàn tựa hồ đang chờ chính khoảnh khắc này, anh rút hai mũi tên, ngón tay một trên một dưới nắm lấy, mũi tên quét ngang qua đỉnh đầu Lỗ Cách, đâm thẳng vào ngọn lửa trên quyên trượng, đốm lửa bùng bùng điên cuồng kia liền thành một đường, dây cung sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, giờ phút này lên cung bắn ra như nước chảy mây trôi –

Tên xẹt qua như sao băng rơi xuống đất.

Lửa mạnh cuốn theo thân tên chớp mắt đã bắn vào bóng tối, trong vùng đình trệ yên tĩnh không một tiếng động bỗng đến tiếng nổ mạnh đột ngột; ngọn lửa rực sáng như pháo hoa nổ tung trong bóng tối, biến đại hắc

xà đầy uy phong kia thành một miếng giẻ rách lo được đâu chẳng lo được mông.

Trên tình cảm, Chử Hoàn thật sự rất muốn đứng tại chỗ thưởng thức hiệu quả phản kích, nhưng lý trí và sự tự chủ mạnh mẽ còn đó, bởi vậy khi trên dây thừng ở cổ tay truyền đến sức kéo, anh liền quyết đoán co giò chạy theo đống đội.

Từ sau khi “thế giới đình trệ” biến thành “động vật ăn thịt hung tàn”, Chử Hoàn cũng có cách nhìn mới đối với đám bóng tối bám riết không buông đó – bóng tối vốn nhìn không thấy sờ không được, giống như không chỗ nào để dùng sức, biến thành một loại tương tự với dây của hoa uổng tử, phong tiền của mutai, đuôi của âm thú.

Nếu lửa trên quyên trượng thật sự là khắc tinh của nó, thì công kích như vậy tuyệt đối nên hữu hiệu.

Tiếc thay, sau khi rời khỏi quyên trượng, sinh mệnh ngọn lửa rất ngắn ngủi, không thì họ có thể thử phóng hỏa đốt núi xem sao.

Đây là lần phản kích thành công đầu tiên kể từ khi họ vào vùng đình trệ, mấy mũi tên của Chử Hoàn có tác dụng phấn chấn tinh thần hơn cả dùng adrenaline cho người sắp chết, Viên Bình và Nam Sơn lập tức noi theo, tên mang lửa liên tiếp bắn ra, đến cuối cùng Chử Hoàn thấy họ có nguy cơ hết hơi, liền vội vàng ngăn lại: “Hai người bớt đi, tên mang theo cũng có số lượng đấy!”

Viên Bình hào hứng nói: “Không sao, ven đường nhiều nhà dân như vậy, nhà nào cũng có thợ săn, hết tên thì cứ vào lấy là được.”

Chử Hoàn sững sốt, nghĩ bụng: “Mẹ kiếp, đúng vậy thật!”

Nam Sơn ngượng ngùng mỉm cười, hình như cảm thấy hơi xấu hổ vì chưa hỏi đã lấy, song vào thời điểm đặc biệt, chẳng có cách nào khác, cậu cũng chỉ đành không câu nệ tiểu tiết.

Cả bọn vừa chạy vừa đóng đinh lửa vào bóng tối, dọc theo đường lui định trước mà rút đến khe suối kia.

Nam Sơn mở đường trực tiếp xuống nước: “Nhảy xuống!”

Viên Bình sững sốt: “Từ từ, ngọn lửa phải làm thế nào? Lửa sợ...”

Chưa sợ xong thì Chử Hoàn đã nhắm ngay mộng mà đập hấn xuống nước.

Viên Bình: “...”

Sau đó, hấn phát hiện mình được bao bọc trong một dòng khí vô hình, Nam Sơn quay đầu cười với hấn, bàn tay khê cử động, dòng khí cuốn thành bong bóng, bảo vệ chặt chẽ cả bọn. Lỗ Cách xuống nước cuối cùng thấy thế cũng chẳng lấy làm lạ, vững vàng giữ quyển trượng trong tay, ngọn lửa trên đó được bọt khí ngăn cách nên chẳng bị làm sao cả.

Khe suối thoát nhìn lò đà lò dờ, không ngờ tốc độ nước chảy còn khá xiết.

Cả bọn xem như ngỗng “thuyền thuận gió”, xuôi dòng xuống một mạch.

Khe suối xuyên qua sơn động, chảy vào một con sông, dòng nước chảy đến hạ du chợt mở rộng, bọt nước hơi trắng chảy xiết ngàn dặm, lần này thì tặc tâm lạn phế của Chử Hoàn sau cùng dừng ở chỗ chính đáng, đây thật sự là một con đường không thể tuyệt hơn – so với dùng hai chân chạy còn nhanh hơn, chẳng bao lâu họ đã thoát khỏi bóng đen bám riết phía sau.

Chử Hoàn lớn giọng hỏi Nam Sơn: “Tộc trưởng à, phương hướng xuôi dòng có đúng không?”

Nam Sơn tính toán đại khái trong lòng một chút: “Đúng.”

Chử Hoàn nở nụ cười hơi cổ quái: “Thế thì tôi an tâm rồi.”

Viên Bình vừa thấy biểu cảm này, tức khắc biết sự tình không ổn lắm, liền sinh ra cảnh giác, người vã mồ hôi nhìn ngó xung quanh, đột nhiên

nhận ra: “Chờ đã, nơi này hình như có một sơn thể chênh lệch...”

Lỗ Cách thở dài, bắt chước Chử Hoàn “con nhà người ta” dạy dỗ Viên Bình: “Đừng có suốt ngày kinh ngạc thái quá như vậy.”

Viên Bình rên rỉ: “Không không không phải đâu tộc trưởng, con không tước chết toi đó không thể tin được, phía trước có...”

Dây thừng trên cổ tay hắn đột nhiên bị kéo mạnh, Viên Bình ngẹn lại trong hòng, ngay cả Nam Sơn suýt nữa cũng không ổn định được – chỉ thấy dòng nước chảy đến cuối, phía dưới lại không hề có cái gì giảm xóc, là một thác nước lớn dốc đứng, trút thẳng từ trên xuống như đổ cả biển sao ra.

Cả bọn cứ thế giữa tiếng kêu gào thê thảm của Viên Bình, lao thẳng xuống thác nước từ độ cao ba nghìn thước.

Viên Bình: “Tôi không muốn ng ẩ b ần c ầu giạt nước chút nào a a a – tộc trưởng anh đừng hỏi tôi b ần c ầu giạt nước là cái gì...”

Như kỳ tích, thuy ền “bọt khí” mà bốn người đang ng ẩ gặp thác nước không bị bể tung, ngọn lửa của quy ền trượng thủy chung được bao vây trong đó, vững như bàn thạch, cả bọn như một quả c ầu thủy tinh tỏa sáng lấp lánh, lặn xuống h ồ sâu dưới dòng thác.

Nước từ trên cao đổ xuống, ẩn chứa năng lượng cực mạnh, bốn người lại thân bất do kỷ trôi nổi dưới nước một lúc, cho đến khi tới g ần nơi địa thế bằng phẳng, dòng nước d ần d ần chậm lại, mới tìm cơ hội leo lên bờ.

Hai chân vừa chạm đất thì đầu gối Nam Sơn li ền nhũn ra, duy trì “bọt khí” kia không phải chuyện dễ dàng cho cậu, Chử Hoàn vội vàng túm cậu lại trước khi ngã sấp xuống, Viên Bình thì như chó chết nằm bẹp dí dưới đất, không chịu động đậy, Lỗ Cách đành phải đ ồng ý nghỉ ngơi tại chỗ.

Nam Sơn gối lên đầu gối Chử Hoàn nhắm mắt nghỉ ngơi, Viên Bình không h ề nhúc nhích, Lỗ Cách đứng đó tr ần mặc tính lộ trình, Chử Hoàn chẳng có việc gì để làm, đành phải im lặng ng ẩ động não.

Anh bốc đại mấy hòn đá nhỏ dưới đất, nhớ tới vấn đề nào đó là đã biết, anh liề n bỏ một hòn đá bên trái, nửa hiểu nửa không thì để một hòn đá ở giữa, hoàn toàn không hiểu thì đặt bên phải.

Sau khi sắp xếp lại mạch suy nghĩ, Chử Hoàn một mình độ sức với một loạt đá ở chính giữa, bởi dựa theo kinh nghiệm của anh, hoàn toàn hiểu và hoàn toàn không hiểu đều không có gì, nguy hiểm nhất vĩnh viễn đến từ biết lơ mơ.

Viên Bình biết thói quen này của anh ta, vừa thấy động tác ấy liề n nhanh chóng bỏ dậy ng ẫ xếp bằng ở đối diện, giả thầ n giả quỷ nói: “Có gì không rõ, nói ra tao nghiên cứu phụ cho.”

Chử Hoàn uể oải nâng mí mắt, như cười như không nhìn hắ n một cái, tung hòn đá nhỏ trong tay r ẫ đón lấy: “Được thôi, mầy tới đây tao nói cho nghe.”

Tiểu Lục “phì phì” thề lưỡi.

Viên Bình phát hiện mình nên tuyệt giao với tên này thì hơn.

Lập tức, Chử Hoàn thôi cười, cầ n một vốc đá xoay xoay: “Vấn đề thứ nhất, ‘nó’ rốt cuộc là một chính thể, hay một tộc đàn?”

Viên Bình sững sốt, ngay cả Nam Sơn đang nằm trong lòng Chử Hoàn cũng mở mắt ra.

Viên Bình: “Việc này thì có gì khác biệt?”

“Tao bây giờ còn chưa nói được, nhưng tao luôn cảm thấy vấn đề này rất quan trọng.” Chử Hoàn lắc đầu, thả một hòn đá xuống, kế đó nhón hòn thứ hai, “Vấn đề kế tiếp, từ chỗ vụ sự đến sơn cốc của họ, chỉ có lộ trình nửa ngày, thế nên tao nghĩ thời gian ông ta và tộc nhân bị nuốt hắ n là xấp xỉ nhau. Vậy tại sao những người khác thoát nhìn không bị gì, mà ông ta thì chết? Không, ý tao không phải là bị chúng ta chặt đầu, mà là trước khi chặt, ông ta đã thoi thóp gầ n chết r ẫ.”

Viên Bình từ trạng thái xiêu xiêu vẹo vẹo ng ưỡn thẳng dậy, cúi đầu tr ầm mặc một lát: “Vấn đề này quá phức tạp, phải tách ra.”

Chử Hoàn: “Được, mày tách đi.”

Hang cùng ngõ hẻm, hoang vu hẻo lánh, hai người ng ưỡn đối diện, thấp thoáng lại quay về những ngày hợp tác một cách không tình nguyện năm ấy.

Chử Hoàn và Viên Bình đều biết đối phương là hạng trùu bìp, nhưng lại không thể không thừa nhận, đối phương thỉnh thoảng cũng có thể đáng tin một lần.

Nam Sơn hoàn toàn tỉnh táo lại, ngay cả Lỗ Cách cũng hạ mình tiến tới, trung dáng vẻ thủy quý... không, sơn th ần cao thâm khó lường, lắng nghe hết sức cẩn thận.

Viên Bình: “Đầu tiên, ‘nó’ thật sự ăn thịt người sao? Đặt giả thiết ‘nó’ ăn thịt người và động vật đi, nhưng người và động vật trên thế giới này dù sao cũng có hạn, một ngày kia ăn hết rồi thì ‘nó’ làm thế nào?”

Chử Hoàn đặt một hòn đá ở bên tay trái: “Ban đầu tao tin chắc không nghi ngờ, nhưng hiện giờ lại hoài nghi không phải – chúng ta đi một quãng đường dài, phát hiện mọi người nơi đây không cần ăn uống, thế suốt một thời gian dài, họ sống nhờ vào cái gì?”

Viên Bình: “Vậy nên?”

Chử Hoàn: “Vậy nên ‘nó’ không phải đang ăn thịt người, vừa vặn ngược lại, tao hoài nghi ‘nó’ đang nuôi những người này.”

Lúc Chử Hoàn nói chuyện, vùng ngực bụng hơi rung nhẹ, âm thanh không cao, tựa như thì th ầm, có chút tr ầm thấp, làm Nam Sơn nghĩ ngợi lung tung. Nam Sơn biết họ đang nói chuyện cực kỳ quan trọng, vội vàng ho khan một tiếng rời khỏi lòng Chử Hoàn, ng ưỡn dậy, vẻ mặt nghiêm túc: “Nói tiếp đi, sau đó thì sao?”

Viên Bình: “Vấn đề tiếp theo, ‘nó’ nuôi những người này, dùng cái gì để nuôi, và tại sao lại nuôi?”

Chử Hoàn đang định trả lời, ngay lập tức lại tựa hồ nghĩ tới điếu gì, nhất thời ngừng lại, mắt nhìn quanh bờ sông tối tăm.

Nam Sơn nhìn anh chằm chằm không chớp mắt: “Anh nghĩ ra cái gì rồi?”

“Trật tự của lũ quái vật đó,” Chử Hoàn thì thào, “Cậu xem... Người đẹp na ná người, là động vật có vú, mutai sau lưng có màng giống cánh, như là nằm giữa động vật có vú và chim, âm thú là loài bò sát, thực nhĩ thú thuộc côn trùng, là động vật không xương sống, hoa trắng và ảo ảnh hù... chúng rõ ràng không phải động vật.”

Lần này, không đợi truy hỏi, Chử Hoàn đã nói nhanh hơn: “Cậu có phát hiện không? Theo sức chiến đấu của chúng tăng lên thì hình thái lại tương đương với đang thoái hóa, tôi hoài nghi điếu này ám chỉ rằng bản thể của ‘nó’ cũng là một loại sinh vật bậc tương đối thấp – thực vật thậm chí là vi khuẩn, có thể dùng năng lượng mặt trời.”

“Mày đã trả lời cho câu ‘lấy gì nuôi’, chưa trả lời tại sao.” Viên Bình nói, “Tiến thêm một bước, tại sao ‘nó’ phải giam cầm ý thức của mọi người? Ý thức của vu sư cũng liên tục tỉnh táo, nhưng ông ta vẫn chẳng làm được gì, ngay cả những người được chúng ta ‘thức tỉnh’ đó, thân thể vẫn không di chuyển nổi. ‘Nó’ đã dùng cách nào đó làm tê liệt thân thể mọi người, thì tại sao còn phải thả ra ảo giác giam cầm ý thức của họ trong quy mô lớn? Không phải là cớ quàn đánh rắm à?”

Lỗ Cách đương nghe chăm chú, không tự chủ được gật đầu theo, lập tức lại ý thức được mình đã làm gì, vẻ xấu hổ thoáng qua trên mặt.

Chử Hoàn không nói một lời, nhú mày suy nghĩ, Nam Sơn ngấm khuôn mặt nghiêng của anh, cằm lòng không được mà nín thở.

Viên Bình không chờ đợi, ném ra tiếp vấn đề cuối cùng: “Quay lại vấn đề trước của mày – Tại sao vu sư chết rồi nhưng các tộc nhân còn sống?”

Theo tao thấy, khác biệt duy nhất giữa họ, ở ngay chỗ ý thức của vụ sự là tỉnh táo.”

“Tao... có một phỏng đoán.” Rất lâu, Chữ Hoàn mới phá tan sự trầm lặng, anh nói nhỏ, “Những người ý thức sa vào trong đó, đã thành một phần của ‘nó’, thậm chí liệu có khả năng, bóng tối hàng dài lớn khuếch tán cực nhanh chính là.... người bị nuốt?”

Viên Bình tiếp lời: “Vụ sự bị giam cầm thân thể, ý thức lại tỉnh táo, cho nên ‘nó’ không cách nào hoàn toàn đồng hóa ông ta, tương ứng, năng lượng vụ sự được cung cấp cực kỳ có hạn.”

Hai người nhìn nhau, đồng thời ý thức được một vấn đề, hơn nữa sờn tóc gáy: Nếu suy luận của họ đều chính xác, vậy những người nói là “được thức tỉnh” đó, chẳng lẽ qua một thời gian đều sẽ theo gót vụ sự?

Bạn muốn trầm luân suốt đời, hay muốn chết nhanh trong sự phản kháng?

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 67

Bên một dòng sông, bốn người đầu mang hình tượng chuột lột, chỉ có quyên trượng tộc trưởng được bảo vệ yên ổn không chút sứt mẻ như định chiều rơi ngàn thu. Quyên trượng cháy phát ra tiếng “tách tách” càng tôn lên sự yên tĩnh, ngọn lửa vừa chói mắt vừa cô độc.

Không biết qua bao lâu, Viên Bình đột ngột mở miệng: “Cho nên...”

Hắn vừa phun ra hai chữ liền nghẹn lại, luôn cảm thấy mỗi một lời trong câu này lên đến hơn ngàn cân, nặng trĩu đè trong cổ họng, khó ra khỏi miệng, như nôn ra máu vậy.

“Cho nên... cô bé trên bình nguyên, thôn dân trong sơn cốc, cuối cùng đều sẽ như vụ sự kia, hóa thành một đồng bột phấn, đúng không?” Viên Bình chậm rãi ngược nhìn lên, hắn có đôi mắt hai mí rất tròn, dù rằng tháng năm thanh xuân qua lâu rồi, nhưng lúc mở to mắt, vẫn thấp thoáng nét ngây thơ – có vẻ khỏe khoắn.

Viên Bình khỏe khoắn trên trông trắng toàn tơ máu, đôi mắt hai mí hơi to run nhẹ nhẹ, như là tử thân vô cùng: “Chúng ta tự cho là cứu người ta, nhưng thực ra đã biến người ta thành một đồng bột phấn.”

Chử Hoàn nghe hắn nói mà phì cười, nôn nóng khoát tay: “Tao vừa mới nói gì? Đây hoàn toàn chỉ là phỏng đoán, là phỏng đoán không có bất kỳ chứng cứ nào.”

Mặc dù anh tuyên bố là rất giỏi tự chủ, tuy thỉnh thoảng hút thuốc song không nghiện thuốc lá, nhưng lúc đặc biệt bức bối, Chử Hoàn vẫn vâng vâng ngón tay theo thói quen, động tác này đầy tính ám chỉ mà chỉ người nghiện thuốc mới hiểu, thế cho nên Viên Bình liếc thấy, liền thêm ni-cô-tin như phản xạ có điều kiện vậy.

Viên Bình cào mái tóc bù xù, thở dài nặng nề “Nếu có thuốc thì tốt rồi.”

Lỗ Cách nghe thấy thế, ánh mắt nghiêm khắc như giáo viên chủ nhiệm chậm rãi nhìn Viên Bình, chỉ dùng ánh mắt đã đè cổ Viên Bình mỗi như, khiến hắn tức thì sinh ra sự sợ hãi muốn chui vào góc tường viết kiểm điểm.

Lỗ Cách thần sắc lãnh đạm, như một bức tượng đất, tiếp tục nói: “Bất kể là phỏng đoán hay là thật, hiện giờ ngươi hối hận cũng vô dụng.”

Nam Sơn biết, tộc trưởng Người Thủ Môn không hề là kẻ máu lạnh vô tình, hắn chỉ là duy ngã độc tôn quen rồi, đối nhân xử thế quá vụng về lại thêm mắt rất kém, chẳng bao giờ biết để ý cảm xúc của người khác mà thôi. Nam Sơn đành phải hơi mệt mỏi xoa xoa trán, xen vào cắt ngang phát ngôn bừa bãi của Lỗ Cách: “Chúng ta hiện giờ còn cách Trầm Tinh đảo bao xa?”

Lỗ Cách dừng lại, lát sau, hắn mới chậm nửa nhịp mà hiểu được ý của Nam Sơn, hần hừ bước xuống thang: “À, đi được hơn một nửa rồi.”

Nam Sơn đeo cung tên và vũ khí, đứng dậy: “Đi, tiếp tục lên đường thôi.”

Giọng cậu khàn khàn, nhưng kiên định: “Đã đến nước này rồi, còn có thể thế nào?”

“Mài dao không làm lỡ việc đốn củi, đường còn dài, chính cậu còn đi chưa vững đâu, mau xuống đi,” Chử Hoàn mặt không cảm xúc nói, “Nghỉ ngơi lúc nữa rồi hãy lên đường.”

Nam Sơn cúi đầu, ánh mắt lướt qua đôi môi hơi khô của Chử Hoàn, trong lòng chợt sinh ra khao khát, muốn kéo anh tới hôn một cái để lấy một chút ấm áp quý giá, lại sợ hạnh phúc ngắn ngủi sẽ làm cậu chết chìm trong đó, khiến cậu mất đi dũng khí cần răng tiến về phía trước.

Sau cùng, Nam Sơn chỉ đứng im đó một lát, vâng theo lời Chử Hoàn ng ẫ xuống, nghiêng người ôm lấy anh, vùi mũi mình vào vai anh, quyến luyến dừng lại ở đó.

Nam Sơn không nhin được nghĩ, nếu không có Chử Hoàn, cậu sẽ thế nào đây?

Chắc hẳn dù chết thì cậu cũng sẽ không bất chấp giá nào đi vào vùng đình trệ nhỉ?

Có lẽ cậu sẽ mang theo nguyện vọng muốn đi thăm thú thế giới bên ngoài không thể với tới, sau chót cùng th ần sơn và các tộc nhân chìm ngihm trong bóng tối nhỉ?

Cho dù bên cạnh có quy ền trượng tộc trưởng, cậu lại có thể c ần cự được bao lâu?

“Không sao, tôi còn đi được.” Cậu buông Chử Hoàn ra, làm bộ thoải mái nói, “Các anh nói nhiều như vậy, có liên quan đến bên kia sơn môn không? Tình hình của mấy vị khách trong sơn động với người bị nuốt giống nhau đến thế, anh xem họ liệu có khả năng liên quan đến vùng đình trệ hay không?”

Chử Hoàn thoáng sửng sốt, vừa định thận trọng phân tích suy xét một chút theo lời cậu, li ền nghe Nam Sơn tiếp tục: “Chờ chúng ta thật sự đánh bại ‘nó’ r ẫ, có lẽ biên giới bên kia sẽ biến mất, đến lúc đó phải chăng anh có thể đưa tôi bay lên trời một chuyến?”

Vừa nghe nửa câu sau thì Chử Hoàn lập tức hiểu, thực ra Nam Sơn căn bản không trông chờ đáp án, cậu không hề muốn nghiêm túc thảo luận đi ầu gì, chỉ lan man nói ra nguyện vọng của mình thôi.

Chử Hoàn cười cười: “Được thì được, nhưng đồng dao thương kiếm kích búa rìu móc trên người cậu... hình như không thể mang lên đâu.”

Nam Sơn như một đứa trẻ lớn xác hưng phấn hẳn lên, luôn miệng hỏi: “Không sao, không cho mang thì thôi – chúng ta có thể bay mãi đến nhà

ban đầu của anh chứ?”

Chử Hoàn nhướn mày, ý tứ sâu xa mà hỏi lại: “Nhà ban đầu của tôi?”

Nam Sơn nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, chẳng ngờ lại bị tên Chử Hoàn thiếu đứng đắn này ăn ngược một quân, tức khắc căng thẳng – vậy mà lại hơi cà lăm: “Anh... anh bây giờ là người của tôi... của tộc tôi, đương nhiên là nhà ban đầu rồi.”

Chử Hoàn chỉ cười khẽ mà không lên tiếng.

Nam Sơn không biết anh cười như vậy là có ý gì, vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, vẫn chẳng ra kết luận nào, chỉ tự dưng cảm thấy mình bị chòng ghẹo thôi.

Tộc trưởng Người Thử Sơn hơi đỏ mặt, đành phải bối rối tìm chuyện để nói: “Chỗ các anh thực sự có nhiều người như vậy à?”

“Đúng thế,” Chử Hoàn hạ giọng rất dịu dàng, “Đi trong khu náo nhiệt, luôn có người qua qua lại lại đụng vào cậu, lúc tàu điện ng ãm đông người nhất, nhân viên ở đó phải đập vào mới đóng được cửa, xuống tàu thì chen nhau dẹp lếp như con tép vậy.”

Nam Sơn tựa hồ cảm thấy rất thú vị – Chử Hoàn nói gì cậu cũng thấy rất thú vị.

Trên mặt Lỗ Cách lại lộ ra vẻ chán ghét không che giấu, hấn nhỏ giọng hỏi Viên Bình: “Thật à?”

Viên Bình nghĩ một chút, phát hiện không thể phản bác, đành phải đau đớn gật đầu.

Khóe mắt Lỗ Cách hơi giật nhẹ, hiếm khi lộ ra một chút thương yêu, dùng ánh mắt nhìn “đứa trẻ cô khổ lang thang” mà nhìn Viên Bình một cái, vỗ vai hấn, giọng gào an ủi: “Thế về sau ngoan ngoãn ở trên núi đi.”

Viên Bình thở dài: “Lúc tôi mới tốt nghiệp, cha mẹ để tôi sống khổ cực tiết kiệm, không mua xe cho, hằng ngày bắt tôi đi làm bằng tàu điện ngầm, chen chúc khổ muốn chết, hiện giờ nhớ tới... tôi cảm thấy chỉ cần để tôi ra khỏi nơi này, cho dù ném tôi lên tàu điện ngầm chật ních người, tôi cũng có thể dùng tư thế Kim kê độc lập ngủ đến tận thế.”

Chử Hoàn thật sự rất muốn phụ họa một câu “Tao cũng vậy”.

Anh không phải buồn ngủ, cũng không phải mệt, mà là đuối, giống như kiệt sức rồi vậy, không làm sao có tinh thần nổi, nhưng Chử Hoàn chẳng nói tiếng nào, anh thật sự không vô tư được như Viên Bình.

Anh không biết có phải những Người Thử Sơn như Nam Sơn đâu thế hay không, do toàn tâm toàn ý, nên đặc biệt không giữ lại gì. Dọc đường, Chử Hoàn phát hiện ánh mắt Nam Sơn bất kể nhìn hướng nào, dường như luôn giữ lại một đường nhìn trên người mình – đây không hề là ảo giác hay là anh tự đa tình, thỉnh thoảng anh vô tình cau mày, ngay cả chính mình cũng chưa kịp nhận thấy, mà Nam Sơn đã quay đầu lại hỏi, hết như mắt mọc sau gáy vậy.

Chử Hoàn không biết nếu anh cũng giống Viên Bình, không kiêng dè gì buột miệng nói một câu “Mệt đến không nhấc nổi chân”, liệu có khiến Nam Sơn mất ngủ luôn không.

Đôi khi sự ràng buộc ăn sâu vào tủy xương này thường xuyên khiến tinh thần Chử Hoàn căng thẳng, anh nghĩ, nếu lúc ấy lũ quái vật bao vây núi tới chậm một chút, nếu tên khốn Viên Bình lăm mồm kia không tự cho là thông minh mà mặt báo, chưa biết chừng lúc này ở nơi đây chỉ có mình anh thôi.

Nhưng nếu là vậy thật... Chử Hoàn tưởng tượng một chút, bụng nghĩ, chắc anh sẽ cắt một tấm ảnh của Nam Sơn, như chàng lính nước Mỹ chuẩn bị đi gặp ông anh Lincoln trong phim (1), thỉnh thoảng lấy ra xem, sau cùng không chừng sẽ im ắng chết ở nơi nào đó.

Hình như cũng hơi thảm thật.

Chử Hoàn nghi thế, không nhịn được mỉm cười. Quả nhiên bên phía anh hơi có gió thổi cỏ lay liền kinh động Nam Sơn, Nam Sơn lập tức hết sức miễn cảm quay đầu lại nhìn anh, Chử Hoàn liếc nhìn cậu huyết sáo một cách lưu manh, sau đó không hề có đạo đức công cộng và liêm sỉ, nắm cầm Nam Sơn, lôi Nam Sơn chưa kịp đề phòng tới, lấu cá liếm mở đôi môi đối phương ra, quên hết tất cả mà say sưa hôn cậu.

Hai người vốn định điêu chỉnh tâm trạng thôi – vì phía trước thật sự quá tối, nhưng đi đầu một hồi liền thành không coi ai ra gì luôn.

Lỗ Cách trưng ra vẻ mặt dừng dừng xem xiếc khi, hừ một tiếng nói với Nam Sơn ngay cả tay cũng không biết bỏ đâu: “Đường đường tộc trưởng Người Thủ Sơn, thật chẳng ra gì!”

Tuy nói vậy nhưng trong lòng hắn lại đột nhiên hơi xúc động, bởi vì sinh mệnh Người Thủ Môn tựa hồ chính là đơn điệu nhạt nhẽo như thế, sống những ngày như khổ hạnh tăng ở chỗ sơn khẩu thần sơn bốn mùa xanh ngắt, chẳng vướng bận chi, mỗi năm chỉ có vài ngày sơn môn đóng kín mới được xả hơi chốc lát.

Rất lâu về trước, có một cô bé Người Thủ Sơn thích một anh chàng bên họ, bất chấp tộc trưởng hai bên khuyên can, đòi chết đòi sống muốn gả cho người ta. Lỗ Cách nhớ hai người ấy tuy một năm hết hơn một nửa là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng quả thật cũng hạnh phúc được một thời gian.

Sau đó thì sao?

Sau đó... cả hai đều già đi, chết đi, người phụ nữ chết rồi xong hết mọi chuyện, người đàn ông lại không ngừng từ thánh thủy nhìn lại kiếp trước vốn nên ném ra sau đầu.

Hắn thật sự quên không được, chết hết lần này đến lần khác cũng chẳng xóa nổi sự ngọt ngào do ngấn ngủi mà khắc cốt ghi tâm ấy; sau mấy thế hệ, Người Thủ Sơn làm vật dẫn đầu đã chẳng còn nhớ gì về người phụ nữ cùng tộc, nhưng thánh tuyền vẫn thay hắn lưu giữ từng li từng tí những chuyện không thể chạm đến nữa.

Từ đó về sau, Lỗ Cách liên tự mình định ra luật lệ thép – Người Thủ Môn không được kết hôn với ngoại tộc.

Hắn quay đầu lại nhìn Viên Bình, giống như coi Chử Hoàn và Nam Sơn là gương xấu để dạy dỗ, lạnh lùng nói: “Người Thủ Môn tộc quy nghiêm ngặt, không được như vậy, ngươi biết không?”

“Hả?” Viên Bình giật mình, càng cảm thấy mình đang đối mặt với thầy chủ nhiệm, mẹ kiếp hút thuốc không cho, giờ ngay cả tự do yêu đương cũng đòi quản, muốn gì đây hả? Hắn có cần thi đại học nữa đâu!

Viên Bình không nhịn được rên một tiếng: “Tộc trưởng, thế không phải thành ông thầy chùa à? Từng ấy năm qua, chẳng lẽ các anh em đều nhăm vào sơn môn mà quay...”

Lỗ Cách lạnh tanh nhìn hắn.

Viên Bình: “... Xua đi nỗi cô đơn.”

Lỗ Cách nhíu mày, không hiểu hắn đang đau khổ cái gì: “Tộc ta đâu phải không có đàn bà.”

“Nhưng đàn bà đâu là bà xã người khác mà tộc trưởng!” Viên Bình đau đớn cực kỳ, “Số còn lại thì chạy đi làm kẻ thứ ba, hay là chơi gay đây?”

Tình thù tức giữa Người Thủ Môn cao hơn hết thầy, cả gan làm chuyện lộn xộn như giành giật người yêu ngay trong tầm mắt Lỗ Cách, nhất định sẽ chết không toàn thân, nghĩ tới nghĩ lui, chẳng lẽ chỉ có muôn đời cô độc đến già hoặc tự bẻ cong mình? Viên Bình đột nhiên mất hết dũng khí sống.

Lúc này nhìn Nam Sơn và Chử Hoàn lại càng ngứa mắt hơn, Viên Bình lập tức giận dữ lao thân vào cái chết, tức tối nói với Chử Hoàn: “Ê này ai đó, đủ chưa hả? Chú ý tổ chất đi, đúng là một bông hoa ấy cắm bãi ấy!”

Nam Sơn lúc này mới định thẫn lại, lưu luyến kìm nén nỗi lòng xao động, buông Chử Hoàn ra, hơi hoang mang hỏi: “Cái gì cơ?”

Chữ Hoàn thể hiện tố chất tâm lý ổn định của một lão lưu manh, đặc chí nhìn Viên Bình, tùm tùm trả lời: “Không có gì, hă ta khen cậu là đóa hoa tươi ấy mà.”

Khi nông dân bán mặt cho đất bán lưng cho trời, thỉnh thoảng họ sẽ đứng thẳng dậy trông về phương xa, như một nghi thức đơn giản mà thần bí.

Nhìn về nơi xa có thể mang đến sức mạnh cho người ta.

Chữ Hoàn đột nhiên sinh ra ý nghĩ lạ lùng, với tay lại rút một mũi tên, đầu nhọn dốt trên quyên trượng tộc trưởng; anh ng ẩ im không nhúc nhích, lưng dựa dây cung, kéo dây cung lớn cao hơn nửa người, ngửa mặt mà không ng ẩ, lưng tạo thành một độ cong khó tin, tên chỉ lên không trung u tối mênh mang vô biên.

Hội văn loan cung như m ẩ nguyệt. (2)

Mũi tên rít gào phóng lên điểm cao nhất, lại rơi xuống trước khi hoàn toàn cháy sạch, ánh lửa ch ốt xé toang bóng tối đáng sợ trong vùng đình trệ chỗ nó đến, thấp thoáng lộ ra một góc bầu trời thực sự bị che lấp.

Mà mũi tên ấy như một m ẩ lửa chân chính, ở nơi tăm tối nhất, soi rọi cả thế giới.

Đoạn đường kế tiếp tương đối gian khổ, cả bọn tuy ít nhi ều mò được quy luật của vùng đình trệ, qua sự va chạm mệt mỏi dài lâu cũng thêm vài phần ăn ý với nhau, nhưng vùng đình trệ dường như cũng chuẩn bị trở mặt với họ.

Họ lặn lội đường xa, gặp vô số kẻ như khúc gỗ bị ghim chặt tại chỗ trong cơn u mê, đứng là hình thái khác nhau, chúng sinh muôn vẻ.

Cùng là chìm trong bi thương giả dối, có người gào khóc ầm ĩ, có kẻ l ẩ nh ẩ l ẩ đi l ẩ lại như chị Tường Lâm. Mà theo việc họ dần dần vào sâu hơn, vùng đình trệ rốt cuộc xé phăng sự âm tr ầm chết chóc giả dối, lộ ra tính công kích nóng nảy với kẻ ngoại lai.

Công kích họ không phải ai khác, mà chính là những người bị vùng đình trệ nuốt.

Lúc này, phỏng đoán của Chữ Hoàn về vùng đình trệ, có hai điểm được chứng minh.

Thứ nhất, người bị nuốt không hề là bị “nó” ăn tươi, mà là được “nó” nuôi.

Thứ hai, “nó” nhất ý thức của những người này trong tình cảnh nào đó, là để biến họ thành một phần của mình. Họ là đồng lõa, thân thể, vũ khí của “nó”.

Đã đi đến bước này, bốn người phát hiện “có đánh thức những người bị nuốt hay không” đã không còn là vấn đề mang tính triết học.

Người bị nuốt là công cụ mà vùng đình trệ dùng để tấn công họ, nó nuôi những người này, hóa ra chính là biến họ thành xúc tu của mình. Quyên trượng ngày càng ngắn, bọn Chữ Hoàn dần dần rơi vào tình cảnh nếu không thể thức tỉnh những người này, thì sẽ bị họ đuổi đánh mãi không ngừng.

Viên Bình bị một bóng đen đuổi như chó nhà có tang, cái bóng như rắn ấy được thả ra từ một người phụ nữ trung niên mặt mũi bình thường. Họ dần dần đến gần Trầm Tĩnh đảo, theo đó công kích gặp phải cũng ngày càng đa dạng hơn.

Cái bóng ấy một mặt cắm rễ trên người bà ta, một mặt vươn dài bám riết Viên Bình.

Viên Bình với tay lại hơ trường đao trên ngọn lửa của quyên trượng, mạnh tay quá làm lửa suyết nửa bị tắt, hắc lấy mũi chân làm trục, quay người chém một nhát thật mạnh lên cái bóng ấy, nó không kịp lui đi, ngay trên không trúng một nhát chứa sự phẫn nộ của hắn, lập tức tan ra, nhưng Viên Bình không thấy vẻ gì là đắc ý, đau đớn khom lưng gào lên với Chữ Hoàn: “Nhanh lên đi! Mà xong chưa, thở... thở không ra hơi, sắp, sắp ngạt, ngạt chết...”

Chỉ Hoàn đang cố gắng tìm kiếm lỗ hổng trong tiếng khóc than mà người khác đều không nghe thấy, nghe thế cái kinh nghĩ bụng: “Mẹ nó, nín thở cũng không được, còn ở đó kêu réo cái đểch gì?”

Lỗ Cách sốt ruột xách Viên Bình qua truy ền khí cho hắn.

Viên Bình: “...”

Ngay trong nháy mắt cái bóng tán loạn, phảng phất “nó” bị thương nặng, Chỉ Hoàn nghe thấy tiếng khóc trở nên hỗn loạn, tận dụng thời cơ, anh lập tức quát to một tiếng: “Khóc cái đểch gì, bà mở mắt ra xem cho kỹ, nhắm mắt lại nghĩ cho cẩn thận, mới nói thời trẻ số khổ ch ờng chết xong, ông ta chết mười lăm năm rồi còn đi đâu phản bội bà! Ai mớm cho bà cái suy nghĩ kỳ lạ vậy!”

Người đàn bà ngừng khóc: “Người... Người là ai?”

Liên hệ chợt thành lập, cảm giác ngạt thở trong không khí tức thì tan đi quá nửa, cả bọn thở phào nhẹ nhõm, chỉ mình Viên Bình còn đang thất khiêu bối khỏi nhặt lại tam quan nát bét dưới đất.

Chỉ Hoàn phát huy hết cỡ miệng lưỡi trơn tru, tất cả các trò lừa đảo bịp bợm cả đời chưa từng dùng ngày qua ngày đều đang tôi luyện đã được thăng hoa.

Giải quyết bà này xong, bốn người lại thu ần thực tiến hành chặn giết ngược bóng tối lập tức truy sát đến, Chỉ Hoàn nặng nề dựa lên một tảng đá lớn, nhìn quy ền trượng chỉ còn một nửa so với ban đầu: “Có phải chúng ta sắp đến Tr ần Tinh đảo rồi không...”

Anh còn chưa dứt lời thì bên tai chợt có tiếng “sột soạt”.

Chỉ Hoàn tỉnh táo co vai nghiêng người tránh đi, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc quay đầu lại.

Chỉ thấy phảng phất như có một bàn tay vô hình khắc từng nét chữ của tộc Ly Y trên tảng đá lớn anh vừa dựa – cẩn thận!

— Lincoln là nhân vật trong phim Vượt ngục. Nguyên gốc là “Hội văn
điều cung như mấn nguyệt” – gương cung căng như trăng rằm, một câu
trong bài Giang Thành Tử – Mật châu xuất liệt của Tô Thức)

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 68

Nét chữ thành linh khắc ra trên tảng đá như có ma quỷ lộng hành, thành công làm toàn thể các anh chàng vừa nãy còn hăm hở chém giết giạt nẩy mình.

Người ấy viết từng nét, lực xuyên qua đá, chỗ khó viết ma sát ra tiếng “két két” ghê răng, liên tiếp viết ba lần từ “cẩn thận” này, chữ viết càng lúc càng to, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng tháu, mấy nét cuối cơ hồ xiêu vẹo.

Đợm nổi thê lương.

Nam Sơn im lặng khoát tay, đi đến phía dưới tảng đá, to gan lớn mật chậm rãi thò tay sờ phía trên nét bút cuối cùng, không biết cậu sờ được cái gì, nét chữ chợt dừng lại, chỉ có vết khắc trên tảng đá còn sót lại một ít đá vụn trong đó.

Nam Sơn: “Ai?”

Chẳng ai trả lời, bốn bề vắng vẻ tĩnh lặng.

Dù là người không sợ chuyện thần quái hơn, đứng trước bằng chứng có ma quỷ lộng hành, cũng không nhịn được lạnh sống lưng, Chử Hoàn chỉ cảm thấy phảng phất sâu trong bóng tối có một đôi mắt không biết là địch hay bạn vẫn liên tục dõi theo họ.

Tích tắc, trong đầu Chử Hoàn lướt qua hai vấn đề bao lâu nay vẫn lảng vảng không đi.

Năm đó... là ai lan truyền tin tức về vùng đình trệ ra ngoài?

“Nó” thật sự là một chỉnh thể sao?

Chữ Hoàn hỏi khẽ: “Cẩn thận cái gì? Người là ai?”

Lần này rốt cuộc không ai trả lời, dường như đối phương đã quyết định không làm xác chết vùng dậy nữa.

Văn tự trên đá là chữ viết chính tông của tộc Ly Y, viết rất chuẩn, chỉ ít chuẩn hơn Chữ Hoàn còn chưa thành tài này.

Như vậy, không cần nói cũng biết là viết cho ai xem, mà liên tiếp ba lời cảnh cáo “cẩn thận”, phàm là mắt chưa có vấn đề đều có thể nhận ra sự nôn nóng và sợ hãi trong đó, chắc chắn không phải là khiêu khích và đe dọa của kẻ địch.

Thứ ẩn nấp trong tối này – bất kể là người hay cái gì khác – dường như muốn giúp họ.

Chữ Hoàn gập ngón trỏ, gõ nhẹ trên đá, cảm giác cứng ngắt lạnh ngắt không hề là giả vờ.

“Thôn dân trong sơn cốc làm chúng ta ngột thở, vụ sự có thể bùng lên ngọn lửa không gây phỏng... Chúng ta còn bị đám đầu trâu mặt ngựa đó đuổi giết suốt dọc đường,” Chữ Hoàn chậm rãi ngẫm xồm trước tảng đá, chẳng thềm kiêng kị gì mà dựa lên tảng đá có “ma quỷ lộng hành” kia, lầm bầm, “Đi đâu này chứng minh cái gì?”

Hỏi xong, không hề chờ người khác trả lời, anh đã tự hỏi tự đáp: “Chúng minh rằng ở vùng đình trệ, có một loại quy tắc – ý thức có thể thực thể hóa.”

Nam Sơn: “Ý anh là nghĩ gì được nấy? Thế tại sao chúng ta thì không thế?”

“Bé bi à, đó là vì chúng ta nằm ngoài quy tắc.” Chữ Hoàn thấp giọng nói, “Chúng ta chưa bị nuốt, cho nên ý thức bị ngăn cách ở bên ngoài ‘nó’, nhưng...”

Nhưng bất luận là những con rối vô thức tham dự vây đánh họ, hay vụ sự có ý thức trao đổi với họ, đều có một đặc điểm chung, chính là thân thể ở gần đó.

Chỉ Hoàn lúc này nhìn quanh bốn phía, thậm chí trèo lên tảng đá lớn, giờ ngọn lửa trên quyên trượng lên cao hơn, vẫn không phát hiện gần đây có người – tương tự người cũng không.

“Tôi nói một loại khả năng, chưa chắc đúng,” Rất lâu, Chỉ Hoàn mở miệng, “Tôi đang nghĩ, những người bị ‘nó’ nuốt này, liệu có phải cũng chia thành cấp bậc bất đồng?”

Người ban đầu họ gặp u u mê mê, trên cơ bản chỉ biết rú lên.

Những người sau đó gặp thì ngày càng lợi hại hơn, từ khiến họ ngạt thở, đến đuổi đánh họ...

Nếu Lỗ Cách dẫn đường không sai, như vậy quy luật trình hiện ra chính là, càng tới gần Trầm Tinh đảo, thì cấp bậc của người bị nuốt sẽ càng cao.

“Nếu thực sự có một loại cấp bậc như vậy, tôi cảm thấy cấp bậc của người khắc chữ trên tảng đá này nhất định rất cao, về phần cao đến mức nào...” Chỉ Hoàn dừng lại.

Viên Bình vẫn để anh đóng kịch một vai lúc này mới giống như hơi phục hồi tinh thần.

Viên Bình lạnh nhạt tiếp lời: “Càng đến gần Trầm Tinh đảo, có nghĩa là thời gian bị nuốt càng dài, giả sử người khắc chữ trên đá là đi theo chúng ta, thế hẳn ta làm sao để duy trì ý thức lâu như vậy mà không chết?”

Viên Bình đại khái là trong lòng phiến loạn, thành thử ngữ khí cũng lãnh đạm theo: “Không hợp lý, mà đừng lãng nhăng nữa.”

Chỉ Hoàn: “Cũng không nhất định...”

Anh chưa dứt lời, đã bị Viên Bình không kiên nhẫn hừ một tiếng cắt ngang.

Chỉ Hoàn lườm hắn: “Mày ăn nhảm thuốc súng hả? Nếu người khắc chữ này không bị nuốt thì sao? Nếu người khắc chữ này căn bản là thuộc về một phần của ‘nó’ thì sao?”

Viên Bình sững ra.

Họ trước đó còn thảo luận, “nó” là một chỉnh thể, hay do mấy bộ phận tạo thành, nếu “nó” thật sự không phải là một ý thức đơn độc, cũng không hẳn là không có khả năng nội đấu.

Lỗ Cách đứng yên bên kia, giống như hoàn toàn không theo kịp mạch suy nghĩ chóng vánh của hai tên này, suy nghĩ còn dừng trên một vấn đề, tận đến khi Nam Sơn gọi hắn đi, Lỗ Cách mới chậm chạp ngẩng đầu hỏi: “Nói cách khác, chỉ có người bị nuốt, mới có thể lợi dụng quy tắc của nơi này?”

Viên Bình không dễ chịu lắm tránh né tầm mắt hắn, giọng điệu khô khan giải đáp: “Đúng, nhưng đầu tiên phải cam đoan ý thức vẫn là của mình, không biến thành con rối của ‘nó’.”

Lỗ Cách nghe thế, không có biểu cảm gì mà gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh như kiểu “trăm biết rưỡi”, sắp xếp qua loa cung tên, rưỡi đi đến nhiên cất bước đi.

Nhưng Viên Bình rốt cuộc không nhịn được nữa, liên tiếp nhìn lên tộc trưởng vài cái, sau đó rảo vài bước, đi bên cạnh Lỗ Cách, khép nép ho một tiếng: “Tộc trưởng...”

Lỗ Cách nghiêng đầu nhướng mày nhìn hắn.

“Tôi...” Viên Bình hơi ấp úng, “Tôi... À...”

Lỗ Cách không biết hắn có chuyện gì khó mở miệng, ngạc nhiên hỏi một câu: “Người làm sao vậy?”

“...” Viên Bình cắn chặt răng, hồi lâu mới đỏ bừng mặt thốt được một câu, “Tôi thật sự là thắng đấy.”

Lỗ Cách khựng lại.

Nói xong câu ấy, trong lòng Viên Bình cuộn dâng như sóng thần.

Người Thủ Môn đối với tộc trưởng có lòng trung thành tự nhiên như chim non vậy, dù cho ký ức ngày trước của Viên Bình còn đó, trên tình cảm cũng không dễ dàng vứt bỏ bản năng.

Nếu đổi thành kẻ khác cả gan cự tuyệt tộc trưởng, Viên Bình nhất định đập đối phương dẹp lép như con tép, nhưng đến lượt bản thân hắn...

Viên Bình xưa nay luôn cho rằng, mình không giống với loại người đặt tiết tháo trong cái phễu như Chử Hoàn, hắn lập trường kiên định, căn chính miếu thờ, tình cảm và sự chờ mong dành cho nửa kia, từ đầu đến cuối đều truyền thống và bảo thủ, chưa bao giờ định giữa đường thay đổi xu hướng tình dục cả.

Hơn nữa, cho dù tộc trưởng Lỗ Cách là một người phụ nữ thật, Viên Bình cũng tuyệt đối không dám có suy nghĩ không an phận với tộc trưởng nhà mình.

Nam Sơn bị bầu không khí kỳ quái này kinh động, đang muốn hỏi thì bị Chử Hoàn cười khẽ một tiếng ôm chặt lấy cổ, không cho cậu quay đầu lại.

Chỉ có độc xà Tiểu Lục nằm trên vai Chử Hoàn run rẩy thò đầu, tò mò dòm Viên Bình lom lom.

Viên Bình mãi chưa nhận được câu trả lời, không khỏi thấp tha thấp thỏm, hắn rút cuộc lấy hết dũng khí ngăn đầu nhìn Lỗ Cách, chỉ thấy khuôn mặt cực kỳ không rõ ràng của tộc trưởng đang hoạt động, biểu hiện sự ù ù cạc cạc chân thật với hiệu quả rõ rệt.

Lỗ Cách: “Thắng là gì?”

Nói xong, hắn dòm tướng đứng của Viên Bình từ trên xuống dưới, không rõ lắm mà gật đầu: “Cũng được, coi như thẳng, sao vậy?”

Viên Bình không đáp nổi, cảm thấy sụn đệm cột sống của mình hình như hơi gồ lên.

Sự nhặn nại của Lỗ Cách xưa nay đều rất có hạn, thấy biểu cảm muôn hồng nghìn tía của hắn, cùng cái vẻ đần thối ngập ngừng cả buổi chẳng thốt được lời nào, không nhịn được chau mày: “Người tốt cuộc muốn nói gì?”

Viên Bình: “... Không có gì, tộc trưởng, chúng ta đi thôi.”

Tộc trưởng của họ là ai? Thần thánh không thể xâm phạm, xét trên mức độ nào đó, trừ tính tình thật sự chẳng hiền lành lắm, chính là sơn thần chuẩn không cần chỉnh ba trăm sáu mươi độ không góc chết, sao có thể dùng tư tưởng của phàm nhân để đo lường?

Viên Bình nghĩ, ban nãy nhất định là thấy hắn sắp chết ngạt, tộc trưởng mới tùy tiện chia cho một hơi thở thôi, chắc chắn là tư tưởng của hắn đột nhiên hóa xấu xa, dẫn đến việc này cũng có thể nghĩ bậy nghĩ bạ, tám phần là bị Chử Hoàn ảnh hưởng rồi.

Viên Bình âm thầm hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải phân rõ giới hạn với tên cặn thú mặc áo mũ họ Chử, tránh bị thằng tôn tử đó lây cho méo mó.

Đoạn đường sau đó có thể là do không ai lui tới mà tương đối thái bình, nhưng ba từ “cẩn thận” như dùi khoan thẳng vào tim vẫn khiến lòng người ta không nhịn được có vướng mắc.

“Qua ngọn núi này là có thể nhìn thấy mép nước đúng không?” Cảm nhận được không khí ngày càng ẩm ướt, Nam Sơn vừa hỏi Lỗ Cách vừa đưa tay đo chiều dài của quần trousers, lúc này, quần trousers tộc trưởng truyền qua nhiều đời chỉ còn bằng một nửa ban đầu.

Nam Sơn thở dài, có cảm giác như sắp cùng đường rồi.

Lỗ Cách nghĩ một chút, không chắc lắm: “Ta chỉ biết vị trí đại khái, rốt cuộc là qua ngọn núi này hay ngọn tiếp theo thì không rõ lắm, nhưng chắc hẳn sắp đến rồi.”

“Đến rồi thì sao?” Chử Hoàn hỏi, “Qua bằng cách nào?”

Lỗ Cách lại lần nữa thể hiện sự phách lối hỏi gì cũng chẳng biết: “Không biết, chung quy phải có biện pháp thôi.”

Nam Sơn biết ông bạn này, từ đầu chí cuối đầu là “trời là lão đại, Lỗ Cách hẳn là lão nhị”, vật của phàm nhân trông cậy không được, bèn giờ quyên trượng lên cao hơn, quan sát chốc lát: “Bờ biển hẳn là có ngư dân, chúng ta trước tiên đi xem xem có thuyền không. Ngư dân đời đời sống dựa vào biển, họ buôn nhieu thứ trên đảo như vậy, không thể toàn là nhờ may mắn được, nhất định phải có cách tới đó. Ta cảm thấy Trần Tinh đảo hẳn không thần kỳ như đồn đại đâu.”

Cả bọn vừa nói chuyện vừa trèo lên đỉnh núi, ở nơi cao nhất, Chử Hoàn không cần mở chức năng ống nhòm đã nhìn thấy biển rồi.

Đây là mặt biển yên ả nhất mà đời này anh từng thấy, ở cự ly này mà anh không hề nghe thấy tiếng sóng biển, thậm chí không ngửi được mùi tanh riêng của nước biển, dõi nhìn những con sóng như mặc ngọc, xô lên bờ cát trắng vắng, tung lên từng đợt sóng trắng nhỏ nhỏ nặng nề về chết chóc.

Bờ biển có làng chài, làng chài như di chỉ, từng ngôi nhà nhỏ như nhà ma nằm ở đó, ngoài ra không còn gì khác nữa.

Không nhìn thấy người.

Chử Hoàn chăm chú nhìn làng chài nhỏ ấy, tim đột nhiên đập nhanh hơn, theo bản năng dựng tóc gáy, trong lòng trỗi lên sự bất an vô cùng.

Bốn người cẩn thận xuống núi, mới qua nửa sườn núi, Chử Hoàn đã nghe thấy tiếng lao xao, anh nghiêng đầu nói khẽ với Nam Sơn đang mở đường: “Phía dưới có người, còn không ít, phải cẩn thận một chút.”

Theo họ càng lúc càng tới gần chân núi, đối với Chử Hoàn mà nói, tiếng lao xao khe khẽ nhanh chóng biến thành sóng âm ãn ào.

Chử Hoàn nghe thấy có người đang lớn tiếng nói chuyện, có người đang gào thét, có người rú lên chói tai, thậm chí có người đang cười, các loại thanh âm thống nhất lộ ra vẻ ma quái khiến người ta sởn gai ốc, hỗn tạp vào nhau, y hệt như âm thanh trong bệnh viện tâm thần mở to lên, hòa lẫn với tiếng động chân thật vọng đến từ bốn phương tám hướng, khiến anh khổ không để đâu cho hết.

Thính giác Chử Hoàn hết sức nhạy bén, thính lực thường xuyên ảnh hưởng phán đoán của anh với hoàn cảnh xung quanh, thế nên mỗi khi gặp phải tình huống thính lực bị quấy nhiễu, đều rất ảnh hưởng đến việc phát huy.

Nam Sơn ở đằng trước đột nhiên dừng chân, hơi giọng quặng lên, nói khẽ: “Suyt, xem kia.”

Đến nơi này, họ đã có thể nhìn thấy toàn cảnh làng chài, theo cây đuốc của Nam Sơn đảo qua, chỉ thấy nơi đây trước phòng sau buồng, bên giường cạnh cửa, đâu đâu cũng ẩn người, nam nữ già trẻ, hình thái khác nhau, song tất cả đều nhìn chằm chằm một chỗ – chính là chỗ bọn họ đang đứng.

Chử Hoàn chột nể da gà, không chút nghĩ ngợi kéo Nam Sơn: “Rút, vòng đường, mau!”

Nhưng không còn kịp nữa rồi.

Chử Hoàn chưa dứt lời, thì phía cuối làng chài đột nhiên bùng lên ánh lửa, ánh lửa ấy như bó đuốc quay một vòng, trong khoảnh khắc đã lan ra cả thôn, cả làng chài chìm vào biển lửa đỏ rực, trước mặt họ khói đặc cuồn cuộn, ánh lửa ngút trời.

Tiếng lao xao vốn lúu rúu không theo thứ tự ấy dần dần trầm thấp, hòa chung làm một, càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng đỉnh tai nhức óc như kinh thiên động địa vậy.

Họ đang muôn miệng một lời quát: “Giặc! Kẻ xâm lấn! Giặc!”

Lần này trong tình huống Chử Hoàn không chủ động trao đổi, người bị nuốt đã có thể cảm nhận được họ!

“Toi đòi, tôi cảm thấy chúng ta giẫm một chân lên điểm mẫn cảm của kẻ địch rồi,” Viên Bình thấp giọng nói, “Ý kiến của tôi là chúng ta tránh đi nguy hiểm, phong khăn xả hô – Đúng rồi, lửa đó xác định là thật sao? Có phỏng không?”

Chử Hoàn vừa nghe thế liền trợn mắt, tên Viên Bình kia giống như đã mắc “chứng ảo giác quá nhạy” – cho rằng tất cả mọi thứ có thể uy hiếp tính mạng hắn đều là ảo giác.

Nhưng tinh thần mang chủ nghĩa lạc quan cách mạng này tuy không đáng cổ vũ, song ý kiến của hắn hiển nhiên là đúng.

Nam Sơn lúc này cũng quay người lại, im lặng đưa tay ra hiệu – lên núi, trở về.

Đúng lúc này, một tiếng rít thê lương như dao chọc thẳng vào tai Chử Hoàn mà không hề bị ngăn cản, trong đầu anh “ong” một tiếng, suýt nữa thì điếc, đầu đâm sầm vào Viên Bình.

Thì ra là Lỗ Cách ở phía trước giơ tay cản đường họ, Chử Hoàn vừa xoa tai vừa ngạc nhiên nhìn theo tầm mắt hắn...

Anh nhìn thấy, cả ngọn núi đều đang cháy lên.

Khói đặc làm người ta không tìm được nhòe nhoẹt nước mắt, trong ánh lửa hết thấy xung quanh đều như ma quỷ múa may quay cuồng vậy.

Đột nhiên, Nam Sơn “keng” một tiếng rút đao lấy lửa trên quyên trượng chém về phía sau Chử Hoàn, Chử Hoàn quay đầu lại, thấy một bóng đen toan đánh lén bị rã ra.

Thính lực của anh bị nhiễu loạn, lại còn bị khói đặc hun không mở nổi mắt, hít một hơi mà phổi đau dữ dội, ho sặc sụa không ngừng.

Trong khói đặc mù mịt, Chử Hoàn gào lên với Viên Bình: “Có lửa giả nào thật như vậy không, mẹ kiếp mày...”

Vừa mắng anh vừa mau chóng cởi áo sơ mi xé thành từng mảnh, nhúng nước sạch mang theo, cho mỗi người một mảnh: “Không về được đâu, mau đi ra biển, tôi không tin lửa này có thể đốt cả nước biển.”

“Đưa bình nước cho tôi.” Nam Sơn suy nghĩ chu đáo, nhanh chóng lấy bình nước nhúng ướt mỗi một đoạn dây thừng, để ngừa bị lửa đốt đứt.

“Theo sát tôi.” Nam Sơn nói, sau đó ném bình nước rộng ra phía sau, cậu cùng ngọn gió sắc bén mở đường, dòng khí không hề chùn bước ngăn cách tường lửa và khói đặc.

Đây là Nam Sơn định chém ra một con đường trong thôn chài san sát như bát úp.

Không ngừng có bóng đen đánh lén dưới ngọn lửa bập bùng ngập trời, sóng sau xô sóng trước, khiến người ta không thể nghỉ xả hơi, Chử Hoàn lo thân còn chưa xong, lại còn phải yểm hộ Nam Sơn mở đường, vừa sơ sẩy thì đã bị một bóng đen cuốn lấy cánh tay.

Thứ ấy thật sự vừa dính vừa nặng, Chử Hoàn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cắn mũi tên đang cháy vào tay mình, kêu bóng đen ra như kêu đĩa, máu trên tay anh còn chưa chảy ra thì da thịt đã cháy đen sì, cặn máu hữu hiệu.

Từ chân núi đến bờ biển chưa đầy hai kilomet, một đoạn đường rất ngắn, có thể đi qua trong vòng mười phút, lại hành cả bọn thảm hại khủng khiếp.

Bờ biển đã cực gần, Chử Hoàn mới chậm chạp nghe thấy mùi tanh mặn của nước biển. Họ vốn muốn tìm một chút manh mối từ dân bản xứ, chờ chuẩn bị sẵn sàng thì lại đến gần vùng tử vong lân cận Trầm Tĩnh đảo, đáng

tiếc kế hoạch không theo kịp biến hóa, chưa kịp chuẩn bị gì thì đã bị bắt đi cày thay trâu.

Chử Hoàn: “Tìm thuyền, không thể trực tiếp xuống nước, dưới nước có cái gì đánh lên thì không ai thấy được.”

Đang nói thì phía sau “Vù” một tiếng, Chử Hoàn nghe thấy Viên Bình ở đằng sau gào lên: “Đậu má, nằm xuống!”

Chỉ thấy mấy bóng đen như xúc tu khổng lồ cuốn một cây cột gỗ như xà nhà, mang theo ngọn lửa bùng cao, quét ngang tới.

Chử Hoàn quả tình không biết nên đánh giá thế nào – thật sự là... không có thâm thù đại hận không đội trời chung thì làm không được.

Trốn chắc chắn là không kịp, Chử Hoàn liền rút hai mũi tên trong cái ống đựng sau lưng Nam Sơn, dùng quyên trượng đốt cháy, đứng yên lại, quay đầu cơ hồ chưa kịp nhắm thì tên đã bay vút ra, chuẩn xác cắt lìa hai bóng đen. Cây xà cháy mất thăng bằng ngã về một bên, “Ầm” một tiếng, sượt qua họ đập xuống đất.

Mồ hôi lạnh ròng ròng từ chóp mũi Chử Hoàn chảy xuống, lần này có thể bắn trúng, hoàn toàn nhờ ba phần cảm giác tay và bảy phần may mắn.

Lúc cây xà rơi xuống đất tia lửa văng tung tóe, bắn lên người tuyệt đối không dễ chịu gì, một đốm lửa rơi xuống chính là một vết phỏng, ngọn lửa ở phần đuôi quét trúng đoạn dây thừng giữa Viên Bình và Lỗ Cách, có lẽ là do khói hun lửa cháy suốt dọc đường, nước lúc trước Nam Sơn tạt đã bốc hơi hết, dây thừng nháy mắt đen sì, theo động tác của người ta dễ dàng đứt ra.

Viên Bình lập tức giật nảy mình, theo bản năng vớ tay lại, bị Lỗ Cách túm cổ tay.

Lỗ Cách trầm giọng nói: “Đi, không sao, ta đi theo đây mà.”

Nam Sơn mở đường không rảnh chú ý hấn, cậu phải dùng sức mạnh gạt biển lửa che trước mặt ra, còn phải cam đoan an toàn cho thuyền trưởng trong tay. Duy trì lâu dài cơn gió mạnh ấy, thể lực Nam Sơn đã sắp đến cực hạn, ngay cả mắt cũng hoa lên theo – đến lúc này, họ rốt cuộc đã tới bờ biển.

Một loạt thuyền đánh cá lặng lẽ đậu ở bờ biển, Nam Sơn thận trọng chọn một chiếc không mới không cũ, thuyền không nhẹ, song với họ mà nói chút trọng lượng này cũng chẳng là gì.

Bốn người nhanh chóng đẩy thuyền xuống biển, chẳng ai giỏi lái thuyền, thành thử con thuyền bé tí ấy xuống biển chưa bao lâu đã bắt đầu quay vòng vòng.

Nhưng dù vậy, họ vẫn còn sống sót.

“Trước tiên cứ để nó trôi đi, ta nghỉ ngơi một lúc.” Chử Hoàn lấy lại thuyền trưởng trong tay Nam Sơn, đưa cho Viên Bình phía sau, lại bắt buộc Nam Sơn ngẩng xuống, “Chúng ta có buồm không có gió, có mái chèo mà không ai biết dùng, lát nữa chắc phải dựa cả vào cậu.”

Nam Sơn ngẩng ở đâu thuyền nghỉ ngơi, chẳng rằng chẳng nói nâng tay anh lên, nhìn chăm chăm vết thương cháy đen rất lâu, cau mày, sau đó không nói một câu cúi đầu liếm nhẹ xung quanh vết thương.

Thật sự vừa đau vừa nhột, Chử Hoàn vội rút tay lại như chuột rút: “Có bản không, đừng làm thế nữa.”

Nam Sơn cố chấp túm tay anh, buồm vô cùng. Các đời thủ lĩnh Người Thủ Sơn, kể cả bà mẹ không giỏi nhìn người dẫn đến ngọc nát đá tan kia, ai từng để người trong lòng mình bị hành tội như vậy?

Áy náy thật sự là một trong các cảm xúc tiêu cực tra tấn con người ta nhất.

Lúc này, Lỗ Cách chợt “Suyt” một tiếng, không biết từ khi nào hấn đã đứng ở đuôi thuyền, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc.

Nhìn theo tầm mắt hẳn, chỉ thấy cạnh bờ đang có vô số bóng đèn quay cuồn phóng lên cao, lũ bóng đèn ấy dính vào nhau, thành một tấm màn đen che khuất cả bầu trời.

Tấm màn đen như lớp biển lướt ngang qua, chớp mắt đã trải một tầng dầu đen sì trên mặt biển rộng.

Cả đất liền tựa như bị dầu mỡ rò rỉ làm ô nhiễm, đen đến không thấy đáy biển, sau đó lửa mạnh trên bờ cuốn tới theo bóng tối đen sì ấy, không nổ nang chút nào.

Khói lửa thành biển, biển thành khói lửa.

Câu “biển không thể cháy” của Chữ Hoàn bị giáng một bạt tai, chỉ trong khoảnh khắc, con thuyền nhỏ bấp bênh đã bị bao vây.

Nên ở trên thuyền chờ bị cháy chết tươi, hay nhảy xuống nước cho bóng tối há miệng nuốt chửng?

Đây đúng là một câu hỏi hay.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 69

Thế nào là “hành bách lý giả bán cửu thập”, Chử Hoàn trên con thuyền bấp bênh này xem như đã hiểu.(Hành bách lý giả bán cửu thập: Đi một trăm dặm đường, chín mươi dặm mới xem như đi được một nửa)

Khi bị ép đến hoàn cảnh nhất định, trên cơ bản người ta đã chẳng buồn kích động, Chử Hoàn chậm chạp ngẩng đầu trong con thuyền đánh cá, để tránh bị “nước biển” đốt khét lưng.

Thật sự là nằm mơ Chử Hoàn cũng chưa từng nghĩ đến, một ngày kia mình sẽ rơi vào hoàn cảnh “sắp bị nước biển thiêu chết”, anh cảm thấy mình đâu phải chết, cũng có thể tính là chết rất bảnh.

Vừa nghĩ thế, Chử Hoàn vừa không nhận được Kì Âm lưu ký cùng(1) mà cười khở.

Nam Sơn nhìn anh, thấp giọng nói: “Không sao, tôi còn gắng được một lúc nữa.”

Lúc nói lời này, Nam Sơn có vẻ vừa thoải mái vừa khéo hiểu lòng người, giống như cậu chỉ là một khách hàng thông cảm cho nhà hàng cao cấp lên món chậm, dường như tử cục trước mắt cũng chỉ là một việc nhỏ nhặt chẳng đáng nhắc tới – đương nhiên, nếu không phải sắc mặt cậu đã tồi tệ đến mức độ nhất định, thì thoát nhìn càng có sức thuyết phục hơn.

Vừa nói như vậy, Nam Sơn vừa dùng dòng khí bao vây thuyền đánh cá, định giở lại mảnh cũ, giống lần họ ở thác nước, ngăn cách nước lửa, đồng thời đẩy thuyền đi.

Rất dễ đoán ra độ khó của việc này, nước và lửa khác nhau, gió không cẩn thận sẽ trợ lửa, mạnh tay một chút không được, yếu một chút càng

không được, hao phí rất nhiều thể lực, đồng thời còn nhất định phải nắm được chừng độ không sai mấy may.

Ban nãy lúc lên thuyền, Nam Sơn đã biết mình là nỗ mạnh hết đà, hiện giờ không hề nghi ngờ là đang tiêu vượt mức, cậu cũng không biết mình còn cố gắng được bao lâu, có thể đẩy thuyền khỏi vùng biển bốc cháy này hay không.

Nhưng không thể cũng phải có thể, không ai thay thế được cậu, Nam Sơn một mình lèo lái cả con thuyền, tay giấu bên hông run rẩy chẳng cách nào kiên chế nổi.

Cậu cắn mạnh đầu lưỡi, mùi máu tươi xộc lên ấn đường, bức bách mình nhớ đến tộc nhân, trưởng giả, Tiểu Phương, Xuân Thiên, Roi Ngựa và lũ nhóc con ần ào...

Nhưng trời chẳng chiều lòng người, thuyền đánh cá tăng tốc như hời quang phản chiếu, bóng đen bao vây họ cũng đuổi theo như bóng với hình, chúng bám riết không tha, y hệt ung nhọt ăn vào xương, hơn nữa tốc độ giống như luôn nhanh hơn thuyền.

Lửa mạnh cũng âm ần bất tán, trên mặt biển, ánh lửa lan ra tựa dung nham, hung hãn không gì cản nổi, không ngừng cuộn cuộn lao tới.

Dòng khí quanh thân thuyền là lá chắn cuối cùng của họ, Nam Sơn trây trệ cần cù.

Gió và lửa đều vô tình, một khi trong lòng Nam Sơn hơi lơ lửng, lửa mạnh sẽ không chút do dự cuốn tới con thuyền cô lẻ trên mặt biển; theo thế lửa này, thì họ cũng chẳng cần nghĩ ngợi vấn đề có nên nhảy xuống biển hay không – bởi thuyền gỗ chắc chắn đốt là cháy, họ nhất định không có chỗ trốn.

Tại Nam Sơn lòng bùng, trước mắt hóa đen từng đợt, cơ hồ đã không thấy rõ cái gì, cậu bình tĩnh nhắm mắt lại, không để những người đồng hành nhận thấy một chút khác thường.

Song ngực cậu ngày càng căng lên, mỗi một lần tim đập đầu như có một cái chùy to nện ở đó, cái chùy ấy lặp đi lặp lại, càng lúc càng nặng, càng lúc càng đau, rồi một mùi tanh chọt hừng hực xông lên trong họng Nam Sơn, thân thuyền rung mạnh.

Nam Sơn nuốt lại búng máu ấy. Cậu rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nắm lấy bàn tay Chử Hoàn đặt cạnh mình.

Cho dù Nam Sơn ngoài mặt không hề để lộ, dựa vào mu bàn tay nổi đầy gân xanh và thân thuyền vừa rung mạnh, chỉ cần Chử Hoàn không ngốc không mù, thì đâu có thể nhận ra áp lực cậu phải chịu.

Không thể tiếp tục như vậy, nhưng nên làm thế nào đây?

Ba người họ không ai có thể chia sẻ áp lực này.

Việc liên quan đến Nam Sơn, Chử Hoàn càng khó mà bình tĩnh.

Từ ngày vào vùng đình trệ, họ vẫn liên tục chịu đủ các loại tra tấn tinh thần, lúc này đại não Chử Hoàn hết như một cái máy tính hỏng lâu lắm rồi chưa xóa bộ nhớ đệm, cùng một thời gian cuộn vô số ý nghĩ vụn vặt không thành hệ thống, chẳng một cái nào có thể dùng ngay lập tức.

Trước mắt vật phẩm tùy thân chỉ có ống đựng tên mới bắn sạch còn chưa kịp bổ sung, mỗi người mang vài món vũ khí lộn xộn, con dao Nam Sơn tặng anh là hàng tốt, nhưng kích cỡ quá nhỏ, trong hoàn cảnh cực đoan này chắc chỉ có tác dụng gọt trái cây, đao kiếm khác toàn là vừa to vừa thô, trông thì rõ là uy phong, kì thực chẳng dùng được – trường đao ban nãy Viên Bình ném cho anh thì đuôi đã cong vòng.

Ngoại trừ một ít nước, thức ăn và thuốc men không biết dùng làm gì, thì họ còn lại cái gì?

Chưa phải là hết đạn cạn lương, nhưng cũng chẳng khác mấy, quân địch lái tàu sân bay bằng lửa mạnh, họ thì ngồi trên chiếc thuyền đánh cá bé tí bằng cái rầm, mang theo người đầu là vũ khí lạnh lạc hậu, về phần vật

phẩm phòng ngự, đừng nói áo chống đạn với áo giáp, ngay cả sơ mi của anh cũng biến thành cái khăn thùng lỗ chỗ dùng hỉ mũi rồi.

Dù trong lòng Chữ Hoàn có bao nhiêu suy tính, lúc này cũng là không bột đổ gột nên hồ.

Anh đang sút đầu mẻ trán bóp ấn đường thì Lỗ Cách đột nhiên mở miệng.

Lỗ Cách vẫn đứng ở đuôi thuyền, làn da tái nhợt bị ánh lửa mạ lên một tầng màu đỏ kim, quanh người chẳng thấy ấm áp tí nào, y nguyên là một núi băng động tuyết quanh năm không tan.

Hắn quay đầu lại nhìn sắc mặt Nam Sơn hơi tái xanh, bàn tay vô thức vuốt nhẹ chuôi đao bên hông, tựa hồ đang suy tính đi đâu gì.

Sau đó Lỗ Cách quay sang Chữ Hoàn, gọi tên anh ta.

Chữ Hoàn sửng sốt, Lỗ Cách rất ít gọi tên anh, ban đầu là vì quan hệ giữa hai người không tốt lắm, sau đó thì là do tên của anh hơi khó đọc với Lỗ Cách không biết tiếng Hán.

Chữ Hoàn nghiêm túc hẳn, còn cho rằng Lỗ Cách gọi mình là vì có biện pháp thoát thân muốn bàn bạc, ai ngờ Lỗ Cách chỉ dừng một chút, sau đó sắc mặt bình tĩnh gật đầu với anh.

Đó là sự lễ phép lãnh đạm kiên cố riêng biệt của tộc trưởng Lỗ Cách, giống như thời điểm trà dư tửu hậu ra vào tình cờ chạm mặt vậy.

Tiếp đó, Chữ Hoàn nghe Lỗ Cách nói chuyện chẳng đâu vào đâu: “Kỳ thực đến nơi này rồi, ta cũng không biết nên tiếp tục đi hướng nào, vì dù sao cũng chưa từng tự mình đến. Chỉ là rất lâu về trước có một truyền thuyết, nói là một ngư dân ra khơi đánh cá gặp nạn, trong lúc mê man, hắn ôm một mảnh gỗ không biết trôi đến nơi nào, sau đó tỉnh lại thấy đã đến một nơi ‘sao trĩu xuống biển, nước chảy ngược dòng’, ‘Trầm Tĩnh đảo’ bởi vậy mà có tên ấy.”

Chữ Hoàn nghe tai này ra tai kia, hơi nghi hoặc, không kịp nghĩ sâu – trước mắt cũng không phải là lúc để thảo luận nên đến Trầٰn Tinh đảo bằng cách nào, việc cấp bách hiện nay, là làm sao để không bị nướng khét.

Đại khái là tộc trưởng Người Thủ Môn này không biết từng bao nhiêu lần sinh tử trong một chớp mắt, vào lúc sống còn mà nhất cử nhất động đều thông dong như tản bộ, đi ền nhiên khiến người ta giận sôi gan.

Lỗ Cách nói xong, h ồi tưởng chốc lát, chắc là cảm thấy mình không thể bổ sung nữa, bấy giờ mới quay đầu nhìn Viên Bình một cái.

Mi mắt hấn hạ xuống, lông mi dày, phần đuôi thậm chí hơi cong lên... Đương nhiên, chỉ sợ từng ấy năm qua, còn chưa bao giờ có ai dám đi nghiên cứu lông mi tộc trưởng Người Thủ Môn ra làm sao.

Mỗi một người đều sợ hấn, kính ể hấn, ngay cả tộc nhân cũng rất ít được nhìn thấy hấn mỉm cười.

Tính ra thì Viên Bình vừa lên khỏi thánh tuyền đã bắt đầu được thiên vị, ở trước mặt Lỗ Cách quả thực như có đặc quyền nào đó.

Lỗ Cách chậm rãi nói: “Ng ần ấy năm qua, nơi xa nhất mà ta đến, là con sông ở cổng thôn của Người Thủ Sơn bên kia sơn môn, chứ chưa từng đi đâu khác, và mỗi lần đều chỉ dạo qua giữa sông rồi quay về A, người còn chưa tới đó nhĩ, nơi đó sương mù dày lắm, không nhìn thấy gì cả. Có đi ầu, sao bên kia sông lại lắm người đến thế? Có phải người bên ấy sinh ra đều sống rất lâu hay không?”

Lỗ Cách rất ít nói, đặc biệt là trong tình huống này, hấn vốn dĩ không nên có nhiều cảm khái chẳng hề liên quan như thế.

Trong lòng chợt sinh ra dự cảm xấu, Viên Bình bất an gọi một tiếng: “Tộc trưởng...”

Lỗ Cách hơi khom lưng, bàn tay lạnh ngắt đặt trên đầu hấn, đợi một h ồi dường như là cạn vốn từ, đành phải thở dài rất nhẹ: “Người Thủ Môn không dễ làm, người phải chậm rãi thích ứng.”

Nói xong, Lỗ Cách giống như chỉ hờ hững bước sang bên cạnh một bước, cứ thế chớ hề báo trước mà nhảy xuống nước.

Hắn kiêu căng đến mức chẳng thèm để mắt đến bất cứ ai, bất cứ thứ nào, ngay cả chính hắn cũng chẳng coi là gì.

Viên Bình trong tình thế cấp bách giờ tay ra chỉ nắm được một sợi tóc lững lơ bay, nó bỗng bình rơi xuống tay hắn, dường như còn đọng lại hơi ấm.

Viên Bình trợn trừng mắt: “Không...”

Lỗ Cách dưới nước dường như nở nụ cười nhè nhẹ, trước khi lửa mạnh nuốt hết hắn, bóng tối đã bao vây lấy, bóng râm như con rắn màu đen tham lam quét qua thân thể hắn.

Thân thể Lỗ Cách dừng hình ở một giây ấy, không chìm xuống cũng chẳng nổi lên, hệt như một người giả bằng nhựa, bị bỏ trong biển giả bằng nhựa, chờ dần trôi.

Thân thể đông lại trước sau vẫn hệt như thủy quỷ...

Phảng phất càng giống hơn.

Chữ Hoàn chưa kịp phản ứng thì vai chợt nhẹ đi, độc xà Tiểu Lục bình thường luôn bám dính lấy anh không chút do dự xông ra, đồng thời lao tới đuôi thuyền còn có Viên Bình.

Hết thấy tình cảm của Chữ Hoàn chậm lại theo phản ứng tránh hại tìm lợi, anh thoát tiên mau lẹ túm đầu rắn, sau đó dùng một tay khác ôm chặt lấy Viên Bình, quát to: “Bình tĩnh!”

Viên Bình ra sức giãy giụa, thân thuyền cũng lắc lư dữ dội theo động tác của hắn, Viên Bình thụi cùi chỏ vào bụng Chữ Hoàn, Chữ Hoàn hít một hơi, suýt nữa ói ra. Tình cảnh trước mắt thật sự khiến anh vá chỗ này hờ chỗ kia, được cái này mất cái khác, Chữ Hoàn hết nhin nổi gào vào tai Viên Bình: “Bây giờ là lúc để tìm chết hả! Mẹ kiếp mày...”

Nhưng Viên Bình giả câm vờ điếc với tiếng gào đâm thẳng vào tai, hai mắt đỏ ngầu.

Hắn điếc, song Nam Sơn không điếc.

Động tĩnh lớn như vậy, dù ù tai hơn thì cậu cũng nghe thấy, Nam Sơn rốt cuộc không gượng được nữa, nghiêng đầu nôn ra một búng máu. Ngay sau đó, thân thuyền theo cậu mất khống chế mà lại lần nữa rung mạnh, ngọn lửa gào thét mang theo hơi nóng hân hập như một lá cờ cháy qua đầu họ.

Chỉ Hoàn bóp cổ Viên Bình, đè hắn xuống, hai người tránh thoát ngọn lửa một cách nguy hiểm.

Chỉ Hoàn bức thiết muốn đến đầu thuyền xem Nam Sơn thế nào rồi, lại không dám buông Tiểu Lục và Viên Bình ra, gân xanh thi nhau lồi lên thái dương.

Đúng lúc này, một cơn gió quỷ dị đột nhiên từ đuôi thuyền thốc ngang tới, ngọn lửa ngút trời vốn vây hai bên thuyền bị chẻ làm đôi như Moses rẽ biển vậy. Sau đó, dưới biển dâng lên lớp xoáy, chẳng chừa lối thoát mà cuốn sạch bóng đen đang áp sát, quét ra một con đường cho thuyền đánh cá.

Chỉ Hoàn nghe thấy giọng nói lạnh lùng quen thuộc của Lỗ Cách vang lên: “Đừng nói nhảm, mau đi đi!”

Chỉ Hoàn: “Tộc trưởng Lỗ Cách...”

Viên Bình đang giãy giụa chột đứng yên, hắn thoát tiên quay đầu nhìn Chỉ Hoàn, rồi lại hoảng sợ nhìn mặt biển, những mong nghe thấy dăm ba câu.

Lỗ Cách nói đầu đầu: “Người từng bảo rằng chỉ người bị nuốt mới có thể lợi dụng quy tắc của nơi này, xem ra người đã đúng, ta tạm thời ngăn cản chúng, các người mau tranh thủ đi đi.”

Chẳng trách hôm ấy hắt lại truy hỏi...

Chử Hoàn vội nói: “Ý thức của anh còn đó? Vậy anh...”

Lỗ Cách “Hừ” một tiếng, đại khái là cảm thấy vấn đề này khá ngu xuẩn, lại hình như chỉ đơn giản là không kiên nhẫn đông dài, gió ở đuôi thuyền chột mạnh hơn, cơ hồ nâng con thuyền lên khỏi mặt nước, lao đi vùn vụt.

Chử Hoàn: “Lỗ Cách!”

Mà tiếng của anh bị gió ở đuôi thuyền cuốn đi, tức khắc vỡ vụn chẳng thành âm... Lỗ Cách quả nhiên không muốn nghe nữa.

Chỉ có Viên Bình ngơ ngác đứng ở cuối thuyền, cho đến khi không nhìn thấy người ở giữa bức tường lửa và nước nữa.

Nam Sơn mở mắt, dựa thành thuyền, ánh mắt vô thần xuyên qua không trung giăng đầy khói mù.

Chử Hoàn im lặng nâng đầu Nam Sơn lên, tháo bình nước bên hông cậu, nghĩ một chút, lại tìm ít thuốc bột giúp tỉnh táo và nâng cao tinh thần pha vào nước, thấp giọng nói: “Uống chút nước đi.”

Mắt Nam Sơn hơi xoay theo động tác của anh, dường như vô thức nuốt mấy ngụm, rồi mệt mỏi nghiêng đầu đi, ý bảo không uống nữa.

Chử Hoàn chậm rãi giơ tay, thấy cậu không phản đối, lại cẩn thận kéo Nam Sơn vào lòng.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy vô kế khả thi, không biết nên nói gì, rất lâu sau anh mới vắt hết óc tìm ra một lời an ủi chẳng ăn thua gì: “Chúng ta đã ở trên biển rồi, chỉ cần đến Trầm Tinh đảo, không phải sẽ tìm được thánh thư sao? Chưa biết chừng bản thể của thứ kia cũng ở đó, đến lúc ấy chúng ta đột nó luôn được không? Đến kịp, nhất định sẽ đến kịp mà.”

“Ừm, tôi biết, không có gì.” Nam Sơn tựa hồ đơn giản là để đáp lại anh, mà đờ đẫn nở nụ cười, không hề nhiều lời.

Sau đó cậu hơi nghiêng đầu, vịn vai Chữ Hoàn đứng dậy.

Đúng vậy, không có gì.

Sau thần sơn, trước thánh thủy, các tộc nhân già trẻ lớn bé còn đang chờ đợi.

Bởi vậy cậu nhất định phải đi tiếp, dẫn đi đến chết không toàn thân, chỉ sót lại một đồng xương vụn, cũng không thể dừng lại.

Giống như... người đẹp muốn giẫm nát sơn môn, thì nhất định phải bước qua xác tất cả Người Thủ Môn vậy.

Đầu là lẽ đương nhiên.

“Lựa chọn của Lỗ Cách là cực kỳ bình thường, không có gì đáng trách,” Nam Sơn hồ hững hờ, “Muốn trách cũng chỉ có thể trách ta không sớm nghĩ đến phương pháp này.”

Thuyền đánh cá trong sự trầm mặc của ba người lại tiếp tục trôi đi không biết bao lâu.

Sau đó, xung quanh trời yên biển lặng.

Sau đó nữa, sức mạnh vẫn đẩy họ đi cũng không còn.

Lỗ Cách triệt để biến mất ở một nơi khó mà chạm đến, rốt cuộc không cách nào hộ tống họ nữa.

Tiểu Lục loạt soạt bò lên ống quần Viên Bình, cái đuôi dài thướt cuộn người hắn, cái đầu tam giác gác lên vai, thè lưỡi nhìn hắn.

Lần này, Viên Bình không kêu gào, cũng chẳng hoảng hốt ném nó đi, hắn đầu ra giấy lát, chậm rãi giơ một tay thử sờ mình rắn, vậy lạnh ngắt như trong tưởng tượng, nhưng không dính.

Hắn từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên im lặng ôm một con rắn, thì ra không đáng sợ như trong tưởng tượng, chỉ cảm thấy bị dán lên người chẳng có chỗ mượn sức rất khó chịu.

Lực đẩy của Lỗ Cách ngừng, họ đành phải cõm mái chèo lên, vụng vụng chống sào giữa biển, nhưng biển cả mênh mang, phải đi đâu tìm kiếm một hòn đảo bé tí ti trong truyền thuyết?

Chỉ Hoàn vẫn ngồi im lặng trên mạn thuyền đứng dậy, kết quả là đang chèo thì bỗng nhiên mở miệng: “Từ giờ trở đi, chúng ta phải quy định ba đi đâu, chuyện như lúc này, tuyệt đối không thể xảy ra lần thứ hai.”

Viên Bình hơi mệt mỏi ngẩng đầu nhìn anh ta, tầm mắt Chỉ Hoàn đã dọa dẫm nhìn tới: “Nhất là mày, mày có tiền án.”

Viên Bình miễn cưỡng nhếch môi: “Để cho mày làm à?”

Chỉ Hoàn hít sâu một hơi, không khỏi hạ giọng mềm mỏng: “Tao tin tưởng còn chưa đi đến tuyệt cảnh, luôn có biện pháp, nếu thực sự gặp phải chuyện gì, thì cho tao một chút thời gian, đã ở nơi này rồi, đừng để chúng ta còn phải phân tâm đề phòng nhau, được không?”

Nam Sơn và Viên Bình đều không nói gì, di chứng Lỗ Cách để lại hiện ra rõ mồn một.

Chỉ Hoàn quay đầu trông về mặt biển xám xịt phương xa, thì thoảng khua mái chèo, rất lâu, anh đưa lưng về phía hai người kia, nói khàn khàn: “Xem như tôi cầu xin hai người cũng không được sao?”

Nam Sơn rốt cuộc không nhẫn tâm, nhưng nguyên tắc trong lòng cậu rất vững, tuy chịu vì Chỉ Hoàn mà lui một bước, lại vẫn chưa đường khác cho mình: “Được, không đến tuyệt cảnh thì nhất định không làm chuyện như vậy nữa.”

Viên Bình muốn cười khẩy, muốn nói với Chỉ Hoàn rằng “tuyệt cảnh mày từng gặp còn ít sao”, nhưng sau cùng không dõ dàu vào lửa.

Lời ấy lòng vòng trong miệng rồi lại nuốt trở vào. Sau chót, Viên Bình chỉ hời hợt gật đầu: “Ừm – đi như thế nào, mày có cách gì không?”

Chử Hoàn khua chèo nửa ngày, cứ có cảm giác đang lòng vòng tại chỗ, bèn ném luôn thứ ấy đi, ra sức vén tóc mình lên, chẳng rằng chẳng nói ngời xồm trên mạn thuyền, nhìn chăm chăm đại dương trước mặt.

Tuy miệng anh toàn nói nhảm “chưa đến tuyệt cảnh” gì đó, bản thân lại đã sức cùng lực kiệt, cảm xúc trong ngực vẫn trề hoãn chưa bộc phát ra lúc này bùng nổ toàn bộ, tất cả chặn kín trong ngực anh.

Chử Hoàn rất muốn quát to một tiếng “hai người đừng hỏi tôi nữa”, sau đó trực tiếp ném gánh nhảy xuống thuyền luôn.

Cảm giác “thật không muốn sống nữa”, vẫn là lần đầu tiên trỗi lên kể từ sau khi gặp Nam Sơn.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, Chử Hoàn rốt cuộc vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh ngoài mặt: “Để tôi nghĩ trước đã.”

Sau đó làm bộ chú tâm trầm tư, chăm chăm nhìn nước biển quanh năm như một, trong đầu trống rỗng đến mức có thể nuôi được cả một vại cá chứ chẳng đùa.

Lúc này, đột nhiên thuyền không gió mà tự lắc lư, Chử Hoàn ngẩn ra, hoài nghi nhìn Nam Sơn, lại thấy Nam Sơn rõ ràng căng thẳng hẳn, đặt một tay lên thân đao bên hông.

Nam Sơn: “Không phải tôi.”

Cả ba đều im lặng, mỗi người đứng trên một góc thuyền, không ai nhúc nhích.

Thuyền lại tự động xoay một góc một cách chậm rãi, nhấp nhô theo sóng biển gầy lát, Chử Hoàn: “Chờ đã, là người khắc chữ kia à? Ông là ai?”

Chử Hoàn vừa dứt lời thì xung quanh tự dưng thổi qua một làn gió nhẹ, nó dịu dàng lướt qua mặt anh.

Giống như có người sờ mặt anh – ý nghĩ này vừa sinh ra, Chử Hoàn liền sờn gai ốc, tâm tình từ u uất bị dọa thành bình thường.

Anh ngửa đầu tránh né, há hốc miệng nghĩ: “Chỉ đường thì chỉ đi, sờ rầm mặt người ta là ý gì đây hả?”

— Kiền lục kỷ cùng: Câu này đại khái là một chút bản lĩnh có hạn cũng đã dùng hết rồi, xuất xứ từ Tam giới – Kiền lục kỷ của Liễu Tông Nguyên thời Đường: Kiền (Quý Châu) vốn không có lừa, có kẻ hiểu sự dùng thuyền chở một con lừa vào đây. Sau khi đưa đến lại chẳng có tác dụng gì, liền thả nó dưới chân núi. Hồ thấy nó to con, coi nó như thần, trốn trong rừng nhìn trộm. Hồ dần dần cẩn thận đi ra tiếp cận nó, không biết nó là con gì.

Một ngày kia, lừa hí một tiếng, hồ hết sức sợ hãi, cho rằng lừa muốn cắn mình, liền cụp đuôi chạy thẳng. Nhưng sau thời gian dài quan sát, hồ cảm thấy nó không hề có bản lĩnh gì đặc biệt. Hồ từ từ quen với tiếng kêu của lừa, lại mon men tới gần, nhưng thủy chung không đánh nhau. Hồ dần dần lại gần lừa, thái độ càng thêm thân thiết mà không tôn trọng, xúc phạm nó. Lừa rất tức, dùng chân đá hồ, thế là hồ vui vẻ nghĩ: “Tài nghệ của con lừa chỉ được đến thế thôi!” Vậy là nhảy lên gần to một tiếng, cắn đứt cổ lừa, gặm sạch thịt nó, mới bỏ đi.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 70

Đầu thuyền chỉ hơi xoay một chút, sau đó không còn nhúc nhích, nhân vật thần bí vẫn bám theo họ lại lần nữa biến mất trong im lặng.

Viên Bình khẽ đặt đầu ngón tay trên dây cung, liếc nhìn Chử Hoàn, dùng ánh mắt tỏ ý – là địch hay bạn?

Chử Hoàn lau mặt, lắc đầu.

Hành động chỉ đường lần này có thể nói là chỉ vẽ, cũng có thể nói là dẫn dụ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù là chỉ vẽ hay dụ dỗ, đối với họ kỳ thực đều thế cả. Xa gần đều là sóng biển mịt mù, họ chưa biết chắc còn phải quay vòng vòng ở đây đến mùa quýt năm nào, mà cạm bẫy không chừng cũng là mục đích.

Thuyền đánh cá đi thêm nửa ngày nữa, khoảng cách cụ thể chẳng cách nào khảo chứng – thuyền đi trên biển, cả bọn đều là hạng gà mờ, khiến thuyền đi như đường đích dắc, thậm chí không nhìn.

Thoạt tiên, trên mặt nước còn gợn chút gió khẽ sóng nhẹ, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, ngay cả nhấp nhô bình thường cũng không còn, mặt biển có vẻ rộng lớn và cứng đờ.

Hồ lạng trắng thu là thắng cảnh, còn biển lặng trắng thu... đại khái là ma quỷ gây ra.

Trần Tinh đảo trong truyện thuyết còn chưa biết ở đâu, bọn Chử Hoàn lại gặp hàng loạt thuyền trước.

Đó đầu là thuyền lớn, dãi dãi sương gió, vốn sớm nên mục ra rồi, thế nhưng chúng vẫn giữ sự tươi tắn bằng một hình thức kỳ dị. Thân thuyền bị hủy quá nửa, có chiếc nát một nửa, có chiếc nghiêng đi, còn có chiếc lật ngược... Theo lý đầu nên chìm xuống đáy, song lúc này tất cả lại trôi nổi trên mặt biển.

Chử Hoàn nhìn một hồi, tháo cặp kính đã chỉnh thành ống nhòm đưa cho Nam Sơn: “Đằng kia có thuyền dính rong, trong khoang còn có bùn, như là thuyền chìm ấy.”

Nam Sơn không quên dùng ống nhòm lắm, đeo lên chóng cả mặt, không đeo cũng có thể nhìn thấy bảy tám phần, thế là lại đưa cho Viên Bình: “Thuyền chìm còn có thể nổi lên mặt nước cơ à?”

Một con thuyền rách nát đã nằm dưới đáy biển đựng đầy nước bùn, Chử Hoàn thấy rằng, nói là tự mình nổi lên, chi bằng nói là nó bị thứ gì đó nâng lên.

“Chẳng phải nghe nói gần Trầm Tinh đảo có các loại đá ngầm lửa chĩa như rừng à? Thế liệu có phải số thuyền này là thuyền đánh cá năm đó bị chìm ở đây không?” Viên Bình nói đến đây liền hơi lo lâu, “Đúng rồi, chúng ta chèo thuyền như vậy, nếu gặp trúng đá ngầm thì phải làm sao?”

Chử Hoàn mặt không cảm xúc nói: “Với ‘tốc độ của báo’ như chúng ta, đụng trúng cũng chẳng sao đâu, yên tâm đi! Số thuyền này sẽ không vô duyên vô cớ nổi lên, nào, chuẩn bị cho một trận đánh ác liệt đi.”

Tuy hai người nói như vậy, nhưng chẳng ai động vào con thuyền nhỏ, nó cứ thế đậu lại trên mặt biển còn yên ả hơn bể bơi này.

Nam Sơn nhìn kẻ này lại ngó kẻ kia, không biết vì sao cả hai đều không nhúc nhích, đang định đi chèo thuyền, thì Chử Hoàn như bị động tác của cậu kinh động, định thần lại.

“Đỡ tôi,” Chử Hoàn thấp giọng nói, “Tôi cảm thấy mình chèo hơi thạo rồi.”

Viên Bình ng ồi bên kia, thô lố mắt nhìn nhau với Tiểu Lục. Hắc đại khái đã hiểu nguyên nhân Lỗ Cách cứng con rắn này, nghe nói nó uống thánh tuyền mà lớn lên, thế nên trong đôi mắt bé tí đen láy không có nét dã tính của loài thú, rất có linh khí, thật sự đáng yêu cực kỳ.

Viên Bình sờ đầu nó, khô khan nói: “Nếu trên Tr ầm Tinh đảo không có thánh thư thì làm thế nào?”

Không ai trả lời.

Viên Bình tiếp tục: “Nếu cái gọi là thánh thư căn bản chỉ là trò lừa bịp thì làm thế nào? Nếu cuối cùng tìm được thánh thư r ồi, lại vẫn phát hiện chúng ta chẳng làm được gì, làm thế...”

Chử Hoàn: “Câm miệng!”

Viên Bình chẳng thêm đề ý: “Nếu tìm được bản thể của ‘nó’ r ồi, lại phát hiện căn bản không cách nào chiến thắng thì làm thế nào?”

Chử Hoàn hít sâu một hơi, giọng điệu thoáng dụ đi: “Mày hãy nghe tao nói, cho đến bây giờ, công kích mỗi một giai đoạn chúng ta gặp phải đều có điểm chung nhất định...”

Viên Bình: “Nếu như xử lý ‘nó’ r ồi mà những người bị nuốt cũng không v ề được nữa thì làm thế nào?”

Chử Hoàn vẫn tiếp tục: “Thí dụ như đám cháy trong làng chài ven biển, tao hoài nghi là do ý thức ‘phẫn nộ’ hóa thành.”

Viên Bình: “Cho dù người bị nuốt vẫn còn... chúng ta lại không kịp... thì làm thế nào?”

“Lại thí dụ như...” Chử Hoàn tay c ầm mái chèo, rốt cuộc không ông gà bà vịt với hắc nữa, anh thở dài, nghiêng đầu nhìn Viên Bình, “Mấy vấn đề này của mày, tao cũng từng hỏi r ồi.”

Viên Bình chậm chạp cho anh tí tẹo phản ứng.

Chử Hoàn dừng một chút, giây lát sau, thần sắc bình thản nói: “Tính cả mày, trong chiến dịch trừ quỷ, tổng cộng chết mười tám người anh em. Lúc đó tao đang ở Đông Nam Á, mỗi tối đều nóng đến ngủ không nổi, tao liền trần trọc suy nghĩ: Trả cái giá lớn như vậy, nếu không thành công thì làm thế nào? Nếu cuối cùng cái lũ chó đẻ đó chạy thoát thì làm thế nào? Nếu không thể một lưới bắt gọn, tương lai chúng lại tiếp tục gây hại cho xã hội thì làm thế nào?”

Nếu mình có thể sống sót trở về, đối mặt với cha mẹ vợ con của các anh em, phải làm thế nào?

Chử Hoàn bốt đi câu cuối, rộng lượng vỗ vai Viên Bình: “Sau đó tao đã nghĩ thông, bất kể tình cảnh hậu quả thế nào, dù sao chẳng nữa hiện thực chính là như vậy, chỉ còn lại tao, thì tao đành phải đối mặt, bởi thế cũng liền thần nhiên – chỉ khi tao tin rằng sự tình rồi sẽ phát triển theo hướng tốt, thì khả năng này mới có thể biến thành hiện thực.”

Lúc nói đến đây Chử Hoàn thậm chí mỉm cười, giống như những lời vỗ vãn của anh đều là sự thật vậy.

Song, dù anh nói còn hay hơn hát, cũng chẳng thay đổi được sự thật là anh chém gió không cần nháp, chỉ có mình Chử Hoàn biết, lúc ấy anh căn bản không hề anh tuấn phóng khoáng như vậy, hoàn toàn là một tên vô năng chất chứa thù hận trong lòng, chưa gượng dậy nổi.

“Trưởng giả còn tặng cho tao một thánh vật và một câu mật ngữ,” Chử Hoàn nói, “‘Lúc thánh hỏa cháy, hết thấy những gì đã mất đều có thể được hồi sinh’, đây là lão sơn dương nói, tao tin, mày thì sao?”

Viên Bình ngây ra giây lát, không tự chủ được gật đầu. Khi một người gần như tuyệt vọng, cho anh ta một niềm tin là cực kỳ dễ dàng, anh ta sẽ nắm chặt như phao cứu mạng vậy.

Chử Hoàn vẻ mặt hoàn toàn chắc ăn mà chậm rãi chèo thuyền, bụng lại nghĩ: “Tin đi, dù sao cũng là lừa gạt mày thôi.”

Nhưng anh lừa được Viên Bình, lại không lừa nổi Nam Sơn.

Nam Sơn cũng không rõ nguyên do, có khả năng là bị anh thuận miệng lừa gạt nhiều rồi, nên đã luyện được trực giác, một số lời Chử Hoàn nói chỉ nghe hai ba câu là cậu có thể cảm nhận được bên trong có bao nhiêu là giả dối.

Nam Sơn buồn rầu suy xét rất lâu, phát hiện mình vĩnh viễn chẳng học được cách nói chuyện nửa thật nửa giả của Chử Hoàn, đành phải bắt chước với đẳng cấp thấp hơn, làm bộ tán gẫu mà nhắc tới: “Vậy anh chưa từng nghĩ đến, nếu một ngày kia tôi không còn nữa, anh sẽ làm thế nào?”

Chử Hoàn nghe thế, cười tủm tỉm liếc cậu một cái, thoải mái nói: “Thế tôi phải đào mộ cậu lên, lôi xương cốt ra nấu một nồi canh mà húp.”

Nam Sơn: “...”

Họ thông thả tiếp cận khu vực toàn thụy yên chìm này, Viên Bình hoàn toàn không lưu ý trong sự “thuận miệng đùa giỡn” của hai người có huyền cơ gì, ôm tấm phao Chử Hoàn ném cho, cố gắng tìm lại lý trí một cách ngốc nghếch: “Mày vừa nói gì? Cụ thể hóa của phần nộ là gì?”

Chử Hoàn: “À, tao cảm thấy sau khi nuốt những người này, ‘nó’ thông qua họ để thể hiện thất tình lục dục của mình. Ý thức của nơi đây có thể bị cụ thể hóa, thế nên, nếu kết quả của đau lòng là khiến người ta thở không nổi, vậy tao hoài nghi cụ thể hóa của ‘phần nộ’ chính là đám cháy lớn ven làng chài.”

Nam Sơn chấp tay sau lưng nhìn về hướng khu thụy yên chìm vắng lặng, trầm giọng hỏi: “Ý anh là, có khả năng chúng ta còn phải bị đốt lần nữa?”

Dù rằng không muốn thừa nhận chút nào, Chử Hoàn vẫn gật đầu một cách bất đắc dĩ.

Viên Bình: “Làm thế nào đây?”

Chử Hoàn lại lần nữa dừng thụy yên: “Chúng ta cũng dùng lửa.”

Nói đoạn anh quay đầu thoáng nhìn quyền trượng tộc trưởng chỉ còn một mẫu: “Lúc chúng ta bị đám cháy trên biển bao vây, tao đã nghĩ như thế, nhưng khi ấy xung quanh trừ thuyền của chính chúng ta ra thì chẳng còn gì khác, nên không thể làm được – hiện giờ ở đó không phải có nhiều thuyền chìm như vậy à? Tao nghĩ, lát nữa phải chăng chúng ta có thể tiên hạ thủ vi cường, đốt thuyền của họ trước, dùng lửa của chúng ta đối kháng lửa của họ.”

“Nhưng tao hoài nghi chúng ta căn bản không đốt nổi,” Viên Bình cũng nhìn quyền trượng tộc trưởng còn mỗi một mẫu, hần cân nhắc giây lát, có phần bất đắc dĩ đề nghị, “Mày đã quên, chúng ta dọc đường dùng tên lửa, nhưng sau khi rời khỏi quyền trượng tộc trưởng, lửa ấy chỉ chớp mắt là tắt – khoảng cách này vừa vặn, không thì chúng ta làm thực nghiệm đáng tin cậy hơn đi?”

Nói xong, Viên Bình lấy ra một mũi tên, dùng lửa trên quyền trượng đốt nó. Sau một tiếng rít thật dài, mũi tên cháy cắm thẳng vào thân một con thuyền chìm, chỉ nghe cái “Xì”, trên thân thuyền kia có một bóng đen phút chốc tản ra, để lộ thân thuyền loang lỗ cũ kỹ chân chính, bị một mũi tên của Viên Bình đốt thủng lỗ.

Nhưng kết quả rất đáng thất vọng, lửa quả thật không cháy, ngọn lửa bé tí thoi thóp cạnh cái lỗ trên thân thuyền giấy lát, nhanh chóng bị bóng đen tản ra nuốt mất, ngay cả đốm lửa cũng chẳng thấy.

Ngọn lửa một khi rời khỏi quyền trượng, liền mất đi sức sống.

Viên Bình quay đầu lại nhún vai nói với Chủ Hoàn: “Thực nghiệm thất bại rồi.”

Ánh mắt Chủ Hoàn dần nặng nề “Không... hình như không chỉ là thất bại.”

Anh đeo kính để chế độ ống nhòm, thấy rõ mồn một chuyện xảy ra sau khi tên bắn trúng thuyền.

Từ cái lỗ thùng ấy, Chữ Hoàn nhìn thấy trên thuyền có người, người kia nổi trên mặt nước, vô số bóng đen đông nghìn nghịt từ trong thân thể hắt tuôn ra, tiếp đó, anh nghe thấy một tiếng gầm kinh thiên động địa, mặt nước ban nãy còn “biển lặng trắng thu” đột nhiên sôi trào lên.

Bóng đen không lồ phát phối đẳng vân giá vũ trong nước biển, y như nấu sủi cải vậy.

Mà đến theo cái bóng ấy là ngọn lửa chết người quen thuộc, chỉ chớp mắt đã bao vây họ.

Viên Bình trở mắt nhìn: “Tao... tao chộc giận ‘nó’ rồi sao?”

Chữ Hoàn không rằng không nói, anh nhìn quyên trượng tộc trưởng, nhanh chóng nghiệm chứng ý nghĩ của mình – chung quanh quyên trượng bóng loáng một vòng, lửa trên bóng tối căn bản không dám chui vào khu vực lửa của quyên trượng.

Vấn đề là nên lợi dụng như thế nào?

Nam Sơn ở giữa mặt nước mênh mông và không gian chật chội ngăn cách liệt hỏa quanh khoang thuyền một cách nguy hiểm, con thuyền đánh cá như tên rời cung tách biển rộng đông lại muốn lao đi.

Nhưng ai biết khu thuyền chìm lớn đến chừng nào?

Thuyền đánh cá chớp mắt đã xâm nhập khu thuyền chìm, Chữ Hoàn vẫn giống như trầm tư đột nhiên rút một mũi tên, lúc lướt qua một chiếc thuyền lớn, anh chợt đốt tên, bắn về phía đồng rong rêu trên thuyền.

Viên Bình: “Mày làm...”

Hắn khựng lại, bởi vì đồng rong ấy trong khoảnh khắc đã bị lửa đốt. Ngọn lửa vốn le lói trên mũi tên khi chạm vào rong như đậy máu sống lại, bùng lên ngút trời. “Bùm” một tiếng, bóng đen xung quanh cùng lửa trên đó tất cả tránh xa hàng dặm, áp lực của thể lửa bên phía Chữ Hoàn rõ ràng nhẹ hẳn đi.

Thì ra lửa ấy không phải không thể đốt, mà là chỉ có thể đốt vật sống.

Chử Hoàn thấy khả thi như vậy, lập tức chuyển ống nhôm thành ống ngấm.

Anh cấp tốc đốt tất cả rong rêu trong phạm vi tầm nhìn, bóng đen và lửa mạnh vốn hùng hổ tức khắc yếu đi, quét ra một đường cho thuyền của họ.

Áp lực của Nam Sơn tức thì giảm bớt, cậu nghiêng đầu nhìn Chử Hoàn, cảm thấy người ấy quả thực là một niềm hy vọng trong tuyệt cảnh.

Viên Bình và độc xà Tiểu Lục trên vai trợn mắt nhìn trân trân, sau đó Viên Bình không cần phân phó, nhanh chóng cầm mái chèo lên phối hợp với Nam Sơn, thuyền đánh cá tức khắc lao vùn vụt như ngựa hoang thoát cương – họ đều hiểu rằng rong dính trên thuyền dù sao cũng có hạn, chẳng cháy được bao lâu.

Ngay khi họ sắp băng qua khu thuyền chìm, “nó” dường như cũng ý thức được, sóng biển đột nhiên trở nên hung mãnh, ba đào cuộn cuộn, chẳng những ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ của thuyền, còn lặp đi lặp lại cọ rửa đám thuyền chìm, gột hết mớ rong rêu dính trên đó.

Ánh mắt Chử Hoàn phút chốc trăn xuống.

Theo dòng nước nhấp nhô, đám rong ấy phảng phất cũng bị phủ lên một lớp bóng đen, không chịu cháy nữa.

Phải... làm thế nào?

Lúc Chử Hoàn giương cung, mũi tên không tự chủ được hơi nghiêng một góc, nhắm thẳng vào kẻ đang từ bên trong dòm ra giống như nhìn trộm họ ở phía sau một con thuyền nát.

Người cũng là vật sống.

Viên Bình giật nảy mình đè cổ tay anh lại: “Mày làm gì thế?”

Chử Hoàn vẻ mặt căng thẳng, Viên Bình cảm nhận được, tay anh càng nắm vững như sắt đá vậy.

Viên Bình há hốc nhìn khuôn mặt nghiêng của bạn: “Chử... Chử Hoàn.”

Chử Hoàn rút cuộc chậm rãi thả lỏng cơ ở tay, khóe miệng hơi nhếch lên, như cười tự giễu: “Không sao, hơi tàu hỏa nhập ma thôi.”

Nói đoạn, Chử Hoàn chậm rãi buông cung tên, hít sâu một hơi, chắc là cảm thấy mình mặt mũi dữ tợn, bèn nghiêng mặt đi, tránh né tầm mắt những người khác.

Thông qua ống nhòm, anh đã có thể trông thấy mặt biển sau khu thuyền chìm, nhìn như sắp sửa thoát khỏi truy binh phía sau, song phía trước sẽ là thế nào?

Đám cháy này còn có thể đuổi theo họ bao lâu?

Hết thủy Chử Hoàn đâu không nắm chắc.

Một người có thể mạnh vô cùng, tạo ra một chuỗi kỳ tích khiến người ta thần phục, nhưng hiện giờ Chử Hoàn mới biết, một kẻ dẫu mạnh hơn, vào một thời khắc nào đó trong sinh mệnh, cũng chỉ có thể vô kế khả thi đứng ở một nơi, phó mặc cho trời mà chờ đợi vận mệnh đối đãi hoặc dịu dàng hoặc tàn khốc.

Anh chậm rãi nắm chặt tay, phát hiện mình đang khúm núm khăn cùi một chút vận may.

Duôi thuyền trong sự truy đuổi của lửa mạnh, triệt để xuyên qua khu thuyền chìm.

Mà đúng vào giờ phút này – chẳng biết có phải là thời gian xui xẻo thật sự đã quá dài hay không, lần này Chử Hoàn lại như nguyện vọng cần được một chút vận may – bức tường lửa bám riết phía sau bị thứ gì đó che chắn, thỉnh linh dừng lại đó.

Nam Sơn thở phào nhẹ nhõm, thu lại dòng khí bảo vệ quanh thuyền, lão đảo nửa bước mới đứng vững; và thuyền đánh cá dưới tác dụng mạnh của quán tính, vẫn duy trì tốc độ tương đối mà lao về phía trước.

Chủ Hoàn vừa kiểm tra số tên còn lại, vừa không hề ngừng đầu nói với Viên Bình: “Chậm thôi, đừng chèo nữa!”

“...” Viên Bình trầm mặc một hồi, kêu anh ta một tiếng, rồi giờ hai tay lên cho xem.

Không ai chèo, thuyền không gió tự đi.

Mà chẳng những tốc độ không giảm, dường như càng lúc càng nhanh hơn!

Chủ Hoàn nhào lên mạn thuyền nhìn xuống chốc lát: “Tao hoài nghi phía dưới có mạch nước ngầm.”

Viên Bình: “... Mà mới nói với tốc độ của chúng ta đụng đá ngầm cũng chẳng hề hấn gì, bây giờ thì sao?”

Chủ Hoàn im lặng nhìn hấn một cái.

Mẹ kiếp chẳng phải là nói thừa sao?

Thuyền càng lúc càng nhanh, như thể chớp giật, Chủ Hoàn quay sang tộc trưởng nhà mình: “Nam Sơn, tin tốt là chúng ta thật sự sắp đến Trầm Tinh đảo rồi.”

Nam Sơn: “Tin xấu thì sao?”

Chủ Hoàn thở dài: “Tin xấu là trước khi tới mục đích, có thể chúng ta sẽ gặp phải tai nạn giao thông trên biển, khiến thuyền hỏng người chết nọ kia.”

Nam Sơn mỉm cười, tựa hồ không hề để ý: “Rơi xuống nước, tôi cũng bảo vệ được hai anh.”

“Không, hãy nghe tôi nói,” Lúc này thuyền đã mau đến mức nhất định, Chử Hoàn không cần được lòng nói nhanh hơn, “Chúng ta có dây thừng cột vào nhau, người không hề gì, không cần cậu quan tâm, lỡ như rơi xuống nước thật, ở đây cũng chẳng có ai dễ chết đuối được, quan trọng là quyên trượng thôi.”

Nam Sơn sững ra.

Có lẽ là do sẽ lập tức nhìn thấy bình minh thắng lợi, Chử Hoàn trong tốc độ dị thường hưng phấn lên một cách khác thường, không đợi Nam Sơn phản ứng, đã mau chóng tiếp tục: “Trần Tinh đảo chỉ là một hòn đảo, địa hình đầu quỷ dị hơn, cũng có rất nhiều ngư dân bình thường từng đến, chỉ cần quyên trượng không tắt, thì người sẽ không sao. Nhưng lỡ như chúng ta cần trôi dưới nước rất lâu, cậu không đủ sức chú ý đến mọi mặt, hiểu tôi...”

Anh còn chưa dứt lời đã bị Viên Bình cắt ngang.

Viên Bình đầu cũng không quay lại, túm tay Nam Sơn từ phía sau, lầm bầm: “Tôi... đêch...”

Chỉ thấy trên mặt biển xuất hiện một xoáy nước khổng lồ đường kính chỉ ít hơn một kilomet, tất cả thuyền đánh cá lớn nhỏ ở trong đó đều như con kiến vậy.

Bóng tối che khuất không trung, bởi vậy họ không thể quan sát, nhưng tưởng tượng được, nếu đây là một đêm trời quang sao giăng kín, ánh sao chiếu bóng bên hông xoáy nước, đó tất nhiên là... cảnh tượng ngân hà đổ xuống, sao chực tuôn rơi nhỉ?

Là Trần Tinh đảo! Đây nhất định là Trần Tinh đảo!

Nam Sơn không kịp nghĩ nhiều, đã toàn lực bảo vệ quyên trượng bập bùng ánh lửa giữa một dòng khí, cậu chỉ kịp kéo dây thừng trong tay, lôi Chử Hoàn đến bên cạnh. Thuyền đánh cá rung lắc dữ dội, thuyền gỗ nhỏ cơ hồ khoảnh khắc đã rụng thành từng mảnh, không thể cứu vãn, người

bên trên bị hất đi không thương xót chút nào, ngã dúm dụi giữa vòng xoáy không lờ.

Nam Sơn một tay cậ̀n quỳ ậ̀n trượng, một tay nắm chặt tay Chử Hoàn, xem như hoàn toàn hiểu những lời ban nãy Chử Hoàn nói – trong tình huống thế này, cậu có thể bảo vệ được một chút ánh lửa ấy là đã không t ậ̀i r ậ̀i, nếu còn lo cho cả người, tất nhiên phải được cái này mất cái kia.

Ba người một rần bị cuốn vào một cái máy giặt khổng lồ, xoay không biết trời trăng mây nước gì, sau đó một dòng nước phẫn nộ đẩy mạnh họ về một hướng.

Tận đến lúc này, Chử Hoàn mới cố gắng mở mắt, kính không biết đã bay đến đâu, nhưng không ảnh hưởng đến việc anh thấy rõ ràng rành mạch.

Anh trông thấy dưới đáy biển có một ngọn núi, mới nhìn quen mắt, nhìn lại thì giặt mình.

Ngọn núi ấy... chẳng khác gì th ậ̀n sơn mà Người Thủ Sơn và Người Thủ Môn cư ngụ, ngay cả vị trí và hình dạng sơn môn cũng giống như đúc.

—

Tác giả chú thích: Tốc độ của báo và sức mạnh của gấu là trong một bộ phim hoạt hình, bên trong giống như còn cả động động vật, chẳng còn nhớ nữa.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 71

Tình hình này là thế nào?

Chử Hoàn không nhìn được nghiêng đầu nhìn Nam Sơn, cách làn nước anh cũng có thể nhận thấy sự kinh ngạc của cậu: chẳng phải thiên hạ vẫn nói là trên thế giới không có hai chiếc lá hoàn toàn giống nhau sao?

Hai ngọn núi giống nhau như đúc là thế nào? Cho dù vỏ quả đất vận động ra hai ngọn núi sinh đôi, chẳng lẽ dấu vết phong hóa và xói mòn lâu năm cũng có thể trùng hợp một cách kỳ diệu?

Miệng toàn vị mặn đắng, vết thương của Chử Hoàn ngâm trong nước biển càng đau và ngứa hơn, một con đường thần bí như mạch nước ngầm dưới nước, đẩy họ không ngừng đi về phía trước, xô thẳng lên núi.

Lúc này, sức lực của con người quả thực bé nhỏ chẳng đáng kể, dù là Nam Sơn một Người Thủ Sơn mạnh như siêu nhân cũng chỉ có thể bị ép thành bèo trôi theo nước.

Càng tới gần sơn môn thì nước chảy càng nhanh, Chử Hoàn cảm thấy mình còn chưa dùng hết một hơi thở, thì cả bọn đã bị dòng nước xiết đẩy lên núi.

Trong một nhịp thở, người hoàn toàn không kịp phản ứng. Chử Hoàn rất muốn biết sự tự tin của mình ban nãy đến từ đâu, song nghĩ lại cẩn thận, tuy rằng anh dự tính sai lầm, tựa hồ cũng không có gì phải hối hận – cho dù trước đó anh dự liệu được tình hình khốc liệt, cũng không thể có bất cứ sự chuẩn bị nào, so với thế giới cố tình gây sự này, họ chính là yếu ớt bất lực như vậy đấy.

Mùi vị của áp lực và lực cản tăng mạnh thì không cần nói nữa, Chử Hoàn cảm thấy mình đã dẹp lép như con tép, rốt cuộc phần nào lý giải được hoàn cảnh sinh tồn của loài cá hồ.

Chử Hoàn nghĩ, một ngày kia nếu có thể thấy lại ánh mặt trời, nhất định anh sẽ không cười nhạo tụi cá hồ ngoài chợ y chang dây đồng hồ nữa.

Ngay trong suy nghĩ lộn xộn này, Chử Hoàn bị bọt khí sủi tung hoàn toàn che mắt, sau đó bóng đen khổng lồ bao trùm lên, vận mệnh bị đập dẹp thành cái bánh nướng áp chảo cơ hồ đã sống động trước mắt.

Nhưng va chạm trong dự đoán không xảy ra, Chử Hoàn cảm thấy mình dường như bị hút đến một nơi cực kỳ chật hẹp, nhấp nhô va đụng không ngừng, anh không tự chủ được uống mấy ngụm nước, không khí trong ngực sặc ra, phế bộ yếu ớt của loài linh trưởng tức thì đưa ra cảnh cáo nghiêm khắc.

Ngay khi Chử Hoàn hoài nghi mình sẽ bị chết đuối, anh đột nhiên cảm thấy người nhẹ tênh, anh đưa tay khua khoáng trên không, phát hiện mình vẫy mà vạch qua không khí!

Tuy Chử Hoàn mất đi hơn một nửa cảm giác với phương hướng do sắc nước, nhưng anh cảm thấy mình còn chưa choáng đến độ này – ban nãy anh cảm nhận được rõ ràng là mình liên tục bị nước biển nhấn xuống, làm sao có thể đột nhiên nổi lên được?

Chẳng lẽ là thiếu oxy dẫn đến ảo giác?

Chử Hoàn nhất thời không mở nổi mắt, song ánh sáng nhè nhẹ ở dưới mí mắt cho anh biết quyên trượng chưa mất, bàn tay đan vào tay phải cho anh biết Nam Sơn còn đó, sức nặng truyền đến từ sợi dây thừng ở cổ tay trái cho anh biết tên Viên Bình kia cũng ở đây... Ừm, chỉ là kéo không mấy nhanh nhẹn, có khả năng là không ổn lắm.

Nhưng Chử Hoàn tin rằng, với tố chất thân thể Người Thủ Môn, hẳn sẽ không dễ dàng chết đuối.

Kiểm kê sơ qua ba món “tài vụ” quan trọng nhất, Chử Hoàn liền yên tâm.

“Đã đến bước này rồi,” Anh nghĩ bụng, “Hắn là không thể tệ hơn nữa, thôi thì kệ xác trời sập hay đất nứt đi.”

Mạch nước ngầm xô họ đi không ngừng một khắc, tốc độ lại chậm dần. Chử Hoàn thôi ho, trầy trật mở mắt ra, lúc này mới phát hiện họ đang ở trong một hành lang hẹp dài như sơn động, Nam Sơn bên cạnh đang căng thẳng nhìn anh.

Gặp ánh mắt anh, Nam Sơn rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “Ban nãy có một lúc tay anh đột nhiên buông lỏng, làm tôi sợ muốn chết.”

Chử Hoàn muốn trêu cạu một câu, nhưng nhất thời bị nước biển mặn chát làm nói không nổi, thế là giữa dòng nước xiết, anh giơ đôi tay hai người đang nắm chặt lấy nhau, cái nhẫn “đùa thôi” kia còn trên tay Nam Sơn, nhìn là cảm thấy thoải mái, Chử Hoàn cúi đầu hôn mu bàn tay cạu một cách khó khăn, nếm được vị muối biển.

Lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một trận ho dữ dội hơn, dây thừng bên tay trái Chử Hoàn nhẹ đi, Viên Bình như chuột lột trồi lên mặt nước – hẳn đại khái là bơi lội rất bình thường, vẫn vẻ mặt đần thối, ngọ nguậy dưới nước, nhờ con rắn đỡ lên.

Chử Hoàn vội vàng hắng giọng, còn chưa kịp cười nhạo hắn, thì đột nhiên nghe thấy Nam Sơn nói: “Nín thở!”

Chử Hoàn phản ứng rất nhanh, Nam Sơn chưa dứt lời thì anh đã ngừng thở, ngay sau đó, con đường nhỏ hẹp trước mắt đột ngột ngoặt một góc rất lạ như tàu lượn siêu tốc, một đợt sóng lớn lại lần nữa nhận đầu họ xuống nước.

Chử Hoàn sớm có chuẩn bị, đồng thời, anh hầu như tưởng tượng được Viên Bình dưới sóng to gió lớn thế này sẽ thảm hại ra sao, bởi vậy chờ anh lại lần nữa trồi lên, phun ra nước biển mặn đến phát đắng, anh liền ung dung chuẩn bị tiếp tục sự cười nhạo vừa rồi còn chưa kịp.

Nhưng khi mở mắt ra lần nữa, anh lại phát hiện mình hoàn toàn cười không nổi.

Chử Hoàn nhìn thấy thứ anh từng quá quen thuộc, mà mấy tháng qua vẫn cho rằng sẽ không được gặp lại nữa, nhất thời, chút ít mừng rỡ hoặc chấn động trong lòng anh tất cả đều không tới như mong đợi, anh tưởng như đã đến ra vì sợ, nom cứ như thể gặp ma – Chử Hoàn trông thấy, cuối con đường vòng vào này, có một chùm sáng.

Ánh dương thuần túy, chói mắt, nóng rực.

Chử Hoàn còn đang sững sờ chưa định thần lại, đã bị dòng nước cuốn trôi đi.

Ánh dương chói lòa thoáng cái đâm thẳng vào mắt, làm đồng tử co lại, Chử Hoàn chảy dòng lệ theo tính sinh lý, song anh không né không tránh, thậm chí chẳng thèm nhắm lại.

Chử Hoàn một dạo từng cảm thấy mình là người không thích phơi nắng. Trước kia khi sống một mình, bất kể xuân hạ thu đông ban ngày ban đêm, hễ ở trong nhà là anh nhất định phải kéo rèm, không để lọt chút ánh sáng nào, bấy giờ mới cảm thấy lòng yên bình lại. Dù là cái dạo mới đến tộc Ly Y, anh cũng luôn thích trốn ở nơi cây xanh rợp bóng.

Khi đó thật sự là nằm mơ anh cũng không ngờ đến, một ngày kia mình sẽ cửu biệt trùng phùng với ánh dương, còn trùng phùng đến mừng mừng tủi tủi như thế này.

Không chỉ mình anh, trạng thái của ba người đều như mộng du, Chử Hoàn nghe thấy Nam Sơn nói với vẻ khó tin: “Chúng ta... chúng ta đã ra khỏi vùng đình trệ rồi sao?”

Đúng vậy, nơi đây không có bóng tối đáng sợ, cũng không có người bị nuốt.

Nam Sơn nắm chặt tay Chử Hoàn, bị các đốt ngón tay rắn chắc cắn mạnh, mới xác nhận mình không nằm mơ.

“Nhưng mà... nhưng mà chúng ta ra bằng cách nào?” Nam Sơn thì thảo hỏi.

Câu này vào bộ não mắc chứng hoang tưởng bị bức hại nghiêm trọng của Chử Hoàn, lập tức đẩy lên sóng to gió lớn, trực tiếp kéo thần trí bị ánh dương đánh tan quay về.

Chử Hoàn nhanh chóng định thần thoát khỏi trạng thái kích động đại não trống rỗng, đồng thời hình thành sự nghi ngờ và đề phòng mạnh mẽ như bị dội ngược.

Anh vừa nghi ngờ vừa ngạc nhiên đánh giá xung quanh, mau chóng phát hiện chỗ lạ lùng của nơi đây – đạo làm người là “người đi lên cao, nước chảy xuống thấp”, nhưng nước ở nơi này lại chảy lên cao.

Đây không phải là mô hình “dốc lạ” lợi dụng ảo giác đơn giản để người ta cảm thấy xe có thể tự chạy lên dốc trong trung tâm công nghệ thiếu nhi. Chử Hoàn cảm nhận được, dòng nước biển cuốn họ đang vừa đi lên vừa giảm tốc độ, có nghĩa là nước đang chuyển động gia tốc dưới tác dụng của vô trọng lực. Nó thực sự chảy lên “trên”, đồng thời, lại có một luồng sức mạnh không biết tên khác đang chế ngự trọng lực, không ngừng hút nước biển lên cao.

Trên đường, dòng nước vẫn đang chảy xuôi, nhưng sức nước đã yếu bớt đến không đẩy được cơ thể người trưởng thành, ba người một rắn rết cuộc bò lên bờ, cùng ngẩng đầu nhìn ngọn “núi cao” trước mặt.

Đúng vậy, trước mặt họ, dòng nước chảy ngược lên đang nâng một ngọn núi cao, “núi” ấy bên ngoài không có đá cũng chẳng có cây cối, chỉ có nước bao phủ, giống như khoác tấm áo ngoài di động và lóng lánh, dưới ánh mặt trời rực rỡ lóa mắt.

Chử Hoàn nghe Viên Bình bên cạnh run rẩy thở ra một hơi, thấp giọng nói: “‘Cuối thần sơn, đỉnh thánh thủy’ – đây là... đỉnh thánh thủy sao?”

Không biết là bị thủy sơn kia làm lóa mắt hay là thế nào, mà Chử Hoàn đột nhiên cảm thấy mệt mỏi không kháng cự nổi. Anh cố xốc lại tinh thần,

hãy còn như cậu chàng mắc bệnh tuổi dậy thì thần kinh đi hoài nghi cả thế giới, không quan tâm ý kiến của Viên Bình, quay đầu nhìn quyên trượng tộc trưởng trong tay Nam Sơn.

Vừa nhìn liền phát hiện bất thường.

Ngon lửa trên quyên trượng dưới ánh mặt trời có vẻ u tối, thế nên ban nãy họ nhất thời không phát hiện – ngon lửa ấy không hề lay động.

Chỉ Hoàn túm lấy quyên trượng tộc trưởng, nhìn kỹ mới phát hiện ngon lửa được bong bóng không khí của Nam Sơn bao bọc, bên ngoài bong bóng ấy bám một lớp nước biển, nước chẳng biết đã đóng băng từ khi nào, đông nó thành thực thể.

“Khoan hãy vui mừng quá sớm,” Chỉ Hoàn đâm quyên trượng xuống chính giữa ba người, ngẩng xồm xuống, cẩn thận quan sát ngon lửa nhỏ như tiêu bản bị niêm phong trong băng, “Nhìn xem chuyện này là thế nào.”

Câu này như một chậu nước lạnh chớ hề thương xót hắt lên đầu mọi người, Nam Sơn thử chạm lớp băng ấy, ai ngờ nó tựa hồ chỉ có một lớp cực mỏng manh, bị chạm nhẹ thì lập tức vỡ nát.

Sau đó ba người sáu con mắt trừng trừng nhìn ngon lửa vốn bị nhốt trong băng ngắc ngoải bùng lên một chút rồi tắt ngấm.

Ngon lửa quyên trượng dọc đường làm ô dù và bùa bình an cho họ đã tắt lại.

Viên Bình chỉ cảm thấy mình bị nỗi sợ hãi không tiếng động bao trùm, như chim sợ cành cong liếc nhìn xung quanh – quyên trượng tắt lửa, vậy phải chăng ý thức của hắn đã bị nhốt ở đây rồi?

Hết thấy liệu có phải đã là ảo giác, liệu có phải là hắn đã bị nuốt chửng rồi?

Hắn hoảng hốt ngừng đầu nhìn Chỉ Hoàn, lại thấy Chỉ Hoàn đưa tay sờ soạng quyên trượng tộc trưởng một chút, cũng chẳng biết sờ được gì

r ồi.

Sau đó, Chử Hoàn lại thuận thế ng ồi dưới đất, uể oải tuyên bố: “Tôi định ngủ một lúc.”

Viên Bình lập tức phát điên, túm vai Chử Hoàn, chỉ một giây đã hóa thân thành Viên G ần: “Mày còn tâm trạng mà ngủ? Ồi mẹ ời mày điên r ồi à? Chúng ta có khả năng đã bị nuốt, mày không cảm nhận được sao, Chúa cứu thế không thể vô tư như vậy chứ anh hai!”

Chử Hoàn uể oải hất tay hấn: “Chúng ta chưa bị nuốt, bởi vì...”

Bởi vì sao?

Đoạn sau biến mất trong tiếng lẩm bầm mơ mơ màng màng nên không nghe thấy, Chử Hoàn chột im lặng nghiêng sang bên kia, được Nam Sơn đỡ lấy.

Viên Bình: “Nó sao vậy...”

Nam Sơn cúi đầu nhìn kỹ anh, đoạn thấp giọng nói: “Không sao, ngủ r ồi.”

Viên Bình: “...”

Không biết vì sao, Nam Sơn cũng cảm thấy mí mắt mình hơi nặng, cậu đưa tay ra hiệu cho Viên Bình im lặng, thấp giọng giải thích: “Chúng ta đã ra khỏi đó, chứ chưa bị nuốt đâu – dọc đường người không chú ý tới à? Sau khi bị nuốt, mọi người đều thành một phần của ‘nó’, biểu đạt đều là một loại trong hỉ nộ ai lạc của ‘nó’, rất đơn nhất. Cho nên biết rõ sự tồn tại của ‘nó’ mà còn bị nuốt, cũng không hề dễ dàng, bởi vì bản thân có thể cảm nhận được sự bất thường.”

Viên Bình sửng sốt.

Nói xong Nam Sơn kéo Chử Hoàn vào lòng, đưa tay dụi mắt: “Bất kể thế nào, cứ nghỉ ngơi trước đã – ở trong vùng đình trệ thời gian dài như

vậy, người không mệt à?”

Cậu còn chưa dứt lời, Viên Bình giống như bị lây, sự kích động trong đầu rút đi, hần muồn màng cảm nhận được sự uể oải sau khi mỗi mệt cực độ, mới định nói gì lại quên mất, có sự mù mờ như não trống rỗng của người ba ngày ba đêm rồi không chớp mắt.

Nhìn lại thì Nam Sơn hai tay hợp lại trước người Chử Hoàn cũng đã dựa bên kia ngủ thiếp đi.

Chờ Nam Sơn tỉnh dậy lần nữa thì ánh dương đã biến mất rồi.

Cậu nhìn thấy ngân hà lặng lẽ che phủ màn trời, chiếu bóng xuống mặt biển mát rượi, “hải thủy sơn” ban ngày rực rỡ chỉ khoảnh khắc liền vương đầy ánh sao li ti, đẹp đến ngạt thở.

Bên kia Viên Bình chống vó lên trời ngủ say như chết, tư thế ngủ khó coi tương tự còn có Tiểu Lục, con rắn đó đầu đuôi duỗi bằng, đoạn giữa vắt qua lưng Viên Bình, nom đơn giản như một sợi dây thừng không hề có lòng tự tôn vậy.

Cuối cùng, Nam Sơn cúi đầu.

Chử Hoàn tựa đầu lên ngực cậu, không có vẻ gì là sắp dậy, ngực phập phồng nhẹ nhẹ theo nhịp thở.

Nam Sơn ngấm anh giây lát, cảm thấy tư thế này hình như ít nhiều co quắp, thế là đi đầu chỉnh một chút, để anh ngủ mặt nằm trong lòng mình.

Quãng thời gian trong vùng đình trệ không dám nhớ lại, hình tượng của Chử Hoàn dù không phải dã nhân thì cũng chẳng khác là mấy. Song Nam Sơn có lẽ là nhìn tình nhân ra Tây Thi, cậu lẳng lặng ngấm anh rất lâu, ngấm kiểu nào cũng thấy thích, không nhịn được cúi đầu, đặt một nụ hôn phớt qua trên môi Chử Hoàn, sau đó nhẹ nhàng vén tóc ở thái dương cho anh, nói khẽ: “Anh thực sự sẽ đào xương tôi lên hầm canh ăn sao?”

Chử Hoàn rất dễ bị âm thanh kinh động, nhưng thứ nhất anh vẫn chưa khôi phục lại khỏi trạng thái mỗi một cực độ, thứ hai loại mùi bao phủ anh thật sự quá tạo cảm giác an tâm, bởi vậy anh không tỉnh, chỉ hơi nghiêng đầu, vô thức “ừm” một tiếng, rồi trở mình, giống như muốn né tránh tiếng quấy rầy rất khế bên tai vậy.

Nam Sơn không cầm được lòng mỉm cười, cậu không biết bị uy hiếp hằm thành một nỗi canh thì có gì để đắc ý, nhưng mỗi lần nhớ lại câu này, cậu liền trộm mở cờ trong bụng, nếm được muôn vàn mùi vị từ đây.

Quanh đây ngoài Nam Sơn ra thì nửa vật sống đang tỉnh cũng không có, thế nên Nam Sơn cũng lớn mật hơn bình thường một chút.

Cậu xòe tay, cẩn thận mơn trớn lưng Chử Hoàn, dùng động tác nhẹ nhàng không dễ đánh thức anh mà chạy dọc theo đường cong trơn nhẵn ở sống lưng anh, một mực quyến luyến không đi mà trượt xuống thắt lưng, đầu ngón tay rục rịch cọ cọ thắt lưng Chử Hoàn, cuối cùng do dự một chút, rồi một lần nữa rút về.

Nam Sơn dán sát vào tai Chử Hoàn mà nói: “Không vội húp canh xương tôi, chờ chúng ta tìm được thánh thư, đánh bại ‘nó’, anh hãy bù cả món nợ đêm hôm ký kết hôn ước cho tôi được không?”

Chử Hoàn không hề nhúc nhích, chẳng đáp gì.

Nam Sơn hơi cong khóe môi, vờ như anh ngẩn ngơ ý, trong lòng thỏa mãn chẳng đúng lúc, lại lần nữa ngửa đầu ngấm ngân hà vạn dặm, tạm thời đỡ xuống áp lực trĩu trên người – cậu chưa từng nghĩ tới, sao cũng có thể đẹp đến rung động lòng người như vậy.

Thời điểm Chử Hoàn tỉnh lại lần nữa, đã là tảng sáng hôm sau. Vừa mở mắt thì suýt nữa bị ánh sáng chiếu rọi trên “thủy sơn” cao vút tầng mây làm mù mắt chó, anh liền vội vàng che đi, bấy giờ mới phát hiện mình đang nằm trong lòng Nam Sơn.

Vừa thấy sắc trời anh liền biết mình đã ngủ một giấc lâu phát sợ, vội vàng cựa mình dậy, túm tay Nam Sơn mà xoa bóp, cơ thể Nam Sơn cứng

ngắc, bị anh bóp vừa tê vừa ngứa rất khó chịu, thế là cậu rên khẽ một tiếng.

Chử Hoàn thở dài: “Cậu đang rèn luyện? Hay định để tôi đề ra hai mũi thứ chín và thứ mười vậy?”

Nam Sơn không trả lời, chỉ nhìn anh cười mà không hề nhúc nhích.

Chử Hoàn: “Cười cái gì?”

“Thích,” Nam Sơn đưa bàn tay hơi cứng, nâng mặt anh lên, “Thích anh.”

Dù biết cậu luôn toạc móng heo như vậy, Chử Hoàn vẫn có phần không đỡ được. Anh dừng một chút, không nhìn được hơi xấu hổ lắc đầu, hơi buồn cười mà nói: “Lãnh đạo, chúng ta có thể rụt rè chút không?”

Nam Sơn theo lời không lên tiếng nữa, giống như thật sự định “rụt rè” một chút, chỉ có đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm Chử Hoàn không chớp. Hành vi này trên thực tế gần như là sàm sỡ bằng mắt, nhưng thoát nhìn lại chẳng mấy may có gì là không thuần khiết, ngược lại khiến kẻ tự nghĩ bấy bạ phải hổ thẹn vì mình quá thiếu đứng đắn.

Chử Hoàn đi đến nhiên dờn sự chú ý rất “thiếu đứng đắn” của mình, quan sát Trần Tinh đảo này.

Đại khái là trên người anh em song sinh của thần sơn có sơn động, trong sơn động do cơ chế nào đó mà sinh ra lực hút rất mạnh với nước biển bên ngoài, một số thuyền ngư dân ở nơi hơi xa bị đá ngầm xử lý, người rơi xuống biển, nếu may mắn không chết, sẽ theo dòng nước dạt vào đây.

Hòn đảo này rất lớn, ngăn trước mặt họ là một ngọn “thủy sơn” hùng vĩ và quỷ dị, nó che khuất tầm nhìn, khiến con người nhỏ bé không thấy rõ nơi khác có cái gì.

Dòng nước chảy mãi không ngừng, có vẻ yên tĩnh và tường hòa, không có một chút dấu vết đình trệ, hết như chốn đào nguyên vậy.

... Ừm, đương nhiên, cũng có khả năng là mắt bão có vẻ hết sức yên bình.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 72

Không còn bóng tối uy hiếp, Chử Hoàn tháo sợi dây thừng cột trên cổ tay, đi một vòng lớn trên Trầٰn Tinh đảo, càng lúc càng cảm thấy nơi đây tuy rằng ánh dương rạng rỡ, nhưng không hề vui vẻ yên bình.

Đầu tiên, trên hòn đảo mặt trời sáng rực này không có sinh vật bậc cao nào, chỉ lác đác ít rong rêu và cỏ nhỏ lờ đờ, trong bụi cỏ loe hoe vài con bọ có cánh yếu ớt, hầٰu như không thấy cây cối, Chử Hoàn đi một vòng lớn, chỉ bắt gặp vài gốc dây leo hiếm hoi, song đều không ngoại lệ, tất cả đã chết héo.

Chỗ cổ quái thứ hai là “mặt đất”.

Dựa theo logic bình thường, Chử Hoàn cho rằng cả hòn đảo đương nhiên ở ngay trên ngọn núi dưới làn nước kia, song sau khi vô tình cạo đi một lớp bùn mỏng dưới đất, anh lại phát hiện mặt đất không hề bằng đá núi và bùn đất như vẫn tưởng.

Chử Hoàn ng ẫٰi xồm xuống, gõ gõ đập đập sờ sờ mó mó cả buổi, cuối cùng cũng chẳng tài nào hiểu được hoàn cảnh địa chất nơi đây – mặt đất là một loại đá anh chưa thấy bao giờ, màu xám đậm gần như đen, trông xám xịt, lau cớ nào cũng chẳng ra nổi một chút ánh sáng, nhưng độ cứng rất cao.

Kỳ lạ nhất là, thứ đá xám này không thấy tí ti khe hở nào.

Chử Hoàn bẻ một dây leo chết héo, đóng vai nhân viên vệ sinh, quét sạch bùn và cát trên mặt đất, nhòai người ra cẩn thận quan sát tình hình địa chất lạ kỳ nơi đây. Tay chân anh rất nhanh nhẹn, quét sơ sơ đã được mấy chục mét, nhưng không tìm thấy một tẹo đường vân nào.

Đảo này không biết do ai tạo nên, thực sự là quỷ phủ thần công, thiên y vô phùng.

Cho dù là Cốt Cung, giữa các tầng cẩm thạch lớn cũng có thể nhìn thấy đường nối mà!

Vả lại, qua nhiều năm phong hóa và chênh lệch nhiệt độ ngày đêm, đá có thể ngay cả một vết nứt cũng không có?

Làm sao có thể...

Chỉ Hoàn nghĩ hoài không ra, kính cũng không biết đã trôi đi đâu mất tiêu rồi, thành thử muốn dùng kính lúp nghiên cứu cẩn thận cũng không được.

Trừ đi đầu này ra, trên Trầm Tinh đảo còn sạch hơn túi của anh, huyênh cơ duy nhất, đại khái cũng chỉ có ngọn “thủy sơn” kia.

Chỉ Hoàn ôm một bụng nghi ngờ đi bộ một vòng trở về, thấy mặt trời đã lên đến giữa trời, mà tên Viên Bình vẫn còn say sưa ngủ, thế là hết sức tức giận, đập mông hấn một phát, trầm giọng quát khế: “Tan học rồi, còn ngủ!”

Viên Bình và con rắn dưới đất đồng thời nhảy dựng lên như xác chết vùng dậy, một đằng đằng sát khí cầm thanh đao đã cong lưỡi, một góc cổ há cái miệng toàn răng nhọn dáo dác nhìn dọc ngó ngang.

Viên Bình căng thẳng hỏi: “Sao thế? Sao thế?”

Chỉ Hoàn huyết sáo chấp tay sau lưng, vờ như chưa làm gì hết, lướt qua hấn quay về cạnh Nam Sơn: “Trừ ngọn núi nước chảy ngược kia, tôi đã dạo qua một vòng các nơi khác, nhưng tạm thời không phát hiện thứ nào liên quan đến thánh thư trong truyền thuyết, cũng không nhìn thấy tảng đá lớn theo như lời các cậu – nếu gượng ép mà nói, thì đất chúng ta bước lên trái lại rất hoàn chỉnh, chưa biết chừng nó là một tảng đá lớn đấy.”

Viên Bình định thần lại, bi phần nhìn bóng lưng Chử Hoàn quát lên: “Thằng khốn nạn!”

Tiêu Lục đứng vững lập trường, vội vàng “phì phì” phụ họa.

Cả hai lúc trước còn một rượt một trốn, hiện giờ không biết đã nhập bọn từ khi nào. Chử Hoàn quay đầu dòm lại, nhớ tới đi đâu gì đó, đột nhiên phì cười một tiếng, một tay đặt lên vai Nam Sơn, tay kia thì chỉ Viên Bình: “Để tôi dạy cậu một câu thành ngữ tiếng Hán – rắn nuốt một ỗ.”

Nam Sơn thở dài, cảm thấy giữa hai người lại sắp có một trận đại chiến chó mèo, lập tức hơi mệt mỏi.

Cậu liếc thấy Viên Bình đã xoa tay, song xoa được một nửa thì hắt lại bu ồm bã buông xuống.

Viên Bình luôn cảm thấy, lúc này nên có một người lạnh lùng liếc qua, không nhẹ không nặng quát hắt một tiếng “chững chạc đi”, nhưng nhìn quanh bốn phía, chẳng thấy người kia nữa.

Lúc còn Lỗ Cách, hắt chưa bao giờ chững chạc, trước mắt người đã mất, nhưng lời nói vẫn văng vẳng bên tai.

Viên Bình một lần nữa đến thế giới này, nằm trong lòng Chử Hoàn là quá khứ đã không còn quan hệ gì với hắt, Lỗ Cách và những Người Thủ Môn bị nuốt vào bóng tối lại là ngu ần cội của hắt kiếp này.

Một người nếu chỉ có quá khứ mà không còn cội ngu ần hiện tại, thì làm sao an ổn cho được?

Cho đến lúc này, Viên Bình mới nhớ tới những lời Chử Hoàn từng nói với hắt.

Trong lòng hắt rất cuộc thừa nhận, mình quả thật không bằng Chử Hoàn – Viên Bình nghĩ, nếu lúc ấy hắt đổi chỗ với Chử Hoàn, chưa biết hắt sẽ hủy hoại công việc thành cái đích gì, bản thân cũng chưa biết sẽ

biến thành thảm hại cỡ nào, dù thế nào cũng sẽ không như Chử Hoàn hiện giờ, có thể nói cười, còn có thể đi khắp nơi gây ngứa mắt.

Chử Hoàn vốn muốn chọc Viên Bình, nhưng thoáng nhìn sắc mặt hắn, liền biết chọc không thành, trong lòng thầm thở dài, không tán dóc nữa, chờ Viên Bình ngẩng xuống mới nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy trước mắt chúng ta có hai con đường, thứ nhất là nắm lấy manh mối ‘đỉnh thánh thủy’ này, lên ‘thủy sơn’ xem thử, biết đâu tảng đá lớn ghi lại thánh thư mà các cậu nói ở ngay trên đó, nhưng nếu không có, chúng ta cũng chỉ có thể xuống biển lần nữa, đi xem toàn cảnh hòn đảo này.”

Cả bọn thương lượng qua, nhất trí đồng ý thăm dò “thủy sơn” trước, nếu không được gì thì lại xuống biển sau, dù sao chẳng nữa nơi có ánh mặt trời có vẻ an toàn hơn.

Có lẽ là phơi nắng thêm canxi, hoặc do được nghỉ ngơi một chút, nên tâm trạng Chử Hoàn từ sau khi Lỗ Cách nhảy khỏi thuyền vẫn lên xuống thất thường đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hôm ấy Nam Sơn quyết định nghỉ ngơi thêm một đêm – đã tới nơi này rồi, mài dao không lỡ việc đốn củi, chờ khỏe mạnh lại đi cũng không vội.

Chập tối, Chử Hoàn ngậm một nhánh cỏ hiếm hoi trên đảo, nhìn lên bầu trời đêm, Viên Bình chạy đi u buồn, Nam Sơn thì ở bên cạnh thông thả mài dao.

Trong tiếng mài dao đều đặn, Chử Hoàn bắt đầu sắp xếp lại trí nhớ suốt dọc đường tới đây.

Đầu tiên, anh nghĩ tới bên kia sơn môn – cũng chính là bên kia địa cầu thế kỷ hai mươi mốt.

Tại sao sơn môn xoay sang bên này, Người Thủ Sơn có thể chạy khắp thế giới, mà khi xoay sang bên kia, lại có biên giới hạn chế họ?

Và còn các lão binh năm đó lạc vào thôn của Người Thủ Sơn, tại sao họ trông giống với người bị nuốt trong vùng đình trệ, nằm trong trạng thái

không chết cũng chẳng sống?

Đây là vấn đề bên kia sơn môn, bên này thì càng nhiều hơn.

Liên quan nhất với bản thân Chử Hoàn, là tại sao ông già mặt sơn dương nói trên người anh có huyết mạch Người Thủ Sơn?

Chử Hoàn biết mình không phải con ruột của Chử Ái Quốc, điểm này Chử Ái Quốc cũng chưa từng giấu anh, nhưng ông ấy vẫn chỉ nói là nhất được anh, chứ không có đề cập cụ thể lai lịch.

Song với tuổi tác của Chử Hoàn, nếu anh thật sự là đứa trẻ năm đó Người Thủ Sơn và người ngoài sinh ra, mấy ông cụ Người Thủ Sơn kia sẽ hoàn toàn không biết gì sao?

Rồi cả vùng đỉnh trệ, dọc đường, Chử Hoàn có một loạt phỏng đoán với “nó”, lúc này anh nhớ lại tỉ mỉ một phen từ đầu đến cuối hàng loạt các việc trải qua sau khi họ vào vùng đỉnh trệ, cuối cùng lại không nhận được nhớ về lúc tu ẩn sơn.

Không rõ là vì sao, Chử Hoàn rất nghi ngờ các loại quái vật diệt sạch ngũ cảm ấy, mấy loại khác còn dễ nói, đặc biệt tổ hợp hoa trắng và xương cốt cuối cùng luôn khiến anh cảm thấy kỳ lạ: loài hoa trắng kia chỉ xuất hiện đúng một lần ở vùng đỉnh trệ, sau đó không còn thấy nữa.

Từ người đẹp đến hoa trắng, Chử Hoàn đi đến tận cùng trở mình, trong đây dường như có huyền cơ nào đó.

Nếu Chử Hoàn nhớ không lầm, lúc đầu khi người đẹp dẫn mutai bao vây núi, anh từng nghe chúng mở miệng nói, khẩu âm hơi đặc biệt, nhưng quả thật không khác lắm với ngôn ngữ mà Người Thủ Sơn sử dụng.

Xem ra lũ quái vật nhép ấy được lập trình cực gần với con người, thế thì hoa trắng...

Chử Hoàn ngẩng bật dậy, cơ sau lưng căng lên hết cỡ.

Nhụy hoa tản ra độc tố, sinh vật bất cần uống trúng nước có độc sẽ đánh mất thần trí, đi mãi không dừng, sau cùng hóa thành ảo ảnh hời, hình thành sự cộng sinh nào đó với nó.

Dựa trên tình hình trước mắt, xem ra vùng đình trệ – kẻ thôn tính cũng dùng cách nào đó để nuốt con người và sinh vật, lại còn hình thành cộng sinh...

Sự tương tự này chỉ là trùng hợp thôi sao?

Đúng lúc này, Chử Hoàn đột nhiên nghe thấy tiếng tim đập, từ dưới chân vọng lên.

Anh ngẩn ra, cơ hồ cho đó là ảo thính, đang định khom lưng xác nhận cẩn thận thì mu bàn tay bất ngờ đau buốt.

Chử Hoàn kinh ngạc giơ tay lên, chỉ thấy trên mu bàn tay anh tựa như tảng đá hôm ấy, bị thứ gì đó vạch từng nét rách da, khắc chữ: không... thể... nghĩ...

Chử Hoàn không né, anh nhìn chằm chằm bàn tay da tróc thịt bong, nhất thời ngay cả đau đớn cũng chẳng để ý – Vì sao không thể nghĩ? Người chỉ đường này chưa bao giờ có ý đồ trực tiếp thương tổn nhục thể của anh, vì sao lần này lại khắc chữ trên tay anh?

Chẳng lẽ là do hắn ta không cách nào chạm vào mấy thứ khác trên Trần Tinh đảo?

Mạch suy nghĩ của Chử Hoàn lao thẳng ra như hòng thủy vỡ đê, Nam Sơn bên cạnh thì đã ngửi thấy mùi máu tươi.

Nam Sơn cảm thấy không bình thường, kéo cổ tay anh lại, giọt máu trên mu bàn tay Chử Hoàn liền xuôi cổ tay chảy xuống.

Nam Sơn lập tức nổi giận, cầm thanh đao mới mài, sát ý thấu xương mà quét một vòng chung quanh, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc là ai? Lăn ra đây!”

Chử Hoàn lắc đầu, rút bàn tay bị thương về vẩy máu trên vết thương, lau qua loa, đoạn nghiêm túc nói: “Nam Sơn, không nghỉ ngơi nữa. Đốt quyên trượng lên đi, chúng ta sẽ lên núi ngay bây giờ.”

Chử Hoàn vẫn biết mình hơi thần kinh, song tuyệt đối không loạn thần kinh, bởi vì trên thế giới thật sự chẳng được mấy thứ khiến anh sợ, thế nhưng ngay chớp mắt vừa nãy, Chử Hoàn đột nhiên sởn gai ốc. (Loạn thần kinh: cảm xúc không ổn định, dễ u buồn, lo lắng, phẫn nộ, căng thẳng, đau lòng... hơn người khác)

Viên Bình nghe ngữ khí gấp gáp ấy mà ngăn ra: “Lửa... lửa, đi đâu tìm lửa? Để tao đi xem thử gần đây có gỗ không.”

Ở nơi quỷ quái chỉ toàn cỏ dại này đào đâu ra gỗ khô để hắc đánh lửa?

Túi thuốc của Nam Sơn đã sắp bị nước biển ngâm mục, chai chai lọ lọ đựng thuốc bên trong không cách nào dùng nữa, cậu không chút tiếc rẻ đổ hết mấy thứ ấy ra, sau đó lấy một cái gói bọc kín giấy dầu ở dưới cùng, lẹ làng xé ra, vậy mà lại có một đôi đá đánh lửa nhỏ.

Cậu mau chóng đánh lửa, đốt quyên trượng lên lần nữa.

Ba người nhanh nhẹn buộc lại dây thừng, trèo lên “thủy sơn” cao chót vót kia.

Vòng ngọn “thủy sơn” này, ban đầu Chử Hoàn hoài nghi nơi đây vốn là một ngọn núi, trên núi có thứ nào đó, có thể hút hết nước ở dưới lên, bấy giờ mới có vẻ như núi khoác màn nước.

Song họ đi quanh “thủy sơn” vài vòng, lại không thể tìm được một chỗ đá núi gồ lên.

Chử Hoàn tự dừng cảm thấy ngọn thủy sơn này tựa hồ hơi quen mắt, nhưng nhất thời không nghĩ ra, thế là đành phải thôi. Anh quyết đoán tháo hai đoạn dây thừng buộc cổ tay, nhắc chân muốn chui xuống nước.

Nam Sơn túm anh lại, lớn tiếng nói: “Anh muốn làm gì?”

Chử Hoàn: “Tôi đột nhiên có một ý tưởng, không biết là đúng hay sai – nhưng phải vào nghiệm chứng trước.”

Nam Sơn: “Anh muốn chui vào nước à?”

Chử Hoàn: “...”

Không biết từ khi nào Nam Sơn đã thành con giun trong bụng anh, đây dường như là một dấu hiệu không tốt lắm.

Nam Sơn: “Không được!”

“Tôi chỉ vào nhìn một cái thôi.” Chử Hoàn nói, “Chỉ một cái, nếu cả người đi vào cũng không chạm được bản thể của núi, thì tôi sẽ lập tức rút về”

Chử Hoàn co vai, khéo léo thoát khỏi tay Nam Sơn: “Được, cứ quyết định thoải mái như vậy.”

Dứt lời anh chui thẳng vào dòng nước quanh vách núi, Nam Sơn bắt không được, dây thừng trên cổ tay buộc với Viên Bình, hai người lại hết sức thiếu ăn ý cản trở nhau, bóng Chử Hoàn thoáng cái đã mất tăm.

Nam Sơn: “Chử Hoàn!”

Viên Bình rì rì nói: “Tộc trưởng Nam Sơn, ân ái trước mặt chủng tộc định trước là ế vạn năm này, không tốt chút nào.”

Nam Sơn: “Anh ấy...”

Viên Bình nở nụ cười bất đắc dĩ: “Tôi thấy nếu cậu còn tiếp tục như vậy, thôi thì cứ buộc quách nó trên thắt lưng cho rồi.”

Nam Sơn ngẩn người, nghĩ đến phương diện ấy, phát hiện mình thực sự làm được.

Cũng may Viên Bình không chú ý tới suy nghĩ kỳ lạ của cậu, mắt nhìn chăm chú nơi Chử Hoàn tiến vào, cảm khái: “Ồi, nói thật, trong những

người ng ần ấy năm qua tôi gặp, tiện nhân đó cơ bản là kẻ đáng tin nhất ngoài tộc trưởng nhà tôi.”

Nam Sơn không liệu được đánh giá về Chử Hoàn trong lòng Viên Bình lại cao như vậy, nhất thời thoáng sửng sốt: “Tiện nhân có nghĩa là... ‘anh em tốt nhất’.”

“Ha ha,” Viên Bình lúc này mới nhớ tới chuyện Chử Hoàn lừa người ta mà lại tự vác đá đập chân mình, không vạch trần ngay lập tức, chỉ tùy tiện cười cười cho qua, gãi đầu nói, “Thực ra thì tôi rất phục nó... A, đúng rồi, chuyện này cậu nhất thiết đừng nói lại cho nó nghe, kéo thẳng đó càng đắc chí hơn – thế nên cậu yên tâm, nó nói muốn xem một cái, thì tuyệt đối nói được làm được, sẽ không xem hai cái, sẽ lập tức... Đó, cậu xem, chẳng phải ra rồi sao.”

Chử Hoàn ướt như chuột lột chui ra khỏi thủy sơn, sắc súa hết sức thảm hại, quả thực nước mắt nước mũi đều chảy hết xuống.

Cũng phải, nước ở thủy sơn th ần kỳ này chảy ngược lên trên, không phải đổ thẳng vào mũi người ta sao?

Viên Bình có thể tưởng tượng hình dáng thê thảm của anh ta lúc ở dưới nước, đang chuẩn bị cười người hôm trước hôm sau người cười mà sỉ nhục vài câu, thì Chử Hoàn không để ý dáng vẻ thảm hại ho muốn văng cả phổi của mình, sắc mặt khó coi ra hiệu cho họ lui lại.

Nam Sơn đỡ anh, nghe thấy Chử Hoàn th ầu thào như sắp tắt thở: “Nhất định phải bảo vệ chặt chẽ quy ền trượng, khụ... tuyệt đối không thể để nó tắt... khụ khụ khụ khụ...”

“Trong ‘Thủy Liêm động(1)’ đó có cái gì? Mà đã nhìn thấy gì?” Viên Bình ở đằng sau lải nhải hỏi.

Chử Hoàn vừa định trả lời, nhưng trong họng chưa hắng sạch, tức khắc lại ho sù sụ.

“Thủy Liêm động cái gì? Trong đó làm gì có núi, chỉ toàn là nước thôi. Đây căn bản là một ngọn núi hoàn toàn do nước tạo thành, bên trong ngâm mấy bộ xương người.” Chữ Hoàn hơi trầy trật nói khàn khàn, “Nhưng có thể không phải xương cốt thật, đã nhiều năm như vậy, nếu thực sự có xương người, thì nên rã ra từ lâu rồi, làm sao có thể hoàn chỉnh thế được...”

Anh chưa dứt lời thì dị biến chợt xảy ra.

Cả mặt đất đột nhiên rung dữ dội, lấy thủy sơn làm trung tâm, bốn phía hòn đảo góc dậy như bạch tuộc khổng lồ, bọt nước bắn tóe như sóng thần, đám dây leo chết héo chìm trong đó, có tiếng gầm gừ như sấm rền vang lên khắp nơi.

Sau đó, mặt đất vốn không một mối ghép như áo trời đột nhiên nứt thành vô số sợi dây còn cứng hơn đá, chớp nhoáng quét tới ba con người như sâu kiến.

Viên Bình ngờ ngác đứng tại chỗ: “Đảo này... đảo này là...”

Ngay cả thần sơn cũng bị nuốt, chỗ duy nhất có thể nhìn thấy ánh dương trên thế giới này, còn nơi nào đây?

Giả thiết xấu nhất đã thành sự thật, hòn đảo này chính là bản thể của “nó”.

Chữ Hoàn giờ khuỷu tay quắc cổ Viên Bình, kéo mạnh hắn ra sau, dây leo khổng lồ rít lên mà nện qua chỗ họ vừa đứng.

“Đầu ra làm gì, lên núi! Nhanh lên!”

Viên Bình muốn phát điên: “Lên núi? Núi, núi làm từ nước... giẫm vào đâu?”

Chữ Hoàn tức thì nổi giận: “Mẹ kiếp mày đặc ruột hả? Chẳng lẽ nhảy xuống biển thì không nổi lên được!”

“Đừng ồn nữa,” Nam Sơn đột nhiên nói, “Lên núi có thể hơi khó khăn đấy.”

Chử Hoàn và Viên Bình đồng thời nhìn cậu.

Nam Sơn thần sắc bình tĩnh: “Tôi không cách nào khống chế dòng khí nơi đây.”

Có nghĩa là cậu không thể bảo vệ tốt ngọn lửa trên quyên trượng ở trong nước.

Viên Bình: “Cái đêch!”

Chử Hoàn cười khở.

Mà theo Trần Tinh đảo lộ ra diện mạo thật, trong khe hở giữa đám dây leo quấy đập khắp nơi, bóng tối quen thuộc khiến da đầu ngứa ngáy từ dưới biển lan tràn lên.

Lại một sợi dây leo khổng lồ từ trên cao nện xuống, với người đang ở trên đảo thì không khác nào trời sập đất nứt, cả ba hốt hoảng chạy trốn, lúc này trừ thủy sơn quý dị ra thì họ đã không còn đường lui khác.

Nam Sơn đột nhiên nhét quyên trượng tọc trượng vào tay Chử Hoàn: “Cầm lấy.”

Chử Hoàn sửng sốt, mới nhận lấy thì Nam Sơn bất ngờ cúi xuống bế thốc cả người anh lên, sau đó không chút do dự chui hẳn vào thủy sơn.

Sức nổi của nước nhanh chóng đẩy Nam Sơn lên mặt nước, trong cả quá trình, Chử Hoàn được cậu nâng nổi từ ngực trở lên, giữa vô vàn bọt nước bắn tung tóe, bảo vệ ngọn lửa trên quyên trượng một cách nguy hiểm.

Viên Bình thấy thế, nhanh chóng vòng sang bên kia, hai người nâng Chử Hoàn, bơi đứng mà lên.

Bỗng nhiên, Nam Sơn giẫm lên vật cứng, cậu ngẩn ra, lập tức nhớ tới móng xương Chử Hoàn nói, liền giật nảy mình, giờ chân giẫm theo bản năng.

Chưa kịp dùng sức thì mắt cá chân đã bị xương tay lạnh ngắt bắt được.

Sau đó một luồng lực lớn từ dưới nước truyền đến, Nam Sơn quyết đoán buông Chử Hoàn ra, ngay lập tức cậu bị lôi xuống nước.

Tình cảnh dưới nước khiến người ta sởn gai ốc, họ đã bị đám xương người lớn bé bao vây, trên đám xương chỉ chút xúc tu của thứ gì đó không biết, chúng thao túng mớ xương cốt này, hết như lũ rôi gỗ giật dây quỹ dị vậy.

Viên Bình chỉ cảm thấy dây thừng cột trên tay mình và Nam Sơn bị kéo mạnh, còn chưa kịp hỏi, thì chân hắn cũng bị cái gì đó tóm lấy.

Tiểu Lục dùng đuôi quăn thắt lưng hắn, chui tọt xuống nước, lấy thân thể mẫn xà đập loạn xạ vào đám xương cốt ấy, nhưng hình thể nó dù sao cũng kém khá xa con đại xà ban đầu của Lỗ Cách, ở dưới nước có vẻ càng trầy trật.

Viên Bình tròn tròn mắt, hắn nhìn thấy dưới nước cũng có bóng tối khiến da đầu ngứa ngáy chầm rãi bao vây lên, may mà quyên trượng của Chử Hoàn còn sáng, tạo thành khu vực an toàn cực kỳ mong manh trong làn nước.

Mà chút ánh sáng vụn vỡ này cũng nhanh chóng chực tắt – Viên Bình trông thấy, ba bốn bộ xương bơi đến hướng Chử Hoàn.

Mấy bộ xương khô đương nhiên sẽ không làm gì được Chử Hoàn, nhưng một khi anh bị lôi xuống nước, thì chút ánh sáng trên quyên trượng sẽ...

Viên Bình giãy khỏi con rắn trên người, đẩy nó về hướng Nam Sơn.

Nam Sơn vừa khó khăn thoát khỏi mấy bộ xương như rôi quăn lấy, liền thấy càng nhiều hơn, trong lòng tức thì nôn nóng, đúng lúc này, cậu cảm nhận được dây thừng trên tay bị đứt.

— Thủy Liêm động là ở Hoa Quả sơn. Thực ra nó chỉ chung những hang động có màn nước bên ngoài, cơ mà mình thấy Pi hay nhại Tây du ký nên là ờ... Thủy Liêm động trong này biến thành danh từ riêng, vậy đó.

=_

SƠN HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 73

Nam Sơn giật nảy mình. Trong cơn hỗn loạn, cậu còn chưa kịp thấy rõ đầu kia sợi dây xảy ra chuyện gì, thì đã cảm thấy có cái gì đó đập thẳng tới, liền giơ tay đón theo bản năng, mới phát hiện là con rắn kia.

Con rắn giãy giụa không ngừng trong tay cậu, mà sợi dây thừng đứt lúc này mới bay đến trước mặt.

Đầu kia dây thừng bị vật sắc cắt.

Cơ thể Viên Bình trôi nổi dưới nước, không bám víu được vào đâu.

Không cần phải nghi ngờ, ngoại hình hắn không hề có điểm gì bất đồng với những Người Thủ Môn khác, thế nhưng luôn có vẻ không được điển hình cho lắm, da hắn nhợt hơn thì cũng chẳng tạo cảm giác quá nhợt nhạt.

Tựa như ánh dương đôi khi cũng trắng bột, nhưng chẳng ai cảm thấy ánh dương u ám, dù trắng thì cũng trắng đến lóa mắt.

Viên Bình giơ ngón trở lên môi, ra hiệu “suyt”.

Nam Sơn muốn đuổi theo, song nước biển cuồn cuộn cùng đám xương không ngừng vây tới đã cản chân cậu.

Viên Bình nét mặt tươi cười.

Nam Sơn nghe nói hắn từ nhỏ lớn lên bên Chử Hoàn, sau khi trưởng thành còn từng làm việc chung, nhưng cậu chưa bao giờ tìm thấy Viên Bình và Chử Hoàn có điểm nào giống nhau – ngoại trừ đầu rất thích kiếm chuyện khiến đối phương khó chịu.

Lúc Chử Hoàn cười luôn có vẻ ý tứ sâu xa, dù anh kỳ thực chẳng có thâm ý gì. Viên Bình thì tựa như vĩnh viễn là một gã thiếu niên, không mấy chững chạc, nhiều lúc thậm chí lỗ mãng, nhưng khi hắn cười, dường như Nam Sơn một dạo từng coi hắn là tình địch, cũng luôn không nhịn được tha thứ cho hắn.

Viên Bình ngẩng đầu nhìn Chử Hoàn trên mặt nước, cực kỳ lạc quan nghĩ: “Dù sao tao đã thừa nhận mày mạnh hơn tao, lần trước giao cho mày, vậy lần này cũng là mày đi.”

Trước lạ sau quen mà, vừa nghĩ đến các cách nói Chử Hoàn mở miệng là phun ngay ra, Viên Bình liền cảm thấy rất yên lòng.

Nghĩ vậy, Viên Bình vô cùng yên tâm lớn mật chìm vào bóng tối.

Ừm, kỳ thực vừa nghĩ thế mới thấy Chử Hoàn cũng không hề đối gạt ai, trong một vài ngữ cảnh, “tiện nhân” quả thật có nghĩa là anh em tốt nhất.

Giây tiếp theo, Nam Sơn chỉ cảm thấy mình bị cuốn vào vòng xoáy khổng lồ, có thứ gì đó cuốn mạnh nước biển, quét sạch mọi xương khô xung quanh cậu và Chử Hoàn, mà sức mạnh ấy lại không hề hung tàn, dễ dàng đẩy Nam Sơn lên mặt nước, thậm chí kiên trì ngọn lửa yếu ớt trong tay Chử Hoàn nên không bắn lên một tẹo bọt nước nào.

Nam Sơn và Viên Bình chớp mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn, nói không nóng lòng là không thể, nhưng Chử Hoàn chẳng có cách nào, ngay cả đám xương đáng tửm như ung nhọt di căn đó bám riết không đi, Chử Hoàn cũng chẳng dám thoải mái phản kích – bởi vì quyên trọng đang ở trong tay anh.

Từ góc độ của Chử Hoàn, đã nhìn thấy bóng tối dưới nước ủa tới như muốn đuối tận giết tuyệt, thời điểm thế này, dù phải đốt chính anh thì lửa trên quyên trọng cũng tuyệt đối không thể tắt được.

Anh bị quyên trọng như tính mạng này cản tay, lo trước lo sau muốn bán thân bất toại.

Đúng lúc này, trợ lực bất ngờ kia như thần binh trời giáng, nháy mắt dọn sạch con đường phía trước.

Nhưng Chử Hoàn không vui, ngược lại còn kinh hãi.

Trong lòng anh biết rõ, trợ lực lớn nhất của ba người họ chính là công năng đặc dị mà Nam Sơn đã không thể sử dụng... Thế luồn sức mạnh này, lại là đến từ đâu?

Vòng xoáy êm dịu còn đang tiếp tục xoay tròn nâng Chử Hoàn lên cao hơn, mặt nước cơ hồ chỉ có thể đến dưới eo anh, lấy anh làm trung tâm, hình thành một xoáy nước bé tí như cái khiên vậy.

Lúc này, Chử Hoàn trông thấy Nam Sơn nổi lên trước mặt.

Nam Sơn trong cảnh thập tử nhất sinh nhìn anh một lúc lâu không nói gì, sự bối rối giống như không biết phải bắt đầu từ đâu, đôi mắt ngăm nước đỏ lên... Chử Hoàn vừa nhìn thì đã hiểu hết.

Anh nghe thấy tiếng “răng rắc”, rồi hải thủy sơn trước mặt bỗng có thêm một lối đi. Nước biển như bị vũ khí sắc lẹm chém ra, chính giữa hình thành một con đường, lại bị sức mạnh nào đó đè thành hình bậc thang, đồng thời hạ nhiệt độ kết băng với tốc độ nhìn thấy được, chớp mắt tạo thành cầu thang như chạm bằng băng, nối thẳng lên đỉnh núi.

Như là có người dốc hết sức trải đường cho họ vậy.

Chử Hoàn chậm rãi cúi đầu nhìn mặt băng dưới chân, cảm thấy hơi trơn, anh hơi lão đạo, song vẫn lập tức đứng vững lại – anh phải đứng thật vững vàng, bản thân anh ngã xuống vực sâu vạn trượng mà chết thì không hề gì, nhưng quyền trượng còn nằm trong tay anh.

Có lẽ là nước đóng băng quá nhanh, Chử Hoàn cảm giác được hơi lạnh bức người sắp sửa đông cứng các khớp, rất lâu sau anh mới chậm chạp khom lưng, chìa một tay thấp giọng bảo Nam Sơn: “Để tôi kéo cậu lên.”

Nam Sơn chỉ cảm thấy bàn tay kéo cậu lạnh lẽo vô cùng, lòng thất lại, mượn lực trèo lên cầu thang bằng băng.

Tiểu Lục chậm chạp trườn xuống người cậu, leo lên ống quần nhỏ nước của Chử Hoàn. Con rắn ấy toàn thân ướt đầm, lơ lơ gác cái đầu tam giác trên vai Chử Hoàn, như một động vật trụ lại bị vứt bỏ.

Chử Hoàn không hỏi Viên Bình đã đi đâu, anh thậm chí không nói gì, chỉ với tay nhét lại quần trousers đang chấy vào tay Nam Sơn, sau đó chẳng rằng chẳng nói quay người, men theo cầu thang do ai đó trải bằng sinh mạng tiếp tục đi lên trên.

Kỳ dị làm sao, khi lại lần nữa đi trên con đường người khác trải sẵn cho, trong lòng Chử Hoàn không hề có phản ứng quá mạnh.

Có lẽ thật sự là quen rồi, hoặc là do tự bảo vệ mình mà cố ý kéo dài cung phản xạ, nên đến bây giờ vẫn chưa kịp có phản ứng.

Hiện giờ, mục tiêu trong mắt Chử Hoàn chỉ còn lại ngọn núi dường như không cách nào trèo lên đến đỉnh này.

Anh nghĩ thầm trong bụng, làm người không thể quá sĩ diện, càng không thể quá nghiêm túc, lạnh thì nói lạnh, đau thì nói đau, khó chịu thì nói khó chịu. Ai mà không phải là phạm nhân, ai mà không có thất tình lục dục hỉ nộ ai lạc?

Khi không giả sỏi làm gì?

Khiến người khác đầu cho rằng mình thánh quang chiếu rọi, không gì không làm được, thì có ích lợi gì?

... Ngoại trừ thời điểm sống còn lại bị người ta đẩy ra gánh trách nhiệm.

Chử Hoàn cười tự giễu, nhanh chóng đi trên thủy sơn quý dị và cầu thang băng nổi, như bước trên đất bằng, bị người phía sau nắm lấy cổ tay.

“Chử Hoàn!” Nam Sơn hoảng sợ trước phản ứng bình tĩnh này, cậu túm lấy Chử Hoàn, sau đó vội vã cột chết sợi dây thừng lên cổ tay anh, “Anh... anh nói một câu với tôi được không?”

Chử Hoàn theo lời quay đầu lại, quả nhiên nói một câu với cậu: “Đã đến địa bàn của ‘nó’ rồi, sợ là chút tài mọn của chúng ta trước kia sẽ không dễ sử dụng, cầu thang này còn có thể duy trì bao lâu? Tốt nhất là chúng ta đi nhanh lên.”

Nam Sơn cúi đầu nhìn chằm chằm nút thắt giữa hai người, trăn mặc chốc lát: “... Tôi không nói chuyện này.”

Chử Hoàn chìa tay, xuyên qua mái tóc dài sũng nước của cậu, trên mặt thoáng qua một nụ cười: “Ưm được, không nói chuyện này – tôi yêu cậu!”

Câu nói đột nhiên này làm sao vàng bay đầy trước mắt Nam Sơn, cậu suýt bước nhàn, xém tí nữa trượt chân ngã nhào. Nam Sơn trân trân nhìn anh một lúc lâu, không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Chử Hoàn thành công chặn miệng cậu chỉ bằng một câu, trên mặt có sự dịu dàng thoáng nét mờ mờ, nắm sợi dây thừng trên tay, tiếp tục đi lên núi. Hai người cứ thế trăn mặc đi mấy trăm mét trên ngọn núi bằng băng do con người tạo thành.

Mới đầu băng đóng rất chắc, nhưng càng lên cao càng lỏng lẻo, cuối cùng cơ hồ biến thành một tầng băng nổi mỏng manh, chạm nhẹ là nát bét.

Sức Viên Bình chỉ có thể đưa họ đến nơi này.

Vừa nghe thấy dưới chân truyền đến tiếng “rắc” khẽ, Chử Hoàn liền đặt tay lên con dao găm bên hông.

Xuyên qua tầng băng mỏng tang, Chử Hoàn đã có thể trông thấy hàng dài bóng đen đuổi theo dưới chân.

Anh chợt dừng bước, trăn giọng nói: “Nam Sơn, tôi có một chuyện không tốt lắm phải cho cậu biết – phía trước không còn đường, e là chúng

ta lại phải xuống nước rồi.”

“Tôi cũng có chuyện này muốn cho anh biết,” Tiếng Nam Sơn từ sau lưng truyền đến, “Anh quay đầu lại xem quyên trượng này.”

Khi Chử Hoàn nhìn thấy quyên trượng tộc trưởng lần đầu tiên, nó cao gần bằng một người, trên đỉnh còn khảm một viên đá quý to vừa uy phong vừa như chúa đất – sau đó đá quý bị vỡ, quyên trượng ngắn bớt một đoạn. Lúc người đẹp bao vây ngọn núi, bị đốt làm mồi nhử, quyên trượng lại mất một đoạn... Dọc đường càng đi càng ngắn, tuy đã là bình thường, nhưng nó chưa bao giờ ngắn nhanh như thế!

Chử Hoàn nhớ rõ như in, khi anh đưa quyên trượng cho Nam Sơn, thứ ấy chỉ ít còn dài bằng cánh tay mình, hiện giờ chẳng qua chỉ chớp mắt, mà nó còn lại không đến một bàn tay!

Nam Sơn thấp giọng nói: “Sau khi lên hòn đảo này, quyên trượng cháy càng lúc càng nhanh, e là chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi.”

Thế nào là nhà đột còn gặp mưa dầm suốt đêm?

Lúc vừa đến cuối cầu thang, Chử Hoàn vốn định dừng lại thương lượng qua về con đường phía trước nên đi thế nào, nhưng hiện giờ thương lượng cái đích gì nữa, quyên trượng còn mỗi một mẫu này có thể để họ kiên trì đến đỉnh núi hay không cũng là một vấn đề rồi.

Huống hồ... nếu họ thật sự không tìm được cái gọi là “thánh thư” trên đỉnh núi, thì nên làm thế nào đây?

Ý nghĩ này thoáng qua trong lòng, ánh mắt Chử Hoàn hơi trầm xuống, nhưng anh không hỏi thẳng, lời ra đến miệng, luôn vòng vo tam quốc theo thói quen, hỏi Nam Sơn: “‘Thánh thư’ mà cậu nói thật sự chỉ là một tảng đá trắng thôi sao?”

Nam Sơn gật đầu: “Ừ.”

Gật xong, Nam Sơn nhảy cảm bổ sung một câu: “Tôi tin rằng thánh thư ở ngay trên đỉnh núi, anh yên tâm đi.”

Chử Hoàn hơi ngạc nhiên giây lát, đoạn lắc đầu cười khở, không nhiều lời nữa, kéo dây thừng trên cổ tay Nam Sơn, quyết đoán nói: “Vậy thì xuống nước thôi.”

Dứt lời Chử Hoàn đã nhảy xuống nước trước.

Có lẽ là do áp lực trên mặt băng đột nhiên thay đổi, hai người vừa nhảy xuống, chỗ họ mới đứng đột nhiên nứt ra một cách cổ quái, sau đó khe nứt như mạng nhện lan ra xung quanh, dưới chân núi nhanh chóng truyền đến tiếng vỡ vụn rất lớn – cầu thang băng khéo léo tuyệt vời này chớp mắt liền sụp đổ.

Chử Hoàn một tay nắm sợi dây thừng cột Nam Sơn, một tay cầm dao, không hề ngoái nhìn lại, chỉ ngẩng đầu dõi về hướng đỉnh núi.

“Không còn xa lắm.” Chử Hoàn an ủi mình như vậy.

Nhất thời, trong lòng anh trỗi lên vài phần bình tĩnh như trở về với số mệnh vậy. Quyên trọng tối đa giúp họ đến được đỉnh núi, tình hình trước mắt với họ mà nói, là không thành công thì thành nhân, bất luận thế nào cũng không còn đường thứ ba.

Nếu trên đỉnh núi không có thánh thư, hoặc là thánh thư không tin được, thì họ cũng sẽ mất đi đường tìm kiếm đấu tranh.

Nước biển vẫn chảy ngược một cách quỷ dị, đẩy hai người lên núi, đám xương khô không biết có phải là bị Viên Bình giam cầm dưới chân núi hay không, mà tạm thời chưa có dấu hiệu đuổi theo, cứ thế, hai người đi giữa làn nước cũng không tốn sức như trong tưởng tượng.

Tiếng băng vỡ vụn vang lên không dứt ở đằng sau, mới đầu nghe Chử Hoàn còn cảm thấy rất bình thường, nhưng rồi anh nhanh chóng phát hiện, tiếng động này hơi vang quá, cũng hơi kéo dài quá.

Nam Sơn đột nhiên vượt qua dây thừng, nắm tay Chử Hoàn. Đồng thời trên đỉnh đầu có bóng đen lướt qua, Chử Hoàn ngẩng phắt lên – thấy cả không trung dường như đầu đảo ngược lại.

Đám dây leo khổng lồ xám xịt gần thành đen trên “Trần Tinh đảo” đã đuổi hết thân ra, to đến không thể tưởng tượng, con người ở trong phạm vi bao phủ của “nó”, như một hạt cát gió thổi là bay trên ngọn núi cát, nhỏ đến độ thực tình chẳng đáng nhắc tới.

Ngọn hải thủy sơn này cao gần ngàn mét, mà bọn Chử Hoàn đã đi đến nơi cách đỉnh núi chỉ còn một phần tư, thế nhưng từ trên cao nhìn xuống, đổi hết thị lực của Chử Hoàn, cũng chẳng thấy gốc của chúng đâu!

Mà hằng hà sa số dây leo dài hàng trăm ngàn dặm này lại cùng lúc chậm rãi ngóc lên, muốn quấn lấy thủy sơn ở trung tâm Trần Tinh đảo – quả thực như một bàn tay khổng lồ nắm một nụ hoa chỉ to bằng móng tay.

“Nó” sẽ nghiền nát cả họ lẫn ngọn thủy sơn này.

Đây chân chính là che trời trùm đất, đảo lộn thế giới.

Trong tiếng ừ ừ điếc tai, dây leo đã chụp thẳng xuống đầu.

Tình cảnh này chưa từng nghe nói, cũng chưa từng được thấy, Chử Hoàn chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể cười khổ. Anh không biết Viên Bình rốt cuộc ở đâu ra lòng tin, tin rằng anh có thể đấu một trận với quái vật như vậy... Đây là chuyện con người có thể hoàn thành sao?

Chử Hoàn nghĩ như thế, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi – còn một phần tư.

Vừa rồi Viên Bình có thể đưa họ một mạch đến nơi này, trước mắt tuy tình hình hơi gay go hơn ban nãy, nhưng Chử Hoàn cảm thấy mình ít nhất có thể thử xem.

Anh sớm chuẩn bị dao sẵn sàng, chính là vì giờ phút này – tay Chử Hoàn ở dưới nước đã tỉnh rụi cắt đứt dây thừng giữa mình với Nam Sơn, anh nắm đầu kia sợi dây, tránh để cậu nhận thấy bất thường.

Làm xong xuôi, nhân khi Nam Sơn còn chấn động chưa định thần lại, Chử Hoàn nghiêng người rẽ nước bơi đi như cá lội.

Thời gian và thời cơ anh ra tay đều vừa đúng, thủ đoạn càng không dễ phát hiện, theo lý nên mã đáo thành công.

Ai ngờ anh còn chưa kịp bơi đi thì giữa chừng đã bị người ta tóm cổ chân.

Nam Sơn không biết từ khi nào đã thu tâm mắt về, đang bình tĩnh mà ần nết tức giận nhìn anh chăm chăm.

Ngay sau đó, mắt cá chân Chử Hoàn chợt đau nhức, như có một sợi gân bị tóm lấy. Không biết Nam Sơn dùng thủ đoạn phân tâm thác cốt gì, mà anh cảm thấy cẳng chân mình trong nước biển lạnh buốt tức khắc rút gân, lập tức chẳng còn chút sức nào, bị Nam Sơn một tay tóm về.

Lưng anh và ngực Nam Sơn va vào nhau, Tiểu Lục vội né đi, tránh để “rắn chấu vạ lây”.

Nam Sơn nhân lúc chân anh rút gân đến không thể động đậy, mau chóng dùng hai chân mình quấn lấy anh, một tay giữ cổ Chử Hoàn, nâng cầm anh lên, để trên hõm vai mình.

Chử Hoàn toàn thân run rẩy, không biết là do đau hay do điểu gì khác.

Nam Sơn lờ đi dây leo đang đổ ập xuống đầu, nhỏ giọng thì thầm vào tai Chử Hoàn: “Anh vừa mới nói là anh yêu tôi -”

Chử Hoàn đáp khàn khàn: “Bây giờ không yêu nữa, dù má, thả ra...”

Nam Sơn đặt một nụ hôn hết sức thô lỗ lên môi anh.

Chử Hoàn không có tâm trạng, mặc cho cậu làm gì thì làm, vừa âm thầm kéo cái chân mới bị Nam Sơn đánh lén đến rút gân, vừa thò tay ra sau gáy Nam Sơn.

Nhưng anh đưa lưng về phía Nam Sơn, tư thế rất mất tự nhiên, thế nên Nam Sơn lập tức nhận thấy ý đồ của anh. Cậu chỉ hơi nghiêng đầu, xoay tay anh đi, sức mạnh đáng sợ của Người Thủ Sơn khóa chặt tứ chi Chử Hoàn, cậu khẽ thở dài: “Để tôi nhìn anh cho kỹ, đừng giãy giụa nữa.”

Thân thể Chử Hoàn càng run rẩy dữ dội hơn, anh như suy sụp mà thấp giọng nói: “Cậu xin cậu, tôi cầu xin cậu...”

Nam Sơn im lặng nhìn anh, trong nháy mắt ấy, tộc trưởng Người Thủ Sơn trẻ tuổi thoáng qua vẻ đau đớn nặng nề nhất từ lúc chào đời đến nay, sau đó, cậu bóp nhẹ gáy Chử Hoàn, sức lực và chùng mực đầu vừa đúng.

Hôn mê ngắn làm thân thể Chử Hoàn thả lỏng nổi lên mặt nước. Nam Sơn nhét quyên trượng chỉ còn dài bằng hơn nửa bàn tay vào miệng Tiểu Lục, để nó ngậm, đoạn cậu sờ đầu con rắn nói: “Bất luận thế nào, không thể để ngọn lửa này tắt.”

Tiểu Lục như hiểu như không trưng ra vẻ mặt lơ mơ, Nam Sơn cười khổ một tiếng, nhưng đã không tìm được ai đáng tin hơn để phó thác.

Cậu nhìn Chử Hoàn lần cuối, nhẹ nhàng vỗ trán Tiểu Lục: “Đi.”

Nam Sơn giương mắt nhìn đại xà kia kéo Chử Hoàn, chậm rãi bơi đi xa cậu.

Như là tự tay bỏ xuống một mồi lửa vậy.

Tay Chử Hoàn nổi trên mặt nước co lại một chút, hẳn là sẽ lập tức tỉnh lại.

Nam Sơn ngẩng lên nhìn bóng đen khổng lồ sắp sửa đè xuống đỉnh đầu họ, không trì hoãn nữa, chui thẳng vào đó mà chẳng thêm ngoảnh lại.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 74

Khi cả hải thủy sơn bị đám dây leo rắn như sắt đá chạm rãi bao vây, màn trời liền u ám hẳn, một tia sáng cũng chẳng lọt qua, ngay cả bóng tối vẫn hung ác bám riết không buông cũng hòa vào màn đêm đen kịt, như quay về một vùng hỗn độn tối tăm ngọt ngào.

Nơi đây chỉ có gió.

Ngay cả nước biển cũng ngừng chảy, ở cái nơi đủ để khiến bất cứ ai phải mắc chứng sợ dầy này, vậy mà chỉ còn lại mỗi gió.

Nói cho chính xác thì đó là một dòng khí, cực kỳ mỏng manh, lại cực kỳ cứng cáp. Nó tách đám dây leo không thể ngăn cản ra một khe hẹp, sau đó từ từ làm bạn, khiến người ta có ảo giác như ai đó vẫn bầu bạn bên cạnh vậy.

Mà sự thật là, trên thế giới này rốt cuộc chỉ còn lại mình Chử Hoàn, không gian anh có thể hoạt động cũng chỉ còn lại một khe hở chật chội, chưa biết thông đến đâu.

Những cái gọi là sinh cơ và hi vọng khiến người ta tìm đập thành thịch mà truy đuổi không nghỉ đó, phải chăng thật sự giống như vậy, vĩnh viễn chỉ có một đường thôi?

Độc xà Tiểu Lục kể từ khi sinh ra vẫn lấy chơi bời lêu lổng khắp núi rừng làm nghiệp, lần đầu tiên được tộc trưởng Người Thủ Sơn ủy thác trọng trách như vậy. Nó bơi không hề nhanh, tựa hồ muốn quay về nhưng lại không dám, cái bóng xanh lục dưới ánh sáng của quyên trượng tộc trưởng lấp lánh trong vắt như ngọc bích.

Đột nhiên, một bàn tay thò tới, lấy quyên trượng ra khỏi miệng nó.

Cái gọi là “quyền trọng”, lúc này thực ra cũng chỉ còn lại một ngón tay, y như cây đốt lửa yếu ớt trong phim cổ trang vậy.

Tiểu Lục co cái đuôi rắn, thân mật quấn trên người Chữ Hoàn, do dự cọ cọ.

Nó đã là một con đại xà, dù rằng so với lũ rắn cùng hình thể khác thì vẫn có thể xem là thanh tú, nhưng đầu sao nó vẫn là động vật máu lạnh mặt mũi dữ tợn, thành thử làm nũng trông hơi kì.

Nam Sơn ra tay không hề nặng, chỉ giây lát sau Chữ Hoàn đã tỉnh lại.

Thế nhưng... đại khái trong cuộc đời người ta, luôn có vài lần, chỉ chốc lát mà bãi biển đã hóa thành nương dâu mất rồi.

Trong sự tĩnh lặng không một tiếng động, Chữ Hoàn mở miệng nói: “Cậu ấy vứt tao với mày ở nơi này à?”

Tiểu Lục phát ra tiếng “phì phì”, lưỡi đảo qua mặt anh, có lẽ là do từng uống nước thánh quyền nên nó không có mùi tanh hôi của dã thú, chỉ làm người ta cảm thấy hơi ngứa.

“Suýt,” Chữ Hoàn lôi nó xuống khỏi mặt mình, nhìn lướt qua quyền trọng gần như biến thành một mẫu gỗ chân chính trên tay, sau đó thẳng tiến không lùi men theo khe hở chật hẹp do dòng khí căng ra cho anh, tiếp tục bơi lên đỉnh núi.

Anh nói với Tiểu Lục, “Im lặng nào, chúng ta phải đi lên đỉnh núi tìm tảng đá trắng ghi chép tất cả bí mật.”

Anh nói rất rõ ràng, không có nửa câu nhắc tới Nam Sơn hay Viên Bình, mỗi bước đi cũng tựa hồ thận trọng từng li, giống như hết thủy đầu nắm chắc trong tay, chỉ có ánh mắt là hết sức mù mờ.

Phải lên đỉnh núi, phải tìm được tảng đá trắng cứu mạng kia trước khi quyền trọng cháy hết, sau đó thì sao?

Những việc khác, Chử Hoàn tựa hồ đầu đã chẳng muốn suy nghĩ. Nhất thời anh theo bản năng che lại tất cả những điều nên nghĩ và không nên nghĩ, đầu óc trắng tinh, chỉ còn lại hai từ mấu chốt cần cỗi là “đỉnh núi” và “tảng đá”.

Đúng lúc này, cuối con đường từ đỉnh núi đi xuống đột nhiên quét tới một cơn gió lạnh, ngọn lửa trên quyên trượng nhảy nhót loạn xạ, Chử Hoàn không chút nghĩ ngợi đưa tay che gió, dãn ngọn lửa yếu ớt lại vô cùng quý giá ấy lên ngực.

Ngọn lửa bập bùng bị quả hạch đào nhỏ anh đeo ở đó hút một chút.

Lửa dãn lên da Chử Hoàn, chợt tỏa ra mùi khét lẹt, máu thịt người sống phảng phất truyền thứ sức sống kỳ dị nào đó cho ngọn lửa hấp hối, Chử Hoàn như hoàn toàn không cảm thấy đau, chẳng rên tiếng nào, tựa hồ bị bỏng không phải da anh, cũng không phải thịt anh vậy.

Anh chỉ đón cơn gió ấy, chờ dẫn tiếp tục tiến bước.

“E là mình sẽ bị chết cháy trước khi lên đến đỉnh núi thôi?”

Ý nghĩ này thoáng qua trong lòng Chử Hoàn, song anh không hề kích động, không cảm thấy nghiêm trọng lắm, cũng chẳng thấy đáng sợ mấy, thậm chí không suy nghĩ tìm cách đối phó.

Cũng may, đến nơi bóng tối dưới đèn này, “nó” giống như đã Kìên lư kỷ cùng, Chử Hoàn càng đến gần đỉnh núi thì trận gió tà kia thổi qua càng nhanh.

Quyên trượng chỉ còn bằng cái bật lửa.

Da thịt bị phỏng ở ngực Chử Hoàn chốc chốc bị nước biển quét tới, chẳng khác nào xát muối vào vết thương, đúng thật là một cực hình, mà anh thì giống như bị cháy hồng đoạn đuôi dây thần kinh, không hề kích động tẹo nào.

Trên hạch đào vẫn im ắng trước ngực anh đột nhiên lóe ánh đỏ ấm áp, Chử Hoàn không nhìn thấy, Tiểu Lục lại chú ý tới, nó gác đầu trên vai Chử Hoàn, hết sức chăm chú như đang chờ đợi con mồi, dòm lom lom hạch đào phập phồng theo nhịp thở của anh.

Đến lúc này, họ đã có thể trông thấy đỉnh ngọn hải thủy sơn.

Trên đỉnh đầu Chử Hoàn là dây leo rắn chắc màu xám đen bị Nam Sơn chống lên, phía dưới là nước biển vô cùng vô tận như đọng lại, chỗ cuối hải thủy sơn có một tảng đá to trắng tinh như trứng, vậy mà giống hệt tảng đá trắng Nam Sơn ấn tay anh thề nguyện... Không, còn cao và to hơn.

Tảng đá trắng ấy chỉ ít phải cao bốn năm mét, lạc loài treo trên hải thủy sơn, như một cái chêm hút cả hải thủy sơn, chúng tinh phủng nguyệt mà đứng sừng sững.

Chử Hoàn đến gần đỉnh núi, theo đó thì anh phát hiện hai chân mình lại dần dần chìm trên đất thật, gần tảng đá là một khoảng đất nhỏ lơ lửng, không có một giọt nước biển nào.

Ngọn núi ngưng tụ từ nước biển này, tựa hồ không hề là nhất thành bất biến do nước tạo nên, lấy tảng đá trắng ấy làm trung tâm, như có một trục thể rắn ở giữa vậy.

Nếu là bình thường, Chử Hoàn nhất định sẽ cẩn thận nghiên cứu chất liệu của mặt đất dưới chân trước khi đến gần, song lúc này đầu óc anh trống rỗng, trong mắt chỉ còn lại tảng đá cơ hồ mang theo sắc thái thần bí kia.

Đây chính là thánh thư rồi.

Chử Hoàn hơi khựng bước, rồi lập tức muốn xông tới, nhưng có lẽ là do tinh thần căng thẳng, hoặc do ngâm nước quá lâu, khiến đầu gối mềm nhũn, anh lão đảo quỵ xuống đất.

Gửi gắm sinh tử tồn vong của cả thế giới trên một tảng đá, chuyện này nếu để Chử Hoàn hơn một năm trước nghe thấy, nhất định sẽ cười rưng

rằng, nhưng giờ này phút này, anh như trúng ma chướng, tin chắc không nghi ngờ gì, thậm chí coi nó là phao cứu mạng.

Tiểu Lục chuẩn xác ngửa cổ ngậm phần cán ngắn tũn của quyển trượng trước khi nó rơi xuống đất, Chử Hoàn cười khổ định thần lại, một lần nữa nhận cây đuốc, lúc này anh đã không cách nào cần được quyển trượng, chiều dài của nó chỉ miễn cưỡng đủ để anh dùng ngón tay nhón thôi.

“Thời gian dài như vậy không phải chạy trốn chết thì là đánh nhau, chỉ mong ta chưa quên sạch những gì lão sơn dương dạy.” Chử Hoàn chẳng biết đang nói với rắn hay đang độc thoại, dưới ánh lửa, mặt sau tảng đá bóng loáng như ngọc, quả nhiên giống tảng đá đính hôn kia, Chử Hoàn vừa nói vừa đi ra mặt trước của nó, “Để xem nó viết cái...”

Lời anh nói dừng lại ở đây.

Mặt trước tảng đá – vẫn chẳng có cái gì cả.

Không, nó không có trước sau, một hòn đá bình thường thì làm gì có mặt nào để chia?

Nó chỉ là một tảng đá trời sinh do nước chảy mài thành mà thôi, cho dù trơn như mỡ dê – có thể cũng chỉ hơi đẹp hơn sỏi đá khác, ngoài ra không còn chỗ nào đặc dị.

Không thể nào!

Sao trên thánh thư lại không có lấy một chữ kia chứ?

Chử Hoàn cơ hồ suy sụp, anh hoảng loạn sờ soạng trên mặt tảng đá lạnh ngắt như phát điên, muốn tìm ra “huyền cơ” của thứ này.

Nhưng tảng đá ấy hoàn mỹ đến độ ngay cả một vết lõm cũng chẳng có.

Chử Hoàn tròn tròn mắt, lâm bẫm: “Cuối non, đỉnh nước, tâm đá... Đúng, tâm tảng đá...”

Anh như tìm được điểm mấu chốt, rút con dao giắt trên ống quần, chém tảng đá ấy như diên cuồng.

“Keng” một tiếng, sự tĩnh lặng trên hải thủy sơn bị nhát dao của anh phá hoại, đá và kim loại va chạm làm đốm lửa văng tung tóe. Cổ tay Chử Hoàn bị chấn động cơ hồ không còn tri giác, chỗ gan bàn tay nứt ra một đường, nhưng tảng đá kia không biết làm bằng chất liệu gì, mà con dao nghe đâu có thể chém được gió lại chỉ hằn một dấu cạn hờ trên đó.

Con dao Nam Sơn tặng anh vậy mà bị cong mất lưỡi.

Chử Hoàn ngơ ngẩn nhìn nó, ngón tay run rẩy không thể nào kiềm chế. Tích tắc ấy, trong bộ não dọc đường vẫn đờ đẫn đột nhiên hiện ra khoảnh khắc Nam Sơn tặng anh con dao – trong nhà khách nhỏ cũ nát nơi thị trấn biên giới, người kia tóc dài kiêu diễm, dung nhan tuấn tú vô song, dùng tiếng Hán bập bẹ nói với anh rằng “Bảo trọng, bằng hữu”.

Ký ức, logic của anh, rốt cuộc dưới sự đả kích mạnh, đã phá tan sự lừa mình dối người để tự bảo vệ suốt dọc đường.

Họ đi qua vô số con đường, thập tử nhất sinh, mọi người dùng sinh mạng đưa anh đến điểm cuối cùng, thế mà lại chỉ tìm được một tảng đá trắng trơn... Sự thật tàn khốc này rốt cuộc không hề che giấu, cứ thế trần trụi bày ra trước mắt anh.

Thần sơn, thánh tuyền, những người bạn bất đồng ngôn ngữ, lũ trẻ đáng ghét, Người Thủ Môn không thân thiện, bạn từ thời để chỏm như kẻ địch truyên kiếp, và cả Nam Sơn... Nam Sơn của anh.

Họ nối gót nhau bỏ anh đi mất, ép anh trở thành người cuối cùng trên thế giới này, ép anh đối mặt với trò đùa ác độc nhất ở tận cùng thế giới này.

Chử Hoàn dùng tay không cào tảng đá, mười ngón tay nhanh chóng dầm dìa máu tươi, vết máu xuôi xuống tảng đá thuần trắng để lại từng dấu vết, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Chử Hoàn từ từ quỳ xuống đất.

Anh thoát đầu cảm thấy không thở nổi, sau đó liền cười khe khẽ như tàu hỏa nhập ma.

Đúng vậy, sau khi biết đảo này chính là bản thể của “nó”, còn đi lên trên làm gì? Chẳng lẽ trông mong “nó” sẽ đội thánh thư trên đầu mình hay sao?

Vào sinh và ra tử đầu không có ý nghĩa, kết quả là, tất cả kỳ tích của thế giới này, chẳng qua là may mắn tạm thời.

Nào có một đường sinh cơ... Đó đầu là do tộc trưởng không rành việc đời của anh tự mình phán đoán thôi.

Một lần nữa, họ gửi gắm tất cả hi vọng vào anh, mà anh lại không thể hoàn thành sứ mệnh. Nhưng lần này không có ba năm cho anh phí hoài, cũng không có cơ hội ba năm sau chùi đất cho mình.

Quyền trượng rốt cuộc cháy hết, ngọn lửa đốt tới ngón tay Chử Hoàn, anh nửa là phản xạ có điều kiện nửa là dung túng mà buông tay, mặc ngọn lửa ấy rơi xuống nền đất lạnh băng dưới chân tảng đá.

Bóng đen nấp trong tối như ác ma rình thời cơ hành động, khi ngọn lửa ấy càng lúc càng yếu, nó liền bao phủ Chử Hoàn.

Cảm giác ấy cực kỳ huyền diệu, khó lòng hình dung, dường như là ngoại lực nào truyền cảm xúc của nó tới, nhưng bóng đen truyền đến không hề là đau khổ hay phẫn nộ, mà là nháy nhót vui mừng khó diễn tả thành lời.

Tim đập tăng tốc, tần mắt thoải mái, khúc Kinh trập dưới ánh dương tựa như mưa phùn gột rửa... Chúng ừ ừ kéo đến, êm dịu mà không cho phép kháng cự, bao trùm lên Chử Hoàn.

Nam Sơn từng nói, khi một người biết rõ mình đang ở nơi nào, biết rõ mình bị nuốt, anh ta nên có tri giác, hơn nữa ý thức có thể kháng cự sự trăn luhn này.

Lúc này, trong lòng Chữ Hoàn rõ ràng sáng như gương, nhưng anh cam tâm tình nguyện không phản kháng chút nào, mặc cho niềm vui quý dị ấy xâm nhập xương cốt. Anh đắm chìm trong đó như một con nghiện, mượn chút cảm xúc hư ảo này, lần lượt gọi dậy tất cả hỷ ức có thể làm cho anh cam nguyện nở một nụ cười trong cả cuộc đời này –

Hôm ấy, anh tỉnh lại trong nhà khách nhỏ đơn sơ, thấy Tiểu Phương không biết do nguyên nhân gì mà trợn mắt nhìn mình, thấy Nam Sơn đưa lưng về phía mình, thối một khúc nhạc vui vẻ.

Chỉ khoảnh khắc Chữ Hoàn đã hiểu được suy nghĩ trong lòng mình, anh chậm rãi mỉm cười, biết mình sẽ bị nhốt trong kỷ ức hư ảo này đến chết.

Nhưng anh lại vui vẻ nhận lấy.

Chữ Hoàn còn nhìn thấy, Nam Sơn mặc chiếc áo gi-lê thời trang lạ kỳ, với nụ cười vừa ngượng ngùng vừa đáng yêu đi tới, giơ đôi tay chai sần nâng cằm anh lên, cúi người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán anh, mà bảo rằng: “Sẽ lập tức ổn thôi, anh đừng sợ.”

Lúc nói câu này, Nam Sơn nhắm mắt lại, như đang nâng niu bảo bối quý giá nhất trong đời, rèm mi dày còn rung nhẹ nhẹ, khiến lòng người khác như bị lông chim phớt qua, tê dại chẳng muốn động đậy.

Chữ Hoàn đang định gật đầu nói “được”, thì trong tầm mắt đột nhiên bùng lên một vòng lửa, bóng tối và ảo giác xung quanh phút chốc tan sạch.

Chữ Hoàn choàng mở mắt, phát hiện mình còn đang ở dưới chân tảng đá trắng nực cười trên hải thủy sơn cổ quái kia.

Nhưng quyên trượng đã cháy hết rồi, ánh lửa là... từ đâu tới?

Chữ Hoàn chậm rãi cúi đầu, chỉ thấy đại mãng xà màu xanh lục dùng miệng ngậm ngọn lửa cuối cùng trên quyên trượng – không biết đây là trò thần thông gì, lúc ở trên thần sơn, Chữ Hoàn từng thấy nó nuốt lửa của quyên trượng rồi.

Tiểu Lục cuộn thành một vòng tròn ngay tại chỗ, bao quanh Chử Hoàn, ngậm ngọn lửa, từ đầu đến đuôi, dần từng chút đốt lửa trên người mình. Có lẽ là đau quá nên mỗi một lần đốt, thân rắn sẽ run mạnh một phát.

Chỉ chớp mắt nó đã thành một con rắn lửa, thân tỏa ra mùi khét lẹt, chỉ có đầu rắn không biết do nguyên nhân gì mà dính lửa cũng không cháy.

Làm xong tất cả, nó khó nhin được thè lưỡi, cúi đầu cọ cọ đầu gối Chử Hoàn đang quỳ dưới đất.

Cách một khoảng Chử Hoàn cũng có thể cảm nhận được lửa mạnh muốn bỏng người.

Bị đốt chết tươi... Nó đau đớn chứ? Khổ sở chứ?

Chắc hẳn là cực kỳ khổ sở rồi, nhưng mặt nó đầy vảy cứng, trừ thè lưỡi ra thì tất cả hỉ nộ ai lạc đều không để lộ. Bởi nó là một súc sinh trời sinh mơ màng, vốn dĩ cũng chẳng cần hỉ nộ ai lạc gì.

Vậy tại sao phải đi uống thánh tuyền?

Chử Hoàn giờ bàn tay gầy như cứng còng, đặt trên đầu con rắn đang nằm rạp dưới đất, bỗng nhiên rất muốn hỏi nó, rằng tại sao lại đi uống nước thánh tuyền? Làm một con rắn cái gì cũng chẳng hiểu, chỉ biết trộm trứng chim, không tốt sao? Sống không biết, chết cũng chẳng hay, ngày ngày chỉ lo ăn no mòng bụng.

Và, tại sao phải dùng mình làm nhiên liệu?

Ngay cả một con rắn cũng tranh thủ thời gian cho anh, nhưng tại sao không ai đến cho anh biết, bây giờ anh nên làm thế nào?

Tiểu Lục hơi lúc lắc đầu, tựa hồ chết đến nơi còn làm nũng, nhưng không còn sức lực.

Nó giữ nguyên tư thế đứng thẳng trái với bản tính, dần dần không còn động đậy gì nữa.

Mà lửa vẫn đang cháy trên thân thể tàn khuyết của nó.

Chỉ Hoàn quỳ dưới đất, một bàn tay trước sau vẫn đặt trên đầu rắn. Con rắn bốc cháy tựa hồ truyền cho anh liều adrenaline cuối cùng, anh bắt đầu xốc lại tinh thần, cố gắng nhớ lại tất cả phỏng đoán và thông tin về “nó” mà mình có được.

Cách tồn tại của Trăn Tinh đảo nghiệm chứng cho phỏng đoán ban đầu của Chỉ Hoàn, “nó” quả thật có vô vàn điểm tương tự với loài hoa trắng, bởi vậy Chỉ Hoàn hoài nghi bản chất của “nó” cũng là một gốc dây leo đặc biệt.

Lúc trước họ xử lý cây hoa trắng kia như thế nào?

Chỉ Hoàn cau mày suy nghĩ rất lâu – đúng, là dùng lửa đốt, nhưng hiện giờ xem ra, lửa bình thường... ngay cả lửa trên quyên trượng tựa hồ cũng chẳng làm gì được “nó”, đám bóng đen kia cũng chỉ tránh né nhất thời trong phạm vi ánh lửa, chứ không thể bị tiêu diệt.

Vậy thì lửa này nên là lửa gì?

Vu sư gặp gỡ trên đường từng gọi họ là mồi lửa, nhưng nói không rõ lắm, lúc ấy Chỉ Hoàn còn cho là ông ta đang nói đến quyên trượng tộc trưởng. Song đồng thời, anh lại nhớ ra, trưởng giả mặt sơn dương của Người Thủ Sơn chưa từng gọi quyên trượng của Nam Sơn là lửa, thánh hỏa trong miệng ông ta là...

Chỉ Hoàn cúi phất đầu xuống: là hạch đào trước ngực anh!

Hạch đào phát ra nhiệt lượng nhẹ nhẹ, trong tích tắc, Chỉ Hoàn chợt ngộ ra.

Dẫu là vật sống, từ khi sinh ra đến khi cháy thành một đống tro tàn, cũng chỉ là nhất thời giây lát. Tiểu Lục trừ cái đầu hun lửa đen sì ra, các chỗ khác trên người cơ hồ đều đã hóa thành than tro, mà ánh lửa trên người nó một lần nữa không thể khống chế lại dần đi.

Cuối ánh lửa là chỗ bóng tối sinh ra, bóng tối mịt mù lại lần nữa bao vây Chữ Hoàn, anh cũng lại lần nữa cảm nhận được niềm hân hoan và hạnh phúc không thuộc về mình.

Lần này, Chữ Hoàn không nghe theo “nó”.

Anh kiên chế nổi lòng, nhìn chăm chăm đầu ngón tay mình, nhất thời ném hết buồn vui ra sau đầu, chờ đợi khoảnh khắc tới hạn mình hoàn toàn bị nuốt hết.

Khoảnh khắc anh đưa mình vào quy tắc, lại có thể chưa hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng, anh phải bắt được khoảnh khắc ấy, cược một ván.

Khi đốm lửa cuối cùng trên thân rắn tắt lụi, bóng tối tràn qua đầu ngón tay, Chữ Hoàn chợt có cảm giác kỳ dị – tấm màn ngăn giữa anh và quy tắc của vùng đình trệ đã thông.

Chữ Hoàn sớm đã tập trung cao độ tinh lực, vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông, khoảnh khắc đến điểm tới hạn, anh huy động ý thức của mình: “Tôi muốn đi vào trong thánh hỏa.”

Ý thức này lóe qua, trước mắt anh phút chốc hoa lên, bóng tối tràn lan khắp nơi phẳng phất đột nhiên biến mất, sau một trận long trời lở đất, Chữ Hoàn phát hiện mình rơi xuống một không gian xa lạ.

Nơi đây có non có nước, phẳng phất như thần sơn của Người Thử Sơn, chỉ là không có những nhà cửa đó.

Một người đàn ông ngồi ở bờ sông đưa lưng về phía anh, hình như đang cọ rửa thứ gì.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 75

Chử Hoàn không tùy tiện tới gần, cau mày nhìn đối phương giây lát, đoạn thận trọng mở miệng hỏi: “Ông là Cát...”

Anh từng mơ thấy người trung niên này khi ở bên cạnh thánh tuyền, còn từng hỏi thăm trưởng giả về ông ta, nhưng trưởng giả có lẽ cũng chẳng rõ lắm, chỉ nói mỗi một câu, tâm lý Chử Hoàn dưới sự thay đổi nhanh chóng vẫn chưa bình tĩnh lại, nên nhất thời không nhớ người này tên gì, chỉ đại khái nhớ hình như rất giống với “cánh gà”, thế là ngượng ngùng dừng lại không tiếp tục.

Người trung niên nghe tiếng quay đầu lại, ôn hòa cười với anh: “Không phải, người mà cậu nói là Người Thủ Sơn cuối cùng tôi gặp, anh ta đã chết rồi. Tôi từng mượn vẽ ngoài của anh ta để gặp cậu một lần bên thánh tuyền, cậu còn nhớ chứ?”

Đờng tử Chử Hoàn co lại, anh cầm ngược con dao trong tay, mặt không biến sắc, nhưng cơ bắp đã kéo căng đến trạng thái sẵn sàng hành động, không chỉ vì lời đối phương nói, còn bởi vì anh nhìn thấy thứ đối phương đang cạo rửa, là một khúc xương chân người rất dài.

Đây chính là người chỉ vào anh kêu “mồi lửa” mà Chử Hoàn từng mơ thấy, như vậy khắc chữ trên tảng đá và mu bàn tay anh, có phải cũng là ông ta hay không?

Ông ta rốt cuộc là ai?

Chử Hoàn có rất nhiều nghi ngờ với người này, nhưng những nghi ngờ này đều xoay vòng trong lòng anh. Chử Hoàn không biết có thể tin tưởng ông ta hay không, nên nhất thời không mở miệng hỏi.

Người trung niên lại biết đi đầu tự mở miệng giải thích: “Người khắc chữ trên đường là tôi, người dẫn đường cho các cậu ở gần Trầ n Tinh đảo cũng là tôi, bây giờ nhất định cậu đang đoán tôi là ai...”

Nói đến đây ông ta mỉm cười, trên mặt lộ ra một chút h ỗ ức yên tĩnh, dừng giây lát rồi tiếp tục: “Trước đây tôi là một Người Thủ Môn, là tộc trưởng.”

Chử Hoàn vốn mắc chứng hoang tưởng bị bức hại giai đoạn cuối, lại thêm ban đầu đã rất nghi ngờ người trung niên này, thành thử không hề dễ dàng tin tưởng, anh vẫn giữ nguyên mười phần đề phòng: “Tôi nhớ tộc trưởng Người Thủ Môn là một người rất giống thủy quỷ, tên là Lỗ Cách.”

Người trung niên không lấy làm giận, c ầm khúc xương đùi kia, khách sáo nói với Chử Hoàn: “Lỗ Cách là người kế nhiệm tôi – ng ồi đi, cậu bé, để tôi kể từ đầu cho cậu nghe.”

Chử Hoàn hơi nhếch môi, như cười như không, vẻ mặt lạnh lùng. Trực giác thấy trên người đối phương có thứ khiến anh ghét thậm chí cảnh giác, lại thêm tâm tình kích động, trên cơ bản đã coi người trung niên không rõ lai lịch này thành kẻ địch truy ền kiếp như Đại Tiểu Quỷ vậy.

Chử Hoàn không nhúc nhích, từ trên cao nhìn xuống ông ta, mí mắt hơi sụp xuống: “Ông nói đi.”

“Tôi dùng bộ dáng này gặp cậu, không hề là lừa gạt cậu... Ồi, thực ra đây mới là tôi.” Người trung niên vừa nói vừa giơ khúc xương đùi trong tay cho Chử Hoàn xem, “Tôi đã hóa thành xương khô, hiện giờ chỉ là một ý thức vô hình, chẳng còn nhớ nổi diện mạo mình trong quá khứ. Tôi... quả thật là tộc trưởng Người Thủ Môn, nhưng đó là chuyện từ rất lâu về trước, khi ấy Lỗ Cách bạn cậu còn chưa sinh ra, trên thế giới cũng còn chưa có những người gọi là ‘Người Thủ Sơn’.”

Chử Hoàn nghe đến đó, ánh mắt hơi kích động.

Người trung niên đã nhảy bén bắt được, ông ta giống như có thuật đọc tâm, thở dài khe khẽ: “Đúng, cậu nghĩ không sai, mấy bộ xương mà các

cậu gặp ở bên dưới, đầu từng là Người Thủ Môn – Chử... Hoàn, ừm, gọi như vậy nhỉ? Xin lỗi, tôi nói không tốt lắm – khi nhìn thấy ngọn hải thủy sơn này, cậu không nhớ tới đi đâu gì sao?”

Quả thật hải thủy sơn cho Chử Hoàn một cảm giác quen thuộc rất kỳ lạ, nhưng rốt cuộc cổ quái chỗ nào, thì anh nhất thời chưa thể nói được, anh xác định là cả đời mình tới bây giờ vẫn chưa từng thấy ngọn núi nào do nước biển ngưng tụ thành.

“Thần sơn có hai tầng sơn môn trong ngoài, hàng năm khi ngoại sơn môn đóng lại, nội sơn môn mở ra, Người Thủ Môn có thể nghỉ ngơi vài ngày ngắn ngủi – cậu nên thấy nội sơn môn rồi, xuyên qua nơi đó, sẽ tới một thế giới khác, thế giới bên chỗ các cậu.”

Ông ta vừa nhắc tới, trong lòng Chử Hoàn liền tỉnh ngộ, anh đã nhớ ra, lúc ấy quái vật bao vây ngọn núi, sơn môn đột nhiên đóng cửa, Lỗ Cách dẫn người nhanh chóng xuyên qua một sơn động chật hẹp, đi lên một tấm thủy tinh to, truyền thuyết nói rằng nơi đó chính là nội sơn môn thông đến bên kia.

Khi người đứng trên tấm thủy tinh ấy, mặt đất rõ ràng là thể rắn lại có ngọn sóng lan ra, giống như đó là một cái đầm... đầm nước do đá núi tạo thành.

Nước tạo từ núi, núi làm từ nước, chẳng lẽ giữa chúng có mối liên hệ đặc biệt nào đó?

“Có.” Người trung niên gật đầu.

Trước mặt người lai lịch không rõ, Chử Hoàn vẫn khá tự tin với việc mình không để lộ hỉ nộ, anh xác định trên biểu cảm mình tuyệt đối không thể hiện đi đâu gì, vậy tại sao người này hết lần này tới lần khác đoán đúng suy nghĩ của anh?

Người trung niên nở nụ cười bất đắc dĩ: “Tôi quả thật có thể cảm nhận được ý thức của cậu, thế nên khi ở trên Trầm Tinh đảo mới cảnh cáo cậu không thể nghĩ. Không cần lo lắng, tôi sẽ không hại cậu đâu.”

Chử Hoàn không lên tiếng, tạm thời dằn ý nghĩ “giết người diệt khẩu” xuống.

Thấy anh không tin, ông ta cũng chẳng biện bạch nữa, tiếp tục nói: “Ngọn núi do nước biển ngưng tụ thành mà cậu nhìn thấy, kỳ thực giống với nội môn của thần sơn, cũng là một cánh cửa, xuyên qua nó, cũng thông đến một thế giới khác.”

Đáp án này phần nào gây kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, Chử Hoàn định thần lại – Người Thủ Sơn gọi sự chuyển dời mỗi năm hai đợt giữa hai thế giới là “sơn môn đảo ngược”, vậy nơi này cũng có một ngọn thần sơn, cũng có sơn môn, thì lời đối phương nói tựa hồ khá hợp lý.

Trong mắt người trung niên tỏa ra ánh sáng nhạt, như đang chăm chú nhìn nơi rất xa xôi, sa vào hồi ức, ông ta nói khẽ: “Cậu biết, bộ tộc chúng tôi xưa nay được coi là sơn thần, hưởng thụ tứ phương cúng bái, cho nên lần đó khi vô tình nghe thương nhân viễn hành nhắc tới ngư dân lạc vào Trầm Tinh đảo, nhìn thấy đáy biển có một ngọn ‘thần sơn’ khác, trong lòng liền nảy sinh khúc mắc, dần dà sinh ra ý nghĩ không nên có.”

Chử Hoàn đối với thứ tốt đẹp chỉ e không nhạy cảm lắm, nhưng với thứ không tốt đẹp thì nghe qua đã thấu, nghe thế lập tức nói: “Ông sợ sự tấn công của một ngọn ‘thần sơn’ khác sẽ nguy hiểm cho địa vị của các ông.”

Người trung niên thở dài: “Ban đầu không phân chia thành Người Thủ Sơn với Người Thủ Môn, chúng tôi là con cái thần sơn chính tông, do tình phách thần sơn hóa thành, trường sinh bất lão, hàng năm cũng sẽ theo sơn môn đảo ngược mà đi đến chỗ các cậu, khi đó bên ấy còn là một vùng hoang vu chưa có ai, nhưng sinh khí và linh khí bức người...”

Chử Hoàn nhanh chóng cắt ngang hồi ức quá khứ của ông ta: “Bởi vì sợ ngọn thần sơn dưới nước này cũng có Người Thủ Môn, cũng có thể mở cửa thông đến thế giới khác, cũng sẽ được coi là sơn thần, nên ông đã đích thân dẫn người đến kiểm chuyện?”

“Tôi năm đó do tư tâm của mình mà dẫn tất cả dũng sĩ trong tộc đi,” Người trung niên hơi khép mắt, giống như chuyện này đến bây giờ vẫn khiến ông ta đau đớn, “Người Thủ Môn không thể rời khỏi thần sơn, đây là tộc quy, tôi thân là tộc trưởng, lại phản bội thần sơn... Lần ấy dũng sĩ tộc tôi toàn bộ sa chân ở đây, thần sơn tức giận làm khó dễ, chôn sống bộ tộc tôi dưới chân núi, thu h ãi tinh hoa của núi, sau đó dùng thánh thủy nặn lại Người Thủ Môn đời thứ hai, để họ có sinh lão bệnh tử, không tư tâm không sợ hãi, chỉ biết bảo vệ sơn môn theo bản năng. Để kéo dài Người Thủ Môn, thần sơn lại tạo Người Thủ Sơn, cho họ nhục thể phàm thai, nhưng có thể dùng huyết mạch câu thông thánh tuy ền.”

Chôn sống gì đó nghe như động đất hoặc núi lở, Chử Hoàn không băn khoăn quá nhiều, chỉ hỏi ngay trọng điểm: “Đây không phải đâu là chuyện sau khi ông đi à? Làm sao ông biết được?”

Người đàn ông trung niên cười khở một tiếng: “Bởi vì tôi bị nuốt ở đây, thành một phần của nó, mượn thế lực của nó, tôi có thể nhìn thấy bất cứ một nơi nào trên thế giới.”

Chử Hoàn không nhin được đứng thẳng hơn: “‘Nó’ rốt cuộc là cái gì?”

Lần này, đáp án của người trung niên một lần nữa nằm ngoài tưởng tượng của Chử Hoàn, ông ta nói: “Là một hạt giống.”

Chử Hoàn tròn mắt há hốc m ồm: “Cái gì?”

“Anh bạn trẻ, không cần giật mình như vậy, bất cứ một thế giới nào, đều bắt đầu từ một hạt giống bùng bùng dã tâm.”

Chử Hoàn luôn cảm thấy câu này ý tứ sâu xa, còn đang tự hỏi trong đây có huyền cơ gì, thì nghe ông ta tiếp tục: “Chúng tôi trải qua lũ trình đằng đẳng đi đến nơi đây, lại tra tìm ở bờ biển mấy năm, mới tìm được Tr ần Tinh đảo, chính mắt thấy thần sơn dưới nước. Sơn môn vốn đóng kín ở nơi này bị huyết mạch thần sơn của chúng tôi kích phát, mở cánh cửa thông đến thế giới khác, chúng tôi trông thấy bên đó không có ánh dương, chẳng có gì ngoài một bóng đen lén lén lút lút, giống như dây leo, thêm nhỏ

dãi muốn qua đây, nhưng nó không qua được sơn môn, liền đây một cái hạt sang – chính là ‘tảng đá’ trên đỉnh núi mà cậu nhìn thấy đấy.”

“Chúng tôi lúc ấy vốn định đốt loài thực vật không rõ ngu ồn gốc này,” Người trung niên nói, “Nhưng cậu đoán xem thế nào?”

Chử Hoàn do dự giây lát: “Các ông cảm nhận được niềm vui không hề có lý do từ nó.”

Trưởng giả từng nói, người quá mạnh mẽ quá nhiều rồi, họ thông thường đều sẽ không bị vây trong thung lũng của mình.

“Một cái hạt, trên chỉ có chồi non mới nhú, mang theo niềm vui có thể cuốn hút người nhất từ khởi thủy sinh mệnh, cậu nói nó sẽ là một thứ tởn tợ sao?” Người trung niên thì thào hỏi, “Huống chi nó giống hòn đá đánh hôn của bọn tôi như vậy, tinh thuần là thế...”

Chử Hoàn không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào. Lo lắng, hãi hùng, e sợ, nổi giận – chẳng phải đều là do vui sướng mà sinh ra sao?

Thế giới này phi khoa học như vậy, thế nhưng số phận an bài, tựa hồ lại đều có đạo lý.

Chử Hoàn định thề lại: “Tức là lúc ấy nó dùng ảo giác mê hoặc các ông, nhốt tất cả ở nơi này.”

“Cậu sai rồi,” Người trung niên lắc đầu cười khổ, “‘Nó’ không phải là hàng giả cấp thấp như ảo ảnh huyễn, nó không hề chế tạo ảo giác, chỉ âm thầm truyền hỉ ngộ ai lạc của mình cho cậu, bản thân cậu sẽ bất tri bất giác sa vào, sau đó tự tạo ảo giác cho mình. Như vậy cậu sẽ thành một phần của nó, nằm trong quy tắc và sự khống chế của nó, trở thành một phần nó nuôi dưỡng, trọn đời không được tự do.”

“Chàng trai trẻ, cậu xem, bản thể của nó liên tục tăng trưởng nhưng rất chậm, ngần ấy năm trôi qua mà chỉ lớn hơn một tẹo. Nó muốn xây dựng quy tắc của mình ở tất cả mọi nơi, thế nhưng dựa vào chính mình thì nhất định là không được. Cho nên nó liên tục tầm ăn rồi, nuốt chửng người và

động vật xung quanh, sau khi nuốt đi, ý thức của họ sẽ thành dây leo của nó, thành những bóng tối đó, tiếp tục nuốt người khác – cậu thông minh như vậy, hẳn đã đoán được rồi.”

Chử Hoàn gật đầu: “Vì thế, người giữ lại ý thức của mình không thể trở thành dây của nó, sẽ chết...”

“Chết không toàn thân, chỉ còn một đồng bột phấn.” Người trung niên nhẹ nhàng nói.

Thế vì sao người trước mắt này giữ được ý thức, còn có thể sót lại một đồng hài cốt?

Hơn nữa, vì sao ông ta chỉ còn lại một đồng hài cốt mà vẫn chưa chết, vẫn có thể bằng cách nào đó biến thân đến tán nhảm với anh?

Sự cảnh giác mới hơi giảm bớt lại tăng lên, Chử Hoàn mặt không cảm xúc cắt ngang cảm khái của người trung niên: “Thế ông là cái gì? Chẳng lẽ ông không bị nuốt sao?”

Người trung niên nở nụ cười cổ quái: “Cậu quả nhiên quá thông minh – không sai, cậu đoán đúng, ngàn ấy năm tôi không ngừng chống lại nó, không ngừng dung hợp, đến cuối cùng tôi không chết, cũng chẳng tính là sống, bởi vì tôi đã thành ‘nó’, nhìn từ góc độ của cậu, tôi chính là ‘nó’, ‘nó’ chính là tôi.”

Chử Hoàn: “...”

Đây là tin tức thứ ba khiến anh kinh hãi. Anh vẫn băn khoăn về việc “nó” nuốt hết thầy này là một ý thức đơn độc, hay là do rất nhiều phần tạo thành, mà hiện giờ đối phương cho anh biết một cách rõ ràng, “nó” là một nhân cách phân liệt.

Chẳng trách trong lòng anh luôn có sự kiêng kỵ không lý do, chẳng trách bất luận thế nào anh cũng không sinh ra nổi một chút thiện cảm với người này.

“Tôi đã thành nó, rồi lại không hoàn toàn là nó, không biết vì sao, mà tôi giữ lại được ký ức khi làm Người Thủ Môn. Bao nhiêu năm qua... tôi vẫn luôn áy náy. Tôi cũng biết, hối hận là vô ích, cho nên luôn tìm cơ hội giết nó... giết chính tôi.”

Chử Hoàn im lặng đứng đó một lát, sắp xếp lại mạch suy nghĩ, rồi một lần nữa đánh bạo phỏng đoán: “Tức là truyền thuyết về vùng đình trệ, lời đồn về thánh thư, và mấy loại quái vật kia, tất cả đều do ông tạo ra.”

Chẳng trách đám quái vật đó rõ ràng có ngàn vạn mối liên hệ với vùng đình trệ, nhưng vẫn sợ bóng tối; chẳng trách từ phong độc đến mắt tổn thương do thực nhãn thú, mỗi một loại họ đều có thuốc phù hợp, phong thương của mutai lại có thể dùng máu Người Thủ Môn để giải; chẳng trách hình thái của mấy loại quái vật kia cố ý như vậy.

Người trung niên thấp giọng nói: “Tôi không cách nào trao đổi với bên ngoài, chỉ có thể tạo ra loại quái vật này ở gần vùng đình trệ, mượn miệng người đẹp để nhắc nhở họ...”

Chử Hoàn giờ dao trước ngực, cười gần một tiếng sắc bén: “Tôi thấy chưa chắc đâu? Sức chiến đấu của đám quái thú đó ngay cả hậu nhân cùng tộc của ông cũng khó lòng chống lại, nói chi người bình thường! Ông muốn nhắc nhở họ? Tôi thấy chẳng khác mấy với muốn hại chết họ đâu! Đám quái vật đó sống cạnh vùng đình trệ, thời điểm bóng tối khuếch tán liên hồi nổi điên, cứ thế, người không kịp chạy trốn bị chúng giết chết trước, và người chết đương nhiên không có ý thức, ‘nó’ không cách nào nuốt được, khuếch tán sẽ không nhanh, đúng chứ?”

Người trung niên ngó ra nhìn anh, một lúc lâu mới thấp giọng thở dài, nhưng không phủ nhận.

Chử Hoàn không định dừng dài vấn đề đạo đức với ông ta, hùng hổ hỏi: “Thế tôi là cái gì? Tại sao tôi không đông lại? Tại sao tôi có thể nghe thấy những thanh âm đó? Tại sao lại bị ông bịa đặt trên thánh thư? Và tại sao lại đứng ở chỗ này?”

“Năm đó khi thêu dệt lời đồn về thánh thư, nhờ miệng người đẹp truyền ra, tôi không hề biết bên kia sông còn có người,” Người trung niên dừng một chút, nói, “Tôi chỉ gợi ý ‘nó’ lợi nước mà đến, đến từ một thế giới khác, nhưng mọi người truyền tai nhau luôn có sai lệch, bất tri bất giác, truyền thuyết này đã bị bóp méo thành như bây giờ.”

“Để tiêu diệt ‘nó’, tôi đã dùng hết mọi cách. Phát hiện Người Thủ Sơn biết dùng tủy não mutai làm thuốc chữa ngoại thương, thế là tôi mất gần ngàn năm, cẩn thận tránh né tầm mắt ‘nó’, rút cốt tủy của mình ra, giấu trong tủy não của mấy con mutai, chờ mong họ tìm thấy.”

Tầm mắt Chử Hoàn chậm rãi dừng ở khúc xương đùi trong tay ông ta: “Cốt tủy của ông?”

“Tôi sinh ra ở thần sơn, lại là tộc trưởng, cốt tủy của tôi là tinh hoa nguyên thủy nhất của núi non, không giống với nhóm Lỗ Cách những Người Thủ Môn đời thứ hai sinh ra ở thánh tuyền.” Người trung niên chậm rãi nói, “Là tinh hoa núi non chân chính, dung nhập vào thân thể người thường, có thể câu thông thần sơn và thánh tuyền, đối thoại với tâm đá, đó là thứ duy nhất có thể chống lại ‘nó’.”

Người trung niên vừa nói vừa liếc “hạch đào” trên cổ Chử Hoàn, đoạn lắc đầu: “Tôi cứ mãi chờ Người Thủ Môn và Người Thủ Sơn bắt được mấy con mutai đó, cứ mãi chờ người nhận được tinh hoa núi non, câu thông tâm đá xuất hiện... Tôi cho rằng sẽ là hậu duệ của một tộc nhân nào đó, nhưng không ngờ lại là cậu.”

Khi mới gặp Nam Sơn, trên người Chử Hoàn có hai vết thương do súng bắn, lúc ấy Nam Sơn dùng thứ thuốc không biết tên bôi lên vết thương cho anh, về sau anh mới biết, thứ ấy chế từ tủy não mutai, còn len lén nôn mửa rất lâu... Không ngờ thuốc Nam Sơn dùng cho anh vừa vặn chính là “tinh hoa núi non” bụi phủ chẳng ai hay.

Chử Hoàn nghe đến đó liền thở phào nhẹ nhõm, như vậy xem ra, bản thân anh kỳ thực không có những huyết thống lộn xộn đó, thật sự chỉ là một đứa trẻ bình thường con một người bình thường không biết Chử Ái Quốc nhất được từ đâu.

Người trung niên nhìn Chử Hoàn chăm chăm một lúc lâu rồi thở dài: “Lời nghe nhần đồn sai lại thành sự thật, tôi thật không biết...”

Đoạn cuối chìm trong một tiếng cười khô, người trung niên đứng dậy. Thứ sau cùng ông ta lưu lại thế giới này nằm trên người Chử Hoàn, anh bạn trẻ này tựa như một sự kéo dài cho sinh mệnh ông ta, ông ta nhìn Chử Hoàn, chẳng để ý bàn tay anh đặt trên dao, chuẩn bị chém chết mình bất cứ lúc nào, giờ tay tựa hồ muốn sờ đầu Chử Hoàn, song đụng phải ánh mắt đầy sát khí của đối phương, bất đắc dĩ đành phải thôi, bàn tay giờ lên cuối cùng chỉ đặt trên cánh tay anh, vỗ nhẹ nhẹ.

“Về phần ‘đông lại’ mà cậu nói.” Người trung niên chưa thu lại nụ cười khô nơi khóe môi, “Tôi nghĩ chắc là ý của thần sơn... Do sự vô tri của chúng tôi, mở cánh cửa này ra, mới rước cái họa này vào, thành mìn tai họa, thần sơn đại khái là muốn ngăn chặn khả năng này, mới hạ cấm chế ở bên kia sơn môn chăng?”

Nói xong, ông ta quỳ xuống ngay dưới chân Chử Hoàn, hai tay giờ xương mình lên qua đầu, quỳ rạp xuống đất, miệng lầm nhảm.

Chử Hoàn hiểu đoạn này, lão sơn dương từng dạy anh, nó là thuật ngữ dùng trong nghi thức cổ xưa, khăn cầu thần sơn thương xót, khăn cầu tội nghiệt được khoan thứ, hi vọng được chúc phúc.

Chử Hoàn cũng không biết kiêng kị, chẳng né chẳng tránh, thờ ơ nhìn người trung niên ấy đọc lời cầu nguyện hết lần này đến lần khác, mới đầu âm thanh rất nhỏ, sau càng lúc càng rõ, âm thanh phảng phất đến từ bốn phương tám hướng, hợp thành một luồng chui vào tai anh, nhưng hiếm thấy là không hề ồn ào.

Hạch đào xám xịt trước ngực anh phát ra tia sáng le lói, như ánh lửa im ắng không một tiếng động trong đêm giá lạnh, sau đó, nó càng lúc càng sáng ngời, nhưng không gây phỏng, mà chỉ mang đến cảm giác ấm áp.

“Mồi lửa của tôi,” Anh nghe thấy người trung niên ấy thở dài, “Mồi lửa của tôi...”

Chử Hoàn không tự chủ được mở miệng, trức trắc đọc khẽ tiếng của thần sơn cổ xưa theo âm thanh ấy.

Người trung niên quỳ dưới đất ngẩng đầu lên, nở nụ cười nhẹ nhàng với anh.

Lửa do “hạch đào” đốt lên càng lúc càng rực rỡ, bùng lên khắp bốn phía, vây lấy Chử Hoàn. Người trung niên kia dùng đầu cọ ngọn lửa một cách thân mật, như cậu thiếu niên rời xa quê nhà từ khi còn trẻ nhiều năm sau tóc bạc quay về quê xưa, có vẻ say mê, y lại, hoài niệm, áy náy...

Muôn vàn cảm thụ, như là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Sau đó, ông ta hóa thành một vầng lửa mà chui vào ngọn lửa kia ngay trước mặt Chử Hoàn, chỉ sót lại một khúc xương đùi trơ trọi, ngọn lửa tựa hồ có được sức mạnh nào đó, từ trên người Chử Hoàn lan ra.

Đầu óc trống rỗng, Chử Hoàn mặc lửa mạnh bao vây mình, hết thấy hư ảo trước mắt đều bị ngọn lửa cuốn sạch như bề cảnh khô, trước mặt anh lại là hải thủy sơn tối đen, dây leo không thể diệt nổi, và hạt giống bùng bùng đã tâm là ngu ồn căn cho tất cả.

Chử Hoàn nghe thấy tiếng gầm kinh thiên động địa, tai anh nhất thời ù đi, rồi lập tức cả mặt đất rung dữ dội, dưới ánh lửa ngút trời hải thủy sơn ngưng trệ dậy sóng, dây leo giãn ra thu vào, khiến biển khơi hỗn loạn.

So ra thì ngọn lửa cao hơn một người trong sự bấp bênh thế này có vẻ bé nhỏ chẳng đáng kể, như là đom đóm vậy.

Chử Hoàn lại cảm nhận được sự sợ hãi của “nó”.

Anh bị nước biển cuộn dâng đưa lên tận không trung, vượt qua tất cả thủy non cao, có thể nhìn thấy hết bình nguyên vô tận.

Chử Hoàn trông thấy, mỗi một người dọc đường bị họ như cố ý như vô tình thức tỉnh là một quang điểm nho nhỏ trong bóng đêm khôn cùng,

không biết từ khi nào đã được tia sáng nối liền, như một tấm lưới lớn đan bằng ánh lửa, phối hợp từ xa với anh.

Vừa nhìn qua, Chữ Hoàn đã hiểu được hàm nghĩa chân chính của “mồi lửa”.

Anh biết mồi lửa của mình sẽ cháy hết trong bóng tối, song lòng anh lại bình tĩnh một cách lạ lùng.

Sống không cô độc, chết cũng không cô độc.

Anh cảm thấy đời này mình đã không còn cầu mong gì nữa.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 76

Như một cuộc giao chiến giữa nước và lửa, cả thế giới nhóp nhép như bản phẳng phất đều bị gột rửa triệt để một lần.

Trên đại lục tám tối không biết đã bao nhiêu năm này, quang điểm sáng lên ngày càng nhiều, đến cuối cùng, mặt đất phẳng phất rơi vào biển lửa tĩnh lặng.

Lửa ấy trong tình huống không có kẻ bàng quan, cháy suốt ba ngày hai đêm liên tục.

Chập tối ngày thứ ba, dưới đáy biển đột nhiên vọng lên một tiếng thở dài, cái hạt màu trắng thánh khiết như ngọc ấy trong lửa mạnh mẽ cuộc biến thành một đồng tro tàn. Và theo hết thảy kết thúc, loài thực vật khổng lồ che kín cả bầu trời trên “Trần Tinh đảo” đau đớn run rẩy chốc lát ở trên đỉnh làn nước biển, rồi lập tức đổ ập xuống.

Căn nguyên của bóng tối chiếm cứ thế giới này đã tan tành trong lửa đỏ.

Khi thánh hỏa cháy lên, hết thảy mất đi, đều được hồi sinh.

Ánh chiều tà chói mắt rơi xuống mặt biển xa xăm.

Chiều vạm vỡ non sông hóa thành màu máu.

Ba ngày sau, ven hải đảo bắt đầu có tiếng chim biển kêu, chỗ nước cạn thì thoảng có một bọt nước nho nhỏ, có đàn cá bơi lội bên dưới.

Lúc này, một con rắn màu xanh lục chỉ to bằng ngón cái chẳng biết từ đâu chui ra, không tự lượng sức lắc lư cái mình rắn như sợi mì, muốn

nghe ngang bơi qua làn nước biển.

Nhưng biển rộng xưa nay đâu chỉ yên ả ngoài mặt, ai bơi người đó biết.

Con rắn tí tẹo còn chưa to bằng cọng rong biển này nhanh chóng bị sóng gió vô tình trào phúng, đường bơi hoàn toàn là chuyển động Brown, chốc chốc lại bị xô đi, xây xầm mặt mày, cuối cùng nó bèn thở phì phì mà cuộn mình thành một cục tròn xoe đầu đuôi nối liền, cùi không sợ ghề, trôi theo dòng nước mà đi luôn.

Nó cứ thế nước chảy bèo trôi chẳng biết bao lâu, bỗng nhiên bị thứ gì đó chặn lại.

Rắn nhỏ đụng phải một sợi dây leo xanh biếc, nó giật nảy mình, hốt hoảng ngẩng đầu lên, thè lưỡi thăm dò trái phải, ước lượng độ cao và độ rộng của dây leo này, cảm thấy dù mình quăn cả người lên, chỉ sợ cũng chẳng được một vòng, thế là quyết đoán từ bỏ tôn nghiêm của một con rắn độc, triệt để hóa thân thành con sâu xanh sẫm, uốn éo bò lên.

Sợi dây leo màu xanh này giống như không có rễ, lẳng lẳng chiếm cứ vùng ven hải thủy sơn, giữa sóng gió riêng một ngọn cỏ chẳng thềm lung lay, nở ra một đóa hoa đỏ sẫm.

Mỗi một cánh hoa đầu dài gần hai mét, chốc chốc bị nước biển bắn lên vài giọt, thoát nhìn như được gắn một vòng kim cương vụn vảy.

Rắn nhỏ trầy trật bò lên rìa từng cánh hoa, nhìn thấy một người đàn ông cuộn tròn mình lại ngay chỗ tâm hoa, trên cổ người đó còn đeo một quả hạch đào be bé trông chẳng có gì đặc biệt.

Nó liền giống như tìm được trạm cuối, yên tâm thoải mái bò tới, cuộn tròn lại bên cạnh người ấy, ké lấy hơi ấm giữa gió biển.

Về phần Chữ Hoàn, anh mơ một giấc mơ dài lê thê.

Mỗi một người, đại khái đều vào một thời một khắc nào đó, trong một tình huống nào đó, sinh ra sự hoang mang như một nghi vấn chung: Tại sao

là tôi?

Tại sao thành công là tôi? Tại sao thất bại là tôi? Tại sao gặp may mắn là tôi? Tại sao xui xẻo là tôi?

Trên thế giới rõ ràng bao nhiêu là người, tại sao có một số việc lại rơi xuống đầu tôi?

Có thể vừa vặn là do có nghi vấn này, nghề đèn nhang cầu thần bái phật mới kéo dài mãi không suy tàn.

Cho tới nay, Chử Hoàn đầu tin tưởng lời lão sơn dương, cảm thấy xuất thân của mình có mối liên hệ nào đó với tộc Ly Y thần bí.

Lúc rồi rãi nghĩ ngợi lan man, anh còn từng suy đoán rất nhiều tình tiết lạ lùng hết sức, thí dụ như ông cha căn bã của Nam Sơn ở biên giới kiếm ra một đồng trẻ con bị bắt cóc, làm thực nghiệm với cơ thể người, sau đó sự việc bại lộ, bị bà xã xử lý, trẻ cứu thoát để cho Chử Ái Quốc năm ấy vừa vặn làm việc ở gần đó nhận nuôi vân vân... Mấy việc đại loại như vậy, không phải là ít.

Nhưng thì ra anh chẳng có lấy nửa xu quan hệ với Người Thủ Sơn, chỉ là một người qua đường Giáp lần lỡ vì sắc đẹp.

Như vậy, cảnh cáo nghiêm túc của Người Thủ Môn đời thứ nhất, sao lại bị bóp méo thành “Chúa cứu thế lợi nước mà đến”?

Chử Hoàn suy tư một lúc, sau cùng đã thông suốt. Trong hoàn cảnh nguy cơ khắp chốn, mọi người cần một Chúa cứu thế, như vậy, dù là trong hoàn cảnh tuyệt vọng nhất, tích tắc trước khi nhắm mắt, họ cũng có thể ôm hi vọng được cứu vớt, nhờ đó có thể không sợ sống chết, cũng không lo lắng gì.

Chỉ sợ trong tiềm thức đám khốn nạn bỏ anh mà đi đó đây tin tưởng như vậy nhỉ?

Chử Hoàn không biết mình còn sống hay không, anh không động đậy nổi, không cảm nhận được bên ngoài ấm lạnh râm quang, nhưng ý thức vẫn liên tục hoạt động, có rất nhiều thời gian để suy nghĩ một số vấn đề

Anh cảm thấy rất mệt, cũng rất mỏi, càng chết người hơn là cô độc.

Xét cho cùng, chỉ có anh không còn nhỏ tuổi, lại khinh cu ồng, từ đầu đến cuối không chịu tin có Chúa cứu thế, nên đành phải bị người ta ép đi cày thay trâu, tự mình làm Chúa cứu thế một lần.

Chử Hoàn cũng chẳng quan tâm mình sống hay chết lắm, nhưng anh rất muốn như Người Thử Môn đời thứ nhất kia, rải ý thức ra khắp nơi cho thật ng ầu.

Trong nội tâm bí ối của anh đã tính toán xong hết – Chử Hoàn định bụng buổi trưa ra ngoài lượn một vòng, tới từng nhà xem mọi người ăn gì, chàng vạng ra ngoài lượn một vòng, xem trộm trai xinh gái đẹp tắm rửa, buổi tối lại ra ngoài lượn một vòng, đến nhà người khác xem cuộc sống về đêm bản chất lượng cao không làm mờ.

Có đi ầu, nguyện vọng của anh thật sự không được lịch sự lắm, bởi vậy không thể thực hiện được.

Cơ thể Chử Hoàn không nhúc nhích nổi, ý thức cũng không thể hoạt động, giống như bị đốt thành một cục than quất queo, chẳng còn sức lực mà đâm ch ồi theo Kinh trập.

Tộc trưởng Người Thử Môn nói, bóng đen nuốt chửng cả thế giới là một cái hạt đến từ thế giới bên cạnh, chuyện này nghĩ lại kỳ thực hơi khiến người ta ng ứa ngáy da đầu.

Một thế giới có bao nhiêu cánh cửa bí mật? Bên trong và bên ngoài các cánh cửa ấy thông với bao nhiêu thế giới khác nhau? Có bao nhiêu cánh cửa ẩn giấu đằng sau hạt giống rắc tâm gây rối? Lại có bao nhiêu thế giới đã nuôi lớn cái hạt ấy, bị nó nuốt vào hư không?

Xét thấy những việc này càng nghĩ càng sờn gai ốc, Chử Hoàn cũng chẳng buồn suy nghĩ tiếp – dù sao thì chính anh đây sống chết còn chưa rõ, sinh thời e là không bao giờ cần làm nghề Chúa cứu thế này nữa.

Anh cũng chẳng muốn nghĩ tới Nam Sơn, vừa nghĩ là tim đau thắt lại, tiếc thay, tuy anh hận không thể chạy trốn đến chân trời góc biển, người ấy lại cứ lảng vảng trong lòng, cho dù luôn bị anh cố ý ném ra sau đầu, cũng dây dưa mãi chẳng buông tha.

Chử Hoàn ngủ không giống ngủ, tỉnh cũng chưa tỉnh, không biết qua bao lâu, anh nhìn thấy một tia sáng quen thuộc.

Khi trọng thương gần chết vì loài hoa trắng kia, anh cũng từng trông thấy tia sáng ấy, hiện giờ gặp lại, vậy mà như cửu biệt trùng phùng, thân thiết lạ thường.

Đi tới chỗ luồng sáng ấy, sẽ đoàn tụ với ông Chử Ái Quốc. Lần này Chử Hoàn không sợ hãi, anh thậm chí đứng dậy với vài phần dứt khoát thoải mái, quen thuộc mà đi về nơi có ánh sáng.

Đi đến ranh giới, một chân đã nhấc lên, bỗng nhiên Chử Hoàn tựa hồ tâm linh cảm ứng, ngoảnh đầu nhìn lại.

Anh trông thấy sâu trong bóng tối, có một người đứng đó.

Là... Nam Sơn.

Nam Sơn đi về phía anh, đứng lại cách hai bước, mang theo sự khẩn cầu không tiếng, chìa một tay ra.

Mấy ngày qua, Chử Hoàn vốn nằm trong một giấc mộng dài không đầu không đuôi, nhìn thấy Nam Sơn, lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh lại, đồng thời toát mồ hôi lạnh.

Thất tình lục đục một lần nữa quay về trong thân thể, khiến anh như lăn giường chông, thật sự là đau muốn chết đi được.

Chử Hoàn sắc mặt trắng bệch, nén chịu tim như dao cắt, gương ra nụ cười quái đản như đòi nợ, chẳng hề đón lấy bàn tay ấy, chỉ hờ hững hỏi: “Làm gì vậy?”

Vẻ sợ hãi và khẩn cầu trên mặt Nam Sơn càng rõ nét hơn.

Chử Hoàn lại hạ tầm mắt xuống không chịu nhìn cậu, chấp tay sau lưng, lạnh nhạt nói: “Van tôi? Thế lúc tôi van xin cậu thì sao?”

Anh nói như vậy, trong lòng trôi lên sự ấm ức cơ hồ ấu trĩ, phảng phất như một bầu đau đớn kìm nén không biết bao lâu mà không trút ra được đang khuấy phá. Đại khái khi người ta khổ sở vô cùng, bản năng biết mình còn có thể tổn thương ai.

Đâm một nhát dao vào ngực người yêu, nhiều lúc giống như thiếu niên tuổi dậy thì lén dùng dao tự hành hạ mình vậy, có khoái cảm khó tả thành lời.

“Tôi chết thật rồi cậu sẽ buồn chứ?” Chử Hoàn biết rõ còn hỏi, ném ra câu này, ngay trước mặt Nam Sơn quay lưng lại một lần nữa dậm bước đi về nơi phát ra ánh sáng.

Chân còn chưa đặt xuống, anh đã nghe thấy một tiếng kêu rất bỗng cô hòng: “Chử Hoàn!”

Âm thanh ấy như đến từ phía sau, lại giống như đến từ nơi xa hơn, tiếng khàn khàn, gào như đứt tim rỉ máu.

Chử Hoàn lập tức không hạ bước nữa, anh mở to hai mắt nhìn thẳng cường quang phía trước, chẳng thèm né tránh, thậm chí chói đến chảy nước mắt, đứng im ở đó không biết bao lâu, mới chậm rãi thu chân về

Mắt gần dòng lệ chảy ra do cường quang chói lòa, anh quay người lại nói với Nam Sơn sau lưng: “Tôi thích cậu, nhưng tôi chẳng nợ nần gì cậu.”

Nam Sơn ngơ ngác nhìn anh, không hề động đậy mà chìa một tay về phía anh.

Chử Hoàn cup mắt, lệ từ hàng mi lăn xuống, tốt xấu gì cũng không đăm mắt, anh quệt đại đi, cười cười tự giễu, quay người nắm tay Nam Sơn: “Được rồi, coi như tôi nợ đi.”

Trong chớp mắt, lực đẩy cực mạnh quét sạch hết thủy trước mắt, ngực Chử Hoàn như bị đập mạnh một phát, lúc này anh mới muộn màng cảm nhận được cơ thể mình.

Anh cảm thấy nặng nề và mệt mỏi, phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể hé mắt ra, còn chưa kịp cảm khái mình thế mà chưa bị chết cháy, đã có tiếng bát gốm vỡ đập vào tai.

Ngay sau đó, anh chợt bị ôm vào lòng, Chử Hoàn chẳng còn sức mở mắt, nhưng anh nghe thấy mùi hoa quế.

Chờ Chử Hoàn có sức lực xuống giường, đó lại là chuyện của mấy ngày sau.

Anh vừa tỉnh lại liền phát hiện mình đã ở trên thuyền sơn, trong nhà Nam Sơn tộc trưởng Người Thử Sơn, có thể thấy là đã hôn mê rất lâu.

“Nó” bị cháy sạch, bóng tối đã hoàn toàn tan hết, ngay cả lũ quái vật trên đại lục, không biết vì sao mà cũng bốc hơi khỏi thế giới này chỉ sau một đêm.

Hết thủy lại khôi phục nguyên dạng, những người bị nuốt như mơ một giấc mơ dài điên đảo vậy.

Nghe nói Nam Sơn tìm được anh và con rắn rút nước kia ở gần hải thủy sơn của Trầm Tinh đảo, theo như miêu tả từ cái miệng ba hoa chích chòe của Viên Bình, thì cách lên sân khấu của anh lúc đó hết sức điệu đà: bị một đóa hoa khổng lồ bao bọc trong nhụy. Nam Sơn vừa bế anh xuống, đóa hoa và dây leo bên dưới liền lập tức sụp đổ, hóa thành một đồng bột hòa vào biển khơi – mấy câu sau Chử Hoàn hoài nghi là Viên Bình lạm truyện cổ tích Andersen nên bịa ra thôi.

Trên th ần sơn mỗi ngày đầu rất náo nhiệt, sau khi không còn quái thú định kỳ đến điểm danh, ngay cả trạm gác của Người Thủ Môn cũng có vẻ không còn nghiêm ngặt lắm.

Thoát nạn đương nhiên phải múa hát tung bừng, chị Xuân Thiên quay như chong chóng, mỗi ngày như gió xoáy thổi quét qua, chuẩn bị vô số rượu thịt thức ăn, chốc chốc còn phải giúp đỡ tiếp đãi khách đến bái th ần sơn.

Thân phận của Chử Hoàn người “đến từ bên ngoài” đột thánh hỏa tức khắc không còn như trước.

Cho dù ở trong nhà tộc trưởng, anh cũng chẳng trốn nổi đám người hóng hót ngày càng đông, thế nên sau khi có thể xuống giường, Chử Hoàn lại lần nữa biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Mỗi ngày trời chưa sáng anh đã rút một quyển sách mình mua từ nhà Nam Sơn mang đi, chớp mắt đã biến mất trong rừng, còn biến mất hết sức triệt để, ngay cả mùi cũng che giấu kỹ, dù là động vật mũi thính nhất cũng chẳng tìm được tung tích.

Cứ thế biến mất cả ngày, đêm khuya vắng vẻ mới quay về ngủ một đêm.

Thật ra thì thái độ của Chử Hoàn không có vấn đề gì, đối với Nam Sơn vẫn rất ôn hòa và kiên nhẫn, hỏi gì đáp nấy, thuận theo đề tài của cậu, thỉnh thoảng cũng sẽ đùa giỡn vài câu, thế nhưng Nam Sơn cứ cảm thấy anh có chỗ nào đó không bình thường.

“Hôm nay anh có thể dừng ra ngoài không?” Một buổi sớm Nam Sơn rốt cuộc đưa ra câu này, vô có hơi căng thẳng, “Hôm nay tôi ở nhà, không cho họ đến quấy r ầy anh được không?”

Chử Hoàn nghe vậy dừng lại, thoải mái đ ồng ý, thật sự nghe lời ở nhà cả ngày.

Anh thích một góc hai mặt là tường, ngẩng đầu lên là có thể nhìn ra ngoài cửa sổ, cả ngày ng ồi ở chỗ đó, cơ bản không nhúc nhích, Nam Sơn phát hiện nếu mình không gọi chuyện, thì anh giống như hóa thành không khí – buổi chiều Viên Bình đến chơi, ánh mắt vội vàng quét một vòng trong nhà, buột miệng hỏi ngay: “Lại chạy ra ngoài r ồi à?”

Một người sống lù lù ở đó, vậy mà Viên Bình như không nhìn thấy, tận đến khi Chử Hoàn đóng quyển sách trong tay, ho khan một tiếng, Viên Bình mới chú ý tới sự t ồn tại của anh ta. Nam Sơn biết, đây là việc mà thợ săn lão luyện ít khi ầu ầu làm được, hạ thấp hơi thở, cố ý để người khác ầu quên mất sự t ồn tại của mình.

Vì sao anh lại như vậy? Trong lòng Nam Sơn chợt run rẩy.

Viên Bình ngẩn người, tựa hồ cũng đã nhận ra, hắn giống như tùy tiện ng ồi xuống bên cạnh Chử Hoàn: “Mày cả ngày ở trong nhà ấp trứng à? Sơn môn sắp sửa xoay đi r ồi, buổi tối ra ngoài uống rượu với mọi người đi, ngày mai bọn tao phải bái bai r ồi.”

Chử Hoàn liếc mắt nhìn hắn, tiếc chữ như vàng trả lời: “À, được.”

Viên Bình ngẩng lên, vẻ mặt nặng nề cùng Nam Sơn nhìn nhau một cái.

Viên Bình dùng bả vai huých Chử Hoàn: “Sau khi vềmày có dự tính gì không?”

Chử Hoàn thờ ơ lật sách: “À, tao định xem thử có thể mang vài thiết bị cung cấp điện đến hay không, tao tính mua máy tính về”

“Ai hỏi mày mấy việc vặt vãnh này,” Viên Bình bực bội cắt ngang, “Mày không liên lạc với Lão Vương một chút à? Không đi thăm cháu tao à? Không định vềđi làm à? Mày định đóng gói tộc trưởng của bọn mày mang đi, hay đi làm một mình?”

Chử Hoàn hơi cau mày, sau đó lại đi ền nhiên giãn ra, tựa hồ ngại phi ền toái, đáp đại cho qua chuyện: “Nói sau đi.”

Anh cứ thế đuổi Viên Bình đi.

Nam Sơn tiễn Viên Bình ra cửa, Viên Bình lắc đầu nhỏ giọng nói với cậu: “Tôi cũng cảm thấy không bình thường, nó giống như... người đã tỉnh lại, nhưng hần vẫn chưa tỉnh, tộc trưởng, mấy ngày nay vất vả cậu coi chừng nó một chút.”

Nhưng Chử Hoàn không phải muốn coi là coi được.

Chập tối, Người Thủ Môn và Người Thủ Sơn ở bên nhau lần cuối, đến cả Lễ Cách cũng không từ chối rượu kính, ngay tay Viên Bình uống một hơi cạn sạch. Khắp nơi đều là lửa trại và đám đông vui mừng, Nam Sơn phát hiện mình chỉ lơ là một chớp mắt, mà Chử Hoàn lại lần nữa dùng kỹ năng ẩn thân, biến mất tằm vào đám đông.

Nam Sơn lòng như lửa đốt, ném hết mọi sự cho Lễ Cách, đi khắp nơi tìm người.

Cậu đang kéo người thứ tư hỏi Chử Hoàn đi đâu, thì bả vai bị người ta vỗ nhẹ.

Nam Sơn quay đầu lại quá nhanh, vẻ mặt như muốn ăn thịt người, Chử Hoàn bị ánh mắt sáng quắc của cậu dọa lùi một bước, không hiểu lắm, hỏi: “Tìm tôi à?”

Nam Sơn túm lấy Chử Hoàn, không giải thích gì lời anh ra khỏi đám đông.

Cậu ném lại tất cả tộc nhân hai bên, lời Chử Hoàn một mạch về nhà, các tộc nhân không rõ nguyên do thấy vậy còn nháy mắt huýt sáo om sòm.

Vào nhà khóa cửa, Nam Sơn gằn như thô lỗ đề Chử Hoàn lên tường, túm chặt cổ áo sơ mi, cảm thấy xương quai xanh gồ lên cắn tay.

Chử Hoàn ngớ ra, giống như cảm thấy tư thế này hơi mờ ám, theo thói quen khẽ huýt sáo một tiếng, cười cợt: “Ồi, làm gì đây? Đại gia, chuẩn bị vô lễ với tôi à?”

SƠN HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 77

Nhiều ngày qua, ngay cả một ngón tay anh mà Nam Sơn cũng chưa dám chạm vào, giữa hai người dường như vẫn bị cái gì đó ngăn cách.

Nam Sơn nhiều ngày nay như con thú bị nhốt, lo lắng không hiểu, với tư thế này, nếu không tỏ vẻ một chút nữa, thì quả thực không thể nào nói nổi.

Cậu cúi đầu chặn đôi môi Chữ Hoàn, lại cảm nhận được toàn thân đối phương rõ ràng thoáng căng lên.

Trong nháy mắt cực nhanh, Chữ Hoàn hơi ngẩng cằm lên, giống như muốn ngửa đầu né tránh, nhưng phía sau là cửa, chẳng có chỗ để lui, anh đành phải lơ đãng phối hợp.

Nam Sơn ghì chặt anh vào lòng, song cậu cảm thấy mình nắm trong tay không phải một con người, mà là một vốc cát, càng nắm chặt thì càng mau hết.

Cậu nhất thời càng hoang mang, nói năng lộn xộn: “Xin lỗi, tôi... xin lỗi...”

“Ừm,” Chữ Hoàn gật đầu về sao cũng được, nắm cằm Nam Sơn, lồi lại phớt qua một nụ hôn, “Không sao.”

Nói xong, anh bước qua Nam Sơn, xắn tay áo sơ mi, giống như muốn đi tắm cho bớt mùi rượu, thái độ bình tĩnh đến gần như quỷ dị.

Nam Sơn không nhịn được nữa, ôm anh từ đằng sau: “Anh nói chuyện với tôi được không? Chữ Hoàn, tôi cần xin anh... anh đừng như thế...”

Trong nhà không đốt đèn, chỉ có ánh trăng rọi vào cửa sổ, trường cung đoản đao mờ mờ ảo ảo.

Chử Hoàn nhìn chăm chăm cái bóng ở đó, nụ cười hoàn mỹ trên mặt dần dần biến mất, rất lâu, anh mở miệng nói h ầu như không nghe thấy: “Cậu thật sự tin tưởng...”

Nam Sơn: “Cái gì?”

Chử Hoàn định th ần lại, nuốt cả âm cuối lẫn câu tiếp theo vào bụng.

Không định để Nam Sơn hoài nghi là anh điên r ồ.

Những ngày qua, Chử Hoàn vẫn chưa thể tỉnh lại khỏi đám cháy như một giấc mơ ấy, anh rất muốn vô tâm vô tư trải những ngày sống sót sau tai nạn, thí dụ như uống một ch ầu say bí tỉ, cãi nhau một trận với Nam Sơn, sau này chia tay hay hòa thuận để từ từ bàn... nhưng không được.

Chử Hoàn không cách nào thuyết phục mình tin rằng: hết thấy đầu là sự thật, không phải suy nghĩ chủ quan của anh, cũng không phải ảo giác do thứ gì đó áp đặt cho anh.

Mấy ngày liên tục, Chử Hoàn cả đêm đầu giả bộ ngủ. Đêm khuya vắng lặng nhìn Nam Sơn, anh sẽ không nhịn được lên đưa tay chạm một chút, nhưng chạm xong anh lại cảm thấy đầu mình làm thật thừa thãi.

Nếu những gì anh nhìn thấy, nghe thấy đầu là giả, thế dựa theo logic này, chạm tới chưa chắc đã là thật.

Anh vô số lần cố gắng thuyết phục mình, rằng anh đang thực sự sống trong thế giới chân thật, nhưng chẳng tìm được chứng cứ gì.

Trên thế giới không còn thứ gì có thể lấy được lòng tin của anh, th ần trí anh dường như thủy chung sa vào bóng tối cô độc vô tận, trước cái hạt ở nơi tận cùng thế giới, dấu ở trong đám đông hay phố xá s ầm uất, đầu lè loi một mình.

Như một người mất trọng lực, bất kể thế nào hai chân cũng chẳng giẫm xuống đất được.

Chử Hoàn bỗng ý thức được rằng, chỉ cần anh còn sống một ngày, thì không cách nào xác định mình đang sống trong chân thật hay là hư ảo; như vậy xem ra, tựa hồ chỉ có đi đời nhà ma cho xong hết mọi chuyện, mới tính là trăm sông đổ về một biển.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu, ánh mắt hơi trống rỗng của Chử Hoàn liền phảng phất tỉnh táo hơn, anh quyết định không lần nữa dờ chết dờ sống như vậy nữa.

Nghĩ thế, Chử Hoàn đặt tay lên mu bàn tay Nam Sơn vòng qua trước ngực mình, nhướn mày, điềm nhiên cười khẽ một tiếng: “Không có gì – mỹ nhân, cậu nhiệt tình như lửa ôm tôi không buông tay, là muốn làm gì đây?”

Nam Sơn sửng sốt đáp: “Anh không thể nói chuyện荒唐 với tôi sao?”

Chử Hoàn né tay Nam Sơn, đi đến ngai xuống giường, cúi cùc ở cổ áo: “Ừm, thế tôi nói chuyện nghiêm túc với cậu, mấy ngày nữa sơn môn sẽ lập tức xoay lại, đúng không?”

Nam Sơn thoáng sửng sốt, hình như biết anh muốn nói gì, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, sống lưng không tự chủ được cứng đờ.

Chử Hoàn lại giống như không ý thức được sự trầm mặc vô cùng xấu hổ giữa hai người, vẫn tiếp tục: “Tôi nói cho cậu biết, chờ nó xoay lại, tôi sẽ đi, cái... khế ước sinh tử hay cái gì đó của các cậu, tôi không định tuân thủ đâu.”

“Cho nên, hôm nay cậu muốn giết tôi? Hay là ngủ với tôi?” Chử Hoàn xoay cái cổ để trăn: “Đầu được hết, tới đi!”

Nam Sơn một lúc lâu chẳng rằng chẳng nói, hình như là bị sấm sét giữa trời quang đánh đơ luôn rồi. Chử Hoàn cho là cậu sẽ nổi trận lôi đình,

nhưng đợi rất lâu, Nam Sơn từ đầu chí cuối chẳng nói gì cả.

Trong bóng tối, Chử Hoàn nhìn thấy cậu hình như c ãm thứ gì ở đầu giường, sau đó im lặng đi về phía mình.

Nam Sơn khom lưng, nắm nhẹ vai Chử Hoàn, nâng cằm anh lên, nụ hôn dịu dàng dừng trên bờ môi anh, tựa hồ muốn nạy mở ra.

Chử Hoàn đã quyết định, bất luận là một nhát dao đâm máu, hay một cuộc triền miên lưu luyến, anh đều không từ chối, bởi vậy biết đi đâu tiếp nhận Nam Sơn. Song ngay sau đó, anh lại cảm thấy Nam Sơn đẩy thứ gì vào miệng mình.

Chử Hoàn: “Ừm...”

Anh suýt nữa nuốt xuống theo bản năng, lại bị Nam Sơn quặc lấy, để thứ ấy đứng ở đầu lưỡi một cách khó khăn.

Cho đến lúc này, vị ngọt đến muộn mới lan ra từ đầu lưỡi, Nam Sơn đã lui đi.

Chử Hoàn ngệt mặt, phát hiện Nam Sơn nhét một cục kẹo sữa vào miệng mình – còn là loại kẹo lúc trước khi anh với bọn Roi Ngựa Đại Sơn ra ngoài buôn bán mang về.

“Ngọt chứ?” Nam Sơn k ết ai anh hỏi khẽ.

Chử Hoàn: “... Ừm.”

Nam Sơn không hề nhắc đến bất cứ một câu nào vừa r ồi Chử Hoàn trong cơn điên nói ra, chỉ thì th ầm vào tai anh: “Có một chút vị sữa, nhưng không giống lắm, bên trong còn cái gì nữa?”

Chử Hoàn hình như còn chưa định th ần lại, thuận miệng đáp: “Tinh dầu ăn được? Ừm... cậu...”

Nam Sơn ngậm môi anh, đoạt lại cục kẹo đã tan mất một nửa.

Mới đầu động tác của Nam Sơn còn vô cùng vụng về, nhưng trước mắt giống như quen tay hay việc, lại có vài phần láu cá, cậu cẩn thận nhấm nháp một lúc, đoạn nói với Chữ Hoàn: “Tôi còn cảm thấy hơi dính răng.”

Chữ Hoàn lơ đãng: “... Có thể là hết hạn rồi chẳng?”

Sau đó, anh nghe thấy “rộp” một tiếng, quay đầu lại gặp mùi trái cây xộc vào mũi, Nam Sơn bẻ quả gì đó không rõ, bản thân cắn một miếng, nửa kia đưa cho Chữ Hoàn, Chữ Hoàn không chắc cậu có ý gì – Đây là cái gì? Quả táo của mẹ kế Bạch Tuyết hả?

Anh do dự cắn một miếng ngay trên tay Nam Sơn, vị chua hết cỡ như sóng cả tức thì gột sạch vị giác mới ăn kẹo còn đang ngọt lừ, chua đến không thốt nên lời.

Nam Sơn cười khẽ một tiếng: “Đó là ngọt, đây là chua.”

Sau đó, cậu lại đưa ngón tay lên miệng Chữ Hoàn: “Nếm thử cái này nữa được chứ?”

Chữ Hoàn nhảy bén nghe ra một chút giọng mũi, chần chừ giây lát, rồi theo lời nhẹ nhàng liếm thử, lần này thì anh nếm được vị mặn và đắng.

Là nước mắt.

Chữ Hoàn: “Cậu...”

Nam Sơn xòe bàn tay che mắt anh, kéo đầu anh vào ngực mình: “Đây là đắng.”(Chữ 苦 ngoài đắng ra thì còn có nghĩa là đau khổ)

Tim Nam Sơn đập hơi nhanh, Chữ Hoàn có thể nghe được cảm xúc kích động.

Trong sự mù mờ khi chân lơ lửng không chạm đất, khoảnh khắc ấy, Chữ Hoàn lại dường như nghe thấy lời mà Nam Sơn chưa nói.

Cậu muốn nói là... Trên thế giới chua ngọt đắng cay, đủ các mùi vị, anh và tôi nếm là cùng một loại sao?

Ngực Nam Sơn phập phồng nhẹ nhẹ, trong lúc nói chuyện, lòng ngực rung khẽ: “Là tôi không tốt, anh đã không muốn nói chuyện với tôi, thì nghe tôi nói một chút được không?”

Chử Hoàn bị cậu che mắt, ở trong bóng tối không nói một lời nào.

Nam Sơn: “Tôi ở dưới nước bị mấy bộ xương kia đeo bám không thôi, Viên Bình cắt đứt dây thừng, ở nơi tôi không với tới chìm vào bóng đêm, lúc ấy trong đầu tôi “uỳnh” một tiếng, nhưng không chỉ vì anh ta là huynh đệ Người Thủ Môn – anh biết lúc ấy tôi nghĩ gì chứ?”

Đoạn chuyện bị Chử Hoàn cố ý quên đi nhưng sống chết cũng chẳng quên nổi, thỉnh linh nói ra từ miệng Nam Sơn với một góc độ khác, Chử Hoàn nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Sau đó anh liền nghe thấy Nam Sơn thì thào: “Lúc ấy tôi nghĩ, nếu anh biết, trong lòng phải buồn đến nhường nào?”

Chử Hoàn đột nhiên không muốn nghe tiếp, bắt đầu giãy giụa muốn thoát khỏi tay cậu, lại bị Nam Sơn dùng dòng khí vô hình xích lại trên giường.

“Sau đó anh không hỏi gì cả, chỉ nhìn lướt qua, giống như đã hiểu hết. Nhìn thấy ánh mắt anh lúc ấy, tôi liền cảm thấy không thở nổi,” Nam Sơn nói, “Khi đó tôi nghĩ, dầu tan xương nát thịt, tôi cũng nhất định phải đi theo anh đến cùng...”

“Đừng nói nữa!” Chử Hoàn quát nhẹ cắt ngang.

Nam Sơn làm lơ: “Nhưng tôi đã nuốt lời, khi anh lấy dao ra, tôi liền biết anh muốn làm gì, sau đó anh cầu xin tôi -“

Nam Sơn dừng lại, rên khẽ một tiếng, thì ra là Chử Hoàn giãy không được liền quay đầu cắn tay cậu một phát.

Nam Sơn chẳng thèm tránh, đứng nguyên đó mặc anh cắn, cho đến khi Chử Hoàn nếm được vị máu, mới ý thức được mình như bị bệnh chó dại,

chợt nhả ra.

“Đau.” Nam Sơn bấy giờ mới thấp giọng nói, “Lúc anh cầu xin tôi, còn đau hơn vậy một trăm lần... A, một trăm lần, một ngàn lần.”

Chử Hoàn chậm rãi bình tĩnh lại.

Trầm mặc một lúc lâu, anh hỏi: “Cảm giác khi bị nuốt là như thế nào?”

Nam Sơn: “Xung quanh toàn là vui mừng, nhưng tôi chỉ biết đau lòng.”

Chử Hoàn: “Có thể nhìn thấy tôi không?”

“Có.” Nam Sơn cúi đầu hôn cái xoáy của anh, “Nhưng không phải dùng mắt, ngũ quan của tôi giống như liền vào nhau, có thể cảm nhận được hết thảy – tôi thấy anh quỳ trên đỉnh núi, thấy máu đầy tay anh, nhìn thấy ngọn lửa trên quần trousers cháy hết, Tiểu Lục ngậm ánh lửa sắp tắt tiến anh một đoạn cuối cùng...”

Chử Hoàn đột nhiên run rẩy.

“Tôi còn nhìn thấy ánh lửa sáng lên rồi tắt lụi, thấy bóng tối bao vây anh, trong một nháy mắt, tôi thậm chí nghe được âm thanh trong lòng anh, nhưng thời điểm cơ hồ tuyệt vọng, tôi đã trông thấy thánh hỏa. Tôi thấy anh bị vây giữa thánh hỏa, lo lắng chết đi được, lúc ấy tôi thầm nghĩ, nếu như thánh hỏa cần nhiên liệu, thì cứ đốt tôi đi... Kết quả là quy tắc của ‘nó’ dường như vẫn còn, tôi muốn sao được vậy, ngọn lửa trên người anh quả nhiên cháy thẳng tới, đốt lên người tôi.”

Nam Sơn nói đến đây thì buông sự giam cầm đối với Chử Hoàn, cậu dang hai tay ôm anh vào lòng, thấp giọng nói: “Cả đời tôi chưa từng cảm thấy ấm áp như vậy, lúc ấy tôi có cảm giác mình và anh đang ở bên nhau. Tôi nghe thấy phía sau có vô số âm thanh chồng lên nhau đang nói ‘đốt tôi đi, đốt tôi đi’. Bị quy tắc hạn chế, nên tôi không thể quay đầu lại, nhưng tôi cảm nhận được, cũng tưởng tượng được cảnh ánh lửa lan ra.”

Chử Hoàn nghe thấy một tiếng vang nhỏ trong bóng tối, tiếp đó, ánh lửa sáng lên, Nam Sơn đã đốt ngọn đèn ở đầu giường.

Đồng tử Chử Hoàn co lại, anh không cần được lòng đưa tay che, sau đó đung phải đôi mắt Nam Sơn.

Nam Sơn thở dài: “Tôi vẫn luôn ở bên anh, không phải ảo giác gì cả.”

Câu này như mật ngữ giải lời nguy hiểm, trong nháy mắt ấy, Chử Hoàn tựa như rơi từ nơi cực cao xuống, trọng lực biến mất thành linh xuất hiện trên người, đôi chân anh nặng nề chạm đất, trong thế giới tĩnh lặng, như vừa tỉnh khỏi giấc mơ.

“Anh biết sau đó tôi còn thấy gì chứ?” Nam Sơn vành mắt đỏ hoe, khoe môi lại mỉm cười, “Tôi nhìn thấy tà dương chìm xuống biển khơi vô biên, thấy trên cành cây chết héo nhú lên chồi non yếu ớt, thấy đàn hải âu ngốc nghếch giữ lông, còn thấy trong đồng tro tàn chui ra một... con rắn chỉ to bằng ngón cái thò đầu dáo dác dòm quanh.”

Mười ngón tay Nam Sơn quấn vào tay anh, dán trên ngực mình, nhất thời giọng hơi run run: “Tôi sẽ tuyệt đối không bỏ anh lại lần thứ hai, anh tin tôi chứ?”

Chử Hoàn rất lâu không trả lời, sau đó anh đáp một nẻo, lại hỏi câu đầu tiên liên quan đến đoạn lữ trình sau khi từ vùng đình trệ trở về “Quyền trượng đâu? Cháy hết rồi sao?”

Nam Sơn dịu dàng nói: “Ừm, cháy hết rồi, nhưng sau này sẽ còn có.”

Chử Hoàn gật đầu, đột nhiên cảm thấy sự mỗi mệt trở lên từ trong lòng, như là cả đời chưa từng được ngủ vậy. Anh hơi nghiêng đầu, dựa vào ngực Nam Sơn, cơ hồ ngay cả mắt cũng không kịp nhắm, thì đã chìm vào giấc ngủ say, co cổ làm cái nhấn trên tay Nam Sơn hằn một dấu be bé bên gáy.

Hai chữ “đùa thôi” rốt cuộc không thể theo anh đến bảy tám mươi tuổi, nhưng bàn tay mang hai chữ này, đã cho anh một điểm tựa mới.

Chử Hoàn ngủ một giấc li bì suốt hai ngày, vô tri vô giác trải qua sơn môn đảo ngược.

Trong cơn mơ màng, anh dường như nghe thấy bên ngoài có lũ con nít quỉ đang gọi to “tiện nhân đại vương”, Chử Hoàn chẳng để ý, chỉ trở mình.

Cùng lúc đó, trong sơn động cất chứa một đồng súng đạn không dùng được, các lão binh như tượng sáp liên tiếp chậm rãi cựa mình dụi mắt, kẻ hoang mang người kinh hãi nhìn sơn động và đờng đội xung quanh.

Chỉ cần chưa chết, chính là còn sống.

Trước khi chìm vào giấc ngủ say, kỳ thực trong lòng Chử Hoàn còn một nghi vấn khác – trong quả hạch đào được xưng là “thánh hỏa” ấy, rốt cuộc có cái gì?

Thế nhưng anh không hỏi, bởi vì đã biết đáp án rồi.

Trong hạch đào có một thế giới.

“Dẫu bị nhốt trong vỏ trái cây, tôi vẫn là vua của không gian vô hạn.” – Shakespeare.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 78: Ngoại truyện: 1

“Rốt cuộc thì chuyện này là thế nào?!”

Chủ Hoàn im lặng ngửa mặt ra sau một chút, để từng giọt nước bọt sắc lẹm như ám khí của Lão Vương sượt qua.

Lão Vương một tay đường xa một nhòai, mỗi một tế bào trên mặt đều đang chứng minh cho cuộc đời đau khổ chuyên phải nhọc lòng vì tên khốn nạn trước mắt này.

Giữa hai người cách một cái bàn gỗ, trên bàn ngổn ngang mấy món đồ dùng quân nhu có thể cho vào viện bảo tàng quốc gia được rồi.

Chủ Hoàn ngửa đầu, xuyên qua cửa sổ nhỏ của nhà khách cũ nát thoáng nhìn bên dưới, Nam Sơn đang ở dưới lầu trò chuyện với mấy lão binh kia.

Tộc trưởng hai lúa nhà họ chắc là lần đầu tiên trong đời mặc áo sơ mi, thành thử vẫn lo lắng động tác của mình hơi mạnh sẽ làm rách nó, giờ tay nhắc chân thận trọng như bị người ta trói gô lại, song đối mặt với mấy vị lúa hơn bên cạnh, cậu vẫn vô cùng có trách nhiệm, ở cái thị trấn cả đời mới ghé qua vài lần này, làm một hướng dẫn viên du lịch kiến thức nửa vời.

Đúng lúc này, Nam Sơn vốn đang nói gì đó đột nhiên như có cảm ứng ngược nhìn lên, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Chủ Hoàn. Thế là giải thích viên nghiêm túc này trong lúc bận rộn còn nhín thời gian, không hề tiếc rẻ cho người trên lầu một nụ cười rạng rỡ, bộ dạng nghiêm trang trông hơi buồn cười.

Cũng không biết xảy ra vấn đề gì, mà mấy lão binh trong sơn động không hề có ấn tượng với việc năm đó bị đông lại sau khi lạc vào “chốn

đào nguyên”, ký ức của họ còn mang máng dừng lại ở khoảnh khắc lạc đường bên sông, giống như hết thủy trái qua đầu chỉ là một giấc mộng, mở mắt ra đã mấy chục năm trôi qua – e rằng đây cũng là ý của thần sơn, không muốn để mảnh đất này lộ ra trước mắt người đời.

Trưởng giả mặt sơn dương tuy hơi thiếu đạo đức, nhưng không thiếu đầu óc, vừa biết tình huống này, lập tức thuận nước đẩy thuyền không nói gì hết, mà giả làm dân tộc thiểu số vùng biên giới, chẳng đề cập chữ nào về chuyện ly kỳ mấy chục năm trước.

Sơn môn vừa xoay lại, Chử Hoàn tỉnh dậy khỏi giấc ngủ dài, còn chưa kịp tỉnh táo hẳn, thì trưởng giả đã như đòi mạng lôi đầu dậy bắt xử lý chuyện này.

Bấy giờ mới có màn này trong nhà khách của thị trấn.

Các nguyên nhân trong đây, Chử Hoàn không tiện nói rõ với người khác – mà dù có nói Lão Vương cũng chẳng tin, chỉ sợ còn dẫn anh đến bệnh viện tâm thần khám thử, bèn phải sạch trách nhiệm: “Tôi đâu có biết, mấy người đó là nhặt được trên đường thôi.”

Lão Vương da mặt giật giật, theo ánh mắt anh ta nhìn lướt qua cửa sổ xuống phía dưới, hình như phát giác đi đầu gì, hai mắt híp lại, chỉ Nam Sơn hỏi: “Người tóc dài đó là ai?”

Chử Hoàn mặt không đổi sắc trả lời: “Vợ tôi.”

Lão Vương nghe thế, khóe mắt giật càng nhanh hơn, hít sâu một hơi, run giọng hỏi: “Chuyện... chuyện này là thế nào?”

Chử Hoàn nhìn đám đông qua lại trong thị trấn nhỏ vùng biên giới này, lại nhìn ông bạn già sắc mặt hồng hào, thân thể cường tráng, nhất thời muôn vàn cảm khái như cách mấy đời. Anh thoáng suy nghĩ, đoạn trả lời một cách chặt chẽ: “Khó nói lắm, hình như cũng có thể tính là nhặt được.”

Lão Vương: “Mẹ kiếp đó là đàn ông mà! Chú mày cho là anh mù chắc!”

“Đúng thế,” Chử Hoàn không hiểu lắm, “Tôi có bảo cậu ấy là con gái đâu.”

Lão Vương nhăn nhó như đau tim, đi vòng vòng trong phòng y hệt lửa kéo cối xay, rốt cuộc không nhìn được quát vào mặt Chử Hoàn: “Bậy bạ!”

Chử Hoàn dựa lưng lên cái sofa rách cứng ngắc, uể oải duỗi chân, nở nụ cười bao dung khi người già vô cớ gây sự, chẳng nói lời nào.

Nhiều năm qua, Lão Vương chưa bao giờ có biện pháp gì với Chử Hoàn, sau cùng như để hả giận, ông ta ngẩng phịch lên cái giường đơn giản, khiến giường nhà khách người ta phải kêu kệt rên một tiếng.

Lão Vương rút một điều thuốc ngậm vào miệng, còn chưa kịp châm thì đã thấy Chử Hoàn dùng ngón trỏ gõ bàn: “Này.”

Lão Vương tức giận nhướn mí mắt liếc một cái.

Chử Hoàn: “Ở chỗ tôi cấm thuốc.”

Nói xong, anh ta còn ra vẻ vô tội đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ xuống dưới lầu.

Lão Vương đập bật lửa lại cái “tách”, im lặng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm phía dưới một lúc, đột nhiên đặt một tay lên vai Chử Hoàn, cau mày hỏi: “Cậu ta lai lịch thế nào? Chú mày đừng đùa giỡn, như vậy có thể dài lâu được không?”

Chử Hoàn thở dài: “Tôi là người thích đùa giỡn?”

Lão Vương khá hiểu anh ta, tuy trên việc nhỏ câu trả lời nhưng trên việc lớn Chử Hoàn thật sự chưa từng chơi đùa. Lão Vương nghiêm túc hỏi: “Lão Chử chết rồi thật sự là không ai quản được chú mày nữa – mày định đoạn tử tuyệt tôn luôn à?”

Chử Hoàn dừng một chút, sau đó không nhìn được bật cười.

Lão Vương: “Cười cái gì, nghiêm túc chút đi!”

“Không ngờ ông anh cũng truyền thống ghê,” Chử Hoàn khoát tay, “Trong tộc họ có cả đàn nhãi ranh chạy lăng quăng, mọi người đều chỉ mong sao cho tộc trưởng một đứa làm con thừa tự đấy, không sao đâu.”

Lão Vương nhìn anh ta lom lom chốc lát, thấy khí sắc Chử Hoàn không tốt lắm, nhưng tinh thần không tệ. Người đàn ông một tay này trẫm mặc giầy lát, trước mắt yêu cầu của ông ta với Chử Hoàn chỉ là khỏe mạnh là được, về phần sinh hoạt cá nhân thế nào...

“Theo như mày vừa nói thì – cậu ta là tộc trưởng? Có thể đi theo mày không?”

Chử Hoàn sờ sờ mũi: “Dư sức.”

Lão Vương hơi nản: “Vậy mày định thế nào, trốn cả đời ở cái vùng khi ho cò gáy này? Lúc trước không phải chú mày đồng ý...”

“Tôi sẽ về làm việc.” Chử Hoàn không có gánh nặng gì, tiếp lời, “Không sao, có việc thì làm việc, không có nhiệm vụ thì tôi về nhà nấu cơm, coi như ở hơi xa một chút.”

Lão Vương chưa từng thấy trò đùa nào như vậy, sững sờ nhìn anh ta: “... Không ai thanh toán vé máy bay cho chú mày đâu.”

Chử Hoàn đáp không hề có áp lực: “Dù sao cũng chẳng cần tôi kiếm tiền nuôi gia đình, không quan trọng.”

Lão Vương khó lòng tưởng tượng được cách sống này, xoay điều thuốc trong tay một lúc lâu, rốt cuộc mới nói một câu: “Chú mày thật... không ra sao!”

Chử Hoàn cột nhả xòe tay ra: “Cho tôi xem hai đứa cháu trai – hay là cháu gái nào?”

Lão Vương tìm trên người ra mấy cái di động, moi ra cái trông thường nhất, mở hình đưa cho Chử Hoàn xem. Hai đứa trẻ tuy đều rất nhỏ nhưng có thể nhận ra là không giống nhau lắm, sinh đôi khác trứng.

“Quần áo màu hồng là con gái, còn đứa kia là trai.” Lão Vương thở dài ngẩng xuống bên cạnh, ngay cả hai đứa cháu ngoại cũng chẳng thiết khoe, “Chú mày muốn tìm một người bầu bạn, anh cảm thấy rất vui mừng, nhưng tại sao phải định phải bỏ gần tìm xa phí sức như vậy?”

“Một trai một gái có thể thành chữ ‘hảo’, ôi buồn cười vãi, chảy nước miếng dài ghê...” (Chữ hảo ghép từ 2 chữ tử và nữ)

“Chữ Hoàn!”

Chữ Hoàn ngẩng đầu nhìn ông ta: “Tìm một người ở gần? Được thôi, anh định khuyên con rể mình rút lui, để tôi thay thế à?”

Lão Vương thoát đầu ngẩn ra, sau đó thấy rõ một chút trêu đùa trong mắt anh ta, cảm thấy rất bất lực: “Ôi cái thằng khốn nạn không hiểu lòng người tốt này.”

Chữ Hoàn ném di động vào lòng Lão Vương, lại nghiêng đầu thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện Nam Sơn tận chức tận trách dẫn mấy vị lão binh chưa từng được ăn thức ngon đến “Khảng Dương Kê” mở mang thêm về thực phẩm vứt đi, liền vịn cửa sổ la lên một tiếng: “Mua cho tôi bát cơm gạo kê khoai tây lần trước chủ quán làm, nhớ bỏ muối!”

Nam Sơn ở đằng xa phát tay tỏ ý đã nghe thấy.

Chữ Hoàn đẩy cửa sổ ra hết cỡ, mau chóng rút thuốc lá trong túi Lão Vương, chớp nhoáng đốt một điếu, nhanh nhẹn nhét vào miệng, rút một hơi hết nửa điếu, mới chậm chạp mở miệng sau làn khói trắng: “Đôi khi anh sẽ phát hiện, thứ anh cảm nhận được không giống với người khác, nỗi đau điếng người của anh, người ta chẳng đau chẳng ngứa, anh cảm thấy toàn thân khoan khoái, người ta không hề hay biết, sau một thời gian dài, anh sẽ sinh ra một loại ảo giác... Anh và họ không hề sống trong cùng một thế giới.”

Lão Vương ngắm nghía anh ta một cách tỉ mỉ, đường nét trên mặt Chữ Hoàn do gầy gò mà càng sâu hơn trước kia, nhưng đôi mắt lại rất sáng, không biết có phải là bóng ngược của ngọn lửa trên điếu thuốc hay không.

“Cô đơn mà không để ý mình đang ở chung với bao nhiêu người, nếu trong lòng anh không có cảm giác này, độc thân cả đời cũng rất tự do, một phút đồng hồ cũng chẳng cảm thấy quạnh quẽ; còn như thường xuyên nghĩ ngợi lung tung, dù ngày ngày đàn đúm gái gú cũng chẳng nào nhiệt nổi.” Chử Hoàn thong thả nói, “Đây là đi ầu rất đáng sợ anh biết chứ? Mặc cho nổi cô đơn này ăn quá sâu, con người ta sẽ trở nên không có cảm giác chân thật.”

Lão Vương: “Liên quan gì đến cảm giác chân thật?”

“Tất cả,” Chử Hoàn nói, “Con người sau khi đánh mất cảm giác chân thật, mới tự hỏi ‘chân thật’ là gì, càng tự hỏi lại càng cảm thấy... mình không cách nào chứng minh sự tồn tại của ‘chân thật’.”

Lão Vương vẻ mặt nghiêm túc, hoài nghi đầu óc Chử Hoàn có bệnh chưa chữa khỏi.

Chử Hoàn liếc thấy Nam Sơn để những người khác ở lại quán ăn cơm, tự mình mang mấy hộp thức ăn to trong “Khổng Đường Kê” đi ra, đang tiến về hướng nhà khách.

“Cho nên, một ngày kia tôi phát hiện có một người chịu giúp mình xóa tan cảm giác cô độc do loạn thần kinh này, hơn nữa hiệu quả rõ ràng, thế thì người ấy với tôi mà nói, chính là điểm tựa, và là tọa độ.” Chử Hoàn dập đầu thuốc, nhét đại gạt tàn xuống dưới sofa, mở quạt thông gió trên cửa chớp, “Đừng nói chỉ là ng ửi máy bay vài lần, bảo tôi ng ửi tên lửa cũng được.”

Ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân, Chử Hoàn đi qua Lão Vương, mở cửa cho Nam Sơn. Nam Sơn vừa vào cửa liền hít một chút, giống như người thấy cái gì, có đi ầu ngại Lão Vương ở đây nên cậu không nói gì, chỉ mượn động tác đưa thức ăn, hết sức u ám trừng mắt nhìn Chử Hoàn một cái.

Chử Hoàn vờ như không thấy, chỉ Lão Vương mà nói: “Đây là... Ừm, cha nuôi tôi.”

Lão Vương: “...”

Lão Vương ho khan một tiếng, trong nháy mắt hơi á khẩu, rồi lập tức định thần lại, trưng ra thái độ nghiêm túc không tùy tiện nói cười của bậc trưởng bối, đơn giản gật đầu chào Nam Sơn: “Chào cậu!”

Nam Sơn cũng trở tay không kịp, song cậu tuy chưa trải việc đời, xét cho cùng cũng là tộc trưởng, thế nên nhanh chóng bình tĩnh lại, khách sáo đón nhận sự đánh giá của Lão Vương, mở miệng chào hỏi.

Lão Vương vẫn chưa quen lắm, nhất thời đang không biết nói gì cho phải, liền thấy Nam Sơn đi đến trước mặt, làm một tràng tiếng Hán đã lưu loát hơn nhiều, trịnh trọng nói: “Cháu tên Nam Sơn, là tộc trưởng ‘tộc Ly Y’, về sau Chử Hoàn ở chỗ cháu, sẽ không phải chịu một chút oan ức nào đâu, chú cứ yên tâm.”

Lão Vương: “...”

Trong lúc cùng Nam Sơn thô lỗ mắt nhìn nhau, ông ta bỗng nhớ tới quá trình gả con gái, đột nhiên sinh ra một chút bất mãn tế nhị với chàng rể đứng đắn nhà mình.

Sự tế nhị này duy trì đến chập tối, Lão Vương đưa người lẫn súng trường và đồ dùng quân nhu Chử Hoàn giao cho đi hết, sau đó giống như thể hiện sự rộng lượng, kiên chế sự khó chịu trong lòng, vung bút phê cho Chử Hoàn một thảng “nghỉ kết hôn”.

Chử Hoàn nhìn theo Lão Vương đưa người lên xe, nói với Nam Sơn bên cạnh: “Chúng ta tạm thời chưa vội về tộc, tôi cá là bây giờ cậu nhất định có thể qua khỏi biên giới rồi, để tôi dẫn cậu ra ngoài... A, cái này...”

Nam Sơn chẳng rằng chẳng nói dùng một con dao nhỏ khều cái gạt tàn lúc nãy anh nhét vào kẽ sofa ra, nhìn anh đẩy lên án.

Chử Hoàn cười gượng gạo: “Đây là ban nãy lão già kia...”

Nam Sơn nắm cổ áo anh, cẩn thận ngửi một vòng.

Chử Hoàn: “... Hút đó...”

Lời ngụy biện dưới ánh nhìn hăm dọa của Nam Sơn tự động tắt đài.

Nam Sơn: “Anh cảm thấy thân thể mình khỏe r ồi?”

Chủ Hoàn nuốt nước bọt, luôn cảm thấy ánh mắt Nam Sơn khi hỏi như thể không bình thường lắm.

Nam Sơn siết chặt tay hơn, màu mắt đậm d ần: “Vậy anh không nhớ... mình còn nợ gì tôi à?”

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 79: Ngoại truyện: 2

Đây là một con đường đất thường thấy ở nông thôn, ven đường có cây, còn có từng đồng cút dẽ xếp hết sức nghệ thuật, không hề có chỗ nào khác thường, ngoại trừ đặc biệt xóc nảy.

Chủ Hoàn giảm phanh, đậu xe ven đường, xe vốn đi không hề nhanh, kỹ thuật của anh khá tốt, dừng cũng rất vững vàng, nhưng dù vậy vẫn làm bụi tung lên mù mịt.

Chủ Hoàn ngẩng với tư thế hơi cứng, ấn cần gạt nước, lau bụi dính trên thủy tinh, quay đầu sang hỏi Nam Sơn: “Ở gần đây à?”

Xe là Lão Vương để lại cho Chủ Hoàn chạy, một con SUV loại nhỏ gia dụng giá cả trung bình hơi cũ rề.

Phương tiện giao thông tiên tiến nhất đời này Nam Sơn từng ngẩng, chính là chiếc xe buýt cà tàng đi khắp núi đồi kia, đây vẫn là lần đầu tiên cậu được ngẩng xe riêng – đặc biệt là ngẩng ở ghế lái phụ, lần đầu tiên có thể xem cách lái loại xe bốn bánh này từ cự ly gần.

Theo lý thuyết, cái người thấy máy chụp ảnh lấy liền cũng ngạc nhiên là Nam Sơn vốn nên hào hứng tò mò một chút, nhưng cậu lúc này chẳng biết trúng tà gì, mà chẳng mấy may chú ý vào xe, cứ mãi mê nhìn Chủ Hoàn mà quên ra.

Chủ Hoàn đành phải ho mạnh một tiếng.

“Ừm...” Nam Sơn giật mình, đôi mắt đen láy bấy giờ mới như vừa tỉnh khỏi giấc mơ xoay một vòng vạn biến bất ly tông – rời khỏi người Chủ Hoàn, qua lại lên xuống một phen, cuối cùng vẫn trở lại trên người anh, mà

còn không chịu rời đi nữa. Nam Sơn phát hiện giọng mình hơi khàn khàn, vội vàng đằng hắng, “Khụ, anh nói gì cơ?”

Hai người thô lỗ mắt nhìn nhau giây lát, Chử Hoàn rốt cuộc hết nhin nổi mà thở dài, nắm cằm Nam Sơn vặn đi: “Cậu có thể đừng nhìn chăm chăm tôi một cách đói khát như vậy không?”

Nam Sơn lập tức biết đi đâu thu tầm nhìn lại. Lần này ánh mắt cậu chẳng có nơi đặt, đành phải nhìn quanh khắp nơi, nhìn lòng vòng một hồi, cũng chẳng biết nhớ tới đi đâu gì, khéo miệng không khống chế được hơi nhếch lên, nhưng dường như sợ bị người ta phát hiện, vừa nhận thấy thì lập tức miễn cưỡng dần xuống, hồng tở ra là mình không hí ha hí hửng.

Nam Sơn buộc tóc ra sau, để lộ vành tai đỏ tươi như máu. Cậu biểu diễn một cách sinh động cho Chử Hoàn xem “mặt đỏ tai hồng” là thế nào.

Chử Hoàn vốn tưởng rằng mình đã luyện thành da mặt kim cương bất hoại rồi, nào ngờ lúc này ở trong không gian nhỏ đóng kín, lại không tránh được bị lây bệnh mất tự nhiên từ Nam Sơn, nhất thời hơi xấu hổ, đặc biệt là vì cơ thể đau nhức, một đùi còn trong tình huống hơi rút gân.

Người thanh niên... một vài phương diện thật sự không dễ ứng phó lắm.

Nam Sơn vốn gấp gáp muốn đi thăm thú thế giới bên ngoài, song lúc này tới gần biên giới, cậu đột nhiên phát hiện hứng thú của mình không nhiều lắm. So với bên ngoài, cậu ngược lại lưu luyến muốn ngồi trong xe thêm một lúc, dù rằng cậu bị bắt buộc nhìn đi chỗ khác, nhưng trong lòng biết Chử Hoàn ở ngay bên cạnh, cậu có thể nghe thấy tiếng hít thở của Chử Hoàn, thậm chí phảng phất có thể nhạy bén cảm nhận được độ ấm của người ấy.

Nam Sơn quả thật như trúng độc, hai chân từ đêm hôm trước đã bắt đầu không thể chạm xuống đất, cứ liên tục bay trên bông, bước nông bước sâu. Cậu đang nằm trong sự phấn khởi vô lý nào đó, bất luận Chử Hoàn làm gì – dù chỉ là hơi giơ tay, dường như đều có thể khuấy động nổi lòng cậu hết mức.

Mà theo tâm tình cậu xao động, chuỗi hạt và lá bùa bình an vô sự treo trên kính phản quang cũng không gió tự động lắc lư, bên trong xe phảng phất có một dòng khí chạy khắp nơi không chịu dừng lại, chốc chốc cọ qua mặt và cổ Chử Hoàn.

Chử Hoàn bị cậu cọ nổi hết da gà, hoài nghi cứ theo đà này, thì mình sẽ không cách nào đối mặt với các loại quạ nữa.

Chử Hoàn nắm cổ tay Nam Sơn, gió nhẹ trong xe phút chốc tan hết: “Đủ rồi, không được phép quấy rầy tài xế.”

Nam Sơn chẳng nói tiếng nào, ánh mắt sáng rực nhìn anh.

Chử Hoàn bị cậu nhìn đến không cẩu nổi, tháo dây an toàn, nghiêng người hôn trán Nam Sơn một cái, đoạn vươn tay qua cậu, thuận tay mở cửa bên kia: “Chẳng phải cậu luôn muốn thử xem mình có thể vượt qua biên giới hay không...”

Nam Sơn như bị ấn trúng công tắc không thể đung vào, cậu kéo Chử Hoàn xuống, cơn gió nhẹ vừa tan đi một lần nữa tụ lại, tạo thành một sợi dây thừng vô hình, không biết là cố ý hay vô tình, trói chắc Chử Hoàn từ đầu đến chân.

Người Thủ Sơn quả là một dân tộc tràn trề nhiệt tình, cho dù tộc trưởng mỹ nhân thoát nhìn rất rụt rè.

Chử Hoàn: “... Cửa xe còn mở đấy, tộc trưởng.”

Lý trí mạnh mẽ sót lại làm cho Nam Sơn không thò tay vào trong quần áo của Chử Hoàn, cậu chỉ giống như ăn tủy biết vị, ôm Chử Hoàn mà cọ một lúc lâu, như một động vật vùi vãi xác nhận lãnh địa, ngửi tới ngửi lui trên người anh, thì thào: “Anh là của tôi.”

Chử Hoàn lần đầu tiên biết mình có thể được yêu thương như vậy, trong lòng thấy thật ấm áp. Không ai là không muốn được người khác coi trọng cả – huống chi là được người như Nam Sơn coi như báu vật.

Đương nhiên, cách thích này rất khác với dự tính của anh... Vừa nghĩ đến đây, tâm tình Chử Hoàn lại hơi là lạ.

Chử Hoàn vất vả lắm mới thoát khỏi lòng Nam Sơn, chỉnh lại quần áo, cố hết sức muốn đưa chủ đề về hướng đứng đắn: “Cậu thật sự không xuống xe xem thử à?”

Nam Sơn: “Ừ, không cần.”

Chử Hoàn hơi ngạc nhiên: “Tại sao?”

Nam Sơn: “... Bởi vì đã qua rồi.”

Giây lát sau, cậu cúi đầu như hơi thẹn thùng: “Tôi... tôi vừa rồi chỉ lo... ừm, không chú ý.”

Chử Hoàn không biết nên nói gì cho phải. Đường biên giới tộc Ly Y bao đời không cách nào vượt qua, trong khi hai người họ một tâm tình kỳ lạ, một tinh thần ngẩn ngơ, bị bỏ lại phía sau mất tiêu.

“... Đi thôi, để tôi nghĩ cách làm giấy chứng minh cho cậu.”

Nam Sơn vốn tưởng rằng thị trấn gần biên giới đã náo nhiệt đến đáng sợ rồi, tận tới khi đi vào thành phố chân chính, cậu mới phát hiện mình quả nhiên là lệch ngẩng đầu đấy giềng.

Cậu giật nảy mình vì tạp âm muốn ù cả tai, kể đó lại giật mình trước các tòa cao ốc chọc trời san sát, cuối cùng lại giật mình lần nữa vì đầu người chen chúc trong sân bay.

Đặc biệt là khi cậu quay đầu lại, thấy Chử Hoàn cầm di động mới mua trên đường, đang gọi cho người ta với giọng điệu hết sức hời hợt: “Ừm, được, để tôi dẫn cậu ấy đi gặp ông – A, có thể, hôm nay cũng không phải ngày nghỉ, tôi thấy không đông người lắm...”

Không đông người lắm...

Nam Sơn kéo một tay Chử Hoàn, im lặng nhường đường cho một người từ đối diện chen tới, cảm thấy khả năng thừa nhận của tâm lý mình đã được rèn luyện hữu hiệu.

Chử Hoàn cúp điện thoại: “Uống nước gì không?”

Nam Sơn còn chưa kịp ngăn cản thì anh đã nhét tiền vào máy bán hàng tự động – Đúng, một việc khiến Nam Sơn hết hồn nữa chính là Chử Hoàn tiêu tiền như nước.

Thực ra thì cũng không trách được Chử Hoàn, bởi vì Nam Sơn phát hiện ở nơi quỷ quái này quả thật cái gì cũng cần tiền, uống nước mất tiền, ăn cơm mất tiền, đồ xăng mất tiền, qua đường mất tiền, đậu xe mất tiền, ngay cả lên núi cũng mất tiền luôn!

Lần trước Chử Hoàn dẫn hai đứa nhóc kia đi bán thịt khô, Nam Sơn đang mãi lo lắng về vùng đình trệ, không chú ý quá nhiều, bởi vậy hiện giờ giá cả trong đầu cậu vẫn là thịt khô hai đồng một cân. Cậu luôn không cần được lòng đôi mỗi một khoản tiền tiêu dọc đường thành thịt khô.

Người Thủ Sơn có sức chiến đấu rất cao, lại không chú trọng toán học lắm, con số quá lớn Nam Sơn không tính nổi, đương nhiên, trong vòng mười đồng vẫn không thành vấn đề. Bởi vậy, lúc nhận thức uống Chử Hoàn đưa cho, trong lòng Nam Sơn áp lực nặng nề mà nghĩ thầm: “Ôi, ba cân thịt khô.”

Lên máy bay, Chử Hoàn giúp thắt dây an toàn, Nam Sơn vẫn nhìn suốt dọc đường rồi cuộc hết nhìn nổi hỏi: “Bay một lần có mất tiền không?”

Chử Hoàn: “Có.”

Nam Sơn: “Bao nhiêu cân... Khụ bao nhiêu tiền?”

Chử Hoàn nhìn cậu một cái, cố ý trêu: “Bao nhiêu cân thịt khô? Ngọt một ngàn cân đấy.”

Nam Sơn kinh hãi tròn tròn mắt, cả buổi chưa định thần lại, một lúc lâu mới dè dặt hỏi: “Ngày trước anh sống ở bên này, có thường xuyên thiếu thốn không?”

Kỳ thực là hoàn toàn không, Chử Hoàn chưa bao giờ thiếu tiền cả. Anh tiêu dùng rất ít, sống một mình nên ăn mặc rất dễ, ông Chử Ái Quốc cũng chẳng cần anh lo, khoản chi tiêu lớn nhất mỗi tháng chính là tiền thức ăn và cát cho mèo, xài ít hơn kiếm được rất nhiều. Ngoài ra, anh còn đứng tên hai căn nhà, một chiếc xe lâu lắm rồi không chạy.

Mấy năm nay, tuy không cẩn thận quản lý tài sản, song Chử Hoàn cũng biết mình không đến mức rất nghèo.

Nhưng anh vẫn cười xấu xa nói với Nam Sơn: “Đương nhiên rồi, thường xuyên phải nhịn đói đấy.”

Nam Sơn trừng mắt nhìn anh, không biết Chử Hoàn nghèo rốt mùng tới rồi mà còn vui vẻ gì được, đành phải kết luận là tên này ở phương diện vật chất có phần hơi vô tâm, nhất thời sầu lo thay.

Hoàn cảnh sống bên ngoài hiểm ác như vậy, Nam Sơn không muốn để Chử Hoàn quay lại đây lắm, nhưng dù không nỡ hơn, cậu cũng không muốn làm trái ý kiến của anh.

Trong sự ưu sầu của tộc trưởng Người Thủ Sơn, máy bay vững vàng chạy vào đường băng, tạp âm cực lớn và sự xóc nảy đột nhiên xuất hiện. Chử Hoàn nắm bàn tay Nam Sơn đặt bên này một cách tự nhiên, ngay lập tức, cảm giác mất trọng lực xuất hiện. Mặt đất càng lúc càng xa ngoài cửa sổ rồi cuộc thu hút sự chú ý của Nam Sơn, cậu vốn tưởng rằng cái gọi là “máy bay”, là bay qua ngọn cây như lũ chim nhỏ vậy, hoặc lợi hại hơn thì có thể bay đến độ cao của chim ưng, nhưng không ngờ, con chim sắt màu trắng này lại bay thẳng lên trời. Trước mắt dần dần trắng xóa một màu, tất cả nhà cửa đường phố bên dưới đều không nhìn thấy nữa.

Tại Nam Sơn vẫn hơi lúng búng, lòng còn sợ hãi thu tầm mắt về, bấy giờ mới phát hiện bàn tay rịn mồ hôi lạnh. Cậu nhìn trước ngó sau một

phen, thấy ít nhất cũng trên dưới trăm người, tất cả đều có cái vẻ bình chân như vại mà cậu không tài nào hiểu nổi.

Lúc này, một bàn tay chợt chìa tới, kéo giãn vùng chân mày đang nhúu chặt của cậu.

Chử Hoàn k ếtai cậu hỏi nhỏ: “Cậu nghiêm túc như vậy làm gì?”

Nam Sơn nghiêm nghị trả lời: “Cao quá, người cũng nhiều quá, lỡ như rơi xuống, tôi chỉ sợ không đón được họ.”

Chử Hoàn suýt cười đến phát điên.

Nam Sơn căng thẳng mãi đến khi máy bay đáp hẳn xuống đất, trong lúc này, cậu th ầnn suy tính đủ các khả năng rơi máy bay, cùng với cách cứu người.

Tiếp viên hàng không mở cửa, các hành khách trên máy bay không hay biết gì vẫn chưa tỉnh ngủ về mặt mệt mỏi từ từ đi xuống, còn hoàn toàn không biết trên đường có người hộ tống mình.

Chử Hoàn ngủ gật, lúc tỉnh dậy đã quên b ết câu nói đùa không có gì bỏ bụng trước đó, vừa tìm taxi vừa nói với Nam Sơn: “Nhà tôi lâu lắm rồi không có ai ở, để lát nữa tôi nhờ người quét dọn giúp, còn giờ chúng ta đi ăn trước, cậu muốn ăn gì?”

Anh rất quen thuộc với nơi này, ở trong đám đông cùng các tòa nhà cao thấp khiến người ta hoa cả mắt, đầu cũng chẳng ngẩng lên mà dẫn Nam Sơn đi ra ngoài, dáng vẻ thoải mái như về đến nhà. Trong lòng Nam Sơn chợt nghĩ tới một việc, các ngón tay nắm chặt cổ tay Chử Hoàn: “Nếu không đủ tiền tiêu...”

Chử Hoàn bật cười: “Sao vẫn còn nghĩ về việc này? Tôi đùa...”

Nam Sơn kéo anh lại, nghiêm túc nói: “Trừ thật khô ra, còn thứ gì khác đổi được tiền không? Lần trước anh bảo viên đá màu xanh trên quần trượng cũng có thể, đúng không?”

Chử Hoàn sững sốt.

Nam Sơn vội vàng xua tay: “Không sao, đừng lo lắng, loại đá đó còn nhiều lắm! Anh ở bên này không đủ tiền tiêu cũng không hề gì, về sau tôi kiếm tiền cho anh, tuyệt đối không được ép uổng mình.”

Chử Hoàn im lặng rất lâu, vẻ mặt phức tạp hỏi: “Vậy cậu định nuôi tôi à?”

Nam Sơn gật đầu không chút do dự.

Chử Hoàn dịu giọng nói: “Nếu tôi quay lại làm việc, còn cần cậu cho tiền, thế tôi về làm gì?”

“Không biết.” Nam Sơn thản nhiên trả lời, “Nhưng không phải là anh thích à?”

Chỉ cần là tôi thích, bất kể là đúng hay sai, có lý hay không, cậu đừng dốc sức giúp đỡ ư?

Chử Hoàn nhất thời không thốt nên lời, lần đầu tiên cảm thấy tộc trưởng nhà mình có tiền chất làm hôn quân.

SON HÀ BIỂU LÝ

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 80: Ngoại truyện: 3

Chử Hoàn dừng xe ở cửa siêu thị, xuống mua một hộp oden và một bịch sữa, sau đó mở cốp xe, xách một con nhóc về mặt hoảng sợ từ bên trong ra, thả xuống đất: “Đây, ăn đi.”

Con nhóc chỉ to bằng hạt tiêu, đứng thẳng lên cũng chưa qua đuôi Chử Hoàn, nó sừng sốt cả buổi, lúng ta lúng túng nhận thức ăn, r ễ r ầu r ỉ cắn một miếng thịt viên.

Chắc là con bé đói bụng thật r ễ, cắn một miếng li ền không dừng được, cho đến khi ăn sạch trơn bát oden, mới hơi vụng v ề dùng bàn tay mũm mĩm xé ống hút, hỏi vẻ không vui lắm: “Sao cậu biết cháu ở trên xe cậu?”

Chử Hoàn sờ soạng túi quần cả buổi, lấy ra một cái máy phát tín hiệu đơn giản dùng để theo dõi. Anh giơ tay dán thứ ấy lên ót nó, đoạn kéo ống quần ng ễ xỏm xuống: “Mới năm tuổi đã biết bỏ nhà đi bụi? Cháu tài thật đấy – bao nhiêu năm qua, cháu vẫn là người đầu tiên dám dán máy theo dõi lên lưng cậu.”

Cô bé ủ rũ hỏi: “Vậy cậu sẽ đưa cháu về chứ?”

Nhóc con này là cháu ngoại Lão Vương, nữ danh là Minh Minh.

Lão Vương có một đôi cháu ngoại long phượng thai, hai đứa trẻ chẳng những b ề ngoài không giống nhau, tính cách cũng như trời vực nốt, bé trai rất bình thường, thích chơi thích quậy thỉnh thoảng nghịch ngợm phá phách, nhưng người lớn dạy dỗ cũng chịu nghe, biết sửa đổi, song bé gái không biết lúc ở trong bụng mẹ bị nhiễm phóng xạ gì mà biến thành một tiểu quái thai.

IQ nó rõ ràng cao hơn bọn trẻ cùng lứa, bởi vậy không chơi nổi với người ta, tính cực kỳ lầy lù, cũng cực đoan không nghe dạy dỗ, có thể còn hơi thích mạnh, cha mẹ ruột đầu không hàng phục nổi, bằng này tuổi mà cũng chỉ Lão Vương... và ông cậu nuôi đại bác bắn không tới là Chử Hoàn này nói còn nghe một chút.

Chử Hoàn mặt không cảm xúc hỏi: “Đưa cháu về, sau đó cháu lại tìm cơ hội khác để chạy? Cãi nhau với em, còn không cho mẹ nói gì mình, mới nói hai câu đã bỏ nhà đi, tính nết kiêu gì vậy? Mẹ cũng mắng em cháu, mà sao người ta lại ngoan ngoãn tiếp thu?”

Minh Minh cúi đầu: “Tại vì nó là thằng đần.”

Chử Hoàn thở dài, dự cảm con bé này lớn lên sẽ cứng đầu, liền túm cổ nó, dùng tư thế xách mèo mà xách lên xe: “Ồi, được rồi, thiên tài, cậu sắp trở chuyển bay rồi đấy.”

Minh Minh ngó trong xe anh, hưng phấn lắc lư: “Cậu Chử Hoàn, cậu có thể dẫn cháu về nhà cậu không?”

“Ngồi yên, đừng lộn xộn, trong xe cậu không có ghế cho trẻ em đâu,” Chử Hoàn liếc nó một cái, sắc bén chỉ ra, “Cháu biết vé máy bay cần dùng hộ khẩu của cháu chứ?”

Minh Minh sửng sốt, thiên tài nhi đồng trước tuổi đi học này rõ ràng không có thường thức về mặt này: “Vậy phải làm thế nào ạ?”

Chử Hoàn không khách sáo cười khẩy một tiếng: “Yên tâm đi, ông ngoại cháu mua vé rồi.”

Minh Minh giật nảy mình: “Sao ông ngoại cháu lại phát hiện được?”

“Hỏi thừa, mẹ cháu cũng biết đấy.” Chử Hoàn tiếp tục đả kích nó, “Cháu còn cảm thấy vụ bỏ trốn mình chuẩn bị hơn một tháng thành công là rất lợi hại hả? Nói thật cho cháu biết nhé, họ tương đối yên tâm về cậu, mới thả cho cháu chạy lung tung đấy thôi.”

Lòng tự tôn yếu ớt của con bé lập tức bị nhấn chìm.

Đặc biệt là khi những lời đả kích này đến từ thần tượng của cuộc đời, Minh Minh cảm thấy vụ trốn nhà vốn nên oanh oanh liệt liệt mà mình chuẩn bị đã lâu biến thành một trò cười từ đầu đến đuôi, sự suy sụp mạnh này làm thiên tài nhi đồng khó mà chấp nhận.

Chỉ Hoàn mấy năm nay hay tiếp xúc với lũ con nít quý của Người Thủ Sơn, thành thử đóng vai mặt đen càng thành thạo hơn, vẻ mặt này anh rất được chân truyền của tộc trưởng Lỗ Cách, hiện giờ ngay cả Nụ Hoa đã thành thiếu nữ cũng sợ anh. Chỉ Hoàn hạ quyết tâm dạy dỗ nó một chút, ý chí sắt đá mặc cho cô bé con ở bên cạnh lòng đau như cắt, khóc suốt dọc đường đến vùng tụ cư của tộc Ly Y.

Mấy năm qua, nhờ phúc kinh tế địa phương phát triển, đường từ thị trấn đến nông thôn được mở rộng hơn nhiều, xe đi xa nhất đã có thể đến nơi cách con sông chỗ tộc Ly Y chưa đầy bốn mươi dặm, lộ trình còn lại dù không có ngựa thì đi bộ cũng đến, không còn cần như năm đó khi Chỉ Hoàn mới tới đây, vất vả cưỡi ngựa đi rất nhiều ngày đường núi.

Mà lúc anh đến, không hề bất ngờ, Nam Sơn đã dắt ngựa chờ anh ngay giao lộ.

Chỉ cần Chỉ Hoàn trở về, bất kể nắng mưa gió tuyết, Nam Sơn đâu mặc kệ đông bão mà dẫn con ngựa trắng tới đón.

Mỗi lần ở cuối đường nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy từ xa, Chỉ Hoàn đều cảm thấy, “hang cùng ngõ hẻm” và “danh lam thắng cảnh” với anh mà nói, khác biệt chính là một Nam Sơn.

Minh Minh ngược nhìn Nam Sơn và con ngựa cao lớn kia, không biết nên xưng hô thế nào, Chỉ Hoàn đẩy nhẹ lưng nó: “Gọi mợ đi.”

Nam Sơn: “Đừng nói bừa – con nhà ai vậy?”

Chỉ Hoàn: “Cháu ngoại của cha nuôi anh, anh dẫn nó đến chơi vài ngày, chờ bao giờ đi làm lại đưa nó về”

Nam Sơn cúi đầu, phát hiện con bé đang dòm mình lom lom.

Nó da mịn thịt mềm, mặc bộ âu phục be bé, còn đeo cái ba lô nhỏ hình con thỏ, thực sự không giống đồng loại với bọn khỉ đột lớn nhỏ trong tộc; tức thì, Nam Sơn ngay cả giọng cũng không nhịn được hạ thấp hơn, chỉ sợ to tiếng làm nó sợ.

Cậu khom lưng, hạ giọng cực dịu dàng, chìa một tay ra cho Minh Minh: “Cháu muốn cưỡi ngựa không?”

Minh Minh lần lì không chỉ không thích chơi với tụi con nít cùng lứa, với người lớn cũng rất dễ sợ người lạ, song cực kỳ lạ lùng là, lần đầu gặp mặt mà nó đã cảm thấy Nam Sơn hết sức thân thiết. Rất nhanh, nó vui vẻ ngẫ trên ngựa của “mợ”, ném thần tượng máu lạnh vô tình kia ra sau đầu.

“Anh về đúng lúc lắm,” Nam Sơn vừa cẩn thận đỡ Minh Minh, vừa nói với Chử Hoàn: “Đêm qua sơn môn xoay lại đây, các huynh đệ Người Thủ Môn đầu có mặt, trong tộc đang náo nhiệt lắm.”

Chử Hoàn sửng sốt, sau đó thần sắc hơi phức tạp nhìn Minh Minh, ậm ừ “À” một tiếng. Minh Minh giống mẹ nó lúc nhỏ đến tám chín phần, Chử Hoàn không biết khi nhìn thấy con bé, Viên Bình sẽ có cảm tưởng thế nào.

Mấy năm qua, Viên Bình vô số lần nhờ Chử Hoàn giúp hẩn mang các thứ đồ đạc về cho cha, bản thân lại chưa từng qua sông nửa bước, hẩn đường hoàng tuyên bố rằng, từ xưa đến nay, Người Thủ Môn chưa bao giờ qua sông, đây là quy củ.

Nhưng họ đều biết, Lỗ Cách tuy là người lạnh lùng, song không phải là thật sự không biết đi đâu, đặc biệt không có đường giới hạn với “thằng con” hời này, Viên Bình muốn về thăm, chẳng lẽ Lỗ Cách sẽ ngăn cản?

Song Viên Bình không qua được cửa của chính mình.

Người chết không thể sống lại, hẩn đã không thể hoàn toàn tính là con người, nhớ tới bạn bè người thân, hẩn liền mất bình tĩnh như kẻ xa quê lâu năm quay về. Viên Bình từng nhờ Chử Hoàn dùng di động quay vài đoạn

phim về cha, mỗi lần nhận được, đầu cấn cả đêm không buông tay, cho đến khi hết sạch pin điện thoại, thế nhưng hành trình trở về lại bị lần nữa mãi.

Kéo dài tới khi không còn cơ hội nữa – cha hẳn năm ngoải đã qua đời.

Mà quả nhiên không ngoài dự tính, Viên Bình vừa thấy Minh Minh liền ngây ngẩn cả người.

Minh Minh lại nghiêng đầu ôm đùi Nam Sơn, nấp phía sau cậu, thấp thỏm thò ra mỗi một cái đầu – không phải Viên Bình đáng sợ, mà là đại xà đi theo sau hẳn rất đáng sợ.

Tiểu Lục chẳng có lấy một chút ý thức giảm béo, ở bên này còn đỡ, mỗi lần sang bên kia đựng tới thánh tuyền, nó đầu như nắng hạn gặp mưa, phải liều mạng uống mấy tháng, liều mạng lớn mấy tháng, thành thử bây giờ vòng eo nó đã từ một sợi dây đồng hồ biến thành một cái cột cổng rồi.

To thêm một cỡ thì trên đầu nó cũng đội được một người rồi.

Nam Sơn cúi người bế Minh Minh lên, để con bé ngẩng ở trên vai mình, quay đầu bảo Tiểu Lục: “Cô bé sợ mày, đừng lại gần quá.”

Tiểu Lục tự thấy là một con rắn, mình đã hết sức anh tuấn tiêu sái rồi, lần đầu tiên do tướng mạo mà bị người ta ghét bỏ, tức khắc bị đả kích nặng nề, ỉu xìu tựa đầu lên vai Viên Bình.

Nhưng Viên Bình chẳng có tâm tình an ủi nó, ngoảnh nhìn đứa bé đi lướt qua mình, nói cũng không nên lời, tóm lấy Chủ Hoàn: “Nó... nó... nó là...”

“Ừ, con gái Lộ Lộ.”

Viên Bình “A” một tiếng, một lúc lâu, vẻ kinh ngạc mới chậm rãi mất đi, tiếp đó mi mắt sụp xuống, không để ai thấy rõ biểu cảm, dường như là hơi cô đơn, lại dường như chỉ là mờ mịt: “Đã... lớn vậy rồi?”

Hắn nói thế làm Chử Hoàn đột nhiên cũng có chút tang thương: “Không phải sao, cũng sắp vào tiểu học rồi.”

Viên Bình trầm mặc rất lâu: “Nó... tên là gì? Thích chơi cái gì?”

Chử Hoàn: “Sao mà không tự đi mà hỏi?”

Viên Bình sửng sốt, rồi lập tức thấy Chử Hoàn ngẩng đầu chào một hướng nào đó: “Tộc trưởng Lỗ Cách.”

Viên Bình giật mình, tự dưng hơi chột dạ. Hắn nhìn sang hướng Lỗ Cách, Lỗ Cách lại chỉ thản nhiên gật đầu chào Chử Hoàn, vẫy tay gọi Tiểu Lục, nhìn Viên Bình một cái thâm sâu.

Lỗ Cách: “Nếu người muốn đi, cũng không phải là không thể.”

Năm đó Nam Sơn hơi có ý định tiếp xúc với bên kia sông, Lỗ Cách đã nổi trận lôi đình, cơ hồ phải làm một trận long trời lở đất với Người Thủ Sơn.

Hiện giờ, hắn lại cố vờ như đứng đưng, dành cho Viên Bình sự nhượng bộ lớn nhất kể từ lúc chào đời.

Nói xong giống như sợ mình đổi ý, Lỗ Cách liền dẫn Tiểu Lục đi luôn.

Viên Bình chẳng màng tới cô bé giống người yêu cũ như đúc nỡ, không chút do dự co cẳng đuổi theo: “Tộc trưởng!”

Chẳng ai biết Viên Bình đuổi theo Lỗ Cách nói gì, chỉ biết là khi lại lần nữa xuất hiện, hắn giống như đã kết thúc duyên trần, chỉ cười hì hì trêu Minh Minh không ít, sau khi bị thiên tài nhi đồng khinh bỉ từ đầu đến chân, lại hèn hạ nướng thịt phết mật cho nó, nhờ đó giành được tình hữu nghị hạ giá và hạn hẹp của nhi đồng.

Từ đầu đến cuối, hắn không nhắc một câu đến chuyện bên kia sông, giống như hắn chưa bao giờ đi qua đó vậy.

Minh Minh ăn uống no nê ở chỗ Viên Bình xong liền bỏ rơi hẳn, lại đến hành Chử Hoàn.

Chử Hoàn về mặt mặt mũi nhét Minh Minh vào căn gác lửng trong nhà tộc trưởng, ngồi xuống đầu giường nói: “Còn muốn kể chuyện – sao cháu lắm chuyện thế hả tổ tông? Ôi... ngày xưa ngày xưa, có một con rùa và một con thỏ...”

Chưa dứt lời, Minh Minh đã cau mày mở miệng cắt ngang: “Cậu Chử Hoàn, cậu cảm thấy IQ của cháu thấp lắm ạ?”

Chử Hoàn bóp trán: “Được rồi – ngày xưa ngày xưa, có một cô công chúa, mẹ mất sống với cha, cha già rồi còn cưới mẹ kế...”

Minh Minh đánh tay anh một cái, hết sức bất mãn: “Hừ!”

Chử Hoàn triệt để mất sạch kiên nhẫn: “Ngày xưa ngày xưa có một đứa trẻ, đêm đêm không chịu ngủ ngoan, luôn đòi nghe kể chuyện, thế là một ngày kia nó ngỏm, đó, xong rồi, cháu có thể ngủ được rồi.”

Minh Minh cảm giác được ông cậu đang kể lấy lệ, liền dùng đến đòn sát thủ, miệng méo xệch, nước mắt ngân ngấn.

“Ôi trời được được được, kể chuyện kể chuyện...” Giằng co giây lát, Chử Hoàn rốt cuộc cúi đầu thỏa hiệp, “Cậu chưa từng gặp đứa nhãi nào phiền phức như cháu.”

Nhưng kể gì đây? Chử Hoàn vắt hết óc suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng: “Ừm, ngày xưa ngày xưa, có một cái hạt, nó muốn lớn lên, lớn như một thế giới vậy, tất cả quy tắc trong đó – thí dụ như Trái Đất tự quay, vạn vật có lực hấp dẫn, cây cỏ là màu xanh biếc, kẹo là ngọt vân vân, đều là quy tắc do nó định ra...”

Anh kể nghe chán ngắt, nhưng Minh Minh càng nghe càng có tinh thần, nửa tiếng sau, Chử Hoàn kể khô cả miệng, cúi đầu phát hiện con bé không hề có ý định nhắm mắt, bất đắc dĩ đành phải vỗ vỗ đầu nó: “Cuối cùng, bọn cậu đốt cái hạt ấy, xong rồi, cháu ngủ đi.”

Minh Minh làm như có thật mà nói: “Cháu biết rồi, cậu đang kể chuyện vũ trụ nổ tung!”

Chử Hoàn: “... Bé con, vũ trụ ‘nổ tung’ là game di động lạ lùng gì vậy?”

Minh Minh có lẽ thông minh hơn tụi nhóc khác, song dù sao cũng là trẻ chưa đi học, thông minh có hạn, chỉ có thể dựa vào dăm ba câu ngẫu nhiên nghe thấy khi xem tivi, vét hết bụng nói: “Chính là một cái rất rất nhỏ...”

“Cái hạt.”

“Cái hạt,” Minh Minh múa may ra dấu, “Sau đó ‘Uỳnh’ một phát, thành một cái rất rất lớn...”

Nó lại lần nữa cạn vốn từ.

Chử Hoàn tháo kính xuống lau, nhẹ nhàng nói: “Vũ trụ.”

Minh Minh gật đầu lia lịa: “Vũ trụ hình thành từ một cái hạt cũng đang liên tục lớn lên!”

Chử Hoàn kéo chăn nhét nó vào trong, thô lỗ nói: “Đúng vậy, cháu thật lợi hại, giờ nên ngủ rồi.”

Nói xong anh dợm bước muốn đi, Minh Minh lại níu áo anh, hỏi một vấn đề sắc bén: “Thế chúng ta đang sống trong một cái hạt ạ?”

Chử Hoàn dừng chân: “Cháu đoán xem?”

Minh Minh đắm chiêu suy nghĩ rất lâu: “Chúng ta có khả năng sống bên ngoài cái hạt, cũng có khả năng sống trong một cái hạt, có khả năng sống trong cái hạt tốt, cũng có khả năng sống trong cái hạt hỏng, đúng không ạ?”

Chử Hoàn hơi nhướn mày, hoài nghi nguyên nhân đứa trẻ này không hòa đồng được có thể là do IQ vượt trội thật.

Minh Minh càng nghi hoặc: “Thế chúng ta đang ở đâu?”

“Không biết,” Chử Hoàn nhẹ giọng trả lời, “Không ai biết mình ở nơi nào, hiểu chưa? Được rồi, cậu biết là cháu không hiểu – xin cháu đó, mau ngoan ngoãn ngủ đi.”

“Cháu không dám ngủ đâu,” Minh Minh mếu máo, “Lỡ cháu ở trong một cái hạt hồng thì phải làm thế nào?”

Chử Hoàn chần chừ rất lâu, khom lưng nói với con bé: “Nếu một giây nào đó, cháu không biết mình đang ở đâu, như vậy kỳ thực ở đâu cũng thế cả, lúc ấy cháu phải sống tốt một giây này, đừng nghi ngờ lung tung. Nhưng nếu một giây nào đó, cháu biết mình ở trong một cái hạt hồng, vậy thì không được lừa gạt mình, bắt đầu từ giây này, tìm mọi cách bỏ chạy – ừm, cậu biết cháu vẫn chưa hiểu, thế nên đây chỉ là một câu chuyện, chỉ có sâu mới có thể sống trong hạt, thôi ngủ đi.”

Nói xong Chử Hoàn nhẹ nhàng kéo vạt áo sơ mi khỏi tay con bé, tắt đèn cho nó.

Lúc anh kể chuyện, tiếng kèn lá ngoài cửa sổ vẫn thổi mãi không thôi, cho đến khi Chử Hoàn đóng cửa đi ra, Nam Sơn mới bỏ lá xuống, quay mặt sang cười với anh, đưa một tay cho anh.

Chỉ cần không lừa mình dối người, mỗi giờ mỗi phút đều tỉnh táo, vậy thì – có ta không giả.

—

Kết thúc toàn bộ rồi, cảm tạ các vị vẫn khoan dung cho tôi động não như thần kinh, bộ kế tiếp tôi sẽ cố hết sức đào cái hố bình thường một chút, xin bái tạ một lần nữa.